

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.
GRAECE ET LATINE.

TOMUS VI.

Adnotationes ad lib. V — IX.

www.libtool.com.cn

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

**HERODOTI
MUSAE
SIVE
HISTORiarum LIBRI IX.**

AD VETERUM CODICUM FIDEM
DENUO RECENSUIT
LECTIONIS VARIETATE
CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA
ADNOTATIONIBUS
WESSELINGII ET VALCKENARII
ALIORUMQUE ET SUIS
ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROF. LITERAR. GRAEC. PROF.
ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

TOMUS SEXTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS
APUD TREUTTEL ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.
MDCCCXVI.

www.libtool.com.cn

SPC 1989

HERODOTI HISTORIAR.

T. VI. P. I.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. V — VII. c. 171.

www.libtool.com.cn

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 5. Οἱ γὰρ ὧν ἀπὸ Στρυμόνος) Mera haec nonnemi sribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui sarciendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid illud tandem, unde lacunae suspicio? Uberior-ne de *Paeonibus* commemoratio? At illa commodiore loco et tempore cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab instituto de *Perinthiis* sermone aberrasset. Verum abstinco me in re cuivis apertissima. WESS.

17. οὐν ἡμέτερον τὸ ἔργον) Docte *Valckenarius* hanc illustravit dictionem ad Tragici *Phoeniss.* vs. 447. *Eustathianum* παῖανίσασι [lin. 18.] Codices aversantur, non malum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, multifariam commutatum apud Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* lib. I. 50. et *Diodorum* XIII. 16. Forte tamen *Eustath.* παιωνίσασι voluit, in quo et *Παῖονες* liquidior παρήχσεις, ab eo notata, quam quidem altero. Statim πολλῶν τε *Arch.* non absurdum ob consequens ὀλίγους, nisi in *Musis* πολλὸν sedem creberrime occuparet. WESS.

18. παιωνίσασι ἐπιχειροῦσι οἱ Παῖονες) In his observata παρήχσεις *Eustathio* in *Iliad.* ℞. pag. 272, 22. est illa certe fortuita, qualem alibi dixit οὐ σπουδασθεῖσαν ἴσως, ἀλλ' ἐκὼ καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπισῶσαν, in *Od.* 4. p. 366, 18. Studiosae quaesitas recentioribus, commodum oblatas alliterationes non prorsus evitarunt veteres: praeter ceteros *Reiskius* apta quaedam eam in rem collegit in *Miscell.* Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, πολλὸν ἐκράτησαν, *Herodoteum* est, ut πολλὸν ἐσσώθησαν V. 102. Usitatius πολλῶ ἐκράτησαν est et apud *Herod.* V. 77. forsan et hic olim *Herod. T. VI. P. I.*

lectum: πολλῶν exhibet Cod. Arch. In talibus autem πολλῶν saepe male transiit in πολλῶν. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, [Ev. Matth. x, 31.] πολλῶν στρογγύων διαφέρει. VALCK.

CAP. III. ¹ seqq. Θρηίκων δὲ ἔθνος μέγιστόν ἐστι etc.) Unius si Thraces imperio concordēs regerentur, Herodoto iudice, ἀμαχόν τ' ἂν εἴη καὶ πολλῶν κράτιστον πάντων ἐθνίων. Huic sententiae suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit, de Thracibus loquens:) μεγίστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχυρὴ δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν: nullam addit gentem esse nec in Europa neque in Asia, quae posset Σκυθαῖς ὁμογνωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiae patre dissensum aemulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι δ' ἐνιστὶ φρόνημα τῷ Θουκυδίδῃ εὐροῖς ἂν καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum φρόνημα, sed et Helianisi, Hecataei, similiumque, quin ipsius etiam Herodoti, καταφρόνημα. Nostri locus obversabatur Pausaniae, lib. I. [cap. 9.] p. 22. scribenti: Θρακῶν τῶν πάντων οὐδένος πλείους εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κελτοὶ, πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντιέτιτάζοντι. Optime Gronov. in his [lin. 2.] φρονέεισι pro φρονέοντι: sed quod in proximis posuit, [lin. 5.] ἐν γίνεταί, si Graecum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἀπορὸν σφί καὶ ἀμήχανον μήποτε ἐγγένηται: nullo modo contingere poterit τοῦτο, τὸ ὑπ' ἐνὸς ἄρχεσθαι, ἢ φρονέειν κατὰ ταῦτό. VALCK.

2. εἰ δὲ ὑπ' ἐνὸς ἄρχοιτο) Allubescit Ionicum ἀρχοῖατο ex Vind. et Arch.; ac paene, ut ἡ φρονέειν fuisse olim opiner, adigit. Praecedens ἔθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἔτερον γένος τῶν δῖων --- φορέουσι. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem caussam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σκυθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λέγει, vero conveniet, ubi περὶ Θρακῶν corrigetur. WESS.

9. Κρηστωναίαν) Stephani Κρηστῶνη, Thracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musis. Κρηστωναίους, Κρηστωναίην ex

schedis Med., Κρητωνικὴν lib. VII. 124. 127. et VIII. 116. videbimus. Γρηστωνίαν καὶ Βισαλτίαν (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat) Thucydides lib. II. 99. iungit; ubi doctissimus Wasse multa, oblitus Attici scriptoris τὸ Βισαλτικὸν καὶ Κρητωνικὸν lib. IV. 109., quo Γρηστωνία nonnihil debilitatur. WESS. — Conf. lib. I. cap. 57, 3. et ibi notata. Apud Steph. Byz. vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρηστῶν, πόλις Θράκης. ἔοικε δὲ εἶναι ἢ Κρήστων παρ' Ἡροδότῃ: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρηστώνη testimonium invocatur Lycophronis. S.

CAP. IV. 4. κατὰ δὲ τὸν γινόμενόν σφι καὶ ἀπογιν.) Istam consuetudinem, ut huius vitae malis congruam, laudaverat Euripides in Cresphonte: Nam nos decebat coetus celebrantes domum Lugere, ubi esset aliquis in lucem editus, Humanae vitae varia reputantes mala. At, qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicos laude et laetitia exsequi. Haec ubi leguntur in Ciceron. Tusc. I. c. 48., Graeca dedit accuratius scripta Io. Davis. quam fecerant Grot. in Stob. p. 495., aut Gataker. Advers. Misc. cap. x. Τὸν φύνας θνητῶν εἰς ὃς ἔρχεται κακὰ, non τὸν ζῶντα, praebent Aeschin. Socr. in Axiocho pag. 142. Plut. T. II. p. 36. e. Dion. Chrys. pag. 276. d. et Aristid. T. III. pag. 326. Lugebant infantem natum Trausi, secundum Herodotum, [lin. 7.] ἀνηγτόμενοι τὰ ἀνθρωπεία πάντα πάθια: istam scripturam satis adfirmavit Diss. Herod. p. 84.; alterà, ἀνογτόμενοι, non Graeca, sicut multis mendosis, abusus est Wetsten. in Lucae Ev. xxiv, 45. Qui Herodotea quoque transscripsit Stobaeus, haec e Nicolao dederat Damasc. p. 603. Κανσικανοὶ τοὺς μὲν γινόμενους θνητοῦσι, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι. Huius populi nomen Zenobio Cent. V. Prov. p. 123, 2. restituendum putat Davisius; ex Herodoto Trausorum nomen Ampl. Bouhier. in Ciceron. Tusc. p. 88. VALCK.

7. ἀνηγτόμενοι) Expuli ineptum illud ἀνογτόμενοι, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a Galeo et aliis deteras. De Trausis, et, qui eorum morem illustrent, Euripidis cultissimis e Cresphonte versibus, praestat tacere. Uberrime Bouhierius et Davisius ad Ciceronis Disput. Tusc. lib. I. cap. 48. et, eorum vestigia premens, Uptonus

in *Arrian.* pag. 250. [ad *Epicteti Dissert.* lib. IV. cap. 5.] WESS.

8. γῆ κρύπτουσι) Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἢ ἄλλως γῆ κρύφοντες: et lib. I. 140. τὸν Νέκυν Πέρσαι γῆ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quae quidem abunde videntur. WESS.

CAP. V. 2. ἔχει γυναῖκας ἑκάστος πολλὰς) Eadem de Paenibus c. 16. Vere itaque de Thracia, ἣν ἐν μίρει λέχος Δίδωσι πολλὰς εἰς ἀνὴρ κοινοῦμενος *Euripides Androm.* vs. 215. Vere *Strabo*, ἐξ ἱστορίας in *Menandri* fabula Getam fari, Ταμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δεῦρ', ἢ ἑνδεκα γυναῖκας, δάδενά τι, πλείους τινές. Lib. VII. pag. 455. c. [p. 297. ed. Cas.] Quod polygamiae studium, Graecorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. WESS.

5. ἢ τις αὐτίων ἐφιλιέτο μάλιστα) Dorum Aeolumve ἐφιλιέτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis Ioni. Getarum legem, τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, *Stephan. Byz.* attigit in *Γερία*, de certamine silens, quale in Indis receptissimum nostra et superiore aetate in *Diodori* lib. XIX. 34., ubi vide, et quae nuperrime *Cl. P. Burmannus Secund.* ad *Antholog.* lib. I. p. 185. WESS.

Ibid. ἐφιλιέτο) Hoc ex *Aldi* potuerat Ed. revocari: quod in alias irreperat ἐφιλιέτο, verbum nobis in *Porti Le-xicon* introduxit velut Ionicum φίλημι, et φίλημαι. Auctor idoneus *Heraclides* docet Dorica fuisse φίλημι, Πόθημι: Aeolica, φίλεμμι, Πόθεμμι. Hunc etiam tangens *Herodoti* locum, *Stobaeus*, pag. 614., ex *Nicolao Damasc.* Indorum uxores memorat, hoc certamine Threicis magis nobilitatas. *Cicero Tusc.* V. 27. Cum est cuius earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: - - quae est victrix, ea laeta, prosequentibus suis, una cum viro in rogum imponitur; victae moestae discedunt. Ibi plura *Davis.* p. 402, et ad *Aeliani Var. Hist.* VII. 18. notant *Schaeffer* et *Perizon.* Tale certamen inter duas Indas mulieres in *Eumenis* exercitu narrat *Diodorus Sic.* XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus eiusdem familiae Graecis mulieribus memoriae tradidit *Pausanias* lib. IV. [cap. 2.] p. 284., quae πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἰαυτὰς ἐπικατέσφαζαν. VALCK.

CAP. VI. 7. καὶ τὸ μὲν ἐστὶ χθαι, εὐγνὸς) *Artemi-*

dorus Onirocr. I. 9. στίζονται παρὰ Θραξὶν οἱ εὐγενεῖς παῖδες, bene quidem, quamquam non soli. Thracum τὰς γυναῖδας τὰς ἑλευθέραις στιγματῶν μισθὰς, καὶ τοσούτῳ πλείονα ἔχουσας στιγματα καὶ ποικιλωτέρα, ὅση ἂν βελτίους καὶ ἐκ βελτιότων δακνῶσι, ex visu Dio Chrysost. proponit Or. XIV. p. 235. v. Caussam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosam, Phanocles in Stob. Serm. LXII. p. 400. Verum de his locupletissime Io. Rhodius in Scribonii Largi Composit. Med. 231. p. 310. Quod his cohaeret, [lin. 8.] ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud Tacitum de Mor. Germ. c. 14. WESS.

8. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον) Quando γῆς ἰργάνῃ ὀπποῖν, ipaisque τὸ ἔργον ἀπὸ πολέμου itidem κάλλιστον habitum scribit, primam Herodotus vocis respiciens significandi doctem, qua notat ἀργὸς ab opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολεμικόν, in talibus tantundem paene valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὸν τῆς ἑλευθερίας dixerat Socrates, si dicti legitimum nobis patrem tradidit Aelian. Var. Hist. X. 14, Ostendere voluit Maximus Tyr. Diss. XXIX. ὅτι λυσιστάτοις τῇ πόλει οἱ προπολεμοῦντες ἢ οἱ γιωργῶντες. Ad perficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus aequae censuerunt necessarium. Hippodamus sive Thurius seu Milesius in libro de Rep. tres civitatis partes constituit ap. Stobaeum p. 248., τὸ βουλευτικόν, quod velut optimum deberet ἀρχεῖν: τὸ βάνυσον, quod ut deterius deberet ἀρχεῖσθαι: τὸ ἐπικούρον, velut μέσον: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolae, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellulariis agroque colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiores libertatis habebantur honoratioris: vide Herod. II. cap. 167. Quod vero Socrati tribuit Aelianus, dixerit-ne suavissimus agriculturae laudator addubito: certe dixit in Xenoph. Oeconom. p. 482, 25., Regem Persarum, ἐν τοῖς καλλίστοις τι καὶ ἀναγκασιότατοις ἡγούμενοι εἶναι ἐπιμελήμασι γιωργίαν τι καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι. De sellulariis opificiis minus ille iudicabat honorifice. VALCK.

CAP. VIII. 4. θάπτουσι κατακαύσαντες) Igne sepiunt, θάπτουσι πυρί, ut in Aeliano de Nat. Anim. X. 22.

Diodoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 6. τοῖς οὐνοῖς εἶναι Σιγύννας) Perperam sibilantem litteram nationis titulo *Med.* abstulit. Σιγύννοι Apollonio Rhod. IV. 320. Straboni Σιγύννοι, sed in Asia, qui Ἰππαιῖς δι' ἡρώωνται μικροῖς δασίν - - τίθρηππα δι' ἡγνύνουσι, prorsus ut hi Europaei, bene Casaubono adnotante, lib. XI. p. 790. B. [p. 520. B. ed. Cas.] Quod autem olim hariolabar, Zosimum hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, sive οὗς Ἡρόδοτος φησι παροικεῖν τὸν Ἰστρον, σιμαῖς ἀσθενίας ἀνθρώπων, lib. IV. c. 20. necdum abiicio. Audiit de Sigunnis, inque illis Hunnos latere censuit, his erronee tribuens, quod Sigunnarum equis conveniebat. Equidem in Musis nihil scrutando inveni, unde *Novae Historiae* scriptor dicta excusare queat. WESS.

15. γίνετο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ) Sophocles in Aiac. dixerat vs. 655. Ἀπὸ τοῦ μακροῦ καὶ ἀναιρέτου χρόνου φύει τ' ἄλγη, καὶ φανέντα κρύπτεται. Κοῦν ἔστ' αἰλπτον οὐδὲν. Proxima Σιγύννας δ' ἂν καλεῖται - - - τὰ δόγματα, merito tanquam adulterina Criticis hinc fureillis deturbanda censuit vir summus in Diss. *Herod.* p. 55. Ponitur in his articulus usitato Grammaticis more; qui, iam traditus ab *Henr. Stephano* App. de Dial. Att. p. 221. ignoratus tamen homines saepe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes *Herodoti*, quod monuit *Erud. Auctor des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote* p. 157. VALCK.

15 seqq. Σιγύννας δ' ἂν - - - τὰ δόγματα) Non videntur *Herodotea*, sed iusto officiosioris Scholiastae. Turbant certe orationis seriem, indigna Patre historiarum. Qui quae so illi οἱ ἄνω ὑπὲρ Μασσιλῆς Αἰγύπτου, aut, ut *Laurentius* habuit, Αἰθιοπίας, Poeni? Somnia grammatici. Σιγύννας δὲ καλοῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀκόρτια interpretes Apollonii Rh. II. 99. *Suidas*, Σιγύννη καὶ Σιγύνους, τὰ δόγματα παρὰ Μακιδόνων. Sic hoc de genere solent, non *Herodotus*. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsumendum, quod libri omnes, qui diversis ex familiis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur *Herodoto* indigna ista iudicarem, nullam vel vidi vel exputare caussam potui. S.

CAP. X. 3. καὶ ὑπὸ τοῦτων οὐκ εἶναι etc.) Nihil ve-

rius. Fabulabantur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum impedire. Similis fabella in fuis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ αἶα τι εἶναι ἔτι προσώτρω οὔτε ὄρεῖν, οὔτε διξάναι, ὑπὸ πτερῶν περὶ μένων lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes esse ζῶα διόματα, a veritate quidem haud deflectit, non aptum tamen ad apes septemtrionis regionibus eiiciendas. Secus habet, nec reticuit *Aelianus* Hist. Anim. II. 53. Nostro αἰσὴν ἄδειν exprobens. WESS. — De *Aeliano*, ista respiciente, et contraria *Herodoteis* narrante monuit etiam *Valck. S.*

CAP. XI. 7. Μύρμιρον τὴν Ἡδωνῶν) Dixit *Aeschylus* Ἡδωνίδα αἶαν in Pers. vs. 495. adprobans quodammodo τὴν Ἡδωνίδα Arch. et Vind. At receptum c. 124. redibit. Hoc *Tzetzae* vide Chil. III. vs. 508. Ἡ τις Μυρμίνος Ἡδωνὸς πρότερον ἱκαλίτο, ubi res Ἡδωνῶν requireret, nisi eodem modulo iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex *Herodoto*. Ecce tibi aliud. Schol. in *Thucyd.* II. 99. Ἡδωνοὶ καὶ μεταπλασμῷ Ἡδῶντες καὶ Ἡδῶναι οὕτως Ἡροδότος. Atqui is Ἡδωνούς semper. Scripserat Criticus Ἡρωδιανός, quemadmodum et *Cassel.* in schedis, monente Cl. *Dukero*. WESS.

Ibid. Μύρμιρον τὴν Ἡδωνῶν) *Myrcinum Edonidem, Valla*: concinit Arch.; τὴν Ἡδωνίδα recipiet, opinor, *Herod.* Hinc *Berkelii* firmatur coniectura in *Steph. Byz.* Ἡδωνιδ' αἶαν dixerat *Aeschylus* in Pers. vs. 495.; quaeque sacris operabantur *Bacchi*, sunt e Latinis etiam *Poëtis Edonides* notissimae. Μύρμιρος, Ἡδωνικὴ πόλις audit *Thucydidi*, IV. 107. Ἡδωνικὸν πολισματίον, *Diodoro* XII. 68. *Darius* apud *Io. Tzetzen* Chil. III. vs. 503. Τὸν Κῶν (non Κώμην) μὲν τῆς συμβουλῆς ἵνα καὶ τῆς προτείας Ἐξ ἰδιώτου τύραννον ποιήσας Μιτυλήνης Τῷ Ἰστιαίῳ δίδωσι κτίσιν δὲ τὴν Μυρμίνον. VALCK.

CAP. XII. 4. Ἦν Πίγρης καὶ Μαντύνες ἄνδρες Παιόνες) Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν - - - ἄνδρες Παιόνες, ego tamen inusitatus ἢ a novatore [*Herodoto*] veterumque *Poëtarum* imitatore positum censerem. Τοιοῦτον καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· καὶ παρ' *Επιχάρμῳ*, Ἦν δ' ἱρωιδὴν μακροκαμπυλαύχνης, (καὶ, Ἦν δὲ νάρκαι, - - - ἦν δὲ ζύγκιναι) Τίτραντις τε σπιρματολόγοι, κῆρυκαὶ συναλλίδες, *Eustath.* in *Iliad.* p. 1148, 41. *Integros Epicharmi* duo trochaicos *Athenaei* praeiuit *Epitome*: vide II. p. 65. e. Interiecta petita sunt ex alio eiusdem comoediae loco, quem

habet *Athen.* VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in *Aristoph.* *Lys.* vs. 1263. Ἦν γὰρ τῶνδ' οὐκ ἐλάσσω Τῆς ψάμματος τοῖ Πίρραι. In epigrammate apud *Aeschin.* contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἦ ἄρα κριμαῖνοι ταλαμαρδίοι: ubi scribi debuerat Ἦ ἄρα. Non reperietur illud Ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodoteum usum ab Epicharmeis esse diversum; sed illinc multo magis distant, quae prima facie forsitan alicui videri possent simillima, qualia multa dedit in doctis suis ad *Charitonem* collectaneis Clar. *D'Orvillius.* VALCK.

11. ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν) Ad ista tria vel de suo quantum adiecit *Aelianus*, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de *Nat. An.* VII. 12. Paeonides enim feminae secundum *Aelian.* τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὕδρια, - - - ἐξαρτήσασαι δὲ τοῦ κόλπου θηλάζουσι τὰ βρέφη, καὶ - - - ἵππον εἰς ἀρδείαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶ νήθουσι λῖνον. Ubi *Herod.* dicit κλώθουσιν λῖνον, [*lin.* 12.] *Med. Cod.* habebat κλώσαν: nota sunt ἱερὸν κλώσματα, quae levi pollice deducebant αἱ κατάκτριαι. De sorore *Pigretis* et *Manfyis* sic agit *Io. Tzetzes* *Chil.* X. 200. etc. ut solum sequi videatur *Herodotum*; atque eidem alter fratrum dicitur *Μαντύης*, ut in *Med.* *Herodoteae* vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub *Alyatte*, *Nicolaus Damasc. Valesii*, p. 497. VALCK.

12. κλώθουσιν λῖνον) *Euripidis* κλωστήρ λίνου apud *Polluc.* VII. 31. et alia in re *Aeschyli* *Choëph.* vs. 505. congruunt. *Nic. Damascenus* simili in historia νήθουσιν ἐκ τῆς ἡλωματίας τὸν ἄτρακτον. In *Med.* et *Ask.* κλώσαν aut κλώσαντων [quae quo pertinerent ignorare se professus *Gron.* erat] nullum mysterium; prius ex κλώω, posterius ex κλώω formarunt, natalibus τοῦ κλώω et κλώσκω indicatis. Quod deinceps [*lin.* 13.] *Suidas* ἐπιμίλειον τῷ *Δαρίῳ*, in menda cubat, hinc, quod *Portum* et *Kuster.* haud fugit, deterenda. WESS.

21. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) *Nic. Damascenus*, quod significavi, eandem de muliere *Mysa* ex *Thracia* narrationem in *Constantini* *Porphyrog.* proposuit lib. I. de *Themat.* c. 3. quae *Alyattis*, *Lydorum* regis, aetate contigerit. *Gronovii* vero ex *Marmorib.* *Oxoniens.* p. 127. picturam et interpretationem multo risu *Lacrozius*, *Fabricius* et *Wolffius* exploserunt in *Thesauro* *Epistol.* *Lacroziano* T. II. p. 97. WESS.

Ibid. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.) Nicolao dicitur Damase. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βαστάζουσα στάμνον. Ubi paulo ante legebatur, ἤρσι τὸν ἵππον, [lin. 19.] invenisse videtur *Eustath.* ἤρδε, quod interpretatur ἐπότης in *Iliad.* θ. p. 591, 36. et in ista sede vulgato non est deterius. Ἄρδον, hic *Aeliano* εἰς αἰρδαῖον ἀγειν, potum agere, multo est usitatius quam ἄρδον. In historia Herodotea scribi debuit a *Io. Tzetze* Chiliad. X. vs. 207. Ἡ δὲ ποτοῦ χορτάσσα τὸν ἵππον, ὄνκιρ εἶπον: non, quod vulgatur, κερτάσσα. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκὶ πρόσω σκοπὴν etc.) Expressit, Porto monitore, Homericum Ἡλῖος γὰρ οἱ σκοπὴν ἔχεν, *Odyss.* θ. 302. Reduxi οὐκὶ, in οὐ κη olim etiam conversum lib. IV. 155. [At non solum percommodus hic locus alteri scripturae οὐ κη πρόσω, in vicinia alicubi: sed et per se parum commodus isti οὐκὶ, quae vocis forma negationi vim addit, ut sit nequaquam, neutiquam; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, *haud procul.*] Locus autem in *Galeum* Celeb. Editoris ob *Λυδικὰ* et *πότατοι* abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribae *Λυδικὰ* voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, *Λυδικὰ* λίθος *Hesychii* possit. Verum ab his abstineo manum. WESS.

10 seq. ἡ Παιονία - - - πεπολισμένη) Omnia ex vero si *Appianus* scripserit, οὐ πόλεις ἔκον οἱ Παῖονες, ἀλλ' ἀγροὺς ἡ κώμας κατὰ συγγένειαν, *Illyr.* p. 12. Ed. Hoesch. [cap. 22. nostrae edit. T. II. p. 859.] Sed illi Panonii Dravum inter Savamque et Danubium: his ad Strymonem Paeonibus suas fuisse urbes, deinceps clare affirmatur. *Paeonia*, πεπολισμένη, urbis instructa et distincta. *Strabonis* χωρὸν πόλιν huc pertinet, erudite a *Casaubono* explicitum, lib. VIII. p. 560. [p. 364. D. ed. Cas.] WESS.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρηκίας) ἡγεμόνα *Valla* legit vertitque, sumpto e *Thracia* duce. Duces isti Gallos interpretes deceperunt, ignorantes *Herodoto* quoque ducem itineris dictum ἡγεμόνα, VIII. 35. quales plene dixerat ἡγεμόνας τῆς οἰοῦ, VIII. 31. et forsitan V. 100. ubi hoc praebent margo *Steph.* et *Valla*. Sic vulgo loquuntur recentiores: *Iuncus* apud *Stobaeum* p. 593, 43., οὐχ ἡγεμόνας οἰοῦ τυγχάνων, - - - οὐ στήνης (male vulgatur ὅτι γῆς)

ἐκπορῶν, οὐ τροφῆς: est tamen et apud Thucyd. ἡγεμῶν τῶν ὁδῶν, III. 98. Alibi Thucydidi talis simpliciter dicitur ἡγεμῶν, sicut Sophocli Oed. in Col. vs. 1538. Eurip. Phoen. 1610. Aristoph. Πλουτ. 1162. sed nemini frequentius quam Xenophonti. Zonaras in Lex. et Suidas: 'ἡγεμῶν, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. Ξενοφῶν' (Κυρ. 'Αν. lib. IV. p. 189, 3.) καὶ τὸν ἡγεμόνα δῆσαντες παραδίδουσιν αὐτοῖς. VALCK.

CAP. XV. 13. Σιροπαλίονες) Sic utcumque bene; melius Σιροπαλίονες ex Steph. Byz. in Σίρις et Holstenii suspicione. Oppidum Σίρις ἢ Παιονίη lib. VIII. 115. consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἐν Ἰραλίῃ eiusdem libri c. 62. WESS.

CAP. XVI. 1 seqq. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάργαιον etc.) Fuit qui ad istum modum sequentia, οἱ δὲ περὶ --- καὶ Δόβηρις καὶ Ἀγριᾶνες καὶ Ὀδόμαντες, καὶ --- Πρασιὰδα ἔχοντες, οὐκ etc. corrigebat, omnes extra Paeoniae fines semovens; nimium, ut censeo, caute. Paeones enim olim cis et uls Strymonem latissime coluerunt, plures nationes complexi apud Plinium lib. IV. 10. Adhaerent arte illis Doberes et Paeoplae c. 113. Polymniae, haud aliter atque hic. Δόβηρις quoque Παιονικὴ Thucydidi lib. II. 98. originem et situm testatur. WESS.

16. τὰ δὲ νῆπια παιδία δίουσι τοῦ ποδὸς σπάρψ) Convenit, non neglectum a Berglero, istud Heliodori Aeth. lib. I. p. 11. ἔρπει δὲ ὀρεγόμενον (τὸ παιδίον) εἰ αἰσθοῖτο, ἰμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας, ὅσον ἐπ' ἄκρῳ τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς ἐπιβαίνειν ἐπί-τρεψα. Cetera non describo, haud dissimile praedonum in Aegypti Bucoliis vitae institutum, quale Prasiadem paludem habitantium, enarrantia. Ceterum insolens minime iumentis pabulum pisces. Athenaeus de Thraciae quadam parte lib. VIII. p. 345. E. οἶδα καὶ τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θράκης βοῦς, οἱ ἰχθῦς ἰσθίουσι, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς Φάγνας: in quibus ego Mosynum Thraciae non novi, nisi si ligneas Prasiadis paludis domos scriptor indicarit. Μόσυνος, μόσσυνοι, μόσυνης, Thracum et vicinorum erant sermone ἑλλανοὶ οἶκοι in Schol. Apollon. Rh. II. 379. Ut ut illud ceciderit, pisces iumentis saepe esui in frigidis et maritimis Europae tractibus esse, multi inque his Thorm. Torffaeus Hist. Norveg. Part. I. lib. II. 24. prodiderunt. Aeliani Παιονίδος λίμνη, eiusdemque pisces, victui bubus, de An. XVII. 30. recte cum Prasiade lacu contulit A. Ortelius. WESS.

Ibid. Μουσι τοῦ ποδὸς σπάργω) Horum, ut puto, meminerat *Heliodorus*, vitam enarrans in Aegypti paludibus degentium lib. I. p. 11. παιδίον ἔρπειν ἐρεγόμενον εἰ αἰσθότο, ἱμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας ὅσον ἐκ' ἄκρου τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς προβαίνειν ἐπίτρεψε, καινόν τινα χειραγωγὸν αὐτῷ τὸν δεσμόν τοῦ ποδὸς ἰκιστήσας. In vicinia [lin. 15. et 20.] θύρης meminit *Herodotus* καταπακτῆς, διὰ τῶν ἱερῶν κάτω φερούσης ἐς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit πυκινὰς θύρας, et πύλας τοῦ ἀραβίας. Invenerat ille θύραν ἐπιβάκτῃν in *Plutarchi* T. II. p. 781. d. sed nusquam θύραν καταβάκτῃν: tantum ὁ καταβάκτῃς fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset *cataracta*? VALCK.

20. τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν) Ex hariolatione Cl. *Reiskii* τὴν καταβάκτῃν, et supra θύρας καταβάκτῃς, ianuae demissilis, sive, quae attolli et demitti posset. Ansam καταπακτῇ dedit, nusquam obvia et in *Thes. Stephani* sine pari, quae tamen eadem ac καταπακτῇ. Accessit fortasse θύρην ἀνακλίνῃ, in *Vallae* Latinis ianuam resupinaverit, at pravis: siquidem ἀνακλίνῃ ac ἀνακλίνεσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex *Homero* et *Procopio* memini, reversurum Vitae *Homeri* c. 33. Habet praeterea καταβάκτῃς semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταβάκταῖς ὄχυρό, quibus subito demissis occludi poterat, apud *Plutarch.* T. II. p. 705. et pontes (καταβάκται) superne in naves hostium deiecti *Appiani* Bell. Civil. V. p. 1141. [cap. 82.] Qua quidem violentia in ianuis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedae veteres καταπακτῇ obtulissent, quae tandem querelae caussa? Pertinent ad sequentia δοῦναι σχευοτηνῆς σπυρίδες inter piscatorum instrumenta *Anthol.* lib. VI. 3. p. 548. [Anal. Brunck. T. II. p. 218.] WESS.

CAP. XVII. 6. σύντομος κάρτα) Malunt σύντομον, ob συντομώτατον VII. 121. et σύντομα τῆς ὁδοῦ lib. I. 185. Sed consimiliter *Aristoteles* Gener. Anim. IV. 4. μὴ πύκτω περιφέρειν πάντα τὴν σύντομον. Metalla, unde *Alexandro*, *Amyntae* F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quae *Philippus*, *Alexandri* M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud *Appian.* Civil. IV. p. 1040. [cap. 106.] quamquam et aliae isthic auri atque argenti fodinae in *Nostri* VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc,

Polybius lib. I. 7. πάλοι - - - τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμοῖντες, *felicitati oppidi oculos cupiditatis adiecerant*, bene *Casaub.* nec discordat in *Exc. Legat.* p. 1319. [*Polyb.* XXXII. 2.] nedum *Aelian.* de *Anim.* I. 12. etc. *WESS.*

CAP. XIX. 6. πρὸς Ἀμύντεα) *Etsi Ἀμύντη saepe dederint scribe, optima haec productio et Ionici saporis, uti Ἀρισταγόρεια, Κανδαύλεια, Μιλτιάδεια, conpluresque apud Portum. Quod deinceps prudens, sed meticulous, pater filio, [lin. 12.] σχεδὸν γὰρ σὺ ἀνακαιομένου, Valla, uti in Arch. ἀναγομένου, hinc me summoventis, etiam postrema in Edit., per sane inconmode. Latina nunc Graecis respondent. WESS.*

15. ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμῶς) *Talia Euripidis Hippol. vs. 607. Ὡς πρὸς σὺ γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ, ne me perdas quae-so. Helen. vs. 1104. Κούρη Διώνης Κύπρι, μὴ μ' ἐξεργάσῃ. WESS.*

Ibid. ἀνέχου ὀρέων τὰ ποιούμενα) Hic recte cepit Valla; ista lib. I. c. 206. ἡμῶς ἀνέχου ὀρέων ἀρχοντας τῶν περ ἀρχομεν, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: οὐρων, finium, esse credidit participium ion. ὀρέων. Istā solet, ut aliis, (vid. ad Eurip. Phoen. vs. 550.) Herodoto quoque verbum adhiberi structurā: lib. I. c. 80, οὐκ ἀνέχεται οὔτε τὴν ἰδίην αὐτῆς ὀρέων, οὔτε τὴν ὁδὴν ὀφραϊνόμενος. II. 37. κυάμους οἱ ἱεῖς οὐδὲ ὀρέοντες ἀνέχονται: sic et V. 48. VIII. 26. VALCK.

CAP. XX. 12. ἐσθῆτι σκευάσας) *Non indigemus composito διασκευάσας, quantumvis in Plut. Anton. p. 926. Α. γυναῖκες εἰς Βάκχας, ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διασκευασμένοι. Nostri prius est: Ταύτην τὴν γυναῖκα σκευάσαντες πανοπλίῃ lib. I. 60. et cap. 12. huius Musae. Statim [lin. 13.] παρεῖγε reduxi, non oblitus τὸν δὲ Κύρον ἦγον ἔσω lib. I. 116. namque repetitione eiusdem verbi Scriptor delectatur saepenumero. WESS.*

19. ἐπιδαφιλινόμεθα) *Nollem Medic. scripturae primas datas: disconveniunt enim ποιούμενα, ποιούνται, similiaque. De verbo post accuratissimam Hemsterhusii nostri operam ad Luciani Dial. Mort. XXX. p. 452. adiungo nihil: praeclara isthic omnia. Qui in vulgatis deinceps [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλληρ Μακεδὼν ὑπαρχος, verius Μακεδόνων, sicuti Αἰγυπτίων et τῆς Αἰγύπτου ὑπαρχος lib. IV. 166. et Σαρδίων ὑπαρχος*

χος infra c. 25. Ἀθηναίων ὑπαρχος c. 27. Diversa sunt Ἀμύντης ὁ Μακεδών et Ἀλεξάνδρος ὁ Μακεδών, et bene habent. WESS.

19. ἐπιδαφιλινόμεθα ὑμῖν) Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad *Lucian.* p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, [*lin.* 22.] ἀνὴρ Ἕλλην Μακεδὼν ὑπαρχος mirum videri posset in *Herodoto* tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μακεδόνων genuinum in codicibus invenerant flexum, nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

24. ὡς γυναῖκα τῷ λόγῳ) Quos feminas esse aiebat; *Val-*la. Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum *Herodoto*. Alexander imberbes iuvenes Macedonas adsidere iussit singulis Persis singulos, *tanquam mulieres videlicet*. Saepius adhibitum *Herodoto* τῷ λόγῳ significat id, quod primo videatur ad aspectum. Ὡς γυναῖκα δὲ poni potuerat et hic in eundem sensum: ut apud *Plutarch.* T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ Φύλακας παρῆσαν ὡς δὲ γυναῖκας. Narrant *Herodoteae* simillimas historias antiquiores, *Pausan.* in *Messen.* p. 288., *Polyaen.* L. xx, 2.; recentiorem, quae Thebis evenit, *Xenophon.* Ἑλλ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores contrucidarent, viros *Phyllidas* ὡς γυναῖκας ἰστολισμένους cum introduceret in conclave, εἰσῆγαγον, inquit *Xenoph.* τὰς ἱταρῖδας δὲ, καὶ κατέβη παρ' ἑαυτῶν. *H. Steph.* corrigens ἱταρῖδια, quem enim, ait, locum particula δὲ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: τὰς ἱταρῖδας δὲ, meretriculas scilicet! Apud eundem pro ἥδη scribendum p. 359, 42. ἢ δὲ γὰρ ἡγήσασθε κατὰ θάλασσαν; vos, scilicet! mari duces eritis? *Thucyd.* p. 173, 77. ἡμῖς δὲ αὐτόνομοι δὲ ὄντες, καὶ θεύημοι τῷ ὀνόματι. *Demosth.* p. 52, 37. ἵνα δὲ αὐτόνομοι ᾖεν. Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud *Euseb.* c. *Hierocl.* p. 445. f. qui se Deum dixerat, strenue dicitur larchas bibisse, εἰα δὲ θεός, *tanquam Deus videlicet!* *Olearius* ista contextu censebat elicienda. Ceterum ad *Herodotea* *Brissonius* de R. Pers. II. p. 275. comparavit egregium locum eadem narrantis *Iustini* lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus Alexander in *Epist. Socrat.* 28. p. 28. sed Xerxi tribuitur, quod fecerat *Darius*. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

B

CAP. XXI. 5. ἄμα παῖσι κύνουσι) Rediit, quod expulsum citra gravem causam fuit. Putares *Libanum* T. II. p. 490. c. *Megabazum* ipsum fuisse peremptum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγαβάζου ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ διαπύον ἐκφερομένους εἰς Ἀφροδίτην ἄδουσιν ὑπὸ τῆς μῆτης: h. e., Morello vertente, neque enim qui *Megabazum* interfecerant in Macedonia etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore Rhetor erit, modo τοὺς παρὰ Μεγαβάζου πινγатур, intelliganturque, missi eius legati. Περὶ et παρὰ ab amanuensibus misceri, norunt omnes. ὁ παρὰ τῆς Ἀμφιτρώωνος γυναικὸς, *Alamenes nuncius*, in *Luciani Dial. Deor. X. 1.* WESS.

9. δοὺς δὲ ταῦτα κατέλαβεν) A *Suidae* interpretatione, ἐπίλαβεν, ἐπίσχει τῆς ὁρμῆς, non abhorreo, uti neque *Abreschius* Dil. *Thucyd.* p. 509. Ordo autem horum *Herodoteo* more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πέρσῃ τῷ διζυμένῳ τοὺς etc. ex *Reiskii* divinatione; cui equidem praepono, in mssorum hoc silentio, *Valckenarii* elegantem sententiam. *Gygaeam*, *Alexandri* sororem, lib. VIII. 136. praeteriit minime. WESS.

10. τῶν διζυμένων τοὺς ἀπολομένους τῶν στρατηγῶν) Ut suum *Noster* recuperet, spero equidem in Codicibus inventum iri τῷ στρατηγῷ. *Bubares*, cui dedit et pecuniam et sororem suam *Gygaeam* *Alexander* in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos Persas interfectos, a patre *Megabazo* illuc missus, lib. VII. cap. 22. *Historiae* tamen obscurata veritate *Iustinus* VII. 3., *Interfectis* omnibus, ignarus rei *Megabazus*, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte *Bubarem*, ut in bellum facile et mediocre. --- Sed *Bubares*, amore filiae *Amyntae* captus, omisso bello nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis iura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam *Valla* non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus intersectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a *Megabazo* legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio comitati: deinde non nobiles isti tantum Persae perierant, verum ἀποθνήσκουσιν αὐτοὶ καὶ ἡ διαπραγμὴ αὐτῶν. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum *Herodotus*,

qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατέλαβε δὲ (repressit eorum impetum: vid. Cl. Abresch Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλξίανδρος, δούς ταῦτα (pecuniam et sororem) Βουβαίρη αἰνέει Πέρση, τῷ στρατηγῷ τῶν διζυμίων τοῦς ἀπολομένους. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ) Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina praepositionem, dictum aliàs ad lib. II. 53. Herodotus ὁ Ὀλυμπίῃ solet lib. II. 160. VIII. 134. Hellenodicas et eorum collegium Scaliger, P. Faber, Valesius, Perizonius ad Aeliani Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil daret. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. WESS.

4. et seqq. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ δίκοντες ἀγῶνα etc.) Τὸν Ὀλυμπίῃ ἀγῶνα Pindarum decet: ne Poëtarum quidem imitator Herod. voculam ὁ omittere poterat, a Florentini Codicis scriptore praetermissam. Aliunde recipietur, opinor, ὁ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ δίκοντες ἀγῶνα Ἑλλήνων, reiecta voce Ἑλληνικός, interpretamenti loco positā. Alexandrum [lin. 7 seq.] οἱ ἀντιπροσέμενοι ἐξίργον, φάμενοι οὐ βαρβαίων ἀγωνιστίων εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. Steph. pro ἀγωνιστίων. Macedoniae Principem antagonistae ἐξίργον. Hieronem Themistocles ἥκοντα εἰς Ὀλύμπια quamobrem εἰς τῆς ἀγωνίας, tradit Aelianus Var. Hist. IX. 5. sed tanta Themistoclis fuit auctoritas, ut venienti totius Graeciae coetus in Olympicis ludis adsurxerit, teste Pausania VIII. pag. 701. In Herodoto non significat ἐξίργον arcebant, sed arcere nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia manifestant, ἐκρήθη τι εἶναι Ἕλληνας, καὶ ἀγωνιζόμενος στάδιον συνξίπτεται τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi praestet, καὶ ἀγωνισόμενος στάδιον, συνξ. et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte excidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud Livium XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistae sortem exiisse optimus auctor significet; quae verba sunt haec Herodotea tractantis P. Fabri Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab Hellenodicis Alexander ἐκρήθη εἶναι Ἕλληνας, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιάσιν ἐκινδύνουν ἐκκρίβηται, cete-

ris etiam ornatus candidatorum dotibus, *ἐνταῦθα τὸ σταδίων*: quae duo hac in re propria habent in eadem narratione *Xenoph.* Έλλ. IV. p. 300, 15. et *Plutarch.* T. I. p. 603. a. vid. *Philo Iud.* de Nom. Mutat. pag. 1061. c. *Is. Casaub.* in *Athen.* VI. c. 12. [Animadv. in *Athen.* T. III. nostrae edit. p. 453.] et *Io. Kühnius* in *Diog. Laërt.* VIII. 47. *Habitus* autem est *Alexander* a severissimis iudicibus *Graecus*, non *Macedo*, *ἐνταῦθα ἀπιδέξαι ὡς εἴη Ἀργίος*, [lin. 9.] postquam *Perdiccam*, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset *Argivae* et *Heraclidem*: vid. *Herod.* VIII. 157. *Demosthenes* quidem *Graecam Macedoniae Regibus* denegat originem, *Philippum* ut barbarum *Macedonem* traducens, cuius mentionem facit in *Philipp.* III. p. 69, 36. [p. 119. ed. Reisk.] tanquam οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, οὐδὲ προσηγορίας οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' -- οὐδὲρου Μακεδόνος. Sed concionatoris ista sunt *Attici* atque *osoris Philippi*; modestius orator *umbraticus Isocrates* barbaros quidem *Macedonas* esse fatetur, *Macedoniae* vero *Reges* agnoscit origine *Graecos*, et *reges legitimos*, quippe qui non in *Graecos* at *barbaros* exercerent imperium, in *Suasoria* ad *Philippum*, laudis artificiose dispensatae plena, pag. 103. et 104. *Sibyllae* dicuntur *Ἀρχαῖους βασιλεῖς Μακεδόνος Ἀργιᾶδην*, apud *Pausan.* VII. p. 543. *Thucydidi* *Regum maiores Τημενίδαι*, τὸ ἀρχαῖον ὄντας ἐξ Ἀργεῖς, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. *Isocrat.* p. 88. d. *Epist. Socrat.* xxviii. et *Maxim. Tyr.* XX. 8. Apud *Livium* XXVII. 30. *Argos venit* (*Philippus*, *Persei* pater:) et *curatio Heraeorum Nemeorumque suffragiis populi* dicitur *ad eum delata*, quia *se Macedonum Reges ex ea civitate oriundos referunt*: ipsos etiam istius aetatis *Argivos* ab *se oriundos* credidisse, docet aliunde *ad istum locum Dukerus*. VALCK.

8. οὐ βαρβαρίων ἀγωνιστίαν εἶναι) *Detersi sordes*, *orationem turpantes*. Nunc ea *Graeca* est, non prius. *Graecis* autem *solis*, non utique *peregrinis*, hoc est, aliunde quam e *Graecia* mera et antiqua oriundis, *aditum ad Olympicum agonem* patuisse, optime hinc colligit eruditissimus *P. Faber Agonist.* lib. III. c. 12., illud etiam *συνηξίπικτε τῷ πρώτῳ* *ad commissionem, sortito fieri solitam*, recte *adplicans*, ut *prima Alexandri et antagonistae sors exiisse* significetur. De *Argiva ex Heraclidis Alexandri origine accurate* *Noster* lib. VIII. c. 137. WESS.

CAP. XXIII. 4. ἔτυχε μισθὸν δωρεὴν Φυλακῆς) Inferius c. 124. Μύρμυρον τὴν Ἑδονῶν - - παρὰ Δαρείου δωρεὴν λαβὼν Histiaeus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, ἔτυχε δωρεὴν, μισθὸν Φυλακῆς, viri docti Pavius ac Reiskius praecoptant. [At traiectio verborum est usitata Nostro.] Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmet. lib. V. pag. 269. addito, Πιστοράτους δρῶσιν ἐλευθερίην καὶ ἄποινα, Μισθὸν ὑπηρεσίας. Plenius, sed copulâ interpositâ, Antigoni dictum, Ἄλλ' ἔγω, ὃ μισράμιον, ἀνδραγαθίας οὐ πατραγαθίας μισθὸν καὶ δωρεάς δίδωμι, in Stob. Serm. LXXXV. p. 497. WESS.

10. ἔγκτισσασθαι πόλιν) Memini, ἔγκτησιν, sive ius possessionum acquirendarum, saepe in foederum tabulis obvium: in Thes. Muratorii p. MXLIX, 1. ΤΗΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΓΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΕΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. [p. 265, 7. ed. Reisk.] neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Graec. lib. V. pag. 555. D. Vulgatum-ne vero, an ἔγκτήσασθαι scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in ἐντροποποιεῖσθαι, ἐμμάχισσασθαι, ἐμβόσκισσασθαι, aliisque pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. q̄ ne inissa exuerent, praesidium immunivit. WESS.

Ibid. δοῦς ἔγκτισσασθαι πόλιν ἐν Θρήκῃ) Neque κτίσασθαι alibi memini me legere, neque ἐγκτίσασθαι, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt ἔγκτήσασθαι, veram, ut autumo, lectionem. Quam a Dario petierat Mileti tyrannus Histiaeus in Edonide regionem, Μύρμυρον dictam, impetravit, V. 11., βουλόμενος ἐν αὐτῇ πόλιν κτίσαι: in urbe condenda deprehendit occupatum Megabazus, et, simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse prudenter, qui permisit hominem Graecum in Thracia ἐγκτήσασθαι πόλιν, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis ἔγκτησις: quo sensu docebit ὁ πάνυ Τι. Hemsterh. ad Hesych. in voc. Ἐμπάμμω, occasione vocis Ἐμπάσις, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu aedium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce κτήματος significabatur; ἔγκτημα possessio dicebatur in regione peregrina; ἔγκτησις, ius istiusmodi sibi possessionis acquirendae. Κτήματα sic et Ἐγυρήματα distinguit Demosth. p. 53. §. 49.

[Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.] et *Ulpian*. Hinc *Ammonium*, ut in *Addendis* notatum, emendavit *H. Vales*. Emend. IV. c. 9. Ἑκκλήματα talia memorantur *Numeror.* xxxi, 9. vocum collectoribus praetermissa. Scripsisse videtur *Andocides* de Pace p. 25, 20. Χιρρόησον καὶ τὰς ἀποικίας καὶ τὰ ἑκκλήματα (vulg. ἑκκλημα) ἵνα ἀπολάβωμεν. [ἑκκλήματα recepit Reisk. p. 96.] Talia sunt quae *Xenophon* vocat Ἀπομν. II. [cap. 8, 1.] p. 441, 19., τὰ ἐν τῇ ὑπὸ ῥομφαίᾳ κτήματα, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, sive τοῖς ἑγγαίοις. Verbum legitur *Genes.* xxxiv, 10., ubi *Emmor* ad filios *Iacobi*, ἡ γῆ, inquit, πλατεῖα, ἑκκᾶσθε ἐν αὐτῇ. *Demosth.* c. *Polyclem* p. 667, 13. [pag. 1208. ed. Reisk.] meminit τῶν τι δημοτῶν καὶ τῶν ἑκκεκτημένων: hi sunt qui in demis non suis praedia vel agros possidebant. VALCK.

12. πολλοὶ κωπίες) *Remiges* audiunt *Vallae*, *Porto*, aliis: error est, tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, multi *remiges* in *Edonide Myrcino* fuissent, et quamobrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἴδη dicuntur ναυπηγήσιμος: succedunt κωπίες, ligna in remos. In *Aristidis* *Themistocle* T. III. pag. 336. τὰ νῆα, σχοινα Scholiastes mstus [editus etiam in *Phoebii* *Biblioth.* p. 698. ed. Hoesch.] interpretatur, Κωπίας δὲ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κώπας ἐπιτῆδια: remos male *Canterus*. *Hesychius*: Κώπις, [Κωπίς oportebat,] τὰ εἰς κώπας εὐθετα ξύλα. *Andocides* Or. II. p. 21, 11. [p. 80. ed. Reisk.] εὐθὺς γὰρ εἰς στρατιὴν ὑμῶν οὖσαν ἐν Σάμῳ κωπίας. *Aristoph.* *Acharn.* vs. 551., Τὸ νῆριον δ' αὖ κωπίων πλατουμένων: πλατουμένων forte scripserat: [vulgatum *Brunckius* tuetur:] non erat navale plenum remigibus, quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene *Bergler*. sequutus *Scholiasten*. Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, iam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut *remiges* hic ponerem, pro quibus ligna conspiciendis remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 3. μετὰ δὲ ἀγγελον πέμψας) Corrigitur *Lipsiae* μετὰ δὲ ἀγγέλων vel ἀγγέλου: cohaerere enim cum ἔλεγε: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui μετὰ δὲ loco

μετὰ δὲ ταῦτα, post, deinde, Ἰακόν est, sicuti μετὰ sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcenties in Musis. Crebra quoque de nunciis et litteris, πύμψας Δαριῆς ἰππία --- ἔλεγε τὰδ, lib. IV. 126., et Tomyris πύμψασα κήρυκα ἔλεγε τὰδ, I. 206. WESS.

16. καὶ ἐς λόγους μοι ἀπικίσθαι) Bonum foret, modo schedae faverent, ἐς λόγους σοι ἀπικ. At reluctantius cunctae, regiae auctoritatis et eminentiae specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, praeclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. Κυρ. Παιδ. lib. VIII. p. 235. e. WESS.

CAP. XXV. 2. Ἀρταφέρνης) Msti Ἀρταφέρνης, eiusdemque filium Ἀρταφέρνης τὸν Ἀρταφέρνης παῖδα nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Aeschylī Pers. vs. 21. et, ceu Graeca esset origine, vs. 769. Φρίνης γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰκιστρέφουν. Clarius ibidem Critici, Ἀρταφέρνης ἐξ ἐτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς φρίνας ἔχων ἀετρίαις καὶ αἰετρίαις. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis Ἰνναφέρνης in schedis lib. III. 70. At Μεγαφέρνης, Τισσαφέρνης, et Persica plura, eorum scriptionem sollicitandam negant. Placuit καταστήσας, sicuti lib. VII. 105. καὶ ὑπαρχον ἐν τῷ Δαριῶν τοῦτον καταστήσας, et huius Musae cap. 94. Nam καταστησάμενοι τύραννοι c. 92, 1. usu discrepat. WESS. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenae adsueverant, Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilis est, Graecos, graecas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphrenen mutasse. Similiter Artaserxis nomen, cui eum vocabulo ἄρτος cognitionem quamdam intercedere putarunt, in Artozerzem frequentes mutarunt. S.

5. τῶν παραβαλασίων ἀνδρῶν) Absentia ἀνδρῶν ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum στρατηγὸς δὲ τῶν παραβαλασίων ἀνδρῶν lib. VII. 135. Illud [lin. 7.] ἐπὶ χρήμασι ἄλλων ἄκην ἰδύνασι, in iudice Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit ἐπὶ κόσμῳ χρήματι lib. III. 38. Belle quoque Eustathius ἀνθρωπίνην [lin. 8.] exemplis ταπεινῆς, λεοντείης, αἰγείης, videlicet δορῆς; contra insultus munivit. WESS.

8. ἀπὸ τοῦ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην) Talia Herodoto pe-

culiaria non debuerant a *Porto* praetermitti. Multa colligens, in quibus *δορα* supprimitur, *Eustathius* in *Iliad.* γ'. p. 283, 36., παρ' Ἡροδότῳ, ait, καὶ καὶ Ἀθηναίων, ἡ τοῦ ἀνθρώπου δορά ἐν τῷ; σφαίρας etc. Attigit et in *Od.* κ'. p. 379, 40. Latet illud apud *Athenacum* alicubi. [Fieri potest: sed nec nunc memini equidem, nec adnotavi.] Crudele supplicium, quo vivis hominibus cutis detrahebatur, Persis in usu fuisse *Brissonius* docet de *Regn. Pers.* II. p. 330. conf. clar. *Wesseling.* in *Diodori* XV. 10. Ex *Herodoto* *Valerius Maz.* VI. c. 3. ext. 3., *Cambyses*, inquit, mali cuiusdam iudicii ex corpore pellem detractam sellae intendi, in eaque flium eius iudicaturum considerare iussit. Quod sequitur [lin. 9.] σπαδίξας, probae notae est, et in *Glossar.* redditum *ινδέρξας*: quid sit σπαδίξ, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

9. σπαδίξας δι) Rarissimum vocabulum explanat *Scholias*tes, Σπαδίξας, ἱνδέρξας. Σπαδίξ γὰρ φλοιὸς ἥζης περὶ τὸν αἶμα, φρίνιος ἰαβδόν. Male fortasse ἱνδέρξας, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proba. Σπαδίξ, avulsus e palma lermes cum fructu, apud *Gellium Noct. Attic.* II. 26., ἱνδέρξας, diffractus eius ramus, πηγάνου κλάδος, in *Nicandri Alexiph.* vs. 528., neque a vero alienum, quod *Glossator* de cortice radices ilignae discerpto. Ea omnia σπαδίξον, ex σπῶν progenitum, scindendi potestate instruunt, lancinatamque et dissectam *Sisamnis* proponunt cutem. Non nescio eruditos aliorum conatus; neque tango; *Stephanum*, *Portum*, *Salmasium*que ad *Solin.* p. 291. secutus. Adde obiter *Agathiam Schol.* lib. IV. p. 93. huiusmodi supplicii auctorem haud consulto *Saporem* regem perhibuisse, ac male de eodem addubitasse. *Ammianum* lib. XXIII. 6. *Melius Diodorus* lib. XV. 10., cuius rationem non neglexit *Valesius*, uti nec *Nostri*. WESS.

CAP. XXVII. 6 et seqq. Αἰρίν δι τοῦτον ἦν etc.) *Lycaretum* haec si tangunt, quae plerorumque opinio, sequentia violentae eius mortis causam explicabunt: tum αἰρίως κακῶν ἦν [CAP. XXVIII. 1.] necessario mutationem subibit, daturam aut αἰρίως κακῶν, dira perpessus est, ex *Pavii* hariolatione, aut ἀνάπλωος κακῶν ἦν, malis cooperatus est, ex mea olim, aut αἰρίν κακῶν, ut *Portus*, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de *Lycareto* mollissime *Scri-*

ptor τῶν τῶν, nulla flagitii adpersa macula, neque, ut alioqui solet, κακῶς τὸν βίον τιλωτῶ. Lemno praeterea is praeerat, orae maritimae nequaquam, sed Otanes, [cap. 26, 1 seq.] τότε διάδοχος γινόμενος τῆς στρατηγίας Megabazi; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectae in Scythas militiae, nonnullos ob diveratos post infaustam expeditionem Persas arcescere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo τῶν τῶν ἐξῆς στρατηγίας, haec in praefectura designavit. Ex his consequens est, ut ἄντις κακῶν ἢ de Otane dicatur. Hesychius Ἄντις, ἄφρων, ἰναι; ex Poëta Iliad. γ'. 84. ubi Schol. πονηρὸν, ἄνθρωπον ἰσθῆς, τινὸς τῆς, φωνῆς καὶ δορυβίου. Addit Cl. Alberti, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque coniunxerit, nullum novi. Id constat, multa Herodotum sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quae ob desuetudinem nobis molestiam creant. Utunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. Clar. Reiskii suspicio ἄντις κακῶν ἢ laude non caret. WESS.

Ibid. Αἰτίν δὲ τούτου ἦν etc.) Cum vicinis ista, me iudice, non satis apte cohaerent. Quae sequuntur, πάντα ὑπόπαυ- λίζον usque ad στρατηγίας, illa non Lycaretum, sed spectant Otanen, τὸν τῶν παραθαλασσίῳ στρατηγόν, qui Megabazo successerat: forte versus aliquot hic interciderunt. [CAP. XXVIII. 1.] Ἄντις κακῶν non videtur Eustathio lectum, Homeream vocem ἄντις saepe tractancti, quam poetica censet λῆξιν, καὶ ἀσύμβολον εἰς λόγον πιθεῖν. Reiskio quod venit in mentem, ἄντις κακῶν mihi quidem non displicet. VALCK. — Mihi vero, unice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. Hesychius: Ἄντις, ἀνάπαυσις. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 5.) brevis quaedam malorum intermissio. Caeterum vide Var. Lect. in Cap. xxvii, 6. et xxviii, 1. S.

CAP. XXVIII. 6. καὶ τῆς Ἰωνίης ἢ πρόσχημα) Ornamentum, sive, uti Thomas M. et Triclin. ad Soph. Elect. vs. 683., καλλώπισμα. Tale Strabonis lib. X. p. 691. v. [p. 450. c. ed. Cas.] τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἢ ταῦτα τὰ πολέμια: et lib. XI. pag. 786. [pag. 516. d. ed. Cas.] ex Apollodoro Adramytteno, τῆς συμπίσεως Ἀρμυρῆς πρό-

σχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Ap-
piani, atque aliorum, quae exscribere non vacat. WESS.
— Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωνίης legitur absque arti-
culo, id typothetae lapsu factum, voculam τῆς temere
praetermittentis; qui error diligentiam Correctoris effu-
git. S.

8. Πάρῳι κατήρτισαν) Hoc malui ex scriptis, quem-
admodum cap. 29. οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν, et Musonius in
Stob. Serm. I. pag. 20. φίλους διαφορομένους καταρτίζοιμι.
WESS.

Ibid. κατηρτίσαντο) Syllabam delerem male gemina-
tam, ut legatur κατήρτισαν, quod praebet margo Steph.
quodque paulo post recurrit, οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν Pa-
rii; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconci-
liatores, καταρτιστῆρας, qualis Cyrenaeis fuerat Demonax
Mantinentis, IV. 161. φίλους διαφορομένους καταρτίζω legitur
apud Stobaeum pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim
in scissis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106.
ἵνα τοι κῆνα πάντα καταρτίσω ἐς ταῦτό, prouti legitur in testo,
et recte scribit Wetsten. in Matth. IV. 21. VALCK.

CAP. XXIX. 6. ὅπως τινὰ ἴδωιν ἀνιστηκὺν etc.)
Adstipulor Reiskio et Abreschio, ἐν ἀνιστηκὺν primitus fuisse
arbitratis, praepositionemque a praeunte verbo absor-
ptam: neque inprobo ἀνιστηκὺν χώρην de neglecta et deso-
leta regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius sub-
ministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὑψηλός τι καὶ ἀνιστη-
κός. Clarum est, χώρην ἀνάστατον hic indicari. Acclivis re-
gio debetur Gronovio, neglexerat Valla. WESS. — Mihi
hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia
urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore
vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores
fuisse repertos. ἀναστήματα γῆς sunt edita loca. Βουβαῶν
ἀναστήματα τόπων γεωργήσιμα, de alia quidem regione
agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E superiore dein re-
gione in urbem rursus κατέβησαν (descenderunt) arbitri. S.

12. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω etc.) Probabilis ratio, qua et
Aeschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ἐν τινι τρόπῳ (ὁ
κρινόμενος) διοικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ
τὰ τῆς πόλεως διοικόντων: et Icti Romani, tutorem suspectum
ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digat. de

Susp. Tutor. Non addo in re, usu saepe cognita, *Luciani* Epigr. apud *Stob.* Serm. XV. p. 152. *WESS.*

CAP. XXX. 2. ἀνδρες τῶν παχίων) Saepe παχίῃς in *Musis* ditiores, quorum ὄλβος ἄγαν παχυνέως, opulentia valde arassescens, uti graviter *Aeschylus* VII. contr. *Theb.* va. 777. Contra aliorum usu οἱ παχίῃς, quorum mens (sive, ex *Sacris* Litteris, καρδία) ἐπαχύνθη, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus *Cl. Schultensius* in *Salomon.* Prov. c. xiv, 24. *WESS.*

11. δύναμιν τινά) Aliquantum copiarum; *Valla.* Fac tantillum petiisse copiarum, qui noverant, ἐκτακισχυλῶν δυνάμιν Νάξιοι εἶναι, unde tandem pendebunt sequentia καὶ κατέλθουν ἐς τὴν ἰωῦτῶν? an ab ἰδόντο? Non opinor: voculam τῶν mutemus in ἴνα: ut exules Naxii rogarint *Aristagoram*, εἰ πως αὐτοῖσι παράσχοι δύναμιν, ἵνα κατέλθουν ἐς τὴν ἰωῦτῶν, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui: voce depravata, καὶ necessario debebat interseri. Saepissime, quando praecedit εἰ, subiectum ἴνα iungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis iniuriā Naxiorum optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante Naxum agitaverat, quam ex *Aristotelis* Rep. Naxiorum narrat *Athen.* VIII. p. 348. b. *VALCK.* — Speciosa utique viri doctissimi conjectura; quae tamen, quum nullum in libris patrocinium inveniatur, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. *S.*

22. τῶν δ' ἐκθαλασσιῶν τῶν ἐν τῇ Ἀσίῃ) Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat orae maritimae praefectum *Otanem* cap. 25., eius praefectura eoipse tempore fungentem: verum in Thracia illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic *Artaphernes* Asiam, in Aegaeum porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus Persarum rebus, orae maritimae videntur praepositi fuisse, Europaeae et Asiaticae: hanc *Hydarnes*, regnante *Xerxe*, sibi iniunctam habuit, lib. VII. 135. *Thucydidi* στρατηγὸς τῶν κατὰ ἀσiam solet, qualis *Tissaphernes* in eius lib. VIII. 5. *WESS.*

CAP. XXXI. 2. ὡς Νάξος εἴη νῆσος) Laudare non debeo codices e quibus νῆσος exulat. Persae cum Cycladum insularum nullam tenerent ditione, qui potuit Ari-

stagaras, nisi imprudenter, *Nazum*, tacita illius positura et indole, Persae occupandam propinare? De *Cycladibus* *Eustath.* in *Perieg.* vs. 525. et eo prior *Strabo* lib. X. pag. 743. v. [p. 485. ed. Cas.] WESS.

4. χρήματα δ' ἔνι πολλὰ) Quandoquidem *Eustath.* et tot membranae, χρήματα δ' ἔχουσιν dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo *Gronovio*, editumque amplector. Sic lib. I. 181. ἀγαλμα δ' οὐκ ἔνι οὐδὲν αὐτοῖσι ἐνδρύνοντες: et cap. 183. ἔνθα ἀγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἔνι πατήριον χρύσειον. Plura se ultro offerent, collecta a *Raphelio* in *S. Paulli* *Epist.* ad *Galat.* III, 28. WESS.

9. ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον) Nolo, rixosus ne videar, hoc proscribere, probe guarus, ab *Aldo* si *δικαίων* venisset, et *Florentiae* δίκαια maluissent, primas fuisse ablaturum. Olim certe ita loquebantur. Noster lib. VIII. 111. οὕτω τί σοι καὶ τὰ δοτῆα εἶναι τὰ χρήματα: et IX. 22. οὐ ποῖσσι δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατεύομενοι. *Thucydides* VIII. 106. καὶ ἐνόμισαν σφίσιν ἔτι δυνατὰ εἶναι τὰ πράγματα --- περιγίσθαι, ubi doctissime *Dukerus*. Alia consulto negligo. Post nonnulla [lin. 15.] αἰρεῖσθαι *Arch.* glossam olet. *Conf.* cap. 97. WESS.

17. Σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλῆος) Fluxit ex *Orientis* more, quo οἶκον βασιλῆος *regnum* *regiamque* *familiam* describebant. Tale *Hebraeorum* בית המלך, οἶκος βασιλέως, et saepissime iteratum בית יהודה, tum בית ישראל. Sic lib. VI. 9. νῦν τις ὑμῶν εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον: et lib. IX. 106. Rex quoque *Artaxerxes* in litteris, modo genuinae fuerint, ad *Hippocratem*, φίλον οἶκον βασιλέως τίθισο, μὴ φειδόμενος ὄλβου. Quo super titulo nonnulla *Cassaubonus* *Exercit.* ad *Baron.* XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 10. εἰ δὲ ἀληθὴς γέ οἱ λόγος) Non reluctabor, ubi ex scriptis γέ οἱ εἰσι accesserit. Hinc autem dilucide patet, *Herodoto*, haec cum commentaretur, cognitam non fuisse *Pausaniae*, qua *Xerxis* filiam sibi procuratur, epistolam apud *Thucydidem* lib. I. 128. quem *Diodorus* et *Cornelius Nepos* auctorem habent. Liquet insuper, ἡμῶντα non ultra desiderium porrigi oportere. WESS. — Similiter cap. 47, 2-4. *Philippus* quidam memoratur ἀμφοτέρων quidem Τήλεος θυγατέρα, φανεραὶ δὲ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXIII. 4. ἐς Καύκασον) Si *Casus* *Chio* fo-

ret vicinior, ex ea *Καύκασον* formatum putares, uti in his *Aristidis* T. I. p. 546. ed. *Iebb*: καὶ τὸν Καίρπαθον μὲν καὶ Καύ-
κασον, καὶ ἄλλας γήινους, οἰκουμένους ἐστὶν ἰδίῳ. Rhetor enim
καὶ Κάρων dederat. Verum situs et ventus Boreas *Casum*
excludunt. *Caucasus*, an *Caucasa*, portus is, seu navium
statio, vero nomine fuerit, non finio. Tacent veteres, *Del-*
phinium, *Phanas*, et *Γυρότων* λιμένα insulae tribuentes: po-
sterior est in *Hist. An. Aeliani* lib. XII. 30. *WESS*.

12. διελόντας) Nonne ad sententiam διελόντας accom-
modatius? Διελόντας -- κατὰ τοῦτο, ad hunc modum per navis
foramen traicientes, ut caput etc. Simili confusione ἐξελόντα
Πρωτράτιδας et ἐξελόντα membranae lib. V. 63. Vulgatum,
ex *Hesychio* διαμυστάντας, διαμύσαντας, indicabit. *WESS*.
— Et recte quidem διελόντας habere videtur; nam,
quum caput foras spectaret, corpus vero introrsum, erat
adeo homo ille quasi *divisus*, et per foramen illud *medius*
interceptus; qua notione simile huic verbum *διαλαμβάνω*,
quum alibi, sum lib. IV. 68, 9. positum vidimus. Iam
vero κατὰ τοῦτο non significabit hoc modo, sed eam ob
causam, ut frequenter alias, V. 3, 6. 37, 2. VI. 1, 6.
44, 19. etc. Itaque delendum comma fuerit, quod post δῆ-
σιν parum commode a nobis interpositum est: connexa
enim sunt δῆσιν κατὰ τοῦτο. S.

16. παραιτίετο τὸν Πέρσιν) *Persam* exorare nitebatur poe-
tam deprecando. Huc spectans *Schol.* in *Aristoph.* *Vesp.*
vs. 1249. Παρηγόητο, ἀντὶ τοῦ ἐλεῆσαι, παρακαλεῖ, παρ' Ἡροδό-
του: verba tum excitat quae hic leguntur; eademque dedit
Suidas. Plene *Xenophon*, Ἀπομν. II. [c. 2, 14.] p. 433, 10.
τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἴ τι παρημέληκας
τῆς μητρὸς. *Zonaras* in *Lex. msto*: Παραιτούμαι σοι, καὶ πα-
ρηγῆσται τὸ πρᾶγμα, καὶ παρηγῆσται αὐτὸν, οὐ δι' ἰσχυρίων ἀλλ'
αἰδῶν, ὅτι παραιτούμαι σοι συγγνώμην ἔχειν, καὶ, παραιτούμαι σοι μὴ
χολοπαίνειν. *Ξενοφῶν*, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι
εἶναι. Ista non dedit *Suidas*, qui multa descripsit ex *Zonarae*
Lexico, quod ex *Io. Sambuci Bibliotheca Fr. Sylburgius* ha-
buit utendum: ad *Xenophontem* spectantia *Io. Leunclavius*
illinc excerpserat: haec excerpta ad *H. Stephanum* missa
non recepisse se queritur *Leunclav.* in *Append. Xenoph.*
p. 1142. Pervenerunt ad *Is. Vossium*, hinc in *Bibliothecam*
Leidensem. *VALCK*.

18. ἐπερίχριστο) Succensuit Aristagorae; nam lene nimis vituperavit. In Apollonio Rh. III. 516. Τυταμῶνι δὲ θυμὸς ὀνείδῃ περιχόμενος ὁ ἀνέρουσιν δοῦς. Pindarus Nem. Od. I. 59. Ἄλλὰ θεῶν βασιλεὺς περιχθίον θυμῷ, ubi praeter alia Critici, ὑπερβύουσι τῷ θυμῷ. Quod post pauca [lin. 20.] ἐμίστο πισθίσαι, tanquam singulare et rarum lib. I. 126. examinavimus. Utrumque auctoritatem codicibus, qui superius c. 29. τούτων ἴταξαν πισθίσαι, addit; atque, in talibus caute procedendum, neque falcem criticam temere sumendam, commonefacit. WESS.

19. Σοὶ δὲ καὶ τούτοις τοῖσι πρῆγμασι τί ἔστι;) *Valla: quid tibi, inquit, est cum istis negotiis?* Noverat vir Doctissimus, non sic loqui solere Romanos; sed, *quid isthuc tibi negotii est;* et, *quid tibi cum istis est negotii.* Non aliter Graeci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse corrigendo: Σοὶ δὲ καὶ τούτοις πρῆγμα τί ἔστι; οὐ σὶ ἀνέρουσιν ἐστὶ. *Quid vero tibi cum his est negotii? an non te misit etc.* Iam primum vide mihi quaeso quantilla sit mutatio; ex τούτοις male repetitum, ut millies evenit, τοῖσι delevi; deinde πρῆγμα in talibus est ex more recepto; saepius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, *Quid tibi rei mecum est?* apud Plautum dicitur, *Quid mecum est tibi?* Stichi II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 26. *Luconii atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt.* Bene loquitur Herodot. V. 84. οἱ δὲ Αἰγυπτίαι ἔφασαν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὗδὲν πρῆγμα: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis adfirmaret. Demosthenes, qui c. Aphob. p. 517, 48. scripserat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιλῆϊ; plene dixit pro Cor. p. 186. δομνύμενος μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρῆγμα. Comicus Nicomachus apud Athen. VII. p. 291. B.

"Ἔστω γινωσκτικῶς δὲ καὶ σοὶ πρῆγμα τί;

Variat structuram Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sensum Comicus apud Stobaeum p. 501, 4. Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κρινόμενος; Philostr. p. 662. Σοὶ δὲ τί καὶ Πρωτισίλει κρινόμενος; hoc in talibus multo frequentius tandundem valet ac in Herod. πρῆγμα. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctissimi exstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, verum si quaeris, nihil omnino

habet vulgata scriptura, cur mutatam malles. *τί ἔστι* utique idem valet ac *τί πρῶγμα ἔστι*; At quidni, ut sexcenties alias, utque in illo *Demosthenis* *τί τῷ νόμῳ καὶ τῷ βασιλεῖ* et in notissimo illo *τί ἡμεῖς καὶ οἱ*; sic et h. l. omitti vocab. *πρῶγμα* potuerit, cuius ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: *Hae res quid ad te pertinent?* S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Duo verba καὶ τεῖχος, ex anterioribus, ut hariolor, huc migrantia, si deforent, neutiquam reducerem. Turbant orationis habitum ac iuncturam, sive ἐσάξαντο cum *Valla* et *Porto* ex ἐσάξασθαι, *farcire*, seu ab ἐσάξασθαι derivaveris. Prius insolitum mihi quid praefert, respuitque εἰς καὶ ποταμόν, non profecto ita sarcienda sarciendaque, ac τὸ τεῖχος fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἐς τεῖχος, quae Cl. Reiskii suspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipsemet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii προσαῖξαντο εἰς τὴν πόλιν καὶ πολλῶν, ante plurium annorum conneatum importarunt: et VIII. 20. οὔτε ἐξικομίσαντο οὐδὲν, οὔτε προσαῖξαντο Eubocenses. WESS.

Ibid. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, *Vallam*, *Portum* similisque haesisse literatores; ille murorum refectionem, quam ἰσχυρὰν vocant, significari credidit: *Portus* reddidit muros muniverant, retulitque ad Σάτιον. Verum vidissent, si similia comparassent *Herodoti* I. 190. Babylonii κατιδιήθησαν ἐς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione praevisa, προσαῖξαντο εἰς τὴν πόλιν καὶ πολλῶν, iam ante comportaverant permultorum annorum conneatus: id ipsum *Portus* etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὔτε ἐξικομίσαντο οὐδὲν οὔτε προσαῖξαντο. Non facile reperietur, qui praeter *Herodotum* adhibuerit ἄξασθαι, ἐσάξασθαι, προσαῖξασθαι. Quae habet ἡκταις et ἰσχυρὰι, illa reperiuntur et apud alios istius etiam aetatis. Iam vero καὶ τεῖχος ab imperito positum suspicor, et ab *Herodoto* scriptum, ad oppugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ εἰς καὶ ποταμόν τὸ τεῖχος ἐσάξαντο, id est ἐς τὸ τεῖχος ἤξαντο, et esculenta potulentaque curaverant intra urbem importari. Primum ἰσχυρὰν τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος: ex agris omnia comportaverant in urbem, quae quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regio-

nibus, in quibus una praesertim urbs tantum esset muro munita. De Naxiis locupletibus scribit *Aristot.* in *Rep. Naxiorum* apud *Athen.* VIII. p. 348. α. τῶν παρὰ Νάξιος εὐπόρων οἱ μὴ πολλοὶ τὸ αἶσιν ᾔσων, οἱ δὲ ἄλλοι δυσπαρήτοι κατὰ κόμας. Eadem ratio fuit in Attica; saepius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (*Demosth.* p. 140, 68, *Diodor. Sic. T. II.* p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; inprimis bello Peloponnesiaco: praeter *Thucyd.* testis est *Aristoph.* *Ἰπ.* vs. 789. et 802. *Ἀχ.* vs. 72. *Εἰρ.* 631. ubi *Schol.* διὰ τὰς συντυχίς τῶν πολέμων ἐσβολαῖς ἰσχυρογυγίσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

13. ἀπαλλάττοντο) Male Mediceo eveniat, cuius imperio Graecis inauditum ἀπαλλάττοντο sermonis ornatum foedavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituimus, tuetur, et inconsulto unius iussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκκληρῶσαι) ἐκτελεῖσαι *Arch.* acceptum glossae fero. WESS.

5. ἀπαιρήσεσθαι) ἀπαιρήσεσθαι instauratum a Gronlaudibus fert *D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρήσεσθαι non adspernor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum acumen substituit crebro. Dederat *Aldus* πολλὸν ἡλαττώσεσθαι: maluerunt ἡλαττώσεσθαι lib. VI. 11. Talium copiam post *Küsterum* et *Dukerum* conduxit *Hamsterhousius* ad *Thomae* Τιμήσεται et *Piersopius* in *Moerid.* p. 367. WESS. — Sic c. 34, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι expectasses. S.

7. τὸν ἱστυμῖνον τὴν κεφαλὴν) „*Aeneas in Poliorcetico et Polyaeus* l. 1. idem tradunt.“ *GALEUS.* Quae *Gellio* vocatur *Noct. Att.* XVII. c. 9. inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex *Herod.* rem enarrat *Tzetzes* *Chil.* III. vs. 512. et IX. vs. 228. etc. Sic autem *Aeneas* in *Poliorcet.* c. 31, ut ipsa retinuerit pleraque omnia *Herodoti* verba: Ἰστιάς βουλόμενος τῷ Ἀρισταγόρῃ σημῆναι (excidit ἀποστῆναι) ἄλλως μὲν οὐδαμῶς εἶχεν ἀσφαλῶς δηλῶσαι, ἅτι φυλασσόμενον τῶν οὐδῶν, καὶ οὐκ εὐπορον (δὲ addendum:) γράμματα λαθεῖν φέροντα — tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἰσήμεν δὲ δὲ ποιεῖν: secundum *He-*

rod. ἀπίστησεν. Auctore Polyaeo I. 24. capiti hae literarum inerant notae: Ἰστιαῖος Ἀρισταγόρας. Ἰωνίαν ἀπίστησεν. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιός) Idem Hecataeo titulus lib. II. 143. V. 125.; etiam Aesopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus; ex iusta Vossii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocratio, Λογοποιός, ὁ ὅφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος, ex Isoerate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valesius. Ἡκαταῖος ὁ λογοποιός Arriano Ἀναβ. II. 16. Λογοποιοί, historiarum scriptores, Xenophonti Κυρ. παιδ. VIII. p. 229. v. aliisque. WESS. — Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Arriano Ἀναβ. III. 30. λογοποιός nominatur. S.

11. ναυκράτεις τῆς θαλάσσης) Una voce θαλασσοκράτορες Thucydidi lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesiique; qua forma Herodoto VI. 9. sunt ναυκράτορες: hanc ego vocem Thucydidi libenter restituerem p. 391, 98. [lib. VI. c. 18.] ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπὸ πολλῶν αἱ νῆες παρεῖχον· αὐτοκράτορες γὰρ ἰστέμεθα καὶ ξυμπάντων Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegae, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum παρεῖχον: ναυτοκράτορες γὰρ, navium enim copia praestabimus omnibus Siciliensibus: sed scripsisse puto Thucydidem ναυκράτορες: ubi vulgatur alterum, ναυκρατόρων praebent optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret ναυκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

20. ἐν τῇ πρώτῃ τῶν λόγων) Non dissentio a mssis. Alibi ἐν ταῖς πρώταις τῶν λόγων, lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. [p. 690. A. ed. Cas.] Τὰ vero ἐν Βρογχίδῃ Croesi donaria lib. I. 92. annumeravit; quae ex Hecataei saniore suasu Aristagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructor, ac Xerxi ea intervertendi atque auferendi praecidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. [p. 634. C.] WESS.

CAP. XXXVII. 4. Τεμερέα) Auspiciis utor Schedarum, quibuscum Steph. Byz. Τίμερα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τεμέρου. ὁ πόλις Τεμερεύς. Fuit in Cariae Lyciaeque finibus. Cariae Τεμέριον et χαρίον Τίμερον agnoscit Strabo Herodot. T. VI. P. I.

lib. XIV. p. 971. A. [p. 657. B. ed. Cas.] cui Cariae in situ *Herodotus* lib. VII. 98. congruit. WESS.

9. ἰσονομίην ἰποίνει τῇ Μιλήτῳ) *Laurentius statum reipublicae Mileti constituit*, haud plene. Ἴσονομία et Τυρανίς contra se ponuntur; estque illa *iuris quaedam inter cives aequabilitas*, qualis populari in statu. Maeandrius post Polycratis, tyranni Samii, fata dilucide, ἐγὼ δὲ ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τίθεις, ἰσονομίην ὑμῖν προσαγορεύω, lib. III. 142. Vise ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 4. οἱ πλεῖντες ἀπίσαν) *Expunxi* [αὐτῶν] pronomen, ex praegressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tymnae filius, in castris deinceps Xerxis fuit lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quae consequuntur, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης --- ἐξευρεθῆναι: ultimum si nusquam foret, leni fluere tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Παυὶ molimen ἴδει --- συμμαχίην τινός οἱ μεγάλη ἐξευρεθῆναι reformat; Reiskii, συμμαχίην τινὰ οἱ μεγάλην ἐξευρεθῆναι. Utri adplaudam, haesito, ob Herodoteae abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός μεγάλης (ὥστε) ἐξευρεθῆναι οἱ: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quae illi erat exquirenda, invenienda. Similem structuram habes in *Euripidis* Med. vs. 1396. ubi vide quae *Porsonus* adnotavit. S.

4. οἱ πλεῖντες αὐτῶν ἀπίσαν) Ionice *Herodoto* ἀπίσαν significat *dimittebant*: hic itaque scribendum ἀπῆσαν, id est ἀπηλλάσσοντο, quod huius etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. [VII. 142, 2. Immo vero ἀπίσαν (*dimittebant, dimiserunt*) recte h. l. tenent libri omnes.] In istis, [lin. 9.] ἴδεις γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adiicitur more Herodoteo: sic ἀνίστοι τὰς τρίχας αὐξέσθαι, p. 102, 7. [II. 36, 5.] atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa ῥῆσι, II. 36, 5. Αἰγύπτιοι --- ἀνίστοι τὰς τρίχας αὐξέσθαι, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum αὐξέσθαι abesse: hic contra, si abesset verbum ἐξευρεθῆναι, reliquo sermoni per se sententiaeque ratio constaret; ipsumque verbum adiectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. Ἀναξανδρίδης γὰρ ἔχοντι γυναῖκα etc.) De Anaxandride eiusque duabus uxoribus narrata contraxit in pauciora verba Pausan. in Lacon. p. 211. [lib. III. c. 3.] Apud hunc Anaxandrides Lacedaemoniorum μένος γυναῖκας τι δύο ἅμα ἔσχει, καὶ οὐκ αἰσῆς δύο ἅμα ἔχει. Herodotus [c. 40, 10.] γυναῖκας, ait, ἔχων δύο, διξάς ἰστίας οἴκει, ποδῶν οὐδαμῶς Σπαραγιστῆρας: quinimo nec in universum Ἑλληνικά. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Graecia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratuum vel populi; praesertim δὲ πᾶσιν ἀνθρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. [lin. 7.] rara vox ἔστις de repudio posita, quam enotatam Eustathio supra iam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. Ἐἴ τε οὐ γέ σιωπῶν) Placuit scriptura, priore commodior. Per autem egregie Med. pluresque alii, γένος τὸ Εὐμυσθίνος γένεσθαι ἐξήλθεν. Vulgatum enim antea, optimo Gronov. iudice, absurdissimum. Prosopius, sollers priscorum aemulus, Bell. Pers. lib. I. 5. ὅτι μὴ ἐξήλθεν παντάπασι γένος τοῦ βασιλείου (Persarum) ὄντος: et lib. II. 22. WESS.

12. ἐπὶ τι τοῖς οὐ τίττις ἐκ εἶος, ἄλλην δὲ γῆμον) In ambiguo animus fuit, retinendum-ne Aldi ἄπες, an furcillis eiciendum: tot tandem conspirans Codicum imperium hanc in partem impulit. Videntur (quae Celeb. etiam Gronovii sententia) consulto infaustum vocabulum silentio Ephori pressisse, eaque solum subiecisse, quae divortium innuebant clarissime. Pausanias, eodem in negotio occupatus, τὴν γὰρ οἱ (Anaxandridae) πρότερον συναινοῦσαν, ἀρρεστην τὰ ἄλλα εἶσας, συνβαίνειν οὐ τίττις, ubi ἀρρεστην vera Steph. Berglerus, quo παραθυμῶν doctissimus scriptor et Nestri sectator industrius explicuit, Laconic. c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, οὐ τίττις ἐκ εἶος, ἄλλην δὲ γῆμον, sic edidit Wess. et sic in mastis, qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post ἐπὶ τι τοῖς οὐ τίττις, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adiicitur ἐκ εἶος, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante ἄλλην δὲ γῆμον desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum Valla (qui, ea repudiata aliam ducito, in latinis posuit), pulcre vir doctus viderat qui Aldinam curavit editionem.

ideoque ex coniectura verbum ἀπεις adiecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a *Wesselingio* eiectum est, qui luxatam claudicantemque repraesentare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id *Schaeferi* non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo *ix εἶς* latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum *ἔξῃς*, *dimitte*, imperativus mediae formae verbi *ἔξιμι*: unde nomen *ἔξῃς*, (*dimissio*, *divortium*) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40, 7.) eadem in narratione utitur. Literam *Ξ* antiquitus duabus literis *ΧΞ* exprimi solitam fuisse, e vestustis inscriptionibus docuit *Montfaucon* *Palaeogr.* p. 131. et 139 seq. Facile credas, multos etiam scribas *ΚΞ* pro *Ξ* posuisse; quod vulgo Aeolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide *Gregor. Corinth.* de *Dial. Aeol.* §. 39. et *Grammaticum Meermannianum* in *Bastii* editione *Gregorii* p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 7. τῆς ἐξέσεως) *Eustath.* ἀπόπειψιν γυναικὸς ἥτοι διαζύγιον verissime exponit, Homericum *ἐνέσεις* τε δύο ποταμῶν illuminans. Quo de genere in *Aristotelis Eth. Nicom.* II. 7. ὁ μὲν γὰρ ἄσπετος ἐν μὲν πρόσει, abiiciendis opibus, *ὑπερβάλλει*: et apud *Clement. Alex. Paedag.* II. 10. p. 223. εἰς δὲ τὴν πρόσειν αὐτοῦ (ἐπὶ ματος) ἀνδρωσάσθῃ. Merum itaque interpretamentum, quod *Ask.* offert, *ἐξώσις*. Sequens ποίων οὐδαμῶς *Σπартитικά* [lin. 11.] perite *N. Cragius* *Hib. III. Rep. Lacedaemon.* p. 234. *Clementi* obiecit *Alex.*, *Spartae ἐπιτίμιον μονογαμίου*, *monogamiae poenam*, sancitam olim prodenti, *Stromat.* II. p. 505. *Κακογαμίου* poenam isthic *Lycurgi* statuerant leges, fortasse (quae doctissimi viri elegans divinatio) *Clementi* restituendam. *WESS.*

CAP. XLI. 3. ἔφειδρον βασιλῆα) *Camerarii* ac *Porti* haud repudio successorem. Putes *Clearchi* illud apud *Xenophonem* *Anab.* II. p. 159. ed. *Hutch.* πρὸς βασιλῆα τὸν μέγιστον ἔφειδρον ἀγωνιζόμεθα esse geminum, sed discrepat: vinder est, quod *Budaeum* non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. *Spanhemio* ad *Callimachum* atque *Aristophanem* explanatas cum maxime haud moror, nedum [lin. 5.] ἔχουσαν δὲ αὐτὴν ἀληθὲς λόγῳ, sive communiore dictione σχοῦσαν ἐν γαστρὶ *Pausaniae*: quod iterum iterumque succedit [lin. 11.] ἴθις ἰσχυρὸν lucem praecedenti adspergit. *WESS.*

[5. *εὐνοχὴ τὰντῃ χρησαμένη*) Idem hoc valet ac *παρὰ δαίμονα*, qua de formula et similibus disseruit *Valck.* ad III. 153, 6. ubi p. 154, 10. nostrae huius editionis, pro *Herod.* I. 3. oportebat *Herod.* I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. *ἄπρομανής τι*) *Admodum furens* reddidit *Gronov.* idque tenuit *Wess.* Similiter *Portus*: „*ἄπρομανής*, summe insanus, supra modum insanus,“ suffragante *Schneidero* in *Lexico crit.* At profecto in colloquio cum *Aristagora* (cap. 49-51.) non admodum insanum aut furiosum se praestitit hic *Cleomenes*. Et progressu quidem temporis incidisse eum in furorem (*ὑπὸ λαβὴ αὐτὸν μανίῃ τοῦτος*) ipse *Herodotus* VI. 75. tradit; antea vero nonnisi *ὑπερμαγνέτην* fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis compotem mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod *Valla* hic posuerat, *mentis inops*; et fere furiosus in Latinis nostris posui: poteram *semifuriosus*, aut *subinsanus*. Nempe, quod praeunte doctissimo Viro *Corayo* ad *Athen.* III. 119. a. (*Animadv.* T. II. p. 331.) et ad *Athen.* IX. 385. b. (*Animadv.* T. V. p. 116.) monui, vocab. *ἄπρος* aliis nominibus adiectivis praepositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in latino sermone particulae *sub* aut *semi* nominibus praepositae. Caeterum vile et triviale (*εὐτελέστερον*) vocabulum *ἄπρομανής* iudicavit *Pollux* VI. 125. S.]

8 et 9. *αἰγίνας λεόν*) Tralaticium est ac leve, nec tacendum: novum enim specimen audaciae amanuensium. Eo quis in animum inducet, modo *λεόν*, modo *λεώ* II. 129. hic *λεόν*, nulla praesertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? *Ἄγον* (posthabito, qui Ionum mos, augmento) et *ἄγς* *Aldus* et Codices nonnulli dederunt I. 70. 166. 170. II. 125. etc. Mutatur *ἄγον* et *ἄγς* ex reliquorum consuetudine Graecorum. Mihi institutum non placet. *WESS.* — Teneri utique ionicum *ἄγς* debuit. Sed, ad *λεόν* quod spectat, unde, quaeso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox *Adnotat. Valck.*) arripuisse putabimus librariorum, nisi vetustis in libris eam reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam vocabulorum formis amare *Nostrum*, iam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam

concedemus luculentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, ionico tamen maxime idiomate *Musas* conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis *Historias* hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? *S.*

Ibid. αἰτήσας ληδὸν Σπαρτιήτας ἤγει εἰς ἀποικίαν) *Pausan.* III. [cap. 3 extr.] p. 211. Δωριεὺς (οὐ γὰρ ἠνέχετο ὑπακοῦν Ἕλλησιν μόνον ἐν Λακεδαιμονίᾳ) εἰς ἀποικίαν στέλλεται. Vulgabatur in *Herod.* αἰτήσας λαδὸν Σπαρτιήτας, ἄγει. ληδὸν Σπ. ἤγει dedit *Vir Cl. ex Med.* et utramque mutationem vocat *perlegantem*. Vellem parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἤγει censeretur elegantius Homerico et *Herodoteo* ἄγει? Ληδὸν nusquam alibi praebet *Herod.* neque etiam *Por-tus* aut *Maillairius* invenerunt: hoc tamen facile commendant νηός, *Hesychius*, et *Heraclidis* auctoritas. *Eustath.* in *Od.* β'. p. 93, 32. [p. 1443. ed. Rom.] Ληός, ὁ λαός, οὗ μύμνηται Ἡρακλείδης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Νηός, ναός, καὶ παός, πηός, ὁ ἐξ ἀγχυστίας προσηνής (lege πρὸς γένους) οὕτω δὲ ἢ ἐν Ὀμήρῳ ἐν χερσὶ τοῦ Ληός. Apud *Hom.* πηός frequentatur. Ubi παῶν habet *Nicand. Ther.* vs. 3. ibi *Schol.* ἐν ἰνίῳ, αἰτ, δωριεῖ. VALCK.

13. ἀνδρες Θηβαῖοι) Iure ita *Med. Valla* et alii. *Eustathii* ἀποικία δὲ ἴστιν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad *Perieg.* vs. 213. simillima in macula erat, bene a *T. Fabro* lib. I. Ep. 9. crasa. Καλλίστεον *Libyae tractum*, χώρον, quem colonis *Dorieus* occupavit, ad amnem *Cinypem*, lib. IV. 175. et 198. offert. Haud vero scio, praestet-ne ex schedis οἰκιστῶν. Favet opinanti γῆν κτίσων, superius [lin. 10.] positum, quo colonia designatur manifesto. Haec autem continuo nexa et sequentia, [lin. 15.] expulsam *Dorieum* esse ὑπὸ Μανίων τε καὶ Λιβύων, procederent inducta copula melius. Omnes *Afri*, *Λίβυες*: eorum natio. cuius advenae in agris consederant, *Μακᾶς*. *Carthaginenses* optime disiunguntur, quippe originis altus, nec veri *Λίβυες*. Quas etiam in partes *Cl. Pausan.* discessit. WESS.

15. ὑπὸ Μανίων τε καὶ Λιβύων) Distinguuntur quidem interdum Φοίνικες sive Καρχηδόνιοι, et *Λίβυες*, sive veteres indigenae: sed *Μακᾶς* et *Libyas* quis alius ista ratione distinguit? *Μακᾶς*, *Λιβυκὸν ἔθνος*, memorantur *Herodoto* IV. 175.

et aliis. Ex *Seylacis* p. 112. licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatis. Secundum *Herod.* *Maçarum* *Gindanes* fuere vicini, horum *Lotophagi*: Λωτοφάγων δὲ (IV. 178.) τὸ παρὰ θάλασσαν ἔχοντες Μάχλεις. Fortasse *Μαχλίων*, aut alterius *Africani* populi nomen, non *Λιβύων* scripserat *Herodotus*. VALCK. — Possis καὶ *Λιβύων* intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων *Λιβύων*. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad *Herodoti* morem loquendi attentus lector iam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τὶ καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in *adpositione* quam vocant *Grammatici*) alterum altero declaretur. Sic iam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 9. ἐς Αἶαν τὶ τὴν Καρχήδα, ait, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν πεταμέν. I. 16, 4. Κυαξάρη τε -- ἐπολιμήσει καὶ Μήδοισι. I. 27, 9. ἐς Σάρδεις τε καὶ ἐπὶ σί: et similia alia multa. Pro *ἐξελαθεῖς*, quod *lin. 14.* cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma *ἐξελασθεῖς* probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 2. ἀνὴρ Ἑλεώνιος) Eiusdem Cl. *Pavii* Ἑλεώνιος coniectura est, quandoquidem nulla in Peloponneso urbs *Eleon*, notissima *Helice*, cuius gentile Ἑλικώνιος lib. I. 148. Esto: unde *Anticharem* domo Peloponnesium fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci *Dorio* consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἑλεῶνα Poëta memorat *Iliad. β. 500.* et *Strabo* prope *Tanagram* [in *Boeotia*] lib. IX. p. 622. [p. 405. ed. Cas.] Hinc Ἑλεώνιος apud *Ethnicographum* in Νεών. *Erycem* quod attinet, et *Herculem*, sibi posterisque certa lege *Erycinam* regionem adquirentem, ad *Diodori* lib. IV. 23. expositum satis puto. WESS.

3. ἐκ τῶν Λαίον χρησμάτων) Quibus veteres innotuerant, fatidici, his equidem crediderim hoc in loco *Laium* saepe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In *Lupiani* T. III. p. 241, 23. *Solanus*: Quis, ait: unquam fando audivit *Telephum* inter vates habitum? Sed cui non innotuit *Τήλεμος Εὐρυμίδης*, ὃς μακροσύνῃ ἐκείνατο? huius nomen illic non dubitanter ponendum pro *Τήλεφος*. Hic vellem aeque commode τῷ *Λαίον* verum nomen a me posset substitui: longum Grae-

corum χρησολόγων catalogum erudite contexuit *Clemens Alex. Strom.* I. p. 398 seq. Nullus inter istos Λαῖος: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. *Iamus* notissimus; a quo genus ducebat πολυκλαίτων παθ' Ἑλλαντας γένος Ἰαμιδῶν, *Pindaro* celebratum *Ol.* VI. 120. sed neque *Iami* memrantur oracula. Forsan usitatius hic latet nomen Βάκιδος, ex eodem agri Tanagraei pago nati, unde fuit hic *Herodoteus Antichares*, ἀντὶς Ἐλεωνίος dictus, ut certe fuit unus *Bacidum* ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, *Schol. in Aristoph. Eip.* vs. 1071. vid. *Scheffer.* et *Iac. Perizon.* in *Aeliani Var. Hist.* XII. c. 35. Hoc *Spartiatæ* consilium dedit *Eleonius Antichares*, *Heracleam* cōderet in *Sicilia*, ἐκ τῶν Λαῖου (vel cuiuscunque tandem) χρησμῶν Φάς, Ἐρμῆος χώραν πᾶσαν εἶναι Ἡρακλιδῶν. *Dorica* ceterosque in *Siciliam* colonos profectos scribit *Pausan.* III. p. 247. τὴν Ἐρμινὴν χώραν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἡρακλίδους εἶναι, καὶ οὐ βαρβάρων τῶν Ἰλλυρίων. Quem sequenti *CAP. XLIV.* [lin. 3.] memorat *Sybaritarum Regem Tῆλυν*, is primum fuisse videtur *δημαγωγός*, ut dicitur *Diodoro* XII. c. 9. ubi notat *Wess. VALCK.* — Quidni vero τοὺς Λαῖου χρησμούς intelligeremus oracula *Laio data*? Sic quidem percommode *Larcher* accepit, ut sit Λαῖου genitivus obiecti quem *Grammatici* vocant, quemadmodum in illo *Sophoclis Oed. Tyr.* vs. 907. Λαῖου παλαιὰ δόγματα: et *Electr.* 343. ubi τὰ μὲν πνευματικά, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura eiusdem generis exempla *Aug. Matthiae* collegit in uberiore *Grammat. Graec.* §. 313. quibus, si quis id agat, alia ex *Herodoto* adiici poterunt. S.

CAP. XLIV. 3. καὶ Τῆλυν) Tyrannidem occupaverat, eadem prius deiectus quam *Sybaritas* inter et *Crotoniatas* bellum exardesceret, ni *Heraclides Ponticus*, quod arbitror, fallat in *Athenaei* XII. 4. p. 521. [cap. 21. nuperæ edit.] Potior *Herodoti*, illi propioris temporis, auctoritas; cui *Diodorus* lib. XII. 9. paria facit, *δημαγωγόν* adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, *Pythagoræ* ætate gesti, origo, concitantem. Consimili *δημαγωγού* titulo *Cypselum*, *Corinthiorum tyrannum*, *Aristoteles* ornat *Polit. lib. V. cap. ult.* *WESS.* 11. τῶν Ἰαμιδῶν μάντιν) *Laurentii Amadeorum* vel *Amideorum vaticinum* castigavit *Faber* lib. I. Ep. 19. qui de

Isae et Ismidia plura; et *Ref. Victorius* lib. XIII. Var. c. 16. Adsolchat τὸ πάλαιον καὶ Ἑλλανος (verba sunt Findari) γῆρας, *Ismidion* inter vaticinandum; Criticis testibus ad *Olymp.* Od. VI., τῇ δὲ τῶν ἱμαίων μαντεία uti, quorum observationi *Pausanias* adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri ipsi [lin. 18.] τὰ δὲ προσχάριε χροῖα θανάτου *Calliae*: neque enim in dubitationem venit, quin *Cl. Gronov.* praeclare ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in προσχωρῶν et προχωρῶν confusio lib. VIII. cap. 108. *Thucyd.* II. 5. atque apud alios. Mox [lin. 14.] ταῦτα δὲ οὐκ οὐτως λέγουσι integrae sanitatis forent, modo infitians vocola, a *Valla* non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὐτως λέγουσι a *Pavio*, ταῦτα δὲ καὶ οὐτως a *Reiskio*. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras damnandum censetur. *WESS.* — Vide *Var. Lect. S.*

CAP. XLV. 3. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν) *Laurentianum* prope *Crastin*, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. *Ortelius*, *Pinedo*, et *Galeus* ob Κράστον *Arch.* conperant *Stephani Κράστον*, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantia. Haec Siciliae urbs; Κράστις amnis Italiae. De *Sicula Crasto* bene *Ph. Cluverius* *Sicil. Antiq.* II. p. 391. *Crastin* (tametsi de *Sybari* et eius positura diligenter) ne verbulo tangens, *Ital. Antiq.* III. p. 1265. Equidem, quod olim [in *Diss. Herod.* p. 184.] professus sum, Κράστιν et Ἀθηνάϊ ἐπὶ τῷ Κράστιν scripsisse *Herodotum*, non muto. *Sybaris* sita erat ἀνὰ μέσον δυῶν ποταμῶν, τοῦ τε Συβαίριος καὶ Κράτιος in *Diodori* XI. 90. et XII. 9. De *Crasti* silentium. Porro ubi de *Aegis Achaiae* Noster I. 146. ἐν τῇ Κράτις ποταμὸς αἰνναὸς ἔστι, ἀπὸ τοῦ δὲ ἐν Ἰταλίᾳ ποταμὸς τὸ οὐνομα ἔσχε, alludente et eadem imitante *Pausania* VII. 25. Cur illum quaeſo *Achaiae* perennem amnem, αἰνναὸν ποταμὸν, vocat, si idem *Italico* conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν ubi hio valuerit, discriminis in aperto caussa. *Torrens* hieme *Crathis* fluebat, aestatis tempore saepe ξηρὸς, siccus: par *indoles sicco Tanagro* in *Virgilii Georg.* III. 151. ubi *Servii* ex vero adnotatio, *Sicci ad tempus aestatis relatum est: est enim hieme torrens.* Bene in *Glossis: Εὐροπείατος, torrens.* *WESS.* — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse *Vir* praestantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem

κατήκοντα πρήγματα, res sunt urgentes et praesentes. περί τῶν κατήκοντων λέγοντες, de praesenti rerum statu colloquentes, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ τοῖσι κατήκονσι πρήγμασι ταῦτα ποιητὰ εἶναι, lib. VIII. 19. Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ κατήκον ex Cicerone Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. WESS.

17. τόξα καὶ αἰχμὴ βραχία) Gronovius ad haec bene. Valla, Brissonius, Stanleyus, breves hinc arcus et breve spiculum sumentes, βραχία numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν ἀνχίνα δὲ καὶ τὴν κοφιδὴν φαίνει περυστωμένα. Hic βραχία, loco βραχίη. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. WESS.

23. τὰ θυμῷ βουλόμενοι) Non illaudabili opera θυμῷ βουλόμενοι vir eruditus [Reisk.], modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἐφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἰβάλετο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν νῷ βαλίσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἀπὸ τοῦ πρῶτου, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Iosephus Belli Iud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν νῷ βαλόμενος, ἡμῶν καρτερήσει τὸν ἥλιον ὄρεϊ; Poëtarum, Apolloniū Rh., Aeschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλίσθαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστὶ, ut Noster alias. His autem quae artissime adhaerescunt, incundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. WESS. — Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ ἀνέχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.) Quibus vos, si potiri libuerit, potiemini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βουλόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακείμενοι. Idem fuisset: τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν ἀνέχον θυμὸς, αὐτοὶ ἀνέχουσι. VALCK.

36. Κίλιαν δὲ τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι) Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἔχονταῖ Ἀρμένιοι οἶδεν. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in

Dionys. vs. 694., Ἡρόδοτος τοὺς Ἀρμενίους Φρυγῶν ἀπολέλους Θεοῖ, λήγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοι εἰσι, duo respicit Herodoti loca; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποικοί, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum Eudorum, Armenii τῇ Φωγῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud Steph. Byz. voc. Ἀρμενία. VALCK.

39. τὸνδε Χοάσπην) Patrius casus Χοάσπην I. 188. tueretur τὸν Χοάσπην, si ex membranis fluxisset. At illae restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, Strabo XV. p. 1059. A. [p. 728. ed. Cas.] et nuper praeclare H. Vennema ad Danielis Vatic. pag. 214. WESS. — In Χοάσπην h. l. cum aliis omnibus codicibus haud dubie etiam consentit Med. sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat Gronovius: itaque mendosum Χοάσπην, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χοάσπην ederet. S.

42. τῷ Διὶ πλούτου πρὶ ἐρίῃ) Cum Iove divitiis certare poteritis. Attigit illud Eustathius in Dionys. vs. 1073. De incredibili pecuniae summa huc in thesauros regio congestae Brisson. egit de Regn. Pers. I. pag. 158. qui p. 60. iam dederat Herodotea. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Iovis in coelo domum humanae cupiditatis opplevit irritamentis: hinc venusta Herodoti loquendi forma, Poëtis usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib. IV. cap. 152. divitiis cum Aegineta Sostrato οὐκ οἶά τί ἐστι ἴσθαι ἄλλον: postea temporis cum illo populares certare potuissent Lampis et Charops. Theocritus Eid. IV. vs. ult. τὸ τοι γῆρος ἢ σαρπίσκος Ἐγγύθει ἢ Πάνισσι κακοκράμεισιν ἰρῆσαι. Apud Athen. III. p. 75. E. Lynceus Samius: τὰ ἱριεῖα τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συνάμυνα σύγκους δοκεῖν ἐρίειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter Callistratus p. 894., Ἰνδι χαίτην dixit ἐν τῶν ἀκρων πρὸς κόχλυν Τυφίας ἀνθος ἐρίζουσαν. Nativa venustate Horatius Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpurae! Plura collegit Lambin. ad II. Carm. VI, 15., ubi viridi - - certat Bacca Venafrō. VALCK.

[45. μάχης ἀναβάλλεσθαι) De hac dictione vide quae in Var. Lect. ad hunc locum disseruimus. S.]

que adeo ad focum se contulit; id ἐπιθεὶς ἴσα ἔτι ἑταίρων :
tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut
auscultet rogat. Quae sanequam planissima. Stephani prae-
terea παραστήκει, assistebat; loco προϊστήκει, non equidem,
si praecidium haberet, repudiarem. WESS. — Nobis
commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide *Var.
Leot. S.*

13. διαφθερίσει) Cleomenis Gorgo apud *Plut.* in di-
ctis Laconic. p. 240. D. καταφθερίσει, ὡ πάτερ, τὸ ξινύλλιον,
ἐὰν μὴ τάχιστα αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐμβάλης, eleganter, nec sine
convicio in Aristagorae statutam, sed alio ex fonte. Διαφθε-
ρίσει Codicis *Passion.* Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c.
41. WESS.

Ibid. Πάτερ, διαφθερίσει ὁ ξίνος) Ut Attice plerosque Xe-
nophon, Ionice Laconas *Herodotus* semper facit loquentes:
multa *Plutarchus* Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam
suavissimum Gorgis, partim saltem, T. II. p. 240. D. Κα-
ταφθερίσει, ὡ πάτερ, τὸ ξινύλλιον, ἐὰν μὴ τάχιστα αὐτὸν τῆς οἰκίας
ἐμβάλης; Legit-ne apud *Herod.* ἀποστήσει; sed scripserat no-
ster, prout vulgatur, ἢ μὴ ἀποσταίς ἴης. Apud *Hezech.*
vulgatissima vox Ἀποστάς auctoritate legitur *Aeschyli* mu-
nita, quae pertinet ad glossam praecedentem. Dixisse vi-
detur Gorgo καταφθερίσει, et ξινύλλιον. Dorice φθαίρει diceba-
tur, ut κταίνειν: *Etymol.* p. 269, 50. et *Eustath.* in *Od.* κ'.
p. 382, 29. [p. 1649. ed. Rom.] Non patrio sibi more ve-
stitum Milesium Spartiatae filiola ξινύλλιον vocabat, more
Graecis usitato, hac forma suum illa contemptum indi-
cans: ξινύλλιον et κριόλλιον similiter adhibentur; et ob eam-
dem rationem ἀνδρίον, ἀνδράριον, et ἀνδράπιον. *Theocrit.* *Eid.*
V. vs. 40. φθονερὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. *Aristoph.* Ἀχαρν. vs.
516. ἀνδράριμα μοχθηρὰ, παρακακομμένα. Φύσει νινάδος ἀνδρά-
πιον, *Demostheni* dicitur *Aeschines* pag. 180. Venuste *Mené-
laon*, ἀνδράπιον λῶσται dicebat *Silenus* in *Eurip.* *Cycl.* vs. 184.
Ionium *Aristagoram* luxuriose vestitum Spartam venisse
monstrat proverbium, Οἴκοι τὰ Μολίσια: prout eius origi-
nem explicant *Zenobius* Cent. V. Prov. 57., quique dicitur
Plutarchus, c. 55. p. 306. et *Suidas.* VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τι πανταχῇ εἶσι) Haec, si nu-
meris ratio constaret, forent egregia, docerentque modu-
lum et proportionem inter σταθμούς et παραστάγγας. In Xe-

10. μέχρι οὐρανῶν τῶν Κιλικίων) Usque ad Ciliciae fines. *Herodotus* intelligit *Heeren* p. 831. quos si designaret *Herodotus* voluisset, οὐρανῶν erat scripturus. S.]

22. Τίγρης) Quam in *Aldi* *Camerarii*que exemplis et *Plutarchi* duobus Πήγης scribatur, debuerat pars ista *Salmasianae* disputationis ad *Solin.* p. 489. sine culpa relinqui. *Mibi* Πήγης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρης, uti hic scripti quidam et *Eustathius*, sic lib. I. p. 189. et 193. ll. 150.; Τίγρης VI. 20. [Equidem cum *Schaefferi* priorem teneas scripturam, non idcirco alteram improbo.] Hunc autem perhibet ex *Armenii* fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in *Maticenis*: ὁ δὲ ὕδατος [lin. 25.] alter vertitur a *Malha*. Unde igitur *tertium* labitur flumen? Hoc praeter expectationem taceatur. Pinge itaque eum *Cl. Paus.*, ὁ δὲ ὕδατος in *Ματισηνῶν*, et secundi ac tertii pateat origo. Certe in *Maticenis* scaturiebat *Gyndes*, de quo lib. I. 189. *WESS.* — Ille, ὁ μὲν ὕδατος, Viro docto *Tigris* est; unde in sequentibus turbae existunt, quae nullae sunt, si cum *Larchero* et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognominis, quorum nomina minus nota silentio praeterit Scriptor. Esse autem illos maiorem minoremque *Zabatum* vel *Zabatem*, cum *Larchero* probabiliter statuit *Heeren*. S.]

28. ἰσβάλλοντες) *Arch.* ἰσβάλλοντες, ob consequens *σταθμοῖν*, ego primas darem. In *Pausania* nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente *Galeo*, cum non spernat, servatum illud est: nam ἰσβάλλοντες quo tubicinis fulciatur, *Gronovius* docere noluit, nedum quo spectantur modo *σταθμοὶ* sive *στάσεις*, quae aliunde utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notae et numeri, diffusulter ex dubiis inter mansiones et parasangas proportionem constituendi. *WESS.* — Tum in *Addendis* Idem Vir doctus haec adiecit: „Si defectus expleretur, quae *Kluitii* conjectura, *σταθμοὶ* sive *στάσεις* καὶ *τριήκοντα*, *παρασάγγαι* δὲ *ἑκατὶ* καὶ *τριήκοντα* καὶ *ἑκατὶ*, *stathmorum* et *parasangarum* numerus rotundaretur. Aliquid hic deesse certum arbitror.“ — Eodem modo eisdemque *verbis*, diu ante *Kluitium*, explendam videri lacunam docuerat *De la Barre*, T. VIII. *Aetion*, *Amoed*, *Interp.* p. 543: At

ea ratione ultra modum promoveri *Matiens* fines, et abque meliorum codicum praesidio nihil hic definiri posse censuit *Larcher*, Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 250. cui hactenus adsentiuntur *Heeren* (pag. 988.) et *Mannert* Geogr. Graec. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne coniecturam quidem conati sint proponere. S.

35. οἱ πάντες σταθμοὶ εἰσι ἑνδεκά καὶ ἑκατὸν) Ratio non constat. Mansiones sive σταθμοὶ in praecedentibus duntaxat LXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXIII. Quia tamen *parasangis quadringentis et quinquaginta*, quot se posuisse significat, accurate stadiorum collectio congruit, bene illi habent. Vitia in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis iuste signatis, inflicta haerent, aliorum fortasse mastorum auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. WESS. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [5. τὰ βασιλῆα τὰ Μενόμου καλούμενα) Conf. c. 54, 8. Adde *Strab.* lib. XV. p. 728. et *Steph. Byz.* voc. Σούρα, eiusque Interpretes. S.]

9. ἡμέραι ἀπ' αὐτῶν ἐνθάδε) Critici ad Comici *Plut.* va. 388. Κίχρηται αὐτῶν (ἀπ' αὐτῶν) Ἡρόδοτος λέγων, ἀπὸ τούτου διὰ στάδια δύο ἀπ' αὐτῶν: quod scholion *Suidas* in Ἀπ' αὐτῶν describens, pro σταδίοις δύο praebet σταδίοις ὅς sive ἰσθμῶν. Unde *Aristophanis* interpretes ea acceperit, an memoriae vitio haec spectarit, quis certo decreverit? In *Herodoto* hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide *Hemsterhusium* ad *Plutum* et *Alberti* in *Hesychii* Ἀπ' αὐτῶν. WESS. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. et Adnot. S.

CAP. LV. 7. τυραννίδος --- οὐδὲν ἦσαν) Neque enim *Harmodius* et *Aristogiton*, sed, *Herodoto* iudice, verius *Alemaeonidas* Athenas ἐκτέλεσαν, lib. VI. c. 123.; et fuit *Hippias*, exacerbatus fraterna caede, [V. 62, 5.] patre fratreque longe τυραννικώτερος. *Aristogiton* et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannicidae; sed vulgo laudabantur Athenis, tanquam qui sublata tyrannide suam patriae reddidissent libertatem. In hanc etiam Atticae plebis opinionem inveteratam dici poterat *Dioni Chrysa.* pag. 190. Ε. τὸ πιστεύειν πολλὸν χεῖρον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλιθίων οὐδὲν ἴστω ισχυρόν. Sed sapientiores etiam nonnunquam minime loquuntur considerate: praeter ceteros *Is.* *Meursio* ci-

tatos in Pisistrato, et ad *Aeliani* Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos iuvenes primum *Hieronymus* [*Rhodius*] statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstrat, ὅτι τὸ τῶν νέων πρὸς ἀλλήλους ἱταυρὸν συμφρονῆσαι πολλὰς τυραννίδας καθίδε, apud *Athen.* XIII. p. 602. A.; sequitur Peripateticus *Aristotelis*, quin et *Platonis* iudicium in Symposio. Culpat *Platonem* *Iac. Perizon.* ad *Aelian.* pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in Hipparcho: sed si suspicionem, quam solus forte movit *Aelianus* Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsan agnovisset legitimam, atque in Hipparcho multa reperiri, quae faciem praebeant ab illa *Platonis* diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatio *Dionis Chrys.* *Perizonio* memorata, culpantis Athenienses, quod Harmodium et Aristogitonem πάντων μάλιστα τιμῶσιν αἱ διαδερῶσαντες τὴν πόλιν, καὶ ἀνελόντες τὸν τύραννον, Or. XI. p. 191. Hipparchum certe sustulerunt; quodque recuperandae libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus censebantur, ob incoeptum illud opus digni habitum qui cumlarentur omni honorum genere. Solum etiam occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post cictos xxx. tyrannos poephisma condiderunt, ab auctore sententiae *Demophanti* dictum, servatum nobis ab *Andocide* de *Myst.* pag. 13. secundum quod iurare cogebantur Athenienses: tyrannidis auctorem vel factorem ἴδν τις κτείνων ἀποθάνῃ, ἢ ἐπιχειρῶν, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incoepo (sive tantum opus adgressus; id enim est ἐπιχειρῶν, nempe κτείνων) εἴ ποιεῖται αὐτόν τι καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτοῦ, καθάπερ Ἀρμόδιόν τι καὶ Ἀριστογίτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Hoc respicit decretum *Demosth.* contr. *Leptin.* pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου στήλης, cui insculptum iusiurandum: ἂν τις ἀμύνῃ τι πᾶσι τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δόξαι δώσει, ἅσπερ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογίτονι: vulgato nomini Δημοφάντου alterum ex Codd. debuerat substitui: vid. *Lycurgus* pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis Δημοφάντου fuit ψάφισμα. Oratio c. *Leptinen*, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a *God. le Cointe*, eadem opera potuerat

aliquoties expoliri, ut Graeca quoque legerentur emendatius. VALCK.

7. ἐν ἑτα τίσσεται) *Thucydides* VI. 59. Hippiae post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem *Plato* in Hipparcho p. 229. B., nihil admodum *Herodoti* quatuor annis officientes, modo cum *H. Dodwell* Annal. *Thucyd.* p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiae tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquuntur. Quod *Criticus* autem ad *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 619. κατίσχε δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἑτα γ'. οἱ δὲ, δ', 'Ἡρόδοτος δὲ στ'. *exrope* non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam, cum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τλήθι λίων etc.) In versibus, Hipparcho fatalem exitum praesagientibus, nihil innovo. Vir doctus [*Reisk.*] Τλήθι δ' ἔων, i ergo, tolera, et οὐδὲς ἀνθρώπων ἀδικίῃν fingebat, longe a *Brodacii* ad *Anthol.* iudicio recedens. WESS.

7. ὑπερβήμενος ὀνηροπόλοις) Eadem τοῦ διαιδάλμουτος religio eleganter in *Theophrasti* *Char.* c. 16. expicta: ad quam ἀπυπάρμενος τὴν ὄψιν etiam [*lin.* 8.] pertinere opinor, neque adeo spretam visionem, sed eius expiationem et ἀποτροπαισμένον innui. Vide *Casaubonum* ad *Theophrast.* et *Spanhemium* in *Comici* *Ran.* vs. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) *Gephyraeos*, necis Hipparchi auctores, *Bochartus* *Canan.* lib. I. 21. et *Meursius* *Att. Lect.* V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. *Plutarchum* neglexerunt, malignitatis crimine, cuius *Herodotum* postulat T. II. p. 860. z., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Ubi in *Aristidis* *Panathen.* T. I. p. 190., velut ab Atheniensibus recepti praeter ceteros dicuntur Ταναγραίων οἱ μεταστάντες, Δωριέων Πελοποννήσου κρητισκάντων, ὑπὸ τῶν εἰζάντων ἀναστάντες: *Scholiasta* matris hic *Herodoto* narrata respicit: τοῦτους, ait, τοὺς Ταναγραίους, μὴ βουλομένους αὐτῶν ὀνομαῖσιν, οἱ Θηβαῖοι ἐξέβαλον· οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλθόντες ᾤκησαν· μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος, Τεφυραῖους τοὺς Ταναγραίους καλεῖν. [Attigit etiam *Suidas*, et

Zonaras in Lexic. voc. Γεφυραί.] De his egerunt *Gephyraei* *Jo. Meurs.* Att. Lect. V. 31., et *Sa. Bochart.* Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. *Gephyraeos* istos non *Eretrienses* origine, sed *Phoenices* videri *Herodoto*, atque Illinc ortum *Aristogitonem* dñci, id vero permoleste tulit *Plutarch.* de *Herod. Mal.* pag. 830. E. Ἀριστογείτονα --- ἄντικρυς διὰ πυλῶν εἰς Φοινίκην ἐξελκόμεναι, Γεφυραίῳ γεγονέναι λέγων ἀνέκαθεν τοὺς δὲ Γεφυραίους --- Φοίνικας εἶναι φησὶν, αὐτὸς οὕτω πεπισμύνας. *VALCK.*

CAP. LVIII. 3. ἐσθήγαγον διδασκάλια) *Iob. Ludolf.* *Virum Clar. διδασκαλίας* emendantem *Comment. Hist. Aeth.* p. 208. non sequor. *Suidas:* Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic *Basilus M.* Homil. III. in *Hexaëm.* p. 28. c. κατέλεγον μετ' ἡμῶν τὸ διδασκάλιον: et Homil. V. pag. 43. E. τὰ πρῶτον ἐκείνο πρόσταγμα διδασκάλιον τῇ φύσει γίνεσθαι, subministrante *Cl. Abreschio.* Iam ὡς ἐμοὶ δοκεῖν [lin. 5.] relinquo, *Herodoti* de litterarum prima inter *Græcos* origine professionem continens. Non defuisse, qui *Pelasgis* litterarum primordia ante *Cadmi* in *Graeciam* transitum vindicarent, ad *Diodori* III. 66. disputatum fuit. *WESS.*

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντες etc.) Obscuriorem orationis seriem explanant ista *Arch.*, πρῶτα μὲν τούτοις ἐχρήωτο, κατὰ πτερ καὶ ἅπαντες χρῶνται Φοίνικας: et primo quidem iisdem utebantur, sicuti omnes utuntur *Phoenices*. *Gephyraei* nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud *Phoenices* usus erat. *Merae* itaque tum *Phoeniciae* fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paulatim inmutato, μετέβαλον καὶ τὸν βυθμὸν τῶν γραμμάτων, [lin. 7 seq.] itidem litterarum modum, figuram et descriptionis seriem novarunt. Quam in rem praeclara *Cl. Salmasii* ad *Inscript. Herod.* p. 34. opera exstat. Esse memini, qui τὸν βυθμὸν τῶν γραμμάτων hic praeferunt, prorsus obli-
tos *Aristotelis* *Θαυμασ.* p. 578. *Ed. Erasm.*, ubi in *Apollinis Ismenii* apud *Thebanos* templo ἀναθήματα τινα ὁμοίους ἔχοντα τοῖς βυθμοῖς τῶν γραμμάτων ἀρχαῖα, seu ἀρχαίων potius. Quae philosophi, sive cuiusvis alius, ad hanc rem accommodatissima, etiam propter *Ismenium*, quod statim [cap. 59, 3.] consequetur. Pertinet huc docta disputatio *Benedictinae* familiae eruditorum in *T. I. Hist. Nov. Diplom.* p. 587. *WESS.*

14. καὶ τὰς βιβλους διφθέρας καλέουσι) *Bene Vallae*

Latina ex P. Leopardi praescripto Em. VII. 19. correctae sunt, quibus male in postrema editione *penuria biblos* *Aegypti et Syriae* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem *pelliam. rassarum.*, sive *διφθέρων*, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum *διφθέραις βασιλικαῖς* habet Diodorus II. 33. et Agathias Schol. II. pag. 66. A., aliorum alibi. Contra ea ab errore immunis haud est Varronis de papyro, Alexandri demum Magni aetate reperta, opinio apud Plinium Hist. Nat. lib. XIII. xi.; melior Nostris et Cassii Heminae cap. XIII. eiusdem Pliniani libri. *Βύβλων*; potius et *βύβλων*, ex prisco more, *Passion.*; namque ita potius, quam *βιβλούς* scriptitasse, ad Hom. Eustathius p. 1913, 139. [ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.] auctor est. Hinc *βυβλίον* *ὅπλων* mentio et scriptura lib. VII. 36. WESS.

Ibid. τὰς βιβλούς διφθέραις καλέουσι) Vallam scellit atticus; errorem iam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab Auctore des *Essais de Crit.* pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatae rationem repperit ab antiquissimo more Herodotus, barbaris etiam isthae aetate noto. Vellus aureum fuisse *βιβλόν* ἐν δέρματι γεγραμμένον. videbatur incerto scriptori περὶ Ἀσίων, c. 3. conf. ad Palaeoph. cap. 31. Galeus. Persica sua se Ctesias hausisse scribebat ἐν τῶν βασιλικῶν διφθέρων, teste Diodoro Sic. II. cap. 32. ubi vid. Clar. Wess. et Ti. Hemsterh. ad Poll. X. 57. cuius libro VII. 211. haec prostant Herodoti, loco quem Leopard. excitavit. Ὑπομνήματα βασιλικὰ vocat et Diodor. III. 38.; commentarios regios, Livius XXXIII. 11. Philippi Macedoniae Μακεδονικὰ τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα, Lucian. Demosth. Encom. §. 26. Arcturus qui Prologum agit in Plauti Rud. vs. 15., (Malorum) referimus nomina exscripta ad Iovem: vs. 21., Bonos in aliis tabulis exscriptos habet. Iatas Iovis tabulas διφθέραις dicebant: Diogenian. III. Prov. 2., ἡ διφθέρα, ait, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφειν τὰ γινόμενα, πεμπάλαιος. Quae praeter Diogenian. IV. 95., Zenobius habet Cent. IV. Prov. 11., senarium efficiunt, e veteri quodam dramate propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατὰ χρόνος εἰς τὰς διφθέραις. Vanissimus Auctor Philopatr. inter Λυσίαρχα T. III, pag. 603., πολλοὺς καὶ γραφίας θῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφειν. VALCK.

rivus, ille praesertim Italicus, promiscue utrolibet nomine, *Crastis* et *Crathis*, fuerit adpellatus. S.

14. *πολλαπλήσιον*) Iustum hoc. Sic VII. 48. τὸ Ἑλληνικὸν σφράγισμα φαίνεται πολλαπλήσιον εἶναι τοῦ ἡμιστίου: tum VIII. 140, 1. ἄλλα παρίσται πολλαπλάσια: et c. 143. WESS.

CAP. XLVI. 1. *Συσιππιδαν* ἢ *Δωριῆ* etc.) Praeter populares Spartiatas nullos e veteri saltem Graecia habuit Dorieus *συγκρίτως*: non certe *Atheniensem*, qualem nobis interpretis praebet *Pausaniae* p. 247. ubi Ἀθήναιος, *Athenaeus*, proprium fuit Spartiatæ nomen, uni τῶν ἐμοῦ Δωριῆ - - στυλίων ἐς Σικελίαν: quale nomen hic apud *Herod.* inter *συγκρίτως* est *Θίσσαλος*. Memorantur in historia Graeca Atheniensis *Λακωνδαίμωνος*, Lacon autem cui nomen fuerit Ἀθήναιος: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. *Talia* frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorico, qui perierit in Sicilia ab *Egestaeis* interfectus, iterum *Herod.* VII. 158. et 205. Una cum illo hic CAP. XLVII. periisse traditur *Philippus Crotoniata*, cuius Olympionicae, ob formæ præstantiam ut herois ab *Egestaeis* culti, meminit ex *Herod. Eustath.* in *Iliad.* γ'. p. 290, 35. [p. 383. ed. Rom.] VALCK.

5. *Ἐγισταίων*) Variare in urbis *Egestæ* scriptura Codicum exaratores locuples testis Cl. *Wasse* ad *Thucyd.* VI. 6. est. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud *Parutam* id postulant, quod exstat. Idem in *Thucydide*, *Diodoro*, (non tamen sine discordia lib. IV. 23.) *Pausania*, *Stephano*; etiam infra VII. 158. in *Arch.* aliisque. [ubi vide *Var. Lect.*] Legendus est doctissimus *Sylburgius* ad *Dionys. Halicarn.* lib. I. Ant. Rom. p. 42. WESS.

[6. *περιγέγραπτο* τούτου τοῦ πάθους) Requirebam ex τούτου: sed præpositionem ignorant libri omnes, quæ adeo subintelligenda fuerit. S.]

10. *Πειθαγόρῳ*) Numero mistorum *Πειθαγόρῳ* nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. [Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum prætulisse librarios.] Oppressos Dorici ab *Egestanis* comites non præteriiit *Pausan.* lib. III. 16. De Carthaginensibus et belli in hos colonos ambitioso colore *Diodor.* IV. 23. Vide Musam VII. 205. *Ἰὰν τυραννίδα ἐπεχίλησε Arch.* [lin. 11.] non sine exemplo:

quale τοὺς ἐννεχμύτην huius libri princ. et πάντα ἐννεχμύτην Clem. Alex. III. Paedag. p. 264. Plura Perizonius ad Aeliani Var. VII. 13. et Reiskius Animadv. in Dion. Chrysostom. p. 14. WESS. — Hisce praeceuntibus auctoribus Schaeferus structuram verbi paullo rariorem, quam cod. Arch. offerebat, vulgatae praetulit scripturae. Qued uti non improbo factum, sic de exemplo ex Musis petito, ad quod Wesselingius provocavit, monere debeo, admodum illud quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ ἐννεχμύτην, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad Perinthios refertur, sed ad Pacones, qui iubentur illos adgredi, subintelligitur autem dativus αὐτοῖς, nempe Περινθίους. S.

[13. ἐν Διὶ ἀγοραίου βωμόν) De Iove ἀγοραῖον vide Taylor ad Lys. p. 191. pag. 70 seq. ed. Reisk. S.]

CAP. XLVII. 4. οἷχιστο πλῆων) Mendam agnoverunt docti homines, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, Abreschius, a Stephani operarum peccato ortam et propagatam. Prudentior Aldus, quem insuper habitum miror. Mox τὸ ἐν τῷ καλλος [lin. 8.] non oportere in καλλος abire, Eustathii indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰλάσκοντο, ut Arch. et Vind., postulante sermonis serie omni. Designatur, quid fieri solebat Eggestae. WESS. — At, cur potissimum ἰλάσκοντο praeferendum praesenti ἰλάσκονταῖς iudicemus, non magis equidem, quam Schaeferus, exputare potui. Eustathii quidem testimonium pro scriptura ista invocari non debuit: rem ille ex Herodoto refert, non ipsa Scriptoris verba representat. S.

CAP. XLIX. 4. χαλκτον πίνακα) Aeneam laminam, tabulam vocat Geographicam, in qua γῆς ἀπάσης περιδὲς περιέγραφο. Ad opulenti iuvenis superbiam deprimentam ubi dicitur Alcibiadi monstrasse Socrates, quantillum in orbis tabula spatium occuparet Attica, πίνακον vocat Aelianus ἔχον γῆς περίοδον, Var. III. 28. Notant ibi Kühn. et Perizon. Pleraque huc spectantia iam dederat Marsil. Cognatus Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex Theophrasti testamento locum, quo iubet ἀναθεῖναι τοὺς πίνακας, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοι εἰσιν, εἰς τὴν κατὰ στυὰν, apud Diog. Laërt. V. 51. VALCK.

8. τὰ κατήκοντα) Laurentii ex Stoeae forulis, officia enim sunt talia, merito recusavit Reiskius. Τὰ κατήκοντα, et τὰ

κατήκοντα πρήγματα, res sunt urgentes et praesentes. περί τῶν κατήκοντων λέγοντες, de praesenti rerum statu colloquentes, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ τοῖσι κατήκονσι πρήγμασι τὰδε ποιητὰ ἵναι, lib. VIII. 19. Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ καθήκον ex Cicero Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. WESS.

17. τόξα καὶ αἰχμὴ βραχία) Gronovius ad haec bene. Valla, Brissonius, Stanleyus, breves hinc arcus et breve spiculum sumentes, βραχία numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν αἰχμὰ δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει πεχυτωμένα. Hic βραχία, loco βραχίη. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Αναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. WESS.

23. τὰ θυμῷ βουλόμενοι) Non illaudabili opera θυμῷ βαλόμενοι vir eruditus [Reisk.], modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἰφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἰβάλετο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν νῷ βαλίσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἄδελον πρῶγμα, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Iosephus Belli Iud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν νῷ βαλόμενος, ἡμῶν καρτερήσει τὸν ἥλιον ὄρεϊ; Poëtarum, Apollonii Rh., Aeschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλίσθαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστὶ, ut Noster alias. His autem quae artissime adhaerescunt, incundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. WESS. — Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ δὲ ἔχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.) Quibus vos, si potiri libuerit, potiemini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βαλόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακείμενοι. Idem fuisset: τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν δὲ ἦν θυμὸς, αὐτοὶ δὲ ἔχουσι. VALCK.

36. Κάλικων δὲ τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι) Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἔχοντα: Ἀρμένιοι οἶδε. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in

Dionys. vs. 694., Ἡρόδοτος τοὺς Ἀρμενίους Φρυγῶν ἀποίκους φησὶ, λέγων καὶ ὅτι πλουτέβατοί εἰσι, duo respicit *Herodoti* loca; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποικοί, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum *Eudorum*, Armenii τῇ φωνῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud *Steph. Byz.* voc. Ἀρμενία. VALCK.

39. τὸνδε Χοάσπην) Patrius casus Χοάσπην I. 188. tueretur τὸν Χοάσπην, si ex membranis fluxisset. At illae restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus *Persarum* divitiis, et thesauris, *Susis* adservatis, *Strabo* XV. p. 1059. A. [p. 728. ed. Cas.] et nuper praeclare H. *Venema* ad *Danielis* Vatic. pag. 214. WESS. — In Χοάσπην h. l. cum aliis omnibus codicibus haud dubie etiam consentit *Med.* sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat *Gronovius*: itaque mendosum Χοάσπην, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χοάσπην ederet. S.

42. τῷ Διὶ πλούτου πύρι ἐρίζει) Cum Iove divitiis certare poteritis. Attigit illud *Eustathius* in *Dionys.* vs. 1073. De incredibili pecuniae summa huc in thesauros regio congestae *Brisson.* egit de *Regn. Pers.* I. pag. 158. qui p. 60. iam dederat *Herodotea*. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Iovis in coelo domum humanae cupiditatis opplevit irritamentis: hinc venusta *Herodoti* loquendi forma, Poëtis usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib. IV. cap. 152. divitiis cum *Aegineta* *Sostrato* οὐκ οἶά τί ἐστι ἐρίσαι ἄλλαν: postea temporis cum illo populares certare potuissent *Lampis* et *Charops*. *Theocritus* Eid. IV. vs. ult. τό τοι γένος ἢ στυγέσκεις Ἐγγύθει ἢ Πάρισι κακοκνώμεισιν ἐρίσθαι. Apud *Athen.* III. p. 75. E. *Lynceus Samius*: τὰ ἱριναὶ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συνάμυνα σύκοις δοκίμῃ ἐρίζειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter *Callistratus* p. 894., Ἰνδιχαίτην dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλου *Τυφίας* ἄνθος ἐρίζουσαν. *Nativa* venustate *Horatius* Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpurae! Plura collegit *Lambin.* ad II. Carm. VI, 15., ubi viridi - - certat *Bacca* *Venafrō*. VALCK.

[45. μάχης ἀναβάλλεσθαι) De hac dictione vide quae in *Var. Lect.* ad hunc locum disseruimus. S.]

que adeo ad focum se contulit; id ἐπειδὴν ἴσα ἔτι ἰκτείνων : tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut *auscultet* rogat. Quae sanequam planissima. *Stephani* praeterea παραστήκει, *assistebat*; loco προϊστήκει, non equidem, si praecidium haberet, repudiarem. WESS. — Nobis commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide *Var. Leot. S.*

13. διαφθερίσει) Cleomenis Gorgo apud *Plut.* in dictis Laconic. p. 240. D. καταφθαρίσει, ὃ πάτερ, τὸ ξινύλλιον, ἐὰν μὴ τάχιστα αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλῃς, eleganter, nec sine convicio in Aristagorae statutam, sed alio ex fonte. Διαφθερίσει Codicis *Passion.* Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c. 41. WESS.

Ibid. Πάτερ, διαφθερίσει ὃ ξινός) Ut Attice plerosque *Xenophon*, Ionice Laconas *Herodotus* semper facit loquentes: multa *Plutarchus* Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam suavissimum Gorgis, partim saltem, T. II. p. 240. D. Καταφθαρίσει, ὃ πάτερ, τὸ ξινύλλιον, ἐὰν μὴ τάχιστα αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλῃς; Legit-ne apud *Herod.* ἀποστήσει; sed ascripserat nos, prout vulgatur, ἢ μὴ ἀποσταίῃς ἡς. Apud *Hesych.* vulgatissima vox Ἀποσταί; auctoritate legitur *Aeschyli* munita, quae pertinet ad glossam praecedentem. Dixisse videtur Gorgo καταφθαρίσει, et ξινύλλιον. Dorice φθαίρων dicebatur, ut κραινὴν: *Etymol.* p. 269, 50. et *Eustath.* in *Od.* κ'. p. 382, 29. [p. 1649. ed. Rom.] Non patrio sibi more vestitum Milesium Spartiatae filiola ξινύλλιον vocabat, more Graecis usitato, hac forma suum illa contemptum indicans: ξινύλλιον et κρεβύλλιον similiter adhibentur; et ob eandem rationem ἀνδρίον, ἀνδράριον, et ἀνδράπιον. *Theocrit.* *Eid.* V. vs. 40. φθονερὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. *Aristoph.* *Ἀχαρν.* vs. 516. ἀνδράριμα μοχθηρὰ, παρακεκομμένα. Φύσει νινάδος ἀνθρώπων, *Demostheni* dicitur *Aeschines* pag. 180. Venuste *Μένειων*, ἀνδράπιον λῦστον dicebat *Silenus* in *Eurip.* *Cycl.* vs. 184. Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse monstrat proverbium, Οἴκοι τὰ Μολῆσια: prout eius originem explicant *Zenobius* Cent. V. Prov. 57., quique dicitur *Plutarchus*, c. 55. p. 306. et *Suidas.* VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τι πανταχῇ εἰσι) Haec, si numeris ratio constaret, forent egregia, docerentque modulum et proportionem inter σταθμούς et παραστάγγας. In *Xe-*

nephontis 'Αναβ. IV. pag. 297. ἰταῦτον δ' ἐπερὶ ὅσον σταδίων
τρὶς, παρασάγγας πεντακίδεκα: iterum p. 299. ἐπερὶ ὅσον ἑπτά-
μυς τρεῖς, διὰ πιδίον, παρασάγγας πεντακίδεκα. His quæstibus
ferme Nostri τρεῖς μὲν σταδίοι, παρασάγγας δὲ πεντακίδεκα καὶ
ἡμῶν. Qui tamen modulus hæc perpetuus. Herodoti capite
σταδίοι plerumque quaterenos parasangas aut paulula ex-
plius æquiparant: nec in Xenophonte eadem ubique por-
portio. Nam p. 240. τρεῖς σταδίων παρασάγγας ἑκα, et cetera.
I. p. 17. σταδίων τρεῖς παρασάγγας ἑκατον comparat, quæ de-
ctissimus Hutchinson nonnulla asper ista re; quæ, nisi plu-
rima Attici scriptoris loca dixeris mandata, non procedenda
Posent et auxilia esse hæc Procopio; si quidem eandem
viae modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐν ἡμέραις ἑξή-
κοντα ἀπὸ τῆς ἐκείνης κατεστράτην, καὶ μὴ ἐν τῇ, καὶ δὲ τοσού-
τοις ἡμέραις, οὐ μὴν τοσούτοις ἡμέραις ἐν τῇ ἐκείνῃ δὲ μὴν ἐν τῇ.
via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonæ ferme
mutationes, alicubi pauciores, infra quinque tamen nunquam
Persæ posuere. Sed ea discrepant. Procopii cuius est ve-
cularis: hinc plures mansiones et ad iumenta mutatio-
mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulis
in dies tot mansionibus non opus. WESS. — De Itine-
rario, quod hoc capite continetur, præter Geographi,
consulendus est Parisiensis Academicus *De la Barre*,
cuius est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum
Acad. Inscript. inserta; et *Heeren* in *Ideen über die Polit-*
ik etc. T. I. p. 829. et seqq. S.

6 seq. Ἄλλος ποταμὸς ἐκ' ὧν πύλαι τὴν ἑσπέρην) *Portas, mœnes,*
loasis aquæ coëscendæ, et, si usus requirebat, emittendæ
causæ adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere ἄλ-
λος ποταμὸν, ΠΥΛΑΙ, ΠΥΛΑΙ, quibus laxatis urbi Nine
Tigride inundatio in Prophete Nahumi cap. 2, 6. Hæc in
ponte fluvii Halyos fuerunt, nec Bochartum fugerunt Phœ-
IV. 19. Μύνη, quod sequitur, Φυλακίον, munitiones
regionis tutelam, omnes ex Æschine, Aristotelo, Strabone
norunt, Morello excepto, in Libanii T. II. p. 136. et ceteris
miter laqueo. WESS. — Popularis sui De la Barre interpretis,
qui πύλαι; h. l. angustias inter montium præcipitia intelligit,
metavit Larsher. Illa notione paullo post idem vocab. po-
nitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel clausuris
præclaudis transiit phatonic S.

Herodot. T. VI. P. I.

D

[10. μέχρι οὐρανῶν τῶν Κιλικίων) Usque ad Ciliciae fines. Mantee Ciliciae intelligit Heeren p. 831. quos si designaret Herodotus voluisset, οὐρανῶν erat scripturus. S.]

22. Τίγρης) Quam in Aldi Camerariiique exemplis et aetia duobus Πήγης scribatur, debuerat pars ista Salmasianae disputationis ad Solin. p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πήγης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρης, uti hic scripti quidam et Eustathius, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. [Equidem cum Schaeferi priorem teneas scripturam, non idcirco alteram improbo.] Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in Matienis: ὁ δὲ ῥέτης (lin. 25.) alter vertitur a Valla. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc praeter expectationem taceatur. Pinge itaque cum Cl. Pauw, ὁ δὲ ῥέτης ἐν Ματιηνῶν, et secundi ac tertii pateat origo. Certe in Matienis scaturiebat Gyndes, de qua lib. I. 189. WESS. — Ille, ὁ μὲν ῥέτης, Viro docto Tigris est; unde in sequentibus turbae existunt, quae nullae sunt, si cum Larchero et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognominatos, quorum nomina minus nota silentio praeterit Scriptor. Esse autem illos maiorem minoremque Zabatum vel Zabatem, cum Larchero probabiliter statuit Heeren. S.]

28. ἰσβάλλοντες) Arch. ἰσβάλλοντες, ob consequens μεταβαλόντες, ego primas darem. In Pausania nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente Galeo, cum non spernat, servatum illud est: nam ἰσβάλλοντες quo tibiciae fulciatur, Gronovius docere noluit, nedum quo nectantur modo σταθμοὶ αἰεὶ τέσσαρες, quae alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodat lacuna; desunt parasangarum notae et numeri, diffusulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem constituendi. WESS. — Tum in Addendis Idem Vir doctus haec addidit: „Si defectus expleretur, quae Kluitii conjectura, σταθμοὶ αἰεὶ τέσσαρες καὶ τριήκοντα, παρασάγγαι δὲ ἑπτὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατὸν, stathmōn et parasangarum numerus rotundaretur. Aliquid hic deesse certum arbitror.“ — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante Kluitium, explendam videri lacunam docuerat De la Barre, T. VIII. Astor. Acad. Amer. p. 343. At

ea ratione ultra modum promoveri *Matienae* fines, et absque meliorum codicum praesidio nihil hic definiri posse censuit *Larcher*, Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 230. cui hactenus adsentiuntur *Heeren* (pag. 988.) et *Mannert* Geogr. Graec. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne coniecturam quidem conati sint proponere. S.

35. οἱ πάντες σταθμοὶ εἰς ἑνὴν καὶ ἰσotάν) Ratio non constat. *Mansiones* sive σταθμοὶ in praecedentibus duntaxat LXXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXIII. Quia tamen *parasangis quadringentis et quinquaginta*, quot se posuisse significat, accurate stadiorum collectio congruit, bene illi habent. *Vitia* in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis iuste signatis, inflicta haerent, aliorum fortasse mastorum auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. WESS. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [5. τὰ βασιλῆα τὰ Μενόνα καλόμενα) Conf. c. 54, 8. Adde *Strab.* lib. XV. p. 728. et *Steph. Byz.* voc. Σούρα, eiusque Interpretes. S.]

9. ἡμεῖς ἀπαρτὶ ἰνέθηκα) Critici ad *Comici* *Plut.* va. 388. Κίχεται αὐτῷ (ἀπαρτὶ) Ἡρόδοτος λόγῳ, ἀπὸ τούτου εἰς στάδια δύο ἀπαρτὶ: quod scholion *Suidas* in Ἀπαρτὶ describens, pro στάδια δύο praebet στάδιοι ὁ sive ἰσοδμήματα. Unde *Aristophanis* interpres ea acceperit, an memoriae vitio haec spectarit, quis certo decreverit? In *Herodoto* hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide *Hemsterhusium* ad *Plutum* et *Alberti* in *Hesychii* Ἀπαρτὶ. WESS. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. et Adnot. S.

CAP. LV. 7. τυραννιστὸν --- οὐδὲν ἦσαν) Neque enim *Harmodius* et *Aristogiton*, sed, *Herodoto* iudice, verius *Alcmaeonidae* *Athenas* ἐκτέλεσαν, lib. VI. c. 123.; et fuit *Hippias*, exacerbatus fraterna caede, [V. 62, 5.] patre fratreque longe τυραννικώτερος. *Aristogiton* et sedalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannicidae; sed vulgo laudabantur *Athenis*, tanquam qui sublata tyrannide suam patriae reddidissent libertatem. In hanc etiam *Atticae* plebis opinionem inveteratam dici poterat *Dioni Chrysa.* pag. 190. Ε. τὸ πιστεύεσθαι πολλὸν χρόνον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλιθίων οὐδὲν ἴσθαι ισχυρόν. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: praeter ceteros *Ia. Meursio* ci-

tatos in Pisistrato, et ad *Aeliani* Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos iuvenes primum *Hieronymus* [*Rhodius*] statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstrat, ὅτι τὸ τῶν πᾶν πρὸς ἀλλήλους ἱταριῶν συμφρονῆσαν πολὺς τυραννίδας καθίδε, apud *Athen.* XIII. p. 602. A.; sequitur Peripateticus *Aristotelis*, quin et *Platonis* iudicium in Symposio. Culpat *Platonem* *Iac. Perizon.* ad *Aelian.* pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in Hipparcho: sed si suspicionem, quam solus forte movit *Aelianus* Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in Hipparcho multa reperiri, quae faciem praebeant ab illa *Platonis* diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatio *Dionis Chrys.* *Perizonio* memorata, culpantis Athenienses, quod Harmodium et Aristogitonem πάντων μάλιστα τιμῶσιν ὡςλευθερώσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνιλέντας τὸν τύραννον, Or. XI. p. 191. Hipparchum certe sustulerunt; quodque recuperandae libertatis gratia facere sibi proposuerant; imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum oseribus censebantur, ob incoeptum illud opus digni habiti qui cumlarentur omni honorum genere. Solum etiam occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post eiectiones xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiae *Demophanti* dictum, servatum nobis ab *Andocide* de *Myst.* pag. 13. secundum quod iurare cogebantur Athenienses: tyrannidis auctorem vel fautorem ἢ τις κτείνων ἀποθάνῃ, ἢ ἐπιχειρῶν, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incoepo (sive tantum opus adgressus; id enim est ἐπιχειρῶν, nempe κτείνειν) εὖ ποιήσω αὐτόν τι καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιόν τι καὶ Ἀριστογείτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Hoc respicit decretum *Demosth.* contr. *Leptin.* pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου ἐπὶ τῆς, cui insculptum iusiurandum: ὃν τις ἀμύνων τι πάθῃ τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσει δωρεάς, ὥσπερ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονι: vulgato nomini Δημοφάντου alterum ex *Codd.* debuerat substitui: vid. *Lycargus* pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis Δημοφάντου fuit ψάφισμα. Oratio c. *Leptinen*, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a *Ged. le Coqte*, eadem opera potuerat

aliquoties expoliri, ut Graeca quoque legerentur emendatius. VALCK.

7. ἐν ἑνὶ τρισσίν) *Thucydides* VI. 59. Hippiae post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem *Plato* in Hipparcho p. 229. B., nihil admodum *Herodoti* quatuor annis efficientes, modo cum *H. Dodwello* Annal. *Thucyd.* p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiae tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquuntur. Quod *Criticus* autem ad *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 619. κατ' ἑξῆς δι' ἡ τριάντης ἐν ἑνὶ γ'. οἱ δὲ δ', 'Ἡρόδοτος δ' ἐτ'. error non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam cum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVI. 5. Τλήθι λίων etc.) In versibus, Hipparcho fatalem exitum praesagientibus, nihil innovo. Vir doctus [*Reisk.*] Τλήθι δ' ἴων, i ergo, tolera, et οὐδὲς ἀνθρώπων ἀδελφῶν fingebat, longe a *Brodae* ad *Anthol.* iudicio recedens. WESS.

7. ὑπερβίβimus ὀνειρόπολοις) Eadem τοῦ διεισδαίμονος religio eleganter in *Theophrasti* *Char.* c. 16. expicta: ad quam ἀπειπάμνος τὴν ὄψιν etiam [*lin.* 8.] pertinere opinor, neque adeo spretam visionem, sed eius expiationem et ἀποτροπαισμὸν innui. Vide *Casaubonum* ad *Theophrast.* et *Spanhemium* in *Comici* *Ran.* vs. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) *Gephyraeos*, necis Hipparchi auctores, *Bochartus* *Canan.* lib. I. 21. et *Meursius* *Att.* *Lect.* V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. *Plutarchum* neglexerunt, malignitatis crimine, cuius *Herodotum* postulat T. II. p. 860. B., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Ubi in *Aristidis* *Panathen.* T. I. p. 190., velut ab Atheniensibus recepti prae ceteris dicuntur Ταταργαίων οἱ μεταστάντες, Δωριέων Πελοποννήσου κρατιστάων, ὑπὸ τῶν ἐξάντων ἀναστάντες: *Scholiasta* *maius* hic *Herodoto* narrata respicit: τοῦτους, αἰτ, τοὺς Ταταργαίους, μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακοῦσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξίβαλον· οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλθόντες ᾤκησαν· μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος, Γεφυραῖους τοὺς Ταταργαίους καλεῖν. [Attigit etiam *Suidas*, et

Zonaras in Lexic. voc. Γεφυραί.] De his egerunt **Gephyraeis** **Io. Meurs.** Att. Lect. V. 31., et **Sa. Bochart.** Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. *Gephyraeos* istos non *Eretrienses* origine, sed *Phoenices* videri **Herodoto**, atque illinc ortum *Aristogitonem* dici, id vero permoleste tulit **Plutarch.** de *Herod. Mal.* pag. 830. E. Ἀριστογίτωνα --- ἄντικρυς διὰ πυχλῶν εἰς Φοινίκην ἐξοδούντι, Γεφυραίην γεγονέναι λέγων ἀντικαθ' ὅτι τοὺς δὲ Γεφυραίους --- Φοίνικας εἶναι φησὶν, αὐτὸς οὕτω πεπεισμένος. **VALCK.**

CAP. LVIII. 3. ἐσθήαγον διδασκαλίᾳ) **Iob. Ludolf.** Virum Clar. διδασκαλίᾳ emendantem **Comment. Hist. Aeth.** p. 208. non sequor. **Suidas:** Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic **Basilus M.** Homil. III. in *Hexaëm.* p. 28. c. κατὰ δὲ ἡμῶν τὸ διδασκάλιον: et Homil. V. pag. 43. E. οὗ πρώτον βυθὸν πρόσταγμα διδασκάλιον τῇ φύσει γίνηται, subministrante **Cl. Abreschio.** Iam ὡς ἐμοὶ δοκεῖν [lin. 5.] relinquo, **Herodoti** de litterarum prima inter *Graecos* origine professionem continens. Non defuisse, qui *Pelagis* litterarum primordia ante *Cadmi* in *Graeciam* transitum vindicarent, ad **Diodori** III. 66. disputatum fuit. **WESS.**

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντις etc.) Obscuriorem orationis seriem explanant ista **Arch.**, πρῶτα μὲν τούτοις ἐχρίωντο, κατὰ περ καὶ ἅπαντες χρίωνται *Φοίνικες*: et primo quidem iisdem utebantur, sicuti omnes utuntur *Phoenices*. **Gephyraei** nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud *Phoenices* usus erat. *Merae* itaque tum *Phoeniciae* fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paulatim inmutato, μετρίβαλον καὶ τὸν βυθμὸν τῶν γραμμάτων, [lin. 7 seq.] itidem litterarum modum, figuram et *scriptionis* seriem novarunt. Quam in rem praeclara **Cl. Salmassii** ad *Inscript. Herod.* p. 34. opera exstat. Esse memini; qui τὸν βυθμὸν τῶν γραμμάτων hic praefereunt, prorsus obli-
tos **Aristotelis** *Θαυμασ.* p. 578. **Ed. Erasm.**, ubi in *Apollinis Ismenii* apud *Thebanos* templo ἀναθήματα τινα ὁμοίους ἔχοντα τοὺς βυθμούς τῶν γραμμάτων ἀρχαῖα, seu ἀρχαίων potius. Quae philosophi, sive cuiusvis alius, ad hanc rem accommodatissima, etiam propter *Ismenium*, quod statim [cap. 59, 3.] consequetur. Pertinet huc docta disputatio *Benedictinae* familiae eruditorum in **T. I. Hist. Nov. Diplom.** p. 587. **WESS.**

14. καὶ τὰς βιβλούς διφθέρας καλέουσι) **Bene Vallae**

Latina ex P. Leopardi praescripto Em. VII. 19. correctae sunt, quibus male in postrema editione *penuria biblosarum Aegypti et Syriae* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem *pelliam. persarum*, sive *διφθέρων*, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum *διφθέρης βασιλικῆς* habet Diodorus II. 33. et Agathias Schol. II. pag. 66. A., aliorum alibi. Contra ea ab errore immunis haud est Varronis de papyro, Alexandri demum Magni aetate reperta, opinio apud Plinium Hist. Nat. lib. XIII. xi.; melior Noatri et Caspi Heminae cap. xiiii. eiusdem Pliniani libri. *Βύβλων*; potius et *βύβλων*, ex prisco more, *Passion.*; namque ita potius, quam *βιβλους* scriptitasse, ad Hom. Eustathius p. 1913, 30. [ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.] auctor est. Hinc *βαβδύων* *πλων* mentio et scriptura lib. VII. 36. WESS.

Ibid. τὰς βιβλους διφθέρης καλέουσι) Vallam scfellit articulus; errorem iam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab Auctore *des Essais de Crit.* pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatae rationem repetit ab antiquissimo more Herodotus, barbaris etiam isthae aetate noto. Vellus aureum fuisse *βιβλόν* in *ἑρμασι γεγραμμένων* videbatur incerto scriptori *περὶ Ἀπρίτων*, c. 3. conf. ad *Palaeoph.* cap. 31. Galeus. Persica sua se Ctesias hausisse scribebat in *τῶν βασιλικῶν διφθέρων*, teste Diodoro Sic. II. cap. 32. ubi vid. Clar. Wess. et Ti. Hemsterh. ad Poll. X. 57. cuius libro VII. 211. haec prostant Herodoti, loco quem Leopard. excitavit. *ὑπομνήματα βασιλικὰ* vocat et Diodor. III. 38.; *commentarios regios*, Livius XXXIII. 11. Philippi Macedoniae *Μακεδονικὰ τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα*, Lucian. Demosth. Encom. §. 26. Arcturus qui Prologum agit in *Plauti Rud.* vs. 15., (*Malorum*) *referimus nomina exscripta ad Iovem*: vs. 21., *Bonos in aliis tabulis exscriptos habet*. Iovis tabulas *διφθέρης* dicebant: *Diogenian.* III. Prov. 2., *ἡ διφθέρη*, ait, *ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφειν τὰ γινόμενα, παντάμους*. Quae praeter *Diogenian.* IV. 95., *Zenobius* habet *Cent.* IV. Prov. 11., *senarium efficiunt, e veteri quodam dramate propter elegantiam custoditum*: *Ὁ Ζεὺς κατὰ χρόνος εἰς τὰς διφθέρης*. Vanissimus Auctor *Philopatr.* inter *Lucianea* T. III. pag. 603., *πολλοὺς γε γραφίας φησὶ ἐν τῷ ὀργάνῳ, εἰς ἅπαντα ἀπογράφειν*. VALCK.

CAP. LIX. [2 seq. in τῇ ἱρῇ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσμενίου)
Cont. Wesselingio ad cap. 58, 5. notata. S.]

5. ὁ μὲν δὲ εἰς τῶν τεπέδων) Sollemne fuit in Ismenii Apollinis fano tripodas dedicare; quorum ἐπιφανὲς μάλιστα ἐπὶ τοῖς ἀρχαῖοις καὶ τοῦ ἀναθνήτος τῇ δόξῃ τρίπους, ἵστιν Ἀμφιτρυῶνος ἀνέκμω, in Pausaniae Boeot. cap. 10. p. 730., non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum antiquitate, tum Amphitryonis illustri titulo. De inscriptis litteris in Pausania silentium, quas Herodotus magnam partem Ioniciis similes, Cadmeas tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λαῖα, uti alibi Pausanias, in δεξιῶν, & dextera in sinistram processerint, quemadmodum Phoeniciae: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, Γ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, Scaligerum ad Euseb. et Salmasium in Inscript. Herod. p. 54. in diversa tendere; sed Herodotea sententiae ab Ampl. Bouherio (Ep. ad ill. Maffaeum Antiq. Gall. pag. 168.) adprobatae, favent. Eiusdem, credo, moduli ac figurae characteres tabellae erant, repertae apud Haliartias in Alcmenes tumulto: γράμματα θαυμαστά, ὡς παμπάλαια Plutarcho de Socrat. Gen. pag. 577. E.; namque additum ibidem, ἰδιὸς τῆς εὐπὸς καὶ βαρβαρικῆς τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστατος Αἰγυπτίους, ex docti scriptoris suspitione fluxit, parum utique, ubi Alcmenae et Amphitryonis aevum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabili. WESS.

7. Ἀμφιτρυῶν μ' ἀνέθικεν, ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοάων) Correxeram olim, Ἀμφιτρυῶν μ' ἀνέθικ', ἀνιὼν ἀπὸ Τηλεβοάων: cum hac radiasset a Telebois victis: simplex ἰὼν forte praeferetur, & Bergleri coniectura indicata in Diss. Herod. pag. 167. Quidquid a Scaligero super literis his Cadmeis dissidet Salmas. ad Inscript. Herodis Att. pag. 32. et seqq., consentiant, opinor, in Graeciam illatas primum duntaxat XVI.; atque illud egregie docuit Salmasius, sedecim istas postea, reliquis iam inter Ionas in usum introductis, dictas Ἀττικαῖς γράμμασι. De literis Cadmeis Plutarchus TII. p. 738. E. illas, ait, τετρακτὶς ἢ τετράς γενομένη παρίσχει: eidem p. 1009. E. οἱ παλαιὸι dicuntur διὰ τῶν ἐκκαίδεκα στοιχείων φράζοντες ἀποχρώντως καὶ γράφοντες. Mirifice scribuntur haec epigrammata viro summo ad Euseb. p. 121. In primo verum

legi debuit ad mentem Salmasii MANETHEKEN EON. Unica litera adiecta sensum daret diversum, neque absurdum: *ἱόντ' ἀπὶ Τηλ.* ut se tripus diceret *dedicatum de viotis Telebois*. In istiusmodi rebus dedicatis ἀπὸ hoc sensu frequenter legitur apud Pausaniam; qui nonnunquam prisca quoque commemorat epigrammata, literis antiquis Atticis scripta, veluti VI. [c. 19.] p. 498. ult. *ἐπιγράμματα ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν*: IV. [c. 17.] p. 420, 3A, *γράμματα τοῖς ἀρχαίοις γυγνυμένα*: V. [c. 22.] pag. 435., *ἐλεγεῖον γράμμασιν ἴστιν ἀρχαίων* (lege *ἀρχαίους*) *ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ*: et VIII. [c. 25.] p. 648. VALCK.

Ibid. *ἰὼν ἀπὸ Τηλεβ.*) Nisi ἴων ex prisco ἴω eundi notatione, quae Reiskii opinio, censeatur, mallet *ἰὼν* cum *Slado* et *Berglero*. *Amphitryon*, parta de *Telebois* victoria, qua de *Apollodorus* lib. II. 4. et *Plautus* *Amphitr.* I. 1. 51., *Thebas* redux tripodem consecravit. Vidimus *ἰὼν* et *ἰὼ* conmutari lib. I. 157., nec monere *Eustathius* neglexit ad *Iliad.* ὁ. vs. 277. [Mireris vero, simplicissimam restituendae verae scripturae rationem (μ' ἀνέθικε νέων ἐν Τηλ.) doctissimorum virorum acumen praeterisse.] *Ἰλλ* vero [lin. 8.] *ἡλικίαν ἃν εἴη κατὰ Ἀλκίον* sincera sunt. *Amphitryonem* *Laio*, *Herculem* *Oedipodi* aetatem egisse aequalem, generationum in *Apollodori* *Bibliotheca* series dilucide patefacit. WESS.

CAP. LX. 6. τῶντ' οὖνομα ἔχων τοῦ Ἰππ.) Vel ex margine *Steph.* recipi debuerat τῷ Ἰπποκρίωντος: in *Latinitate* autem a correctoribus poni, idem *Hippocoontis* filio nomen habens: non, *Hippocoontis* filii: isthoc modo Graecismum saepius expresserunt usitatissimum *Romani*. Non requiritur in his articulus, neque adeo τῷ τοῦ, quod *Reiskius* placebat: filius *Hippocoontis* paulo dicitur ante ὁ Ἰπποκρίωντος: et *Alcibiades* ὁ Ἀλκιβίου, τοῦ Περικλέους, τοῦ Κλέωνος. — Bene τῷ Ἰπποκρίωντος dedere codd. masti. Animadversio *Herodoti* iusta est. *Soaeus*, *Hippocoontis* si fuerit filius, vixit *Oedipodis* tempore, quippe una cum patre ab *Hyperboreis* parentibus. Est autem *Soaeus* iste in *Apollodoro* lib. II. 10. p. 100. WESS. — Conf. *Heyne* ad *Apollod.* II. 7. 3. &

CAP. LXI. 7. ἐκ τῶν Ἑχέδων:) Quos vocat *Ἑχέδωνες*, eosdem memorat IX. 42. omnium, quo *Perseus* designari putabat *Mardianus*, cuiuslibet ἐκ Ἑχέδων: et. nō. edo

Ἐργίλων στρατὸν πεποιημένον. VALCK. — Pausanias lib. IX. 6. Laodamantem, ab Argivis victum, ἱς Ἰλλυριοῦς ab-
iisse scribit; de Cadmo antea, ἱς Ἰλλυριοῦς καὶ Ἰλλυριῶν τοῦς
καλουμένους Ἐργίλας: vere, sicuti ex Apollonio Rh. IV. 519.
constat. Sequentia [lin. 7.] οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολειφθέντες, Ge-
phyraei autem cum in suspicionem venissent, verterat Valla:
hinc quid ille legerit, quaestio. H. Stephano placuit ὑπο-
λειφθέντες, L. Bos ὑποληφθέντες, quae melior opinatio, cum
ὑπολειφθέντες et ὑποληφθέντες toties convertantur. At in errore
Laurentius fuit ex schedarum consensione; loci sententiam
Cl. Gronovius optime perspexit. WESS — ὑπολειφθέντες te-
nens Gronovius, ῥῆσιν istam latine sic convertit: Gephyraei
autem de relictis postea ab Boeotis recedunt Athenas. In Notis
autem idem Gronov. monuit, non post ὑπὸ Βοιωτῶν, ut in
ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed
post ὑπολειφθέντες comma debuisse insereri. Wesselingius, in
Graecis neutro loco incidens orationem, versionem Gronovii
ita tenuit, ut comma post derelicti poneret. Atqui ab Boeo-
tis recedunt graece non sonat ὑπὸ Βοιωτῶν, sed ἀπὸ vel ἐκ
Βοιωτῶν. Praepositio ὑπὸ, quam tenent h. l. libri omnes,
genitivo iuncta causam significat; ut in frequentī for-
mula ὑπὸ δέους, et similibus: conf. V. 10, 3. IV. 7, 16.
Intelligendum igitur, prae Boeotis, propter Boeotos seces-
sisse illos, id est, metu Boeotorum, sive a Boeotis coactos;
quam in sententiam commodè Larcher, les Boeotiens les
obligèrent par la suite à se retirer à Athènes. Sic φεύγειν ὑπὸ
τιος, in exilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid
eluceri verbis inestet, sententiam suam ipse Scriptor cap.
597.8. perspicua declaraverat, ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναστάντες. Ver-
bata ὑπολειφθέντες vero, nec derelicti verti debuit a Grono-
vio, nec a Larcher: his gallicis verbis reddi, on les laissa
aller tranquilles. ὑπολειφθέντες simpliciter sunt relictī, qui
incedentes suis manebant, non ab Argivis erant cecidi. S.
101. Ἀργεῖοι (ἀναστάντες) Οὐρανὸς Ἀγαστῆς, quae et Ge-
phyraei, ἀναστάντες et ceteris praeterea. Capitis abunde labor
est. H. Steph. lib. IX. 6. 1. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

gum p. 361, 31. et 54. et p. 563, 8. denique apud *Eustathium* loco mox citando: quibuscum quum nostrae membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam, caeterum ne alteram quidem (*Λιψυδρίον*) utique dam- nans. S.]

12. τὸ ὑπὲρ Πασιονίης) Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticae locis commune *Paoniae*, longissi- me in Macedoniam remotae? *Eustath.* ad Hom. p. 461, 20. [p. 351, 13. ed. Bas.] ὑπὲρ τῆς Σπάργης *Lipsydrium* locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. *Hesychius* et *Suidas* ὑπὲρ Πάρνηθος, supra *Parnethem*, idque certissimum. Πάρνης Atticae mons erat, supra quem *Lipsydrium* *Alcmaeonidae* exsules munierunt. Proinde τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος iure hoc refinxit loco *L. Küsterus*, ad *Suidae* Ἐπὶ Λιψυδρίῳ. Ipsum autem illud Grammatici testi- monio est, *Alcmaeonidis* ad *Lipsydrium* rem pessime ces- sisse, adfirmatque elegans cantilena in *Athenaei* lib. XV. p. 695. F.; *Io. Meursius* in *Pisist.* c. 16. plura. *WESS.*

Ibid. Λιψυδρίον τὸ ὑπὲρ Πασιονίης) Πάρνηθος, si mei res esset arbitrii, recuperaret *Herodotus*; et vera *L. Küsteri*, *Cl. Wesselingio* probata, coniectura *Diss. Herod.* p. 110. § omnibus hic anteponeretur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quae *Küsteri*, *Io. Meursius* in *Pisistr.* c. 16. § *Eustathio* legitimum quidem restituit Attici montis no- men; in *Herodoto* aut veram non vidit lectionem, aut ite- lum a veteris librarii per omnes deinceps Codices propa- gato errore corrigendo deterruit quae multos insidet re- ligio, non illa minus fortasse damnanda quam aliorum est inconsiderata temeritas. Locum *Etymologi* prout recte corrigit *Clar. D. Ruhken.* in *Tim. Lex.* p. 150. [pag. 248. ed. sec.] codex exhibet mstus. Nihil impedit quo minus hic suum Iovi restituatur cognomen, cui in *Parnethem* mon- te sacratum altare, Βασις Σπαργίου Διὸς dicitur apud *Festum.* p. 78. f. [lib. I. c. 32.] Hinc *Gemellus* *Iupiter Cyra- do*, *Meursio*, aliisque innotuit: auferatur primum litte- ra male repetita: Σπαργίου facile dabit genuinum, ut arbi- tror, Ἰνναδίου *plavii* Iovis nomen, in *Attica* caepe sitien- losa solenni precum formula evocati, quam *M. Antonius* nobis servavit *V. 7.* Idem *paene* nomen turpius defor- matum latet apud *Clément. Alex. Strom.* VI. p. 753; 27.

ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristaeus Ἰσθμίου Διὸς: sed nullus fuit Iupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum Ἰσθμίου Διὸς. Probus in Virgil. Georg. l. vs. 14. Aristaeus, ait, aram Iovi Iemaeo (Iemaeo) constituit, etc. -- Traditur haec historia de Aristaeo in Corpore (an opere?) Argonauticorum a Varrone Atacino: nobis superest, quem Varro interpretabatur, Apollonius Rhod. cuius Aristaeus II. 524. βομὸν πολὺν μέγαν Διὸς Ἰσθμίου. VALCK. — Virorum doctorum emendationem ὑπὲρ Πάργης, a Schaefero in contextum receptam, tenuit etiam Iacobs, hanc Historiarum Herodoti partem Atticis suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omnium Herodoteorum scripturam, ὑπὲρ Πάριον, defendens Larcherus, ex Harpocrati voc. Πάριον καὶ Πάριον coll. cum Pausan. II. 18. p. 151 seq. eodemque Pausan. I. 2. p. 7. et cap. 34. pag. 83. et 84. et Plutarch. (sive quisquis fuerit auctor Vitae X. Oratorum) pag. 842. e. opportune docuit, fuisse Atticae pagum, cui Πάριον sive Πάριον fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice Parnethis montis, eamque ob causam auctor ille, e quo Grammatici a Viris doctis citati sua hauserunt, Lipsydrium ὑπὲρ τῆς Πάργης situm dixit; nisi is fortasse scripserat ὑπὲρ Πάριον ἐν τῇ Πάργῃ. S.

14. τὸν νῦν --- τὸν νῦν ἰόντα) Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, discimus: culpa incendii tamen in Pisistratidas fuit, testibus Criticis ad Pindari Pyth. Od. VII., collata: qui quidem cum Olymp. LXIII. 2. patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum deligrasse, Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 41. constituit. At officit vehementer illi temporum distributioni more Amasidis, isti anno coniuncta; quippe quae, dum superasset, Delphis ad aedis instaurationem, cum lib. II. 180. proditur, liberaliter conferentis; validissime vero Pausanias doctrina de templo Delphico Olymp. l. 1. exarato, in Phocic. cap. 5. Quae de Pisistratidis aetate Pindari Scholiastae, modo tamen veritati concipiunt, similiter indicabant atque ipsum complectentur Pisistratum, quo modo Pisistratidae deponuntur saepius. Vide ad Comic. Vesp. vs. 500. WESS.

16. τῶν τῶν ἄλλων) In Iugermani exemplo τῶν τῶν

rarum est peccatum, cui ipse medelam adhibitam in *Pol- luc.* VII. 123. voluit. Isto de lapide docti Onomastici in- terpretes, et Cl. Taylor Lect. Lysiac. p. 619. [pag. 264. ed. Reisk.] WESS. — Vide *Tayloro* laudatum *Plinium*, Hist. Nat. lib. XXXVI. cap. xvii. sect. 28. et, quem ibi *Hardui- nus* citavit, *Theophrastum* πρὸ Λίδων pag. 392. ed. Dan. Heinsii. S.

CAP. LXIII. [1. 'Ὡς ὧν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λίσουσι) Δ α κ ε δ α ι μ ο ν ι ο ι requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consen- tiunt libri. Sane non *Athenienses*, sed *Lacedaemonii* videri debent id crimen *Alcmaeonidis* impegisse. conf. cap. 90. huius libri. Mox lin. 4. pro χρησόμενοι, praeter necessita- tem, χρησάμενοι invitis libris omnibus edidit *Iacobs* l. c. p. 334. S.]

2. et seq. ἀντίπιδον τὴν Πυθίαν χρήμασι etc.) *Herodotum* as- quutus *Schol.* mstus in *Aristid.* Panathen. Ἰσπίας, ait, ὡμῶς ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων μὴ φέροντες τούτου τὴν βίαν οἱ Ἀλαμαιωνί- δαι ἐξῆλθον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὧν εἰς ἣν καὶ ὁ Κλεισθένης, ὃς τὴν Πυθίαν, τωτίστιν ἀδελφοῖς (in margine Codicis *Burm.* corri- gitur in Δελφοῖς: recte; modo scribatur τωτίστι τὴν ἐν Δελ- φοῖς) ἱέριαν παρὰ κἀκεῖ ἐπὶ τὸ χρῆσθαι τοῖς Λακεδαιμονίοις βοηθῆσαι ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur *Lacedae- monii* [lin. 6.] κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀρχιμέδων μετὰ στρα- τιᾶς, ὃς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πολέμῳ. Non unam ob rationem *Herodotea* criminatur *Plutarchus*, (T. II. p. 860. d.) ora- culorum patriaeque superstitionis defensor ingeniosissim- us; sed idcirco praesertim, quod ille *Pythiam* vatem po- cunia corruptam non dubitavit ut ψευδόμεναιν traducere. Noster fraudem etiam a *Lacedaemoniis* agnitam fatetur atque adeo publicatam c. 90. Libro VI. c. 66. *Cleomeni* conciliatus *Delphus* Cobon Περὶ ἅλλαν τὴν πρόμαντιν ἀπιστήν τὰ Κλειμένης ἐβούλετο λίσσασθαι λόγῳ: fraude patefacta *Cobon* *Delphis* aufugit mulierque fatidica ἱπαύσθη τῆς τιμῆς. Sa- cundum *Pausan.* etiam III. [cap. 4.] p. 212. *Cleomenes* πρὸς ἐν Δελφοῖς πρόμαντιν ὤνῃσας. Quin iam olim a *Lycurgo* lo- gislatore pecunia commota *Pythia* semper eius leges ut utiles civitati commendabat: ἡ προφῆτις χρήμασι πιστευμένη αἰὲν ἐκείνη (τὸν νόμον) ἔχρα, *Polyaen.* lib. I. c. 16, 1. *Doris* corruptae, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior historia Graeca plura praebet documenta: vid. *Anton. van*

Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post [*lin. 9.*] apud *Herod.* iussui divino, ut quidem putabant, postponentes *Lacedaemonii* humanae hospitalitatis iura, τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἰποιῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ad iudices suos *Socrates Platonis* in *Apolog. p. 29. c.* ἐγὼ ὑμᾶς, αἰτ, ὧ ἀνδρες Ἀθ. ἀσπάζομαι μὲν καὶ φιλῶ, πείσομαι δὲ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν: quae commodum admota sunt *Lucae Act. Ap. v, 29.* In hoc cardine *Sophoclis* versatur *Antigones* cum *Creonte* certamen vs. 460. et seqq. VALCK.

4. προφίρειν σφι) Sugillantur a *Plut. de Malig. p. 860. v.*, ac si καλλίστῃ καὶ δικαιοτάτῃ liberandarum Athenarum ἔργῳ ὀφελίς atque inpietatis calumniam *Noster* affricuerit; ultro oblitus, *Themistoclem* (quem propterea laudibus in *Vit. magni viri* fert p. 116. f.) consimiliter *Pythiam*, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quam quidem *pian* vocant, Graecorum plures. Qui mox [*lin. 8.*] ἐρίνιοι τὰ μάλιστα, eosdem *Pisistratidas* vulgatiore dictione ξίνους τὰ μάλιστα c. 90. et 91. nuncupat. WESS.

[11. προσχῶν) Vide *Var. Lect. I. 2, 5. S.*]

17. ἀνδρα Κονιαῖον) Nullam in *Thessalia* eiusque vicina urbem recorder tali nomine. Cogitaveram de *Gono* sive *Gonno* in *Perraeis*, atque adeo *Thessaliae*. Sed discrepat scriptura, et gentile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. WESS. — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam huius regis *Thessalorum* in *Thessalia* quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor, ἀνδρα Κονιαῖον dicens, indicare videtur extra *Thessaliam* fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum *Larcho* Κονιαῖον ἀνδρα intelligamus *Comio* oriundum *Phrygiae* oppido, *Plinio* lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi conf. *Harduini* Emend. num. xcv.) et *Hierocli* in *Synecd. p. 666.* memorato; neque enim incredibile esse, cognationem quandam *Thessalis* intercessisse cum *Phrygibus*, idem doctissimus *Herodoti* interpret ostendit. S.

. 25. ἐς πᾶς νᾶς κατήρξαν) *Laurentii* ad naves repulit, desiderat κατήρξαν, quod forte olim hic fuit. *Dio Cass. lib. XLVII. pag. 396.* καὶ ἑαίνους εἰς τὸ πῆχος κατήρξαν: et lib. XLVIII. p. 416. καὶ τοὺς περὺς εἰς τὸ πῆχος κατήρξαντες. *Noster* V. 206. καὶ ἐκατέρωθεν εἰς τὰς νᾶς.

Equidem relinquo, quod schedae magno consensu volunt, etsi pro praelii ratione et devictorum lenius. *Pausanias* de apibus lib. I. c. 32. οὐδὲ σφῶς ἐς σίμβλους κατείρξαντες ἔχουσιν, nullis eas alvearibus coercentes. WESS. — Conf. *Nostrum* VI. 102, 2. ἀπεργμίνους ἐν τῷ Πελ. τίχῃ habes cap. 64, 12. S.

24 seq. Ἀγχιμολίου εἰς τὰ φαι) Unius Anchimolii εἰς τὰ φαι numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, Lacedaemoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (τῶν δὲ Λακεδαιμονίων, vel τῶν δὲ ἄλλων) καὶ Ἀγχιμολίων εἰς τὰ φαι τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπικῆσι, ἀρχοῦ τοῦ Ἡρακλίου τοῦ ἐν Κυνοσάργῃ. De isto Herculis fano *Meursius* egit in Athen. Att. lib. II. c. 2. Ex hoc *Herodoti* loco situs Attici pagi poterit constitui, si conferantur initium Axiochi *Aeschinis* *Socrat.* et orator *Aeschines* contr. Timocr. p. 14, 11. VALCK. — Sepulcrum graece proprie τάφος est; ταφὴ, sepultura, ut apud *Nostrum* I. 275, 12. 112, 16. Videndum igitur, ne eidem Nostro αἱ τὰ φαι (plur. num.) idem valeant ac ὁ τάφος in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo αἱ Ἀγχιμολίων ταφαι, nullo etiam alio verbo adiecto, intelligi posse videntur *Anchimolii et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra*. S.

CAP. LXIV. 6. ἡ τῶν Θεσσαλίων ἵπκος etc.) Huc pertinere puto quod, *Polyaeno* praetermissum, *Frontinus* narrat *Stratag.* II. cap. 2, 9.; nam per equitatum, quo praevalerat *Hippias*, *Thessali* videntur equites intelligendi. VALCK.

9. ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας) Praeferrem ἰθὺ ἐπὶ Θεσσαλίας, sicuti ἰθὺ ἐπὶ Λιβύης *Plutarchum* apud *Nostrum* lib. II. 119. invenisse, Cl. *Valckenarius* docuit. Ἰθὺς tamen τῆς ἀρχῆς τῆς Τομέως ἔσθ' lib. I. 207. et Poëta *Iliad.* γ'. 601. ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμω *His*, tum *Callinus*, ἀλλὰ τις ἰθὺς ἦτο *apud* *Sermonum* XLIX. pag. 356. Stragem equitatus *Thessalici* eodemque *Hippias* explicat in *Lysistr.* vs. 1154. *Comediarum* WESS.

CAP. LXV. 1. Καὶ οὐδὲν τι πάντως) Non opinor οὐδὲν τι μ' ἄλλον πάντως fuisse olim, in eo tantum silentio: superius cap. 34. οὐδὲν πάντως προσδίδοντο ἐπὶ σφῶς τῷ στόλῳ τοῦτον ὁμῆσαι: et clarissime lib. VI. 3. Nihil quicquam in brevi occuturis, [lin. 7.] ἡ αὐτὴ αὐτὴ σφῶς, quicquam

quam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. τὸ δὲ τοῖσι Πέρσῃσι τε ἢ σὺμμαχον, καὶ τοῖσι Σκύθῃσι ἀντίστον. Verum eo in genere, ubi multa saepe coniectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium. Ceterum τῆς Πεισιστρατιδῆος, quo conclusi tenebantur Pisistratidae, [CAP. LXIV. 12.] malo ipsis omni fuit, quippe iam olim diris devotum apud Thucyd. lib. II. 17., situm eius prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137. nihil dissentiente. WESS.

7. ὑπεκτιθέμενοι --- ἤλωσαν) Non illi capti sunt ὑπεκτιθέμενοι, quem sensum hic quaerebat Vir doctus; sed, dum fortim ex Attica emitterentur alicubi occultandi. More tamen minus usitato tum ponitur τὸ ὑπεκτιθέμενοι: nam qui liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transferant, veteribus dicuntur παῖδας ὑπεκτελεῖν, Thucyd. I. 89. Lysurg. contr. Leocr. p. 154, 32. τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ἀποδιδόναι. Demosth. de Falsa Legat. pag. 242., οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὑπέκτελλον τὰς θυγατέρας παῖδας εὐσας εἰς Ὀλυμπον. Ubi iubeat Aeneas Poliorcet. c. 9. ζῆν ἢ ἀνδράποδα ὑπεκτελεῖν εἰς τοὺς προεσκότους, morem antiquum et verbum illud declaravit Casaubonus. Quae de Pisistratidis paulo post dicuntur, [ἀρχαῖς μὲν Ἀθηναίων ἐπ' ἔτι etc. lin. 13 seq.] de patre filiisque intelligenda docuerunt Periz. ad Aeliani Var. Hist. III. 21. et Bouhier Diss. sur l'Hist. d'Herod. cap. 14. VALCK.

12 seqq. ἐς Σόλων etc.) Vide Terpsichores c. 94. et Thucyd. VI. 59. Annos Pisistratidarum tyrannidis Aristoteles Polit. V. 12. xxxv. numerat, Noster xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversa Pisistrati computatione exiliorum nata. Io. autem Meursii, annos inter Hipparcho et Hippiae, patris ratione non ducta, trilinguaria Pisistr. cap. 5. manifesta aberratio est, reprehensa a Bouhierio Diss. Herod. c. 14. et Ed. Corsino Fast. Attic. T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam, dudum sollicitissima H. Valesii cura ad Diodori Excerpta T. II. pag. 689. restitutam. WESS.

.. CAP. LXVI. 4. ἔσπερ δὲ λόγον ἔχει) Potuisset ἔσπερ δὲ λόγον ἔχει, quomodo lib. VII. 6. ἵνα λόγος σι ἔχη. Herod. lib. vi. 419. ἐστὶν ἀποκρίσεις φάσμα γυναικὸς ἔχει. Vetus elegans ca. linguae copia et varietate ἔχει δὲ τὴν

Φάτη καὶ Διονυσιοφάνης posuit IX. 83., at τούτους μὲν τοιαύτη Φάτις ἔχει VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. WESS. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 63. S.

5 seq. αἰτάρ τὰ ἀνέκαθεν etc.) Hic paulo forsan acerbior est iocus, quam decebat historicum; neque iniuria hinc saltem κακοηθείας exemplum petens Plutarch. II. p. 860. c. 'Ὡς εἰώθει, αἶτ, παρὰ μὲν πύκτως ἔνεκα τοῖς ψόγοις ἐπαίνους τίνας' Ἰσαγόρας δὲ, φησὶν, ὁ τισ. οἰκίης μὲν ἦν δοῦναι, θύουσι δὲ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρῶν. εὐρυθμός τε καὶ πολιτικός ὁ μυκτήρ τοῦ συγγραφίως, εἰς Κᾶρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομποιεῖν τὸν Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos habebant Penates Apollinem πατρῶν, et Iovem ἱερῶν: Herodotei Isagorae συγγενεῖς, ut originis vilissimae homines, atque e comoedia Cariones, ἔθνον Διὶ Καρῶν. Praeter cetera memorat Strabo XIV. p. 974. A. [p. 659. B. ed. Cas.] ἱερὸν τοῦ Καρῶν Διὸς, κοινὸν ἀπάντων Καρῶν, οὐ μέγιστον καὶ Λυδοῖς καὶ Μυσοῖς, ὡς ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Graeciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἐν Καρῶν αἰσθ. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cyclope vs. 650. ἐν τῷ Καρὶ κενδυύσμεν. Aristides T. III. pag. 256., οὐδ' ἐν Καρῶν σχήματι καὶ μορφῇ θρηνησθαι. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Iovem Carium, cuius in familia Isagorae mentionem et cultum malignitati Scriptoris tanto posterior, saepissimeque iratior quam oportebat, Plutarchus contribuit, vidimus lib. I. c. 171. WESS.

9. τετραφύλους ἰόντας Ἀθηναίους δικοφύλους ἐποίησι.) Huc respicit Herodotum citans Pausan. I. [c. 5.] p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 62, 25. Clisthenes eiectis tyrannis πολλοὺς ἐφυλέτυσσε ξένους καὶ δούλους μετοίκους: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ξένους μετοίκους. Aristoph. Eq. vs. 346. εἰ που δικίδιον εἶπας εὐ κατὰ ξένου μετοίκου. Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Aeneae Poliorcet. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 336. Schol. ineditus: Τεσσαρῶν οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκαμαονίδης (Κλισθένης ὁ Ἀλκμ.) δέδωκε μὴ ἔν τινι καιρῷ μὲν τῶν Δ'. φυλῶν θηλομένην τυραννῆσαι προσποιήσῃ ἑαυτῇ τὴν ἄλλην Herodot. T. VI. P. I.

(τῶν ἄλλων) μίαν, καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο Φυλῶν, λαβὼν P. ἥρώων ὀνόματα ἦλθεν εἰς Πυθίαν, μαθητὴν βουλόμενος ἐκ πολλῶν ὀνομάτων καλέσει τὰς φυλάς ὡς μέλλει κτίζιν. λαβὼν τὸν χρησμὸν, καὶ ἰδὼν Ἀθήνησι ἐποίησι δέκα φυλάς, ἵνα καὶ, ἴαν βούληται μία τῶν δέκα τυρανῆσαι, μὴ δύνηται πείσαι τὰς λοιπὰς. In his heroum numerus centenarius, P. in I. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiae facit eligendi de multis potestatem. In proximis [lin. 10.] Γελόντος nomen adfirmavit *Wess.* in *Diss. Herod.* p. 164., ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. Γελόντος) Hoc in editis ante *Gronov.* omnibus, plerisque etiam schedis. *Valla* in prima versionis editione *Ionis filiorum Leontis*, unde eum legisse suspicio est, καιδῶν γε Λιόντος. De *Media*. silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen Τελίοντος ex *Ask.* et *Pess.* consensu habuisse. [Vide *Var. Lect.*] Apud alios par discordia. *Stephani Byz.* vetera exempla et scripta Γελόντος in Αττικισμός. [vide ibi *Holsten.*] In *Plutarchi Solon.* p. 91. olim Γελόντες, quod ob vicinam Δ. et Δ. idem. *Euripidis* in extrema Ione verba, et *Pollucis* VIII. 109., in controversiam venerunt. *Guil. Canterus* utraque ad *Nostri* praescriptum conformat, *Nov. Lect.* V. 19., contra venit prohibetque *Is. Casaubonus* ad *Strab.* VIII. p. 588. [ad pag. 383. suae editionis,] Τελίοντας defendens, qua quoque sunt opinione docti *Pollucis* interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiuntur illi. Quod si enim quatuor hae populi Attici partes, non ab Ionis filiis, ut *Euripides* et *Herodotus* censuerunt, sed a vitae genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina inpetrarunt ex *Strabonis* et *Plutarchi* doctrina, commodissime Τελίοντες explicabuntur γεωργῶν, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinioniones *Marmor* dissipat *Cyzicenum*, Iuci ab ill. comite *Caylus* expositum in *Recueil d'Antiquit.* T. II. pag. 207., ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem ΓΕΛΟΝΤΕΣ, ΑΡΓΑΔΕΙΣ, ΑΙΤΙΚΟΡΕΙΣ, ΟΠΑΗΤΕΣ, tribus *Cyzicena* quatuor; haud dubie ex metropoli Mileto derivatae, atque ad hanc ab Atheniensibus, Milesiae coloniae auctoribus, sicuti praeclare generosus *Comes* commonstravit. Est quidem Τελίων virile inter Atticos nomen apud *Apollon. Rhod.* I. 96., quod, ut hic valeat,

necesse non est. Αἰγίκοις et Ἀργείοις in marium propriis nominibus, quantum recorder, non sunt, neque Γελῶν. Aptissime, sicuti Ὀπλῆτες, milites, vitae studia in capris alendis et agris colendis illustrant; unde Γελῶντες, principe loco Athenis et Cyzici habiti, haud alii ac *εὐπαεῖδες* sive λαμπροί, illustres, splendidique. Γελῶν, teste Hesychio, idem ac λάμπειν, ἀνθῆν, aut αἶθιν. Γελῶν, cuius in risu ædes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. [Iliad. p. 120, 31.] significat, terebatur usu. Hinc Γέλων, Syracusanus rex, hinc Γελῶντες Attici non absurde propagantur: cuius ego originationis auctorem et suasorem laetus Ti. Hemsterhusium produco. [Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Græc. P. I. p. 210.] De decem φυλαῖς, earumque titulis et iusto ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Atticæ. T. I. p. 119. WESS.

[14. καὶ σύμμαχον ζῆνον ἰόντα) Post σύμμαχον leviter incidi debuerat oratio; et latinam versionem in eam sententiam, quam Valla iam expresserat, reformatam velim: hunc vero, etsi peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit. S.]

CAP. LXVII. 3. Κλεισθένης τὸν Σικυῶνος τύραννον) Aequali hic habuit Solonem, eius belli dux, quæ Amphityones uli Cirrhaeos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthagoræ familia, quæ centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste WESS.

5. τῶν Ὀμηρίων ἐπίων εἶναι) Significatum voluit, quod ascribit Chamaeleon apud Athen. XIV. p. 620., μελεθεῖναι ὁ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poemata. Rhapsodos autem Homeristas primas Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur *εἰς τὰ θῆματα παραγαγῆναι*: ex Athenæo sua hausit Eustath. in Iliad. 9. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos aestimari potest ex Ione præsertim Platonis I. p. 530-542. et Socraticis Xenophontis p. 462. et 513. [Vide Memorab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.] De Homero, Hesiodo, ceterisque poetis, in Lyceo verba facientes Sophistæ

dicuntur Isocrati Panathen. pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντες, τὰ δ' ἐκείνων βαρβάρουσι: idem in antiquitatis studiosos iactant οἱ σύγγραφοι. VALCK. — Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum in Graecis post ἀγωνίζεσθαι debebat comma interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρίων ἐπὶ τὸν εἰδικα, quae ad ἔπαισι βαρβάρους pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc latina sic rescripta velim: *Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus deestare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc. S.*

6. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνίαται) Ex Herodoto vicina enarrans Eustathius, habet διότι Ἀργῖοι καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad Iliad. β'. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in talibus Herodoto paene peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνίαται, prae omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ εὐδοκίμοντι διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλῆων. VII. 83. κόσμον πλείστον περιέχοντο διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. Artemisiae τιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia praetermitti non debuerant Porto. Recte tuetur illud Reisk. in Dionis Chrys. Corinth. p. 458. ult. VALCK. — Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod praecuntibus probatis codicibus, quibus et noster F. accedit, merito Schaeferus recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eandem, quae hic significatur, causam divinis honoribus Homerum prosecuti sunt Argivi; quia universam quidem carminibus suis illustravit Graeciam, ἔξοχα δ' Ἀργίους, ut est in Epigr. CDXCVII. T. III. Analect. Brunck. p. 256. S.

12. ἐκείνον δὲ λυστήρα) Dio Chrys. Pythiae istud responsum alludens Or. III. de Regn. p. 43. β. πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννος καὶ λυστήρα, ὃ ποτε προσέειπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: unde Casaubon. λυστήρα praedonem hoc reponit loco; quem quidem sequi, etsi cupido adest, haud possum. Λυστήρ Suidae in voce, ὁ καταλυσθῆναι ἄξιος, dignus qui lapidibus obruatur; qualis profecto Sicyonius iste Clisthenes: paullo diversior, neque alienus tamen, Aeschyli λυστήρ μέγας, [lapidationis supplicium,] VII. c. Theb. vs. 205. At quidmi λυστήρ, tyrannus, φονὴς, cives lapidibus quasi cooperiens,

uti in *Hesychio*? [ubi videndus *Alberti*.] Tale certe *Aeliani* apud *Suid.* ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λυστῆρα ἀφανίσωσι. Alibi crudelissimum *Apollodorum*, τὸν *Κασσανδρείων* λυστῆρα dabit idem *Aelian.* Hist. An. V. 15. WESS. — Et ipsa nominis forma activum postulare significatum videtur. S.

Ibid. ἐκείνους δὲ λυστῆρας) Primum ponam quae huc pertinent, notata *Casaubono*, Diatribe in *Dionis. Chrys.* p. 43. „Cum ita scribit, οὐκ ἂν εἴποιμι τὸν τοιοῦτον ἄρχοντα ἢ ἡγεμονία ἢ βασιλεία· πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ λυστῆρα, „ὅς ποτε προστίπιν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: respicit *oraculum* a *Pythia* olim *Clistheni* redditum, *Sicyoniorum* tyrannum. *Herodotus* *Terpsichore*: — — — ἐκείνους δὲ λυστῆρας. *Εὐδοκίους* *Herodoti* praeferunt λυστῆρας, mendose.“ Sicut *Reiskio*, mihi quoque *Casauboni* placuit olim coniectura: apta *Regem* inter et *Latronem* videbatur oppositio: de se et *An nibale Alexander* apud *Lucian.* [Dial. Mort. XII. 5.] T. I. p. 386. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστής ἐγένετο: ubi τοῦ — — ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων e *Demosth.* (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ πᾶν. Nunc in *Herodoto* λυστῆρα quidem legisse videtur *Dion*; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice *Aelianum*, qui de Nat. An. V. 15. crudelissimum *Cassandrensi* tyrannum *Apollodorum* vocat τὸν *Κασσανδρείων* λυστῆρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista *Suidae*: λυστήρ, ὁ καταλυσθῆναι ἄξιός, ταῦτίστι λυθβολῆσθαι. καὶ Αἰλιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λυστῆρα ἀφανίσωσι. Digni qui in *barathrum* coniicerentur, βαράθροι dicti sunt Atticis, vocem inprimis ὄλεθρος frequentantibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. *Barissima* sunt πιδων, pro πιδῶν ἄξιός, et Τύμβι, pro ταφῆναι ἄξι, quorum hoc in *Aristoph.* est *Lys.* vs. 372., illud habet *Eustath.* in *Iliad.* Θ'. p. 616, 43. [p. 725. ed. Rom.] qui in *Od.* Κ'. p. 391, 33. [p. 1654. ed. Rom.] *Dorienses* scribit τοὺς ἐκονιδιστοὺς vocasse Φόνους, quasi dicerent ἄξια Φόνου δεδρακότας. Tandem λυστήρ proprie idem est ac λυθβολός: at qui hoc ipsum, sive λυθβόλος, in eundem alicubi sensum fuit a Grammaticis inventum; nam ista prostant apud *Hesych.* λυθβός, λυθβολός, ἄξιε λυθασθῆναι. Haec, ni fallor, etiam adversus *Casaubonum* tueri poterunt vulgatam in *Herodoto* lectionem; quam solus forsan interpretum *Anglus*, plerumque tamen Latina *Vallae* sequutus, optime hic

expressit, minus recte notatus Auctori *des Essais de Critique* p. 165. VALCK.

16. Μελανίππον τὸν Ἀστακοῦ) Quid moverit amanuenses ad τὸν Ὀστρακοῦ pingendum, non reminiscor, neque exputo: aliis omnibus Melanippi pater *Astacus*. *Astacides Melanippus*, sive, ex legitima Barthii coniectura, *Melanippus*, apud Statium Theb. VIII. 718. et Ovid. in Ibi vs. 517., ubi *Salvagn.* et *Burmamnus*; adde *Valckenar.* ad Tragici Phoeniss. p. 784 seq. WESS. — In adpellativo nomine, pro Ἀστακός, quod *cancer* quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α cum ο permutatὰ ὀστρακός dixisse docet *Athenaeus* III. 105. b. Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστρακοῦ h. l. pro Ἀστακοῦ scripsit. S.

22 seq. Μηκιστία - - - Τυδία) *Herodotum* more suo sequitur *Pausan.* IX. p. 745. *Mecistem* qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet Ἀχιλλία, Ὀδυσσία, Περσία, latine scribentes *Achillem*, *Ulysses*, *Perses*. Forma nominum fuit Aeolica, Πίρση, Ὀδύσση, Ἀχιλλήης: observante *Ios. Scaligero* ad *Propert.* p. 289. Duplici forma dicebatur *Μελισθέης* et *Μανισθέης* Ἀντιφάτης et Ἀντιφάτης. VALCK.

30. τραγικοῖσι χοροῖσι) Vero bene si concinat, *Sicyonios tragoediam invenisse* primos, *Athenienses consummasse*: (*Themistius* Or. XXVII. p. 337. β. Τραγῳδίας εὐρεταὶ μὲν Σικωνῆσιοι, τιτλοῦργοι δὲ Ἀττικοὶ ποιηταί:) certa, inquam, ea si sint, *choris tragicis* ante *Thespim* *Adrastus* *Sicyone* honorari potuit. Ceteroqui *Thespis*, *tragoediam* *Athenis* docens *Olymp.* LXI. una generatione *Clisthene* tyranno iunior est. Dici posset, ante eam *Olympiadem*, qua *Alcestin* fabulam produxit, alias recitasse, ex *Plutarcho* et *Diogene Laërtio*: difficile tamen ad credendum, *tragicos choros*, quorum in *Adrasti* cultu vetus ante tyrannum usus, ex iuvenis poetæ rudi invento *Sicyonem* migrasse tam cito. Immo vero, si fallit *Themistii* fides, citra prolepsin quandam salvi non manebunt hi *chori*; quorsum inclinât *R. Bentley* in *Dissert. Phalar.* Ep. p. 293. erudita explicatio. WESS.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπὶθῆναι) Quod αὐτὰ τὰ τελευταῖα intelligere se negat *Reisk.* atque idcirco miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam *terminationem* significari in-δῆναι: ex vocibus enim

ὅς τε καὶ ὄνου (καὶ χοίρου) prodierunt ῥάται, Ὀνιάται et Χοιριάται. VALCK. — Nimia docti viri hariolatio, μετατρέψας αὐτοῖς ὀνόματα τὰ γλοιότατα ἐπέθηκε. Sincera est et durabit oratio, modo αὐτὰ, i. e. μόνα, τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε, *solas at non nisi terminationes addidit*, explanetur, ut fine vocabulorum, ne audirent ὕς, ὄνοι, χοῖροι, differrent. Sic mecum sentiens Abreschius. WESS. — Potuerat lin. 4. καὶ χοίρου adiacere Scriptor, si libuisset; nec vero adiecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore. S.

11 seqq. μερίπυτα μίνοι etc.) Quae de mutatis post Clis-thenis excessum contumeliosis titulis, et revocatis Doriensium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in Δυμῶν et notatis Hemsterhusii ad Comici Plut. vs. 385. mutantur. WESS.

12 seqq. ἱς τοὺς Ῥάλλας καὶ Παμφ. etc.) Nomina Sicyonii, quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Doriensium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. Δυμῶν memorantur Ῥάλλας καὶ Πάμφουλοι καὶ Δυμῶναις: de quibus egerunt Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Vales. Emend. I. c. 32. Ad ista tria quartum nomen adiecerunt, secundum Herodotum, ab Adrasti filio ductum, Αἰγυαλίας. Sed, ipsam Sicyona dictam olim Αἰγυαλὸν vel Αἰγυαλῶς, testis est Strabo VIII. p. 587. A. [p. 382. D. ed. Cas.] et Pausanias II. [c. 6.] p. 125. Ἀπὸ τούτου --- ἡ γῆ Σικωνία καὶ Σικωνίαν ἀντὶ Αἰγυαλίας ἡ πόλις ὀνομάσθη. Altera pars Peloponnesi maritima, ὅσα πρὸς θάλασσαν τῆς Ἀργείας, Pausan. II. p. 146., Ἀκτὶ dicebatur: vid. Wess. ad Diodori T. I. p. 507. T. II. p. 226.; incolae, οἱ τὴν Ἀργεῖδα ἀκτὴν οἰκοῦντες. In parte septemtrionali ad maris litus (αἰγυαλὸν) habitantes Achaei praesertim, ut erant, dicebantur Αἰγυαλῆς, sive Αἰγυαλῆς. Nonnulla dedit ill. Ex. Spanh. ad Callim. hymn. in Del. vs. 73. Accommodum heroico versui nomen apud Poëtas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. vs. 174. Ἐλπομαι οὐχ ἔτιρον τοῦδε τλήμεναι Αἰγυαλῶν. Ista prostant in Etymolog. M. p. 189, 5. Βασιλεύτωρ --- Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαίων --- οἱ οἱ ἔσαν βασιλεύτορες αἰγυαλῶν: ubi postremum nomen, omissum in Cod. Leid. mato, frustra tentabat Sylburg. Corrigi debet Αἰγυαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6 seqq. πρῶτον ἀπωσμένον, τότε πάντα

etc.) Varie haec sollicitantur: mihi iuncturam sententiamque absolvunt schedae. Alioqui ordine vocum immutato ἀποσύνειν πάντων, τότε etc. arripi potuerat; ut omnibus liberae civitatis iuribus depulsus innueretur populus. [Probabilem hanc emendationem in contextum recepissee Schaeferus in Var. Lect. monui.] Maior difficultas in δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένειμε ἑς τὰς φυλάς: [lin. 10 seq.], atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Vall. Ergo ne decem duntaxat Athenis δῆμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δῆμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δέκα decem non sibi τοὺς δῆμους populos, sed φυλάς nequit. Clisthenes Athenienses δεκαφύλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Fastor. Att. T. III. p. 128. WESS. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατένειμε τοὺς δῆμους ἑς τὰς δέκα φυλάς. Studiosum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valckenarium in his haesisse; cuius vide Adnotationem proxime sequentem. S.

11. ἢν τι, τὸν δῆμον προστίμνος) Quae Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἢν τι, τὸν δῆμον προστίμνος, πολλῶν κατὰ μέρος τῶν ἀντιστασιωτῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adiunxisset, multo superior contrariae factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προστίμναι τινί: ego tamen et hic vulgatam praefero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filique labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προστασιάζεται: in eandem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίμναι, vel προσάγειται, vel προσποιεῖται: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προστίμνος, cum plebem suam fecisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum iudico quia Herodoteum est; προστίμναι autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiae. Amicos sibi conciliare vel adiungere φίλους προστίμναι dicitur I. 53. idem est cap. 56. προστάσθαι φίλους: ista duo permutantur etiam lib. III. c. 74.

In *Thucyd.* VI. 18. προστίθηται αὐτοῖς recte Schol. explicat. In iis, quae proxima praecedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: [lin. 10.] δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατέστησε ἐς τὰς Φυλάς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem huius temporis tribubus esse censerentur, demi nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quae ex *Aristotelis* *Repub.* Athen. de Clisthene tradit Schol. in *Aristoph.* *Nub.* vs. 37. VALCK. — Vide proxime praecedentem Adnot. S.

CAP. LXX. 2. ἐπικαλίεται Κλειμένην) *Pausaniae* III. [c. 4.] p. 212. Cleomenes στρατεύσας ἐπ' Ἀθήνας primā quidem expeditione, *Herodoto* supra narratā, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὕστερον δὲ Ἀθηναίων χάριτι ἀνδρὸς Ἰσαγόρου, τυραννίδα οἱ συγκατεργασάμενος Ἀθηναίων: ubi praestiterit συγκατεργασάμενος. Haec vero tertia, secundum *Herodotum*, Cleomenis fuit expeditio. [conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.] Quod vero mox ait, τὸν δὲ Κλειμένην εἶχε αἰσίν Φοῦρην παρὰ τοῦ Ἰσαγόρου τὴν γυναῖκα: hoc *Plutarchus* intactum non dimisit T. II. p. 860. D. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio Cleomenes, ἐξίβαλε Κλεισθένεα, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, id respicit *Thucyd.* [I. 126.] p. 82, 96. hinc explicandus. VALCK. — Quam tertiam Cleomenis expeditionem adversus Athenas susceptam *Valckenarius* dicit, eam *Herodotus* cap. 74. et seq. exponit: sed, ut tertia illa, sic iam et secunda, de qua c. 72. agitur, in *Aristagorae* gratiam suscepta est. S.

7. ἐξίβαλε) *Expellendi conatum* et voluntatem indicat, ut saepe numero. Vide I. 68. III. 53. [Praecone misso Clisthenem multosque cum eo alios urbe excedere iussit: sed tunc quidem unus Clisthenes paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1-5.] Τοὺς ἰναγύας [lin. 8.] et Κωλέωνας, cuius Alcmaeonidae accusabantur, post *Herodotum* explicuit *Thucydides* lib. I. 126. accuratissime; ibique Cl. *Dekerus*. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἢ Κύλων etc.) Quae huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis *Herodoto* narrata *Thucydides* explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quisque more secessisse videantur: est enim passim noster ille dulcis et fusus, densus et brevis *Thucydides*; illius σύνθε-

εις ἡδέϊα καὶ καλὰ, huius αὐστηρά. *Thucydides*, iudice *Hermogene* p. 511. εἶπον καὶ γλυκύτητα ἔχον, μάλιστα μὲν ὥσπερ ἀλλότρηον τι τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐμφαίνεται τὸ μέρος ἐκείνο. *Sophista Theon* in *Progymn.* p. 22. τὸ Κυλώνειον, inquit, ἄγος μάλλον τοῦ Ἡρόδοτου (καὶ Εὐφρονος) ἐκίρυσται *Θουκυδίδῃ*. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνιον, ignotus nos non cruciaret historicus, cuius nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse *Virum egregium*, [*Dukerum* in *Annot. ad Schol. Thucyd.*] dum ipsi *Leo* in *Scholiis ad Thucyd.* esse videbatur *Leo Alabandensis vel alius*. Ad *Thucydideam* nempe de *Cylone* narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotatiunculas *Scholia* praebent in vs. 56. quarum postrema nugatoris est *Graeculi*, minime digna quae viros exerceret eruditissimos; secunda, ut est captus *Grammaticorum*, ista non inelegans: "Οτι τοῦ διηγήματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφήνεια τινὲς θαυμάσαντες εἶπον, ὅτι Δίων ἐγίλασεν ἐθαῦτα, λέγοντες περὶ *Θουκυδίδου*. Postrema *virum clar.* in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus *Thucydides* ob torvam, veluti structurae faciem magistris istis *Leo* dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et iucundus ὁ Δίων, αἰεabant, ἐγίλασεν ἐθαῦτα. Iudex idoneus *Dionysius Halic.* in *Epist. ad Pomp.* p. 210, 3. Καλὰ μὲν αἱ ποιήσεις αἰμώτεραι" --- διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡρόδοτου κάλλος ἱλαρόν ἐστι, Φαβερὸν δὲ τὸ *Θουκυδίδου*. VALCK.

7. τῶν Ναυκραίων) *Laurentii Naucratorum* mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione principe. Nobiliss. *Palmerii Ναυκραίων* spernunt *Aristoteles*, *Harpocratio*, et *Suidas*. Quinam *Athenis* olim *Ναύκρατοι* fuerint, praeclare *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 19. et post deinde *Mauissaeus* in *Harpocrat.* *Ναυκραμικά* conmonstrarunt. Cur autem *Ἰημων* placuerit, adscripta lib. I. 59. docebant. WESS.

Ibid. οἱ πρυτάνεις τῶν Ναυκραίων) Ut *Magistratus antiquitus Ναυκράριον* dictos doceat, citat hunc locum *Harpocrat.* Apud *Thucyd.* [I. 126.] p. 81, 88. dicuntur *Cylonem* et sodales ἀναστήσαι οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτηρηαμένοι τὴν Φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἐνέκῃ Ἀρχαῖσι τότε δὲ, addit, τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐνέκῃ Ἀρχαῖσι ἔπραττον. Haec

non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari *περὶ Ναυκράων*, quae prae ceteris diligenter collegit Leopard. Em. VII. 19. nisi statuatur, in his etiam ab Herodoto diversum auctorem sequuntum *Thucydidem*. Pausaniae VII. [c. 25.] p. 588. οἱ ἔχοντες τὰς ἀρχὰς διέφθειραν τῆς Ἀθηνᾶς ἰκίτας τῶν Κυλῶνι ὁμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατεληφότες. VALCK.

7 seq. ὑπεγγύους πλὴν θανάτου) Non male *Valla*; quem *Portus* haud circumspecte deseruit, vertendo, qui *Athenas*, suae potestati subiectas, incolebant, excepta capitis poena. Namque ὑπεγγύους non ad Ἀθήνας referendum, sed τοῦτοις ἀνιστίαισι, pingendaque ὑποστιγμὴ post Ἀθήνας, Cylonei dima fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum *Plutarchus* in Solone. Pactum illud de incolumitate, πιστὴν τῆς σωτηρίας ἐχίγγον alia in re *Dio Cassius*, memorat clarissimae *Thucydides* lib. I. 126. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς - - ἴφ' ᾧ μὴδὲν κακὸν ποιήσουσι: quum induxissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque haec supplicum privilegia olim. Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἰκίτην ἐχίγγον Ἔννυ μὴ κακὸν φάλασσε, propterea *Oedipus Colon.* in *Sophoclis* fabula vs. 275. Verum haec uberius, *Herodoti* mentem optime assecutus, *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* dictum locum. WESS.

CAP. LXXII. 17. πρὶν ἢ ταῖς θύραις αὐτὸν ἀμείψαι) Priusquam intraret. [potius, priusquam intrasset.] *Aeschylus* *Choëph.* vs. 569. Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βηλὸν ἱρκείου [ἱρκειον] πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et *Theophylacti* *Epist.* VII. τὸν ἀδελφιδεὺν ὑπερορᾶς θύραν ἐκ θύρας ἀμείβοντα. Hacc tamen convertentur, ubi in aedibus agens facessere et exire iubetur. *Sophocl.* *Philoct.* 1256. Ἐξέλθ' ἀμείψας τάσδε πειρήμας στῆτας. *Euripides* *Elect.* 750. ἀμειψὼν δώματα, exi. Ceterum quae superius φήμη, ea mox κληδών, [lin. 21.] sive, ut lib. IX. 9. κληδών: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene *Valla*. Vid. *Odyss.* γ'. 100. WESS.

22. ἐξίππτει μετὰ τῶν Λακεδ.) Huc spectat *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 273. οὐδὲ Κλειμένης, ὅς αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατίσχει πρῶτος, Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος· ἀλλ', ὅμως Λακωνικὸν πνίον, Ὡχέτ' ὅπλα παραδούς ἑμοί. VALCK. — Ἐξίππτει *Valla*, a proposito decidit: excidit, Gronov. Possis, pulsus, eiectus est;

certe, *excedere coactus est.* (conf. supra lin. 12.) Sic VIII. 141, 4. ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων. Mox κατέδρασαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, scil. δέτιν: conf. ad I. 109, 2. notata. S.

24. Τιμασίθιον τὸν ἀδελφεόν) Ne quis in posterum *Isagorae*, vel alterius, in Timesitheo *fratrem*, quaerat, spero equidem Τιμασίθιον τὸν Δελφόν *Herodoto* restitutum iri ex veraci *Palmerii* coniectura, a Clar. *Wess.* firmata in Diss. *Herod.* p. 165. Δελφοὶ et ἀδελφοὶ alibi quoque male inter se permutantur. VALCK. — *Fratrem eius* Laurentius ex coniectura; nam αὐτοῦ, quod nullis in codicibus, legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφεόν foedavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Δελφόν ex Nob. *Palmerii* admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet *Pausanias*, Τιμασίθιον τὸν Δελφόν, *Isagorae* amicum, in occupanda arce Attica adiutorem, et capite propterea poenas dantem, clarissime describens lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, ἀδελφόν et Δελφόν confundentium, veluti in *Plutarchi* T. II. p. 825. B. et *Photii* Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique *Xylander* et *H. Steph.* perspexerunt, quos simili in re duces habeo. WESS.

25. καὶ λήματα) Semper ita veteres de *fiducia* animique *praesentia*. Λήμα, *captura* illis, et *lucrum*; quod scriptionis affinitate saepe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. *Herodotei* mssti omnibus locis perbene. *Gronovius* tamen, quoniam *Florentiae* auspiciū negabatur, novare ausus non fuit lib. VII. 99. errorem agnoscens, quāe et *Porti* doctrina. Confer ad *Diodor.* II. 58. et in primis *Graevium* in *Luciani* *Soloecist.* c. 5. *Valckenar.* ad *Ammon.* lib. II. c. 15. et *Pierson.* in *Moerid.* p. 246. WESS.

CAP. LXXIII. [5. γὰρ σφί Λακιδαιμονίους -- ἐπεπολιμῶνται) De praepositione πρὸς, ante Λακιδ. perperam vulgo intersertā, a nobisque abiectā, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. Quisquis et *Herodoti* et aliorum *Scriptorum* loca consideraverit, quae vel ibi a nobis, vel a *Wesselingio* ad III. 66, 11. vel a *Valck.* ad *Ammon.* lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad *Moeridem* p. 305. et ad *Thomam Mag.* p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invectam illam voculam fuisse. S.]

10. ἀπεκορύφου) *Suidas* προφανῶς ἔλεγεν explicat *Hesychius* εἰς κορυφὴν (τὸ εἶδος) ἤγην: ubi Cl. viri *Küsterus* et *Al-*

berti. Verius erit, *summatim* dixit. Κορυφούμενος εἰς τὴν ἀριθμὸς, unam qui in summam cogitur, in Epigr. *Alcaei*, Anthol. lib. III. p. 331. [Analect. Brunck. T. I. p. 492. num. xxi.] συγκορυφῶσαι τὴν διήγησιν, *summatim* absolvere, *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 140. At in *Polybio* notione diversa de *Arare* et *Rhodano*, insulam suo concursu fastigantibus, ἀποκορυφῶσι αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν, lib. III. 49. Habet nonnulla ad *Theophrasti Charact.* c. 8. *Duportus*, non mala, sed ex *Aem. Porti Lexico*. WESS.

CAP. LXXIV. 6. εἰςβαλεῖς εἰς τὴν Ἐλευσίνα) Hoc fecisse secundum alios credebatur *Cleomenes*, dum ex *Athenarum* arce, quam ceperat, eiectus, et dimissus ὑπόσπονδος, in *Peloponnesum* rediret: vid. *Pausan.* III. p. 212. In Scholio veteri in *Aristoph.* Lys. vs. 273. qui τὴν ἀκρόπολιν κατέσχε, *Cleomenes*, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀφ' οὗτος ὑπόσπονδος, ἀπὼν οἰκαδὲ πάλιν Ἐλευσίνα κατέσχε: tum facinorosis istius cum *Cleomene* socii cives Attici dicuntur a libertatis statoribus poenis subiecti, quibus patriae solebant affici proditores; aeneam columnam cui illorum inessent nomina, ἔστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νῶν: ubi per πόλιν arx est intelligenda: sic *Thucydidi* lib. VI. p. 412, 33. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας ἡ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει σταθεῖσα: alibi apud eundem legitur ἐπὶ λαὸς στήσαι - - ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾶν. vid. *Celeb. Hemsterh.* in *Aristoph.* Plut. p. 261. VALCK. — Nullam equidem alios inter auctores et *Herodotum* ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem *Cleomenis* adversus *Athenas* expeditionem, qua mox arce occupata eiectus domum rediit, l. c. prorsus silentio praeteriit *Pausanias*. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) *Scholiastes* vero *Thucydidis*, non (ut *Valck.* ait) dum - - in *Peloponnesum* rediret; sed, postquam in *Peloponnesum* rediisset *Cleomenes*, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum *Herodoto* planissime consentiens. S.

8. Τεῖας) *Harpocrationi*, *Steph. Byz.*, *Suidae* Τεῖας πόλις Βοιωτίας: [apud *Steph.* quidem etiam Τεῖα, sing. numero:] a quibus non abit *Pausanias*, Τεῖαν καὶ Ἐλευθερῶν, urbium olim *Boeotorum*, ἐπίπια ad *Cithaeronem* describens IX. 2. Qui quidem quin has *Hysias* in animo habuerit, dubium nullum: nam *Herodoti* *Hysiae* non longe ab *Eleuthera*

iuxta Cithaeronem lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in *Plutarchi* Aristide, ut alias ostendetur. An *Hysiae*, Boeotorum finibus proximae, conditionem mutarunt, et lapsu temporis Atticae esse desierunt? Ita videtur: *Herodoti* aetate in Atticis populis censebantur. Vide quoque *Wasseum* ad *Thucyd.* lib. III. c. 24. WESS.

Ibid. Οὐδὲν αἰσθῆναι καὶ 'Τεῖας) 'Τεῖας qui demum dixerit Attices, neminem habuit *Meursius*, praeter *Herodotum*: ego ne *Herodotum* quidem dixisse suspicor. Oenoë pagus Attices, qui hic venit in censum, Eleutheris erat, adeoque Boeotiae, conterminus, δῆμος ἰσχυρὸς τῆς 'Αττικῆς. Huius pagi situm definiverunt viri summi *T. Hemst.* ad *Lucian.* p. 438. et *P. Wess.* ad *Diodor.* I. p. 305. Inter Oenoën et Hysias, praeter Eleutheras, mons Cithaeron interiacebat. Plataeis Thebas abeuntibus ad dextram erant Hysiae et Erythrae, quas omnes Boeotiae contribuunt, etiam aetate *Herodoto* proximi: ipse quin etiam *Herod.* VI. 108. et IX. 15., ubi *Mardonius* παρῆκε τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενος ἀπὸ 'Ερυθρίων, (non 'Ερυθρίων, Erythraeis; sed Erythris;) κατέβηκε δὲ ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπωγῆς τοῦ Κίθαιρωνος περὶ 'Τεῖας ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Apud *Thucyd.* III. 24. Plataenses primum viam ingressi, quae recta Thebas ducēbat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter Cithaeronem versus flectebant ἐς 'Ερυθραίς καὶ 'Τεῖας, tandem monte superato venerunt in Atticam. Ferri nequit quod legitur in eadem historia apud *Polyaen.* VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιεῖς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκδύναντες, ἐκπαύλθον ἐς τὰς Θήβας κείμεναι 'Αθήναις διατῶσθαι: corrigendum puto ἐκπαύλθον ἐς 'Τεῖας. Ad *Thucyd.* plura dedit de Hysiis *Wasseus*, alterum etiam *Herodoti* locum; omisit quem minus forsitan emendate scriptum legerat, *Eurip.* in *Bacch.* vs. 750. ad *Asopum* collocantiς 'Τεῖας τ' 'Ερυθραίς θ', αἱ Κίθαιρωνος λίπας Νίβην κατακίπασιν. Ex *Harpocr.* constat Boeotiae 'Τεῖαν *Euripidem* etiam mentionem fecisse in *Antiope*, quae geminos, ut notum, in monte Cithaerone pepererat. Haec si benigno vultu sperit ab hominibus eruditis excepta dubitatio, coniecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK. — Suam super eo pago coniecturam, quam hic silentio pressit Vir doctus, an alibi aperuerit, compertum non habeo. *Larcherus* in: *Adnot.* ad h. l. φελλῶν

pro 'Υσις maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2 seqq. Κορίνθιοι μὲν πρῶτοι --- μεταβαλλόντες) Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum μετίβαλλον τε καὶ ἀπαλλάσσοντο: id est μεταβαλόντες (vel μεταβουλεύσασθαι) ἀπαλλάσσοντο: praesertim cum veteribus et Herodoto Μεταβάλλειν, ut Latinis mutare, pro mutari et μεταβάλλεσθαι, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. mstus in Aristid. οἱ Κορίνθιοι, inquit, αὐτὶ δὲ εὐσιβεῖς ἤρξαντο ἀναβαλίσθαι τὴν συμμαχίαν, φάσκοντες μηδὲν ἀδικῆσαι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca p. 459. A. quod Casaub. veretur ne sit ἀνιστόρητον, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagorae transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἐλευθερώσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰππίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλειμένους καὶ Ἰσαγόρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτοὶ πρᾶγμα ποιῶν ἐπιχίρουν Ἰππίου (Λαοκλειμένιοι: hic nomen Ἰππίου idem valet ac τυράννου) καὶ τυραννίδα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτοι μὲν αἰσθόμενοι, μάλιστα δὲ ἀλγύσαντες, ἡγεμόνες τοῖς ἄλλοις τῆς ἐλευθερίας καταστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Lysandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, iniurius: Cleomenis tamen in exigendo Hippiam Corinthios etiam adiutores fuisse verisimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK.

11. παλαιονόμου δὲ τούτων τοῦ ἱερέως) Manifesta haec altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia Cl. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Tyndaridarum, domi relicto, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos vel Tyndaridas hic [lin. 12.] dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei nati forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ὑποφθαῖ; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolatio auctor, color nullus. Haec vide: Tyndaridae semper Casto-

res sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certe Epizephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrerent, ἔπεισαν, verba sunt Zenobii Cent. II. 17. οἱ Λακωνικοὶ συμμαχίας δέονται. Responsum legatis fuit, non se copias duros, τοὺς δὲ Διοσκυρούς sive Castores missuros: quibus consono Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartae itaque Castor et Pollux rei militari auspicia dabant. Iam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, aequum videbatur, ut regum altero domi manente, alter dumtaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigebantur apud Plutarch. περὶ Φιλολ. pr. τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκυρῶν ἀφιδρώματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλοῦσι: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα δυὶ πλάγιοις ἐπιθνημένα, duo ligna aequaliter distantia, duobusque transversius iuncta. Quae quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disiungi necesse fuit. Atque haec, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

12. τῶν Τυνδαρίδων τὸν ἑταίρον) Palmerium miror, ignorare se prorsus, fatentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim Palmerius, sive Therapnaeos Tyndaridas, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartae religione culti, in sermone quoque quotidiano dicti τῷ Σπῳ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni ominis gratia, et velut auxiliares sollemniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σωτήρης (ὄντις,) κἀγαθοὶ παραστῆται, a nescio quo Tragico dicti apud Aelian. Var. Hist. I. 30. Προτὸν γὰρ δὲ, inquit Herodotus, καὶ οὗτοι ἀμφότεροι ἐπὶ τῷ Σπῳ εἰσποῖτο. Regum imperatorum concordia Demarati secessionē violatā, hanc tulerunt legem Spartiatæ, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelar. Alteram legis partem Cragius hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas Cragius et Mursius suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores dimicantibus adfuisse credebantur salutares: ἀδελφὸς προελάνθωντος Archidamus, Frontin. I. c. XI, 9. Polyæn. I. c. 41, 1. οἱ δὲ Διοσκυροὶ συμμαχοῦντες

ἤκουεν. Apud eundem II. c. 31, 4. Lacedaemonii sibi persuadent, Διοσκούρων ἐπιφάνειαν γυγνόναι: vicina corrigit Hemsterh. in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad Lucian [Deor. Dial. XXVI. 1.] p. 284. Apud Herod. V. 80. auxiliares petentibus Thebanis suos heroas Aeginetae ἐπικουρίην τοὺς Αἰακίδας συμπέμπειν ἔφασαν, quorum auxilium imbecillum experti Thebani τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπέδιδον; τῶν δὲ ἀνδρῶν ἰδίῳ: ad istum locum, Iustini quaedam excitat Clar. Gronov. ex lib. XXII. c. 2. quae huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXXVI. [1. seqq. Τίταρον δὲ τοῦτο etc.) Poterat πέντε dici: nam, singula si reputes, quinta haec fuit expeditio. De prima, quae Codro regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus praeter alios Pausanias lib. I. c. 39. p. 95. Secundam, duce Anchimolio parum felici successu susceptam, exposuit Noster cap. 63. Tertiam, quae prima fuit Cleomenis in Atticam expeditio, qua ex Attica profugere coacti sunt Pisistratidae, exposuit idem cap. 64. et seq. Iam quarta numerari expeditio poterat ea, quae secunda Cleomenis fuit, qua arcem Athenarum Cleomenes occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguam admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum Cleomenes habuit, et paucos post dies excedere Atticā coactus est; illius nunc expeditionis Herodotus (quem admodum etiam Pausanias, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam Doriensium expeditionem in Atticam susceptam, illam numerat quae c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXVII. 4. τοὺς Βοιωτοὺς) τοὺς Βοιωτῶν parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata Βοιωτῶν mentio, auribus minime iucunda. Atticas autem has contra Boeotos et Chalcidenses expeditiones ad Herodoti exemplum floride ornavit Himerius Eclog. p. 44. ed. Steph. Rhetoris locum adscripserat St. Berglerus. WESS.

11 seq. ἐπὶ τῶν ἱπποβοτάων τῇ χώρῃ) Optime Plutarch. in Camillo p. 164. F. Καλυδίαν δὲ τοὺς ἱπποβότας λεγομένους, πλοῦτῳ καὶ δόξῃ διαφέροντας, ἐξίβαλεν Pericles; cui cum congruat Strabo X. p. 685. c. [p. 447. v. ed. Cas.] et Aeliana. Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex mastis titulum. Fuerunt iidem haud dubie et ἱπποβάται, sed plus priore Herodot. T. VI. P. I.

indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. Ἀτρίως ἱπποβόται, ἴππους τρέφοντες, καὶ ἴππους ἐπιβαίνοντες: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis Ἀτρίως ἱπποβάται fuisse, sicuti Sophocl. Aiac. vs. 620. οἰοβότας, et Philoct. 217. ἀγροβότας variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocere ἱπποβητίων Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Aelianum. Restat τῶν κληρούχων numerus, longe in Aeliano minor. Δισχιλίους ex scriptis viri celeb. Perizonius et Iac. Gronovius Praef. ad T. IV. Thes. Ant. Graec. expulso vetere τεσσαράκοντα, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodotique τετρακισχιλίους (sic Gronovius) partim in Hippobotarum agros, partim aliorum commigrasse: quam recte, non indico. Aeliani, sedulo ut dicam, τεσσαράκοντα, ubi nota numerali pingantur, ex quatuor Nostri millibus pro gigni facili potuerunt partu. WESS.

12. οἱ δ' ἱπποβόται ἱκαλόντο οἱ παχίς) Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omissio, ἱπποβόται δὲ ἱκαλόντο οἱ παχίς τῶν Χαλκιδέων: quod supra iam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, ἱπποβόται hic erat in Flor. Cod. [quam recepit quidem, sed] cuius tamen bonitatem vir clar. non [diserte in Notis] commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, τῶν ἱπποβητίων Χαλκιδέων, nihil ex Med. reperiebat enotatum. Ad Aelian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses ἱπποβόται dicti sint, an ἱπποβάται. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos ἱπποβότας. Ne equites quidem commode dici potuisse putem ἱπποβάτας: sed, ut οἰοβότης, αἰγυβότης, sic qui equos aleret, erat ἱπποβότης. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses ἱπποβόται. Comparari quodammodo possunt αἰνῶς τήριπποτρόφοι: [Herod. VI. 35, 3. et 125, 26.] Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum τῶν πρώτων τε εἶναι πολιτῶν καὶ ἀρματοτεχνῶν: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant γιωμόροι, qui Syracusis et alibi, γαμέροι di-

cebantur: non sane *rusticos* ista vox notat aut *aratores*, sed *agrorum possessores*; quales hodie in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flamininus potentiores eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: haec ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

15. ἐς πίδαας δῆσαντες) Herodoteum ἐμπιδήσαντες monstrat non esse deterius ἐν πίδααις δῆσαντες, quod hic habet Arch. Istas πίδαας in arce dedecatas memorat hinc Schol. mstus in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Boeotos viciasse dicuntur καὶ Χαλκιδάας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνέθσαν τι τοὺς παῖδας (τὰς πίδαας leg.) ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοὺς αἰχμαλώτους ἔθσαν, καὶ χαλκιδεύων τῶν τῆς πόλεως (leg. χαλκιδεύων τῶν τῆς πόλεως) ἀπότισιν τῶν λύτρων. Ista πίδααι ἔτι καὶ ἐς ἡμῖν, inquit Herod. [lin. 18.] ἔσαν περιουσίαι, κριμαίνονται ἐκ τειχίων περιπεφλυσμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur περιπεφλοισμένων πυρὶ, a περιφλοῖζιν: περιπεφλοισμένων forte legit Valia. In ista forma loquendi alibi habet σῶον: ἔτι καὶ ἐς ἡμῖν ἢ σῶον, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut hic, [sic fere] lib. I. c. 66. αἱ πίδααι, ἐν τῇσιν ἰδιόδατο, ἔτι καὶ ἐς ἡμῖν ἔσαν σῶαι ἐν Τυγῇ, περὶ τὸν ποταμὸν τῆς Ἀλφειοῦς κριμαίνονται. VALCK.

15. χρόνῳ δι' ἔλυσαν) Eliminavi ὕστερον, obsecutus codicibus; neque sane necessaria eius hic praesentia. WESS.

16. διμνίως ἀποτιμησάμενοι) Pollux διμνίως legit, sicuti εἰκοσίμινως de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Iungermann. [Conf. Var. Lect. h. l.] Erant autem binae mīnae sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Graecorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro [lin. 19.] τειχίων περιπεφλυσμένων malebat Cor. de Pauw, ob Comici, suspicor, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει, Nub. vs. 395. Rectius Portus: φλώ, φλύω, φλυώ, quo fonte alia manarunt plura, auxilio advocavit. WESS.

27. θεσμῷ ἐν ἀχλυσίντι) Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. ἀχλυσίντι quaesivit, nato fortasse errantis calami ductu ex vulgato, ut Hesychii ἀχλυσίντι ex ἀχλυσίντι. Sequentia [ibid.] dicto Heracliti, ὅτι καὶ ἐβένυνός ἐστι μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν, apud Diogen. IX. 2. firmantur; et cuttus acutus ex decimis Chalcidensium et Boeotorum Παυσαν. I. 23. WESS.

CAP. LXXIX. 3. ἐς πολύφημον) *Concionem sive coetum*, recte Pauw et Reiskius. Poëta Odyss. B'. 150. 'Ἄλλ' ὅτι δὴ μίσσην ἄγορην πολύφημον ἐκίσθην: ad quae Hesychius, πολύφημον, πολύφωνον, ἐπιθετικῶς ἢ ἐκκλησία, [fors. ἤγου ἐκκλησίαν,] ἐν ᾗ πολλὰ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. Pythia more suo ambigue respondet. WESS. — *Homereum illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus ad populum*: oraculum οἱ θεοπρόποι ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐνεῖναι ἐς τὸν δῆμον: Thucydidi, ἀντιγυῖν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήτεον) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Θύβη γὰρ καὶ Αἴγινα, Ἀσωπίδας καὶ Φασὶ Θηβαίους πολεμοῦσιν Ἀθηναίοις ἐκπαιεῖν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἰδέσθαι συμμαχοῦς δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἰδέσθαι, hac forte ex narratione. WESS.

10. τοὺς Αἰακίδας συμπίμπειν ἴφασαν) Et si haec praeae superstitionis pars in densa sit caligine, συμπίμπειν Med. et Ask., docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensibus responsum apud Zenobium, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκουρούς αὐτοῖς ἐκπύμπουσιν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφι ἀπιδίδουσαν, eodem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. ἐπειδὴ ναὺς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Graecis *Leacidas*. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακῶν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Aeginam, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; Locri Italiotae Aiacem, Oilei F., inpetrarunt ab Opuntiis apud Pausaniam lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χώραν κενὴν, vacuum locum, Locri reliquerint, teste Conone Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. Plutarchus certe pugna Salaminia *Leacidas παρακλημένους εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν βοήθειαν* in Themist. p. 119. e. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπικαλέσθω Αἰάντα τὸν Τελαμῶνα; lib. VIII. 64. et ἐπὶ ἑλκτοῖ Tyndaridae supra c. 75. b. e. σύμμαχοι, *Hesychio* interprete. WESS.

CAP. LXXXI. 6. ἔχουσιν εἰς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα εἰς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νῦν εἰς αὐτοὺς Ἀργεῖους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν προνοίην, τὴν εἰς ἡμᾶς ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμᾶς ἰούσαν. WESS.

Ibid. ἰούσας πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθρας - - ἔχουσιν εἰς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχιν εἰς saepius in aliis locutionibus frequentantia. Hic illa ἔχθρη c. 82. dicitur προφειλομένη εἰς Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχθρη memoratur Leotychidae ἢ εἰς τὸν Δημάρχον. τὴν ἔχθραν εἰς τοὺς Ἀργεῖους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὄργης εἶχον οἱ πλείους εἰς τοὺς Ἀθηναίους: ὄργης ibi Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὄργης ἔχω: dicitur quidem ὄργῃ λῆγειν, καλύειν, κολάζειν: sed vereor ut dicatur ὄργῃ ἔχων Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἰσινύοντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἰσινύοντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἰσινύοντος Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in msstis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν σινύεσθαι lib. IV. 123. Arch., et ἰσινύοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν IX. 48., σπειόμενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἰσινύοντο) Neque Ionice dicitur σινύεσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἰσινύοντο, scriberem ἰσινύατο: hoc Ionicum pro ἰσινύοντο: ex utraque forma conflatum ἰσινύοντο. Deterior lectio Cod. Med. ἰσινύοντο: quodque paulo post legebatur, οὐδένα καμπὸν ἀπιδίδου, vel ἀπιδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἰσινύοντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἰσινύοντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in ω a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενος, I. 68, 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in πω exeuntia (veluti μελλίσω, βουλάτομεν) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem, ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXIX. 3. ἐς πολύφημον) *Concionem sive coetum*, recte *Pauw* et *Reiskius*. Ποῖτα *Odyss.* B'. 150. 'Ἄλλ' ὅτι δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἐκίσθην: ad quae *Hesychius*, πολύφημον, πολύφωνον, ἐπιθετικῶς ἢ ἐκκλησία, [fors. ἤγουι ἐκκλησίαν,] ἐν ᾗ πολλὰ φῆμαι καὶ κηρόνες εἰσίν. *Pythia* more suo ambigue respondet. *WESS.* — *Homereum* illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum οἱ θεοπρόποι ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον, *Herod.* VII. 142. Hoc alibi *Nostro* dicitur ἐξητικαί ἐς τὸν δῆμον: *Thucydidi*, ἀντιγεκαί ἐς τὸν δῆμον. *VALCK.*

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήϊον) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune *Critici* in *Pindari* *Nem. Od.* IV. 30. Θῆβη γὰρ καὶ Αἰγίνα, 'Ἀσωπίδας' καὶ Φασὶ Θηβαίοις πολεμοῦσιν 'Ἀθηναίοις ἐκπεσεῖν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἰδέσθαι συμμαχοῦς δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἰδέσθαι, hac forte ex narratione. *WESS.*

10. τοὺς Αἰακίδας συμπίμπειν ἴφασαν) Etai haec praeae superstitionis pars in densa sit caligine, συμπίβειν *Med.* et *Ask.*, docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. *Spartanorum* *Locrensibus* responsum apud *Zenobium*, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκουρούς αὐτοῖς ἐπιπίμπουσιν, stat contra istos *Codices*: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφι ἀπειδίδωσαν, eodem, quo tandem cunque modo, accepiasse innuit *Thebanos*. Accedat *Philostrati* illud, *Heroic. lib.* XIX. p. 743. ἐπειδὴ ναὺς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias *Graecis* *Aeacidas*. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακῶν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in *Aeginam*, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; *Locri* *Italiothae* *Aiacem*, *Oilei F.*, inpetraverunt ab *Opuntiis* apud *Pausaniam* lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χάριν κενὴν, vacuum locum, *Locri* reliquerint, teste *Conone* *Narrat.* XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus *Heroas* fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. *Plutarchus* certe pugna *Salamini* *Aeacidas* παρακεκλημένους εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τῇ βοήθειαν in *Themist.* p. 119. e. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπικαλέσθη Αἰάντα τὸν Τελαμῶνα; lib. VIII. 64. et ἐπικαλεῖται *Tyndaridae* supra c. 75. h. e. σύμμαχοι, *Hesychio* interprete. *WESS.*

CAP. LXXXI. 6. ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νῦν ἐς αὐτοὺς Ἀργείους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν προνοίην, τὴν ἐς ἡμᾶς ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμᾶς ἰούσαν. WESS.

Ibid. ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθρης - ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχθην ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa ἔχθρη c. 82. dicitur προσφειλομένη ἔξ Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχθρη memoratur Leotychidae ἢ ἐς τὸν Δημάρχον. τὴν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργείους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὀργῆς εἶχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὀργῆς ibi Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὀργῆς ἔχω: dicitur quidem ὀργῇ λῆγειν, καλύειν, καλύειν: sed vereor ut dicatur ὀργῇ ἔχων Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἰσινύοντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἰσινύοντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἰσινύοντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in mssis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν ἰσινύουσι lib. IV. 123. Arch., et ἰσινύοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν IX. 48., σπεύμενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἰσινύοντο) Neque Ionice dicitur σινύουσι. Nisi forte quis Codex daret ἰσηλόοντο, scriberem ἰσινύατο: hoc Ionicum pro ἰσινύοντο: ex utraque forma conflatum ἰσινύοντο. Deterior lectio Cod. Med. ἰσικνύοντο: quodque paulo post legebatur, οὐδένα καμπὸν ἀπειδίδου, vel ἀνεδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἰσινύοντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἰσικνύοντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in τω a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενος, I. 68, 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in πω exeuntia (veluti μέλλω, βουλόμαι) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχθη ἡ προσφιλομένη) Pristina inimicitia, quae Aeginetas et Athenienses collidebat, consideratur ut vetus debitum: προσφιλόμενος φόρος, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, orsi-que Aeginetae sint πόλεμον ἀκήρυκτον, haud scio, praestet-ne προσφιλομένη, adaucta? Iuvat non nihil *Vindobon.* scriptura. Certum mihi est, τοιῷδε sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαμῆς τε καὶ Αὐξήσις) Utriusque apud *Pausan.* memoria; et *Auxesia*, Αὐξήσις, in *Themistii* Or. IV. p. 54. c. ubi *Petavius* Romanorum *Damiam*, sive *bonam Deam*, ex *Festo* optime contendit, et eiusdem sacra, opertanea cum ταῖς ἀρήταις ἱεουργίαις apud *Epidaurios* c. 83. *Paria Reiskius* in *Miscell.* *Lipsiensibus*. WESS.

Ibid. Δαμῆς τε καὶ Αὐξ.) Mihi quidem sincerum videtur Δαμῆς nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Θαλλῆς, cui notae fuerint Θαλλῶ et Αὐξῶ: de quibus agens ad *Poll. Kühnius* VIII. 106. τὴν Αὐξῶ apud *Herod.* dictam scribit Αὐξήσιον. Binis in locis Deas ex *Herod.* commemoravit *Pausanias*, cuius editum exemplar utrobique Δαμίαν nobis offert et Αὐξήσιαν, lib. II. [c. 30. et 32.] p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem praefendam censeat, tacet ibi *Kühnius*. Ταμίαν bis nuncupat, sive Ταμίην, *Scholias.* *Aristid.* in ed. in codice *Clar. Burm.* primum in *Panathen.* T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίσσεται τὴν περὶ τῶν ἀγάλματων. Ἐπιδαυρίαι γὰρ λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς ἀγάλματα ποιῆσαι Ταμίης καὶ Αὐξήσις, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἱλαίαις ἱεραῖς τῶν ἐν ἀκροπόλει. In eodem *Cod.* scholion est hanc in rem memorabile in *Aristid.* *Themist.* T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδαυρίαι λιμῷ διεφθίροντο ἔχρησεν αὐτοῖς ἡ Πυθία, ἐν τῶν ἱλαῶν τῆς Ἀθηνῶν τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀγάλματα ἱδρύσασθαι Δῆμυτρος καὶ Κόρης, Ταμίαις καὶ Αὐξήσιαις. Hinc discimus, sub istis fuisse nominibus *Cererem* et *Proserpinam* cultas, sive *Matrem* et *Liberam*: τῇ Μυτρί καὶ τῇ Κόρῃ, est ap. *Herod.* VIII. 65, cuius haec ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret *Epidauriis*, iussi sunt divinitus istarum signa *Dearum* dedicare, veluti *Θεῶν Καρποφόρων*, qua adpellatione *Tegeatae Cererem* colebant et *Proserpinam*, teste *Pausan.* VIII. p. 707. f. Sed rem

plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αὐξησίαν καὶ Λαμίαν -- εἰπόντος Ἡροδότου -- οὐ μοι γράφειν κατὰ γνώμην ἢν εὖ προειρημίνα· πλὴν τοσούτῳ γι, ὅτι εἰδὼν τι τὰ ἀγῶματά, καὶ ἔθυσά σφισι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὰ ἤδη καὶ Ἑλευσίνοι θύουσιν νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti θιαῖς μεγάλαις, variis in locis sacra fiebant. [Caeterum] Cereri non disconvenit nomen Δαμῖνης: quae Epidauriorum populo, τῷ δάμῳ, sive δήμῳ, fruges daret, et Αὐξησίῃ, alimentaue mitia terris. Festi verba e voc. *Danium* valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea *Damia* dicebatur: apud *Macrobi.* Saturn. I. c. 12. p. 245: *Auctor est Cornelius Labeo, eandem esse bonam Deam et terram; --- bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est.* VALCK.

7. πότιρα χαλκοῦ ποιεῖνται;) Scriberem ποιώνται, quia αἱ τὰ ἀπορίαν ἰμφαίνοντα ὀποτακτικοῖς συντάσσονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. vs. 85. In Thucyd. p. 426, 55. πρό ἡ μένομεν, poni quoque malim, ἢ μένομεν, ἵως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληθῶμεν; Xenoph. Ἀπομν. I. pag. 418, 29., πότιρον βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleae habitae dicuntur sacratissimae, quae praeterea leguntur: [lin. 11 seqq.] Ἀγύται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι ἔσαν (ἦσαν) ἀλλοθι γῆς οὐδαμῶς κατ' ἐκείνων τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνῃσι, vel ἐν Ἀθήναις: illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his etiam cognoscere desidero quid sentiat ὁ πάνυ, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK. — Vide mox quae ad lin. 11. a Wess. notantur, ubi nullam νοθείας suspicionem vir praestantissimus significat. S.

9. ξύλου ἡμίρης ἐλαίης) Kluitii coniectura, ξύλου ἱρής ἐλαίης, ob proxime sequentia et Scholiastae Aristidis verba, ἀπὸ ξύλου ἐλαίης ἱερᾶς, ingeniosa est; dubito an necessaria. WESSELYNG. in *Addendis*.

11. λήγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι etc.) Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Iactantiam Atheniensium et saepe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex Sophoclis Oed. Col. vs. 691. Ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἱπακούω, οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι νῆσῳ -- Φύτευμα -- Ὅ τ᾽ αἰθ' ἑτάλλαι μεγάλα χῶρα Γλαυκᾶς παυδοτρεφον φύλλον ἐλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνῃσι, pro quo saepe ἐν Ἀθήνῃσι lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. WESS.

14. Ἀθηναίη τε τῇ Πολιᾷδι) Non urbicam, neque urbanam, sed interpretari debuerant praesidem arcis: sic Livio τὴν Πολιούχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales. ad Harpocr. p. 133. et Hemsterh. in Arist. Plut. vs. 772. Praeter ceteros, Gyraldo memoratos, Ἀθηναῖν Πολιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythraei Iones; quin et Gortynii Cretenses, qui iurare tenebantur et Ἀθηναίαν Πολιάδα, secundum foederis formulam, quam ex marmore Cretensi Gruterus exhibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiat. p. 133. Hoc istius est formulae initium: Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν ΑΟΡΑΤΡΙΟΝ καὶ Ζῆνα Δικταῖον. Auctor Indicis in Gruteri Thes. vir illustr. [Jos. Scaliger] Aoratrium in Deos retulit; me iudice, cum Dea Epagesima, coelo deturbandum: in vacua sede Cretensem poterimus Iovem collocare. Suspicio in lapide sculptum fuisse, non Πάτριον, sed Πάτριον: atque adeo, Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον. En aliud e Creta iusurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. VII, n. 26. et in Antiq. Asiat. pag. 136. Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογενίτα. Doctis si coniectura probari poterit, ne hic quidem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3 seq. καὶ δίκας -- ἰδῶσαν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων) Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: Αἰγινήται Ἐπιδαυρίων ἤκουον τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ δίκας etc. Sic scribere solet Herod. saepenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ praebent Codices. Velut in subditos Aeginetas Epidaurii iuris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες εἰς Ἐπίδαυρον ἰδῶσαν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινήται. Athenienses opibus et maritima praesertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos, cohebant πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε, Xenoph. p. 404, 20. Aristoph. Avib. vs. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylenaeus caedis accusatus. In talibus δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν solemniter erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐν Μακεδονίᾳ πλεῖν Ἀθήναζε δίκας λαβόμενους. Attigit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenoph. p. 404, 31., τὸν δῆμον κολακεῖν τῶν Ἀθηναίων εἰς ἕκαστος τῶν συμμαχῶν, γιγνώσκων ὅτι δεῖ μὲν ἀφικόμενον Ἀθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν. Harpocrat. in

voc. Σύμβολα habet δίδοναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια: et Aristid. T. II. p. 129., δοῦναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod foederum formulis nitebatur, commercium iuris praebendi repetendique. VALCK.

7. ἄτε δὲ ἰόντες διαφοροὶ) Reiskii ἄτε δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula mutiplex variatio. Διαφοροὶ in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic εὐν ἰὼν διάφορος cap. 75. et lib. VI. 25. ἰὼν διάφορος τοῖσι Ζαγκλαίοισι. Vide Abreschium Diluc. Thucyd. p. 567. Statim [lin. 10.] ἰκόμεισάν τε καὶ, quod Codd. offerunt, non prorsus abiicio. Λέσβιοι δὲ ἐς Δορίσκον ἰκόμεσαν c. 98. et ἰκόμεσαν ἐς Ἀμαθούνην cap. 114. etc. WESS. — Pro eo, quod cum Schaeff. recepi, ἰκόμεισάν τε καὶ, rescriptum ἰκομίσαντο καὶ aut ἰκομίσαντό τε καὶ malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem ἀνακομίσωνται cap. 85, 6. mediā verbi formā. S.

[18. ἄρηται ἱεργίαι) Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνίθιντο) Talem in huiusmodi compositis scriptionem, non ξὺν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Eiusdem quoque ἰμνήσιον et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita μνήσαι μεγάλως Ἀριστοδήμῳ lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturae, qualis lib. VII. 169. in ms. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. WESS. — Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, ξὺν pro σὺν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schaeffero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua etc. vel una eademque pagina 40. editionis adcuratissimi Coray offert ξυνῆκται, ξυμμίμικται, ξυνιστήκη, ξυστραφῆ, et ξυστραφίν. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. I. 32, 22.) in σὺν consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranae nostrae F. cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξὺν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 3. τῶν ἀστῶν τούτους etc.) Reiskii ταχτούς firmo caret tibicine; τούτους tamen urgebit morbus, nisi eos putes, qui publice missi prius fuerant in Aeginam simulacra repetitum: sic τούτων ex Codicibus non

futile; Ionicum enim idemque docens: sic ἐπιρῶντο, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer Gronovium, cuius observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

5. ἐπιρῶντο) Gronovio iure merito placuit περιῶν, ex Med. codice. Hoc Vallam legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, qui --- conatos esse. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus efformando lectionem, ἐπεὶ περιῶν, quum tentarent. Illud Herodoteum esse, Porti docebit Diction. in voce Ἀπαρίμματα ἀντὶ τῶν παρατακῶν. Sed, quae praecedunt, neque illa sic videntur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset missos τῶν ἀστῶν τούτους, οἱ ἀποπιμθίντες. Parum prodest [τούτων, quae est] lectio Arch. Valla dedit triremem --- cum civibus quibusdam: postremum ille forsitan subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohaerent, si sic scripta legerentur in veteri codice: ἀποσταλῆναι τρήρει μὴ τῶν ἀστῶν, (nempe τινάς) τούτους, ἐπεὶ πιμθίντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἀπικόμενοι ἐς Αἴγιναν, τὰ ἀγάλματα ταῦτα --- περιῶν ἐν τῶν βάρων ἔκαστῳ. Ut hic ἀποσταλῆναι τῶν ἀστῶν nempe τινάς, sic alibi saepius, et apud Thucyd. IV. c. 80., τῶν Εἰλωτῶν --- ἐκίμψαι. VALCK. — Istam Viri docti coniecturam praepropere in contextum recepit Borh. At post τούτους, ἐπεὶ --- περιῶν, requirebatur aliud verbum ad τούτους relatum, quod nullibi comparet; nam ἀποσπῆν quidem, quod sequitur, a περιῶν pendet. Quod τούτων praeferunt codices nonnulli, id incogitantia librarium accidit, casum huius pronominis casui praecedentis nominis τῶν ἀστῶν aptantium. Ad hoc τῶν ἀστῶν, si opus esset, intelligi τινάς posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post τῶν ἀστῶν comma posuerunt; quasi τούτους ad sequentia pertineret. Et haec ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, τούτους ἀποπιμθίντας --- καὶ ἀπικόμενους --- περιῶν εἶναι εἶναι. Περιῶνθαι dico: nam περιῶν, activā formā, non memini ea notatione, quae huius loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus ἀποπιμθίντες et ἀπικόμενοι: omnes

que item (uno Pb. excepto) οἱ ἀποκιμῶν. tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi περιῖν h. l. ex παρὰ τοῦτον natum, et ab homine invectum, qui, quum pronomen τοῦτον ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vero infinitivum ad hoc τοῦτον relatum reperisset, temere atque imperite verbum finitum ἐπιμῶντο in περιῖν mutaverit. S.

10. ὑπὸ τούτων ἀλλοφρονῆσαι) ὑπὸ an ἀπὸ τούτων scripserit, vix discerni poterit. Mihi posterius placeret, significans propterea. ἀπὸ τούτου et ἀπὸ τούτων habet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων Artemisiam μάδιστα ὑδοκιμῆσαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μέμνην ὑπὸ σοῦ, opera tua furit; quaeque dantur similia. VALCK. — At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, causam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S. — Ἀλλοφρονῆσαι. Eustathius [loco in Var. Lect. citato] μαῖναι ἀλλοφρονῆσαι τὴν φρόνησιν recte explanat. In Homeri Iliad. ψ'. 698. καὶ δὲ ἀλλοφρόνισα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio. WESS.

CAP. LXXXVI. 6. καὶ οὐ νουμαχῆσαι) Laudare διανουμαχῆσαι debeo, cuius clara etiam in *Passion*. vestigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 63. ταύτην δὲ αἰρεῖται τὴν γνώμην, αὐτοῦ μένοντες διανουμαχείειν. Diodorus XXI. 61. καὶ καταστάντες εἰς ἱμβολὴν διανουμάχου τοῖς βασιβάραις. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. WESS.

16. εἰς γούνατα) Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus Strabo in conniventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, Neapoli, Bononiae, multisque aliis locis consimilia Christi matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? *Tantum religio potuit suadere* etc. WESS. — At haud aegre equidem credam, fractis dum trahebantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua procumbere. S.

21. εἰς τὴν Αἰγίνατον) Videlicet νῆσον. Alibi ἐπ' Αἶγναν, εἰς Αἶγναν III. 131. Venit inde Αἰγναῖος, Αἰγναῖα, cui iustum formae habitum Gronovius saepe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem laus Sylburgio debetur ad Pausaniam lib.

III. 14. Παρεῖναι, quod expulsum est, [et cum ἦεν permutatum,] ferri utique potuerat. WESS.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαίμονιου) Adsciscendum ex praegressis διαφθείραντος τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον: quo haud observato, semet in errorem Valla et Galeus induerunt. Suspectum autem in πυθομένας δι τὰς γυναῖκας [lin. 8.] participium, a bonae fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς δι γυναῖκας, et cursus sermonis procedet sine impedimento. Facinus Atticarum mulierum memoravit Duris Samius, εἰς δὲ, scribens apud Scholiast. Eurip. Hecub. vs. 933. ἐπίστρεψεν ἄγγελος, ὃν περιστάσαι τῶν τεθνώτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφιλόμεναι, ἐξενύφλωσαν, εἴτα ἀπίκτιναν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, δεινὸν ἠγασάμενοι τὸ πρᾶχθῆναι, περιμῖλον τῶν γυναίκων τὰς περόνας. Quae hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quaedam, diceres cuncta. WESS.

12. κεντύσας τῇσι περόνῃσι) Hanc Historiam aliter narraverat Duris in opere de Finibus Samiorum: [immo, in Annalibus Samiorum: conf. Animadversa. nostras ad Athen. T. II. pag. 645-648.] illinc certe tradit Scholiast. in Eurip. Hecub. vs. 933., Athenienses, ὑπὸ Ἀιγινετῶν πειρατιζομένους, στρατιὰν adversus Aeginetas misisse; hos ἅμα Σπαρτιάταις (Argivos habet Herod.) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιστάσαι τῶν τεθνώτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφιλόμεναι ἐξενύφλωσαν, εἴτα ἀπίκτιναν. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusae fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concinunt Herodoteis: τὴν ἰσθῆτα, inquit, μετίβαλον αὐτίαν εἰς τὴν Ἰαῖδα: et ἰσθῆτα Δωρίδα mutatam voluerunt εἰς τὸν λίνον κινῶνα, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur Δωριάειν, praeter alios ibidem tradit Schol. Eurip. Et Aelius Dionys. apud Eustath. in Iliad. Ɔ. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πελοπόννησον, Φησί, κόραι διμύριον ἀζωστοὶ καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐκτεπωροπημέναι. Pythae-netus apud Athen. XIII. p. 589. r. Periandrum scribit, cum videret Melissam Epidauriam Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην, (ἀναμπίχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ φνοχόει τοῖς ἐργαζομένοις) ἱσθητὴν γῆραι. Doricum tale fibulis adstrictum muliebri vestimentum περονάρις et καταπρυχὴς ἱμπερόναμα dicitur Theocrito Eid. XV. vs. 21. et 54. vid. Aeliani Var.

Hist. I. 18. et *Spanhem.* in *Callim.* hymn. in *Apoll.* vs. 32. Mulieres apud *Theocritum* loquuntur Syracusanae, Dorica superbientes origine vs. 91. *Κερίνθιαι εἰμὶς ἄνωθεν* -- *Πελοποννησιοὶ λαλιῦμεν*. De civibus suis *Hermocrates* *Thucydidis* pag. 426, 51. [lib. VI. c. 77.] οὐκ Ἴωνες τὰδε εἰσιν, --- ἀλλὰ Δωριεὺς ἐλευθέροι, ἀπ' αὐτονομίου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. VALCK. — Conf. mox *Wess.* ad. l. 19. notata. S.

16. ἄλλω μὲν δὴ etc.) Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei ζημιώσωσι, nec non ἐσθῆτα μεταβαλλέειν, ex *Pavii* et *Reiskii* iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structurae consimiles. *WESS.* — Inter ζημιώσωσι et ζημιώσονται, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλω et ἄλλο. Percommode ἄλλω tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Praeter necessitatem ἄλλο correxerat *Schaeff.* eumque secutus *Borheck*; quorum editiones ob oculos habens, in *Var. Lect.* adnotavi, ἄλλω scribi in membr. F. neque animadverteram eodem modo scribi in *ed. Wess.* et superioribus, consentientibus mssis cunctis. S.

19. τῇ Κερίνθιῃ) Quod hic, idem in *Αἰγυπτίῃ*, *Βαβυλωνίῃ*, *Λακεδαιμονίῃ*, aliisque designarunt librarii. *Machon* in *Athen.* lib. XIII. p. 582. v. de scortillo *Glycerio*, *Κερίνθιον παράπηχυν καὶνὸν λήδιον* ἔδωκεν εἰς γυαφεῖον. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λίνιον καθῶνα, tunicam lineam, sed χειριδωτόν, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricae matronae olim erant ἄζωστοι καὶ ἀχρίωνες. Vestem amictui supra humerum fibulā, ne plane nudas se darent, necebant, teste *Aeliano* *Var. I.* 18. Hoc Δωριάζειν in *Schol. Eurip.*, seu Δωρίζειν. Contra ea, Ionicae et Atticae tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio Ἰωνίζειν. Ista discimus e scholio, quod *Clementi Alex.* *Paedag.* II. 10. p. 238. adpositum a *Sylburgio*, per hic erit accommodatum: Ἐλέγοντο αἱ ταύτῃ χρώμεναι τῇ στολῇ ἀχειριδωτοῖ, δωρίζειν: ἐπὶ καὶ Δωριεὺς οἱ Λακωνεῖς ὥσπερ ἀπ' ἱκαντίου αἱ χειριδωτοῖς χρώμεναι, ἰωνίζειν ἦσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι· διότι Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἰωνίαν ἀποικίσαι, ἱκαλοῦντο. Adsunt ibidem conplura, aequae proficua, quae relinquo. *WESS.*

CAP. LXXIX. 3. ἐς πολύφημον) *Concionem sive coetum*, recte Pauw et Reiskius. Poëta Odys. B'. 150. 'Ἄλλ' ὅτι δὴ μίσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκίσθην: ad quae Hesychius, πολύφημον, πολύφωνον, ἐπιστικῶς ἢ ἐκκλησία, [fors. ἤγουι ἐκκλησίαν,] ἐν ᾗ πολλὰ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. Pythia more suo ambigue respondet. WESS. — *Homereum* illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus ad populum: oraculum οἱ θεοπρόποι ἀπήγγαλλον ἐς τὸν δῆμον, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐξενίκασι ἐς τὸν δῆμον: Thucydidi, ἀνεντιγνῖν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήϊον) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Θῆβη γὰρ καὶ Αἰγίνα, 'Ἀσωπίδας' καὶ Φασι Θηβαίους πολεμοῦσιν 'Ἀθηναίους ἐκπεσιῖν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἰλίσθαι συμμαχοῦς' δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἰλίσθαι, hac forte ex narratione. WESS.

10. τοὺς Αἰακίδας συμπέμπειν ἴφασαν) Et si haec praeae superstitionis pars in densa sit caligine, συμπεῖσθαι Med. et Ask., docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensibus responsum apud Zenodotum, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκουροὺς αὐτοῖς ἐπιπέμπουσιν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπειδίδουσαν, eodem, quo tandem cunque modo, accepisse innuit Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. ἐπιπλὴ ναὺς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Graecis *Aeacidas*. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακῶν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Aeginam, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; Locri Italiotae Aiacem, Oilei F., inpetraverunt ab Opuntiis apud Pausaniam lib. III. 19. simili consilio; cui quidem cum in instructa acie χώρην κενὴν, vacuam locum, Locri reliquerint, teste Conone Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. *Plutarchus* certe pugna Salaminia *Aeacidas* παρακυκλημένους εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν βοήθειαν in Themist. p. 119. E. perhibet, propositis auctoritatem concilians. Hinc ἐπικαλέοντο Αἰάντα τὸν Τελαμῶν; lib. VIII. 64. et ἐπὶ κλητοὶ Tyndaridae supra c. 75. h. e. σύμμαχοι, *Hesychio* interprete. WESS.

CAP. LXXXI. 6. ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νῦν ἐς αὐτοὺς Ἀργεῖους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν προνοίην, τὴν ἐς ἡμᾶς ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμᾶς ἰούσαν. WESS.

Ibid. ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθρης - ἰχούσης ἐς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχιν ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa ἔχθρη c. 82. dicitur προσφειδομένη ἔξ Ἀθηναίων: infra VI. 65. ἔχθρη memoratur Leotychidae ἡ ἐς τὸν Δημάρετον. τὴν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργεῖους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὀργῆς εἶχον αἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὀργῆς ἰβι Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὀργῆς ἔχω: dicitur quidem ὀργῇ λῆγειν, κελεύειν, κολάζειν: sed vereor ut dicatur ὀργῇ ἔχιν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum caset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἰσινίοντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἰσινίοντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἰσινίοντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in mssis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν σινίεσθαι lib. IV. 123. Arch., et ἰσινίοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν IX. 48., σινιόμενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἰσινίοντο) Neque Ionice dicitur σινίεσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἰσινίοντο, scriberem ἰσινίωτο: hoc Ionicum pro ἰσινίοντο: ex utraque forma conflatum ἰσινίοντο. Deterior lectio Cod. Med. ἰσικνίοντο: quodque paulo post legebatur, οὐδὲνα καρπὸν ἀπιδίδου, vel ἀνιδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἰσινίοντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἰσικνίοντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in ω a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενος, I. 68, 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in πω exeuntia (veluti μελλήσω, βουλήταμεν) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem ε ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχθη ἡ προσφιλομένη) Pristina inimicitia, quae Aeginetas et Athenienses collidebat, consideratur ut vetus debitum: προσφιλομένος φόρος, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, orsiue Aeginetae sint πόλεμον ἀκήρυκτον, haud scio, praestet-ne προσφιλομένη, adaucta? Iuvat non nihil Vindobon. scriptura. Certum mihi est, τοῦτοδε sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαμίας τε καὶ Αὐξήσις) Utriusque apud Pausan. memoria; et Auxesia, Αὐξήσις, in Themistii Or. IV. p. 54. c. ubi Petavius Romanorum Damiam, sive bonam Deam, ex Festo optime contendit, et eiusdem sacra, opertanea cum ταῖς ἀρήταις ἱεουργίαις apud Epidaurios c. 83. Paria Reiskius in Miscell. Lipsiensibus. WESS.

Ibid. Δαμίας τε καὶ Αὐξ.) Mihi quidem sincerum videtur Δαμίας nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Θεαλλίης, cui notae fuerint Θεαλλῶ et Αὐξῶ: de quibus agens ad Poll. Kühnius VIII. 106. τὴν Αὐξῶ apud Herod. dictam scribit Αὐξήσιν. Binis in locis Deas ex Herod. commemoravit Pausanias, cuius editum exemplar utrobique Δαμίαν nobis offert et Αὐξήσιαν, lib. II. [c. 30. et 32.] p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem praefendam censeat, tacet ibi Kühnius. Ταμίαν bis nuncupat, sive Ταμίην, Scholiast. Aristid. ined. in codice Clar. Burm. primum in Pannathen. T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίσσεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυρίοις γὰρ λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς ἀγάλματα ποιήσασθαι Ταμίας καὶ Αὐξήσις, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἑταίρας ἱεῖας τῶν ἐν ἀκροπόλει. In eodem Cod. scholion est hanc in rem memorabile in Aristid. Themist. T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδάυριοι λιμῶ διαφθίσκοντο ἔχρησεν αὐτοῖς ἡ Πυθία, ἐν τῶν ἑταίρων τῆς Ἀθηνῶν τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀγάλματα ἰδρύσασθαι Δήμητρος καὶ Κόρης, Ταμίας καὶ Αὐξήσιος. Hinc discimus, sub istis fuisse nominibus Cererem et Proserpinam cultas, sive Matrem et Liberam: τῇ Μαρὶ καὶ τῇ Κόρῃ, est ap. Herod. VIII. 65, cuius haec ipsa narratio idem facile persuasisset attenderenti; nam quum terra fruges non daret Epidauriis, iussi sunt divinitus istarum signa Dearum dedicare, veluti θιαὶν Καρποφόρων, qua adpellatione Tegēatae Cererem colebant et Proserpinam, teste Pausan. VIII. p. 707. f. Sed rem

plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αὐξησίαν καὶ Δαμίαν -- ἐπὶ τούτοις Ἡρόδοτος -- οὐ μοι γράφειν κατὰ γνώμην ἢ ἐν περιρρημίνα· πλὴν τοσοῦτό γε, ὅτι εἰδὼν τι τὰ ἀγάλματα, καὶ ἔθνη σφίσι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὰ ἤδη καὶ Ἑλευσῖνι θύειν νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti διαῖς μεγάλαις, variis in locis sacra fiebant. [Caeterum] Cereri non disconvenit nomen Δαμῖνης: quae Epidauriorum populo, τῷ δάμῳ, sive δήμῳ, fruges daret, et Αὐξησίῃ, alimenta quoque mitia terris. Festi verba e voc. Damium valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea Damia dicebatur: apud Macrobi. Saturn. I. c. 12. p. 245. Auctor est Cornelius Labeo, eandem esse bonam Deam et terram; --- bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est. VALCK.

7. κότιρα χαλκοῦ ποιεῖνται;) Scriberem ποιεῖνται, quia αἱ τὰ ἀπορίαν ἐμφαίνοντα ὑποτακτικοῖς συντάσσονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. vs. 85. In Thucyd. p. 426, 55. pro ἢ μίνωμεν, poni quoque malim, ἢ μίνωμεν, ἵως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληφθῶμεν; Xenoph. Ἀπομν. I. pag. 418, 29., πότιρον βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleae habitae dicuntur sacratissimae, quae praeterea leguntur: [lin. 11 seqq.] Ἀγύεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι ἴσαν (ἦσαν) ἄλλοθι γῆς οὐδαμοῦ κατ' ἐκείνους τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνῃσι, vel ἐν Ἀθήναις: illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his etiam cognoscere desidero quid sentiat ὁ πᾶν, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK. — Vide mox quae ad lin. 11. a Wess. notantur, ubi nullam νοθείας suspicionem vir praestantissimus significat. S.

9. ἐύλου ἡμίρης ἐλαίης) Kluitii coniectura, ἐύλου ἡμίρης ἐλαίης, ob proximae sequentia et Scholiasae Aristidis verba, ἀπὸ ἐύλου ἐλαίης ἡμίρης, ingeniosa est; dubito an necessaria. WESSELYNG. in Addendis.

11. λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι etc.) Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. lactantiam Atheniensium et saepe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex Sophoclis Oed. Col. vs. 691. Ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας εὖν ἱπποκύνω, οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι νᾶσθ --- Φύττυμα --- Ὁ τᾷδε θάλλει μεγάλα χάρμα Γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνῃσι, pro quo saepe ἐν Ἀθήνῃσι lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. WESS.

14. Ἀθηναίη τε τῇ Πολιάδι) Non urbicam, neque urbanam, sed interpretari debuerant praesidem arcis: sic Livio τὴν Πολιοῦχον vocari (XLV. 28.) monuerunt Vales. ad Harpocr. p. 133. et Hemsterh. in Arist. Plut. vs. 772. Praeter ceteros, Gyrالدo memoratos, Ἀθηναῖν Πολιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythraei Iones; quin et Gortynii Cretenses, qui iurare tenebantur et Ἀθηναίων Πολιάδα, secundum foederis formulam, quam ex marmore Cretensi Gruterus exhibet Thes. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiat. p. 133. Hoc istius est formulae initium: Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν ΑΟΡΑΤΡΙΟΝ καὶ Ζῆνα Δικταῖον. Auctor Indicis in Gruteri Thes. vir illustr. [Jos. Scaliger] Aoratrium in Deos retulit; me iudice, cum Dea Epagesima, coelo deturbandum: in vacua sede Cretensem poterimus Iovem collocare. Suspicio in lapide sculptum fuisse, non Πάτριον, sed Πάτριον: atque adeo, Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον. Ea aliud e Creta ius iurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. VII, n. 26. et in Antiq. Asiat. pag. 136. Ὁμνῶ τὰν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογινία. Doctis si coniectura probari poterit, ne hic quidem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3 seq. καὶ δίκας -- ἰδίδοσαν τε καὶ ἱλάμβανον παρ' ἀλλήλων) Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: Αἰγινῆται Ἐπιδαυρίων ἤκουον τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ δίκας etc. Sic scribere solet Herod. saepenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ praebent Codices. Velut in subditos Aeginetas Epidaurii iuris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες εἰς Ἐπίδαυρον ἰδίδοσαν τε καὶ ἱλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινῆται. Athenienses opibus et maritima praesertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos, cogeant πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε, Xenoph. p. 404, 20. Aristoph. Avih. vs. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylenaeus caedis accusatus. In talibus δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν solemniter erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐν Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας λαβόμενους. Attigit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenophon p. 404, 31., τὸν δῆμον κολακίῃ τῶν Ἀθηναίων εἰς ἕκαστος τῶν συμμάχων, γιγνώσκων ὅτι οὐ μὴν ἀφικόμενον Ἀθήναζε δίκαν δοῦναι καὶ λαβεῖν. Harpocrat. in

voc. Σύμβολα habet δίδοναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια: et Aristid. T. II. p. 129., δύναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod foederum formulis nitebatur, commercium iuris praebendi repetendique. VALCK.

7. αἶτι δὲ ἱόντες διάφοροι) Reiskii αἶτι δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula mutiplex variatio. Διάφοροι in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic εὐκ ἰὼν διάφορος cap. 75. et lib. VI. 23. ἰὼν διάφορος τοῖσι Ζαγκλαίοισι. Vide Abreschium Diluc. Thucydid. p. 567. Statim [lin. 10.] ἰκόμεισάν τε καὶ, quod Codd. offerunt, non prorsus abiicio. Λέσβιοι δὲ εἰς Δορίσκον ἰκόμεσαν c. 98. et ἰκόμεσαν εἰς Ἀμαθούνα cap. 114. etc. WESS. — Pro eo, quod cum Schaeff. recepi, ἰκόμεισάν τε καὶ, rescriptum ἰκομίσαντες καὶ aut ἰκομίσαντό τε καὶ malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem ἀνακομίζονται cap. 85, 6. mediâ verbi formâ. S.

[18. αἵρητοι ἱερογίαι) Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνίθιντο) Talem in huiusmodi compositis scriptionem, non ξὺν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Eiusdem quoque ἰκύνιον et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita μνήσαι μεγάλως Ἀριστοδήμῳ lib. VII. 229. et IX. 7. Vitiis in affinitate scripturae, qualis lib. VII. 169. in ms. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. WESS. — Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, ξὺν pro εὐν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schaeffero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua etc. vel una eademque pagina 40. editionis adcuratissimi Coray offert ξυνῆκται, ξυμμίμικται, ξυνιστήκη, ξυστραφῆ, et ξυστραφίν. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. I. 32, 22.) in εὐν consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranae nostrae F. cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξὺν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 3. τῶν ἀστῶν τούτους etc.) Reiskii τακτοῦς firmo caret tibicine; τούτους tamen urgebit morbus, nisi eos putes, qui publice missi prius fuerant in Aeginam simulacra repetitum: sic τούτων ex Codicibus non

futile; Ionicum enim idemque docens: sic *ἐπιρῶντο*, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer Gronovium, cuius observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

5. *ἐπιρῶντο*) Gronovio iure merito placuit *πεῖρᾱν* ex Med. codice. Hoc Vallam legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, *qui --- conatos esse*. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus efformando lectionem, *ἐπεὶ πεῖρᾱν*, *quum tentarent*. Illud Herodoteum esse, Porti docebit Diction. in voce Ἀπαρμόφαται ἀπὲρ τῶν παρατακῶν. Sed, quae praecedunt, neque illa sic videtur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset *missos τῶν ἀστῶν τούτους, οἱ ἀποπιμφθίντες*. Parum prodest [τούτων, quae est] lectio Arch. Valla dedit *triremem --- cum civibus quibusdam*: postremum ille forsitan subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohaerent, si sic scripta legerentur in veteri codice: ἀποσταλῆναι τριήρῃ μὴ τῶν ἀστῶν, (nempe τινάς) τούτους, ἐπεὶ πιμφθίντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἀπικόμενοι εἰς Δίγνην, τὰ ἀγάλματα ταῦτα --- πεῖρᾱν ἐκ τῶν βάλων ἱκανασπῆν. Ut hic ἀποσταλῆναι τῶν ἀστῶν nempe τινάς, sic alibi saepius, et apud Thucyd. IV. c. 80., τῶν Εἰλωτῶν --- ἐκπέμψαι. VALCK. — Istam Viri docti coniecturam praepropere in contextum recepit Borh. At post τούτους, ἐπεὶ --- πεῖρᾱν, requirebatur aliud verbum ad τούτους relatum, quod nullibi comparet; nam ἀποσπῆν quidem, quod sequitur, a πεῖρᾱν pendet. Quod τούτων praeferunt codices nonnulli, id incogitantia librorum accidit, casum huius pronominis casui praecedentis nominis τῶν ἀστῶν aptantium. Ad hoc τῶν ἀστῶν, si opus esset, intelligi τινάς posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post τῶν ἀστῶν comma posuerunt; quasi τούτους ad sequentia pertineret. Et haec ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, τούτους ἀποπιμφθίντας --- καὶ ἀπικόμενους --- πεῖρᾱσθαι etc. Πειρᾶσθαι dico: nam πεῖρᾱν, activā formā, non memini ea notione, quae huius loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus ἀποπιμφθίντες et ἀπικόμενοι: omnes-

que item (uno Pb. excepto) οἱ ἀποκιμῶν. tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi *πιρῆν* h. l. ex *παρδιουθῶσι* natum, et ab homine invecum, qui, quum pronomen *τούτους* ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vero infinitivum ad hoc *τούτους* relatum reperisset, temere atque imperite verbum finitum *ἐπιρῶντο* in *πιρῆν* mutaverit. S.

10. ὑπὸ τούτων ἀλλοφρονῆσαι) ὑπὸ an ἀπὸ τούτων scripserit, vix discerni poterit. Mihi posterius placeret, significans propterea. ἀπὸ τούτων et ἀπὸ τούτων habet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων Artemisiam μάδυστα εὐδοκίμῆσαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μέμνην ὑπὸ σοῦ, opera tua furit; quaeque dantur similia. VALCK. — At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, causam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S. — Ἀλλοφρονῆσαι *Estathius* [loco in *Var. Lect.* citato] *μαῖναι* ἀλλοιωθέντας τὴν φρόνησιν recte explanat. In *Homeri Iliad.* ψ. 698. καὶ δὲ ἀλλοφρόνισσιν, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et *Theocriti Idyll.* XXII. 129. diversior illi notio. WESS.

CAP. LXXXVI. 6. καὶ οὐ ναυμαχεῖσαι) Laudare διανουμαχεῖσαι debeo, cuius clara etiam in *Passion.* vestigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 63. ταύτην δὲ αἰρεται τὴν γνώμην, αὐτοῦ μένοντας διανουμαχεῖσιν. *Diodorus* XX. 61. καὶ καταστάντες εἰς ἑμβολὴν διενουμάχον τοῖς βαρβάροις. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. WESS.

16. ἐς γούνατα) Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus *Strabo* in conniventibus *Palladis* simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, *Neapoli*, *Bononiae*, multisque aliis locis consimilia *Christi* matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? *Tantum religio potuit suadere* etc. WESS. — At haud aegre equidem credam, fractis dum trahebantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua procumbere. S.

21. ἐς τὴν Αἰγινάειν) Videlicet νῆσον. Alibi ἐπ' Αἴγιον, ἐς Αἴγιον III. 131. Venit inde Αἰγυαῖος ἢ Αἰγυαῖα, cui iustum formae habitum *Gronovius* saepe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem laus *Sylburgio* debetur ad *Pausaniam* lib.

III. 14. Παρεῖναι, quod expulsum est, [et cum ἦκιν permutatum,] ferri utique potuerat. WESS.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαίμονιου) Addiscendum ex praegegnis διαφθείραντος τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον: quo haud observato, semet in errorem *Valla* et *Galeus* induerunt. Suspectum autem in πυθομένηας διὰ τὰς γυναῖκας [lin. 8.] participium, a bonae fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς διὰ γυναῖκας, et cursus sermonis procedet sine impedimento. Facinus Atticarum mulierum memoravit *Duris Samius*, εἰς δὲ, scribens apud Scholiast. *Eurip. Hecub.* vs. 933. ὑπέστρεψεν ἄγγελος, ὃν πιστάσαι τῶν τιθνώτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περόνας τῶν ἄμων ἀφελόμεναι, ἐξιτύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτιναν οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, διπλὸν ἠγασμένοι τὸ πρᾶχθῆναι, περιῖλον τῶν γυναῖκων τὰς περόνας. Quae hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quaedam, diceret cuncta. WESS.

12. περιτύσαι τῇσι περόνῃσι) Hanc Historiam aliter narraverat *Duris* in opere de Finibus Samiorum: [immo, in *Annalibus Samiorum*: conf. *Animadverss. nostras ad Athen.* T. II. pag. 645 - 648.] illinc certe tradit Scholiast. in *Eurip. Hecub.* vs. 933., Athenienses, ὑπὸ Ἀιγινῶν πειρατυομένους, στρατιὰν adversus Aeginetas misisse; hos ἅμα Σπαρτιάταις (*Argivos* habet *Herod.*) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιστάσαι τῶν τιθνώτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περόνας τῶν ἄμων ἀφελόμεναι ἐξιτύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτιναν. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusus fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concinunt *Herodoteis*: τὴν ἱσθῆτα, inquit, μετέβαλον αὐτίκῃ ἐς τὴν Ἰαῖδα: et ἱσθῆτα *Δωριδα* mutatam voluerunt ἐς τὸν λίνον κελῶνα, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur *Δωριάδην*, praeter alios ibidem tradit *Schol. Eurip.* Et *Aelius Dionys.* apud *Eustath.* in *Iliad.* ξ. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πελοπόννησον, φησὶ, κόραι διμύμεναι ἄζωστοι καὶ ἀχλῦσι, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐκτετακται. *Pythae-netus* apud *Athen.* XIII. p. 589. f. *Periandrum* scribit, cum videret *Melissam Epidauriam* Πελοποννησιακῶς ἡσθμένην, (ἀναμπεύχονος γὰρ καὶ μενοχέτων ἦν, καὶ ὕποχόι τοῖς ἐργαζομένοις) ἱσθῆντα γυῖον. Doricum tale fibulis adstrictum muliebri vestimentum *περονάρις* et *καταπρυχίς* ἱμπερόναμα dicitur *Theocrito Eid.* XV. vs. 21. et 54. vid. *Aeliani Var.*

Hist. I. 18. et *Spanhem.* in *Callim. hymn.* in *Apoll.* vs. 32. Mulieres apud *Theocritum* loquuntur Syracusanae, Dorica superbientes origine vs. 91. Κερίθιαι εἰμὶς ἄνωθεν - - Πελοποννησιστὶ λαλεῦμεν. De civibus suis *Hermocrates Thucydidis* pag. 426, 51. [lib. VI. c. 77.] οὐκ ἴσως τὰδε εἰσὶν, - - ἀλλὰ Δωριεὺς ἐλευθέροι, ἀπ' αὐτονόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. VALCK. — Conf. mox *Wess.* ad. l. 19. notata. S.

16. ἄλλω μὲν δὴ etc.) Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei ζημιώσωσι, nec non ἰσθῆτα μεταβαλλῶν, ex *Pavii* et *Reiskii* iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structuræ consimiles. *WESS.* — Inter ζημιώσωσι et ζημιώσονται, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλω et ἄλλο. Percommode ἄλλω tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Praeter necessitatem ἄλλο correxerat *Schæf.* eumque secutus *Borheck*; quorum editiones ob oculos habens, in *Var. Lect.* adnotavi, ἄλλω scribi in membr. F. neque animadverteram eodem modo scribi in *ed. Wess.* et superioribus, consentientibus mssis cunctis. S.

19. τῇ Κορινθίῃ) Quod hic, idem in Αἰγυπτίῃ, Βαβυλωνίῃ, Λακεδαιμονίῃ, aliisque designarunt librarii. *Machon* in *Athen.* lib. XIII. p. 582. v. de scortillo *Glycerio*, Κορινθίον παράπηχυν καὶ νὸν λήδιον ἔδωκεν εἰς γυαφίον. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λίνον καὶ ὠνά, tunicam lineam, sed χειριδωτόν, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricae matronae olim erant ἄζωστοι καὶ ἀχρίωνες. Vestem amictui supra humerum fibulâ, ne plane nudas se darent, necebant, teste *Aeliano* *Var.* I. 18. Hoc Δωριάζειν in *Schol. Eurip.*, seu Δωρίζειν. Contra ea, Ionicae et Atticae tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio Ἰωνίζειν. Ista discimus e scholio, quod *Clementi Alex.* *Paedag.* II. 10. p. 238. adpositum a *Sylburgio*, per hic erit accommodatum: Ἐλόντο αἱ ταύτῃ χρώμεναι τῇ στολῇ ἀχειριδωτῇ, δωρίζειν ἐπὶ καὶ Δωριεῖς οἱ Λαίωνες ὥσπερ ἀπ' ἐναντίου αἱ χειριδωτοῖς χρώμεναι, Ἰωνίζειν ἦσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι· διότι Ἰωνεῖς οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἰωνίαν ἀποικίσαι, ἐκαλοῦντο. Adsunt ibidem conplura, aequè proficua, quae relinquo. *WESS.*

CAP. LXXXVIII. 6. Ἀττικὸν δὲ μήτι τι ἄλλο etc.)

Ubi recensentur apud *Athen.* pocula, legebantur olim in sua serie *Χυτρίδες*, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit *Casaub.* Anim. XI. c. 14. Illuc praeter *Alexidis* locum haec etiam *Athenaeus* retulit *Herodoti*: Ἡρόδοτος, αἶτ, ἐν τῇ δ. τῶν ἱστοριῶν νόμον φησὶ δέσθαι Ἀργείους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μὲν προσφέρειν πρὸς ταῖς θυσίαις, μὲν δὲ κέραμον, ἀλλ' ἐκ χυτρίδων ἐπιχωρίων etc. Sequentia hinc supplevit *P. Leopard.* Em. VI. c. 20., emendato quoque *Polluce* VI. 100. [Ut nos cum *Casaubono* verba ab *Athenaeo* lib. XI. p. 502. c. relata T. IV. nostrae ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt *Athenaei* codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.] *Quintiliano* quae dicitur Inst. Or. II. c. 17. *E luto vasa ducendi ars*, Atticum illa quoque censebatur inventum. *Critias* apud *Athen.* I. pag. 28. c. Τὸν δὲ τροχοῦ, γαλῆς τε, καμίνου τ' ἔκγονον εὔρε, Κλεινότεστον κέραμον. Laudat Ἀττικὸν κέραμον *Matro* parodus apud eundem IV. pag. 156. f. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἐπίσημοι Κύναιες (κεράμια ποτήρια) αἵτι' Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Vel ex hoc quoque liquet *Herodoti* loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. *Macrobius* Saturnal. V. 21., *Eratosthenes*, αἶτ, ἐν *Epistola ad Hagetorem Lacedaemonium*, Κρατῆρα γὰρ ἔστησαν τοῖς θεοῖς, οὐκ ἀργύρεον, οὐδὲ λαδοκέλλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud *Athenaeum*, unde ista de poculis omnia desumsisse videtur *Macrobius*, quod vulgatur XI. p. 482. b. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque figulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλιάς: vide *Harpocr.* in voc. et *Demosth.* contr. Neaer. pag. 751. adde *Meurs.* de Pop. Att. in Ἀνάκλητος. VALCK. — At crater, quem apud *Athenaeum* *Eratosthenes* dicit, non ex *Coliade* promontorio, sed ex *Coliade* terra, ex *Coliade* argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) Κωλιάδος γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque Κωλιάς γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ κεραμικὴ vel κεραμῖτις, alia γῆ σμικτήρις, alia εἰδηρίτις, σημαντήρις, etc. Similiter a regionibus apud *Medicos* nominantur terra *Eretria*, terra *Samia*, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud *Athen.* ex interpretamento adiectum putari debeat, ut e contrario aut

adiiciendum sit apud *Macrobiū*, aut ibi ἀλλὰ γῆς Καλιάδος legendum. S.

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοισι) Olim ita, et vere. Ubi vero ἔξ Ἀθηναίων iussu *Med.* ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erunt Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82. fuit. WESS.

5. ἰδῆεν τῆς Ἀττικῆς etc.) Cum in Musis ἰδικαῖον, δικάσιον, et huius moduli plura, sese offerant, placuit mastorum praeiudicio ἰδῆεν. Egregium porro [lin. 8.] ἀπὸ τοῦ Αἰγινήτων ἀδικίου *Cel. Gronovius* iure revocavit optimo. Est autem iniuria ac noxa, quam Aeginetae fecerant Atheniensibus. Quare oraculi haec est sententia: ab eo tempore, quo Aeginetae iniusta arma in Atticum agrum inferre coeperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc *Cl. Reiskium* latuit. WESS.

15. τίμνος ἀπίδεξαν) Praecedens τίμνος ἀποδέξαντας [lin. 9.] instauratum constabit, et c. 67. τίμνος οἱ ἀπίδεξι ἐν αὐτῷ τῷ πρυτανίῳ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Αἰγινήτων [lin. 17.] scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τε ἐπαρόνθῃ πρὸς Καμβύσῳ ἀνάρσια. *Portus* plura. WESS.

CAP. XC. 14. τοὺς ἔκτεντο) Mutari non fuerat necesse. Χρησμοὶ in Atticae arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint *Musaei*, ab *Onomacrito* *Hipparchi* *Pisistratidae* tempore manifesta fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. WESS.

CAP. XCI. 3. νόψ λαβόντες, ὡς ἐλευθέρων μὲν ἰὸν etc.) Veram hic pandit Historicus causam, quae Lacedaemonios moveret: praecedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suae praetexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in sociorum conventu commemorant. Non debuerat itaque *Plutarchus* T. II. p. 860. f. hinc etiam occasionem captasse *Herodotum* criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, [lin. 13. seqq.] ὅτι κινδύλοισι μαντησίῳσιν ἐπαρθέντες ἄνδρας ξένους ὄντας αὐτοῖσι, καὶ ὑποσχεμένους ὑποχειρίας παρίξιν ταῖς Ἀθήνας, ἐξήλασαν, (τοὺς τυράννους; has voces e scholio natas atque eiicientes arbitror:) καὶ δῆμῳ ἀχαρίστῳ παρίδωκαν τὴν πόλιν. In

his Codices forte dabunt Herod. δῆμῳ ἀχαρίτω: ut habent ἀχαριώτατον VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus Lacedaemonios, tales certe fuerunt rebus Graecorum florentibus. Graeciae principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus in-eundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., νομίζον-
τες τὰς Θήβας, τὰν αὐξήσωσιν, ἵστανται τῇ τῶν Ἀθηναίων ὥσπερ ἀντίπολιν τινα. Secundum Herod. cogitabant, [lin. 4 seqq.] *populum Atheniensem*, quem sibi certe nolebant ἀντίβηπον, *oppressum a tyranno*, futurum ἀσθενὲς καὶ πιθαρχεῖσθαι ἔτοι-
μον, imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent au-
dientem. VALCK.

5. κατεχόμενοι δὲ ὑπὸ τυραννίδος) Tum illi ἐπελοκάκιον, ὡς
διοπότῃ ἐργαζόμενοι, uti cultissime in c. 78. Hic Arch. ὑπὸ
τοῦ τυραννίδι pergenti manum iniicit. Non sunt ignota
ὑπὸ τοῦ δαιμόνων βεβλάσθαι Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022., εὖν
δ' ἐκ θεῶν τοῦ Sophoclis Oed. Colom. vs. 384., conpluraque
firmandae lectioni, cui tamen non fido. Mox πιθαρχεῖν ex
frequentato usu [voluit Reiskius] vir doctus. *Portus me-*
diae verborum formae haud male acceptum tulit, *Abre-*
schio consentiente. At illa vide, [lin. 8.] ἱς δ' καταφεύγουσι
οἱ Πισιστρατίδαι, quorsum confugiunt Pisistratidae. Atqui ad
Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, so-
litos eo fuga se recipere? Sic utcunque placebunt; quam-
quam, ut suspicionem ne premam, grammatici commen-
to ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS.
— Vide Var. Lect. Adsuevit autem ipse Herodotus talia
in mentem revocare Lectoribus. S.

19. δόξαν δὲ φύσας αὐξάνεται) Varie exponunt.
Laurentius, *inflatusque superbe, famam auget*. Stephanus,
atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget. Post eos
Portus, *superbiam spirans, crescit*, non inconcinne. Qui-
bus omnibus φύσας per syncopen vice ἐννήσας. Quid si pi-
ctum olim εὐσας fuerit, deletaque superne ducta linea,
vulgatum manserit? Μεγάλα φωνῶντες, maiores spiritus su-
mentes in Io. Chrysostomo T. V. p. 344. A., πολιτικὸν φύσημα

Φυσῶντις Plato Alcib. II. pag. 145. E., Φυσῶν ἑαυτὸν Alciph. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam praeferunt, neque Scriptori tamen, potestas saepe aemulanti, quidquam praescribunt. Considera Sophocleum ex Electra vs. 1490. [1463. ed. Brunck.] μηδὲ πρὸς βίαν ἔμοῦ κολαστοῦ προστυχῶν, Φύσῃ Φρίνας, neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et Oed. Colon. vs. 858. [804. Br.] ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρένῳ Φύσας Θανῇ Φρίνας ποτὶ. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Iunge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. δόξαν δὲ Φύσας) Hanc nobis dum aliunde syncopen adfirmant, qua Φύσας pro Φυσήσας poneretur secundum Portum in Δόξαν, suspicabor scriptum olim, δόξαν δὲ Φυσῶν (vel Φυσίων) αὐξάνεται, crescit (Virtutis expers) verbis iactans gloriam: ut hic δόξα vana dicatur gloria, opposita τῇ ἐκκλησίᾳ et ἀρετῇ, in opinione tantum superborum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur δοκεῖν, videri, et εἶναι, esse; τὸ δοκεῖν et τὸ εἶναι: sic et apud Philosophos δόξα et ἀλήθεια. Unum ponam Euripidis ex Androm. vs. 319, locum, paulo quam vulgatur emendatius scriptum: ὦ δόξα, δόξα, μυρίασι δὴ βροτῶν Οὐδὲν γεγῶσι βίοντων ἄγκωσας μέγα. Εὐκλεία δ' οἷς μὲν ἔστ' ἀληθείας ἄπο, Εὐδαιμονίζω. Inanem gloriam spirare, vel iactare, atque adeo inflatum vana opinione superbire, hic diceretur δόξαν Φυσᾶν. Ἀνδρῶν πολιτικῶν Φύσῃμα Φυσῶντων meminit Plato II. Alcib. p. 145. E. Antiphanes apud Athen. XV. p. 681. c. Οὐκ ἐφύσων οἱ Λακωνες ὥς ἀπόφθιτοι ποτὶ; Dictum, quo Demadem repressit inflatum Hyperides, Leopardus explicuit IX. Emend. pag. 248. VALCK.

[Nec Φύσας per syncopen ex Φυσήσας formatum statuere opus est, nec in Φυσῶν mutare. Recte vero cum hoc Herodoti loco conferuntur duo illi Sophoclei a Wesselingio citati; quamquam in his Φρίνας Φύειν non, ut idem Vir doctissimus reddidit, spiritus augere aut spiritus sibi sumere significat. Sed, ut apud Sophoclem Φρίνας Φύειν est mentem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere; sic apud Nostrum δόξαν Φύσας αὐξάνεται est fama nactus augecit. Sive δόξαν hic malueris cum plerisque Interpretibus inanem gloriam, gloriationem, superbiam intelligere, prodibit eadem fere di-

ctionis δόξαν φύειν sententia, quam illi voluere, scil. vanam iactans gloriam, magnos sibi spiritus sumens. Tum, quod adiicitur verbum αὐξάνεται, id aut in eam poterit sententiam accipi, quam nos in Latinis nostris expressimus, *maiores quotidie sibi spiritus sumit*; aut (id si minus placet) cum aliis, quibus lubens accedo, intelligetur, *magnos sibi spiritus sumens augescit, incrementum capit, potentiam suam auget. S.]*

23. ἅμα ὑμῶν ἀκείμενοι) Cultius hoc pro captu scribarum, quibus suum ἀπικόμηναι, alioqui tolerabile, redonavi. *Homerus Iliad. v. 115. Ἄλλ' ἀπικόμῃθα θᾶσσον, sed medeamur ocyus huic malo. Ipse lib. III. 40. τρόπον τῷ ἐξ ἐμῶ υποκειμένην ἀκίτο: et plenius lib. I. 167. βουλόμηναι ἀκίσασθαι τὴν ἀμαρτίαν. [Similiter h. l. intelligitur ἀκείμενοι τὰ ἡμάρτομεν.] Hemsterhusio idem in opinionem venerat, eleganter in *Aeschinis Dial. III. 15. μόνοις δὲ ἀκίται τοῖς δυναμένοις* corrigenti, loco inepti ἀρκείται. Revertit insuper [*lin. 28.*] ἀπικόμῃθα, quod auctius ex *Med.* accesserat. Vide tamen lib. VIII. 3. WESS.*

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσικλῆς) Σωκλῆς in Codd. scribitur, et in edito *Plutarcho* II. p. 860. F. Σωκλῆους διελθόντος. [Nunc quidem et apud *Plutarch.* Σωσικλῆους editur, et mendose Σοσικλῆους olim in ed. Francf. 1620. Vide ed. *Hutten. T. XII. p. 304.*] Talia solebant etiam a librariis contrahi. Veluti diversa nomina usu distinguebantur *Socrates* et *Sosicrates*; *Sophanes* et *Sosiphanes*; neque contraherantur a Graecis nomina Σωσίβιος, Σωσίβιος, Σωσιγίνης, et similia. Σωσίπατρος vocatur in Ep. ad Rom. xvi, 21., qui Act. Ap. xx, 4. est Σώπατρος, ubi quidem in aliquot Codd. legitur Σωσίπατρος: in uno vellem alterove sic ibidem sequentia scriberentur: Θεοσ. δὲ Ἀρσταρχος καὶ Σεκοῦνδος καὶ Γάιος, Δερβαῖος δὲ Τιμόθεος: ut corrigendum viderunt *H. V. et Adr. Heringa. VALCK.*

Ibid. Ἡ δὲ ὁ, τὶ οὐρανός) Auscultavi *Eustathio, H. Stephano, Porto.* Quid enim turbatissima perseverarent, praesertim cum subsequens ὅτε ferre alterum nequeat? Recte *H. Steph.* adscripsit Ovidianum, *Omnia naturae praepostera legibus ibunt, Parsque suum mundi nulla tenebit iter. Omnia iam fient etc.* WESS. — Vide nostram Var. Lect. S.

3. et seqq. Prima Corinthii *Sosiclis* oratio: Ἡ δὲ ὁ, τὶ οὐ-

φανός ἔσται ἐνερθε τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετέωρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ, etc. locutionibus illa constat proverbialibus apud utriusque linguae Scriptores frequentatis. Non Euripidea tantum e Med. vs. 410., sed Ovidius simul respexit eiusdem e Syleo Herculis dictum: πρόσθε γὰρ κἀτω Γῆς εἰσιν ἄστροι, γῆ τ' ἄνευρ' εἰς αἰθέρα: servatum a Philone Iud. cum vicinis pag. 537. 869. 880. Theseus in Eurip. Suppl. vs. 520. ἄνω γὰρ εἰς ἴσους τὰ πράγματα, οὕτως εἰς ἴσους ἐσθ' ἀνθρώπων. Mox Herodoti Sosicles [lin. 7.] unius vel paucorum imperio opponit imperium populare, designatum ἰσοκρατίας rariori voce. Τῇ ἀνίσφ' πολιτείᾳ Atticam opponit τὴν ἴσων καὶ ἔννομον, Aeschines contr. Tim. p. 1, 25. Demosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν ἴσων καὶ τῶν δικίων ἕκαστος ἡγίται ἑαυτῷ μετεῖναι ἐν δημοκρατίᾳ. Laudat Isocrates in Areopag. p. 152. Α. τὰς ἰσότητας, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσας, ἀλλὰ τὰς καλῶς καθιστηκυίας. Saepius ἰσνομίας specioso nomine viri Principes sunt abusi. VALCK.

19. καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι) Adi Diodorum T. II. p. 635. et quae adnotata isti sunt. Quotannis ex Bacchiadis legebatur πρυτάνης, ὃς βασιλέως εἶχε τάξιν. Quare mox in Apollinis responso ἄνδρες illi μούναρχοι, quippe civitatem statuto tempore soli administrantes. WESS. — Articulo potius inserto legendum, οὗτοι οἱ Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔνεμον τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀλητιάδας, primum Regum titulo: postea, velut annui magistratus, πρυτάνων nomine, Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T. II. p. 635. VALCK. — Bene habet οὗτοι Βακχιάδαι non inserto articulo, quem inserturus fortasse Herodotus erat, si Bacchiadarum iam ante facta esset mentio. Nunc verba Βακχιάδαι καλεόμενοι velut in parenthesi posita intelligi debent; et commode sic incidi poterat oratio: καὶ οὗτοι, Βακχιάδαι καλεόμενοι, ἔνεμον τὴν πόλιν: οὗτοι vero, ex praecedentibus verbis ἦν ὀλιγαρχία, intelliguntur οἱ ὀλιγαρχοί. S.

20. εἰδίδοσαν δὲ καὶ ἦγοντο ἐξ ἀλλήλων) In formula conubii tritius est ἐκδιδόναι. Sic II. 47. οὐδέ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρα οὐδὲς εἶναι, οὐδ' ἄγισθαι ἐξ αὐτῶν. Ita Thucydides, Plato, Aristides, quos antestatus est Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 314. Noster tamen lib. IX. 111. ἀλλὰ τοι --- δίδωμι θυγατέρα τὴν ἐμὴν: iterumque οὔτε γὰρ εἴ τι δῶν θυγατέρα. WESS. — In istis εἰδίδοσαν δὲ καὶ ἦγοντο ἐξ ἀλλήλων, quae duplex obtinet ellipsis, non est illa pervulgata.

De plebe in Samo rerum domina *Thucydides* eleganter, suo tamen more, VIII. c. 21. τοῖς γεωμέτροις μετιδίδουσαν οὔτε ἄλλου οὐδενός, οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγεῖσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ἐκείνους οὐδενὶ ἔτι τοῦ δήμου ἐξῆν. *Plato* de Legib. VI. p. 771. E. ignorare non oportet, παρ' ὧν τί τις ἀγεται, καὶ ἃ καὶ οἷς ἐκδίδωσι. Dicebatur plena locutione, δίδόναι τι τίνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et ἐκδιδόναι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλλήλων: quarum haec est *Xenophontis* p. 3, 2. illa *Dionis Chrys.* p. 163. D. VALCK. — Conf. Nostrum I. 107, 9. et 10. S.

22. γίνεται θυγάτηρ χωλή) Ex *Helladio Photius Biblioth.* p. 1583. τοῦ βασιλέως Κορινθίου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμφίλοχος, --- Λάβδα ἐκαλεῖτο: ubi, nisi θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a *St. Berglero* notatus. *Ptolemaeus* vero *Hephaest.* in catalogo priorum nominum ex literarum elementis, *Cypseli*, inquit, mater, χωλή οὖσα, Λάμβδα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Πυθίου: oraculum, quod sequetur, spectans, eiusdem *Biblioth.* p. 487., sed temere titulum augens. Λάβδα idem olim ac Λάμβδα ex dicterio *Aristophanis*, quo uti recuso. WESS.

24. Ἡερίων ὁ Ἐχινράτιος) Codicis *Ask.* Ἐχινράτιος *Doribus* debetur. *Eetion* inter maiores numeravit *Antasi* filium *Melanem*, qui una cum *Alete* *Corinthum* occupavit apud *Pausan.* II. 4. *Lapithes* et *Caenides*, ut hic adfirmatur, si fuerit, consequens est, ut *Antasus* patrem aut avum agnoverit *Caeneum*, *Perithoi* in praelio adversus *Centaurus* adiutorem, in *Pausan.* lib. V. 10. Aetas et tempus non obstant. WESS.

[26. ἐκ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες γίνοντο) *Commodius* delebuntur commata post γυναικός et post ἄλλης interserta; ne contrarium eius, quod voluit *Scriptor*, dixisse videatur. Nam quod alias usu receptum in graeco sermone est, ut frequenter cumulentur negativae particulae ubi nil opus esse videri poterat, eius hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, ἐκ δὲ οἱ οὐδ' ἐξ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες γίνοντο, omissa est priori loco negans particula. Sic in *Euripid.* *Troad.* vs. 481. (quod exemplum in *Matthiae* *Gramm.* *Graec.* pag. 888. adfertur) habes οὐς Τρῳάς, οὐδ' Ἑλληνίς etc. pro οὐς οὐδὲ Τρῳάς, οὐδ' Ἑλληνίς. Similiter in *Aristoph.* *Avib.* 696.

γῆ δ', οὐδ' αἴηρ, οὐδ' οὐρανός ἦν: pro οὐδὲ γῆ, οὐδ' αἴηρ etc. S.]

31. τίξει δὲ ὀλοοίτροχον) Oenomai τίξει δ' ὀλοοίτροχον [conf. Var. Lect.] non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. ὀλοοίτροχους plerique Codd. et Suidas; quas quidem vocabuli discrepans origination apud *Etymologum* in Voc. turbelas peperit. WESS. — Litera scribendum transposita, [immo adiecta,] Λάβδα κύει, τίξει δ' ὀλοοίτροχον: sic vulgatur in excerptis Eusebii ex Oenomao, Praepar. Ev. lib. V. pag. 224. vel ὀλοοίτροχον. Utro modo pronunciandum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in *Hom. Iliad.* v. vs. 137. [deinde vero a Villosino in Scholiis *Venetis* publici iuris facti] totum illud hic forte legisse non poenitebit: 'Ολοοίτροχος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοός, ἐπεὶ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπίπτον βλέπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γεννηεύς [ὁ Γεννηεύς ed. Vill.] δασύνει, ἢ ἢ ὀλοοίτροχοιδὴς καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀσθηνοῦς οὕτω δὲ καὶ Ἑρμασίας, [Ἑρμαππίας Vill.] καὶ Νικίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομανὸς δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης φιλοῦσι καὶ παρεξύναντες, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῷ) τρέχειν [τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν Vill.] ὀλοὸν καὶ δεινόν. ἐπενθετικόν δὲ τὸ περιττόν· καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον· καὶ δι' αὐτοὺς ἀναλογίᾳ τὸ (ἀναλογίσασθαι τὸ, Od. A'. 52.) [καὶ εἶδει αὐτὸ ἀναλογῆσαι τῷ,] Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοοίφρονος. Δημόκριτος δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ. Est illud scholion ex msto Cod. Basil., quem a Clar. I. I. Wetstenio habui utendum, Scholia complectente in Iliada, atque Iliadis Homerae Paraphrasin utilissimam. Pauca quaedam ex isto Scholio dederunt *Etymologus* et *Eustath.* in *Iliad.* N'. p. 893., excitans et Herodotea ex lib. VIII. c. 52., ὀλοοίτροχους ἀπίσαν, minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud *Suidam*; ubi quae sequuntur velut *Herodoti* in *Herodoteis* non puto reperiri; quam exhibet in *Xenophonteis* (Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. Ms. Paris. VALCK.

32. δικαιώσει) Oraculi ultima, δικαιώσει δὲ Κόρινθον, in *Vallae* Latinis [emendabitque Corinthum] iusto leniora sunt. *Poenae*, quibus Corinthus a Cypselidis mulctanda, praesagiuntur, seu, quod sequens complectitur responsum, [lin. 38.] πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσει. Vidimus lib. I. 100. κατ' ἀξίην ἐκάστου ἀδικήματος ἐδικαίει: et geminum II'. 29. Plurima ex aliis P. *Leopardus* Emend. V. 9. WESS.

40. ὁ Φρυόεντα) Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Ioannis cap. XXI, 59. Acrocorinthus, ubi fons Pirene, signatur. Strabo tamen ad asperum clivosumque urbis situm refert, ἀφ' οὗ πάντες ὁ Φρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι, lib. VIII. p. 586. [p. 382. n. ed. Cas.] WESS.

42. τότε δὲ τῷ Ἡτίωνι γενόμενον) Ut paulo post legitur, δὸν συνῶδον τῷ Ἡτίωνος, nempe χρηστηρίῳ: ad eandem normam hic scribendum puto, τότε δὲ, τὸ Ἡτίωνι γενόμενον ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνῆκαν. VALCK.

54 seq. τὸ παιδίον προσουδίσαι) Inmane consilium; crudelius facinus, quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragici Iphig. Aulid. vs. 1151. Βρίσκεις τε τοῦμόν σφ' προσουδίσαις πάλῳ. Sic eleganter, loco προσουδίσαι, ill. Scaliger. Tale apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετῴρων, προσουδίζει τε καὶ ἀποκτείνει. Qua in crudelitate Hebraei וְיָצַק 2. Reg. VIII, 12. et וְיָצַק לֵב אֶל הַיָּדָא Psalm. cxxxvii, 9. frequentare consueverunt. WESS. — Quod dicitur, τὸ παιδίον προσουδίσαι, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri coniectura, in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουδίζεται Porphyr. apud Euseb. Praep. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἐποτεῦδιζεν Hesychius interpretatur κατέβαλεν ἐπὶ γῆν. VALCK.

56. τὸν λαβόντα --- προσεγέλασε τὸ παιδίον) Respicit haec Plutarchus in Conviv. vii. Sapient. p. 163. F. Κύψιλον οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, προσομιλήσαντα αὐτοῖς, ἀπετράποντο: ubi forte scripserat προσμειδήσαντα vel προσμειδιάσαντα, quae viri docti est suspicio. VALCK. — Eustathius, τῷ λαβόντι, sententia pari. Dulce rideat ad patrem, in carmine Catulli ad Manlium; ubi Scaliger, Virgilianum Eclog. IV., Lacerda probante, Incipe parve puer, qui non risere parentes, idem ait ac ad parentes, οὐ προσγελάσαντες τοὺς τεκέας. At propius huc facit Plutarchi in Sap. Sympos. p. 163. F. ὃν οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, Cypselum, προσομιλήσαντα αὐτοῖς ἀπετράποντο: quod nuper vir doctus ad Nostri narrationem dextre προσγελάσαντα aut προσμειδιάσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσομιλεῖν blanditias tenelli infantis et semihiantis labello arridentis excludat. Vide Plutarchi Consol. p. 117. WESS.

70. Φέροντα κατακρύπτει) Expuli insolentissimum κατὰκρύβει. Talia veterum scriptis sine fulcro, sine auctori-

tate inculcare, equidem inprobo. Idem evenit [lin. 72.] *Med.* ἀπικνίσοντο: namque addita stabiliendo caussa, sufficiens non est, et aeque in vulgatum quadrat. Verius mox [lin. 73.] ex parte *Aldi* et *Mssorum* τὰ δὲ καὶ ἐγένετο. *WESS.* — Vide *Var. Lect. S.*

70 seq. κατακρύβει --- ἐς κυψέλην) Verbi formam nobis ex *Med.* reduxit vir *Clar.*, illam olim quidem usitatam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocabitur. *Cista* Corinthiis dicta κυψέλη, in qua mater infantem occultaverat, postea fuisse traditur in Iunonis templo Olympiae dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cuius quinque lateribus enarrandis accurata *Pausaniae* versatur eruditia lib. V. [cap. 17-19.] a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὲ σωτηρίας εἵνεκα τοῦ Κυψέλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ὀνομαζόμενοι Κυψελῖδαι τὴν Λάρνακα ἐς Ὀλυμπίαν ἀνέθισαν, ut scribit *Pausan.* p. 419. *VALCK.*

79. ἀπὸ τῆς κυψέλης) *Pausanias* τὰς δὲ λάρνακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορίνθιοι κυψέλας, tum consona prorsus de *Cypseli* cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a Cypselidis, lib. V. c. 17. cuius insculptas figuras *Dio Chrysost.* Or. XI. p. 163. v. eleganter expingit. Iam κρυπτομένῳ [pro μαντευομένῳ, lin. 80.] latitanti seu semet occultanti, quomodo tres *Codices*, adsentire possum. Cypselo, cui a teneris *Bacchiadae* insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet praeterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quaeramus de oraculo, quod hic [lin. 81.] ἀμφιδίξιον χρηστήριον, et in *Vallae* Latinis anceps, invito *Cl. de Pauw*; cui ἀμφιδίξιον, auspdatum, quoniam Cypselus, τῷ πύθωνος, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor *Laurentium*, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum *Luciani* consensu, oraculum *Croeso* datum lib. I. 53. ἀμφιδίξιον ἔπος adpellantis *Iov. Tragoed.* c. 43. p. 692. *WESS.* — Istud κρυπτομένῳ, quod pro μαντευομένῳ veteres nonnulli codices praeferunt, haud dubie glossae marginali, quae κύψελον interpretabatur κρυπτόμενον, imperite in contextum invectae, originem debet. *S.*

84. Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ) Principio oraculi, Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si non fallit auctor *Certaminis Hesiodi et Homeri*; etiam Theseum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. WESS. — Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum Gronovius reperit, huiusmodi est: Χρησμός ἐν τοῖς Θησείας βίαις ἀναφερόμενος

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς νῦν κατὰ λαῖνον οὐδὸν

Φεῖβου Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσαναβαίνει.

Ἦλυθεν εὐνομίην διζήμενος· αὐτὰρ ἐγὼ σοι

δάτω, ἣν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίων πόλις ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεῖ

Ἡσιόδος, Μούσῃσι τιτίμενος ἀνάντητι· etc.

Vide Barnesianam Homeri editionem T. I. p. xxvi. S.

84. ὃς ἐμὸν δόμον εἰσκαταβαίνει) Non spernerem si codices agnoscerent Dionis lectionem, Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαφικάνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod Herodoti nobis praebent exemplaria, εἰσκαταβαίνει. Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse potuit, ὃς ἐμὸν μυχὸν (vel σπῖος) εἰσκαταβαίνει: erat enim in templo Iovis Trophonii os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit Livius XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma ἐς Τροφονίου καταβῆναι. Deus vero Delphicus dicere debuisset videretur, ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαναβαίνει, [ut est in responso, paulo ante adposito, quod Theseus accepit.] vel εἰσαφικάνει: nisi tanquam adyti forte loquatur incola Pythius; (sic in Horatio legebat noster ille Tib. Hemst.) et Cypselus in intimum Pythiae descenderit penetrabile, (εἰς) πολυτεφεῖ μυχὸν, Aeschilo dictum Eumen. vs. 39. VALCK.

85. Κύνειλος Ἡσιόδης) Oenomai Αἰακίδης vitium olet. Cypseli pater Eetion; cuius patronymicum Ἡσιόδης, uti Deucalionis Δευκαλίδης, egregie ad Plutum Aristoph. p. 206. Hemsterhusio ostendente. WESS. — Κύνειλος Αἰακίδης, quod praebet Oenomaus Euseb. p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquae lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κύνειλος Αἰετί-

δης, *Aeetides*. Patri nomen fuit ab αἰτός dictum Ἡερίων: sicut ab ἄμαθος fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίων, *Emathion*; ab ἄνεμος, ἠνεμόεις: etc. Nusquam inveniuntur ἥνεμος, ἥμαθος, ἥετός. Ionice quoque, et passim poëtis, *aquila* dicitur Αἰετός. Non itaque patronymicum Ἡερίδης, sed ab Αἰετός formari debuit Αἰετίδης. Accedit ad haec, in oraculo primum edito [supra, l. 57.] legi, Αἰετός ἐν πέτρῃσι κύει, τίξει δὲ λίοντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt Bacchiadae, Αἰετόν esse τὸν Ἡερίωνα. Ab Αἰετός autem Αἰερίδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡερίων nasci potuit Ἡετιωνίδης. Docte *Eustath.* atque ad Alexandrini fortasse *Heraclidæ* ductum, in *Iliad.* β'. p. 218, 13. [p. 288. ed. Rom.] "Εοικε, inquit, δῖωνυμος εἶναι ὁ Ταλαός" --- Ταλαός, ἐξ οὗ Ταλαΐδης καὶ Ταλαίων, ὅθεν Ταλαϊονίδης. Vidit et *Etymologus* p. 109, 8. acque ab Ἄνεμος formatum Ἀνθιμίδης, atque ab Ἀνθιμίων Ἀνθιμιωνίδης. In talibus absurdas plerumque συγκατάς Grammatici comminiscuntur, quas egregia iam satis refutabant observata τοῦ πάνυ ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλεινοῦ Κορίνθου) Ex *Wesselingii* Diss. Herod. [p. 110.] discimus, κλειτοῦ, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK. — Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῦ Κορίνθου, an κλειτοῦ, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS. — Posteriori loco κλειτοῦ offerunt codd. *Arch.* et *Vind.* Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura adnotatus dissensus, sed κλειτοῦ adfertur ex ora *Steph. Pass.* *Ask.* et *Dione*; quibuscum non modo noster *Pb.* facit, quem in Var. Lect. nominavi, sed et membr. F. in quibus nunc demum eandem animadverti scripturam. S.

86. παίδων γε μὴν οὐκέτι παῖδες) Oraculi verba haec postrema, omissa *Dioni*, tentata *Bouhierio*, enodavit *Wesseling.* in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK. — *Cypselidarum* tyrannis μέχρι τρυγονίας, sive in tertium successorem, continuatur a *Strabone* VIII. p. 580. [p. 378. c. ed. Cas.] ea in re *Aristotelem*, quod *Casaubonum* non fugit, secuto *Polit.* lib. V. c. 12. *Cypselum* excepit *Periander*; hunc *Psammetichus*, *Gordii* seu *Gorgiae* filius, *Cypseli* nepos. Quae si ex vero tradidit *Philosophus*, uti verissima videntur, labat fides *Apollinis*. Ne tamen mendax haberetur,

machinam versui admovit Ampl. *Bouherius* Diss. Herodot. p. 169. fingendo παιδων γε μὴν εἰσὶναι παῖδες. Quae mihi quidem violenta videtur: εἰσὶναι certe ex praesente tempore trahit aliquid, oraculi haud respondens indoli. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, ἀμφίδειον est, et pro more ambiguum; huc, ut opinor, tendens: „Cypselum regnaturum, filios quoque Periandrum „et Gorgiam:“ (namque hunc in partem dominationis fraternae venisse, ex *Plut. Sap. Conviv.* p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, καὶ παῖδες *Dio Chrysost.* explicandi causa, ὧν εἰς οὗτος ὁ Περίανδρος, adposuit:) „tum Cypselum „et Lycophronem, Periandri filios, quippe morte ante „patrem obita in tyrannidis successionem haud futuros: „unum tantum modo Psammetichum, Gorgiae fil. Cypseli „I. Nep. nec ullos praeterea, regno sive tyrannide in Corinthiorum civitate usurum.“ Atque hoc erit παιδων γε μὴν οὐκ εἰσὶναι παῖδες. Quae callide si conieci, manet versui sua scriptura; sin, fallax Apollo est, nec mea refert. WESS.

91. διαπλῆξαντος τὸν βίον) Ionum sermo pro vetere διαπλῆσαντος postulabat διαπλώσαντος, quod utrum hic scriptum primitus fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. *Platonis* in *Phaedro* p. 85. D. ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον iucundum quidem est et poetis rhetoribusque probatum. Πλῶν vitae cursum dixit *Pindarus* *Olymp. Od. VI.* extr. ubi Graecus enarrator διανήχεται τὸν βίον alia figurā. At, quod in tot schedis διαπλῆξαντος τὸν βίον, haud minus venustum. Citavit *Stobaeus* ex *Musa VII.* 46. ὁ θεός, γλυκὺν πλῆξας τὸν αἰῶνα: quod quoniam in verbis istis varius est *Ioannes*, nunc non premo. Iambum ex *Athenaeo* lib. XI. p. 458. n. hunc habe: Ἐπὶ τοῖς παρούσι τὸν βίον διάπλεκει: et de *Pheretima*, οὐδὲ εὖ τὴν ζοὴν κατέπλεξε, in fine *Melpomenes*; aliaque, a Cl. *Abreschio* indicata ad *Ph. Cattieri Method.* p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere, alterutrum haud dubie ex interpretamento, emerisit. *H. Stephanus* [in *Prolegom.*] de *Herodoti* Vocib. διαπλῆξαντος audaci criticae mutationi acceptum fert, *Valckenarius* ad *Euripid. Phoeniss.* p. 448. διαπλῆσαντος, cuius sententiae calculum cupide adpono. WESS.

Ibid. διαπλῆξαντος τὸν βίον εὖ) Impius in Deos atque in homines iniurius *Dionysius* in suo lectulo mortuus -- eam pote-

statem, quam ipse per scelus erat naclus, quasi iustam et legitimam haereditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 55. Istiusmodi dictis sapienter respondet *Athenagoras* in libello *περὶ Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν*. Quae de *Cypselo* tradit Noster, partim firmantur illa narratis *Polyaeno* V. 31. et *Suidae* in *Κυβελιδῶν ἀνάθημα*: ubi ad *Theophrasti* verba praeceptor illius comparari poterit *Aristoteles* Polit. V. p. 159, 21. et *Oeconom.* II. p. 246, 3. Fraudum ille suarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησεν, placide vitam exspiravit: hoc *Herodotea* dicitur phrasi, διέπλεξε τὸν βίον εὖ: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex Mssis *Herodoto* restituendum διαπλέξαντος. Non hic quaeritur, recte-ne quis dicatur διαπλεῦσαι τὸν βίον, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit *Herodotus*. Scripsisse διαπλέξαντος demonstrant quatuor minimum scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus *Herodoti*, cuius crudelis *Pheretima* vermibus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ εὖ τὴν ζῆν κατέπλεξε, male vitam finivit: eodem hic sensu capiendum διαπλέκειν: apud alios διαπλέκειν τὸν βίον significat vitam agere. VALCK. — Διαπλέκειν τὸν βίον *Herodotus* dixit, ut latine dicimus pertexere vitam, quasi vitae telam. S.

98. κατασπασάμενος τῶν πρηγμάτων) Inpeditior structura *Pavio* et *Reiskio* extorsit τὰ πρήγματα, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti iungique posse ἐν τινι ἂν τρόπῳ τῶν πρηγμάτων ἀσφαλέστερον κατασπασάμενος: neque adeo ὃν τινι τρόπῳ collocatum quo modo plerumque, vice κατ' ὃν τινι τρόπῳ. Idem in *Abreschii* coniecturam venit. WESS. — At res ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat coniectore. S.

102. ἀναποδίζων τὸν κήρυκα) Persimile *Aeschinis* in *Ctesiph.* p. 81. καὶ πολλάκις ἀνεποδίζον τὸν γραμματεῖα, optimeque cum hoc compositum a *G. Budaeo* Comment. p. 418. belle vertente, percunctans identidem et revocans caduceatorem. Illud autem [lin. 103.] ἐκόλουε -- τινὰ -- τῶν ἀσταχύν ὑπάρχοντα imitatur *Philostratus* Vit. Apoll. lib. V. 36. καὶ τέμνε τῶν ἀσταχύν τοὺς ὑψηλοὺς τε καὶ ὑπερῶντας, magis tamen ex *Aristotele* Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingressus, sicuti *Aldrobandin.* et *Casaubon.* ad *Diogen.* I. 100.

docuerunt. Non adstruo facti Thrasybuli expressam imaginem in *Eurip. Suppl. vs. 448. WESS.*

104. τῶν ἀσταχῶν ὑπερέχοντα καλούων) Ad Epistolam velut a Thrasybulo scriptam ad Periandrum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam, apud *Diogen. Laërt. I. 100.* multa notarunt viri docti; *Menagius* etiam attigit *Philostrati* locum de *Vit. Apoll. lib. V. c. 36.* ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utiliusque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte *Theseus Euripidis, Suppl. vs. 448. Quomodo tandem, γίνοιτ' ἂν ἰσχυρά πόλις, ὅταν τις, ὡς λαιμῶνος ἥρινος στάχυν, Τόλμας ἀφαιρῇ, καὶ πολωτί-
ζη νόμος;* Prava poëtae displicebat philosopho suorum civium, Atticae certe multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet *Aristoteles Herodoti, Politic III. c. 9. Ὁ γὰρ ὀστρακισμός,* inquit, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τρέπον τινὰ τῷ καλοῦνι τοῦς ὑπερέχοντας: quod [ibi] sequitur καὶ Φρυγαδίειν, ab *Aristotele* non videtur adiectum: conf. *Polit. V. 10. Aristides T. III. p. 398. ἢν οὗτος ὁ νόμος ἐκόλουον τοῦς ὑπερέχοντας, μεθιστάντις ἔτη δίκαι.* In lege quidem de Ostracismo, cuius ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem *Sam. Petitus p. 456. Ἐξοστρακίζεσθαι τοῦς ὑπερέχοντας τὰ δίκαι ἔτη:* istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dignique Legis fuissent conditores poenā, qua suos cives mulctandos censuit *Heraclitus*, cum amicum *Hermodorum* expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμῶν μηδὲ εἰς ὀνήσιτος ἔστω, [*Laërt. IX. 2.*] de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam *Homeri* cum illud pueris occentabant, Αἰὲν ἀριστιύειν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit *Isocrat. in Epist. VI. p. 422. Α. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν ὅπως - - τῶν πολλῶν τοῦς βελτίστους καὶ Φρονιμωτάτους λυμανοῦνται καὶ δασμολογῶνται:* verbo, quod vulgatur, ἀμυνοῦνται, substitui λυμανοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt *Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 285, 286. et I. Wasse ad Sall. Bell. Cat. c. 7. VALCK.*

120. ἰς Θεσπρωτοῦς --- ἐπὶ τὸ νεκρομαντήριον) Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄοργον δι' αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Θεσπρωτίδι ἀφίκετο· εἶναι γὰρ πάλαι νεκρομαντήριον αὐτῇ, Pausan. IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos Comicus propterea quis Deos dixit Μολοττικούς. Hesychius: Θεοὶ Μολοττικοί --- ὅτι ψυχοποιπεῖόν ἐστιν ἐν Μολοσσοῖς. VALCK.

121. ἐπὶ τὸ νεκρομαντήριον) Ex prisca superstitione, ab Aegypto ad Hebraeos, etsi severissima sanctione Deuteronom. c. XVIII, 11. prohibita, cum multis aliis propagata, I. Samuel. xxviii. Eadem, quid enim prava religione fertilis? eadem variis utriusque Graeciae regionibus cupide recepta, et crebro usitata. Eustathium inspice, his usum ad Homer. p. 1667, 61. [Od. p. 410, 37. ed. Bas.] et Plutarch. T. II. p. 1104. D. ubi querelae rigentis Melissae. WESS.

130. ὃς νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίχῃ) Nefarium et foedum Periandri facinus ex Nic. Damasceno excerpit Suid. in Περιανδρῶς. Neque neglexit, ut opinor, Seneca II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquiens, alios affectus ira sibi subiicit: amorem ardentissimum vincit. Transfoderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, iacuerunt complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. Periander certe Melissam suam, inmani abreptus ira, occiderat, in Thaliae cap. 50. WESS.

Ibid. νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ) Ut sensus nasceretur, quem lectioni Med. tribuit vir clar. [Gronov.] scribi debuerat νεκρῷ Μελίσσῃς ἐμίχῃ: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνει τινα (ταριχευτήν) Φασὶ μισγόμενον νεκρῷ προσφάτῳ γυναικός: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud Hermogenem p. 95. ἐμίχῃ τις τεταριχευμένῳ σώματι: apud Herod. ἐμίχῃ τις νεκρῷ ταριχευθρομένῳ. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίχῃ: quibus Periandro non obsecrum explicat Herodotus imaginis Melissae dictum: ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἱππὸν Περ. τοὺς ἄστρους ἐπέβαλε. Mirifica narrat Athen. XIII. p. 605. F. et 606. A. Quae his proxima traduntur, Is. Casaub. ad Epistolam contulit Periandri apud Diog. Laërt. I. 100. qua dicitur in honorem Melissae Periander κατακαύσας καὶ τὰ πασῶν Κορινθίων εἴματα. Paulo antea se dixerat mortua Melissa ἰγούσῃ τε καὶ εἶναι γυνή: tractavit

ista Des. Heraldus ad *Martial.* X. Epigr. 50. VALCK. — Gronovius, loco olim vulgati νεκρῷ suo e cod. Med. νεκρῷ adsciscens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, *ῥῆεν* istam sic convertit, cum *Melissa iam cadavere coierat.* Multo commodius *Valla: cum Melissa quamvis defuncta coierat.* Quam interpretationem merito probans Valckenarius, revocandam priorem lectionem νεκρῷ censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud νεκρῷ non uni codici Med. deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, νεκρῷ vero aut operarum errore in *Al-dinam* editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum *Herodoto* esse. Ad haec vocab. νεκρός, adiective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Foemininam certe formationem νεκρά neque umquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, νεκρός, ἄ, ὄν, mortuus; foeminina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius huius loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate. S.

139 seq. Τοιοῦτο μὲν ἔστι ὑμῖν ἡ τυραννὶς etc.) Quod additur, καὶ τοιοῦτον ἔργον, hic tamdiu haerere non debuerat intantum. *Vallae* lectio Codicisque *Arch.* καὶ τοιούτων ἔργων, neque illa valde placet. Forsan ad τοιοῦτο μὲν ἔστι ὑμῖν ἡ τυραννὶς diversam quis adscripserat Codicis lectionem (καὶ τοιούτων) ἔργων. Aliis sic ista exprimeretur sententia: τοιαῦτα μὲν ἔστιν ὑμῖν τὰ τῆς τυραννίδος, ᾧ Λακεδαιμόνιοι. In proxima *Herodoti* dixisse videtur *Sosicles*: ἡμῶς δὲ αὐτοὺς τότε αὐτίκα θάψυμα μέγα εἶχε: atque aliquis adscripsisse ad ἡμῶς αὐτοὺς) τοὺς Κορινθίους. Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in *Thucydidis* suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse *Periclem* p. 96. 97. [lib. I. c. 144.] non μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις, verum μὴ σφίσιν ἐπιτηδείως αὐτονομεῖν: necum sentit scriptor *Scholii* in *Cod. Basil.* p. 32. οἶμαι τὸ, τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀμάρτημα τοῦ γραφῆως, ἐνθὲντος τῷ καμίνῳ ὅπερ ἦν ἱερμῖνα τοῦ Σφίσι. Et huius ipsius vocis tales saepe praebent interpretationes *Thucydidis* subiecta *Scholia* p. 555, 29. Σφίσι) τοῖς Λακεδαιμονίοις: similiter p. 344, 63. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 532, 25. [lib. VIII. c. 46.] uncis includens quae suspicor adiecta: οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακεδαιμονίους ἀπὸ

μὲν σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθεροῦν νῦν τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ δὲ ἰκείνων (τῶν βαρβάρων) --- μὴ ἐλευθερῶσαι. VALCK.

140. καὶ τοιούτων ἔργων) Ita ni dederit, dīs tantōn. Soci-
cles, quid negotii tyrannis, et quae ex ea, tanquam fonte,
facinora scaturiant, supra recensuit. Hic iusta sermonis
clausula. Malui praeterea [lin. 142.] ὅτε, quippe ad nar-
rationem multo quam ὅτι utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. εἴπαντος ἐλευθερῶσαι, πᾶς τις)
Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus,
ἐλευθέρως ἄρας τις αὐτίων, potuerat relinquere. Sosiclem
ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis
elocutus est. Sic lib. VII. 46. ὃς τοπρῶτον γνώμην ἀπεδίδεκε
ἐλευθέρως, qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum
pro ἱππεμαρτύροντο [l. 11.] ex superioribus ἱππεμαρτύροντο mavult
Reiskius. Ἑλλάδα vero πόλιν [lin. 12.] Gronovius exemplis ad-
firmavit, [ex VII. 22, 15. et VII. 115, 3 et 6.] quibus Ἑλλάς
στολὴ ex Sophoclis Philoct. vs. 223. pluraque accedere pos-
sunt. WESS. — Vide Var. Lect. ad lin. 9. Istud εἴπαν-
τος ἐλευθερῶσαι Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis,
iubentis) liberare: ubi liberare intelligi debet pati ut libe-
rae maneant Athenae. Nisi planissime alii codices ἐλευθέρως,
et πᾶς τις dedissent, suspicari poteris loco ἐλευθερῶσαι πᾶς τις
oportuisse ἐλευθέρως, καὶ πᾶς τις etc. S.

CAP. XCIV. 8. ὃς οὐκ ἀμαχητὶ εἶχε) Hic etiam vir
doctus [nescio quis] hallucinabatur, dum Hippia a pa-
tre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis
eiectione cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus
a Lacedaemoniis c. 91. ἀνεχώρει ὀπίσω εἰς Σίγειον, c. 94. Sed
Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pisi-
stratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre tra-
ditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut
suum, armis saepe repeterent Mitylenaei. VALCK. —
Nempe, quae de contentione Atheniensium et Mityle-
naeorum subiiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc
agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περ ἔλαβε) Auctoritatem Arch. amplector.
Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. Ἔστι πόλις
ἐν τῷ Σιγίῳ Ἀχίλλειον: quod Berkelio displicere non debuerat.
Oppidi situm et nominis caussam, fuisseque olim in
Mitylenaeorum ditione, Strabo XIII. p. 896. n. [p. 600. ed.]

Cas.] indicavit. WESS. — Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περιλαβε, id minime equidem sperno; et non nisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturae, τὰ περιέλαβε; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo περιλαβε opportunus admodum hic locus esse videtur S.

9 et seqq. ἐπολέμειον γὰρ, ἔκ τε Ἀχιλλείων etc.) Quae deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenaeos gestum; forsā ut occasionem sibi pararet Alcaei carminibus decantatum facinus narrandi. [Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.] Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenaei ducis, μέγιστον τῶν πεπραγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne praetermissam Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Perianther Cypselides Atheniensibus Sigeum adiudicavit. Mortuo Perianthero Sigeum recuperasse videntur Mitylenaei; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Haec istā si ratione digerantur, evanescunt pleraque difficultates, quae viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Strabonem, quae mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenaei, a Perianthero compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum. ducibus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur plerisque περὶ Σιγείου, etiam Schol. in Aesch. Eumen. vs. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλείδος χώρας Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum exstruxerant Mitylenaei, Ἀχιλλεῖον dictum, Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scepsius τὸ Ἀχιλλεῖον scribit ἐπιτεταχισθῆναι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγείῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. [p. 600. B. ed. Cas.] hoc illis erat ὀρμητήριον: vid. Casaub. in Polyb. p. 168. [conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ὀρμητήριον.] Hinc Herodotus nostro capite 94. ἐπολέμειον,

inquit, ἔκ τε Ἀχιλλεύου πόλιος ὀρμεώμενοι καὶ Σιγείου, χρόνον ἐπὶ συγχρόν, Μιτυληναῖοι τε καὶ Ἀθηναῖοι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenaei, belli sedem habebant et receptaculum. Quae huc spectant veterum loca dederant *Casaub.* ad Strabonem, ad *Aesch.* Stanley, *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* et *Simson* in *Chron.* ad A. M. 3398. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro decertarunt, commodius decertaverant scribetur. S.

15. συνεπρήξαντο) Nemo hoc recusabit. In Musae VII. 169. ὅτι οἱ μὲν οὐ συνεπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῳ θάνατον γινόμενον, ὑμεῖς δὲ κείνοισι τὴν ἐκ Σπάρτης ἀρπαχθεῖσαν - - - γυναῖκα: quibus neglecta ultio necis Minois et sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, συνεπρήξαντο nihil esse aliud atque ulți una cum Menelao raptum Helenae fuerunt. Latina Vallae ambiguitate laborant. WESS. — Cum codice Pass. συνεπρήξαντο dare nostrum F. monui in *Var. Lect.* De codd. Paris. vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. *Wess.* fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 2. παντοῖα καὶ ἄλλα) πολλὰ codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbator, eliminavi. WESS.

6 et seqq. πρὸς τὸ Ἀθηναίων etc.) Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. Chishull p. 50. EN ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ EN ΤΗΙ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. *Alcaeus* apud *Strabonem* XIII. p. 895. c. [p. 600. A. ed. Cas.] ἐς Γλαυκωπὸν seu Γλαυκωποῦ ἱερὸν. En ipsu poëtae mendosissima verba: Ἀλκαῖος σῶος ἄροιο ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλεκτορὶν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀθηναῖοι. In quis ἀλεκτορὶν, galeam intelligens, Vir magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quae *Herodotus* innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος σῶος, ἄρ' οἱ ἐν τῇ δ' οὐχ. (Salvus est *Alcaeus*, non item arma eius: haec enim abiecerat fugiens.) αὐτὸν τὸν ἀλεκτῆρα ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀθηναῖοι. Clypeum ipsum in *Caesiae Minervae* templo Athenienses suspenderunt: sive, quae Nostri verba, [lin. 5.] τὰ δὲ οἱ ὄπλα ἴσχουσι Ἀθηναῖοι καὶ σφεα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναίων. In *Alcae*i dicto ἀλεκτῆρα ex *Pindarico* usu, alia quidem ibi notione; quae ad clypeum, periculi propulsorem, transire potuit. Si qui ἀλεκτορὶν *Casauboni* *Herodot.* T. VI. P. I. H

praetulerint, fruantur arbitrio. Suspensa ego manu et haesitans in lacero sum fragmento. Certius est, ἐπιτιθεῖς ἰς Μιτυλήνην, in Mitylenen reposuit, perperam a Laurentio verti. Strabo melius, κειλεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ. Misit Alcaeus carmen Mitylenen amico Melanippo. Damascius apud Suid. καὶ δὴ γραφόμενος ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Καρίᾳ δύο φιλοσόφους ἐπιτίθειν. Redi ad lib. III. c. 43. et Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 307. cuius indicio addi Athen. XI. p. 465. D. et Anna Comnena Alex. p. 39. v. poterunt. WESS.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλῃ ποιήσας etc.) Ista lamentatus ad Iyram Alcaeus, carmen Mitylenen mittit (ἐπιτιθεῖς ἰς Μιτυλήνην, dicta in lib. III. c. 43.) ad sodalem Melanippum, quo suam ille fugam evulgabat. Sic interpretor Herodotea. Quo respicit Noster, ex Alcaei carmine verba quaedam depravata prostant apud Strabon. XIII. p. 895. c. cui dicitur κειλεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σώος ἄρ' ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀληκτορὶν ἰς Γλαυκωπὸν ἱερὸν etc. Sensus his inesset commodus, si sic scripta legerentur: Ἀλκαῖος σώος ἄρ' εἴη ἡθάδ'. οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλεξητήριον (corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα:) ἰς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Atque ad haec accurate respondent Herodotea de Alcaeo: αὐτὸς μὲν Φειγῶν ἐκφεύγει, τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφεὶ ἀντεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σηγείῳ. Quod cuivis accidat, sibi clypeum reliquisse dedecori non futurum credidit Poëta, vir aliàs strenuus et bellicosus, μᾶλλον τοῦ δόντος πολέμικος γινόμενος, teste Athen. XIV. p. 627. A. Idem bellicae laudis cupidissimo evenit Archilochus: οὐ δὲ ᾔδειμεν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαρτυρήσεις, -- ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπίβαλεν, Aelian. Var. Hist. X. 13. Archilochi tetrastichon concinnavit G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7. VALCK.

9. κατήλλαξε Περικλῆς) Neque hoc Strabo silentio pressit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnae retiarum, qua Pittacus Phrynonem, Atheniensium eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adesset narrandi causa. Taciturnitatis rationem non expoto. Plutarchus ex malignitate accessit, Malign. p. 858. ut Scriptorem macula adspargeret. WESS.

CAP. XCVI. 7. οὐκ ἐὼντας) Frequentissimum de legatis. Nec aspernabilis propterea οὐκ ἐὼντες Codicum lectio. Respice ex hoc libro c. 108. κήρυκας διέπειπται ἰς τὴν

Ἰωνίαν, ἐπικαλούμενός σφας: et Cel. Gronovium lib. IV. 145. WESS. — Ad IV. 145, 9. similia exempla Gronovius congescit ex III. 13. V. 92. et VI. 97. S.

9. σόοι εἶναι) Cur σόοι, quam σῶοι, maluerim, dictum ad lib. II. 181. WESS.

CAP. XCVII. 15. διαβαλίειν) Aristagorae fallendi studium non aliud [nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβαλίειν,] desiderabat: praecedentia ostendunt, et supra c. 50. WESS.

16. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων) Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magnā ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior proditur. Saepe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἰσὶν ὁμοῦ διαμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι: ad quae Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglectā differentiae illius causā, quae mihi quidem praecipua in flore civitatis ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. WESS.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθ.) In historicis antiquis saepe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, librariis si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccata, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullis scriptis segnius quam Herodoti, in numeris saepius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominisque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem forte millia supra adiecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus ius esset ἐκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, aetate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ὁμοῦ (id est ἑγγύς, prope, circiter) διαμύριοι. Eam in rem quae dici possent protulerunt I. Meurs. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cuius adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ὁμοῦ firmandam. De numero civium Atticorum agentes haec Herodoti suo loco reliquerunt intacta, quibus

ancilla forsan e comoedia advocabitur patrona: in *Aristoph.* Ἐκκλ. vs. 1124. ista leguntur: Τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος. Ὅστις, πολιτῶν πλείον ἢ τρισμυρίων ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δίδειπνηκας μόνος. VALCK.

19. Μελαίνθιον) Optime ita *Vindobonae*. [conf. Var. Lect.] Non obliviscor μελαίνθης, at virile Μελαίνθιον nomen quaero. Codri pater Μίλανθος, Bacchus Μελανθίδης in celebritate versantur, neque ignotus Μελαίνθιος est, quem Eurypylus obtruncat *Iliad.* Z'. 63. WESS.

20. ἀρχὴ κακῶν) Robur numero isti singulari ex *Eustathio* accedit et acuto *Isocratis* verbo, τὴν ἀρχὴν τῇ πόλει ἀρχὴν εἶναι τῶν κακῶν in *Aristotel.* *Rhetor.* III. p. 137. Si qui tamen liber ἀρχεκάκοι ἐγένοντο praeferret, quod *Plutarchus* *Malign.* p. 861. A. invenit, praecipuum profecto in censum veniret ob *Homeri*, Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆρινατο νῆας τίτας Ἀρχεκάκους, *Iliad.* E'. 63. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuiuspiam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re Homericō vocabulo ἀρχεκάκοι usus est *Plutarchus*, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud *Herodotum*, cuius ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο minime quidem cum ἀρχεκάκοι permutatum vellem. S.

Ibid. Αὐταὶ οἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν etc.) Ut *Med.* sic et legerunt h. l. *Eustath.* et *Valla.* *Eustathius* in Ἰλ. t. p. 395, 19. Φησὶν Ἡρόδοτος Ἀττικὰς τινὰς νῆας, αἱ τοῖς Ἰωσι πεμφθεῖσαι εἰς Βοηθίαν, ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροισι. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset praeter *Plutarchum*, quem hic etiam coecavit obtrectandi cupiditas: malevolus audit *Plutarcho* *Noster* p. 861. A. αἱ Ἀθηναῖοι ναῦς ἐξέπειψαν Ἰωσι τιμωροὺς ἀποστᾶσι βασιλικῶς ἀρχεκάκους τολμήσας προσεπιτεῖν, ὅτι τοσαύτας πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπιχείρησαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminatione: non dixit simpliciter ἀρχεκάκους, sed ἀρχεκάκους (vel ἀρχὴν κακῶν) Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροισι: id est, Graecis Persisque ἀρχὴν τῶν πολέμων παρασχούσας. *Alexandri* quidem naves dixit *Homerus* Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο: sed et illae ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν ἀγαθῶν: sic qui primus malorum causa fuit, ἀρχὴ κακῶν. *Thucydidea* ex

lib. II. c. 12. adhibet *Aristid.* T. II. p. 322. Hae naves viginti, nam Athenienses εἴκοσι τριήρεσιν ἔπλευσαν ἐπικουρήσοντας τοῖς Ἴωσιν, ut scribit et *Charon Lampsacenus* apud *Plut.*, hae naves Ionibus auxilio missae Darium exacerbarunt, et speciosum inferendo Graecis bello praeberunt praetextum causamque proximam: veram tradit *Aristides* T. I. p. 209. Velut remotae causae considerari quoque possunt superbum Atossae desiderium et medicus Democedes. Quod uxori Darii etiam *Herod.* III. c. 134. id ipsum Xerxis coniugi tribuit *Maxim.* Τγρ. XXIX. c. 6. ἐπιθυμίῃ ἢ ἔριξεν γυνὴ Θερσπαινίδων Λακωνίδων καὶ Ἀτθίδων καὶ Ἀργειάδων καὶ δι' ἐπιθυμίαν γυναικὸς - - ἢ Ἀσία ἐξοικίζεται: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολίδων. Ἀργολίδας rectius dixisset *Aelianus*, quam Ἰάδας, de *Nat. An.* XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ὠφελεῖν) Certa haec scriptura, aut, uti ego malui, ὠφελίῃ ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WESS.

23. τοῖσι Παίσις) Ultimum *Laurentii* et *Arch.* schedae neglexerunt. crebra vocabuli repetitione fortasse offensae: per me licebit, ut eius consilii laudatores inpetrent. [Nisi vero αὐτοῖσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vocab. Παίσις possit.] Ferre tamen non possum toties ἀπικίατο a librariis ad communiores sermonis morem formari. Ipse *Med.* ab hac se temeritate [*lin.* 19.] non continuit. Tu *Portum*, talium exemplorum promum condum, consule. WESS.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετριῶν πέντε τριήρεις) Hoc etiam indignatur *Plutarchus* T. II. p. 861. B. *Herodotum* in transcurso tantum *Eretriensium* fecisse mentionem, illorum παρασιωπήσαντα μέγα κατόρθωμα καὶ αἰδισμόν. His proxima *Plutarchi* hunc in modum partim ex *Codd.* sananda sunt, ut legatur: ἥδη γὰρ, ὥσπερ ἐλ τῆς Ἰωνίας συγκεχυμένης, καὶ στόλου βασιλικοῦ προσπλέοντος, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίου ἐν τῷ Παμφυλίῳ πελάγει κατιναυμαίχσαν. Hinc illi dicuntur, *Sardium* acropoli incluso *Artapherne*, τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν: atque ista praeter ceteros narrasse traditur *Lysanias Malloles*. Miletum hoc articulo temporis a Persis obsidione cinctam, ab *Eretriensibus* liberatam quod scribit, fides sit penes auctorem. Secundum *Herodotum* etiam *Eretrienses* in *Asiam* militatum veniebant in gratiam *Milesiorum*,

qui opem ipsis tulerant in bello contra Chalcidenses: hoc Eretrienses inter et Chalcidenses bellum intelligit *Thucyd.* I. 15. quo, quod ante vix evenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ζυμμαχίαν ἱκαίρων δέσση: horum sensum Latinus interpres perspexit, non Graecus. Super *Lelanto*, fertilissimo campo, aquis etiam saluberrimis nobili; saepius illi bella gesserant atque ab antiquissimis temporibus: vid. ill. *Ez. Spanhem.* ad *Callim. Hymn. in Del.* vs. 289. Chalcidensis *Amphidamas*, teste *Plut.* in *Conviv.* VII. Sap. p. 153. E. πολλά πρᾶγματα παρὰσχὼν Ἐρετριεῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀηλάντου μάχαις ἔπισεν: errat interpres: πεδίον Ἀηλάντιον dicebatur, et ὁ Ἀηλάντος. Nobilius forsā illud bellum respicit *Theognis* vs. 888. Οἴμοι ἀναλκαίης ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε, Ἀηλάντου δ' αἰγυθὸν κίρεται οἰνόπιδον: minus ista vulgantur emendate. VALCK. — *Theognidis* versiculos emendatos edidit *Brunck.* num. 871 seq. S.

6. πόλεμον συνδίνεικαν) Nulli rei hoc quidem loco est συνδίνεικαν. *Herodotus* I. 18. Χίσις τὸν πρὸς Ἐρυθραίων πόλεμον συνδίνεικαν, addita αὐξήσει, qua et hic vocabulum *Vindob.* instruxit. Dabit *Iosephus Bell. Iud.* I. XIV. 4. στρατίας, --- ἀς κατ' Αἰγυπτον αὐτοῦ τῷ πατρὶ συνδίνεικε. *Philo Iud. de Agricult.* p. 209. c. συνδιαφέρεισθαι τὰ τοῦ πολέμου. Adde supra c. 79. et *Procopium Bell. Goth.* I. 5. et *Suidam* in *Συνδιαφέρειν.* WESS.

CAP. C. 2. ἐν Κορήσσῳ) Mons *Κόρησος* aut *Κορησσός* (variatur enim in tono) altissime erigebatur stadiis ab urbe *Epheso* XL. Illi oppidum naviumque statio accubabat eiusdem nominis, cuius in scriptura, uti ante hic, etiam alibi erratur. Verior ex mastis revertit. Dixi ad *Diodorum* lib. XIV. 99. WESS.

[5 seq. ἐπὶ τι --- ἀπίκοντο, αἰρέουσι Σάρδεις) Idem est ac si dixisset ἐπὶ τι --- Σάρδεις ἀπίκοντο, αἰρέουσι αὐτάς vel τὴν πόλιν. S.]

6 seq. αἰρέουσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως) Hoc solis tribuit *Atheniensibus* *Charon Lampsacenus* apud *Plutarch.* T. II. p. 861. D. Ἀθηναῖοι --- εἶλον τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα, χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλείου: sic *arcem* vocasse monuit *Ti. Hemsterh.* in *luculenta de Sardium acropoli* nota ad *Luciani Contempl.* p. 502. *Tzetzes Chil.* I. vs. 853. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος φησιν, ὡς ὕψ' Ἀρισταγόρου τὰς Σάρδεις ἐξέπύρηνσαν πεισθέντες Ἀθηναῖοι. Ere-

triensibus urbis captae honorem contribuuisse videtur Lysanias. Ad mentem ferme Herodoti Aristides de Atheniensibus T. I. p. 209. ἀναβάντες, ait, εἰς Σάρδεϊς στρατιᾷ κοινῇ (una cum Ionibus atque Eretriensibus:) πορθήσαντες ὥχοντο: verius tamen ἐλόντες scripsisset quam πορθήσαντες. VALCK.

8. ἐβρύετο αὐτὸς Ἀρταφέρνης) Tot codicum ἐβρύετο progressum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis numero, qualem ἰδρύετο habet lib. II. 182. At hic de uno Artapherne. Mox quidem se dabit παρηγορίετο Onesilus c. 104. contra tabulas, in quis παρηγορίετο. Gronovius expressit ex Med. VIII. 113. Themistocles ἐκτίετο, ubi ἐκτίετο aut ἡτίετο alii libri. In eiusdem Uraniae c. 35. Arch. et Vind. πάντα δ' ἐπιστίετο Xerxes, reluctantibus pluribus atque ἡπίετο offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei fallacis et auctoritatis. Tamen ὠρμίετο singularem numerum adsereret VI. 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc forent modum: ἐπεμπε Ἰδάρνεα καὶ τῶν ἱστρατήγει Ἰδάρνης ὠρμίετο δὲ etc. Hydarnes nempe et illi quibus praeerat, profecti sunt. Et haec propter ἐβρύετο, quod Ionica magis specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. 1 seq. Τὸ δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἐλόντάς σφίας τὴν πόλιν ἔσχε τόδε) In his probarem si qui Codices darent, τοῦ δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἐλ. σφίας τ. π. ἔσχε τόδε: qua structura utitur Aristoph. Avt. vs. 380. Sic apud Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 315, 40. Dercyllidas τούτους, ταιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπλῆσθαι. Scribi tamen etiam potuit: τόδε δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἐλόντάς σφίας τὴν πόλιν ἔσχε τότε ἔσαν ἐν τῇσι Σαρδ. Sic loquitur in re simillima Thucyd. I. c. 73. ὅπερ ἔσχε μὴ κατὰ πόλεις αὐτὸν ἐπιπλέοντα τὴν Πελοπόννησον πορθεῖν: quin ipse Herod. I. c. 158. Aristodicus, inquit, ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους. Dissimilia, ni fallor, erunt, quae multa poterunt obmoveri: nam non nescio Sophocleum Philoct. vs. 1235. ἔστιν ὃς σε καλύσει τὸ δρᾶν: quaeque huius sunt classis plura. VALCK. — In vulgatam huius loci scripturam consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S.

9. τὰ περίεσχατα νεμομένου τοῦ πυρός) Scriptura τὰ ἔσχατα περινεμομένου habet quo commendetur. Sed περιέσχατα lib. I. 87. sicuti τὰ περὶ τὰ ἔσχατα eiusdem Musae c. 191. Quod subsequitur autem, οὐκ ἔχοντος ἐξήλυσιν, Laurentius accipit, ac si παρέχοντος esset; neque inprovidē, si quidem ἔχον

ea apud *Thucydidem* potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus ἔχοντες erueretur, spernendum cum *Pavio* et aliis haud cense-rem. WESS.

12. διὰ μέσης τῆς ἀγορῆς) Pactolum διὰ μέσων ἀφικνούμενον Σάρδων ἱστομα χρήματα κομίζειν hinc *Dio Chrysost.* Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum conplures. De amne *Hermo* [lin. 13.] iuxta *Phocaeam* in mare se mergente lib. I. 80. WESS.

CAP. CII. 2. Κυβέβης) Favet *Galeo*, Κυβέβης emendanti, verum iniuriā, *Valla*. Vulgato patroni veniunt *Hesychius*, *Eustathius*, *Suidas*, et quos plures advocavit doctissimus *Gudius* ad *Phaedri* lib. III. Fab. 20. Haec est inclamantis *Chori*, Ὁρεττίρα παμβῶτι γὰ, Μᾶτερ αὐτοῦ Διός, Ἄ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὐχρηστον νέμις, *Sophoclis Philoct.* vs. 390. Eadem in *Maecenatis* Epigr. Ades huc, ades *Cybebe*, ἑστὰ montium dea, h. e. Ὁρεττίρα *Sophoclis*; cuius ego suffragio eam Latini versus apud *Diomedem* et *Fortunatianum* scriptionem praecoptarem. Multa nuper et docta de *Cybebe* et *Maecenatis* Epigr. Cl. *Pet. Burmannus* *Secund.* Anthol. Latin. lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in Graecia obtentus, quem [lin. 3.] *Persis* scriptor tribuit, arcessitus erat: verior caussa, quod deos parietibus includi negarent, templa improbantes. Conf. *Brisson.* Reg. Pers. II. 31. etc. WESS. — Pro eo quod in *Vallae* Latinis erat, templum *Cybeles*, graecam nominis deae formam *Cybebes* cum *Gron.* tenuit *Wess.* S.

3. ἀντιπύμπρασεν τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.) Hic insano tantum furori fuit praetextus: neque Persarum res sacras, nedum Asiatica templa violaverant Aegyptii, quum teste *Diodoro* I. 46. *Cambyzes* ἐνέπρησε τὰ κατ' Αἴγυπτον ἱερά. De Graeciae templis a Persis vel incensis vel violatis veterum loca collegerat *B. Brisson.* de R. Pers. II. pag. 218. et seqq. Haud protrita dedit vir Magnus ad *Diodori* Sic. XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam *Theopompus* certe verisimillimam movit, formulam illam iuris iurandi, quam Graecos ad Plateas iurasse perhibent, ab Atheniensibus esse confictam. *Theopompi* praeceptori *Isoerati* pag. 73. v. soli dicuntur Iones illis diras imprecati, qui templa Deorum instaurarent igne Persarum violata, tanquam mo-

numenta posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἐμπροσθέντων ἱερῶν ἐπηράσαντο ἢ τινες (legerim, ἢ τι τινὲς) οἰκοδομήσαντες. Qui Persis apud Plataeas se obiecerunt Graeciae populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum secundum Herod. ferme viginti: praeter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persae, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui sorte transfugae pugnae interfuerunt nobilissimae, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 58. Abis Apollini sacratum templum quod συλήσαντες ἐνέπρησαν. Huc adde templa quaedam Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλφειῳ ναοὺς ex Pausan. Phocicis pag. 887., praeterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Graecia Persae incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quae cetera Graecorum magnificentia non poterant aequiparari, duo scribit de nobilissimis ὑπὸ Περσῶν κατακυύηται: τὸν τε ἐν Σάμῳ τῆς Ἡρας (ναὸν,) καὶ ἐν Φωκίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς· θαῦμα δὲ ὅμως ἦσαν καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς λελυμασμένοι, VII. p. 533. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem amplificaverunt Athenienses. VALCK.

11. Εὐαλκίδια) Quidquid in hominis nomine Codices variant, de recepto nihil demuto. Εὐάλκας, quo titulo victorem Olympiae Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλκίδη et Εὐαλκίδια recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἐπικαλειόμενου σφέας πολλά δι' ἀγγέλων Ἀρισταγόρῳ) Sic recte Passion. et Ask. sicuti cap. 108. Ouesilus κήρυκας διέπειπε - ἐπικαλιόμενός σφέας, activa verbi notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in latinis expressit, in graecis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἐπικαλειόμενους. WESS.

6 seq. πολέμον ἐσκεινάζοντο) Prudenter Reiskius priorem abdicavit coniecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. προδοσίην ἐσκεινάζοντο. Mox [lin. 9.] ἐκπλώσαντες τε ἔξω τὸν Ἑλλησπόντον in structura geminum habebit c. 104. φυλάξας ἐξιλθόντα τὸ ἄστυ. Alii maluissent, ἐκπλώσαντες ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐκπλώσαντες τοῦ Ἑλλησπόντου, qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius, καὶ γὰρ τὴν Καῦνον etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. WESS. — Vide ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I. 86, 58 seq. S.

CAP. CIV. 5. Εὐέλθοις) Notissimus ex Pheretimaie historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet aetas. Cur autem [lin. 6.] παρηγορήτο ex scriptis Codd. praetulerim, non repeto dicta. [Vide Adn. ad c. 100, 8.] *Portus*, vulgato praesidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

11. στασιώται) Erunt fortasse, qui de militibus (στρατιώται) cogitabunt: quibus, tametsi prospiciam quid pro illis dici queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. commutatio diversitati occasionem, (uti lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in *Strabone* etiam lib. XIV. p. 992. B. [p. 674. D. ed. Cas.] ubi *Athenodorus* ἱππικὸν λόγον μετὰ γυναικῶν, *Boëthum*, καὶ τοὺς συστρατιώτας: atqui illi poëtae nulli milites, nulli commilitones veri, sed συστασιώται, [quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori *Strabonis* offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.] unde mox τῆς στάσεως ibidem mentio. Συστασιώται non ignoti *Herodoto*. WESS. — Pro scriptura στρατ. in *Wesselingii* Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

15. ἐπολιόρκει προσκατήμενος) Assidebat oppugnabatque oppidum, *Gellius* Noct. Att. VII. c. 1. De obsidione, ut adsidere *Livio*, Graecis adhibetur πόλει vel πόλιν προσκαθῆσθαι. Attingit clar. *Wess.* ad *Diod.* I. p. 502. Herodoteum illud bis terve dedit *Pausan.* I. pag. 30. Συρακούσας πολιορκούντες προσκαθήντο: scribi debet libro VII. p. 558. Ἡράκλειαν δὲ προσκαθήντο πολιορκούντες: et VIII. p. 681, 2. ἐπολιόρκουν προσκαθίζοντο, ubi vulgatur προκαθίζοντο. πολιορκία προσκαθίζοντο *Thucydidis* est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. ὥς οὗτοι γὰρ οὐ καταπροΐξονται) In *Vallae* Latinis erat, non fuisse illos prae contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non impune rebellionem ablaturus innuebat, quam eius mentem *H. Steph.* et *Portus* non praeterviderunt. Glossator mstus adscripsit ea, quae *Aristophanis* offerunt enarratores ad *Equit.* vs. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad Cl. *Valcken.* observationem lib. III. 37. [Adnot. ad III. 36, 33.] WESS. — Non teneri hic a *Gronovio* debuisse *Vallae* interpretationem, *Valckenarius* etiam h. l. monuit. S.

9. ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν) Cur improbatum hoc fuerit, nul-

lam, nisi in Mediceo, caussam animadverti. [Accedunt illi tamen et alii codices, πρὸς pro εἰς scribentes.] In Eustathio εὔξατο ἀνθρώπων εἰς οὐρανὸν ἀφίς τὸν οἶστόν, ridicule: ἄνω si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. saepe loco ἀνθρώπων ponitur: id exscriptorem sefellit, H. Stephanum minime, Dialect. pag. 49. de formula Ὡ Ζεῦ γενέσθαι, quomodo Eustath., disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitae formae masti conplures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adi ad Gronovium. WESS. — Ad ἐκγενέσθαι lin. 11. monuerat Gronov. verbum εὔχουμαι intelligi. S.

11. Ὡ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι) Digna lectio Codicis erat Med. ἐκγενέσθαι, pro ἐκγενέσθω iure recepta, quam uno alterove exemplo communiret Gronovius, ut alibi fecerat vit clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti Tragici senarius apud Etymol. pag. 346, 43. Ὡ Ζεῦ, γενέσθαι τῆςδε μ' ἐξάντη νόσου: quem alibi lectum non recordor. Aeschyl. Sept. contr. Theb. vs. 259. Θεὸ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν. Adde Eurip. Suppl. 3. Aristoph. Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit Xenophontis Abradates Κυρ. Παιδ. VI. p. 100, 42, qui ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπεύξατο, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι φανῆναι ἀξίω μὲν Πανθείας ἀνδρὶ: vel eiusdem Cyrus p. 97, 42. Ἄλλ', ὦ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο ὡς βούλομαι. Horum prius probavit H. Steph. in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus Eustathium. Hic nostra quoque proficiens Herodotea, Florentinam adfirmat lectionem in Iliad. β'. p. 188., 29., ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῃ σχῆμά τε ὁμοιον εὐχῆς, καὶ ἱστορία τοιαύτη· Δαρεῖος εὔξατο, ἄνω εἰς οὐρανὸν ἀφίς οἶστόν, καὶ τὸν αἶρα βαλὼν, Ὡ Ζεῦ γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Ut apud Herod. IV. 18., si me non fallit suspicio, ἄνω mutatum erat in ἄνοι, vel ἄνθρωποι: sic in his, pro ἄνω εἰς οὐρανὸν, ed. Rom. dabat ἀνθρώπων εἰς οὐρανόν. Absurdam lectionem correxerat et H. Steph. l. c. quam ex ἄνω πρὸς ortam perperam putat Al. Politus, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: ἄνω πρὸς εἰς οὐρανὸν ἀφίς οἶστόν. Scripsisse mihi videtur Herod. οἶστόν ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπιῖναι. In his ἥλιον legisse videri possent de quibus Diogen. Laërt. in Prooem.

§. 9., καταγινώσκουσιν Ἡροδότην οἱ τὰ περὶ Μάγων γράφοντες μὴ γὰρ ἂν (ἀνω perperam Ed. Meibom.) εἰς τὸν ἥλιον βίλην Εἰρήνην ἀκοντίσαι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πίδας καθεῖναι, θεοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδεδωμένους: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Praep. Ev. p. 34. c. τὰς χεῖρας ὀρέγειν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἥλιον. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persae; sed et coelum adorabant, ut Graeci Iovem. Persae Herodoto dicuntur lib. I. c. 131. τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες: hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem. VALCK.

CAP. CVI. 11. τοιοῦτόν τι ἐπρήχθη) Quorum quidnam, olim a Valla positum, eandem monstrat lectionem, quam a Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censerem: κῶς δ' ἂν τῶν σῶν βουλευμάτων τούτων τί ἂν ἐπρήχθη: horum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, [lin. 15 seq.] τί δ' ἂν ἐπιδημιῶν ποιῶμι ταῦτα; τί δ' ἐνδοῆς ἰών; τῷ πάρα μὲν πάντα ὅσαπερ σοί: congruit Magorum ad Astyagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Oedipum oratio in Soph. Oed. Tyr. vs. 600 et seqq. Νῦν μὲν γὰρ ἐν σοὺ πάντ' ἄνιν φόβου φέρω. Πῶς δ' ἦτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν Ἀρχῆς αἰλύπου; Πῶς δ' ἦτ' ἐγὼ κεῖν ἂν λάβοιμ', ἀφείς ταῦτε; et ad iratum Thesea Hippolyti Eurip. vs. 1012. Μάταιος ἄρ' ἦν κόουδαμὸς μὲν οὖν Φρενῶν. Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν Ἡμιστά γ'. ut locum eleganter emaculavit nuper Ier. Marklandus. VALCK.

16. πάντα ὅσαπερ σοί) Multo hoc amplius, quam ὅσα Πέρσῃ ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regis promissa, ἔχει τὰ περ ἂν ἐγὼ ἔχω, ἐμός τε σύσσιτος ἰὼν καὶ σύμβουλος, supra c. 24. WESS.

29. πάντα καταρτίσω ἐς τῶν) Vulgatum καταρτίσω Portus ex καταρτάω deducit, unde χρῆμα κατηρητημένον lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarciendo instaurandoque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c. 28. Sophoclis Oed. Col. vs. 71. καταρτίσαν, h. e. ἐντεπίσαν, eodem vergit. WESS.

34. Σαρδῶ νῆσον τὴν μεγίστην) Malunt νήσων τὴν μεγ., non absurde, modo schedae iuberent. Noster principio lib. VI. 8. Σαρδῶ νῆσον τὴν μεγίστην ὑποδείχμενος κατεργάσασθαι, de eodem Histiaeio. Plures olim Sardiniam inter insulas

matris mediterranei maximam perhibebant. *Scylax Peripli* fine, *μεγίστη Σαρδῶ*, *δευτέρα Σικελία*, *τρίτη Κρήτη*, errans profecto. Sed vide Ph. *Cluverium* *Sardiniae* c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. *Σαρδῶ νήσον etc.*) Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam *insularum maximam* vocasset Histiaeus, *νήσων τὴν μεγίστην*: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur Bias *πλείν ἐς Σαρδῶ*, *νήσων ἀπατίων μεγίστην*: quod utilissimum suum consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. *Diog. Laërt.* I. 85. Ante Biantis aetatem idem illud consilium suis Messeniis, tyrannide Lacedaemoniorum oppressis, dederat Mantichus: *Pausan.* IV. [cap. 23.] p. 336., *Μάντικλος ἐκίλευ - - πλείσαντας ἐς Σαρδῶ κτήσασθαι μεγίστην τε νῆσον καὶ εὐδαιμονίαν πρώτην*. Idem X. p. 836., *ἡ Σαρδῶ*, inquit, *μέγεθος καὶ εὐδαιμονίαν ἔστιν ὅμοια* (sic T. Hemsterh.) *ταῖς μάλιστα ἰπαινουμέναις*: conf. *Diodor.* Sic. I. p. 341. et 343. Wess. et Cluver. Sard. Ant. p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. *στρατιὴν πολλὴν ἄγοντα Περσικὴν*) Talis confusio sive *σύγχυσις* nec inconcinna neque insolens. Exemplorum affatim D'Orvillius conduxit ad Chariton. lib. III. 7. pag. 520. Mox *ἄνδρα Πέρσῃ δοκιμον* [pro *προσδόκιμον*] scribentes et necentes Arch. et Valla aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. *ἐπὶ δὲ Μίλητον - - ἦν στρατὸς προσδόκιμος*. WESS.

11. *ἐς τὴν Κύπρον*) Ista verba, more historicorum in medio posita, aequae pertinent ad sequentia, καὶ οἱ Πέρσαι, atque ad ea quae praecedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e Cilicia Persae navibus in oram Cypri Ciliciae traiecissent oppositam, ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα περὶ, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus Salamina, in altera insulae parte sitam, Syriae obiectam. Seleuciā nave profecti Paulus et Barnabas in Cyprum primum venerunt Salamina, Act. Ap. XIII, 5. mox dicuntur διελθόντες τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου. Quando Paphus in ipso fuit Orientali latere Cypri, atque hinc in Pamphyliam traiecerunt Apostoli, quod spectatissimi Codices offerunt, διελθόντες δὲ ὄλυν τὴν νῆσον, causae nihil est cur sperneremus. VALCK.

14. αἱ καλεῖνται Κληίδες) Bene Mssti; in Κληίδες tamen Atticorum recentiorum, de quibus Cl. *Valckenarius* ad *Phoeniss. Euripid.* vs. 268., morem temere sectati. Isto de promontorio et insulis adiacentibus, Κληίδες πόντου καὶ ἰσχατιαὶ Σαλαμίνος in vetere *Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366.*, ubi *Brodaeus* docte, et *Io. Meursius* *Cypri lib. I. 27.* WESS.

CAP. CIX. 8. ἀνταγωνιζόμενους) *Sermonis* genius restituto favet: ἀποσιεύμενες, ἐπισιτιούμενοι, pluraque hoc de genere in *Musia*. Conf. *lib. IV. c. 154. et 203.* Parvi autem referet, ἰσβαίνειν an ἰσβαίνιν eligatur: manet eadem sententia, et verborum frequens commutatio est, sicuti *lib. VII. 128. etc.* WESS.

11. τὸ κατ' ἡμῶν) Ordo rei hoc praefendum suadet. *Eligite*, inquit *Cyprii* *Ionibus*, ut, quantum in vobis est, *Ionia* et *Cyprus liberae* perseverent: quam quidem optionem τὸ κατ' ἡμῶν infringit et iugulat manifesto. Τὰ κοινὰ, [*lin. 13.*] a *Galeo* probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποσιμφοθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, a *communī Atticae civitatis legati* c. 85. τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων *lib. VI. 14.*, KOINON ἸΩΝΩΝ, COMMUNE ASIARUM in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabiliunt. Φυλάξαντες qui volent, utantur arbitrio. WESS.

CAP. CX. 5. καὶ Σολίων ἀπολιξάντες τὸ ἄριστον) Nulla hic *Arch.* neque aliorum *Codd.* haberi ratio debuit. Σόλοι in *Cypro*, Σολεῖς *Ciliciae*. Auctor *Vitae Arati*, a *Petavio* publicatus: εἰσὶ δὲ καὶ ἑτεροὶ Σόλοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλοι καλοῦνται· οἱ δὲ Κιλίκιοι, Σολεῖς. Quibus concinit *Diogenis Laërt.* *lib. I. 32.* observatio. Pravum etiam ἀπολιξάντες, hoc certe loco, ex levi scriptionis vitio ortum. Dedit *lib. III. 14.* καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολιξας, aliasque virgines seligens: et τριήκοντα μυριάδας ἀπολιξάμενος στρατοῦ *Mardonius*, sibi xxx. illa millia secernens, *lib. VIII. 101.* *Talia* in *Thucydide*, *Xenophonte*, et *Procopio* in primis, conplura. WESS.

CAP. CXI. 4. ὑπασπιστῆς γένος μὲν Κάρ) Una litera perperam posita (Κάρ in καὶ transierat) latens his vulnus inflixerat: ex nullius forsā expectandam ingenio *Gronovius* opem attulit, a *Med. Cod.* subministratam. Confusae librariis literae P. et I. centena Graecis scriptoribus inflixerunt vitia: ex *Hezychio* nonnulla tollere coepit,

quem nobis ademptum lugemus, claro iuvenis ingenio, Io. Pierson. in Praef. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὸ μὲν γένος Κάρ, τὰ δὲ πολέμια κάρτα δοκιμος, καὶ ἄλλως λήματος πλῆος. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat μ male duplicatum; tollendum iam monuerat Graevius. Aptē quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. seq. [c. 112, 11.] forsā et in aliis Codd. pro Κάρ, vera lectione, reperietur ὀπάων, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedisequus; ὀπάων vel ὀπίων, id est ὀπηδός et ἐπάμων: hoc ipso cap. mox legitur, εἰπε πρὸς ταῦτα ὁ ὀπάων αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes καθ' ὅλην ἐπλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. A. [pag. 662. D. ed. Cas.] Singuli quoque passim apud Graecos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti. Aristoph. Av. vs. 765., Εἰ δὲ δούλος ἐστὶ καὶ Κάρ, ὥσπερ Ἑξπριστίης. VALCK.

Ibid. γένος μὲν Κάρ, τὰ δὲ πολέμια etc.) Egrege ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολέμια, sive πολεμῆια ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent εἰς οὗτοι μέλει πολεμῆια ἔργα Iliad. B'. 338. et N'. 727. Iam λήματος πλῆος cur integraverim, non iterum monita ad cap. 72. WESS.

17. μέγα τοι γίνεταί) Malebat D'Orvillius, si codices ad-dicerent, μέγα τι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμῖς συμφορῇ, priscorum opinionem probat, vinci et sterni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, Aeneae magni dextra cadis, Aen. X. 830. Adi ad Ciofanium in Ovidii Metamorph. V. 191. WESS

CAP. CXII. [2. ἄκροι γινόμενοι ταύτην τὴν ἡμέραν) Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 18. scripturam defendens, et ὀργὴν οὐκ ἄκρος haud dubie irae non temperans significare contendens, hac nititur ratione: „quia ἄκρος saepe, ut Herod. V. 112. „indicat superior, victor.“ Non viderat vir doctus, verbis supra scriptis nullam aliam nisi eam subiectam esse sententiam, quam his Latinis commodissime Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnant. S.]

CAP. CXIII. 6. πολυμιστήρια ἄρματα) Explicant

Critici ad Aristoph. Nub. vs. 28. Πολεμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἄρματα, ἃ ὧν ὁπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡνίοχος καὶ παραβάτης sive παραβάτης alii. Mansit itaque Salaminis priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Boeotia, de quibus, et gemina sectatis, ad Diodori XII. 79, pag. 527. WESS.

11 seqq. Φιλοκύπρου δὲ τούτου etc.) Plutarchus consentit in Solon. pag. 93. A., hoc amplius, Solonem tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et incommodum prioris Aepeae situm, conderet, quae a Solone deinceps Σόλοι. Non illis dissimilia Auctor Vit. Arati, nisi quod regem Κυπράνορα adpellet. Io. Meursium haec non fugerunt, Cypri lib. I. 7. WESS.

12. ἀπικόμενος εἰς Κύπρον) Et aliunde noveramus in Cyprio saepius et satis diu Solonem fuisse commoratum: primo tamen adpectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista voces aliquot intercidisse. Sed tradere voluit, ut opinor, Herodotus, dum moraretur apud Philocyprium, Solonem in ipsa insula Cyprio carmina condidisse, quibus amicū istum suum collaudarit: atque id manifestum est ex parte Elegiae, qua Regem istum alloquebatur Solon, Plutarcho conservata in Solone p. 93., Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίῳι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσω· τὴν τε πόλιν ναίεις καὶ γίνος ὑμίτερον. Αὐτὰρ ἐμὲ ἔξ· ἡνὶ θεῇ κλεινῆς ἀπὸ νῆσου Ἀσκηδῆ (Hesych. Ἀβλαδῆ) πέμποι Κύπρις Ἰσσιφάνος: detque illa mihi νόστον πατρίδ' εἰς ἡμετέραν. In Solone suo, nec mirum, solito negligentior Io. Meursius carminum Solonis omisit reliquias; scenarios etiam, quibus suam ipse πολιτείαν, quam constituit Athenis, descripserat elegantissimos, ex Aristide, Plutarcho, aliisque inter se collatis partim certe concinnandos. VALCK. — Solonis quotquot Fragmenta supersunt, diligenter collecta, Brunckius edidit in Gnomiis Poëtis Graecis p. 73-84. ubi versus isti in Philocyprium, pag. 81 seq. S.

CAP. CXIV. 7. ἱμαντεύθῃ σφι) Ad eum modum superius cap. 45. τὰ μεμαντευμένα, et Heliodori τὰ ἐκ νικίας μεμαντευμένα Aethiop. VII. princ., quibus nunc non adiungo λουτρά τοῖς τετρωμένοις μαντιυτά, et Philocteten μαντευ-

τὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovisse ad Iudic. c. XIV. 9. illuminandum Hieroz. P. II. lib. IV. 10. p. 505. WESS.

CAP. CXVI. 3. Ὑμέης) Dedi hanc scripturam Codicum consensui, redituram c. 122. Ὑμαίης si cui placebit, caussa ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendebit. Τοὺς ἐν Σάρδισι στρατευσαμένους [lin. 5.] nec hic, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. WESS. — Veterem scripturam ἐς Σάρδεις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram praeferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περκώτην) Puro fonte si manarunt in Ethnicographo Περκώτη, πάλαι Περκώπη, haud spreverim ex schedis Περκώπην. In Strabone [lib. XIII. pag. 590. B. ed. Cas.] nunc quidem, καὶ ὅτι πάλαι Περκώτη μετανομάσθη ὁ τόπος: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, Περκώπη ibidem fuit. Poëtae modo Περκώτη, alibi Περκώπη Iliad. A'. 229., ubi Eustath., ἡ δὲ Περκώπη αὕτη, ἰτίρα ἴσθι παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, nescio quo iure. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cuius in nomine Homeri Codices olim aequae variarunt ac Herodotei. WESS. — Apud Strab. I. c. Tzschuckius T. V. pag. 293. praecuntibus Mssis una voce ἡ Περκώπη edens, Politum laudavit ad Eustath. in Homer. T. II. pag. 771. De eadem urbe conferri possunt quae a Casaub. et a nobis ad Athenaeum notata sunt, Animadvrs. T. I. p. 225. et praesertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 5. ἐκ τῆς Ἰδριᾶδος) Regionis nomen instauravi, expugnatus Stephani verbis, Ἰδριᾶς πόλις τῆς Καρίας: quae quidem antea Chrysaoris et Hecatesia cum diceretur. ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In Πιξοδάρον titulo [lin. 7.] nihil novatur, numis et Diosdoro XVI. 74. ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ: nihil quoque in Κινδυεύς, [lin. 8.] cui suo periculo Κινδίος: a Cnido Cariae, Nob. Palmerius substituit, oblitus Cnidum gentile Κνίδιον formare: Berglerus malebat Ἀλινδῆς, ex Alindis Cariae ap. Arrianum Αναβ. I. 24. Equidem nihil demuto, siquidem Κινδύς, Κινδύη, et Diana Κινδυᾶς in Cariae finibus apud Polybium [XVI. 12, 3.] et Strabonem lib. XIV. p. 972. [pag. 658. B. ed. Cas.] cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum Herodot. T. VI. P. I.

Demon in Schol. ad *Plut. Aristoph.* vs. 1003., egregia *Hemsterhusii* opera adiutus, indicaverat. WESS.

[8. τοῦ Κιλίκων βασιλῆος Συναρίτιος) Conf. VII. 98, 4. et *Wesseling.* ad I. 74, 16. S.]

CAP. CXIX. 7. ἰς Λάβρανδα) Superstitiosa membranae *Medic.* veneratio (vere *Hemsterhusius*) Λάβρανδα *Herodoto* inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρανδα, quam utramque scriptionem Florentiae atque alibi combinarunt. Λάβρυν olim *Lydi* et *Cares* securim adpellabant, teste *Plut.* Qu aest. Gr. p. 302. A., hinc Λάβρανδα. *Straboni* et numis Λάβρανδα, *Iupiterque* Λάβρανδηνός, qui frequentius Λάβρανδηνός, lib. XIV. pag. 973. Quid de *Aeliano* dicam, cui ex λαβρῶν καὶ πολλῶν ἵσασι *Iupiter* iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens *Iovem* lib. XII. de *Anim.* c. 30. Cautior *Strabo*, de quo antea ad *Herod.* I. 171. WESS.

Ibid. κατελήθησαν ἰς Λάβρανδα) Enarrat *Herodotea*, et cum *Demonis* fragmento comparat *Ti. Hemsterh.* ad Schol. in *Aristoph.* *Plut.* pag. 355. ex cuius eruditissima coniectura scripserit *Demon*: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τῇ τοῦ Λάβρανδῆος ἄλσει βουλευσαμένων. *Herodotus* ἱρὸν μῆγα τι fuisse scribit καὶ ἄγιον ἄλσος πλατανίστων: cui et alibi permittuntur voces ἱρὸν et ἄλσος, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλσος τοῦ Ἄργου: τὸ ἱρὸν, et τὸ τίμνος: ubi mox ἄτι γὰρ πυκνοῦ ἵοντος τοῦ ἄλσος. In hoc *Lahrandensis Iovis* luco sacellum probabiliter fuit, in quo staret *Iupiter* Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in Qu aest. Gr. *Plutarch.* p. 301. F. cur manu tenebat τοῦ Λάβρανδῆος Διὸς ἐν Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα πάλαιον ἤμινον? *Iupiter* Στράτιος aetate recentiori colebatur et alibi terrarum, *Herodoti* forsitan aetate nusquam nisi in *Caria*, vel saltem a *Caribus* solis. Istis interiectis de *Iove* *Stratio*, vacula sibi usitata redorditur orationem *Herodotus*: [lin. 10.] Κατελήθιντες ὧν οὗτοι ἐνθαῦτα ἐβουλεύοντο περὶ σωτηρίας: his ex libro *Med.* voculam δὲ inseruit *Gronov.* quam omissam mallet: in eundem sensum scribi quoque potuerat, κατελήθιντες δὴ οὗτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὴ, sic etiam *Nostro* frequentatur: vid. *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* pag. 322. et in *Obs. Miscell.* III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. 7. πισόντων δὲ πολλῶν) Si confirmare-

tur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo prae-
bet Ed. Steph. πισόντων δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιοι
μάλιστα ἐπλήγησαν: quum in universum multi cecidissent in
praelio, Milesii tamen maximam prae ceteris cladem accepe-
runt Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι - -
πανδημί τοῖς Καρσοὶ βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσαις μετ' ἐκείνων συμ-
βαλόντες, σχεδὸν πάντες ἀπέθανον. Quod in Herodoteis est πλη-
γῆναι, ubi eodem modo ponitur a Thucydide III. 18., recte
explicatur a Schol. μὲγάλως νικηθέντες. Πληγὴ γάρ, inquit,
κατὰ πόλεμον, καὶ τραῦμα, ἢ ἰσχυρὰ ἥττα. Herodotus aori-
stos primos pass. adhibet prae secundis; non hic tamen
scripsisset πληχθέντες, [aut ἐπλήχθησαν,] quod et inusita-
tum recentioribus: in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 1402.,
πληχθεῖς mutandum videtur in παταχθεῖς: ne hoc quidem
apud veteres Atticos inveniatur, neque etiam παταγῆς,
quod viri docti putabant restituendum Lysiae p. 15., ubi
pro ποδηγῆς legendum sine controversia πληγῆς. Actor at-
tice dicitur πατάξει: qui patitur, πληγῆναι. Ad minuta ta-
lia homines eruditi saepe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μετὰ δὲ, τοῦτο τὸ τραῦμα etc.) Ve-
rior talis distinctio. [Vide Var. Lect.] Debent, quae se-
quuntur verba, [ἀνέλαβόν τε καὶ ἀνιμαχίσαντο,] suum sibi
ex more habere. [Scilicet pro ἀνιμάχ. male ἱμαχίσαντο est
in Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.]
Praeit scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (Aristides) ἀνέλαβε πᾶ-
σαν ἐπινεχθεῖσαν οἱ αἰτίνην: tum VIII. 109. νικημένους ἀνιμα-
χίσθαι τε καὶ ἀναλαβεῖν τὴν προτέρην κακότητα. Neque Diodorus
aliter XVI. 19. ἀνιμαχίσασθαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλευμένοις τὴν
ἥτταν, saepeque alias ἀνιμαχίσθαι τὸ γεγονός ἑλάττωμα. Nam
τῶμα Herodoteo sermone tantundem ac ἥτταν sive ἑλάττω-
μα valere, in dubio non est. WESS.

4. ἐλόχησαν) Debetur scriptis libris. Ἐλόχησαν - -
τάς τῶν Ἀθηναίων γυναῖκας lib. VI. 138. et saepiuscule. Foe-
dior in connexis macula atque ad tollendum difficilia.
Aldinum ἐπὶ Δάσῳ nullo commendatur merito: si ΕΠΙ-
ΔΑΣΩΙ scribatur, una aberit littera ab ἐν Πιδάσῳ, cui
Gronovius primas dedit. At ea Cariae urbs Πήδασα Polybio,
Straboni, Stephano, et Eustathio, Homericam Pedasum du-
dum eviluisse docenti ad Poëtam p. 623, 23. [ad Iliad. Z'.
p. 476, 21. ed. Bas.] Ubi vero ἐπὶ Πηδάσοισι pingetur,

res procedet, sed Codicum patrocínio defecta. *Vallae* Latina, in via quae in *Mylasa* fert, ex Graecis τὴν ἐπὶ Μυλάσῃσι ὁδὸν, magis sunt, sive *Mylassorum* in Caria situs consideretur, seu insidiarum architectus *Heraclides*, domo *Mylassensis*, accommodata. Accedit ἐπὶ Λασιῶσι, mutilate scriptum in *Arch.* et *Vind.*, neque sibilans neglecta obest, qualis in multis ΜΤΑΑΣΕΩΝ numis. Equidem *Vallae* praeiudicio paene abripior, et vix mihi tempero. Maneat tamen ἐν Πηδάσῳ, donec aliunde *Mylassis* tutela; succurratque Πηδάσος [sive Πηδάσων] in Caricae *Stratoniciae* vicinia apud *Strabon.* lib. XII. p. 909. v. [p. 611. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδὸν) ἐν Πηδάσῳ posuit in marg. *Stephanus*: illinc fluxit quod ante *Gronov.* vulgabatur ἐπὶ Δάσῳ. Eodem errore vulgatur in *Allegor. Homer. Heracliti* p. 420., ἡ ἐπὶ δυνάδι μάχῃ: ubi corrigi debet ἡ ἐν πεδιάδι μάχῃ, aut, si quis illud malit ut usitatius, ἡ ἐπὶ πεδιάδι μάχῃ. Pro diversis lectionibus, ἐπὶ Δάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, duo Codices offerunt in *Diss. Herod.* τὴν ἐπὶ Λασιῶσι ὁδὸν. Suspicio ad vocem Πηδάσῳ olim correctionem adscriptam *Δασιῶσι*, quae facile degenerarit in *Λάσιωσι*. Quid *Valla* legerit incertum est; nam *Mylassensis* *Heraclides* in vicinis memoratus menti scribentis offerre potuit Cariae *Mylassa*. Mihi maxime fit verisimile scriptum ab *Herod.* τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδὸν. Urbem ille Πηδάσα, quantum recorder, non nominat; sed incolae istius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πηδάσις, I. 175. VIII. 104. et 105. VI. 20., τὰ ὑπεράκρια ἴδουσαν Καρσί Πηδάσις ἐκτῆσθαι. Diceretur autem ἡ ἐν Πηδάσις ὁδὸς, ut via dicebatur in *Phocide* ἡ ἐν Φωκίῳ ὁδὸς. Saepe memorant τὰς ἐν Φωκίῳ πόλεις: τῶν πόλεων τῶν ἐν Φωκίῳ, *Demosth.* p. 210. *Philostratus* p. 842. dixit τὴν εὐθὺ Φωκίῳ τε καὶ Δελφῶν ὁδὸν. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. 362, 17. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρησίῳ καὶ τῆς ἐπὶ Μιδίᾳς ὁδοῦ: ad hoc exemplum hic quoque scribi potuit τὴν ἐπὶ Πηδάσῳ vel Πηδάσιῳ ὁδὸν, viam quae duceret in regionem *Pedasensium*, vel *Pedasa*. VALCK.

CAP. CXXII. 7. Αἰολίας πάντας ὅσοι τὴν Ἰλιδά νέμονται) *Galei* miror iudicium, veram lectionem esse scribentis Αἰολίδα. Virum doctissimum deceperat, ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio fit Διολίων ὅσοι τὴν Αἰολίδα

γῆν νέμονται: ista hinc illuc male translata suspicor, ubi Λίσσον exhibent Codices et Valla. Hic autem scripserat, opinor, Herodotus Αἰολίαις π. ὅσοι γῆν Ἰλιάδα, vel τῇν Ἰλιάδα γῆν νέμονται: quam hic lectionem vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus ἐν τῇ Τρωάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylenaci Sigeum repeterent, contendebant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετιὸν τῆς Ἰλιάδος χώρης, καὶ τοῖσι ἄλλοις. Oram maritimam ab Abydo Cumam usque quia tenebant olim omnem propemodum *Aeoles*, totum istum tractum Αἰολίδα dixerat Ephorus, teste Strabone XIII. p. 896. B. [p. 600. c. ed. Cas.] Quos cepit Gergithios sive Γέργιθας, [lin. 8.] Teucrorum veterum reliquias, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint diacere licet ex Herod. VII. c. 43. VALCK.

7. τὴν Ἰλιάδα) Ἑλιάδα Arch. pravum est, neque cum Galeo Αἰολίδα scribendum. Persarum in *Aeolidem* post pauca sequetur expeditio, ante quam *Aeolenses*, Iliadem oram incolentes, eorumdem vincantium iugum subierunt. Dabit tales *Aeolenses* cap. 94. huius Musae, et lib. I. 151. Vidit et Cl. Pavius. WESS.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὐκ ἄκρος) Laurentius mentis non compos, male de Aristagora; quippe, quod rerum series declarat, mentis nequaquam alienatae. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἄκροι τὰ πολέμια, *actes in bello* VII. 111., νηυσὶ ἄκροι γινόμενοι *lones in praelio navali* strenui cap. 112. superius; [Nollem ibi νηυσὶ cum ἄκροι a viro doctissimo iunctum: νηυσὶ ibi ad ὑπερβαλόντο refertur, classe superarunt.] alibi ἄκρη ἀρετὴν, et ἄκρος ὄργην, de quo lib. I. 73. Pindari ἀκρόστροφος Od. Olymp. XI. extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δὲ [ead. lin.] Reiskius inductum, Pavius οἱ παραξας, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego eius possessionem non turbo. WESS.

9. ἄγοι ἐς ἀποικίην) Hoc praetuli. Verba sunt consulentis et interrogantis Aristagorae. Qui vero ἄγειν ex pristino ἄγει finxerunt docti homines, illud insuper habuerunt. ἐτίχουσι [lin. 10.] ex iisdem schedis non laudo. Conatus Histiae: significatur, ut c. 23. WESS.

CAP. CXXVI. 8. πόλιν περικατήμενος) Ἐντίκ οδοῦς,

134 ADNOTAT. AD HERODOT. V. 126.

Novem vias, in quarum vicinia deinde *Amphipolis* ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post Aristagorae cladem, egregio auctore *Thucydide* lib. IV. 102. Atticae coloniae tempus in Olymp. lxxvii. aut sequentis initium incurrit, hinc Aristagorae et comitum strages in Olymp. lxx. Confer *Diodor.* XII. 68. et *Ed. Corsinum Fast.* pag. 184. Tomi III. Quod accedet, *Laurentii Vallae* meritis locabitur. Accusatur [*Valla* ab *H. Stephano*] ob *Miletum* in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi eius Latina ex principe editione: cuius sententia praecipue erat abeundi in *Myrcinum*, demandata *Mileto Pythagorae* viro inter populares probato procuratore *Mileti*. Aufer inde duo postrema, quae *Vallae* non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquido ne declarant insimulantium actionem? WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. μεμειμένος ὑπὸ Δαρείου) Nihil haberet, cur in contemptum μεμειμένος veniret ex Fragm. Regio, Ionum consuetudine idem ac vulgare μεμειμένος: immo vero lites praecideret, quibus receptum μεμειμένος vexatur. Obstat posterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., mirae quidem αὐξήσεως, sed Herodoteae apud Portum. WESS. — Nempe quasi simplex verbum esset μετίω, idem valens ac μεθίημι, dimitto. S.

10. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔββαλε μὲν σὺ) Dictum proverbiale, quo scitissime usus Gregorius est Naz., ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a Ioviano Imp. in Iulianum verteret, Stelit. II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ Ἡρόδοτου περὶ τῆς Σαμίων τυραννίδος καιρὸς εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔββαλε μὲν Ἰστιαῖος, ὑπιδύσατο (ὑπιδήσατο) δὲ Ἀρισταγόρας. Hinc hausit Nicephorus, [Hist. Eccl. lib. X. c. 38.] quem antestatus Gronovius est. Quod autem haec proxime antevertit εὐτὼ τοι Ἰστιαῖ, mutari οὐ κατὰ τὸν Ἰστιαῖ [quod Reiskio visum erat,] non debuerat. Artaphernes voluit, Ita, Histiaeae, quod ad haec negotia attinet, sese habet. WESS.

Ibid. τοῦτο τὸ ὑπόδημα etc.) Explicat Tzetzes Chil. III. vs. 324. et IX. vs. 240. τὴν ὑπόθεσιν δίδωκεν Ἰστιαῖος, Ἐς τίλος δ' ἔξεπείρανε αὐτὴν Ἀρισταγόρας: sed ipsi fraudis architecto Histiaeae dixit ista satrapa, non Dario. Proverbii vim obtinuisse Herodotea liquet ex Diogeniani Cent. VIII. Prov. 49. Cleonem τὸν βυρσοδέψην, decebant ista in Aristoph. Eq. vs. 314., Οἷδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλας καττύεται. VALCK.

CAP. II. [6. ὑπιδύει τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείου πολέμου) Herodotea verborum traieccio, quorum na-

turalis series haec erat: ὑπιδυνη τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν Ἰώνων πρὸς Δαρείον. S.]

CAP. III. 4. τὴν μὲν γενομένην etc.) Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum τὴν μὲν νυν ἐν αὐτοῖσι etc. veram apud ipsos causam non aperuit. Vicissum admodum lib. III. 65. τοῦτο ἐς ὑμῶν ἐκφάνει. Nec recipio tamen. Ordo, ut saepiuscule, turbator consulto; iuncta valuit οὐ μάλα ἐξέφαινε αὐτοῖσι. Histiaei autem de Ionum μετακινήσεως commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutis respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docemur II. Regum c. XVIII, 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Iustinus culte, VIII. 5. Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in aestivos saltus traiciunt, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quaedam loca videbantur, ad libidinem suam transfert. Mitto Romanos. WESS.

8. οὐδὲν τι πάντως) In coniecturam Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65, WESS.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγέλου ποιεύμενος (Ἐρμῆπου) Docto viro [Reiskio] placere δι' ἀγγέλου ποιεύμενος non potuit, proptereaque διάγγελον ποιεύμενος, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris διάγγελοι ad mandata ultro citroque transferenda; quales optiones et tesserarii Latinorum, διάγγελοι καὶ διαπτήρις, ex Plutarchi versione in Galb. p. 1063. r., qui Sympos. p. 678. d. quoque, διὴ γὰρ οὐχ, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, διαγγέλοις -- χρῆσθαι. Noster autem, quantum recordor, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtruderem huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ Ἀμφιδάμωσις διὰ χρηστηρίων ποιεύμενος, quippe dictionem dubitatione et correctione liberans. Gentile Ἀταρνίτης Cl. Valckenarius lib. I. 160. illustravit. WESS.

CAP. V. 8. ἀπωστὸς τῆς ἰουτοῦ γίνεται) Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est praepositio. Sophocles Aiac. 1044. Τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι: et Oedip. Tyr. vs. 649. ἡ γῆς ἀπ᾽ ὧν πατρίδες ἡ κτεῖναι λαβάν. Pluribus nihil opus erit. WESS.

CAP. VII. 3. ἔπεμπον προβούλους) Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) *Budaeus*, προβούλους in Graeciae civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis προβουλεύειν, προβουλευματα, apud Oratores, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Lysiam*, quibus atque *Harpocrati* molestus non sum. Πρόβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice Porto. WESS.

Ibid. ἔπεμπον προβούλους - ἐς Πανιώνιον) De XII. Ioniae civitatibus foederatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consultaturos; totidem enim tantum memorantur cap. seq. quae pro suis quaeque viribus naves adversus Persas instruxerint. Praeter istas in Πανιώνιον convenire sueverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates *Herod.* lib. I. cap. 142., quae de gentis nomine templum Πανιώνιον dictum condiderint, cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* lib. XV. cap. 49. Praeter ceteros τοῦ Πανιωνίου meminerunt *Diogen. Laërt.* I. 40. *Pausan.* VII. [cap. 3. et 4.] p. 529. 532. *Max. Tyr.* XXVII. 2. vid. *Append. Vatic.* Prov. II. 43. et IV. 11. VALCK.

9. ἐς Λάδην) Insulam *Ladam*, e regione Miletii iacentem, *Gronov.* ad *Arrian.* Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. WESS.

CAP. VIII. 3. Αἰολίων οἱ Λέσβον νέμονται) Possessionem tandem recipiavit, quod vi deiectionem fuerat. Ferri non possunt Αἰολεῖς, ἔσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται. Cui enim bono talis Aeolensium designatio? et cur nulli nominatim Aeolenses in sociorum catalogo? Contra ea Φωκαίων δὲ εἶχοντο Λέσβοις νησι ἐβδμήκοντα: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valeat. *Aeolicae civitates* aliae in continente, insulares aliae, et inter has *Lesbus*, lib. I. 151. *Steph. Byz.* in Αἰολία verissime, λέγονται καὶ οἱ τὴν Λέσβον οἰκούντες Αἰολεῖς. *Cl. de Pauw*, cuius par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ἔσοι vel οἱ τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται, atque inde corruptae scripturae natales arbitratur. WESS.

6. καὶ Μουσείους) Etsi ex *Arch.* lectione numerus navium rotundetur, prava est; peior *Vallac.* Recurritur ad διπτογραφίαν, quam admittentes vulgatae merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis Μουσίων vocabulis offensi. WESS.

CAP. IX. 8. ἐπιλεγόμενοι συλλέξαντες) Lene hoc; asperimum atque aures stridule radens ἐπιλεγόμενοι ἔλεξαν συλλέξαντες. Cur retinebimus illud insititium, quod suam in secuturis [lin. 13.] sedem occupat? Exterminetur proinde Codicum imperio, qui continuo [lin. 10.] ad doctorum suspicionem iustissime ἀρχέων. Simile mendum in *Aldo* lib. I. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

10. καταλυθέντες τῶν ἀρχαίων) Τῶν ἀρχέων vel absque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab *Arch.* oblatum et a *Valla.* Infra c. 13. Aeaces ab Aristagora ἀπιστήρητο τὴν ἀρχὴν, κατὰπερ οἱ ἄλλοι τῆς Ἰωνίης τυράννοι: frequenter τυραντίδος et ἀρχῆς κατάλυσις memorantur. Perperam posita distinetio locum obscuravit *Xenophontis* Ἑλλ. V. p. 331, 7. sic ista vulgari debuerant: τοὺς -- βουληθέντας Λακεδαιμονίοις τὴν πόλιν δουλεῖν, ὥστε αὐτοὶ τυραννῆν, τὴν τούτων ἀρχὴν ἐπὶ τὰ μόνον τῶν Φυγόντων ἤρκεσαν καταλύσαι. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, *Xenophonteis* interiectum ibid. vs. 26-29. quo sine iactura careremus. VALCK.

14. τοὺς γὰρ ἰωῦ τοῦ ἑκάστος) Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum cap. 10. ἑκάστος ἐς τοὺς ἰωῦ τοῦ ἐξαγγελόμενος, saepeque aliàs. [Vide vero Var. Lect.] Quamquam autem ἐμπερήσεται, quod deinceps, [lin. 18.] de minantium sententia nihil deminuit; moveor praestantium Mstorum praecudio, ut ἐμπερήσεται contemtui ne sit: sive enim secuturam brevi templorum conflagrationem velis, seu ea Atticorum sumas forma, qua πεπράσται, monitoribus Grammaticis, *Thoma M.*, *Moeride*, aliisque, vicem praebήσεται obit, minis accommodatum manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

18. οὔτε τὰ ἱερὰ οὔτε τὰ ἴδια ἐμπερήσεται) Hoc an ἐμπερήσεται ex *Med.* praeferendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus *Pausan.* IV. p. 297., scripsit συλήσεται δὲ σφισι καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς πατρίδας ἐμπερήσεται. Alterius generis apud *Ari-*

stophanem inveniuntur *πεπράξεται, ἀποκαλύφονται, κελεύεται, πεπλήξεται, ἐγγεγράφεται, κεκλησόμεαι, λελήφεται*: postremum restituendum est in Nubib. vs. 1310. et forsam in Eurip. Herc. Fur. vs. 729. pro *γενήσεται*, nisi praefereendum sit *διδήσεται*. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pier-son, p. 123 seq. Herodotus τὰ ἱερά et τὰ ἴδια similiter opponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, *Persa τὰ ἱερά καὶ τὰ ἴδια ἢ ὁμοίῳ ἱκοίμετο, ἱμπιπράς* etc. Deorum templa designans per τὰ ἱερά, per τὰ ἴδια non privatorum tantum aedes, sed quaevis, templis aliisque locis sacris exceptis, aedificia civitatum praesertim publica, qualia veteribus τοῖς ἱεροῖς opposita ὅσια dicuntur. Plerumque quidem per ἱερά et ὅσια, sacra et profana, intelliguntur apud veteres χρήματα: nonnunquam vero designantur et οἰκοδομήματα. Haeret in Isocratis Areopag. turpis menda p. 153. B. τὴν δημοκρατίαν οὕτω κοσμήσαντες τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις: urbem vertit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse καὶ τοῖς ὅσις, demonstrant haec Harpocratonis in Ὅσιον: Ἰσοκράτης Ἀριστογυτικῶ, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὅσις: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eosdem quos Isocrates, saepe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis aedificiis, velut in Olynth. III. p. 15., δημόσια μὲν τοίνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατισκυνάσαν ἡμῖν ἱερῶν et pag. 101, 46. contr. Androton. p. 386, 24. quae loca Ciceroni observabantur I. in Verr. c. 21. et Sallustio Bel. Cat. c. XII. ubi notat Ios. Wasse. VALCK.

21. λέγεται ἐπηρεάζοντες) Laurentii, haec eis damna dicite eventura, iure Pavius explodit. Persae, minis uti defungerentur, volebant. Idem Raphelius ad Matth. c. v, 44. perspexit, scholiaste Thuoydidis advocato, ad quem lib. I. 27. praeclara Cl. Wasse, tum quoque Des. Heraldus erudita disputatione contra Salmasium, Animadvers. ad Ius Attic. et Rom. lib. II. 15. WESS.

CAP. XI. 4. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς) Ad Homeri exemplum, quod Stephanus ostendit, Iliad. K'. 173. πάντισσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς: pro quo Synes. de Regn. p. 21. B. πῶν γὰρ πάντες ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articulum, Poetae, Longino, codicibusque invisum, delevi. Iunge P. Burmann. in Phaedri lib. V. 8, 1. WESS.

Ibid. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς) Phocaeensis ista Dionysii Longinus in exemplum advocat hyperbati, sect. xxii, 4. monetque, ὡς μὴ δοκεῖν ἰσχυμμένα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένα, Herodotum invertisse dicendorum ordinem, quae naturali suo situ sic secundum Longinum fuissent collocanda: Ἦ ἀνδρες Ἴωνες, νῦν καιρὸς ἐστὶν ὑμῖν πόρους ἐπιδίχσθαι ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν τὰ πράγματα. Homericum illud expresserunt Theognis vs. 557. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς: et auctor Epigramm. Ἀκμᾶς ἴστασθαι ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III. p. 648. [Vide Analect. Brunkii T. I. p. 133.] Sed haec Herodoti, quaeque sequuntur, ἢ εἶναι ἰανθίροις ἢ δούλοις, Aristides imitatur in Themistocle T. III. p. 503. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἰσθηκότες, (ἢ) εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ: id est σωθῆναι ἢ ἀπολέσθαι, ut recte Schol. explanat. Herodotei quoque Dionysii forte meminerat Livius dum ista Locrensem legatum Romanae dicentem faciebat, lib. XXIX. 17. In discrimine est nunc humanum genus, utrum vos, an Carthaginienses, principes orbis terrarum videat. Frequentatur in talibus ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα - - πρότερον μὲν ἐπὶ ποιῖν, νῦν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἦκει τὴν ἀκμὴν. Eurip. Phoen. vs. 1088. Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτὴν (ἤλθον.) Ionas suos docere voluit Dionysius, in novacula stantem occasionem esseprehendendam, cuius opportunitatem frustra quaererent amissam; atque adeo, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, Aristoph. Plut. vs. 255. VALCK.

7. ταλαιπωρίας ἐνδύεσθαι) Amplius hoc, quam receptum ex Medico. ταλαιπωρίην δύναισθαι. Post pauca τετρυμένοι ταλαιπωρίῃσι, explicatque Longinus πόρους ἐπιδίχσθαι, nullo propterea merito vapulans. Quod eius autem in schedis ταλαιπωρίας ἐνδύεσθαι, id leviter aberrat, nec mutari in prima editione ταλαιπωρίαις ἐνδύεσθαι debuerat, super quo Zach. Pearce ad elegantissimum scriptorem. WESS.

Ibid. ἢν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίην δύναισθαι. Mediceae vulgatae olim lectionem praeferrem, ταλαιπωρίας ἐνδύεσθαι: hoc Herodoteum est: paulo post Iones τετρυμένοι dicuntur ταλαιπωρίῃσι. ἐνδύεσθαι. Codices etiam adfirmant Longini, cuius quod prima praefert Ed. ταλαιπωρίαις ἐνδύεσθαι, probari non debebat ut genuinum Za. Pearceio. Sententia dicti satis est perspicua: molestias si velitis subire, labore vobis libertatem

parabitis; ut optima quaevis et iucundissima non nisi primum *impensa opera* comparari solent: labor enim voluptasque, dissimillima naturâ, societate quadam inter se naturali sunt iuncta, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. p. 15. πόνον τοῦ ζῆν ἡδὺς ἡγεμόνα νομίζετε: sic ista legit Longin. xxviii, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. οὐδὲν τῶν μεγάλων μικρῶν ἐστὶ πόνων ὦνιον. Forte non alibi lectum Musonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. "Ἄν τι πράξης καλὸν μετὰ πόνου, ὃ μὲν πόνος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει: apte quadrant ista Herodoteis. VALCK.

13. θῶν τὰ ἴσα νημόντων) Recurret simili in negotio c. 109. Diversius abit de officiorum iustis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα νήμων, τὰ ἴσμοι ἀνταξιοῦτω, Thucyd. VI. 16. Porro πολλὸν ἱλασσωσέσθαι [lin. 15.] nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 35. WESS.

15. ἱλασσωθήσεσθαι) Nisi Codices etiam alii concinerent Med. revocarem ἱλασώσεσθαι. Mos veterum, quibus praeivit Herodotus, pro passivis interdum adhibentium futura media, et ab aliis fuit adfirmatus, et luculentis exemplis a Io. Piersono ad Moer. [p. 13. et 367.] VALCK.

CAP. XII. 3. Quod hic legitur, ἀνάγων ἐκάστοτε ἐπὶ κίρας (ut et cap. 14.) τὰς νείας, id est, ἀλλήλαις ἀκολουθούσας: id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti ἐπὶ κίρας. Apud illum πλῆσαι naves dicuntur ἐπὶ κίρας, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. Ἀναχθίντας ἐπὶ κίρας habet Xenoph. Ἑλλ. I. p. 264, 44. et huius Herodoti simillimo loco VI. p. 343, 54. ubi Dionysii providentiam aemulatus Iphicrates exercendi gratia ἐπὶ κίρας ἦγε. [et opponuntur ibi ἐπὶ κίρας ἄγειν (τὰς νήας,) et ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν.] Vid. Grammius ad Schol. in Thucyd. p. 653. et Davis. ad Mar. Tyr. [Dissert. XII. sect. 3.] p. 540. VALCK. — De formulâ ἐπὶ κίρας, quae Herodoto ἐπὶ κίρας est, conferri possunt quae ad Athen. XIII. 568. e. notavimus. Quae autem continua longa serie, alia post aliam, incedunt naves; eadem levi facta conversione eodem longo ordine stant alia iuxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen. XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. puellae ἐφεξῆς ἐπὶ κίρας τεταγμέναι sunt longa serie alia iuxta aliam stantes. Qui apud Nostrum (mox c. 14, 2.) ἀντανῆγον τὰς νείας ἐπὶ κίρας, eos

mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius, ἀνάγων ἐπὶ κίρας τὰς νείας, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quæ, postquam in altum sunt evectæ, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticæ genere, qui διέκπλους vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad *Thucyd.* I. 49. et quæ ex *Ernesti* Indice graecitatis Polybianæ in nostrum *Lexicon Polyb.* p. 158. transtulimus. Apud *Xenophontem* Ἐλλαν. I. 6, 22. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐπὶ κίρας, sed quod idem *Xenoph.* lib. VI. c. 2, 18. ἐπὶ φάλαγγος dicit,) ne τῷ διέκπλῳ hostium daretur locus. S.

7. δι' ἡμέρας) Reddi hoc non debebat quotidie; sed per totum diem, pro δι' ἡμέρας ὅλης. *Herodoto* quoque scribitur δι' ἡμέρας, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit *Valla*. Apud *Athen.* IV. p. 168. c. ait *Amphis*, Πύρου ἐκείνης ἡμέρας δι' ἡμέρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. *Eubulus*, ἀνδρῶν ἀρίστων ἐστὶν δι' ἡμέρας: et lib. XI. p. 463. v. *Ion Chius*, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰοδῆ. Similiter adhibentur διὰ βλου, δι' ἡμετέρας, δι' ἡμετέρας. *Hezych.* δι' ἡμετέρας, δι' ὅλου τοῦ ἡμέρας. Attigit hunc usum *Casaubon.* in *Athen.* VII. c. 1. [Animadversa. T. IV. nuperæ edit. p. 12.] *VALCK.* — Quod [lin. 5.] ait καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὁπλίσσει, commodè *Schneiderus* in *Lexic. crit.* ὁπλίζειν h. l. intelligit exercere in armis. S.

9. τετρυμμένοι) Multum ab huius efficacia τετρυμμένοι *Arch.* abest. Vide I. 22. II. 129. *Appianus* Bell. Civ. II. [c. 30.] p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο — τὴν στρατιάν τοῦ Καίσαρος τετρυμμένην τε πόνη καὶ χρόνῳ: in quo tamen et *Polybio* saepiuscule τετρυμμένοι et τετρυμμένος, ubi non oportuerat. [Loca vide in *Lexico* nostro *Polybiano* et in *Indice Graecitatis Appianæ* indicata.] Iam τίνα δαιμόνων παραβάτες [lin. 11.] ex poeta, Quo numine laeso, recte *Portus*; convenitque *Hesiodori* extr. lib. VII. Aeth. ἰμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ ὄρεοι καὶ θοοὶ, τοῖς παραβαθεῖσι. *WESS.*

11. ταῦτε ἀναπίμπλαμεν) Imitatus *Pausan.* ἐν ᾄδῳ, inquit, καὶ ἀναπίμπλασιν, lib. X. [c. 28.] p. 867. Mox, ἐκπλάσας ἐκ τοῦ νόου, [lin. 12.] supra fuit illustratum ad

III. c. 155. In seqq. ἐπιτρέψαντες ἡμῶς ἰωῦτους ἔχομεν, [lin. 14.] Vallae non intellectum, ponitur pro ἐπιτρέψαμεν ἡμῶς: ut I. 28. τοὺς σὺ δουλῶσας ἔχεις: I. 37. ἀποκλήϊσας ἔχεις: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2 seqq. παρ' Αἰάκιος τοῦ Συλοσῶντος etc.) Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: παρ' Αἰάκιος -- κίνους --- ἰδύοντο τοὺς λόγους: his ad evitandam obscuritatem more suo quaedam interiecit. [Ante κίνους l. 3. rectius delebitur comma, quod e superioribus editt. adhaesit.] Quod sequitur κατεφαίνετο, [lin. 7.] alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commode poterit: ἅμα δὲ καὶ ἰφαίνετο (vel κατεφαίνετο) σφί εἶναι ἀδύνατα, τὰ βασιλῆος πρῆγματα ὑπερβαλίσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ οἱ καὶ ἀδύνατα ἰφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλίσθαι. Pro ἀδύνατον, ἀδύνατα ponere solent Herod. et Thucyd. atque hoc nostro quoque cap. praebet margo Steph. [et codd. nonnulli.] Tum Samii praeterea dicuntur [lin. 9 seq.] εἰ ἐπιστάμενοι, ὥς εἰ καὶ τὸ παρὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον, ἄλλό σφί παρίσται πενταπλήσιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρείου: opponuntur τὸ παρὸν τοῦ Δαρείου ναυτικόν, et τὸ παρὸν: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam maioris belli fore, quod suos postea docuit Themistocles apud Iustin. II. 12. [τοῦ Δαρείου tenui, a Schaefero et Borh. ex Reiskii et Valck. coniect. adscitum. Poterat et τὸ Δαρείου scribi. In Var. Lect. monere debueram, τὸν Δαρεῖον legi in superioribus edd. omnibus et msstis, quoad quidem novimus. Vallae tamen latina praesentem Darii classem habent.] Samii tandem, videntes Ionas [lin. 12 seq.] ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς, ἐν κέρδει ἰποιῦντο περιποιῆσαι τὰ τε ἱρὰ τὰ σφέτερα καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἱρὰ τὰ σφέτερα potius scripserit, quam τὰ σφέτερα ἴδια: his alibi dixit τὰ ἱρὰ καὶ τὰ ἴδια. [At percommode τὰ σφίτ. tam ad τὰ ἱρὰ quam ad τὰ ἴδια refertur.] Ex codd. restituetur ἀρνευμένους: vid. Wess. Diss. Herod. p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, Vallae lectum, margo praebet Steph. ὁ δὲ Αἰάκις, παρ' οὗ τοὺς λόγους ἰδύοντο [lin. 15.] οἱ Σάμιοι, παῖς μὲν ἦν Συλοσῶν-

τος τοῦ Αἰάκειος. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι) Haec duo si nusquam essent, uti post pauca [lin. 15.] in quibusdam Codicibus nimia liberalitate [immo vero satis opportune] sunt addita, scribereturque ὀρίσσεις ὧν ἅμα μὲν etc. tum ἰδέκοντο, ἅμα δὲ κατεφ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inserta οἱ Σάμιοι ὧν cursum sermonis turbarunt nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Hinc ἀνακλόουθον quoddam. [ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.] Mox quoque [lin. 7. et 9.] κατεφαινέτο σφι, et εὖ τι ἐπιστάμενοι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. WESS.

9 seq. εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον) Arbitror τὸν Δαρεῖον hinc amoliendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἰφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλέσθαι: aliorum certe si ierit, nihil amplius inpediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβάλοιτο τὸν Δαρεῖον scripsit, praesentem Gracorum classem, Darium superataram, intelligens: at πινταπλήσιον, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo maiorem, si qua Graeci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τοῦ Δαρεῖου medicina. WESS. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

12. ἀρνευμένους εἶναι χρηστὸς) Frequens οὐ βουλομένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρνεῖσθαι et οὐ βούλεισθαι saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossae origo. Ἀπαρνεύμενον ποιεῖν offerent schedae lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε φημί, κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τέκνον Electr. vs. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucydid. voce Κέρδος contentus. De Aeace et Sylosonte [lin. 15.] vide lib. III. 139. WESS.

CAP. XIV. [2. ἀνῆγον -- τὰς νέας ἐπὶ κίρας) Vide ad cap. 12, 3. notata. S.]

9. πλὴν ἑνδεκά νεῶν) Fallunt libri δέκα exhibentes, arguunturque Pausaniae verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γε Δαρείου -- Σαμίων, πλὴν ἐν ὅς τε καὶ δέκα ἀνδρῶν, τῶν ἄλλων τριηράρχων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰώνων προδόντων. Undecim enim viri, [quos dicit Pausan.] totidem sunt navium praefecti. Quod deinceps in codicibus ἰδόμε, [pro ἰδωκε, lin. 11.] si καὶ σφείας

τῷ κινῶ τῶν Σαμ. ἰδοὺς legeretur et alia novam induerent formam, arripi posset: quam equidem novandi audaciam aversor. WESS.

CAP. XV. 8. μετ' ὀλίγων συμμαχῶν μεμουνωμένοι) Tale Thucydidis μινωθεὶς μετ' ὀλίγων τῶν ξυνδιαβάντων lib. VI. 101. nec Iosephi diversum in Histor. Vitae c. 18., nequaquam ab Abreschio neglectum, quem ad Aeschyli Pers. vs. 736. inspire. WESS.

CAP. XVI. 7. ἐόντων τῇσι γυναιξὶ αὐτ. Θεσμοφορίων) Varias enumerans gentes Io. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebre, Ephesios omisit et Agrigentinos. Vide Polyæn. V. 1, 1. In proximis, [lin. 9.] quam elisit vicina, vox οὐδὲν ex Arch. et Valla potuerat revocari: οὔτε προακηκοότες ὅπως εἶχε περὶ τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τι etc. VALCK. — Qui ex Arch. περὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem Th. Galii sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedae istae ignorant. Bene vero [lin. 8.] ὡς εἶχε Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. I. 14. dudum tuitus est. WESS.

CAP. XVII. 5. γαύλους δὲ ἐνθάυτα καταδύσας) Non displiceret καταλύσας, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptae pecuniae mentio. Verum καταλύσας scribarum lapsui debetur, qualis illis in verbis saepe obviis, atque ad Diodorum XIV. 49. notatus. Dionysius Phocaeensis sive navigia illa merserit, seu fregerit et exarmarit, (utrumque enim καταδύειν ambitu suo complectitur, indice Suida ex Scholiis ad Thucydid. I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et interversa. Aliud qui hic veniuntur, nimium suspicaces sunt. WESS. — Nempe καταστύσας corrigendum Reiskius censuerat. S.

Ibid. γαύλους -- καταδύσας) Vitiosa codicis est Arch. lectio καταλύσας: qualis obtinet et apud Diodor. Sic. T. I. p. 426, 53. emendata a Clar. Vesseling. Recte apud eundem legitur p. 480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νηῶν κατέδυσεν: conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80. ubi distinguuntur ista duo, τριήρεις κατέδυσαν, et ἀχρήστους ἐποίησαν: prius eidem dicitur καταβυβίσαι T. II. p. 29, 50. Καταδύσαι νῆας praeter ceteros frequentat Herodotus, γαύλους Φοινικίους etiam alibi commemorans; vid. Clar. Alberti ad Hesych. in voc. Γαῦλοι. VALCK.

CAP. XVIII [4. κατ' ἄκρης) Nota formula, Homero etiam et Thucydidi frequentata. Proprie, inde a summo vertice, a capite, ab arce; de urbe penitus omni ex parte capta et expugnata: „cum enim caput et summitas oppidi occupata est, (sic perspecte Sylburg. ad Etymolog. p. 494, 36.) de ceteris parum laboratur.“ Ista formulae origo manifeste respicitur apud Nostrum VI. 82, 14. Imperitorum Grammaticorum inventum est, κατ' ἄκρης vel κατ' ἄκρας idem ac κατὰ κράτος sonare. Conf. Heynii Observ. ad Iliad. N. 772. Mox lin. 6. ὥστε συμπερίσειν τὸ πάθος etc. proprie, ut, quod accidit urbi, coinciderit, congruerit cum oraculi responso, in illam edito. S.]

CAP. XIX. 4. τὴν δὲ παρενθήκην) Male in Arch. divellitur. Phrynichus, Ἐνθήκη τὸ μὲν παρενθήκη, ὅπως ὑπὸ Ἡρόδοτου εἴρηται, ὕστερον ὀφόμεθα: cuius promissi in Eclogis nulla nunc, nisi aberravi, vestigia. Est in Musa I. 186. VII. 5. et 171. et Plutarcho ex imitatione, ὃ δὲ παρενθήκην λόγον τὸ βλασφημεῖν --- ποιοῦμενος. Prave παρενθήκην editur Malign. p. 855. v. Rectius Aristides T. II. p. 124. eiusque Scholiastes Oraculum Argivis editum infra refertur c. 77. WESS.

11. τοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις) Pinxi Διδύμοις, [maiusculā literā initio vocis] uti par erat: nomen enim proprium, et loco ἐν Διδύμοις, sicuti brevi post. Sophocles τὸν Ἀβυσσιν ναόν, Oed. Tyr. vs. 919. ad eundem posuit modum. Interpretis, erit aliis delubri cura gemellis, mutata sunt. De Persis crinitis [κομήταις, lin. 10. et 14.] post Brisson. docte Sam. Bochartus, Hieroz. Part. I. lib. III. 9. p. 816. WESS.

15. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὁ νηός τε) Sic aliquoties apud Herod. ἱερὸν et νηός distinguuntur. Thucyd. V. c. 18. τὸ δ' ἱερὸν καὶ τὸν ναὸν τὸν ἐν Δελφοῖς. In talibus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ, consideratur ὁ ναός, et cella sive Dei sedes per τὸν ναόν est intelligenda, atque id ipsum, quod vocant σηκόν. Huc pertinet minus intellecta, quam tradit Ammonius, [p. 96.] vocum ναός et σηκός differentia, Poëtis certe non observata. Pollux excitat e tragoedia deperdita, ἀγνόν εἰς σηκόν θεοῦ: ubi locus ἐνθα καθιδρύομεν (τοὺς θεοὺς) Σηκός dicitur: Eurip. Rhes. vs. 501. εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἔννεχος μελῶν Κλέψας ἄγαλμα. Lucian. in Amor. T. II. p. 412. Δέξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν: ante

dixerat, εἶσω τοῦ νεῶ παρήειμεν. In Excerptis ex Diodoro T. II. p. 568. τὸ περὶ Δωδώνην μαντεῖον συλήσας, ἐνέπρησι τὸ ἱερόν πλην τοῦ σπηοῦ: dici quoque potuisset πλην τοῦ ναοῦ. Idem dixit T. I. p. 18. ἰδρύσασθαι ἱερόν -- καὶ ναοὺς χρυσοῦς δύο: aurcas istas aediculas templum, ni fallor, complectebatur. Lesbopaz in Protrept. p. 170, 57. ἱερά -- κοσμήσαντες ναοὺς καὶ βωμοῖς καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud Herod. IV. c. 108. ἱερά memorantur κατισκυασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι καὶ θεοῖσι: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηναίης, ὅπισθε τοῦ θεοῦ. Nonnulla dedit Clar. Duker. ad Thucyd. p. 291, Miror adeo quod legitur apud Philostr. Vit. Apoll. II. 20. νεῶν πρὸ τοῦ τείχους ἰδεῖν φασιν, -- καὶ κατισκυάσθαι τι ἱερόν ἐν αὐτῷ. VALCK. — 'Ιερόν, latiore sensu, (sicut τίμενος) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Ναός est aedes deo sacrata: a qua quum h. l. distinguatur oraculum, (exserte enim dicit ὁ νηός τε καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum χρηστήριον fuerit interior aedis pars, cella et dei sedes, ubi responsa deus edebat. S.

16. συληθέντα ἐνιπέμπρατο) Variis locis Strabo a Xerxe incensum spoliatumque, Branchidis adiutoribus, oraculum perhibet; Callisthenem, opinor, in Gestis Alexandri rebus secutus, Geogr. lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. [p. 814. et 634. ed. Cas.] Curtii eodem tendit narratio lib. VII. 5. et Aeliani apud Suid. in Βραγχιδαι. Quid illis fiet, verax si auctor Herodotus? WESS.

17. πολλάκις μνήμην -- ἐποιεσάμην) Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii Milesiorum Histiaeο soli Pausanias imputat lib. X. p. 882. ἐς τελέαν ἀπώλειαν ὤλισθεν -- Μιλήσιοι, διὰ τὸ ἐς τὰς ἐπιθυμίας Ἑστιάου πρόχειρον, καὶ ἔρωτε ἄλλοτε μὲν τῆς ἐν Ἠδωνοῖς πόλεως, τότε δὲ εἶναι Δαρείου σύμβουλον, ἄλλοτε δὲ ἐπανηκνῖν ἐς Ἰωνίαν: quae, sic distinguenda, non bene cepit interpret. Rectius dixisset Pausanias διὰ τὴν Ἑστιάου ἀπόστασιν, sive, ut Tzetzes Chil. VII. vs. 992. Δι' Ἰστιάου Μίλητον ἐπόρθησαν οἱ Πέρσαι. VALCK.

CAP. XX. 4. ἐν Ἀμπε πόλι) De urbe Ἀμπε, quam ad sinum Persicum sitam Milesiis Darius dedit incolendam, sit-ne eadem quae dicitur Ὠπις lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πάνυ. VALCK. — Conspirant prorsus egregie Codd. in urbis nomine: Apostolius tamen Cent. XV. 59. περὶ τινὰ πόλιν Ἀμβην. Quam autem comparandam Gronovius ex

lib. I. 189. monet Ὠπιν, ea in maculae suspitione nulla: sedem illa habuit ad Tigrim, in Persicum sinum semet mersurum, apud Strabon. XVI. p. 1074. [p. 739. ed. Cas.] Arrian. Exp. Alex. VII. 8. Audiatur Noster, ὁ δὲ Tigris παρὰ Ὠπιν πόλιν ἔων ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν ἐκδοῖ: quibus eadem ferme, quae hic de Ampe, nec omnino tamen. Ampe locatur ad sinum eiusque primordia, Opis nusquam. Tigris, si haec in dextra eius ripa, illa in sinistra fuerit, aut contra, potuit utramque praeterlabi atque ita in mare se Rubrum infundere. Ampen memini ab aliis silentio premi, quod tantae Mastorum consensionis non officit. Berkelio vero lapsus ad Stephani Ἀμπη condono. WESS.

[Ibid. Τίγρης. Alibi Τίγρις scripsi cum Schaefer: vide Adnot. ad V. 52, 22. Hic ex eiusdem Schaeferi ed. 1. et 2. altera adhaesit scriptura, quam et alii omnes et editi et scripti (quod quidem sciam) libri h. l. tenent. S.]

7. τὰ δὲ Ὑπεράκρια) Attigit Eustath. in Od. 1. p. 365, 50. Ἡρόδοτος τὰς ἄκριας Ἀκρια οὐδετέρως φησὶν ἐν τῷ, οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πιδίον, τὰ δ' ὑπεράκρια ἴδουσιν Καρφοί. Attici Herodoto quoque Ὑπεράκριοι lib. I. c. 59. qui plerisque dicuntur Διάρκιοι, oppositi τοῖς Πεδιαίοις et τοῖς Παραλίοις. Errorem Diog. Laërt. I. 58. (ubi scribi quoque debebat Πεδιαίων) Mars-hamus iam correxit. Vid. Meursii Pisistr. c. 3. VALCK.

CAP. XXI. 2. οἱ Λάον τε καὶ Σκίδρον οἴκισιν) Laum Lucaniae, Sybaritarum coloniam, signavit Strabo lib. VI. p. 388.; cui Scidrus vicina fortasse fuit, Stephano Byz. nota, ignota aliis: utramque Alex. Symm. Mazochius Collectaneo I. ad Tab. Heracleenses p. 503. examinavit. Ἀπιστιημένοι Sybaritas, urbis possessione privatos, spectat, ut quisque animadvertit: ἀπιστιημένοις non indigemus. Ἡβηδὸν quod deinceps, optime Tan. Faber, Hemsterhusius, Lamb. Bos, Viri praeclari, declaraverunt ad Luciani Timon. c. 37. WESS.

7. ἀλλήλοισι ἐξινώθησαν) Amicitiae et mutui hospitii originem Athenaeus lib. XII. p. 519. c. hanc ex Timaeo descripsit: Ἐφ' ὧν δ' οἱ Συβαρίται καὶ ἰμάτια Μιλησίων ἱρίων πεποιημένα ἄφ' ὧν δὴ καὶ Φιλίαι ταῖς πόλεσιν ἐγίνοντο, ὡς ὁ Τιμαῖος ἱστορεῖ. Ex lanae itaque Milesiae usu et eius commercio illa hospitalis familiaritas Sybaritis Milesiisque; quae quidem Timaei significatio memoriam refricat legis Zaleuci, ἱμάτων ἱσομολήσιον maribus honestis prohibentis, et

animadversionis Bentleianae, vocabulum istud proscribentis, inque sophistas fraudatores ablegantis, Diss. de Epist. Phalar. p. 550., me paene in partes abducto ad *Diodori* lib. XII. 21. ubi ea lex. Verum *Herodoto* et *Timaeo* si sua fides, pars eius observationis corrueat. Potuit profecto *Za-leucus*, sive aetate *Pythagoram* brevi anteverterit, quo superstitie *Sybaris* a *Crotoniatis* pessum data fuit, luxu dudum perditam, seu eius fuerit discipulus, potuit, inquam, de *Sybaritarum* mollitie vestibusque ex lana *Milesia* inaudire, et *Locrensis*, non longe remotis, *ἰμάτια λευκὰ λείψια*, quippe hominum effeminatorum, prohibere. Alia in *Bentleium* nuper *W. Warburton* Legat. *Mosaicae* lib. II. sect. 3. WESS.

11. *ἡ δὲ δάκρυά τι ἔπαισε τὸ θέντρον*) Gloria instauratae lectionis debetur *Gronovio* ex schedis *Medic.*, quibus plures adstipulantur. Eadem olim in *Longino* sect. 24., nec latuit *Tollium*, quamquam menda in eo pertinax, monente *Zach. Pearce*. Multam *Phrynicho* Athenis irrogatam, eiusdemque *Μιλῆτον ἄλωσιν* viri doctissimi ad *Aelian.* Var. XIII. 17. illustrarunt, praeterque ceteros *R. Bentleius* de Epist. Phalar. p. 256. etc. WESS. — *Longini* codices tametsi diversissimam hinc lectionem exhibeant, mihi quoque *Herodotea* scripsisse videtur *Longinus* prout vulgavit ex *Med. Gronovius*. Satis istam adfirmat lectionem exemplum vicinum ex *Demosthene* (p. 136, 29.) petitum, *ἡ Πελοπόννησος ἅπαντα διαισθήσει*. Quid Athenis evenierit *Phrynicho*, qui praeter *Herod.* tradiderint, advocantur ad *Aeliani* Var. XIII. 17. VALCK.

CAP. XXII. 1. *Σαμίων δὲ τοῖσι τι ἔχουσι*) Hoc saltem opinor liquere, quales plebi passim opponuntur, *Sami*orum ditiores designari. *Divites* saepe quidem, *Tragicis* praesertim dicuntur *ἔχοντες*: aliis plene τὰ χρήματα, vel τὰς οὐσίας ἔχοντες, vel τὰ κτήματα. *Diodorus Synop.* apud *Athen.* VI. p. 239. E. τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας ἔχοντας οὐσίας: quibus mendose [olim] scriptis abusi sunt *S. Petiti.* et ill. *Ez. Spanhem.* *Mantinensium* οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας memorantur *Xenophonti* Έλλ. V. p. 323, 27. Apud *Pausan.* III. p. 223. *Xenias Eleus* ἐπανάστη τῷ δήμῳ σὺν τοῖς τὰ χρήματα ἔχουσι. Tales *ἑχεκτιάνοι* sunt *Rhiano Stobaei* p. 54, 11. κτηματικῶι *Polybio*, *Diodoro*, aliisque. Sed hoc sensu nusquam

alibi legere me memini τὶ ἔχοντας: nusquam etiam, quantum recorder, *Herodoto divites vocantur ἔχοντες*. Suspicio itaque vocem hic latere *Herodoteam*, et, pro τοῖσι τὶ ἔχουσι, scribendum τοῖσι παχίσι. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχίς, ut lib. V. c. 30. ἐξ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχίων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχίς τῶν Χαλκιδέων: VI. 91. Αἰγινήτων οἱ παχίς: et VII. 56. Attigerunt usum *Herodoti Pollux* III. 109. *Portus, Des. Herald.* ad *Martial.* IX. ep. 33. *Küster.* ad *Aristoph.* Eq. 1136. et *G. Raphel.* in *Psalm.* xxii, 30. Per *Atticos* si plebem Atticam significari voluit *Suidas* [voc. Παχιῖς], hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχίς, non elegantiores Atticos; nam praeterquam in comoedia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχύς. *Aristoph.* et alibi et in *Pace* vs. 658. Τῶν δὲ συμμαχῶν ἔστιν τοὺς παχίς καὶ πλουσίους. Samiorum autem οἱ παχίς propria velut adpellatione dicebantur Γαμέροι, sive Γιωμέροι, divites et agrorum possessores. *Plutarch.* in *Quaest. Gr.* p. 303. E. de Samiis agens, τῶν γιωμέρων, inquit, ἔχόντων τὴν πολιτείαν: ap. *Thucyd.* VIII. c. 21. Samiorum ὁ δῆμος temp. gerebat, καὶ τοῖς γιωμέροις μετιδίδονταν --- οὐδένος. conf. c. 73. et *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt Γαμέροι ex ipso quoque *Herod.* VII. 155. *Hesychio* interprete, οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες, ab agrorum censu rempublicam administrantes. De his Syracusanorum optimatibus erudite notavit *H. Vales.* in *Excerpta ex Diod. Sic.* p. 549. VALCK. — Quod si τοῖσι τὶ ἔχουσι minus placebat, coniectare licuerat nude τοῖσι ἔχουσι scripsisse auctorem, (collatis quae ad *Matth.* XIII. 12. quum ab aliis, tum a *Wetstenio* congesta sunt;) voculam τὶ autem e scholio accessisse. S.

11. πρὸς δὲ Τυρσηνίᾳ τετραμμένη τῆς Σικελίης) *Cl. de Pauw* τῆς Ἰταλίας, in qua utique Tyrrhenia. Ut nunc Latina habent, considerata verba, τῆς δὲ Σικελίης πρὸς Τυρ. τετραμμένη. *Calactam* Siciliae *Diodorus* XII. 8. descripsit. *WESS.* — τετραμμένης corrigebat *Reiskius*. Nam „e vulgata, inquit, exiret, Tyrrheniam esse partem Siciliae.“ Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen Tyrrheniam nemo in Sicilia erat quaesiturus. Quod paulo ante dixerat, ἔστι μὲν Σικελῶν, id ambiguum erat: potuit enim *Siculorum* esse ea ora,

nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque, postquam dixit, πρὸς δὲ Τυρσηνὴν τετραμμένην (ἀκτὴ), adiicit τῆς Σικελίης, quo declaretur esse ipsius Siciliae oram. S.

CAP. XXIII. 2. ἐγένοντο ἐν Λοκροῖσι) Non erat, cur a Codd. dissentirem. [vide Var. Lect.] *Scythae*, *Zancleorum monarchi*, [lin. 4.] memorabile nomen in *Aeliano* Var. VIII, 17. ubi *cel. Perizonius* non alium arbitratur ac *Scythen*, *Coorum* tyrannum; cuius filius *Cadmus*, posita hereditaria tyrannide, socium se *Samiis* addidit, *Zanciam* occupantibus; quae mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 165. etc. WESS.

6. τότε ἰὼν διάφορος) Pristinum ὅστις clar. *Reiskius* ἄρτι esse voluit; bene, ni Mssorum potior esset scriptura. *Iram Anaxilai* in *Zancleos* etiam *Pausanias* memoravit lib. IV. 25. in tyranni *Regini* aetate insignite aberrans, sicuti post *Ph. Cluverium* Sicil. Ant. lib. I. p. 85. copiosius *Ex. Spanhemius* Diss. VIII. de Num. Praest. p. 554. demonstravit. WESS.

CAP. XXIV. 2. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Omissae sunt in *Med. Cod.* voces ἐκ τῆς. Aut in suo codice mendose legit *Aelianus* Ἰνυκῖνος, aut erravit, quod suspicatur *Perizonius*, praecedentium immemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de *Scythe* hic tradita denarravit verbis etiam *Herodoti* plerisque servatis. In *Herod.* legisse videtur *Steph. Byz.* [c. 23, 18.] ἰς Ἰνυκα πόλιν et [h. l.] ἐκ τῆς Ἰνυκος: ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Ἰνυκον dixerunt alii: *Cluverio* Sic. Antiq. I. p. 230. omissa miror *Platonis* ex *Hippia* Mai. loca: p. 282. E. gloriatur *Hippias*, quantum brevi tempore consecrerit pecuniae ἐξ ἐνός γε χρόνου πάντῳ μικροῦ Ἰνυκοῦ. ἐν Ἰνυκῷ legitur ibid. p. 284. B. Ridens *Sophistae* stultitiam *Socrates* p. 283. c. τοὺς μὲν Ἰνυκῶν, inquit, οἷός τε ἦσθα ἀμείνους ποιῆσαι. *Philostrat.* in *Hippia* p. 495. παρῆλθε καὶ εἰς τὴν Ἰνυκον ὑπὲρ χρημάτων, τὸ δὲ πρὸς δόξαν τοῦτο Σικελικόν: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex *Hippia* forte tolli poterit *Platonis*. VALCK. — In *Var. Lect.* monere oblitus sum, in ed. *Wess.* quidem et superioribus, ut et plerisque in mssis, Ἰνυκος hic legi; codicem *Arch.* vero et *Vallam* Ἰνύκου praeferre, quos nos cum *Schaeft.* et *Borh.* sumus secuti S.

Ibid. ἐκ τῆς Ἰνυκος) Mihi certum videtur codicis *Arch.*

et *Vallae* in τῆς Ἰνύκων: ita supra: [c. 23, 18. ubi in ἡ Ἰνυκον consentiunt omnes:] ita *Plato* *Hipp. Maior.* p. 282. et *Philostratus* *Vit. Sophist.* I. p. 495. in quo. τὸ δὲ πολέχων τοῦτο Σικελοὶ εἰσι, οὗς ὁ Πλάτων etc. scripserim: quemadmodum *Epist.* 33. p. 627. ἡ δὲ Ῥάβιννα Ἰταλοί. Neque hic obliviscor *Steph. Byz.*, Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in Ἰνυκον, Ἰνυκτὲς αὐτὴν Φησι, ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Voluit Ἰνυκος, quod additum Ἰνυξ postulat. Iungitur porro, εἶμαι δὲ ἐσφαλῆσαι, error autem videtur, scripturae videlicet in Codice, quo utebatur, *Herodoti*. Trahuntur aliorum ea, nullā (quae et *Cl. de Pauw* opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς Ἰνύκων, si τῆς Ἰνυκος erroneum. Illud autem *Arch.* in ταύτης πῆρ ἦν, etsi illauidabile, silentio non est praetermittendum, siquidem suo id in libro *Aelianus* invenisse videtur: neque enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σκύθης eius ὁ Ἰνυκίος venit *Var.* VIII. 17. *Alia cel. Iac. Perizonius.* WESS.

10. ἀπυνή - - - περιεβλέατο) Servo hoc, non spreturus περιεβλέατο, modo sic schedae scriptitassent. [Vide *Var. Lect.*] Atque ita quidem *Samii Zanciam* Siciliae, sive *Messenem*, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen tempus. *Anaxilaus* enim eosdem οὐ πολλῶ ὕστερον urbis possessione evertit, *Thucydide* lib. VI. 5. teste. WESS.

CAP. XXV. [6. τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. Nil mutant libri: malim vero cum *Reiskio* τῇ ἐν τῇ ναυμ. sc. ἔκλειψιν. S.]

8. τὰς μὲν ἰθελοντῆν) Requiri vocula videtur, quae connectat ista cum praecedentibus, a syllaba forte praecedenti absorpta: καὶ τὰς μὲν ἰθελοντῆν τῶν πολέων ὑποκυλάσας, τὰς δὲ ἀνάγκη προσηγόντο. In his optime vir *Clar.* vocem restituit *Herodoteam* ἰθελοντῆν, quam, si per librariorum licuisset, saepius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant *Codd.* Errat *Caleus* ad lib. I. c. 3. neque enim Graecis ἰθελοντὸς magis fuit in usu quam ἀκοντὸς. Apud *Suidam* in Ἐθελοντῆν, tertio *Polybii* loco, ἐπέλεξε τοῦ στρατεύματος ἰθελοντῆν τοὺς ἀρίστους, accuratissimo *Thucydidis* more scribi quoque potuisset ἰθελοντηδόν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. ἐκ πολέχνης τῆς Χίων) Arbitror *Πολέχνης* oppidi proprium esse titulum in *Chiorum* insula. Tales *Πολέχνη* *Troadis* et *Cretae* apud *Ethnicographum*, et *Πολέχνη* Siciliae in *Diodori* XIII. 7. WESS.

CAP. XXVII. [1. Φαίει δὲ προσημαίνειν) Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσημαίνειν: possis vero etiam ὁ θεὸς coll. l. 9. subintelligere. In bello σημαίνει, scil. ἡ σάλπιγξ, signum datur tubā. S.]

2. ἡ πόλις ἢ ἐθνεί multorum praesidio protegitur, iniuriā eiecta prior particula. Mox ὑπελαβὼν [lin. 6.] belle Grenov. non dissentiente D'Orvillio ad Charit. lib. III. 3. p. 269. [cf. Nostrum, mox l. 11. tum IV. 179, 6. VII. 170, 10. VIII. 118, 7.] Infra tamen lib. VIII. c. 115. ἐπελαβὼν δὲ λοιμὸς τε τὸν στρατὸν -- ἔφθειρε, modo bene illud habeat. WESS. — Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli aemulator Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis Appianeae olim indicavimus. S.

12. ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε) Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίων δύναμιν ἐς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. [c. 94. T. I. p. 434. nostrae ed.] deque Caesare ἄγρια ἔθνη -- ἐς γόνυ βαλὼν, Bell. Civ. II. p. 846. [c. 146. T. II. p. 578.] pro quo ἐς γόνυ ἔβησε III. p. 876. [c. 20 extr.] et κλίνας ἐς γόνυ p. 885. [c. 30. p. 435, 2.] Neque sine cultu Basilii Seleuc. Miracul. S. Theclae lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ κεκλίνασι μὲν αἱ ἐκκλησίαι, κεκλίνασι δὲ πόλεις καὶ ἄγρη καὶ κῶμαι καὶ οἶκοι. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 437. c. et praeter ceteros Aeschylum Pers. vs. 933. sed exitus non foret. Praestat verbo monere, ἐποίησατο in securis [lin. 14.] unius Med. ductu imprudenter mutari. WESS.

12. ἐς γόνυ etc.) Auctor Etymol. M. in voc. Περνὴς p. 687, 30. Ἡρόδοτος, αἰτ, μεταφορικῶς χρησάμενος, εἶπε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πεισῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. Monstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἔβαλε: alterum πεισῖν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur ἐς γόνυ πεισῖν. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphorion, qui de Baccho dixerit, ἐπὶ τὴν Εὐρυμίδοντος πόλιν: id est κατέβαλε, vel ἐπὶ στόμα ἔβαλε. Utrumque fuit in usu, et ἐπὶ στόμα πεισῖν, et ἐς γόνυ. Venuste Aelian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, οὐ, τὸ λεγόμενον δὲ τοῦτο, εἰς γόνυ πεισοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνίστησιν αὐθις: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Iohann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὼν ὑμῖν ἀγὼν πρόκειται ὑπὲρ ἐκκλησιῶν εἰς γόνυ κατενεχθίσων. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. λικαινούσης οἱ τῆς στρατῆς) Licet conspirent in vitiosa lectione Codices, pro δειμαινούσης restituere λικαινούσης, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri nequit. VALCK. — Novandi de coniectura Herodoti orationem metus saepe in superioribus conantem conspexit, iusto fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentior contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringae, correctionem recepi. In Lesbo nulla sane formido copias percellerat Histiaei: fames urgebat, quam pulsuri milites in continentem transeunt, messuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. ἵνα μὴ λιμῇναι ἡ στρατιή. Confer *Adr. Heringae* *Observ. Critic.* c. 31. p. 277. WESS. — Simillimam mendam in *Appiani* *Bell. Civil.* lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. ἐν τῇ Μαλήνῃ) Sit-ne Μαλήνη, an Μεγαλήνη vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, nequitiam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquere; a Ματινῇ tamen, uti repositum memini, alienior: ea Mediae regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρῖνη, [VII. 42.] sive, ut apud *Plinium* [V. xxx. 32.] et *Stephan. Byz.*, Καρήνη. WESS. — Mox, pro Ἀταρνείτιδος, rectius Ἀταρνείτιδος diducta diphthongo scribetur, ut *Borh.* edidit. Sic sane gentile Ἀταρνείτης c. 4, 2. huius libri. S.

CAP. XXX. 2. ἄχθῃ ἀγόμενος) *Melotus*, Vir Cl. coniecerat in marginem sui libri ἀπὸ χθῆ ἀγόμενος, credo ob sequentia ἀπὸ κίττο ἀγόμενος: quae boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non praeiudicant. *Noti* sunt ἰόντες ἦσαν c. 34. Φεύγων ἐκφεύγει lib. V. 95. οἰχισθαι οἰχομένους VII. 220. etc. WESS.

3. οὐτ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδὲν) Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cuius ille fuisse videtur observantissimus. Grave censi poterat Histiaei delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat: more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, ὡς ἀνδρὸς μεγάλως ἐωυτῷ τε καὶ Πέρσῃσι εὐεργέτω. Egre-

giam Persarum legem merito collaudat *Herod.* I. 137. τὸ μὴ μῆς αἰτίας ἔνεκα μήτε αὐτὸν τὸν βασιλέα μηδὲνα φονεύειν etc. *sed cum demum*, λογισάμενος ἢν εὐρίσκη πλίω τε καὶ μίζω τὰ ἀδικήματα ἵόντα τῶν ὑπουργημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem Teribazum absolverunt Persae iudices apud *Diod. Sic.* XV. 11. atque ob eandem rationem, eiusdem *Diodori*, sive *Ctesiae* potius, Arbaces τῶν κινδύνων ἀπέλυσε τὸν Βίλισιν, --- Φήσας μίζοντας εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προγεγενημένας εὐεργεσίας τῶν ὕστερον ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriae plus malorum attulisse, quam commodi, *Lysandrum* statuit *Pausanias* IX. p. 776. Πέρσαις τε ἐπόμενος, καὶ διακάζων νόμῳ γι τῷ ἐκείνων: id est, utrorumque instituta iusta comparatione. Copiose Persicam legem explanat *Aristides* in *Apolog.* pro iv. viris, T. III. p. 419. Solitum autem *Darium* animo grato Graecorum etiam in se collata beneficia recordari documento sunt *Democedes*, *Syloson*, *Coës*, *Histiaeus*, aliique. In *Asiam* tractuctos, quibus valde fuerat iratus, *Eretrien*-ses clementissime tractavit et *Milesios*: *Herod.* VI. 119. et 20. Sed magni animi documentum praebet egregium, undecunque tandem petitum, *Aelianus* Var. Hist. VI. 14. VALCK.

13. λούσαντάς τε καὶ περιστέιλαντας εὔ) Hoc si plures exhibebunt Codices, mihi quoque placeret prae altero, forsan interpretamento: neque εὔ nec εὐπεριπῶς legisse videtur *Valla*: εὐ περιστέιλαι et καλῶς in talibus adhibentur. *Hippias* iudicabat *Platonis*, T. III. pag. 291. v. κάλλιστον εἶναι ἀνδρὶ πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περιστέιλαντι, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐγγόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit forsan qui hic utrumque putet *Herodoteum*, περιστέιλαντας εὔ, εὐπεριπῶς ἐντεῖλατο θάψαι, atque a *Io. Tzetze* hoc quoque lectum; qui hic narrata sequutus, ad illa sua quaedam adiecit additamenta, Chil. III. vs. 535-543. Τίλος, δακρύτας περισσὰ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, Τοῖς Πέρσαις λέγει λούσαντας ἐντίμως καταθάψαι, 'Ὡς εὐεργέτου τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπηρεμήτους' 'Ὁ Εὐλου παῖς 'Ηρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpres ibi dedit *Oxyli*: 'Ὁ Εὐλου scribendum, vel [potius] 'Ὁ Λύξου. VALCK.

CAP. XXXI. 6. σαγηνύουσι) Vide Cl. *Valckenarium* ad lib. III. 149. Nostri et *Platonis* studio frequens verbi eius apud oratores *Libanium*, *Polemonem*, *Himerium*, atque

alios est usus: amavit et *Philo Iud.* III. Vit. Mos. p. 690.; et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus, *Gregorius Naz.*, *Io. Chrysost.*, *Proclus*, ad cuius *Orat.* xx. pag. 550. pauca *Vincent. Riccardus*. Ego vero ἐπὶ τὴν νῆα διήκουσι, [lin. 8.] schedis et sententia iubentibus, reduxi: aliena enim viri Cel. monita. Persae ab insulae litore, quod maris Aegaei partem septemtrionalem spectabat, iunctis consertisque manibus progressi fuerunt ad australe, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἐπηπειλήσαντο) Postremam syllabam ex sequenti τοῖσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἐπηπείλησαν: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, [lin. 5.] vulgatis ex *Med.* ἐποῖον ἀντὶ εἶναι ἐνὸρχιας εὐνούχους, vocula debebat interponi, quam constans requirit Graecorum usus, ut legatur ἐποῖον ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνὸρχιας εὐνούχους: hoc vel unicus docere poterat *Herodoti* locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι νησιώτας, πειρώτας (γε- νῆσθαι.) [At vide et ad h. l. et ad VII. 170, 15. *Var. Lect.*] Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἐνὸρχων, illic scribi quoque potuerat ἀντὶ νησιωτῶν: qua forma loquendi *Euripides* usus est, *Androm.* vs. 457., σὲ --- Ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χειρσίου: et *Theocrit.* V. 150. γινοίμαν --- Μελάμβιος ἀντὶ Κομάτα. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνὸρχιας, εὐνούχους. Sic *Thucyd.* VII. 28., τῶν τε πάντων ὁμοίως ἱπικτῶν εἶδειτο ἡ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι Φρούριον κατέστη. Supra dederat eodem sensu *Herod.* c. 9. τοὺς παῖδας ἐκτομίας ποιήσομεν: haeret et illic articulus in suasede. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 305., Βοῦν τὴν γυναῖκα ἔθηκεν Ἀργεῖα θεός. *Aristoph.* *Θεσμ.* 740., Ἀσκός ἐγένεθ' ἡ κόρη. *Herod.* I. c. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Ab *Herodoto* scribi non potuit, quod legit in suo *Cod. Theon.* *Soph.* vid. pag. 49. *Progymn.* VALCK.

5. ἀντὶ εἶναι ἐνὸρχιας) Accedo *Gronovio*, haesitans non nihil ob ἐνὸρχιας *Arch.*, non utique malos. Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἐνὸρχων *Pass.* et *Ask.* [vide ibi *Var. Lect.*] Statim καλλίστους in *Ask.* ex scholio. [ni potius ex scribae socordia.] Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ὑπὸ Αὐδῶν, δις δὲ ἐπεξῆς) Posterius, redditum lib.

IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error *Arch.* et *Vallae* ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. ἐπ' ἀριστερά) Male schedae *Arch.* ἱπαιριστερά iunctim, sicuti ἐπιδίξια pleraeq. Non nescio in talibus variari, monueruntque praeclari viri *Duker.* ad *Thucyd.* I. 24. et *Hemsterh.* in Epistola *Dukeri* Praefationi inserta. Noster (*Homerico* *Iliad.* M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ὁ μὲν -- ἐκείτο ἐπὶ δεξιᾷ ἐσιόντι, ὁ δὲ -- ἐπ' ἀριστερά; et III. 90. ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ δεξιᾷ ἐσπλόντι: tum lib. VII. 39. Ἀπτε ergo *Ask.*, modo tonus vertatur; nam quae ad lib. II. 39., alius sunt formae. WESS. — Conf. quae ad *Appiani* Praefat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

6. πόλεις συχνά) Nolui tot Codicibus refragari; quamquam πολίεις [quod pro συχνά habent alii,] ex prisco usu, in Musis citra ius demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi πόλεις πολίεις Ionum scriberetur more. Mox [lin. 7.] Σηλυβρίη origini apud *Strabon.* lib. VII. p. 491. c. [p. 519. v. ed. Cas.] propior et antiquior est. Lege *Diodoro* adposita lib. XIII. 65. et *Leonclavium Hutchinsonum*que ad *Kyr. Ἀναβ. Xenophontis* lib. VII. p. 538. WESS.

10. οἷοντο ἀπολιπόντες) Optime *Gronov.*; mox τὴν σφετέρην *Eustathius* itidem vidit. Statim Μεσαμβρίην οἷκισαν dat ed. Genev. 1618. de coniectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; *Eustathius* vulgati patronus est. WESS.

12. τὰς καταλεχθείσας) Delectatur isto scriptor. Δυσχίμερος δὲ αὕτη ἡ καταλεχθείσα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In *Porti* penu plura. Itaque iure pristinam sedem recuperavit. Scripsi praeterea [lin. 13.] Προκόννησον, originatione vocis apud Criticos ad *Apollon. Rh.* lib. II. 279. motus et Nostri consuetudine lib. IV. 14.; quae deinceps [lin. 20.] Δασκυλείῳ desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσόνησον ταύτην) Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην, non pulcra specie est, formatum ferme ex praecedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque *Reiskius*. Rectius masti, quos duces optavi. *Miltiaden Cypseli* fil., *Chersonesi* con-

ditorem, erudita disputatione *Ian. Rutgersius* illuminavit Var. Lect. I. 9. *Marcellinus* vero in *Thucydidis* vita, Θερᾶνες καὶ Δόλοπες ἐπολέμουν πρὸς Ἀψινθίους, hac eadem in re, errans aut corruptus. *Dolopes* Thessalis fuere adfines; *Dolonci* Thracæ, ut vere viri docti. WESS.

Ibid. εἶχον Δόλογχοι Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην) Prouti legit *Valla*, εἶχον Δέλ. Θρ. τὴν Χερσονήσον ταύτην, sic scripsisse videtur *Herod.* Quæ de *Dolonci* sequuntur, *Apsinthiis* tribuit *Scholiastes* in *Aristidis* *Miltiadem* T, III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando præter *Herod.* et *Marcellinum* in vita *Thucyd.* forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. Msto clar. *Petri Burmanni* Sec. non pigebit descripsisse: Δόλογχοι καὶ Ἀψινθίοι ἔθνη ὁμορα περὶ τὸν Ἑλλήσποντον οἱ δὲ Δόλογχοι κατεπολίμουν τοὺς Ἀψινθίους. ἔρωτῶσιν οὖν Ἀψινθίους τὸν Θιόν, πῶς ἀν ἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ἔχρησιν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδεχόμενον ὑμᾶς Ἀθήνησιν αὐτὸν ἐκείνον στήσατε τύραννον. ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψινθίοι ἤρξαντο περινοστήν τὰς πόλεις, καὶ τέλος ἔλθοντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπεδέξατο ὁ Μιλτιάδης ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμὸς τοῦτον δηλοῖ. εἴτα διελέχθησαν αὐτῷ περὶ τούτου· ὁ δ' οὐκ ἰβουλήθη, ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις, ὅτι (ἔτι) πέμψαντες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἐμοῦ λέγει ὁ χρησμὸς. πεμψάντων οὖν αὐτῶν λέγει, ὅτι καὶ περὶ αὐτοῦ λέγει. ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίοις λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι ἐὰν κελύσῃ ἡ πόλις γίνεσθαι κελυσάσης οὖν τῆς πόλεως, ἐγένετο τύραννος. VALCK.

10. τὴν ἱρὴν ὁδὸν) Celeberrima sacra via, quæ Athenis Eleusinem ducebat, in *Pausan.* I. 36. et *Athen.* XIII. pag. 594. F. Haec ea fortasse, qua Athenienses sacra et Pythicam pompam Delphos mittebant, memorata a *Strabone* IX. p. 646. c. [p. 422. c. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 5. Φίλαίου τοῦ Αἴαντος) *Marcellino* *Φιλαίας* ὁ Αἴαντος prave. Sine mendo in *Plutarchi* *Solon.* pag. 83. D. Φίλαιος καὶ Εὐρυστάκης, Aiantis filii, Attica civitate donati. Non equidem nescio, Φίλαιον τὸν Εὐρυστάκους atque adeo Aiantis nepotem perhiberi a *Pausania* I. 35., et *Kühnium* Φύλαιον malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic ΦΙΑΙΔΑΙ ex marmoribus, *Plutarcho*, *Stephano*que inter Atticae demos. WESS.

7. κατήμενος ἐν τοῖσι προθύροις) Apud *Marcellin.* in vita *Thucyd.* pag. 2, 18. *Dolonci* Delphis ἐπανιόντες περιένυχον τῷ

Μιλτιάδῃ πρὸ τῶν ἔρων καθιζομένῃ τῆς Ἀττικῆς: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. I. c. 9. p. 32. πρὸ τῶν θυρῶν καθιζομένῃ τῆς αὐτοῦ οἰκίας. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Attices non longe Miltiadis abfuerit villa, ἐν Λαμιάδαις sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 4. πάντα τὸν βουλόμενον μετέχιν) Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, praetereaque copias et necessaria supeditantis; quod narrantibus apud Marcellinum accredo. Absurde mox [lin. 5.] καὶ ἔσκει τὴν χώραν. Ionibus ἔσκει non aliud atque erat, lib. VI. 153. VII. 119. Rediit ἔσκει, et redibit c. 47., ubi eadem macula. WESS.

7. ἀποτείχισε τὸν ἰσθμὸν) Nonnunquam ἐπιτείχισεν eadem est potestate ac τεύχισεν, saepe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id ἀποτεύχισεν, sive ut Diodorus διατείχισεν, h. e. οἰκοδομεῖν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ τείχος, Nostri dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, εἰ δ' ἀποτειχίσθῃ ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν, de hoc isthmi iugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. v. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, ἀποτειχισμὸν sive murum a Dercyllida Spartano fuisse absolutum et Thraces aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter ἀποτειχίζειν in isthmo Pallenes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocracione advocatus. WESS. — Denique apud Nostrum mox c. 37, 1. in ἀποτειχίσας consentiunt libri omnes. S.

Ibid. ἐπετείχισε τὸν ἰσθμὸν) Paulo ante positus haec proxima subdit Scholiastes Aristid. mstus: καὶ ποταμοῦ ὄντος τοῦ διορίζοντος τοὺς Δολόγους καὶ τοὺς Ἀψινθίους ἐτείχισεν αὐτὸν, ὅπως ἀν μὴ βλάπτουντο οἱ Ἀψινθίοι παρὰ τῶν Δολόγων: imo contra, secundum Herod. ἵνα μὴ ἔχουν σφίαις (Doloneus) οἱ Ἀψινθίοι δηλίσθαι ἐσβάλλοντες εἰς τὴν χώραν. VALCK.

10. στάδιοι ἑξέτι καὶ τριήκοντα) Iugis eius latitudo in Xenophonte stadiorum xxxvii., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum xl. Longitudo vero a Cardia in Elaeunte, ubi longissima, stadiorum cxx Scylaci: quae in mensuris differentia utique non ampla. WESS.

CAP. XXXVII. 5. Quid sibi velit, ἦν δὲ ὁ Μάκρ. Κρείσσω τῷ Λυδῷ ἐν γνώμῃ γεγονώς, mihi minus liquet. VALCK. — Quidni vero ἐν γνώμῃ γεγονώς idem fuerit ac γνώριμος, notus et familiaris? S.

8. πίτυς τρέπον) Diogenianus, Suidas, atque alii, πύκας τρέπον, parili sententia. Docte disputatur, eadem-ne πίτυς et πύκη? hanc pinum, illam piceam Latinorum esse, Bod. a Stapel ad Theophrastum lib. III. 10. vehementer urget. Verior Cl. Salmasii sententia, πῖτυν et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces, sicuti in Homeri Vita, quae Herodoto tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod prae manibus est, conmutari, Homonym. Hyl. latr. c. 65. Quaestio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? A. Gellius et Eustath. eam negari, viderunt aegrius. Theophrastus de sua pinu, πύκη, adustis eam radicibus οὐκ ἀναβλαστάνειν, τὴν πῖτυν δὲ φασὶ τινες ἀναβλαστάνειν. Quomodocunque hoc Croesi verbum et Herodoti professio accipiantur, de intentata minis occisione constat. Videndi viri doctissimi Kühnius et Perizonius ad Aelian. Var. VI. 13. Porro τὸ θάλα[lin. 10.] si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. WESS.

13. ὅτι πίτυς μόνῃ δινδρέων) Unam solamque pinum arborum omnium caesam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum Herodoto Gellius docuerat Noct. Att. VIII. 4. Cum Herodoteis ista iam comparavit Io. Kühn ad Aeliani Var. VI. 13. Hinc verba quaedam excitat miraturque Eustath. in Iliad. A'. p. 52, 16. VALCK.

14. πανώλιθρος) Elegantius hoc et tritius, consensio-neque Eustathii munitum. Sophocl. Elect. vs. 1012. πρὴν πανωλίθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλίσθαι. Aeschyl. VII. contr. Theb. vs. 71. μή μοι πόλιν γε περυσινὸν πανώλιθρον ἔχθρα μνίσσῃ. Talium apud Tragicos uberrima messis. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. ὡς ὁ νόμος, οἰκιστῇ) Ista non debuerant ad mentem Vallae a se invicem divelli, sic, ut puto, coniungenda: καὶ οἱ τελευτήσαντι - θύουσι, ὡς νόμος οἰκιστῇ, nempe θύειν. Idem esset, ὡς νόμος ἥρωι θύειν: vita functo sacra faciebant, ut mos est facere heroī. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: καὶ οἱ τελευτήσαντι ἱεργίζουσι, vel ἱερίμνουσι. Eodem Brasidam honore dignati

Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. xi. ὡς ἤρωι τι ἐντίμνουσι, καὶ τιμὰς δίδωκασιν ἀγῶνας καὶ ἐγχεσίους θυσιᾶς. Conf. ibi citatus ill. Ez. Spanhem. et Celeberr. Wesseling. ad Diodori T. I. p. 148. Pausanias II. p. 157. τῷ μὲν ὡς ἤρωι μετὰ ἤλων δύναντα ἐναγίζουσιν, Εὐαμερίωνι δὲ ὡς θεῷ θύουσιν. VALCK.

10. ὑπερμερότερον) ἑρμουεργοῦ, vocabulo Aeschyli Eum. vs. 563., quo de critici ad vii. contr. Theb. vs. 609. Alibi in Musis ὑπομαργότερος, III. 29. 145. Propius adpropinquat Prisci, Excerpt. Legat. Hoeschelii p. 56., de Hunnis in iram accensis, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμαινόμενοι ἐχαλίπαινον. WESS.

CAP. XXXIX. 7. ἐν ἄλλῳ λόγῳ) Hoc ipso libro c. 103. Firmantur ergo disputata de λόγοις Λιβυκοῖσι lib. II. 161. Nefariam autem Cimonis caedem non multum ab obitu patris architectati fuerunt Pisistratidae: unde minime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, Miltiadae abituro fuisse. WESS.

8. εἶχε κατ' οἴκου) Revocarem ante Gronovium vulgatam lectionem, Vallae quoque repertam, εἶχε κατ' οἴκους, domi sese continebat. Proxima [lin. 9.], τὸν ἀδελφεὸν Στесаγόρῃα δηλαδὴ ἐπιτιμίων, interpretatur Vallae, in honorem videlicet Stesagorae fratris. Sententia satis esset commoda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἐπιτιμίων scriberetur εἶτι πινθίων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto, quo in luctu recenti publico abstinebant. Ἐχιν, interdum idem ac μένιν, saepius adhibetur pro εἶναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἶκον, domi, apud Sophoclem Ai. vs. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In eiusdem dramatis vs. 22. σήμεν', εἴτ' ἔχῃ Χῳρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ. Plene Herod. III. 79. κατ' οἴκους ἰαυτοὺς οἱ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέρην ταύτην. VALCK.

9. δηλαδὴ ἐπιτιμίων) In Vallae olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἐπὶ τιμίων disiunctim legentis, sive ἐπιτιμίων, ex communi ἐπιτιμῶν, Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthenem in Leptin. p. 292., certe in mssis et Scholiis. Sophoclis ἐπιτίμια Elect. vs. 917. Suidas τὰ ἐπὶ τιμῇ τιος γινόμενα explicavit. Paria etiam Reiskius. Quae quidem si probamus, concinna reliqua. Miltiades mortuum fratrem honoris, Herodot. T. VI. P. I.

sed simulati, caussa servabat domi; quo audito Chersonesitae frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia *H. Stephano* haud potuerunt, opinato, si ἐπιτιμίων extra labis culpam maneat, tantundem valere atque ulciscens, sive ultionem moliens. A Gronovio venit puniens. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθῆσόμενοι, [lin. 12.] manifesto quidpiam honori aut luctui conveniens in praegressis desiderans. Memini δηλαδή ἐπιτίμβων, videlicet iam iam contumulandam reponere, cui ὡς συλλυπηθῆσόμενοι recte aptatur. At sit in coniectura. WESS. — Tum IDEM, in Addendis: „Elegans Gish. Koenii coniecta-
„tio sic verba ordinat et refingit, εἰς κατ' οἴκους, τὸν ἀδελ-
„φὸν Στῆσαγόρῃα δηλαδή ἔτι τιμίων: domi se continuit,
„quasi fratrem Stesagoram adhuc honorans. Iungit ex lib.
„IX. 24. οἱ μὲν νῦν βάρβαροι — ἀποθανόντα ἐτίμων Μωρίστειον:
„quod tamen geminum planeque adsimile non est.“

12. ἀπικόμενοι ὡς συλλυπηθῆσόμενοι) Nempe πινύοντι, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis moerorem testificaturi, sive πινύοντα παρὰμυθησόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem publicitus legati mittebantur. Aeschines contr. Ctes. p. 88, 22. ὑπέμεινας πρεσβευτῆς ὡς Κλεοπάτρην τὴν Φιλίππου θυγατέρα χιροτονίσθαι, συναχθῆσόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μελοτῶν βασιλείᾳ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ. Funebris conf. Alexandri laudatio in Aristid. T. I. p. 142. Dion Chrys. Or. XII. pag. 198. B. οὐδὲ πρεσβείαν ἐπὶσβείον συμμαχικὴν, ἥτινα εὐφημον (εὐσχημον legitur) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθούτων, speciosam legationem aegritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista Morellus. Vid. Livius XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba συναχθῆσθαι, συναλγεῖν, συμπεπῆσθαι, συμπαύσχειν, et συλλυπεῖσθαι. Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re laeta, legationes mittebantur quae civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, συνεπῆσόμενοι vel συγχαρησόμενοι τῇ νίκῃ, apud Diodor. Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. VALCK.

CAP. XL. 3. ἄλλα τῶν κατέχοντων πρηγμάτων χαλεπότερα) *H. Stephani* καταλαβόντων nusquam reperi, neque vulgato praestat. Τὰ κατέχοντα πρήγματα, quae instant et praesentia urgent: qualia in Miltiadeae tyrannidis principio rerum ordinatio, captura Chersonesitarum, auxiliorum

dilectus, tum expeditio una cum Dario contra Scythas. Additum τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων protectum verbis erit c. 46. δευτέρῳ δὲ ἔτι τούτων, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiades, interfecto a Pisistrati filiiis patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Iul. 4196., aut paullo citius, siquidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Iul. 4198. interemptus occubuit. Hippias tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Iul. 4202., Dario Babylonem eopse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Iul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythae Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Haec si vero non dissident, quid illis fiet νεωστὶ μὲν ἰκλυθεῖ, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων? Vide quae consequuntur statim, ταῦτα μὲν δὴ τρίτῳ ἔτι πρότερον. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si Miltiadae reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni producant longissime, neque congruunt bene cum praefectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur τὰ τότε μιν κατέχοντα, alia esse nequeunt, quam quae continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdata est Olymp. LXXI., Per. Iul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbum et Tenedum occupavit, c. 30. huius Musae: apud Tenedum Phoenices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiades, convasatis quae in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Haecine τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατεχόντων dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adiumento neque audeo, neque volo.

[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli huius loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe τὰ κατέχοντα πράγματα, ἃ τότε μιν κατελαμβάνει, (lin. 2 seq. et lin. 11.) res praesentes quae tunc eum occupabant,

(aut ei acciderunt) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exponere pergit. Quod lin. 4. ait, *τρίτῳ ἔτει τούτων*, id quidem, per se positum, poterat *tertio post anno* significare, sicut *δευτέρῳ ἔτει τούτων* cap. 46, 1. sed ex adiunctis h. l. facile adparet, *tertio ante anno* intelligi: quod ipsum quoque mox in fine huius cap. diserte declaratur, *τρίτῳ ἔτει πρὶν τὸν τότε μὲν κατιχόντων*. Quae ei tertio ante anno acciderunt, ea *χαλεπώτερα* fuerant, *graviora, duriora*, quam quae nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phoenicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exilio vitam agere. *Σκύθας ἐκφεύγει* vulgo editur; quae si vera scriptura, verbum *ἐκφεύγειν* non consuetà alioqui notatione, ut cap. 38, 1. accipi debet; (nec enim hoc *admodum grave* erat, quod *Scythas effugit*;) sed *ἐκφεύγει* h. l. idem atque simplex *φεύγει* sonabit, *ad Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est*. Sed hac notatione rectius, ut mihi videtur, *ἔφευγε* scribunt codd. Arch. et Vind. quod etiam *Valla* suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, *Herodoteo* more, id verbum (lin. 8.) repetunt, *τούτους ἐπιόντας --- ἔφευγε*. Supersunt primora huius cap. verba consideranda, *Οὗτος δὲ ὁ Κίμωνος Μιλτ. νειωστὶ μὲν ἐληλύθει εἰς τὴν Χερσ.* quae partim ad proxime praecedentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut saepe apud Nostrum, idem fere ac δὲ aut εὖν valet, et hoc dicit Scriptor: *Hic igitur Miltiades, Cimonia filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis τοῦ Κριστοῦ familia) in Chersonesum venerat; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.*

6. *συνοστράφησαν καὶ ἤλασαν*) *Quum se in unum conglouassent Scythae Nomades, ad hanc usque Chersonesum processerunt. Pro κατιστράφησαν lib. I. c. 130. ex Codd. merito*

receptum καταστράφησαν: hic forte solemnem sibi posuerat formam συνιστράφθῃσαν, et lib. II. c. 121. ἐπιτραφέντων: quod placuit Clar. Abresch. Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur τραφέντες, huius Ed. p. 286, 6. [IV. 12, 13. ubi vide Var. Lect. et Adnot.] huius generis prostant nonnulla; qualia habet et Thucyd. semper tamen scribens ξυστραφῆναι et καταστραφῆναι. VALCK. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto praescripto, συνιστράφθῃσαν ex Valck. coniect. edidit Borh. S.

CAP. XLI. 8. τὴν δὲ εἰ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖλον) Si genuinum est κατεῖλον, pro simplici novator illud posuerit εἶλον, ceperunt. Fortasse tamen scripserat τὴν δὲ εἰ πέμπτην τῶν νεῶν κατεῖχον διώκοντες οἱ Φοίνικες: sive potius κατῆγον: eo nempe sensu, quem tradit Harpocrat. in Κατάγων τὰ πλοῖα, quemque H. Vales. explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem inseguuti Phoenices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quendam portum averterint; quacum captum Miltiadis filium Metiochum ἀνήγαγον παρὰ Βασιλέα, δοκόντες χάριτα μεγάλην κατασπείσθαι: postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit I. I. Wetsten. in Lucae Act. Apost. xxiv, 27. conf. D'Orvill. in Charit. p. 409. VALCK. — Iterum refragantibus libris omnibus unam ex Valck. coniecturis arripuit Borh. Verbum καταρεῖν capiendi, corripiendi notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. S.

19. ἐποίησε κακὸν μὲν οὐδὲν Μητιόχον) De uno Metiocho Herodotus. At Marcellinus in Vit. Thucydidis liberos Miltiadae eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subiungens, ἀφίενται δ' ὑπὸ βασιλέως, εἴ γε μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quae, malum, haec suspicio, cui nullus in scriptore fundus? WESS. — Ea tribuit Herodoto Marcellinus in vita Thucyd. quae nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίενται δὲ, inquit, ὑπὸ βασιλέως, εἴ γε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur Herod. liberorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse: τέκνα,

inquit, τὰ ἐς Πέρσας κεκοσμέαται: [lin. 22.] *liberos, Val-
la, qui inter Persas censentur: scribi quoque potuisset, τὰ
ἐς Πέρσας τετάχαται. Κοσμεῖν* apud veteres significabat etiam
τάσσειν, et ἡ τάξις Κόσμος dicebatur: quibus curae iuven-
tutis erat εὐταξία, non Σωφρονιστὰι tantum, sed et Κοσμητὰι
vocabantur. *Ioh. Meursium* in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut
saepe, non nominatum S. Petitus in Leg. Att. p. 385. Ea-
dem qua hic structurâ Herod. III. c. 91. ἐς τὸν Αἰγύπτιον νο-
μὸν αὐτὰς (Cyrene et Barce) ἐκοσμέατο: id est τεταγμέναι
ἦσαν. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἔτι πλέον) Non obliviscor for-
mulae ἐπὶ πλέον et ἐπὶ πλεῖον in N. Test. tabulis atque alibi
saepe obviae, et curam Perizonii ad Aeliani Var. I. 30. me-
ritae: hinc ex *Med.* inculcatur nullâ caussâ. Noster lib. IX.
106. οὐδὲν ἔτι πλέον ἐγένετο τούτων: et cap. 120. WESS. —
Duo loca, quae respexit Vir doctissimus, sunt IX. 107,
20. et cap. 121, 5. ubi in ἔτι πλέον conspirant quidem,
quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque
poterat: sed, ut de formula ἐπὶ πλέον aliorum taceam usum
auctorum, (quos *Werferus* testatus est, in Var. Lect. a no-
bis laudatus,) collatis Nostri locis II. 171, 3. V. 51, 16.
120, 6. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scri-
pturam a probatis codicibus h. l. oblatam; fitque verisi-
mile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. ἐπὶ
πλέον debuisse librarios. S.

2. ἐς νεῖκος Φέρον) ἐς νῆκος Φέρον *Sladus*, διαφθορὰν ex *Hezy-
chio* interpretatus, maluit: frustra. *Homerus* saepe: etiam
de bello infra, lib. VII. 158. WESS. — ἐς νῆκος Φέρον, ad
inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ
εἰρηναῖα, in fine cap. S.

5. ἐκ τῶν πολέων) Egregie sic *Palmerius Gronoviusque*.
Haud praeter librariorum indolem confusio πολίων et πολε-
μίων. Dedi exempla ad *Diodori* lib. XIV. 50., quibus ac-
cedat ex *Polyaeno* lib. V. c. 44, 1. Μνημον βουλόμενος κατα-
μαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολέμων καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἰσοκυνέτων:
nam, τῶν πολέων fuisse primitus, vacat dubio. Scripsi
[lin. 6.] ἢ καὶ δωσίδικοι εἶναι, flagitante usu et probante *H.*
Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet *Polybius* lib. IV. 4. vocem
et *Suidas* ex eo. WESS. — Vide *Var. Lect.* et quae ad *Po-
lyb.* IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δέσας per o breve, quid-
ni itidem δωσίδικοι recte scribatur? S.

CAP. XLIII. 5. πολλὸν δὲ ναυτικόν) Vir summus Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικόν recte interpretatur aptum ad conscendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82. [pag. 47. ed. Cas.] sequente Stanleio in Aeschyli Pers. vs. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 95. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non praeteriit Diodorus lib. XI. 1. WESS.

11. παραπλίων τὴν Ἀσίην) Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiae partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παραπεπλευκίνας τὴν Ἀσίην, ut scriptum hic: praestare propterea τὴν Καρίην, quippe Ioniae vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti praeternavigatur Pamphylia Lyciaque, quae utraque cur coniectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ κάτω τῆς Ἀσίας, in quibus Cares et Lycii lib. I. 177., spectavit. WESS.

15. τοὺς γὰρ τυράννους τῶν Ἰωνῶν καταπαύσας) τῆς τυραννίδος nempe, vel τῆς ἀρχῆς. Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσας, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαύσαι τῆς ἀρχῆς Μήδους καταπαύσαι Δημάρτην τῆς βασιλείης ἀρχῆς Κύρον καταπαύειν. Dum Persa Mardonius in Ionia δημοκρατίας καίσται εἰς τὰς πόλεις, videri debuit Graecis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adsueti popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutatam, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilius haberent obedientes. Paulo post [lin. 18.] restituetur συνέλχθη μὲν χρεῖμα πολλὸν νῶν. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. LXIV. 7. τὰ γὰρ ἐν τῷ Μακεδόνων) Littera mutata τὰ γὰρ ἐκ τῶς Μακ. vir eruditus; namque progredienti e Graecia intra Macedoniam (ἐν τῷ Μακεδ.) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosphorum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἐκ τῶς Μακεδόνων Thraces plerique omnes? Id nemo adfirmaverit. Oram autem Propontidis Europaeam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 25. et lib. VII. 106. conpertum. WESS.

15. πρὸς τὸν Ἀθῶν) Iterum πρὸς τὸν Ἀθῶν VII. 21. quam-

quam τὸν Ἄθω quidam ibi Codd. ut paullo superius *Vindobonae*. Non profecto nescio, *Diodorum* aliosque sic maluisse, quibus suum non invideo. Τὸν Ἄθω *Servius* Atticis tribuens, ad Aen. XII. 701. Quod autem *Herodotus*, scribit, hunc *Athōn*, hunc *Apollon* dicit, *Atticae* declinationis est. De monte recte; τὸν Ἀπόλλων non novi. Statim κατὰ τριηκοσίας *Valla* expressit; et recipi, ut numerus quodammodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἑξακισχιλλούς καὶ τετρακοσίους, et crebro. Ceterum *Boreas* μέγας τε καὶ ἄπορος, [lin. 11 seq.] idem qui *Strymonias* μέγας τε καὶ κυμκτής lib. VIII. 118. Hic ἄπορος, arcens transitu, de *Gronovii* sententia; forte verius, πρὸς δὲ οὐδένα πόρον εὐρεῖν ἐστὶ, sicuti Ἀπορώτατον *Isaei* explicuit *Harpocration*. Immo vero haud scio, respexerit-ne *Grammaticus* et *Nostri* ἄπορος. Nam, quae sequenti Ἀποσάξαντα subiiciuntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑκτῇ, optime accedent prioribus, loco suo mota; siquidem ἀποσάττειν in hac *Musa* nusquam, et *Suidas*, exscribens *Harpocrationis* ἀποσάξαντα, *Dinarcho* vindicat, *Herodoti* mentione neglecta. Atque haec nunc blandiuntur. Vide tamen c. 125. [ubi παρέσχε.] WESS.

[18 seq. οἱ δὲ αὐτέων - - οἱ δὲ, βίγῃ] *Commode* REISKIUS: „οἱ cum gravi: qui natate nesciebant, illi propter hoc ipsum „(vel solum) - - fluctibus hauriebantur: οἱ δὲ, scil. ἡπί- „σταυρο, qui autem nare sciebant, illi tamen frigore exstingu- „bantur.“ S.]

CAP. XLV. 3. Βρύγοι Θρήικες) Quando lib. VII. c. 73. Φρύγες secundum *Macedonas* olim dicti traduntur Βρύγες vel Βρίγες, (vid. *Holsten.* ad *Steph.* in Βρίγες) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. *Macedones* οὐδέποτε κατ' ἀρχαίς λέξεω τῷ Φ χρῶται, ἀλλὰ τῷ Β, teste *Heracleide* ap. *Eust.* Od. x'. p. 391, 16. Habet *Etymolog.* p. 179, 17. ut *Macedonica*, Βίλιππον, Βρύγας, et Βαλακρόν. Βάλακρον τὸν Νικάνορος, (*Vales.* in *Excerpta* pag. 76.) *Diodor.* T. II. p. 275, 93. qui Κεβαλῶν forte dederat p. 351, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλήων et Βαλληνικὸν *Eustath.* in Od. l. p. 340, 21. In vicinis [lin. 5.] more sup scripserat forsitan *Herod.* οὐ μίντοι οὐδὲ αὐτοὶ γε δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσέων: qua forma loquendi lib. III. c. 19. Καρχηδόνιοι, inquit, οὕτω δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσέων VII. 154. nulla istarum civitatum πίθειγε δουλοσύνην πρὸς Ἰπποκράτες: I. 159. Φεύγων θάνατον βίαιον πρὸς

Περσίων. Passivorum loco saepe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, violenta morte affici, atque in servitutem abduci, vocibus θανάτου βιαίου et δουλοσύνης significantur. Huc pertinent Thucydidea, ὧν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν ἁστών, p. 84, 75. p. 387, 66. [I. 130. VI. 15.] Euripid. Phoen. vs. 365. μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνη, ne a fratre dolose occidar; quaeque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Δευτέρῳ δὲ ἔτι τοῦτέων) Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petitem missi abierunt: namque μετὰ δὲ τοῦτο c. 48. huc referendum. Insequens annus pugna celeberrimus est Marathonica, decimus ante Salaminiam victoriam apud Thucydid. I. 18. WESS.

9. ἔκ τε τῆς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετάλλων) Vallae Latina, ex continenti et metallis, neque hic, nec deinceps Cl. de Pauw se probare valuerunt: ex terra et metallis illi praestabilis; ἡπείρου voce, ut in Etymol. Suida et aliis, pro terra posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de Herodoto, cuius in Musis frequentissimum vocabulum, addubitans. Certum est, Thasios in Thraciae adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex Thueyd. I. 100. Liqueat insuper, insulam fuisse εὐκαρπον, Dionysii vs. 528. indicio. [ubi Θάσος, Δημήτερος ἀκτή.] Mox [lin. 10.] ἐν Σκαπτῇ ὕλῃ Arch. accuratissime observationi Steph. Byz. congruit, et Lambino opitulatur, Scaptesyllum restituenti Lucretio, reiecta Scaptensula, cuius post Festum vindex Gifanij. At Σκαπτὴν ὕλην priscorum plerique disiunctim maluerunt, quorum exempla ad Stephan. stipavit Holstenius, in memor occupata fuisse a Paul. Leopardo, Emend. lib. VIII. 20. Vallam in his explicandis lapsum leniter (uti in more habet) corrigente. WESS.

13. ἰούσι καρπῶν ἀτελείς) Si forent tributorum immunes olim Laurentius, ac si Φέρων ἀτελείς ob oculos habuisset; sicuti Appianus Λακίους Φόρων ἀτελείς Bell. Civil. lib. V. [c. 7.] p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de Pauw ἀτελής imperfectus, et καρπῶν ἀτελείς fructuum defecti copia intelliguntur. In Hesychio Ἀτελής, ἄλλοις, cuiusmo-

di spadones aut alia parte manci: καρπῶν ἀτελῆς, eodem posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I. 192. τῶν ἄλλων ἰοῦσαι ἀτελῆς, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praeberent, liberis. An ergo καρπῶν ἀτελῆσι, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunitibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto. WESS.

Ibid. ἰοῦσι καρπῶν ἀτελῆσι) Valla: si Thasii forent immunes tributorum: in tributi vicem terrae proventus, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur a Thasiis accepisse; qui propterea, ut ἀτελῆς φόρων alii, sic dici potuerunt καρπῶν ἀτελῆς. Thasiorum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. vs. 517. Meminerunt earumdem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc. p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertilitate motus, neque insulae divitiis, Archilochus Thasum in suis saepe carminibus habuit despicatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. v. Eustath. in Iliad. θ'. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. v. qui, Ἀρχιλόχος, inquit, τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνόμεδα παρορῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον. VALCK. — Et frumenti copiā abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasiarum agri et vineta in opposita continente (ἐν ἡπείρῳ) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora, quae Thasiarum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vectigal ullum aut tributum penderent, ἰοῦσι καρπῶν ἀτελῆσι, ad redditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinetorumque proventu illis accedebat. S.

CAP. XLVII. 4. ἐπὶ τοῦ Θάσου τούτου) Ex more scriptoris, stabilito diligentia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45. [ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἐπὶ, praetereaque ad IV. 107, 2. 184, 17. VII. 58, 15. 61, 17. et 74, 2. provocavit Gronov.] De Phoenicibus et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέταλλα Φοινικὰ, [lin. 5. ubi cf. Var. Leot.] si quae necessitas, et Φοινικικά pingi, uti, saepe in Strabone πόλις Φοινικαί, apud Athen. γυῶλος Φοινικῆς, qui tamen XII. p. 538. v. περιφορὰ καὶ Φοινικὰ χρυ-

συνέβα iunxit. [Sed ibi Φοινικὰ de colore, non de populo.] ἢ πεδίκαι Φοινικῶ Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. παιδεία Φοινικῶ Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat Συρία Φοινίκη Diodori lib. XIX. 93. et Punicum bellum. WESS.

CAP. XLVIII. 8. νᾶς τε μακρὰς, καὶ ἵππαγωγὰς πλοῖα) Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νᾶς, longas naves, et τὰ στρουγγύλα πλοῖα. Sunt enim hic νᾶς sive νῆες, στρατιώτιδες et ὀπισταγωγοί: πλοῖα vero, quae equos veherent. Lib. VII. c. 1. iussi sunt parare νᾶς τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα: haec scilicet εἰς ἵππους καὶ σῖτον: atque adeo νᾶς τε, καὶ πλοῖα ἵππαγωγὰ καὶ σιτηγὰ. Neque sane bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam ἵππαγωγὸς νᾶς, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onerarias cum commeatu εἰς σῖτα νᾶς, VII. c. 21. [In eandem sententiam disputaverat Gronov. l. c.] Haec firmant Dukeri sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristotelis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam, Livio VIII. 24.) ἐξέπλευσε ναυτὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοῖοις δὲ συχνοῖς ἵππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς: postremum, procul dubio mendosum, tentavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a vulgata nimium abit vox σιταγωγοῖς: mihi restituendum videtur, ἵππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς: naves onerarias, στρατηγικὰ πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 434, 60. [VI. 88.] Xenoph. V. Ἑλλ. p. 320, 37. alique. VALCK.

CAP. XLIX. 7. ἐπὶ σφίσι ἐπύχοντας) Confer dicta lib. I. 80. [At ibi diversior verbi ἐπύχιν usus.] Aeginetae maris hoc tempore erant domini, ἠθαλασσοκράτου, Eusebio et Syncello testibus. Id praeter alia ussit Athenienses, ansamque dedit augendae, quae toti deinceps praesidio fuit Graeciae, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thucydide I. 14. WESS.

Ibid. ἐπὶ σφίσι ἐπύχοντας) Quod olim vulgabatur, id dedisse videtur Herodotus, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας, lectum Eustathio in Od. τ'. p. 683, 21. ubi Homericum Τί μοι ἐπύχης interpretatus, τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, Ἡρόδοτος δὲ, inquit, διαλελυμένος φησὶν, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας τοὺς Αἰγινήτας: alia dedit in Iliad. χ'. p. 1355, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in Prolegom. p. 736. [de Herod. voc. et loq. form.] Sunt et Herodoteae tunc aēs, μετὰ δὲ βουλεύειαι, p. 387, 5. [VII. 12, 7.] ἀπὸ πάντων τὰ χρήματα ἄγων, p. 434, 41. [VII. 164, 16.] etc.

VALCK. — Equidem, *ἐπὶ χόρτας* ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque *ἔχοντας* revocans, nullam hic *timesin* vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum iudicavi ea notione, ut, quemadmodum *ἔχιν* ἐς τὴν vel ἐς τὴν *ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere*, frequenter apud Nostrum significat, sic *ἔχιν* ἐπὶ τινὶ, *adversus aliquem tendere* intelligatur. S.

CAP. I. 2 seqq. Κλειμένης etc.) Quae de Spartanorum rege, Aeginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS. — In insulam Aeginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Crio aliisque impeditus facere [quod voluerat] non potuit; quod iam nunc, Demarato nondum ciecto, fecisse dicitur Pausaniae lib. III. p. 212. VALCK.

11. *ἰξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρήτου*) Erat in Latinis ex epistola. Maluerunt de mandato alii, Portus et ante eum Stephanus; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

12. εἶπετο τὸν Κριὸν, ὃ τι οἱ εἴη τὸ οὐνομα) Suspicio Aeginetam istum Crium luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. vs. 1359. *ἔσται Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριὸν ὡς ἐπύχθη*, ista leguntur in Schol. τούτο τὸ μέλος Σιμωνίδου καὶ Ἐπινίκου, *Ἐπὶ ξαβ' ὁ κριὸς* — ἢν δὲ παλαιοστῆς Αἰγινήτης: forte scribendum, Σιμωνίδου *ἰξ ἐπινίκου*: ut verba, *Ἐπὶ ξαβ' ὁ Κριὸς οὐκ αἰετῶς, ἐλθὼν εἰς δένδρον ἀγγαλὸν* (f. ἐς ἀγγαλόδενδρον) Διὸς τέμενος, ut ista verba fuerint in Crium Aeginetam Simonidis, alludentis ad arietem πεπτούμενον. Acerbo ioco Herodoti Cleomenes, cum Aegineta sibi nomen esse dixisset Κριοῦ, ἥδη νῦν, αἰεbat, *καταχάλλου, ὃ κριεῖ, τὰ κέρια, ὡς συνοισόμενος μεγάλῃ κακῇ*. Iam nunc tu, velut vir gregis, aerata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat Aegineta, Cleomenem οὐδὲνα *ἄξιον χαίροντα Αἰγινητίων*: dictum indignatus, ex Κριοῦ nomine captat hominis irridendi Rex Spartanus occasionem; atque ea dicit, quae in veri nominis arietem petulantiorum, κριὸν ἀσέλγους κερων, dici poterant, cuius protervia brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sane pessimo, ex ipso nomine verris crearet interdum invidiam, II. in Verr. c. 78. Videtis

Verrutum? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis non minus hunc immanissimum verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plautini ioci, Bacchid. II. 3. vs. 50. Menaechm. II. 2. vs. 38. Trucul. I. 1. vs. 58. quem reiicit versum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus; quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Graeco verbo, quoniam omnia iura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Graeculos huius generis reperiuntur plurima. VALCK. — De accentu, quo nomen Aeginetae illius hominis notavimus, in Var. Lect. dictum est, S.

CAP. LII. 1. ὁμολογέοντες οὐδενὶ ποιητῇ) Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Graecorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartae erexerit, habent. WESS. — At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedaemoniis; adeoque famae apud Spartanos vulgatae opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus alioqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissimâ ratione ad posteros propagari existimatur. S.

3. τοῦ Κλεοδαίου) τοῦ Κλεοδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλεοδαίου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii iudicium, Aeliano quoque nomen restituentis Κλεοδαίου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formae minus sinceræ Κλεοδάμου, et Κλεοδάτου. Spartani Μενεδαίου nomen male in Μενεδάτου transierat apud Thucyd. p. 228, 56. alterum satis commendat notissimum μενεδήιος: eandem habent vim no-

mina Laconica Κλειόμαχος et Κλειδοαῖος. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. διατῆς τῆς θύρας αὐτοῦ· εἰκάζει γὰρ ἂν τις ἔτι ταύτας ἐκείνας εἶναι, ὅσπερ Ἀριστοδῆμος ὁ Ἡρακλείδης ὅτε κατῆλθε λαβὼν ἐπιστήματα: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργεῖην) Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronae nomen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργεΐδας inculcabant Isth. Od. VII. 21. μητρόθεν appellatos, διὰ τὸ Ἀργεῖαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα, quamquam frustra illi. Adhuc hic maiorum series sororem ostendit Therae, quem πρόδικον, ut Sparta dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. ἴσων ἰόντων) In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quae adherent, varie tentata fuerunt, praecipue ἢ καὶ πρὸ τούτου. [lin. 14.] Puto indicari, nihilo magis quam antea potuisse, uter natu prior esset, discernere, et μᾶλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. ὡς ἔμαθον αὐξόμενον τὸν χειμῶνα, ἢ καὶ πρὸ τούτου, ἰθύνον: quodque in c. 139. eiusdem Polymniae; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri [lin. 16.] οὐ βουλομένην δὲ, restituta negante particula; quibus si adiutrices adessent schedae, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS. — Vide quae paullo post notamus. S.

14. ἢ καὶ πρὸ τούτου) Hac saltem in sede voces istae, si sunt Herodotae, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsitan haerere viderentur istis, quae paulo leguntur superius, sic intersertae: ἐπαύοντα δὲ τὸν Ἀριστοδήμον τὰ τέσσα, (ἢ καὶ πρὸ τούτου,) νούσῳ τελευτᾶν. Est et in proximis [lin. 16 seq.] structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluere hunc in modum scripta: εἰδὼσαν μὲν (καὶ τὸ κάρτα λέγουσαν ταῦτα,) βουλομένην δὲ εἶπας ἀμφοτέρωι γυνόατο βασιλῆς: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: λέγουσαν ταῦτα, nempe οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκουσιν. VALCK.

[Ad ἢ καὶ πρὸ τούτου nec h. l. nec VII. 189, 9. aut VII. 139, 16. adsciscendae ad sententiam cum Wesselingio particulae μᾶλλον locus est. Nec tam incommode, quam Val-

cenario visum erat, hac in sede locatae istae voces mihi videntur. Praecedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset maior. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu maiorem potuerunt, quum ambo inter se similes et aequales (eâdem corporis specie, robore et staturâ) reperissent; tum vero, aut iam antea etiam, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis causae erat. Ista, *ἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λίγειν ταῦτα*, in latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, *etsi optime nosset illa aperire, quasi infinitivus λίγειν ab ἰδυῖαν penderet*. Rectius vero *λίγειν ταῦτα* ad superiora, οὐδὲ αὐτὴν φαίνοι διαγνώσκειν, referetur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu maiorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed experet etc. τὸ κάρτα, abundante τὸ articulo, vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 6. III. 104, 15. VII. 16, 26. S.]

21. τὸν γεραίτερον) Praestantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quae tamen snepe modum excedunt. Πρεσβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quaeso, γεραίτερος postulabit, uni adfuisse prae altero γέρας? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quis γεραίτερος aetate senior et amplius nihil? WESS.

41. τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοισι) Αὐτίαν, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiae, animos fratrum disiungentis, Pausanias testis accedit, ἡδύμοι δὲ ὄντες, διάφοροι τὰ μάλιστα ἦσαν, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumenta. WESS.

42. τοὺς ἀπὸ τούτων γενομένους ὥσαντως) Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriaeque. Nam, privatim saepius adversarii duo Reges Lacedaemoniorum, unanimes conspirabant in publicae rei commodis iuvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant περὶ τοῦ δυνάστεος πλεῖν ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσασθαι, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycur-

mina Laconica Κλονόμαχος et Κλονδαῖος. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. διασθαι τῆς θύρας αὐτοῦ· εἰκάζει γὰρ ἂν τις ἴτι ταύτας ἐκείνας εἶναι, ὥστε Ἀριστόδημος ὁ Ἡρακλέους ὅτι κατῆλθε λαβὼν ἐπιστήσαντο: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργείην) Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronae nomen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργίδας inculcabant Isth. Od. VII. 21. μητρόθεν appellatos, διὰ τὸ Ἀργίαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα, quamquam frustra illi. Adhuc hic maiorum series sororem ostendit Therae, quem πρόδικον, ut Spartae dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. ἴσων ἰόντων) In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quae adhaerent, varie tentata fuerunt, praecipue ἢ καὶ πρὸ τοῦτου. [lin. 14.] Puto indicari, nihilo magis quam antea potuisse, uter natus prior esset, discernere, et μᾶλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. ὡς ἴμαθον αὐξόμενοι τὸν χιμῶνα, ἢ καὶ πρὸ τούτου, ἰθύνοντο: quodque in c. 139. eiusdem Polymniae; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri [lin. 16.] οὐ βουλομένην δέ, restituta negante particula; quibus si adiutrices adessent schedae, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS. — Vide quae paullo post notamus. S.

14. ἢ καὶ πρὸ τούτου) Hac saltem in sede voces istae, si sunt Herodotae, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsitan haerere viderentur istis, quae paulo leguntur superius, sic intersertae: ἰσχυρόντα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ τέκνα, (ἢ καὶ πρὸ τούτου,) νοῦσω τελευτῶν. Est et in proximis [lin. 16 seq.] structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluere hunc in modum scripta: εἰδοῦσαν μὲν (καὶ τὸ κάρτα λέγουσαν ταῦτα,) βουλομένην δὲ εἰκὼς ἀμφοτέρω γινώσκον βασιλῆς: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: λέγουσαν ταῦτα, nempe οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκουσιν. VALCK.

[Ad ἢ καὶ πρὸ τούτου nec h. l. nec VII. 189, 9. aut VII. 139, 16. adsciscendae ad sententiam cum Wesselingio partitulae μᾶλλον locus est. Nec tam incommode, quam Val-

ehenario visum erat, hac in sede locatae istae voces mihi videntur. Praecedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset maior. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu maiorem potuerunt, quum ambo inter se similes et aequales (eadem corporis specie, robore et statura) reperissent; tum vero, aut iam antea etiam, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis causae erat. Ista, *εἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λῆγειν ταῦτα*, in latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, *etsi optime nosset illa aperire, quasi infinitivus λῆγειν ab εἰδυῖαν penderet*. Rectius vero *λῆγειν ταῦτα* ad superiora, οὐδὲ αὐτὴν φαῖναι διαγνώσκουσιν, referetur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu maiorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed experet etc. τὸ κάρτα, abundante τὸ articulo, vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 6. III. 104, 15. VII. 16, 26. S.]

21. τὸν γεραίτερον) Praestantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quae tamen saepe modum excedunt. Πρεσβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quaeso, γεραίτερος postulabit, uni adfuisse prae altero γέρας? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quis γεραίτερος aetate senior et amplius nihil? WESS.

41. τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοισι) Αὐτίων, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiae, animos fratrum disiungentis, Pausanias testis accedit, Ἕδυμοι δὲ ὄντες, διάφοροι τὰ μέγιστα ἦσαν, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumenta. WESS.

42. τοὺς ἀπὸ τούτων γινομένους ὡσαύτως) Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriaeque. Nam, privatim saepius adversarii duo Reges Lacedaemoniorum, unanimes conspirabant in publicae rei commodis iuvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant περὶ τοῦ ὁκέτιρος πλέω ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσεται, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycur-

gus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. *Plutarch.* T. I. p. 598. c. "Εἰκεν ὁ Λακωνικὸς νομοθέτης ὑπὲρκαυμα τῆς ἀρετῆς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ Φιλότιμον καὶ Φιλότικον. Conf. T. II. pag. 232. c. 813. v. et Melanthii dictum de civitate Attica p. 20. c. VALCK.

CAP. LIII. 2. ταῦτα δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα etc.) Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisset, ultima huius capituli verba clamant. Est quoque periculosior sequentibus adnota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὴ, cetera bonae notae arbitratus. Pendet sermo ex ἐγὼ γράφω, quae, si repetantur in ὡς εἰσι Ἕλληνες, nescio quid iure desideretur: nam τοῦ θεοῦ ἀπτόντος a Valla versum a Deo genitum non laudo. Patrem mortalem Perseo Scriptor negat; μέχρι Περσείας, usque ad Perseum, non altius, adscendens, ut ait. Vere ergo τοῦ θεοῦ ἀπτόντος, Deo in seriem non relato. WESS. — Peropporune vero κατὰ ταῦτα λεγομ. dedit noster cod. R. Superiora, ait Herodotus, soli Laedaemonii dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quae eodem modo Graeci dicunt, id est, in quibus reliqui Graeci Laedaemoniis adsentiuntur. Quod autem verba illa [lin. 6.] ὡς εἰσι Ἕλληνες ab illis ἐγὼ γράφω pendere ait Vir doctissimus, id mihi secus videtur. Arcte profecto cohaerent ἀποδεικνυμένους ὡς εἰσι Ἕλληνες. Itaque participia καταλεγόμενους et ἀποδεικνυμένους tamquam graeco more pro infinitivis posita cum Valla et Gron. equidem accepi. S.

12. εἴρηται μοι) Sic melius. Εἰρηται multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. Persei origo Aegyptia tangitur lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit *Plutarchus*. At unde Danaus et Lynceus, si non ex Aegypto? Ceteros consulto tacitos habuit. WESS.

Ibid. ἀπὸ δὲ Δανάης τῆς Ἀχραιοῦ) Haec et sequentia quaedam, alio quam invenerat ordine collocata, *Plutarch.* exhibet, de Herod. Malign. p. 857. ε. Οἱ δὲ Δωριέων, φησὶν, ἡγεμόνης φαίνεται ἂν Αἰγύπτῳ ἰθαγενεῖς ἰόντες καταλέγοντες (leg. καταλέγοντες) τοὺς ἄνω Δανάης καὶ Ἀχραιοῦ πατέρας: quae prorsus obscuravit interpres. Ad Herodotea *Plutarchus*, τὸν Ἐπαφον, inquit, καὶ τὴν Ἰῶ, καὶ τὸν Ἰασον, καὶ τὸν Ἄργον ὅλως ἀφῆκεν. Epaphum in Aegypto natum omittere potuerat; Ionem, Iasum, et Argum Herodoteae narrationi me-

rito opposuit; neque enim hos Aegyptios origine dixerunt Graeci, qui posteros Epaphi, atque adeo maiores Acrisii, fatentur Aegyptios esse *ἰθαγενέας*, Libyen, Belum, Danaum et Aegyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit *Plutarch.* quos habuit *Herodotus* auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Graeci de his fabulari suerint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, *Τάδε δὲ*, inquit, *κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπ' Ἑλλήνων ἐγὼ γράψω*, vel *γράφω*: ut I. c. 95. *κατὰ ταῦτα γράψω*. Quid sibi velit τοῦ θεοῦ ἀπείροτος [*lin. 5.*] mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. *Περσὶ οὐδὲν*) De Persarum sententia si venerint quae libro VII. 61. scribit, *Perseum* videlicet Danaës et Iovis fuisse filium, creasseque ex *Andromeda* Persen, unde Persicae genti nomen; in matre patreque Graecos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum Acrisio a consanguinitate Persei si secluserint Persae, Danaë Assyriae aut Persicae erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. καὶ ὅ, τι ἀποδιέχμενοι) *Reiskius* ὅτι optime disparavit. In regni successione *διαδέχισθαι* et *ἐνδέχισθαι* sedem habent: ἀποδέχισθαι, in rerum actu. Οἱ μὲν νυν Κᾶρις οὐδὲν λαμπρὸν ἔργον ἀποδιέχμενοι lib. I. 174. saepissimeque alias. WESS.

CAP. LVI. 2. Διὸς τε Λακεδαιμόνος) Saepe quidem *Lacedaemonis*, Iovis filii, sed huius Iovis, Λακεδαιμόνος dicti, nusquam alibi factam invenit *Meursius* mentionem; et sane mirum est, si *Iovem* coluerint Λακεδαιμόνα, hunc non ut Deum ἀρχαίαν habitum saepiusque commemoratum. Coluisse *Lacedaemonios* Ἀγαμέμνονα Δία variorum contra constat testimoniis docuitque *Meurs.* *Misc. Lacon.* I. c. 4. Suspiciabatur *Casaub.* in *Athen.* III. cap. 21. [*Animadv. T. II. nuperae edit. p. 175 seq.*] dictum Iovem Ἀγαμέμνονα Spartanis, ut ἀρίσταρχον a *Simonide*; *Agamemnone* certe nomen antiquius ἐπιθετικῶς de Deorum rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio *Lycophronem* ceterosque latere. *Athen.* III. p. 99. B. Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν ᾄδην ἀγχιτάλαν. Dedit ibi plura *Casaubonus*. Ἀγχιτάλαν, inferum Iovem, attigit *Bentley* ad *Callim.* in *Lav. Pall.* vs. 130. Ubi vulgatur in *Hesych.* Ἀρίστ' ἀρχὰ μία, *Simonideum* forte dederat Ἀρίσταρχον, Δία.

Herod. T. VI. P. I.

M

Asopii vocabant Aesculapium Φιλέλαον, teste *Pausan.* III. p. 267. Ἀλιξιν, τὸν Ἡρακλῆα, *Col.* *Aristid.* I. p. 62. Τηλέμαχος, ἢ Ἀρτίμης dicitur in *Luciani Lexiph.* II. p. 335. Habet istius generis nonnulla *Aristoph.* Ἰπ. vs. 164. Θισμ. vs. 811. *Avs.* vs. 554. VALCK.

5. αὐτὸν ἐν τῷ ἄγῳ ἐνέχισθαι) Omissa saepius, additur in legibus interdum Atticis praepositio; velut apud *Demosth.* contr. *Aristocr.* p. 408, 54. apud *Andocid.* p. 12, 36. τὸν βουλευσάντα ἐν τῷ αὐτῷ ἐνέχισθαι καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἱρραστάμενον. Unde corrigendus *Antiphon* p. 143, 19. ut, pro μήτε χειρὶ αἰράμενον, scribatur μήτε χειρὶ ἱρραστάμενον. conf. *Lysias* pag. 18. et *Markland.* VALCK. — De formula εἰ δὲ μὴ (*ibid.* ubi εἰ δὲ absque negatione expectasset aliquis) vide *Vigeri* *Idiot.* VIII. vi, 9. ibique *Zeun.* Scilicet, ubi in praecedente membro nulla est negatio, ibi εἰ δὲ μὴ *sin* minus significat; si in praec. membro negatio est, εἰ δὲ μὴ positive intelligitur, *sin*, si quis id fecerit. Sic in *Evang. Matth.* ix, 17. Confer Indicem nostrum Graecitatis *Epictetae* pag. 301. S.

7. ἐκατὸν δὲ ἀνδρας λογάδας ἐπὶ στρατιῇς) In delectorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumponunt: Agidem sane οἱ τριακόσιοι ἱππῆς καλούμενοι stipabant in praelio apud *Thucyd.* V. 72., suntque iidem τριακόσιοι Σπαρτιατῶν λογάδες, οἵπερ ἱππῆς καλέονται, *Themistoclem* honoris causa deducentes *infr.* lib. VIII. 124. An ex trecentis centeni regum praecipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. *N. Cragium*, *Reip. Spart.* lib. IV. 4. Iam ἐπὶ στρατηγῆς, in expeditione, fingeat *Cl. Reiskius*, non utique praeter consuetudinem, siquidem ea in voce creberrime peccatum. Tuetur vulgatum *Xenoph.* *Laced.* *Reip.* p. 685. F. [pag. 542. *med.* ed. Bas. 1569.] πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾶς οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐποροῦσι, eorum omnium copiam *Lacedaemonii* etiam in castris, sive in exercitu, habent. Similiter p. 688. A. [p. 544, l. 16. ed. Bas.] etc. WESS.

8. ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι) Κοινὰ ἔξοδοι expeditiones communiter susceptae lib. IX. 26., etiam in *Comici Nub.* vs. 579., cuius loco ἐξόδιον *Ionibus Portus* asseruit, vetere motus lectione. *Cl. Gronovio* adsentior. Ἐξοδείας ποιοῦμενοι *Samnites* apud *Strabon.* lib. V. p. 382. A. [p. 249. B. ed. Cas.] Quod

ex Msstis revocatur *ὁκόσοις ἂν ὦν*, [lin. 9.] scriptor suum agnoscet. WESS. — Vocabulo *ἐξοδία* de bellica expeditione saepius utitur Polybius: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. ἣν θυσίην τις δημοτελεῖ Verissime Codices. Τὰ ἱερά τὰ δημοτελεῖ Demosth. in Neaer. p. 739. esse ait τὰ ἱερά τὰ τῆς πόλεως. Philoni Leg. ad Cai. pag. 1031. D. ἱερταὶ δημοτελεῖς, festi nationis Iudaicae dies. Iunge elegans matronae Pythagoreae dictum in Stobaei Serm. LXXII. p. 445. et Hesych. Δημοτελεῖ cum Clar. Alberti adnotatione. WESS. — Cum ista vero notione θυσίας δημοτελοῦς minus convenire videri poterat quod ait ἣν θυσίην τις δημ. ποιή-ται, si quis etc. quod ad privatum hominem referri vide- tur: fortasse igitur intelligi debet magistratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam θυσίη δημοτελεῖς intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convi- vium vocet. S.

4. διπλῆσια νέμοντας) Vetus mos, Homero descriptus do- cteque abs Eustath. explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. [pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.] Super eo prudentis- sime Xenophon extr. Rep. Laced. καὶ διμοιρία γι ἐπὶ τῷ δαίτην ἐτίμουν Lycurgus, οὐχ ἵνα διπλάσια καταφάγοιν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦδε τιμῆσαι ἔχουσιν εἴ τινα βούλοιντο. Ceterum πρό- βατα [lin. 6.] non solas esse oves, indicatum alias, neque eas utique Spartani duntaxat inmolarunt. Vallae propter- ea Latina, ovibus expulsis, integrata sunt. WESS. — In νέμοντας ad superius τις relato est familiaris Nostro transitus a singulari numero ad pluralem. S.

11. προξένους ἀποδεικνύναι τοῦτοις προσκίεσθαι) Si vel in plerisque hoc legeretur Codicibus, restitui tamen deberet προσκίεσθαι vel προσκίεσθαι, de honore attributo adhi- bitum etiam Herodoto I. 118. 119. et II. 83. Τὸ προσκίεσθαι hoc in loco per χάρις εἶναι recte interpretatur Eustath. Iliad. γ'. p. 307, 17. [p. 405. ed. Rom.] Proxenos memorat Spar- tanos Xenophon, Clearchum, πρόξενον ὄντα Βυζαντίων, ab Agide illuc missum, Έλλ. I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. Pharacem Boeotorum πρόξενον. Fuerunt isti vel quales He- rod. designari voluit, vel quales fuisse dubitabat Cragius de Rep. Lac. II. c. 10. Sed sicut Athenienses aliique, suos etiam habuerunt Lacedaemonii, in aliis civitatibus a se

publicitus constitutos πρόξενους. Apud Pausan. III. p. 223., Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi ἰδίᾳ ξένος, καὶ Λακεδαιμονίων τοῦ κοινού πρόξενος: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli ξένος, et πρόξενος Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenaeum XIII. p. 603. r. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit πρόξενος Λακεδαιμονίων, et Plataeënsis Λακων ὁ Ἀιμυήστου, III. 52. Distinguuntur a talibus ἰδίᾳ πρόξενoi et ἑθελοπρόξενoi dicti; quales fuerint fortasse Lacedaemoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

12. τούτοις προσκειῖσθαι) Eustathius γράας εἶναι τοῖς βασιλεύσι ἐν Σπάρτῃ vere explicuit: id enim est προσκειῖσθαι, iniuriā mutatum. Sic lib. VII. 35. τοῖς προσκίετο αὐτῇ ἡ ἀχαρὶς τιμὴ. Portus plura. Πυθίους [lin. 13.] hinc Timaeus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De iisdem Eustath. ad Iliad. A'. p. 55, 44. [pag. 42, 7. ed. Bas.] ἦν δὲ καὶ τάγμα τι Διὶ ἐν Δελφοῖς, οἱ θεοπρόποι· οἱ καὶ Ἡρόδοτος ἱστοῦντο μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια, labantis memoriae vitio aberrans. Cicero vero praeter Pythios dedisse regibus suis augurem adsessorem Lacedaemonios, memorat lib. I. de Divinat. c. 43. WESS.

23. ἂν μή περ ὁ πατήρ etc.) Vallam sefellit litera, μήπερ in μήτηρ convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, Νυμφευμάτων γὰρ τῶν ἡμῶν πατήρ ἡμὸς Μίρμυκιν ἔξει, in Euripidis Androm. vs. 987. Πατρούχου παρθένου περί [lin. 22.] hoc ex loco Timaeus Lex. p. 151., ubi docta Ruhnkenii observatio. WESS.

Ibid. ἂν μή περ ὁ πατήρ αὐτὴν) Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, ἂν ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατήρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἐγγυῆσαι, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbae nuptias, necdum a patre desponsatae, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἐπίκληρος, ut Athenis loquebantur, ἐπίδικος, Spartae lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit [lin. 21 seqq.] δικάζειν μόνους πατρούχου παρθένου περί, ἐς τὸν ἰκνήταί ἔχειν, ἂν μήπερ ὁ πατήρ ἐγγυήσῃ. Herodoteam vocem πατρούχος Hesychio restituit Hemsterh. voc. Ἐμπαμόνι, πατρούχῳ. conf. Timaei Lex. Platon. in Πατρούχου παρθένου, et Ruhnken. Ut

ἐμπαίων, sic ἡ ἐπικληρος dicitur ἔγκληρος in Euripid. Iphig. Taur. vs. 682. VALCK.

28. δύο ψήφους τιθεμένους) Thucydidem, gravissimum Scriptorem, lib. I. 20. tacito Herodoti nomine haec falsi arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 23. et Palmerii animadversio est. Equidem duo singulis regibus suffragia non largior, valdeque vereor, ut verba δύο ψήφους τιθεμένους illis contribuant. Regum absentium vicem maxime propinquos obiisse et duo posuisse calculos scribitur, tertiumque suum: totidem ergo ferebant suffragia, quot usi ambo reges fuissent, modo-ne consensu abstinuissent seniorum; tulissent autem praesentes duo, singuli suum. Haud itaque bina singulis suffragia hac in descriptione. Sed rem non urgeo: falli possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθεμένους) Denegat hanc Lacedaemoniorum regibus praerogativam Thucyd. I. 20., quem Herodotus sibi sumsisse refutanda vere monuit ante Palmer. Io. Meurs. de Regn. Lac. c. 23. de senatorum agens et numero et dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura dederat N. Cragius lib. II. cap. 5. Civitatem memorat Indicam Diodor. XVII. 104., cuius forma regiminis Spartanæ fuerit similis quod ad Senatus auctoritatem binosque Reges e duabus semper familiis, τῶν κατὰ πόλεμον πραττομένων ἡγουμένων. Ne Regum potestas in tyrannidem degeneraret, Lycurgus, secundum Platonem Epist. VIII. p. 354. B., Φάρμακον ἐπήνεγκε τὴν τῶν γιρόντων ἀρχὴν, καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Insignis eiusdem locus est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν γιρόντων ceterorumque annuorum magistratuum tribunalia ubi fuerint Sparta tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων καὶ Νομοφυλάκων καὶ καλουμένων Βιδαιῶν ἀρχαῖά ἐστιν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus corrigendum arbitror, καὶ Νομοφυλάκων καλουμένων Βιδαιῶν. Hi annui magistratus, Ephori et Bidaei, sive Νομοφύλακες, erant πέντε ἀριθμὸν ἑκάτεροι secundum Pausaniam: contra οἱ Γέροντες, numero xxviii, διὰ βίου ταύτην ἔχουσι τὴν τιμὴν, Plutarch. T. I. pag. 597. E. Hinc intelligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag. 289, 20., ubi numerare iussus ὁ πόσις εἶναι Σπαρτιάται ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμῆσας βασιλέα τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γέροντας καὶ ἄλλους ὡς τισὶ σαράκοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 5. λίβητα κρούουσι) Necesse non videtur, ut unum omnes lebetem pulsarint; neque requirunt opportune scripta Scholiastae Theocriti Idyl. II. 36. καὶ παρὰ Λακωνοῖ βασιλέως ἀποθανόντος εἰσθῆαι κρούειν λίβητα, ubi Meursius λίβητας, quemadmodum in Herodoti schedis pluribus. Magnas autem turbas movit καταμιαίνεισθαι, [lin. 7.] variisque coniecturis, quibus non utor, ansam dedit. Possunt utique μιαίνεσθαι dici, quorum caput aut corpus luto alia-ve re turpatur, ut χρῶτα μιανόμενος Nicand. Alexiph. vs. 253., et quidni καταμιαίνεισθαι, praesertim cum talia in luctu frequentarentur? WESS. — Nota Romanorum formula, luctu squalere, in luctu et squalore esse. Nescio an eodem pertineant οἱ μίασμοι, quibus in privatorum hominum obitu abstinere Spartani, ex Lycurgi legibus, debuerunt, referente Plutarch. in Institut. Lacon. p. 238. D. S.

13 seqq. ἐν πάσης δὲ Λακεδαιμόνιος etc.) Recepta Codicum lectione, τῶν περιόικων ἀναγκαστοὺς, sic ista capienda iudico: necesse est ut, praeter Spartiatis, funus vel invitae comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolae certo numero. De περιόικοις forsan alibi dicitur. Voces χωρὶς Σπαρτιτῶν recte ceperunt N. Cragius de Rep. Lac. II. p. 107. et L'Auteur des Essais de Critique pag. 179. [nempe praeter Spartanos, iuxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut H. Steph. cum Camerar. aut absque Spartanis, ut imperite Gronov. posuerat.] Ἀριθμῶ, hic frustratentatum, significat certo numero, vel definito. Lucian. T. III. p. 302., τὸ μὲν ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνῳ. T. I. pag. 750, 57. Thucyd. II. 72. VALCK. — Ubi ait Herod. ἐν πάσης Λακεδαιμόνιος, Lacedaemonem patet hic τὴν Λακωνικὴν, Laconicam terram intelligi, quemadmodum VII. 234, 10. S.

14 seq. τῶν περιόικων ἀναγκαστοὺς) Ex vulgata ὀνομαστοὺς formavit Cl. de Pauw, honoratiores ac nobiliores explanans; quales fortasse inter Spartanorum περιόικους exiguo numero, homines quippe contemptissimae et paene servilis conditionis, meritoque ab Isocrate deploratae, Panneg. pag. 67. E. et uberius Panath. pag. 270. C. ed. Steph. Quod autem schedae offerunt, id longe melius, stabilitumque Aeliani auctoritate, Var. VI. 1., ubi de Spartanorum

rum in Messenios, itidem περιόικους, acerbitate, τὰς ἐλευ-
 θέρας [γυναῖκας] εἰς τὰ πένθη βαδίζειν ἢ ἀγάζον, καὶ τοὺς
 ἄλλοτρίους καὶ μηδὲν σφισι προσήκοντας νεκροὺς κλαίειν. Nihil
 certe accomodatius. At gravis tria ista [lin. 16.] καὶ αὐ-
 τῶν Σπαρτιητίων urget suspicio, tum quoniam ex duobus,
 illisque bonae notae, exsulant codicibus, tum maxime,
 quod turbae plangentium Spartanos eximant praecedentia
 χωρὶς Σπαρτιητίων: [at de his verbis vide paullo ante no-
 tata.] quippe genuinos cives ac Spartanae urbis incolas
 lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πένθη καὶ ὄδυρ-
 μούς vetabat, Instit. Lacon. Plutarchi p. 238. D. Atque haec
 efficere possunt, pro alienis ut putentur. WESS. — Ver-
 ba ista, καὶ αὐτῶν Σπαρτιητίων, nisi temere prorsus et casu
 omisa sunt in codicibus nonnullis, consulto abiecta pri-
 mum fuere ab homine, qui ista, χωρὶς Σπαρτιητίων, (l. 14.)
 in eandem partem acceperat, quae Vesselio et Grono-
 vio placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πένθη καὶ ὄδυρμους
 vetante, ex Plutarcho refert Vir doctissimus, id ad priva-
 torum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte
 Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos
 quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse,
 et superiora, et quae his mox subiiciuntur, abunde de-
 clarant. S.

20 seqq. Regis in proelio mortui effigiem ἐν κλίνῃ εὖ ἐστρωμένη
 dicuntur ἐκφέρειν, si nempe cadaver commode Spartam non
 posset deportari. Peregre mortuus Agesipolis ἐν μέλει τιθεῖς
 καὶ κομισθεὶς οἴκαδε ἔτυχε τῆς βασιλικῆς ταφῆς. Xenoph. Ἑλλ. V.
 p. 330, 3. VALCK.

22. ἐπειὶν δὲ θάψωσι) Eradicata haec tria verba voluit vir
 Celeber. ob Medicei negligentiam, addita disputatione,
 quam considera. [nempe: et videbis quam sit absurda.]
 Mihi turpe est, concordiae scriptorum Codicum oblucta-
 ri, praesertim in facillima et plana verborum sententia.
 Iustitium, functo Persarum rege, quot fuerit dierum Bris-
 sonii quatsivit exemplo Io. Alb. Fabric. ad Sextum Philo-
 soph. lib. II. adv. Gramm. p. 296. WESS.

CAP. LIX. 1 seq. ἐπειὶν --- ἄλλος ἐνίστηται βασι-
 λείᾳ ἀνιστεῖται III. 66. ubi in sequenti cap. coniecturam,
 ἐνιστάμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur [lin. 3.] δ'

ἰσίων, ἐς τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλείην, eodem sensu ponitur, quo saepe dicuntur εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσιόντες, qui magistratum ineunt. VALCK.

CAP. LX. 3. ἰκδύκονται τὰς πατρώας τέχνας) Ex lege Sesostridis, qua sancitum μηδὲνα καταλιπεῖν τὴν πατρώαν τέχνην, Dicaearcho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox [lin. 5.] καὶ οὐ κατὰ λαμπ. clar. Reiskius coniiciebat. WESS.

CAP. LXI. 4. Φθόνῳ καὶ ᾄγῃ) Valckenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas Ἀγῇ - - παρ' Ἡροδότῃ βασιανία: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ᾄγῃ duorum Codicum. Pindari de fraudulento et δολῷ cive, Pyth. Od. II. 151. ὅμως μὲν σάινῳ ποτὶ πάντας ᾄγαν πάγχυ διαπλέει, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde, ut vulgo solet. WESS.

Ibid. Φθόνῳ καὶ ᾄτῃ χρεώμενος) Dudum indicatum ᾄγῃ recuperabit Herodotus, hic forsitan etiam Vallae lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poëtas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀγάζεσθαι, in Hesychio servata monstrant praeter Ἀγᾶσθαι, et Ἀγᾶστατο Ἀγᾶσασθαι Ἀγᾶστηθε Ἀγασσάμενοι Ἀγαιομένοι Ἀγᾶστατο. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασίς, Φθόνος: Ἀγαστῆς, βάσκαρος: et forsitan, quod habet ex Aeschyli Thressis, Ἀγαῖς, ζῆλῳσι. Secundum Eustath. in Od. i. p. 212, 51., τὸ Ἀγᾶσθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ τρία σημαίνειν τὸ θαυμάζειν, τὸ φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. ω. p. 1501, 1. scripsit ἀγαιομένους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἰποι φθονοῦντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69., quo dicuntur Persae ἀγαιομένοι τε καὶ φθονοῦντες τῇ Ἀρτεμισίῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ᾄγῃ Suidas et Etymologus, [p. 9. lin. 1.] sed huius in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis saepissime fuisse peccatum docuit Clar. Wes-seling. in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliada Homeri, quae ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetstenii, ubi scribi debuerat Ἡρωδιανός, saepe scribebatur Ἡρόδοτος: velut ad Iliad β. vs. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ Ἴδι ἐνιστᾶτος φασὶν εἶναι: ad Ἰλ. δ. 66., ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει Ἡρόδοτος ὅτι μετοχὴ ἔστι (τὸ Περικυνδαντας:) similiter ad κ. 67. et δ. 10. VALCK. —

In Scholiis Venetis a Villoisono editis, quae, ut iam aliàs monui, eadem fere sunt cum Basileensibus, locis a Valck. citatis recte Ἡρωδιανός legitur. S.

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γενεμένη) De eadem Pausan. III. [cap. 7.] p. 220., παρθένων μὲν τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ εἶναι Φατὴν αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλένης γενέσθαι. More suo multis fabulam enarrat Herodotus; cuius τὸ Φοιβήιον ἱερὸν quale fuerit, docet Io. Meurs. Misc. Lacon. I. c. 5. VALCK. — Apud Pausan. I. c. ὑπὸ Ἑλένης perperam ab Interprete post Helenam redditur. S.

20. ὑπερβῆ τοῦ Φοιβηίου ἱεροῦ) Pausanias Φοιβαῖον non procul a Therapna, inque eo Castorum fanum locat lib. III. 20. Hinc Meursius „Verba, inquit, illustro, et, ὑπερβῆ τοῦ „Φοιβηίου ἱεροῦ, sic expono, supra Phoebi fanum: ut Dioscurorum id intelligatur, quod dedicatum in Phocbaeo, ex „Pausania cognoscimus.“ Misc. Lacon. lib. I. 5. Quod demiror; siquidem Helenae templum scriptor limpide indicavit. Voluit-ne vir doctus, Helenam fratribus fuisse contubernalem, πάρεδρον, eodemque in fano cultam? Id vero ostensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τὸ δ' [rectius τὸ δ'] ἐπὶ ἐν τῇ Θερσπνῇ scribens. Rcm ipsam attigit Pausanias III. 7. WESS.

28. ὁρῶσαν δὲ) Quod Florentiae ὁρῶσα δὲ maluerunt, placuit vehementer Gronovio; cui quidem schedae omnes, si numero eximas Ask., refragantur, Graecique sermonis habitus. L. Küsteri animadversionem Bibl. Ant. et Nov. Io. Clerici T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. WESS. — Vitiosum ὁρῶσα cum Med. et Ask. nostrum etiam cod. F. inquinavit. S.

CAP. LXII. 1. ἔκνιξε ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως) Simili figura Pindarus Pyth. X. fin. καὶ γὰρ ἐτέρωσιν ἐτέρων ἔκνιξε Ἀφένας: et Isthm. VI. 74. αἰδέσθαι δ' ἔνδον μιν ἔκνιξε χάρις. Nec alia Euripidis Med. vs. 567. εἴ σε μὴ κνίξαι λήχος. Paulo diversior infra lib. VII. 10, 5. WESS.

Ibid. τὸν δὲ Ἀρίστων ἔκνιξε) Istius mulieris amor Aristonem pungebatur. In Glossar. et Suida Ἐκνίξιν redditur ἰδακν, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hic, saepe designat Sophocli dictum ἔρωτος δῆγμα: Xenoph. pag. 516, 13. κνῆσται. vid. Schol. in Aristoph. Plut. vs. 975. In amore γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πύθου δάκναι, Lucian. II. p. 400. Plutarch.

T. I. p. 602. ἔκνιζεν αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ -- ἔρω. Aptissima dedit ὁ πᾶν in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post [lin. 8.] ὄρκους ἐπ' ἡλάσαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

14. ἀπίει ἀπάγεσθαι) Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καί μιν ἀπίει ἐπιτάλαμνος. Utrumque Portus in Lexicon addidit, beneque explicuit. WESS.

CAP. LXIII. 2. τὴν δευτέραν [loco olim vulgati τὴν διυτήραν] mos nationis adprobat. Talia autem continuo admonere, arbitror supervacaneum. WESS.

5. ἐν θῶκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἰφθόρων) Interpretatur Pausanias in βουλῇ, lib. III. 7. p. 221. idque optime. Herodotus exemplo Homeri Odys. ε'. 3. Οἱ δὲ θιοὶ θῶκόνδε καθίζανον, id est, εἰς συνέδριον, sicuti Eustathius, Hesychius, aliique docent. Statim τὸν χρόνον, τῷ ἡγάγετο, [lin. 7.] reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἐπὶ δακτύλων συμβαλ. [ibid.] quod et in Lexica immigravit et limpidissima circumfusus luce est abs summo viro Io. Fr. Gronovio Lection. Plautin. p. 222. WESS.

5. ἐν θῶκῳ κατημένῳ) Filii nativitas Aristoni nunciata dicitur apud Pausan. p. 221. μετὰ τῶν ἑφθόρων κατημένῳ τῇ καὶ αὐτῇ ἐν βουλῇ: in senatu sedenti, Berglero ad Alciph. p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν Γερόντων, sed in consessu cum Ephoris. Τὸ συνέδριον, ut Homeus, θῶκον vocat. Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. V. p. 223. c. δευτῇ μοι ὁ Λυκοῦργος οὗτος οὐκ ἰσχυκίνας τιτθὴν, οὐδὲ σὺν θῶκῳ πρεσβυτέρων οὐδέποτε κεκαθικίνας: ubi legendum videtur σύνθωκος, consessor. Ephorum autem ἀρχιῶν proprio nomine vocant ἑφθόρων. Aelian. Nat. An. XI. 19. Pantelidas Lacedaemonius καθήμενος ἐν τῷ ἑφθόρῳ ὑπὸ κινῶν δισπασθῆ. Laudator Agesilaum in Asia non minus Ephoris paruisse scribit p. 26. ἢ εἰ ἐν τῷ ἑφθόρῳ ἔτυχεν ἰσθηκῶς μόνος παρὰ τοὺς πέντε. VALCK.

7. ἐπιστάμενός τε τὸν χρόνον, ἐξ ὅτου) Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinae voculae τῷ, quam Valla legit. Eidem quoque repertum, et in Arch. probatum Berglero recte restituit Gronov. in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας, εἴπε ἀπομόσας, οὐκ ἂν ἰμός εἴη. Eleganter Pausan.

p. 221. Ἀρίστων, ait, ἐπὼν τῶν ἐν Ἰλιάδι εἰς τὴν Εὐρυσθέως γένεσιν πεποιημένος λήθην, ἢ μηδὲ τὴν ἀρχὴν συνεῖς αὐτῶν, οὐκ ἔφη τῶν μηνῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν παῖδα. Duas ponit ibi coniecturas Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum adiuvetur: Pausaniae scribi solet εἴνεκα: hoc facile transiit in εἶναι καὶ, ut apud Stobaeum p. 524, 6. vox μαινίδων in μὲν εἰδῶν, in loco Teletis, et p. 415, 39. verba Hieroclis, οἷα δὲ κηδεμῶν, depravata sunt in οἷα δοκεῖ δαίμων: hoc praecepit Bentleius. In Pausaniae verbis, τῶν μηνῶν εἴνεκα significat, menses quod attinet, vel mensium habita ratione: sic loquitur Pausan. IV. p. 568. τύχης μὲν χρηστῆς εἶνεκα καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων ἔνεμεν Ἀλεξάνδρῳ - - πλέον. Dion Chrysost. XXXVII. p. 463. β. διαβολῆς μὲν εἶνεκα καὶ Σωκράτης εἴη τῶν νέων διαφθερεὺς. VALCK.

[8. οὐκ ἂν ἐμὸς εἴη. Meus non fuerit; meus vix esse potest. Sed conf. c. 65, 17. et vide Hoogen. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλειομένη διβλήθη) Fuisse olim καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in suspicionem Cl. Reiskii incidit: neque enim unam iudicari, quae in regni amittendi periculum Demaratum coniecerit, caussam. Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quae recensentur. Id hic διβλήθη, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβάτη διαβεβλημένος. Euripides Hec. vs. 865. Ἀχαιοὶς εἰ διαβληθήσομαι: et Iphig. Aulid. vs. 1372. μὴ διαβληθῆς στρατῷ. Qua in dictione, ut antea significatum, lapsus vertentium est creberrimus. Vide Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. WESS. — διὰ τὰ Ionum idiomate idem ac διότι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μενάρκῳ τοῦ Ἀγίος) Vitiosum τοῦ Ἀγίος nomen est. In familiae Leutychidis serie lib. VIII. 131. Λευτυχίδης ὁ Μενάρκος, τοῦ Ἡγησίλειω. Avus ergo sermone Spartano Ἀγισίλαος: quem eundem agnovit Demaratus, quippe filius Aristonis, nepos Agesilai. Video equidem Aristonem τὸν Ἀγασικλίου scribi in Pausania lib. III. 3. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres fuerint patruelles Leutychides et Demaratus. Potest tamen hoc in coniectura manere; nam, quae Gronovius ad Agidem hunc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene, qui meus est stupor, adsequor. WESS. — Nempe ibi Agidem, Eurysthenis filium, cum eo qui hic Agis nominatur ex Proclidarum familia, confudisse Gronovius videtur.

Superest, ut aut h. l. Ἠγχιλίω, loco Ἄγιος, aut VIII. 131, 6. Ἄγιος sive Ἠγιος, loco Ἠγχιλίω sive Ἠγχιλίω, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse *Leotychidae* avum. Scripsi autem huius viri nomen *Leotychiden* ex pervulgato inter Graecos usu, pro quo *Λευτιχ.* ioni-
co more *Herodotus* usurpavit. S.

5. ἢ ἰχθὺς τῷ Δημ. μάλιστα etc.) Aut iungenda sunt μάλιστα γιγνώσκω διὰ πρῆγμα τοιόνδε, id est, διὰ πρῆγμα μάλιστα τοιόνδε, prout ceperat *Valla*; aut hic quoque more suo scripserat, ἢ ἰχθὺς τῷ Δημαρτήτῳ τὰ μάλιστα (vel ἐς τὰ μάλιστα) γιγνώσκω, id est ὁμοίως τοῖς μάλιστα. εἶναι φίλους τὰ μάλιστα legitur II. 147. Φίλοι ἐς τὰ μάλιστα, VI. 89. ξείνων ἐς τὰ μάλιστα, I. 20. Similiter adhibentur ἐς τὰ μέγιστα* ἐς τὰ πρῶτα* εἰς τὰ ἴσχυα. VALCK. — Sed haec quidem non admodum huius erant loci. S.

[11. ἐκ τῆς Κλειμένης προθυμίας) Fuit quum Κλειμένης pro genitivo obiecti accipiens, intelligebam studio in *Cleomenem*, studio gratum ei faciendi; sicut ἐκ ἡσυχίας τῆς Δημοκρίδους, III. 136, 8. At, non tam studio gratificandi *Cleomeni*, quam odio *Demarati* et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem *Cleomeni* gessisse *Leotychidem*. Itaque rectius intelligetur, de *Cleomenis consilio*, coll. I. 124, 7. S.]

13. οὐκ ἰκνεομένως) Brevi sequetur εὐτε ἰκνεομένως, quod cur priore peius iudicaverit *H. Stephanus* in Recens. Vocum *Herodoti*, causam non exputo, quandoquidem comma praefert Ionicum. Glossae msstae, ex quibus [sua hausit] *Corinthus*, οὐ προσκόντως, οὐ καθκόντως exponunt, neque *Hesychius* suum ἰκνεομένως aliter. *Stephanum* adi et cap. 86. huius Musae. WESS.

Ibid. οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύειν) In Glossario redditur et in libello de Dialectis, οὐ προσκόντως. Rex legitimus est, ἐς τὸν ἰκνείται ἔχειν (τὴν βασιλείην) lib. VI. c. 57. Quinam ἰκνεομένως censerentur *Spartae βασιλεύειν*, *Cragius* ostendit de Rep. Lac. II. c. 2. *Herodoteum* ἰκνεομένως tractavit *H. Steph.* in Vocum *Herod.* Recens. p. 728. Conf. *Foesii Oecon. Hippocr.* in Ἰκνεύμενος χρόνος. In oraculo apud *Demosth.* p. 609, 103. pro ἰνιχνεύμενα ἀμεραιτελεῖν τοὺς ποθ. κατὰ τὰ ἀγνημένα, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθιμένοις) ἐν ἰκνεομένῳ ἀμέρῃ τελεῖν τοὺς ποθήκοντας κατὰ τιταγμένα. VALCK.

CAP. LXVI. 4. ἀνώιστου δὲ γινομένου) *Vallae* Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de *Cleomenis* providentia ad conciliandam *Pythiam*, quadam tenus laudavit *Portus*; cuius a iudicio non abhorret *Küsterus* ad *Suidae* Ἀνώιστος. Fateor ἀνώιστον tantundem ac ἀνυπολόγητον saepe valere, ponique de inproviso et insperato. Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνώιστου Μελίτινα, *Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162.* [Anal. *Brunck. T. II. p. 156. num. 17.*] Μῦθος ἀνώιστος, πότμος ἀνώιστος, in *Apoll. Rh. III. 670. et 799.* Quae, tametsi plura aggerantur, *Vallae* non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adiungam, Latina ista ad intelligendum esse implicatissima. Agnovit pro sua prudentia *H. Stephanus*: at quod refingit ipse, nulla lectionis addita caussa, ἀνωστοῦ δὲ γινομένου, potuerat in tenebris latere. Voluit fortasse, repulsum indicari *Demaratum*. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit *Valckenarius* ad lib. I. 157. ἀνοιστοῦ reponens; quae et *Pavii* sententia: ex ἀνώλω lib. VII. 149. περὶ μὲν σπονδίων ἀνοίστειν εἰς τοὺς πλεῖντας. Quare ἀνώιστου sive ἀνοιστοῦ δὲ γινομένου, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. *WESS.* — Comparari certe debet cum istis, quae prostant lib. I. c. 157. εἰς θεὸν ἀνῶσαι τὸν ἐν Βραγχιδῆσι: ubi quaedam sunt adscripta. *VALCK.*

5. προσποιέεται Κλεομένης Κόβωνα) Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit. *Thucyd. I. 57.* τοὺς Κορινθίους προσποιεῖτο. *Aristoph. Eq. vs. 215.* τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιεῖ: docte *Bergler. semper fac plebem tuam.* Propria significandi dote *Hegesistratus* dicitur προσποιησάμενος ξύλινον πόδα, *Herod. IX. 36.* *VALCK.*

CAP. LXVII. 4. αἰρεθεὶς ἀρχὴν) *Eustathii* additamento carent schedae, neque delectatur *Herodotus*. [At nimirum non iuncta intelligi debent αἰρεθεὶς ἀρχὴν, sed ἤρχη ἀρχήν.] Spartanorum Γυμνοπαιδίας [lin. 5.] praeterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule *Dav. Ruhnkenium* ad *Timaei Lexic. p. 54. [p. 73. ed. sec.] WESS.*

5. θειωμένον δὲ τοῦ Δημαγῆτου) Dederat forsan, ἡγεομένου: id est, quum esset τῶν χορῶν ἡγεμῶν, sive χοροποιός. Fuisse ἄρχοντα monstrant vicina, ἤρχη αἰρεθεὶς ἀρχήν, et, ὁμοίον τι εἶη τὸ ἄρχεον. Huius Laconici festi moderatorem χοροποιὸν vocat

Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. *T. Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 331, 332. De eodem festo loquens *Sosibius* apud *Athen.* XV. p. 678. b. τοὺς προστάτας memorat τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἰορτῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et viro-
rum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex *Xenoph.* Έλλ. VI. p. 349, 14. vid. *Meursii* Orchestra, in *Γυμνοποικιδία*, et *Clar. D. Ruhnken.* ad *Timaei* Lex. p. 54. VALCK.

7. ἐπὶ γέλωτί τι καὶ λάσθῃ) Ultima prave deficiunt *Fragm. Parisino.* *Philaenidis* nomine *Aeschrion* Samius apud *Athen.* lib. VIII. 3. p. 335. c. Μὴ μ' ὦ μάταια ναῦτα, - - χλεύην τε ποιεῖ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην: pro quo *Anthol.* lib. III. 10. p. 323. καὶ γέλωτα καὶ λίσχην, non quidem insuaviter, tamen ex scholio. [λάσθην restituit *Brunck*, *Analect.* T. I. p. 189.] Magnus Animadversor λάσθην hinc et ex *Suida* declaravit, pariterque *Ezech. Spanhemius* Diss. de Num. Us. XIII. p. 522. Verum porro est τῷ ἐπειρωτήματι [lin. 9.] ex gentis adsuetudine, qua ἐπιρωτήσιν dant sequentia. WESS.

8. οὐαῖόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασ.) *Eustathius* in *Iliad.* β'. p. 178, 13. differentiam esse inter ἄρχειν et βασιλεύειν δηλοῖ, inquit, *Λευτυχίδης*, δὲ Δημάρατον ἐκπετόντα τῆς βασιλείας, εἶπε εἰς ἄρχην (cur non εἶπε ἄρχειν?) αἰρεθέντα, ἡρώτα, Φασί, γελῶν, οὐαῖόν τι εἴη τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν. Aptè *Leutychidis* illud comparavit clar. *Wess.* ad *Herod.* I. 129. ubi *Harpagus* *Astyagen* εἶρετο, - - ὅ τι εἴη ἡ ἐκείνου δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείης. Reputantem facit *Iugurtham* *Sallustius* Bel. Iug. c. 66. quam gravis casus in servilium ex regno foret: ubi vid. *Ios. Wasse.* Ut ista *Harpagus*, sic haec *Leutychides* rogabat ἐπὶ γέλωτί τι καὶ λάσθῃ. Glossar. *Herod.* Λάσθῃ, αἰσχύνῃ. Ubi iunxit γέλωτα καὶ λάσθην *Aeschrion* Samius *Athen.* VIII. p. 335. c. *Herodotea* dedit et alia *Casaub.* p. 583. [Animadv. T. IV. p. 504. nuperae edit.] VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἰσθίς ἐς τὰς χεῖρας οἱ τῶν σπλάγχων) Notissimus in adiurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad *Appianum* Iber. p. 431. ab *Henr. Stephano*, nisi si tamen *Tollius* omnia ista descripserit ex *Des. Herald* Digress. XVI. libri primi ad *Tertull.* Apologet. Sunt enim ita gemina germana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. *Stephano* accepta ea docti ferunt interpretes *Thucyd.* V. 47. Μοx [lin. 3.] θιῶν τε τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος, alios deos Iovemque ante-

status, confirmatur lib. VIII. 65. et Eustathii interpretatione ad Hom. pag. 155, 28. [p. 117, 34. ed. Bas.] WESS. — Adnotationem de more in adiurationibus aram tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi, quam, putide dissimulato auctoris nomine, Alex. Tollius ad Appiani Hist. Hispan. (cap. 9. nostrae edit.) adposuit, eam Desiderii Heraldi esse, opportune nos Vir doctissimus docuit; quod nobis tunc, quum eandem (T. III. nostri Appiani p. 212. seqq.) recudendam curavimus, non erat compertum. S.

8. Φαίρι σε ἐσελθεῖν παρὰ) Duas literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo praebet Steph. Φαίρι σε ἐλθεῖν παρὰ τῶν οἰκετῶν τὸν ὀνοφορβὸν, quomodo legitur in proximis, et saepius alibi; forsitan olim etiam positum Il. 112. [Il. 115, 19.] eodem sensu, quo dixit Aeschylus ἄσπον ἴναι, in Ὀπλων κρήσι, non intellectum Stanleio, Ἄλλ' Ἀντικλίας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος, apud Schol. ad Soph. Ai. 191. Anticliam propius accessit, vel tetigit Sisyphus; ex isthoc contactu natum ferebat Ulyssen Ajax. Quae vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur Aristoph. Eq. vs. 1303. ἦ τις ἀνδρῶν ἄσπον οὐκ ἐληλύθει. VALCK. — Conf. ad Il. 115, 18. notata. S.

10. Ἐγὼ δὲ σε ὧν μετέρχομαι τῶν θεῶν) Non displicet scriptura Codicum, ἐγὼ ὧν σε: priori tamen detraho nihil. At πρὸς, imperio tot schedarum, exsulare debet, intelligendum tacite. Convenit Euripid. Hec. vs. 740. [752.] ἱκετιῶν σε τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γενέου δεξιᾶς τ'. Multa Erasmus Vindingius ad eiusdem Fabulae vs. 147. Mox [lin. 11.] εἰ περ significantius. WESS.

10. Ἐγὼ δὲ σε ὧν μετέρχομαι) Idem significat Sophocleum, εἰ πρὸς θεῶν ἱκνοῦμαι, te per Deos obsecro, in Ai. vs. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venerit in istam significandi vim μετέρχασθαι. εἰ ἱκέτης ἱκνοῦμαι, in Soph. Phil. 471. idem est ac εἰ ληΐσι μετέρχομαι. [cap. 69, 2.] In hoc autem familiari Demarati cum matre colloquio suavissima Herodoti elucet ἀφίλεια: quale illud est proximum, [lin. 11.] οὔτε γάρ, εἰ πεποίηκας τι --, μόνη πεποίηκας, μετὰ πολλῶν δέ. Cicero Tusc. III. 33. Consolatio -- usitata est, et saepe prodest: „Non tibi hoc soli:“ quae de tragoedia petita sunt. Hoc argumento Merope se solabatur Euripidis apud Plutarch. T. II. p. 110. D. Paulo post [lin. 14.] elegans ob-

tinet in istis contracta locutio, τεκνῖν γὰρ ἂν οἱ καὶ τὰς προ-
τίρας γυναῖκας: plene fuisset dicendum, εἰ γὰρ ἐνῆν, (nempe
σπίρμα παιδοποιόν,) τεκνῖν ἂν οἱ καὶ τὰς etc. Sic in familiari
praesertim sermone loquebantur. *Aristophanes* exemplo
sit: *Plut.* vs. 427., οὐ γὰρ ἂν τσούτενι ἐνέμεγαλές ημῖν: non enim
alioquin tantum clamoris eddisse: nec hic vim vocularum
istarum expressit *Bergler*. neque in *Eq.* vs. 1335. *Vesp.*
1155. *Lys.* 25. *VALCK.*

CAP. LXIX. 10. οὐκ ὑπέδεικτο) Corrigit docti
viri coniectura οὐκ ἀπιδέκτο, quod haud scio an vulgato
praeferrī debeat. Supra *Democedes* lib. III. 130. ὁ δὲ οὐκ
ὑπέδεικτο, cum negaret se nosse. *Portus* utrumque iure com-
paravit. Quod deinceps in *Mstis* [lin. 11.] ὁλίγω τι πρό-
τερον, id editum exstat lib. VIII. 95. ubi *Arch.* et alii ὁλί-
γων τι πρότερον. Sed in talibus crebra mutatio. *WESS.*

16. τὸ καλέουσι Ἀστράβακου) Diligentiae debemus *Pau-
saniae* lib. III. 16. p. 248. Ἀστράβακου καλούμενον ἡρώων. *Cle-
menti Alex.* *Protrept.* p. 35. itidem Ἀστράβακος. Belle ergo
Valla et scripti; ex quibus ἀναιρέατο *Arch.* [lin. 17.] tale
est, ut ab Ionum more non abeat, et plausum, modo et
alii addicerent, posset auferre. Verissime [mox, lin. 18.]
ἔχεις πᾶν, neque absurdum omnino καὶ ἰβούλιο πιστέσθαι.
WESS.

16. τὸ καλέουσι Ἀστράβακου) Matrem certe *Demarati*
non fecit ista dicendam *Herodotus*; nisi fingamus ignorasse
Demaratum, cuius esset heroum paternae domus vestibulo
vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nonnun-
quam interiecerunt historici; sed hic lectori notum erat
ex sequentibus herois nomen, quod his *Pausaniae* scribitur
et *Clementi* Ἀστράβακος. Dicitur autem *Astrabaci* heroum
Herodoto [lin. 15 seq.] παρὰ τῇσι θύρῃσι τῇσι αὐλείῃσι (*Aris-
tonis*) ἰδρυμένον. Eodem etiam numero αὐλείους θύρας, sed
saepius alii τὴν αὐλειον memorant. Multa dederunt *Vales.*
Wesseling. *D'Orvill.* *Pierson.* *Ianua* sic vestibuli dicebatur;
quod quale fuerit optime tradidit *A. Gellius* *Noct. Att.* XVI.
5. hinc *Macrob.* *Saturn.* VI. 8. et *Perizon.* ad *Aeliani* *Var.*
Hist. III. 4. Quam vulgo vocant αὐλειον, *Aeschylus* cur dixe-
rit ἱερμελους πύλας in *Choëph.* vs. 559. 569. 651. facile intel-
liget qui vestibulum (sive τὴν αὐλήν) locum ante fores aedium
vacuum, a via septo fuisse noverit separatum. *Eustath.* in

Ἰλ. ἴ. p. 669, 44. [p. 764. ed. Rom.] κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἢ τὰς οὕτως ἔρμος, περὶ δὲ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἔρμιον, αὐλῆ· μὲθ' ἣν αἰθουσα· εἶτα πρόδομος. VALCK.

18. Οὕτω δὲ, ὡς παῖ, ἔχει παῖν) Praebebunt forsitan ἔχεις Codices etiam alii, prout *Valla* legit. *Eurip.* *Phoen.* 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις. Ubi postea dicitur errorem *Ariston* agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutiisset, ista leguntur: [lin. 29 seq.] ἔγνω δὲ καὶ ὁ αὐτὸς Ἀρίστων οὐ μετὰ πολλὸν χρόνον, ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος ἐκβάλλοι τοῦτο. In his cum *Viro* docto [*Reiskio*] scriberem ἐκβάλλοι: praeterea vulgatae voci praeferrem ἀγνοίη: tandem dubito, legendum - ne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἀρ. ut sit, idem *Ariston*, velut ἕτερος ἦδη, καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς ἔτι ὢν τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. *Aeschylus* in eundem sensum dixit ἐκβαλεῖν ἔπη in *Agam.* vs. 1672. Quid usu distent ἀνοίη et ἀγνοίη, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacerificiis finem imponit *Lucianus*: ταῦτα διδοῦναι μοι δοκεῖ Ἡρακλείτου τινὸς ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασμένου τὴν ἀνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοιαν ὀδυρομένου. *Aristoni* dictum imprudenter exciderat ἀγνοίη vel αἰδεμένη, ignorantia, quod vel ex *Homero* discere potuisset, *Eurysthea* *Sthenelo* natum canente ἡλυτόμνηον ἰόντα, cum matri ὁ ἔβδομος εἰσθήκει μίς. Postea *Agidi*, cuius uxore *Timaea* paulo familiarius *Alcibiades* fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἀνοίη potius imputari potuit. VALCK.

25. οὐδέκω ἐξήκειν) Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ὢν ὁ χρόνος οὕτος ἐξήκει: heic ex *Ask.* minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξήκει τέ οἱ ὁ χρόνος. *Sophocles* *Phil.* 200. πρὶν ὅδ' ἐξήκει χρόνος. Inprudens profecto *Ariston*, aut oblitus natalium *Eurysthei* apud *Poëtam*, negavit *Demaratum* septimestrem suum esse filium, quae et *Pausaniae* observatio lib. III. 7. WESS.

29. ἔγνω δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων) Non repudiavi a *Mstis* oblatum. Statim ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος [lin. 30.] sanum non praesto. *Arch.* οὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς ποιεῖν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνοίη acerbissimam criminationem, quam *Valekenarii* *Nostri* ὡς ἀγνοίη eleganter minuit. Ἐκβάλλοι, cui doctissimi *Viri* primas dederunt, dubio nunc exem-
Herodot. T. VI. P. I. N

tum. Congruit Pindaricum *Pyth. Od. II. 148. ἀδύνατον δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταίον*. WESS.

CAP. LXX. 6. ἐπιδιαβάντες δὲ) *Iustum est. Cel. enim Gronovio* [verbum istud alibi apud Nostrum legi non recordanti] *memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. οἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάντες ἰδῶκον. Ferre ἄπτοντο, [lin. 7.] si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo iniiciebant, minime, interpellantibus Zacynthiis, abducturi. Blanditur autem [ibid.] θεράποντας αὐτὸν ἀπαιρόνται, ex Homeri studio propagatum: Μητι σὺ τὸνδ', ἀγαθὸς περ ἰών, ἀποαίρειο κούρην, Iliad. A'. 275. Librariis ex insolentia displicuit. WESS.*

14. ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα etc.) *Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Miltiades Ὀλύμπια ἀνηγκῶς τεθρίπῳ descriptus fuit c. 36. Νικᾶν Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimae hic notae Codices Ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος, et IX. 32. νικᾶν Ὀλυμπιάδα Aldus alii-que, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναιρείεται. Quae quidem mendosa et syllaba iusto auctiora profiteri vereor, praesertim quia c. 103. equae τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Hercules praeterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδα δ' ἴστασιν Ἡρακλῆς Pindaro Olymp. II. 5. cuius μία δ' ἐκπρεσῆς Διὸς Ὀλυμπιάς, videlicet νίκη Python. VII. 14. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπίας editum spectaretur. Herodoti animo νίκη Ὀλυμπιάς obversata videtur. WESS. — Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα τε (i. e. κατ' ἄλλα τε) συχνὰ (ἐν) Λακεδαιμονίοις ἀπολαμπρυνθεῖς ἔργοις τε καὶ γνώμησι, ἐν δὲ δὴ (τοῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφι προσίβαλε, ἀνελόμενος (αὐτὴν) τεθρίπῳ. S.*

Ibid. Ὀλύμπιά σφι ἀνελόμενος) Dum Valla scribebat Olympiadem palmam reportasse, legisse videtur, quod margo praebet Steph. Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem saepius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed Herodoteum est Ὀλυμπιάδα ἀναιρείσθαι vel ἀνελίσθαι, sive νικᾶν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimoni Ὀλυμπιάδα ἀνελίσθαι τεθρίπῳ συνέβη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνελόμενος Ὀλυμπιάδα: prope Cimonem autem sepultae narrantur equae, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Inde Aeliano de Nat. An. XII. 40. restituit Iac. Perizonius

τὰς ἵππους τὰς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνιλομένας, pro τὰς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνιλομένας. Ipse etiam Herod. habet Πύθια ἀνιλούμενος, VI. c. 122. Pythiis ludis victores eximie dicebantur τῇ δ᾽ Ἀθηνᾷ ἀνελίσθαι: Olympicis, ἀνελίσθαι τὸν κόνινον, prout loquitur aliquoties Pausanias; apud quem lib. VI. p. 470. [cap. 7. sub fin.] pro Ὀλυμπιάδῃ scribendum est Ὀλυμπιάσι: dicebatur enim νικᾶν Ὀλυμπιάσι (vel ἐν Ὀλυμπίᾳ) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentlei. in Aristoph. Plut. vs. 585. Quando [lin. 15.] solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympiacam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. Plutarch. T. I. p. 606. E. II. p. 212. B. VALCK.

CAP. LXXI. 9. Λαμπιτώ) Iaconico titulo ad amicam Lysistrata, ὦ Φιλτάτη Λάκωνα, χαῖρε Λαμπιτοῖ, in Comici ista Fab. vs. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. ε. Λαμπιδῶ: unde docti viri, Dacierius et Mos. Solanus, Λαμπιδῶς retingunt in Plutarchi Pr. Vit. Agesil. WESS.

CAP. LXXII. 6 seq. ἐπικατήμιος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου) Valla liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniae; quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χειρὶ διπλῇ necti possit, sicuti alia in re iungitur a Sophocl. Antig. vs. 14. Sed quid tandem χειρὶ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id Graeca? et quantula haec pecuniae portio ad regem corrumpendum? tum ἐπικατήμιος χειρὶ qui conveniet? Pingere vero ΧΕΙΡΙΑΔΙΑΕΗ, et vitiosae lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χειρὶ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἐπικατήμιος χειρὶ δὲ πλείῃ ἀργυρίου, insidens manicae pecunia plenae. Sic procedit sermo, monstratque veritatem incesso ἔδωκε δόκησε ἀργύριον πολὺ. Non postulabitur, credo, ut χειρὶ δα πλείῃ exemplis firmem. siquidem utrique usus constat. Pausanias corruptelae auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS. — De usu τῶν χειρῶν apud veteres videndus Eustath. ad Od. ω. 229. ex quo nonnulla excerpit H. Steph. Thes. T. IV. p. 458. Scorlea in manica, crumenae loco, absconderat Spartanus pe-

cunias furtim acceptas. Adnotare in *Var. Lect.* debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et mssis in contextu tenuisse *Wess.* cuius tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum *Schaeff.* et *Borh.* suum restituere *Herodoto* non dubitavimus. S.

CAP. LXXIII. 1. εὐδῶθῃ) Servo integrum, supra χρηστῶς οδοῦται IV. 139. tuitus. Ὀδῶθῃ non mihi satis sententiae videtur facere. Recordor bene *Sophoclei Oed.* Col. vs. 487. ἐμοὶ μὲν οὐκ ὄδωτά, in negotiis, quae absolvi non queunt, οὐκ ἀνυστά, οὐ βαδιστία. De rei vero successu fausto ibid. vs. 1500. σφῶν δ' εὐοδοίῃ Ζεὺς. *Philo Iud.* in *Ioseph.* p. 548. Α. ἕως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὐοδοῦται πράγματα αὐτῷ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ εἰσάπαν εὐοδοῦται κακία. Plura non coacervo. *WESS.*

11. παραθήκην παρατίθενται) Ex *Med.* mutatum restitue-rem κατατίθενται. Depositum, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Κατατίθεσθαι eadem structurā *Thucydidi* praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices *Taches* κατατίθεται ἰς Τένεδον, in *Tenedum* mittit custodiendos: c. 72. illos κατέθεντο ἰς Αἴγιναν: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 255, 23. *Chalcedonii* τὴν λείαν ἄπασαν κατέθεντο ἰς τοὺς Βιβυνοὺς Θερᾶκας, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depositum. *VALCK.*

CAP. LXXIV. 2 seq. δέῖμα ἔλαβε etc.) Excerptis *Suidas* in Ὑπεξίσχῃ: ubi *Dionis* illud, πρὸ τῆς δίκης ὑπεξίσχον idem est, quod *Athenis* dicebatur οὐκ ὑπέρμεινε τὴν κρίσιν, vel τὸν ἀγῶνα. *Cleomenes* ὑπεξίσχῃ ἰς Θισσαλίην, furtim se subduxit abiitque in *Thessaliam*. Supra *Clisthenes* *Athenis* ὑπεξίσχον, [V. 72, 2.] id est ὑπεξῆλθεν et ὑπεξίστη: plene loquitur VIII. 132. [ubi ὑπεξίσχον ἐκ τῆς Χίου.] *VALCK.*

4. ἐνθεῦτιν δὲ ἀπικόμενος) Hinc sequentia quaedam ob *Stygis* aquae factam mentionem descripsit *Porphyrus*, sive potius *Apollodorus* in opere de *Diis*, apud *Stobaeum* *Eclog. Cant.* p. 150. *Herodoti* verbis illic subiecta *Callimachea* et *Heracleotae Philonis*, de mirabili huius aquae virtute, comparari poterant ad *Aelian.* de *Nat. An.* X. 40. et *Antigon. Caryl.* c. 174. ubi nonnulla notat *Io. Meurs.* plura dede-

rant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Iac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. III. c. 10. VALCK.

8. *πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστ. ἀγνίων, ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.*) Vir Celeb. ob Florentinum ἐξορκου seriem hanc statuebat *πρόθυμος ὦν τῶν Ἀρκ.* — — — ἐξωρκοῦτο Στυγὸς ὕδωρ, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri *πρόθυμος ἦν*: neque ἐξορκουῖσθαι [activa notione] Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ praeter morem: tum participium, namque eo in numero est ἐξορκῶν, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum concordia munitur. Equidem *πρόθυμος ἦν* — — — ἀγινίειν ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioquin *πρόθυμος ἦν ἀγνίων* recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. WESS. — Nempe verbum *πειρᾶσθαι* quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an *πρόθυμος ἦν* similiter participium loco infinitivi adiscit, etiam atque etiam dubitare licuerit. Caeterum vide in Var. Lect. notata. S.

Ibid. *πρόθυμος ἦν* — — — ἀγνίων, ἐξορκῶν) Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem eruit vulgatā lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi [sicut Reiskia] visus fuerat Herodotus scripsisse: ἐς Νῶνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστειῶτας ἀγνίων ἐξορκοῦν τὸ Στυγὸς ὕδωρ: atque ita legisse Valla. Ista certe *πρόθυμος ἦν* infinitivum poscunt, acque ac *πρόθυμῳ* ἔχω: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. E. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχω πρόθυμῳ ἀκροᾶσθαι. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὲ ὑπὸ θεῶν ποτὶ ἀμελείται, ὅς ἂν πρόθυμῳ ἐτίλη δίκαιος γενέσθαι, pro vulgatis ὡς ἂν προθυμείσθαι θέλει. VALCK.

19. τῶν Ἀρκάδων) ὑπ' Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in 'Il. β'. p. 228, 2. [pag. 301. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, αἰτ, φησὶν, ἔτι Νῶνακριν πόλιν Ἀρκადίας, ἐνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδαρ, ὀλίγον φαινόμενον, σταζόν ἐκ πέτρας εἰς ἄγκος. Pausan. VIII. pag. 654. [cap. 19 extr.] ὕδωρ κατὰ τοῦ κρημνοῦ στάζει, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 655., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ παρὰ τὴν Νῶνακριν στάζον. Quia urbes erant in Arcadia vici-

nae Νώνακρῖς et Φινεύς, eidem dicitur p. 637. τὸ πρὸς Φινεῦ ὕδωρ, ὃ Στύγα ὀνομάζουσιν. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. [lin. 14.] vulgari debuerat πρὸς Φινεῦ, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. [At vide Var. Lect.] Etsi enim Graecorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa iacitatione inclaruit. Io. Meursium consule ad Antig. Caryst. c. 174. WESS.

12. στᾶζει ἐς ἄγκος) Praeclare Gronovius, cui praeter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. [Vide superiorem Valck. adnotationem.] Stygis aquam neque argenteum, neque aeneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cuius itaque vulgatum ἄγκος materiae? Bene Eustath. ad μιτγάγκειαν Homericam ἄγκος διὰ τοῦ κ. ὁ βυθὺς καὶ φραγγώδης καὶ κοῖλος τόπος p. 497, 13. [p. 379, 17. ed. Bas.] WESS.

CAP. LXXV. 7. ἐνέχραυε ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον) Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκήπτρον agnoscit, Eustathius bis; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἐνέχραι Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. vs. 277. αἵσι κερᾶσθης Οὐλόμενον κακοῖργον ἐνέχραύσει κυνέοντα. WESS.

Ibid. ἐνέχραυε etc.) Quod prostat apud Suidam [et in Zonarae Lexic. p. 745.] velut Herodoti, ἐνέχραυε τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem praebebat interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quae videntur excidisse: ἐνέχραυε (ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον ἤγουσιν ἔπληξε) τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β'. p. 79, 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis terve etiam alibi ἐνέχραυν, velut ad Ἰλ. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082, 23. Utrumque reperitur apud Homer. χράω et χραύω: hoc quidem propria stringendi virtute in Ἰλ. ε'. 138. ubi χραύσῃ recte redditur in Schol. ἀμύξῃ ἐπ' ὀλίγον, τὸν χράω ἐπιξύσῃ: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶν ἀκροτάτησιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσίν: ubi Schol. ἐβλήσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐπὶ νηγικαὶ τὰς χεῖρας. Hoinerea spectant glossae Hesychii, apud quem pro Ἐπεχράοντο scribendum, Ἐπέχραον τὸ ἐπιβάρυναν. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζαχρητῖς ἄνθρωποι, stringentes venti. VALCK.

11. τὰ μὲν αὐτὶς ποιήσεις) Erunt fortasse, quibus τὰ μὲν λυθείς codicis Pass. ridebit, congruens Cleomeni ἐξύλην δεδομένην, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi proseminatum ex αὐθὶς censetur; cuiusmodi ATΘEIS et ATΘIS confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐθὶς, pro αὐτὶς, spreto ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum Pass. familia; quo magis firmatur Wesselingii iudicium. In ποιήσεις consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσεων adiecta, littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσεις in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis, facile e voce proxime sequente adhaeserit. S.

18. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Incerti scriptoris verba apud Suidam in Καταχορδεύει huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, Εἴτα τῶν Φρονῶν ἐκπλεῖν, καὶ μανὶς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ καταχορδεύει. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte Henr. Valesius in Dione Chrysost. Or. XXXVII. p. 467. B. ἡμῖς δ' οὐ παρέχοντες τὸν ἀνδριάντα χορδεύειν ἀναισθάνηται, correxit χορδεύειν, sive, quod malim καταχορδεύειν, clarissime ad haec alludente: negant enim se statuas, si sentirent, praebituros, ut ita lancinarentur. Contra peccatum in Libanii Or. VI., nuper Venetiis publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ὁ πατήρ ἐχορδεύει; h. e. Bongiovanni interprete, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἐχορδεύει. Longinus [hunc Herodoti locum respiciens] sententiam consideravit duntaxat, et Plut. T. II. p. 223. B. Post pauca μῦθος [lin. 21.] manere possunt. Conferendus Pausanias est III. 4. pag. 213. WESS. — Athenaeus lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, Ὅτι δ', αἶψα, διὰ μέθην ἑαυτὸν καὶ μαχαίρᾳ κατέτεμε, Ἡρόδοτος λέγειν. Bellum Atticae inlatum, quo lucum Eleusinum Cleomenes vastavit, tetigit Herod. lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχορδεύειν retinuit Aristides II. pag. 393. Cleomenes, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα καταχορδεύειν ἐκ πρῶτον ἀρξάμενος: se ipsum minutatim dissecuit, Canterus. Ex usu plebeio petatum velut hic aptissimum laudat Longin. π. 74.

p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In *Glossis Herod.* simplex *Χορδευών* redditur *τίμων*: in iisdem pro *Κατασώχουσι* simplex ponitur *Σώχουσι*: pro *Herodoteo Καταψῶσαν* *Suidas* habet *Ψῶσαν*. Sic saepe solent Grammatici. Quae in *Schol.* ad *Aristoph.* *Eq.* vs. 765., ad *Διαπρι-σθῆιν* adscripta sunt, εἰς *μέρη λαροτμηθῆιν*, pertinent ad vicina: *Διατμηθῆιν τε λέπαδνα*: Εἰς *μέρη λαροτμηθῆιν*. Idem illud dici potuit *χορδευθῆιν*, id est, εἰς *χορδὰς* sive *λέπαδνα* *διατμηθῆιν*. *Καταχορδευειν* significat εἰς *χορδὰς* *τίμνοντα* *διαφθῆ-ριν*. Vim praepositionis non intellexerunt in *καταστρωμα-τίσθαι* apud *Herod.* VII. 212. *VAICK.*

[20. τὰ περὶ *Δημάρτην* *γενόμενα*) *λεγόμενα* fortasse legendum suspicari cum *Reiskio* licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariis. *S.*]

24. *καταγνίων*) Habet *Suidas* ex *Glossis Herodoteis*, et prave explicat *καταλύων*. Servant scripti omnes, nec potius aestimari *ἀπαγνίων* [quod *Reiskius* proposuerat] sive *ἔξαγνίων* potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere *Eustath.* [loco in *Var. Lect.* citato] *ἄλσος* et *τίμωνος* saepe non discrepare docet, hoc tamen in *Ἐλευσίνι* inconsiderate ponens. Porro ex *Arch.* in *ἀπορίῃ* *σχών* [lin. 25.] *Cl. de Pauw* format in *ἄωρίῃ* *σχών*. *Valla* vero vertit, *lucum quem in Argia occupasset*, ac si in *Ἀργείῃ* *σχών*, uti *Stephanus* suspicatur, legisset. *Vulgatum* praestat. *Ἐν ἀλογίῃ ποιούμενος* lib. VII. 126. et *Procop.* *Bell. Vand.* I. 20. etc. *WESS.*

CAP. LXXVI. 3. *Στυμφηλῆς λίμνης*) Nulla lis moveretur lacui *Στυμφαλίδι*, modo dialecti forma responderet. Urbs *Homero* *Iliad.* B'. 608. *Στύμφηλος*, more *Ionum*, ad quem *Pausaniae* *ἀνὴρ ἐκ Στυμφήλου* VI. 8. et ἐπὶ *Στυμφήλῳ* V. 10. Hinc *Στυμφήλοι*, Criticis ad *Poëtam* momentibus, qui *Aeliano* *Var.* II. 53. aliisque *Στυμφάλοι*. In *Erasi* *Herodotus* accuratior *Strabone* lib. VIII. p. 567. [Consentit tamen cum *Herodoto* idem *Strabo*, p. 371. A. ed. Cas.] Scite autem *Reiskius* εἰς *χάσμα* *ἀχανὲς* [lin. 5. ubi vulgo *ἀφάνης*] *ἐκδιδοῦσαν*. *WESS.* — In editis tamen *Animadverss.* istam coniecturam *Reiskius* non repetiit. *S.*

CAP. LXXVII. 3. ἡ *Σίπεια*) Praestet-ne haec loci scriptura, an *Σήπεια*, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est *Arcadiae* mons *Σηπία* in *Pausan.* VIII. 16., a serpentibus nomen sortitus: a *sepiis* in littus cie-

etis Italiae *Sipus*, olim Σηπιούς, ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων ση-
πιῶν, ni fallit *Strabo* VI. pag. 435. [pag. 284. v. ed. Cas.]
Nobilis praeterea Σηπιάς ἀκτὴ inf. lib. VII. 183. Quid si
ob *sepias* e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic Σηπίας
aut Σηπείας titulus? WESS.

10 seqq. Ἄλλ' ὅταν etc.) Partem oraculi hinc exhibet
Pausan. II. [cap. 20 extr.] p. 157. ubi, pro πρότερον δὲ ἐπὶ,
corrigi debet πρότερον δὲ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον προεσημνην ἡ Πυ-
θία. Sic saepissime loqui solet; cuius moris immemor *Ca-
saub.* ad *Polyb.* pag. 118. [ed. Gron.] sana docte tentabat.
VALCK. — Alteram eiusdem oraculi partem, ad Mile-
sios spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap.
19. S.

14. ὄφις τριέλικτος) Cur hoc damnabile, et ἀέλικτος
plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque ex-
plicatus me ad pristinam retraxit. *Eunapio* apud *Suidam*
talīs serpens μυριέλικτος ὄφις, quem glossa, historici verbis
inprudenter innexa, πολυέλικτον explicat. Τριέλικτον ὕδαρ dat
idem Grammaticus in Μαϊάνδρος ex Epigrammate. Quid
multis? Nonnus Dionys. IX. vs. 256. Αὐχμηραῖς τριέλι-
κτον ὄφιν σπιρηνδὸν ἰθείραις Ἡρπασι. Ceterum Pythiae hoc
responsum ex *Herodoti* narratione planum non est. Quo-
rum enim ὅταν ἡ θήλεια τὸν ἄρσενά νικήσασα Ἐξέλῃ; Praeteri-
ta sunt *Telesillae* documenta virtutis et prudentiae, qui-
bus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem prote-
gerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repelle-
rent, animavit, petenda ex *Pausaniae* lib. II. 20. WESS.
— Vocab. ἀέλικτος nusquam aliās occurrere ipse *Gro-
non.* qui illius patrociniū suscepit, professus est; in du-
bio etiam relinquens, utrum privativa notione accipien-
dum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

19. ἱποισὺν καὶ οἱ Ἀργεῖοι τῷτὸ τοῦτο) Copiosior in eo
strategemate *Polyaenus* I. 14., sed paucis nunc verbis man-
cus: ὀπλιζομένων, ἀνθωπλίζοντο· ἐξιόντων, ἀντεπεξίσταν· ἀναπαυο-
μένων, ἀντανεπαύοντο: nihil de prandio, cuius abesse men-
tio non debebat. Recte scriptus codex, quo se usum doctis-
simus *Fermat* in Epist. post *Diophantum* profitetur, ἀριστῶν-
των, ἡρίστων· ἀναπαυομένων, ἀντανεπ. Vide et *Plutarch.* T. II. p.
225. WESS.

CAP. LXXIX. [5. ἄποινα - - - δύο μνέαι. Similiter
vero apud Athenienses: vide V. 77, 16. S.]

11. ἐπὶ δένδρῳ) Nusquam alibi in Musis: maneat tamen. *Eustath.* ex *Lexico Ael. Dionysii* ad *Iliad.* Γ'. p. 396, 22. [pag. 500, 19. ed. Bas.] Λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρεος: potiusque δένδρον videri quam δένδρεος. Possunt ergo δένδρεα, toties *Herodoti* usu frequentata, ex alterutro arcessi. Inmanem *Cleomenis* in supplices *Argivos* crudelitatem intactam haud reliquit *Pausan.* III. 4. WESS.

Ibid. ἀναβάς ἐπὶ δένδρῳ) Ante vulgatum ἐπὶ δένδρου vix se tueri poterat: poscebat usus ἐπὶ δένδρον, ut ἀναβῆναι ἐπὶ ναῦν· ἐφ' ἵππον· ἐπὶ δῶμα. Commodum δένδρεος hic subministravit *Med.* Δένδρεσι hic illic reperiri optimus noster *Io. Pierson.* docuit ad *Moerin* p. 152. In exemplaribus suis *Xenophonteis* δένδρεος et δένδρει et δένδρη reperisse videtur *Aelius Dionys.* *Eustath.* in 'Ιλ. γ'. p. 500, 21. cuius observato non nominati *H. Stephanus* utitur, *Anim.* in *Corinth.* de *Dialect.* pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 8. ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον) De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἐξήκειν et ἐξηλθίν. Verum sicut *Graecienses* *Iudaei* non in istum tantum sensum verba πλησθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quae suum iam habuisse censerentur eventum; sic *Herodoto* oraculum et somnium dicitur ἐξήκειν et ἐξηλθίν. I. 120. ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: VI. 108. τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξηλθῆναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκίειν οἱ ἐξηλθῆναι τὸν χρησμὸν τοῦ θεοῦ. Oraculum impletum vulgo dicebatur τέλος ἔχειν: ἐπιτελεῖσθαι *Herod.* VI. 140. ἐκπαινεῖσθαι *Eurip.* *Cycl.* vs. 692. Duo loca praebebat *Suidas* in 'Εξήκει et in 'Εξηλθῆν, in quibus ista de oraculis ponuntur, quae suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in *Zonarae Lexic.* Msto, velut *Xenophontis*, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἦν ἐς τὸ 'Ηραῖον) Erat in *Argivorum* et *Mycenaeorum* confinio, *Mycenis* x. stadiis, ab *Argis* xl. seiunctum, teste *Strabone* lib. VIII. pag. 566. [p. 368. n. ed. Cas.] et *Pausania* *Corinth.* c. 17. Ubi si femina, qualis famosa *Chrysis* ex *Thucydide*, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 17. διέφυγε πολλὸν τοὺς διώκοντας) Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπέφυγε. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγὼν τοὺς διώκοντας. Adde II. 174. [3.] Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀποθεύξομαι, pro ἀποφθίγξομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφὰς διώξας οὐδέμιαν εἶχεν* (corrigendum est εἶλεν*) ἔτι δὲ --- πλείους διωχθεὶς, οὐδὲ πῶποτε ἀποφυγών. Demosth. p. 154, 183., γραφεὶς παρανόμων ἀπέφυγεν. Aristoph. Vesp. vs. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄργος δὲ ἀνδρῶν ἐχειρώθη) Suum recuperabit Herod. ἐχειρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Haeret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poemate, quod condidit Solon εἰς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ᾔδειον, ἅ τοις ἐναντίοισιν ἥνδανεν τότε, Αὔθις δ' ἅ τοῖσιν ἀτίμοις, δρᾶσαι, διὰ πολλῶν ἀνδρῶν ἢδ' ἐχειρώθη πόλις. Canter. Iam capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Graecis dicitur διὰ πολλῶν χειραῖναι, neque is sensus illic congruit. Nisi στυγέειν suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quae praecessere sententiam. Pro δρᾶσαι, διὰ, corrigerem δρᾶσαι κακὰ: sed praeterea minime dubitanter: Πολλῶν ἀνδρῶν ἢδ' ἐχειρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡρημώθη ἡ πόλις ἀνδρῶν, velut in Aeneae Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἐπὶ ἡβησαν [lin. 3.] restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK. — In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Graec. p. 83.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἐχειρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, κακὰ pro διὰ, tam violentam arbitrariamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque δι' ἃ legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἐχειρώθη) Correxerit e Vallae Latinis praefectus Edit. Genev. MDCXVIII., adprobavitque D'Orvillio ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius cer-

tiusque, tametsi Ἄργος χειρώσιν ἀνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. vs. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in luto. Suidas: Ἐχειρώθησαν ἀνδρῶν, ἱσπερήθησαν. Eupapius Exc. Hoesch. p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἐχειρώσαν, sed in Aedesii Vit. p. 38. τὰς ἄλλας χειρώσας πόλεις ἀνθρώπων, consimili vitio: χειρώσας dederat, Homerum Iliad. E. 642. aemulatus, sicut et Virgilius Aen. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc Strabonem, Poëtae versum illustrantem lib. XIII. pag. 891. [pag. 596. ed. Cas.] Tangendum ἰς δ' ἐπήβησαν est, [lin. 3.] ex Vallae Latinis in Genev. Edit. receptum prudenter, nec sine quadam audacia. Aeschyli VII. contr. Theb. vs. 671. οὐτ' ἐφθέσαντά πω, h. c. ἰς ἤβην ἐλθόντα καὶ νεάνισκον γενόμενον, consilio auctoritatem dat. Quae quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, in contemptu durare cuncta potuisse. WESS. — Gronovium nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, ἐχειρώθη et ἐπίβησαν, a quibus non discedentem vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum Londinensis editio, quae Galei nomen praefert, ad Iungermannianum expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in Londinensi ed. instauratas, si verum esset quod Dorvillius et Reiskius putarunt, in Iungermannii editione, ἐχειρώθη et ἐπήβησαν legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quae (quemadmodum Wessel. docuit) primum in Genevensi editione, adeoque decimo post anno quam Herodotum Iungermannus ediderat, correctae prodierunt. S.

4. ἔπειτ' ὀφείας οὗτοι) Quum ἐπίβησαν αἰ - - καὶδὲς pristinum vultum induerit, οὕτω stare non debuit. Malebat Pavius, ἔπειτ' ὀφείας οὗτοι ἀνακτώμενοι, deinde servorum iterum facti domini, ὅπισω ἰς ἑωυτοὺς τοῦ Ἄργεος ἐξίβαλον, postea Argis eiecerunt propter se ipsos. Qua in coniectura desidero multa, acquiescens in Codicum consensu et Gronoviana interpunctione. Addo, Plutarchum de Virtut. Mulieb. pag. 245. e. ab hac Herodoti recensione abire, nec servis Argivas mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, coniungere, Argivorum gloriae studiosum. WESS.

8. γένος ἰὼν Φιγαλαεύς) Incognitam hinc Arcadiae gentem finxit Ortelius. Φιγαλαεύς, vera scriptio, a Galeo sal-

tem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione Φιλαγεύς. Arcadiae urbis incolae plerumque semper Φιγαλιῖς dicuntur Pausaniae: semel apud illum vulgatur Φιγαλεῖς, V. p. 385., ut apud Dionys. Halicarn. II. p. 224, 46. et alibi: mendose Φιγάλλοι, VIII. p. 624., pro Φιγαλιῖς: ubi pro Φιλλοῖ forte scribendum Φιαλοῖ. Φιαλεῖς dicuntur Diodoro Sic. II. p. 33. ubi vid. clar. Wess. Ναρυκίδαν ἐκ Φιγαλίας habet Pausan. VI. p. 465., ut Πυθίας ὁ Ἀρκὰς ἐκ Φιγαλίας est apud Athen. XI. p. 465. d. ubi Lepreates citatur Harmodius ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομῶν. Urbem Poëtae dixerunt Φιγάλειαν, velut in oraculo: Ἀρκάδης Ἀζῆνες βασιανηφάγοι, οἱ Φιγάλειαν Νάσσαθ'. Excitat Steph. Byz. ex lib. V. Messeniaco Rhiani: Τὴν μὲν ἀνήγειτ' ἄκοιτιν ἐπὶ κραναὴν Φιγάλειαν, Tharyx nempe sororem Aristomenis: ut Achillem Homerus, sic Aristomenem isthoc carmine sibi sumserat laudandum Rhianus. Herodoteus autem Cleander, genere Phigalensis Arcas, fuisse dicitur ἄνθρωπος μάντις, nempe τὴν ἐπιστήμην: ut ποιητὴν ἄνδρα dixit Aristoph. Θεσμ. 156. et Amphilytum Herod. [I. 62, 17.] χρησμοδόγον ἄνδρα. Haud verisimilis videbitur nonneminis coniectura, suspicati Mantinensem fuisse Cleandrum, patrem vero et maiores Phigalenses; scripsisse adeo Herodotum ἄνθρωπον Μαντινέως Κλέανδρος, γένος ἰὼν Φιγαλεύς. Pausaniae pag. 698. memoratus ἄνθρωπος Μαντινέως Κλέανδρος illo longe fuit recentior, tutor quippe Philopoemenis. VALCK.

Ibid. Φιγαλεῖς ἀπ' Ἀρκადίης) Notus Φίγαλος, Phigaliae Arcadiae conditor; notissimi Φιγαλιῖς, urbis cives, ex Pausan. VIII. 59. et Steph. Byz., Φιαλεῖς etiam appellati Diodoro XV. 40. Et Φιγασιεύς, quale in Arcadia gentile nomen, in hac sede contra Th. Galei admonitionem pertinax haereret? WESS. — Ad hunc locum haec notaverat GALEUS: „Non puto alibi nomen Φιγασιεύς reperiri. Co-„dices Arch. et Eton. Φιλαγεῖς habent: hinc vero [vera, pu-„to, voluit] lectio emicat, Φιγαλιεύς, quam Stephanus in „Φιγαλία agnoscit.“ — Phigalea vel Phigalia, Arcadiae oppidum, frequenter memoratur Polybio et Athenaeo, ubi de nominis scriptura passim in Adnotationibus monuimus: singula utriusque auctoris loca Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀκρητοπέστη γινίσθαι etc.] Re-

apexit haec *Athenaeus* lib. X. (non lib. V. ut in *Var. Lect.* vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 48. nuperae editionis. S.]

6. αεμονέναι) *Homero* probatissimum verbum librariis latuit: hinc aestus et mutationes. *Inpetum desideriumque* exprimere non est in obscuro. *Hesychius Etymologusque* possunt mitti in consilium. Gestae rei tempus et alia expendit *Bayerus*, *Comment. Acad. Petrop.* T. III. pag. 580. WESS.

16 seq. ἔκ τε τοῦ --- Ἐπισκυθισον λέγουσι) ἐκ τε τοῦδε significaret atque ex isto tempore. ἐκ τοῦδε *Sophoclis* est in *Electr.* vs. 516. et *Antig.* 584. *Margo Steph.* praebet ἔκ τε τὸ σοῦ. Prout vulgatur, legisse videntur *Chamaeleon* et *Eustathius*; ille apud *Athen.* X. p. 427. v. ὅθεν, ὅταν βούλωνται πλεῖν ἀκρατέστερον, Ἐπισκυθισον λέγουσιν: *Eustath.* in *Od.* α. p. 29, 33. [pag. 1598. ed. Rom.] ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου Σκυθικοῦ κακοῦ τὸ ἀκρατέστερον πίνειν Ἐπισκυθίζιν φασὶν οἱ Λάκωνες. Excitans *Herodoti* verba *Athenaeus* legisse videtur Ἐπισκυθίσαι, quod dudum monuit *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. Ep. 37. *Eustathii* verba contulit ad *Herodotea Io. Meurs.* Misc. *Lacon.* III. c. 7. Sua quidem *Lacones* Dialecto pro Ἐπισκυθισον dixerunt Ἐπισκυθιδδον: ut Ὀμηρίδδον, Μουσιδδον, Αἰγιδδον, et similia. VALCK. — Ἐκ τε τοῦ, quod inde ab *Aldo* ubique editum est, ex ionica dialecto idem atque ἐκ τούτου vel ἐκ τοῦδε valet: idque tam ex hac causa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed *Nostro* familiarem, ἔκ τε τὸ σοῦ, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 9. VII. 215, 8. Communi sermone ἔκ τε τισούτου diceret: sed et alibi τόσος et τόσον pro τοσούτος et τοσούτο idem *Noster* usurpat. S.

17. βούλωνται πλεῖν etc.) Ex *Ask.* atque *Eustathio*, quibus *Chamaeleon* concinit apud *Athen.*, ὅταν βούλωνται πλεῖν ἀκρατέστερον, Ἐπισκυθισον λέγουσιν, verbis hinc citra dubium repetitis. *Cleomenem*, strenuum potatorem, *Aelianus* *Var.* II. 41. et *Σκυθιστὶ πλεῖν* *Athenaeus* sistunt, quos non sollicito. Statim ἐκτίσαι [lin. 19.] legitimum caput 92. praestat. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Τί βούλεσθε ποιεῖν) Vide, an

βουλευέσθαι, cui tot schedae patrocinantur, sperni necessum sit. Spartani regem Leutychiden Aeginetis dedendum iudicant: dum cunctantur et deliberant, Theasides Aeginetis, *τί βουλευέσθαι, quid consultatis [quid cogitatis] facere?* Non obliviscor, βούλειται et βουλευέσθαι passim scribarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infitior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. WESS.

12. ἔκως ἔξ ὑστέρης μή τι ὑμῖν) Plene Thucyd. in huius simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθε μὴ τὰ εἰκότα, --- ὁρᾷτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται. Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλέπει ὅπως μὴ παρίσῃ πρὸς ἡμᾶς ἔτι. Qua Noster ellipsi, eadem Aeschyl. Prom. vs. 68., ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιρῆς ποτί. Eustath. interpretatur δίδιδι μὴ πάθης οἴκου ἄξια, in Od. i. p. 231, 37. Aristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

16. ἐπισπώμενον Λευτυχίδα) Omnes ita de compacto. Verum ἐπισπόμενον, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne ἀπαίτει τὴν παραθήκην fuerit, an παρακαταθήκην reliquerit, quaestionis est? Eusebii, Democriti, pluriumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis παρακαταθήκη affirmatur. Herodoto παραθήκην tribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cuius haec: Παραθήκην Ἰππῖαν καὶ Ἰωνά τινα συγγραφέα φασὶν εἰρηκίνας, Nostrum Ἰονίς scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. παραθήκην παρατίθενται libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei ceræ miniatulae eodem ducunt, tum Stobaeus. Παρακαταθήκην tamen bis deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens προφάσις εἰλικον [lin. 3.] in Comici Lysistr. vs. 727. occurrit. WESS.

8. καὶ γὰρ ἀποδιδόντες etc.) Leutychides ex vero. Depositum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, funguntur officio, laudem stricto iure haud reportantes. Haec Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 310. ὥσπερ τὰς παρακαταθήκας ἀποδιδόντα οὐ χρεὶ ἐπαινεῖσθαι τὸν δὲ μὴ ἀποδιδόντα κακῶς ἀκούειν καὶ πάσχειν. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non abneganti? WESS.

13. Γλαῦκον, Ἐπικύδεις παῖδα) Egregie Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, Γλαῦκου τοῦ Ἐπικύδους, scribens, Σπαρτιάταις βασιλεύοντος ἐπίορκα ἰμόσαντος, II. 18. nisi si duo illa [Σπαρτ. βασιλ.] glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi, quantum memini. Τοῦτον --- πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα [lin. 14.] Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi Ms. περί ἤκοντα) et ἐν χρόνῳ ἰκνευμένῳ [lin. 17.] ex Hippocrate illustravit Foesius. Consimile Abydeni in Praep. Evang. Eusebii IX. 41. τῷ χρόνῳ δὲ ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. WESS.

25. καὶ διότι χρήματα etc.) Causa haec deponendae pecuniae obscura: clariorem censebat, modo ex intricatore, quae hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ἴσθι ὄραν ἱρῶντας vir eruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo prae animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cuius φιλοχρηματικὴν oraculo praedicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, proptereaque rei pecuniaeque suae possessores minime securos. WESS.

28. ἐξαργυρώσαντα) Sic Thucydides VIII. 81. et docti eius interpretes. De recentiorum ἐξαργυρίζειν [ut apud Demosth. de Pace p. 59, 5. ed. Reisk.] multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui [dein] usu praeceunte θίσθαι παρὰ σοί, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnavis; et [lin. 29.] παρὰ σοὶ σὺ δὲ, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Iuvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὥστε φυλάξαι καὶ ἀποδεῦναι σὺ δὲ τῷ παραθεμένῳ, ἐπεὶ ἀπαιτῆται, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἐξαργυρώσαντα, θίσθαι παρὰ σοί) Deterior est lectio, quam habet Stobaeus Gesneri pag. 195, 39. θίσθαι παρὰ σοί. Probari posset quod ibid. sequitur χρόνου δὲ διελλόντος, si vox πολλοῦ omitteretur in Codicibus. Παρὰ σοί: ut in Isaai verbis ex oratione perdita apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., οὔσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάθι τούτῳ. Herodotum sequutus ἐξαργυρώσαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἐξαργυρίσαι et ἐξαργυρίσασθαι. Attigit Dou-

naeus in Demosth. pag. 88. Veterum locis adfirmarunt Duker. Hemsterh. et Wesseling. hic ad Diodor. II. p. 562. VALCK. — Mihi recte Wesselingius praetulisse visus est θίσθαι παρὰ σί: recte vero item deinde scribitur ἔσται παρὰ σοὶ σόα. S.

59. οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι) Non peculiaris ea Herodoto dictio ex Porti praeiudicio: habetur in Platonis, uti Cl. Abreschius monstravit, Lachete p. 246. Ε. περιφέρει δέ τις με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quaedam recordatio, vim non repraesentabit, quae memoriae quendam quasi circumactum postulat. Statim [lin. 40.] τῶν ὑμῖς λέγεται, Ionum est. WESS.

46. ἀπιστευμένοι) Probabitur fortasse ἀπρημένοι Vind., quod in Arch. pravatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est Eustath. cum Codd. haud paucis, convenitque solemnis formula in Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10. οὔτε παρακαταθήκην ἀπιστήρῃσα. Oraculum, Glauco red- ditum, in celebritate versatur, citatum olim saepe, [vide Var. Lect.] et laudabile est. Iuvenalis notabiles et suavissimi sunt versus Sat. XIII. 200 etc. WESS.

48. εἰ θεῶν τὰ χεῖματα λήσεται) Quaerebat Spartanus, quae Numinis esset Mens; et an hoc illi facinus suaderet Apollo? secundum Iuvenal. Sat. XIII. vs. 202. ubi historiam enarrat Schol. ex Herod. Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. et Pausan. II. [c. 18.] p. 149., (emendatus a Palmerio Exercit. p. 572.) et VIII. [c. 7.] p. 612., versum hinc excitans ultimum, Ἀνδρῶς δ' εὐρέκου γενεὴ μετόπισθεν ἀρίων: qui est in Hesiodi Έργ. κ. Ήμ. versus 285. Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem Arch. qui recte scriptus legitur apud Stobaeum et Eustath. in Iliad. γ'. pag. 514. Oraculo subiectum dictum Delphicum, [lin. 60.] τὸ πειρηθῆναι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ ποιῆσαι, ἴσον δύνασθαι, sic quoque scriptum in suo Cod. legit Valla, ut ex aliis obtulit Diss. Herod. pag. 115. VALCK.

54. Ἄλλ' Ὀρκον παῖς etc.) Cultius expressit illustr. H. Grotius Latine Iur. B. et Pac. II. 13, 1., ubi optime Io. Frid. Gronovius Horcon instar numinis considerat, quem poëtae fingunt iurandi veluti exactorem et praesidem. Ὀρκου proinde παῖς aliquid posterum et consequens est, nimi-

Herodot. T. VI. P. I.

O

rum Animadversio divina, quae nec opinatis periuriis superveniens fractae fidei poenas infligit. Loquendi genus in Epicharmi fragmento, Grotii medela curato, apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. Ἐγγύα θυγάτηρ μὲν ἄτας, ἰγγύας δὲ ζαμία. Et apud Eustath. Amor. Ismen. pag. 426. Αἰδῶς γὰρ, παῖς ἐλπίχων ἰστί: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WESS.

65. οὐτ' ἰστίη οὐδεμὴν) Istud Herodoteum: norunt, qui Musas amant. Mox προῖμιζος Arch. et Vind. redono. Superius I. 32. προῖμιζους ἀνέτρεψε: et III. 40. κακῶς ἐπιλύτῃσι πρόβμιζος. Sophocles Elect. vs. 765. τὸ πᾶν δὴ διασπόμεται τοῖς πάλαι προῖμιζον - - ἰφθαρται γένος. Alia eiusdem, et Euripidis, et Abydeni missa facio; minime mihi temperans in his Lyaurgi Or. in Leocr. pag. 157. fin. exscribendis, τοὺς δὲ θεοὺς οὐτ' ἂν ἐπισηκῆσας τις λάθοι, οὐτ' ἂν ἐκφύγοι τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτὸς, οἱ παῖδές γε καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπισηκῆσαντος μεγάλῃς ἀτυχήμασι περιπίπτει, quippe excellentissimis ob pietatem, et ad hunc Herodoti locum peropportunis. Quam vellem, ea temere iurantibus et peierantantibus in pectus altissime defigi! WESS.

Ibid. εὐτε τι ἀπόγονόν ἰστί οὐδὲν οὔτε ἰστίη) Hoc ex Codd. recepturum Herodotum indicat Diss. Herod. p. 65. Ubi Iuvenali dicitur Extinctus tota pariter cum prole domoque, Herodotea non omisit Grangaeus. Iudaeis secundum Celsum Origenis VIII. p. 424. ἀπὸ τοῦ γῆς ἀπάσης εἶναι διασπόμεται οὐδ' ἐποῖα τις βῶλος οὐδ' ἰστία καταλείπεται: quando βῶλῳ minus commode subiicitur ἰστίας mentio, scripserat fortasse Celsus οὐδ' ἰστία, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ στενοχωρία. Quod sequitur, hinc enotavit Eustath. in Ἰλ. γ'. p. 314. Γλαῦκος - - βουληθεὶς ἐπισηκῆσαι πρόβμιζος ἐξεπρίβη ἐκ Σπάρτης. Multos Deus προῖμιζους ἀνέτρεψε, Herod. I. 32. Eurip. Hippol. vs. 682. Ὡ παγκρακίστη, καὶ φίλων διαφθορεῦ, (sic Msstii Paris. et Flor.) - - Ζεὺς σ' ὁ γενήτωρ ἱμὸς Πρόβμιζον ἐκτρέφειεν. Hesychius Πρόβμιζον interpretatur σὺν ταῖς μέλαις ἀνασπώμενον. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1 seq. τῶν προτ. ἀδικημάτων etc.) Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πεττήρης ἐπὶ Σουίῳ) Primum διήρης, sed et alia hic in suo Cod. legisse Valla videtur, quae fortasse sunt ex Hero-

doteis Latina facta, haec scilicet: *Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant.* A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam *Θεωρίδα* vocabant, luculentus testis est in Phaedone *Plato* p. 58. v. cuius eam in rem verba *Meursius* iam dedit in *Theseo* c. 16. plura *Spanhem.* in *Callim.* Hymn. in Del. vs. 313. In Delo sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit *Plato* τοὺς ἀρχοντας τῆς Θεωρίας ἐκάστης, de Legib. XII. p. 947. a. Unus erat plerumque Ἀρχιθέωρος. τῶν ἀρχιθέωρων tamen meminit et *Andocid.* p. 32, 44. *Herodotus* τὴν Θεωρίδα νῆα fuisse scribit πλήρεια ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum traiectione ἐπὶ Σουνίῳ. Hinc in Delum olim traiecit etiam *Latona*: *Hyperides* in *Deliaca*, ἀπ' ἅκρας τῆς Ἀττικῆς ἢ Ἀητῶς ἐπίβη τῆς νήσου: excitat ista *Schol.* in *Aristid.* Panathen. mstus clar. *Burmanni.* VALCK. — *Laurentio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant:* vere quidem, atque ex *Platonis* initio *Phaedonis*; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave *Θεωρίδι* et *Θεωροῖς* libet post diligentem *Ez. Spanhemii* ad *Callim.* H. Del. vs. 314. et *Valckenarii* in *Ammion.* lib. II. 3. operam silere. WESS.

CAP. LXXXVIII. 5. προτίειν ἑωυτοῦ ἐξέλασιν) *Turbae amanuensium* de corruptis testantur verbis. Si *Valla* dedisset, hic suam ipsius priorem abitionem sive abiectionem *Aeginetis* inputans, diceres conspirare cum *Passioneo*: verum eius non sunt, addita a correctore *Phoenice*, incertum quo ex codice. [Immo vero ipsius *Vallae* verba sunt.] Quod recepi, μεμφομένος - - - προτίειν ἑωυτοῦ ἐξέλασιν, omnes motus sedat, indignationem *Nicodromi* exponens, ob prius iniunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ὅτε ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν ἐξέλασιν ὀρμηθέντες - - ἀπίκοντο. Non nescio, *Cel. Gronovio* aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad *Nicodromum Philosophi* locum *Polit.* V. 6. ἐν Αἰγίνῃ ὁ τὴν πρᾶξιν πρὸς Χάρητα πράξας ἐνεχίεησε μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν: in *Aegina* urbe mutare reipublicae formam aggressus est is qui oppidum *Chareti* prodiderat, magnus *Casaubonus* ad *Polyb.* p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob *Charetem*. WESS.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδίοντο χρῆσαι σφι) Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδίοντο τῶν Σιφνίων δέκα τάλαντα σφί χρῆσαι, rogarunt Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ Φασκότων δὲ χρῆσειν τῶν Σιφνίων. Quod deinceps [lin. 6.] διδῶσι δὲ πενταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἔλυσαν σφας διμνίως, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἐπταδράχμω κυνάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentleius Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Iustum praeterea [lin. 7.] δωρίην --- δύναι, neque latuit Th. Galeum. Superius c. 62. ὑπιδεικνέτω δωρίην δώτειν τῶν ἰωῦτοῦ πάντων, Homeri praescripto Od. i. 267. ἧ καὶ ἄλλοις Δῶκε δωρίην: ubi Schol. δωρεάν, quod eius hic sedem invaserat violenter. De praepositione non rixabor, cuius alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses causam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem interserunt apud Thucyd. I. 41. WESS.

6. διδοῦσι διμ. εἰκοσι νίας) Hoc civitatis suae beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. τῶν μακρῶν σπανίσαντες ποτι πρὸς τὸν Αἰγινετῶν ὑπὲρ τὰ Μνηδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίων εἰκοσι ναῦς ἐλάβετε: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, coniecturam suam repudiabit. VALCK. — Quod adiicitur πενταδράχμους ἀποδόμενοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accepit: mihi (nescio quam recte) quinque illae in singulas naves minae de locationis pretio intelligendae visae erant: quam in sententiam fortasse Ἀπίδοτο apud Suidam ἐξίδωκε, παρῶκε, exponitur. S.

9. νίας τὰς ἀπάσας) Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ὑστέρισαν, [lin. 10.] locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priorē Ὑστέρησαν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutatio, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. WESS.

CAP. XC. 5. ἔφερόν τε καὶ ἦγον τοὺς) Optime vertit Galeus in notis, depraedabantur; neque enim Aeginetas ferebant et agebant, [ut erat in Vallae latinis, quae intacta h. l. Gronov. servavit;] sed ex agris popularium rapiebant agebantque quae ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatissima formula observatur a Grammaticis

tradita significandi differentia. Quam portabant praedam, φέρειν: quam prae se agebant, iumenta nempe, dicuntur ἄγειν: sive φέρεσθαι τὰ βασταζόμενα, ἄγεσθαι τὰ βαδιστικά. Quia iumenta potissimum praedam efficiebant, frequenter legitur τὴν λείαν ἄγειν et ἐλαύνειν. VALCK.

CAP. XCI. 4. ἐκθύσασθαι) Suidas hinc Ἐκθύσασθαι ἐξιλίωσασθαι καὶ ἐκμειλίξασθαι. Obvium quoque in procurandis ominibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. [c. 14 extr.] p. 179. D. οὐδὲν ἐξέθυσκοντο, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὐς οἱ τετρατοσκόποι καὶ οἱ μάντιες ἐκθύονται. Iunge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. [p. 1306, 19. ed. Bas.] WESS.

Ibid. ἄγος --- ἐκθύσασθαι) Impium scelus expiare non potuerunt. In eandem sententiam dicitur φόνου ἄγος ἐκθύσασθαι: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, τὴν πόλιν dicitur ἐκθυσάμενος Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et Ἐκθύσασθαι iram Deorum piaculis sive victimis placare piacularibus: ἐξιλίωσασθαι, ἐκμειλίξασθαι Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. [p. 424. B. ed. Lugd. Bat. 1616.] in ἐκθυσάμενους: cuius loco quod Grotius minus considerate scripserat εὐ θυσάμενους, ne Graecum quidem in tali structura, Barnesius nobis repraesentat ut Euripideum T. II. p. 510. vs. 243. Euripidis anapaesti sic scribi poterunt emendate: Πέμψον μὲν Φῶς ψυχᾶς ἀνέρων τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν, Πόθιν ἔβλαστον. τίς μίζα κακῶν; Τίνα δὲ μακάρων ἐκθυσάμενους Εὐρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν. VALCK.

7. ἐξῆγον ὡς ἀπολλόντες) In praegressis, ἐξῆγον ἀπολλόντες: sequunturque duo Codd. ὡς contemtim habentes. Sed enim vocolae saepe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suusque lepor est. Superius c. 28. διαβαίνει --- ὡς ἀμῆσιν τὸν σίτον. Plato Menex. p. 240. D. ἡγγέλλετο βασιλεὺς διανοῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 737. Λακεδαιμόνιοι --- τοὺς τεθνηῶτας διανοοῦντο ὡς θάλλοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportunior. Mox ἐπιλαμβάνόμενος, [lin. 9.] tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius [quam ἐπιλαβόμενος] est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime

Hemsterhusius Noster ex *Polluce* et *Herodoti* verbis illud adscititium ἀπριξ exterminavit: *Suidae* enim λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ εἵχετο, nihil ad *Herodotum*, etsi eius ex imitatione propagatum. WESS. — Conf. *Var. Lect. S.*

9. ἐπιλαμβανόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων) Non ille *cardinibus* prehensis adhaerebat. *Porti* errorem in *Suida* iam correxerat ante *Kiisterum Hemsterh.* ad *Poll.* X. 23. cui optime Ἐπισπαστήρ id proprie fuisse dicitur, quo ianuam clausuri attrahebant; hoc *Odysseae* *Paraphrastes* dixit ἐπισπασσάσαι τὴν θύραν καὶ ἐπικλείσαι. Qui *Thracis* ista *Demosthenis*, idem *Eustathius* in *Od.* α'. p. 72. varias nobis enotavit adpellationes, quibus designaretur ianuæ marculus; inter illas est etiam ex *Herod.* ἐπισπαστήρ, ὅς καὶ ῥόπτρον ἐλέγετο. Ut apud *Herodotum*, sic *Irene* dicitur ἐχεμένη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, *Phylarcho* apud *Athen.* XIII. p. 593. n. cum *Ephesi* confugisset in templum *Dianae* *Ptolemacus*. Ubi vulgatur apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. 351, 29. ἐπισπασάσα τὴν θύραν εἵχετο τοῦ ῥοπάλου, antiquitus lectum fuisse εἵχετο τοῦ ῥόπτρου monstrant haec *Harpocratonis*: ῥόπτρον - - - Εἰσοφῶν Ἑλληνικῶν ἱκτῶ: ad *Lysiam*, qui testis ibid. citatur, vid. *clar. Io. Taylor* p. 103. Sed si *Herodotea* sunt, quae *Suidas* exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omissae: apud *Suidam* in voce Ἐπισπαστήρων ista leguntur absque scriptoris nomine: εὐρῶν προσκειμένας τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ εἵχετο. *Herodotea* videbantur *H. Stephano* *Thes.* T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρῶν δὲ poneretur cum viro Summo ad *Pollucem* cui nunc illa forsitan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. VALCK.

CAP. XCII. [6 seqq. ἀνάγκη λαμβάνειν ὑπὸ Κλειομένης etc.] Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. S.]

16. στρατηγὸς ἀνὴρ) Specimen abundantiae est *Herodoteae*, quale c. 83. ἦλθε ἀνὴρ μάντις Κλειανδρὸς. Dedi alias plura. [Series forsitan verborum talis concipienda, στρατηγὸς ᾧ (sive τῷ) ὄνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πεντάεθλον ἱπασκήσας. Sic quidem de eodem homine, IX. 75. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἄνδρα πεντάεθλον.] Victus *Eurybates* a *Sophane* tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plerumque semper hoc genus bellatores. *Valla* *Sophanem* τοῦ Δαμῖως verterat de caelis, corruptissime in principe editio-

ne; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. WESS.

CAP. XCIV. [2. ἀναμνησκοντός τι αἰὲ τοῦ θειάποντος etc.) Redi ad lib. V. c. 105. S.]

11. Ἀρταφέρνης τὸν Ἀρταφέρνης) Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEA ex Seldeni scriptione ostentans. Ibi vero fractum et exesum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficiles: unde sollertissimus Humphr. Prideaux ad illud Chron. Marm. pag. 217. ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ fuisse, merito coniecit. Nostro saepe, Pausaniae I. 32. Cornelio Nep. in Miltiade c. 4. atque omnibus potiori Aeschyl. Pers. vs. 21. Artaphernes audit. Quid Datidi Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, Plato Menex. p. 240. v. indicavit. WESS.

CAP. XCV. 3. ἐς τὸ Ἀλήϊον πεδίον) Meminit Homerus, nominis caussam testatus, Iliad. Z. 200. cuius Valla non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a P. Leopardo Emend. VII. 20. Sequentia ex Msstis cultiora sunt. WESS.

9. ἐσθιβάσαντες ἐς τὰς νείας) Parum absum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane ad sententiam nulli usui. Maneant tamen Scholii instar. Vterum de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attigit Bosius ad Nepotis Miltiad. c. 4. Quod deinceps autem [lin. 11.] παρὰ τὴν ἡπειρὸν ἔχον τὰς νείας, vir eruditus ἦγον aut ἔστειλλον malebat. Non desero schedarum consensionem. Ἐχειν Homero idem nonnunquam ac δαύνειν. Νῶϊν δ' ὡδ' ἐπ' ἀριστήρ' ἔχε στρατοῦ, Iliad. N. 326. ubi Eustathius. Itidem Herodotus. WESS.

14. ὡς μὲν ἐμοὶ δοκέει) Damnable δοκέει minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκέειν, Gronovii sollertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 5. et de clade Persarum ad montem Athon c. 44. WESS.

CAP. XCVI. 3. ἐπεῖχον στρατεύεσθαι) Vide ad lib. I. 80. Explicuit Eustathius σκοπὸν εἶχον κατὰ τῆς Ναξου στρατεύεσθαι. Geminum lib. I. 153. ἐπ' οὓς ἐπεῖχε τι στρατηλατίειν αὐτός. Mox [lin. 4.] μεμνημένοι τῶν πρότερον non repudio, quantumvis τῶν προτέρων in absurdis haud sit. Miscentur talia et variantur, veluti in Diodori XVII. 69. et

apexit haec *Athenaeus* lib. X. (non lib. V. ut in *Var. Lect.* vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 48. nuperae editionis. S.]

6. *μεμονέναι*) Homero probatissimum verbum librariis latuit: hinc aestus et mutationes. *Inpetum desideriumque* exprimere non est in obscuro. *Hesychius Etymologusque* possunt mitti in consilium. Gestae rei tempus et alia expendit *Bayerus*, *Comment. Acad. Petrop.* T. III. pag. 380. WESS.

16 seq. *ἐκ τε τοῦ* --- *Ἐπισκύθισον λέγουσι*) *ἐκ τε τοῦ* --- *δε* significaret atque ex isto tempore. *ἐκ τοῦδε* Sophoclis est in *Electr.* vs. 516. et *Antig.* 584. Margo Steph. praebet *ἐκ τε τῶσου*. Prout vulgatur, legisse videntur *Chamaeleon* et *Eustathius*; ille apud *Athen.* X. p. 427. v. ὅθεν, ὅταν βούλωνται πίνειν ἀκρατίστερον, Ἐπισκύθισον λέγουσιν: *Eustath.* in *Od.* α. p. 29, 33. [pag. 1598. ed. Rom.] *ἐκ δὲ τοῦ τοιαύτου Σκυθικοῦ κακοῦ τὸ ἀκρατίστερον πίνειν Ἐπισκυθίζιν φασὶν οἱ Ἀδάκωνες*. Excitans *Herodoti* verba *Athenaeus* legisse videtur Ἐπισκυθίσαι, quod dudum monuit *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. Ep. 37. *Eustathii* verba contulit ad *Herodotica Io. Meurs.* Misc. *Lacon.* III. c. 7. Sua quidem *Lacones* Dialecto pro *ἐπισκυθίσον* dixerunt Ἐπισκυθίδδεν: ut Ὀμηρίδδεν, Μουσιδδεν, Αἰγιδδεν, et similia. VALCK. — Ἐκ τε τοῦ, quod inde ab *Aldo* ubique editum est, ex ionica dialecto idem atque *ἐκ τούτου* vel *ἐκ τοῦδε* valet: idque tam ex hac caussa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed *Nostro* familiarem, *ἐκ τε τῶσου*, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 9. VII. 215, 8. Communi sermone *ἐκ τε τισούτου* diceret: sed et alibi τῶσος et τῶσεν pro τοσοῦτος et τοσεῦτο idem *Noster* usurpat. S.

17. βούλωνται πίνειν etc.) Ex *Ask.* atque *Eustathio*, quibus *Chamaeleon* concinit apud *Athen.*, ὅταν βούλωνται πίνειν ἀκρατίστερον, ἐπισκύθισον λέγουσιν, verbis hinc citra dubium repetitis. *Cleomenem*, strenuum potatorem, *Aelianus* Var. II. 41. et *Σκυθιστὶ πίνειν Athenaeus* sistunt, quos non sollicito. Statim *ἐκτίσαι* [lin. 19.] legitimum caput 92. praestat. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Τί βούλεσθε ποιεῖν) Vide, an

βουλευέσθαι, cui tot schedae patrocinantur, sperni necessum sit. Spartani regem Leutychiden Aeginetis dedendum iudicant: dum cunctantur et deliberant, Theasides Aeginetis, τί βουλευέσθαι, quid consultatis [quid cogitatis] facere? Non obliviscor, βούλεισθαι et βουλευέσθαι passim scribarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infitior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. WESS.

12. ὅπως ἐξ ὑστέρης μὴ τι ὑμῖν) Plene Thucyd. in huius simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσῃσθαι μὴ τὰ εἰκότα, --- ὁρᾷτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται. Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλέπε ὅπως μὴ παρίσῃ πρὸς ἡμᾶς ἔτι. Qua Noster ellipsi, eadem Aeschyl. Prom. vs. 68., ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιρῇ ποτί. Eustath. interpretatur δίδωθαι μὴ πάθῃς οἴκτου ἄξια, in Od. 6. p. 231, 37. Aristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

16. ἐπισπώμενον Λευτυχίδα) Omnes ita de compacto. Verum ἐπισπόμενον, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne ἀπαίτῃ τὴν παραθήκην fuerit, an παρακαταθήκην reliquerit, quaestio est? Eusebii, Democriti, plurimumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis παρακαταθήκη affirmatur. Herodoto παραθήκην contribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cuius haec: Παραθήκην Ἰωνίαν καὶ Ἰωνά τινα συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι, Nostrum Ioni scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. παραθήκην παρατίθενται libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei ceræ miniatulae eodem ducunt, tum Stobaeus. Παρακαταθήκην tamen bis deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens προφάσις εἰλικον [lin. 3.] in Comici Lysistr. vs. 727. occurrit. WESS.

8. καὶ γὰρ ἀποδιδόντες etc.) Leutychides ex vero. Depositum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, funguntur officio, laudem stricto iure haud reportantes. Haec Democrito mens apud Stob. Sermon. XLIV. pag. 310. ὥσπερ τὰς παρακαταθήκας ἀποδιδόντα οὐ χρεὶ ἐπαινέσθαι τὸν δὲ μὴ ἀποδιδόντα κακῶς ἀκούειν καὶ πάσχειν. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non abneganti? WESS.

13. Γλαῦκον, Ἐπικύδεις παῖδα) Egregie Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, Γλαῦκον τοῦ Ἐπικύδους, scribens, Σπαρτιάταις βασιλεύοντος ἐπιόρμα ἐμόσαντος, II. 18. nisi si duo illa [Σπαρτ. βασιλ.] glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi, quantum memini. Τοῦτον --- πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα [lin. 14.] Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi Ms. πῆρι ἤκοντα) et ἐν χρένῳ ἰκνευμίνῳ [lin. 17.] ex Hippocrate illustravit Foësius. Consimile Abydeni in Praep. Evang. Eusebii IX. 41. τῷ χρένῳ δὲ ἰκνευμίνῳ ἀφανισθῆναι. WESS.

25. καὶ διότι χρήματα etc.) Causa haec deponendae pecuniae obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiore, quae hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ἔστι ὄρεῖν ἱρώνας; vir cruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo prae animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cuius φιλοχρηματικὴν oráculo praedicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, proptereaque rei pecuniaeque suae possessores minime securos. WESS.

28. ἐξαργυρώσαντα) Sic Thucydides VIII. 81. et docti eius interpretes. De recentiorum ἐξαργυρίζειν [ut apud Demosth. de Pace p. 59, 5. ed. Reisk.] multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui [dein] usu praeceunte θίσθαι παρά σοι, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte daminans; et [lin. 29.] παρά σοι ὁ δῶ, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Iuvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὥστε φυλάξαι καὶ ἀποδεῦναι σῶα τῷ παραθεμίνῳ, ἐπιὰν ἀπαιτῆται, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἐξαργυρώσαντα, θίσθαι παρά σοι) Deterior est lectio, quam habet Stobaeus Gesneri pag. 195, 39. θίσθαι παρά σοι. Probari posset quod ibid. sequitur χρένον δὲ διελθόντος, si vox πολλοῦ omitteretur in Codicibus. Παρά σοι: ut in Isaei verbis ex oratione perdita apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., οὗσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάθει τούτῳ. Herodotum sequutus ἐξαργυρώσαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἐξαργυρίσαι et ἐξαργυρίσασθαι. Attigit Dou-

naeus in Demosth. pag. 86. Veterum locis adfirmarunt Duker. Hemsterh. et Wesseling. hic ad Diodor. II. p. 562. VALCK. — Mihi recte Wesselingius praetulisse visus est *δέσθαι παρὰ σέ:* recte vero item deinde scribitur *ἔσται παρὰ σοὶ σόα.* S.

39. οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι) Non peculiaris ea Herodoto dictio ex Porti praeiudicio: habetur in Platonis, uti Cl. Abreschius monstravit, Lachete p. 246. ε. περιφέρει δὲ τις με καὶ μνήμη ἄστι τῶνδε λεγόντων: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quaedam recordatio, vim non repraesentabit, quae memoriae quendam quasi circumactum postulat. Statim [lin. 40.] τῶν ὑμῖς λέγετε, Ionum est. WESS.

46. ἀπιστεῖν μῖνοι) Probabitur fortasse ἀπρημῖνοι Vind., quod in Arch. pravatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est Eustath. cum Codd. haud paucis, convenitque sollemnis formula in Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10. οὔτε παρακαταθήκην ἀπιστήρῃσα. Oraculum, Glaucō redditum, in celebritate versatur, citatum olim saepe, [vide Var. Lect.] et laudabile est. Iuvenalis notabiles et suavissimi sunt versus Sat. XIII. 200 etc. WESS.

48. εἰ ὄρεω τὰ χεῖματα λήσεται) Quaerebat Spartanus, quae Numinis esset Mens; et an hoc illi facinus suaderet Apollo? secundum Iuvenal. Sat. XIII. vs. 202. ubi historiam enarrat Schol. ex Herod. Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. et Pausan. II. [c. 18.] p. 149., (emendatus a Palmerio Exercit. p. 572.) et VIII. [c. 7.] p. 612., versum hinc excitans ultimum, Ἀδριᾶς δ' εὐρέκου γενεὴ μετόπισθεν ἀρείων: qui est in Hesiodi Έργ. κ. Ήμ. versus 285. Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem Arch. qui recte scriptus legitur apud Stobaeum et Eustath. in Iliad. γ'. pag. 314. Oraculo subiectum dictum Delphicum, [lin. 60.] τὸ πειρηθῆναι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ ποιῆσαι, ἴσον δύνανται, sic quoque scriptum in suo Cod. legit Valla, ut ex aliis obtulit Diss. Herod. pag. 115. VALCK.

54. Ἀλλ' Ὅρκου παῖς etc.) Cultius expressit illustr. H. Grotius Latine Iur. B. et Pac. II. 13, 1., ubi optime Io. Frid. Gronovius Horcon instar numinis considerat, quem poëtae fingunt iurandi veluti exactorem et praesidem. Ὅρκου proinde παῖς aliquid posterum et consequens est, nimirum Herodot. T. VI. P. I.

rum Animadversio divina, quae nec opinatis periuris superveniens fractae fidei poenas infligit. Loquendi genus in Epicharmi fragmento, Grotii medela curato, apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. Ἐγγύα θυγάτηρ μὲν ἄτας, ἐγγύας δὲ ζαμία. Et apud Eustath. Amor. Ismen. pag. 426. Αἰδῶς γάρ, παῖς ἐλίγγων ἴστί: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WESS.

65. οὐτ' ἴστίη οὐδεμῖν) Istud Herodoteum: norunt, qui Musas amant. Mox προῤῥίζως Arch. et Vind. redono. Superius I. 32. προῤῥίζους ἀνέτρεψε: et III. 40. κακῶς ἐπιτελεύτησι προῤῥιζος. Sophocles Elect. vs. 765. τὸ πᾶν δὲ δεσπότασι τοῖς πάλαι προῤῥίζον - ἴφθαρται γένος. Alia eiusdem, et Euripidis, et Ahydeni missa facio; minime mihi temperans in his Lyaurgi Or. in Leocr. pag. 157. fin. exscribendis, τοὺς δὲ θεοὺς οὐτ' ἂν ἐπισησας τις λάθοι, οὐτ' ἂν ἐκφύγοι τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν· ἀλλ' εἰ μὴ αὐτοῖς, οἱ παῖδες γε καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπισησάντος μεγάλους ἀτυχήμασι περιπίπτει, quippe excellentissimis ob pietatem, et ad hunc Herodoti locum peropportunis. Quam vellem, ea temere iurantibus et peierantibus in pectus altissime defigi! WESS.

Ibid. οὔτε τι ἀπόγονόν ἴστί οὐδὲν οὔτε ἴστίη) Hoc ex Codd. recepturum Herodotum indicat Diss. Herod. p. 65. Ubi Iuvenali dicitur Extinctus tota pariter cum prole domoque, Herodotea non omisit Grangaeus. Iudaeis secundum Celsum Origenis VIII. p. 424. ἀπὸ τοῦ γῆς ἀπάσης εἶναι δεσπόταις οὐδ' ἐποῖα· τις βῶλος οὐδ' ἴστίη καταλείπεται: quando βῶλω minus commodè subiicitur ἴστίης mentio, scripserat fortasse Celsus οὐδὲ στίη, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ στινοχωρία. Quod sequitur, hinc enotavit Eustath. in 'Il. γ'. p. 314. Γλαῦκος - - βουλευθεὶς ἐπισησῆσαι προῤῥίζος ἐξεπρίβη ἐκ Σπάρτης. Multos Deus προῤῥίζους ἀνέτρεψε, Herod. I. 32. Eurip. Hippol. vs. 682. Ὡ παγκρακίστη, καὶ φίλων διαφθορῇ, (sic Masti Paris. et Flor.) - - Ζεὺς σ' ὁ γεννιέτωρ ἱμὸς Προῤῥίζον ἐκτρέφειεν. Hesychius Προῤῥίζον interpretatur σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1 seq. τῶν προτ. ἀδικημάτων etc.) Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πεντήρης ἐπὶ Σουσίῳ) Primum διήρης, sed et alia hic in suo Cod. legisse Valla videtur, quae fortasse sunt ex Hero-

doteis Latina facta, haec scilicet: *Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant.* A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam *Θεωρίδα* vocabant, luculentus testis est in Phaedone *Plato* p. 58. v. cuius eam in rem verba *Meursius* iam dedit in *Theseo* c. 16. plura *Spanhem.* in *Callim. Hymn. in Del.* vs. 313. In Delo sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sha quoque civitate mitti voluit *Plato* τοὺς ἄρχοντας τῆς θεωρίας ἐκάστης, de *Legib.* XII. p. 947. a. Unus erat plerumque Ἀρχιθέωρος. τῶν ἀρχιθεωρῶν tamen meminit et *Andocid.* p. 32, 44. *Herodotus* τὴν θεωρίδα νῆα fuisse scribit πλήρεια ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum traiectione ἐπὶ Σούνῳ. Hinc in Delum olim traiecit etiam Latona: *Hyperides* in *Deliaca*, ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἢ Ἀπὸ ἐπίβῃ τῆς νήσου: excitat ista *Schol.* in *Aristid.* Panathen. mstus clar. *Burmanni.* VALCK. — *Laurentio* biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant: vere quidem, atque ex *Platonis* initio *Phaedonis*; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave *Θεωρίδι* et *Θεωροῖς* libet post diligentem *Ez. Spanhemii* ad *Callim. H. Del.* vs. 314. et *Valckenarii* in *Ammon.* lib. II. 3. operam silere. WESS.

CAP. LXXXVIII. 5. προτίρην ἑωῦτοῦ ἐξέλασιν) Turbae amanuensium de corruptis testantur verbis. Si *Valla* dedisset, hic suam ipsius priorem abitionem sive abiectiōnem *Aeginetis* inputans, diceres conspirare cum *Passioneo*: verum eius non sunt, addita a correctore *Phoenice*, incertum quo ex codice. [Immo vero ipsius *Vallae* verba sunt.] Quod recepi, μεμφόμενος - - - προτίρην ἑωῦτοῦ ἐξέλασιν, omnes motus sedat, indignationem *Nicodromi* exponens, ob prius iniunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ὅτε ἐπὶ Πεισιστράτιδων ἐξέλασιν ὀρμηθέντες - - ἀπίκοντο. Non nescio, *Cel. Gronovio* aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad *Nicodromum* *Philosophi* locum *Polit. V. 6.* ἐν Αἰγίνῃ ὁ τὴν πρᾶξιν πρὸς Χάρητα πράξας ἐνεχείρησε μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν: in *Aegina* urbe mutare reipublicae formam aggressus est is qui oppidum *Chareti* prodiderat, magnus *Casaubonus* ad *Polyb.* p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob *Charetem*. WESS.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδίοντο χρήσασθαι) Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδίοντο τῶν Σιφνίων δέκα τάλαντα σφί χρήσασθαι, rogantur Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φασκόντων δὲ χρήσασθαι τῶν Σιφνίων. Quod deinceps [lin. 6.] διδοῦσι δὲ πενταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἑλυσάν σφιας διμνίως, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἐπταδράχμω κυνάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentleius Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Iustum praeterea [lin. 7.] δωρίην --- δοῦναι, neque latuit Th. Galeum. Superius c. 62. ὑπιδεικτό δωρίην δώτειν τῶν ἰωῦτοῦ πάντων, Homeri praescripto Od. i. 267. ἢ καὶ ἄλλοις Δωὴς δωρίην: ubi Schol. δωρίαν, quod eius hic sedem invaserat violenter. De praepositione non rixabor, cuius alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses caussam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem interserunt apud Thucyd. I. 41. WESS.

6. διδοῦσι διμ. εἰκοσι νίας) Hoc civitatis suae beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. νῶν μακρῶν σπανίσαντίς ποτε πρὸς τὸν Αἰγινήτων ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίων εἰκοσι ναῦς ἐλάβετε: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat, nunc, opinor, coniecturam suam repudiabit. VALCK. — Quod adiicitur πενταδράχμους ἀποδόμενοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accipit: mihi (nescio quam recte) quinque illae in singulas naves minae de locationis pretio intelligendae visae erant: quam in sententiam fortasse Ἀπίδοτο apud Suidam ἐξιδώσει, exponitur. S.

9. νίας τὰς ἀπάσας) Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ὑστρίσαν, [lin. 10.] locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priore Ὑστρίσαν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutatio, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. WESS.

CAP. XC. 5. ἔφερόν τε καὶ ἦγον τοὺς) Optime vertit Galeus in notis, depraedabantur; neque enim Aeginetas ferebant et agebant, [ut erat in Vallae latinis, quae intacta h. l. Gronov. servavit;] sed ex agris popularium rapiebant agebantque quae ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatissima formula observatur a Grammaticis

tradita significandi differentia. Quam *portabant* praedam, *φέρειν*: quam *prae se agebant*, iumenta nempe, dicuntur *ἄγειν*: sive *φέρεισθαι τὰ βασταζόμενα*, *ἄγεισθαι τὰ βαδιστικά*. Quia iumenta potissimum praedam efficiebant, frequenter legitur *τὴν λείαν ἄγειν* et *ἐλαύνειν*. VALCK.

CAP. XCI. 4. *ἐκθύσασθαι*) Suidas hinc *Ἐκθύσασθαι* *ἐξιλώσασθαι* καὶ *ἐκμειλίξασθαι*. Obvium quoque in procurandis ominibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. [c. 14 extr.] p. 179. D. οὐδὲν ἐξεθύσαντο, *nullum prodigiorum piaculis procuraverunt*. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὓς οἱ τριτοσηκόσιοι καὶ οἱ μάντιες ἐκθύονταί. Iunge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. [p. 1306, 19. ed. Bas.] WESS.

Ibid. ἄγος --- *ἐκθύσασθαι*) *Impium scelus expiare non potuerunt*. In eandem sententiam dicitur *φόνου ἄγος ἐκθύσασθαι*: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, *τὴν πόλιν* dicitur *ἐκθύσαι* *Maximo Tyr.* XXXVIII. 3. Significavit et *Ἐκθύσασθαι* iram Deorum *piaculis* sive *victimis placare piacularibus*: *ἐξιλώσασθαι*, *ἐκμειλίξασθαι* Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. [p. 424. B. ed. Lugd. Bat. 1616.] in *ἐκθυσαμένοις*: cuius loco quod Grotius minus considerate scripserat *ἐν θυσαμένοις*, ne Graecum quidem in tali structura, Barnesius nobis repraesentat ut Euripideum T. II. p. 510. vs. 243. Euripidis anapaesti sic scribi poterunt emendate: Πίμπλον μὲν Φῶς ψυχᾶς ἀνέρων τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθήτην, Πόθεν ἱβλαστον. τίς μίξα κακῶν· τίνα δὲ μακάρων ἐκθυσαμένους Εὐρεῖν μόχθων ἀνόπαυλαν. VALCK.

7. *ἐξῆγον ὡς ἀπολλόντες*) In praegressis, *ἐξῆγον ἀπολλόντες*: sequunturque duo Codd. ὡς contemtim habentes. Sed enim voculae saepe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suusque lepor est. Superius c. 28. διαβαίνει --- ὡς αἰμήσαν τὸν σῆτον. Plato Menex. p. 240. D. ἡγγίλλετο βασιλεὺς διανοεῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοῖς Ἕλλησι. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 737. Λακιδαιμόνιοι --- τοὺς τεθνεώτας διανοοῦντο ὡς θάψοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportunior. Mox *ἐπιλαμβανόμενος*, [lin. 9.] tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius [quam *ἐπιλαβόμενος*] est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime

Hemsterhusius Noster ex *Polluce* et *Herodoti* verbis illud adscititium ἀπριξ exterminavit: *Suidae* enim λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ εἵχετο, nihil ad *Herodotum*, etsi eius ex imitatione propagatum. *WESS.* — *Conf. Var. Lect. S.*

9. ἐπιλαμβανόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων) Non ille *cardinibus* prehensis adhaerebat. Porti errorem in *Suida* iam correxerat ante *Küsterum* *Hemsterh.* ad *Poll.* X. 23. cui optime Ἐπισπαστῆρ id proprie fuisse dicitur, quo ianuam clausuri abtrahebant; hoc *Odysseae* *Paraphrastes* dixit ἐπισπασσάσθαι τὴν θύραν καὶ ἐπικλείσαι. Qui *Thracis* ista *Demosthenis*, idem *Eustathius* in *Od.* α'. p. 72. varias nobis enotavit adpellationes, quibus designaretur ianuæ marculus; inter illas est etiam ex *Herod.* ἐπισπαστῆρ, ὃς καὶ ῥόπτρον ἐλέγετο. Ut apud *Herodotum*, sic *Irene* dicitur ἐχεμένη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, *Phylarcho* apud *Athen.* XIII. p. 593. n. cum *Ephesi* confugisset in templum *Dianae* *Ptolemacus*. Ubi vulgatur apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. 351, 29. ἐπισπασσάσα τὴν θύραν εἵχετο τοῦ ῥοπαίου, antiquitus lectum fuisse εἵχετο τοῦ ῥόπτρου monstrant haec *Harpocratonis*: Ῥόπτρον - - - Ἕανοφῶν Ἑλληνικῶν ἱερῶν: ad *Lysiam*, qui testis ibid. citatur, vid. *clar. Io. Taylor* p. 103. Sed si *Herodotea* sunt, quae *Suidas* exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omissae: apud *Suidam* in voce Ἐπισπαστήρων ista leguntur absque scriptoris nomine: εὐρῶν προσκειμένας τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ εἵχετο. *Herodotea* videbantur *H. Stéphano* *Thes.* T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρῶν δὲ poneretur cum viro *Summo* ad *Pollucem* cui nunc illa forsitan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. *VALCK.*

CAP. XCII. [6 seqq. ἀνάγκη λαμβάνεσθαι ὑπὸ Κλειμένης etc.) Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. *S.*]

16. στρατηγὸς ἀνὴρ) Specimen abundantiae est *Herodoteae*, quale c. 83. ἦλθε ἀνὴρ μάντις Κλέανδρος. Dedi alias plura. [Series forsitan verborum talis concipienda, στρατηγὸς ὧ (sive τῷ) οὐνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πεντάεθλον ἐπασκεύσας. Sic quidem de eodem homine, IX. 75. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἀνδρα πεντάεθλον.] *Victus Eurybates a Sophane* tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plerumque semper hoc genus bellatores. *Valla* *Sophanem* τοῦ Δαμίου verterat de caelis, corruptissime in principe editio-

ne; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. WESS.

CAP. XCIV. [2. ἀναμνησκοντός τε αἰεὶ τοῦ θεράποντος etc.) Redi ad lib. V. c. 105. S.]

11. Ἀρταφέρνηα τὸν Ἀρταφέρνηος) Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEA ex Seldeni descriptione ostentans. Ibi vero fractum et exesum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficiles: unde sollertissimus Humphr. Prideaux ad illud Chron. Marm. pag. 217. ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ fuisse, merito coniecit. Nostro saepe, Pausaniae I. 32. Cornelio Nep. in Miltiade c. 4. atque omnibus potiori Aeschyl. Pers. vs. 21. Artaphernes audit. Quid Datidi Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, Plato Menex. p. 240. B. indicavit. WESS.

CAP. XCV. 3. ἐς τὸ Ἀλγῆιον πεδῖον) Meminit Homerus, nominis caussam testatus, Iliad. Z'. 200. cuius Valla non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a P. Leopardo Emend. VII. 20. Sequentia ex Msstis cultiora sunt. WESS.

9. ἐσβιάσαντες ἐς τὰς νῆας) Parum absrum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane ad sententiam nulli usui. Maneant tamen Scholii instar. Veterum de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attigit Bosius ad Nepotis Miltiad. c. 4. Quod deinceps autem [lin. 11.] παρὰ τὴν ἡπειρὸν ἔχον τὰς νῆας, vir eruditus ἥρον aut ἔστιλλον malebat. Non desero schedarum consensionem. Ἐχειν Homero idem nonnunquam ac ἰκάνειν. Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστὶς ἔχε στρατοῦ, Iliad. N'. 326. ubi Eustathius. Itidem Herodotus. WESS.

14. ὡς μὲν ἐμοὶ δοκίει) Damnabile δοκίει minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκίειν, Gronovii solertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 5. et de clade Persarum ad montem Athon c. 44. WESS.

CAP. XCVI. 3. ἐπεῖχον στρατεύεσθαι) Vide ad lib. I. 80. Explicuit Eustathius σκοπὸν εἶχον κατὰ τῆς Ναξου στρατεύεσθαι. Geminum lib. I. 153. ἐπ' οὗς ἐπεῖχε τι στρατηλατεῖν αὐτός. Mox [lin. 4.] μνησθέντες τῶν προτέρων non repudio, quamtumvis τῶν προτέρων in absurdis haud sit. Missentur talia et variantur; veluti in Diodori XVII. 69. et

Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi *Davisius*. Τα πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. *WESS.*

CAP. XCVII. 5. ἐν τῇ 'Ρηναίῃ) Verius fortasse et 'Ιωνιῶτερον ex Codicibus τῇ 'Ρηναίῃ. *Thucydidi* quidem certe, *Dionysio Halic.* pluribusque aliis, *Holstenio* ad *Ethnographi* 'Ρῆνῃ advocatis, 'Ρῆνεια. *Pausaniae* itidem IV. 34. et *Diodoro* XII. 58. In *Harpocrate* ex Or. *Delia* *Hyperidis* 'Ρῆνεια, in *Excerptis* vero *Orationis* apud *Sopatrum* ad *Hermogenem* p. 184. 'Ρῆνεια saepius. Vide *Casauboni* *Animadv.* in *Athen.* X. 6. [*Animv.* T. V. p. 371. nuperae edit. Conf. vero etiam *Animadv.* T. II. p. 624.] et *D'Orvillii* *Exercit. de Inscript. Deliac.* in *Miscell.* Vol. VII. p. 109. *WESS.*

9 seq. ἐν ᾗ χώρῃ οἱ δύο θεοὶ etc.) Adscribo *Aeschinis* verba ex *Dialog.* III. 19. hoc fonte, uti bene *Rev. Horreus*, derivata: *Gobryas* testantur missum in *Delum* fuisse, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. *Cicero* lib. I. *Verr.* c. 18. paria, *Xerxis* expeditioni cum *Aeschine* tribuens, quod *Darii* aetate *Delis* usu venit. *Trecenta thuris talenta* [lin. 14.] *Eustath.* ad *Dion.* vs. 525. hinc accipit. *WESS.*

9 seq. ἐν ᾗ χώρῃ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο) In *Aeschinis* *Socr.* *Axioco* p. 160. *Gobryes* *Magus* κατὰ τὴν τοῦ *Ξέρξου* διάβασιν missus dicitur in *Delum*, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. Conf. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Del.* vs. 255. et *B. Brisson.* de *Regn. Pers.* II. p. 218. Secundum *Valerium Max.* I. 1. ext. 6. *Persae* mille navium numero *Delum* compulsi templo *Apollinis* religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. *Pietatem* suam demonstrasse *Datis* dicitur *Pausaniae* X. [c. 28.] p. 867. λόγοις τε οὓς εἶπε πρὸς Ἀπλόους, factisque, cum inventum in nave *Phoenicia* signum *Apollinis* *Delum* detulit, ut *Tanagraeis*, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. *Herod.* VI. 118. Quae sequuntur [lin. 14.] *Herodotea*, *Tzetzes* adhibuit *Chil.* I. vs. 863. Δαῖτις δὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνθυμιᾷ τῇ Δῆλῳ Τάλαντα τριακόςια λιβανοῦ πρωτίστου: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 525. Unus plerumque *Datis* commemoratur, rarius facta ducis alterius *Artaphernis* mentione. Ubi in *Aristidis* *Miltiade* T. III. p. 269. *Datis* audit ὁ τοῦ στρατοπέδου κύριος καὶ ἡγεμὼν, *Schol. Ms.* ἐπιδὲ, αἰτ, τὸν Δαῖτην οἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, διὰ

τοῦτο αὐτὸν μόνον ὀνομάζει. Illic et saepius in isto praestantissimo Clar. P. Burmanni Sec. Codice alter ducum vocatur Ἰντασίρης, prout aliis etiam dicitur. VALCK.

CAP. XCVIII. 4 seq. Δῆλος ἐκινήθη - - - πρῶτα καὶ ὕστατα) Eadem Eustath. [ad Dionys. Perieg. vs. 525.] addito τὸ πρὶν οὕσα ἀκίνητος: [nempe ex l. 14.] incertum, utrum cum Med. et Ask. in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro eius praesentia ex Codicum numero disputari queat, prospicio. Nec revoco tamen, motus Cel. viri solerte disquisitione. [Haud dubie ex scholio a nonnullis adiecta negans particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μηδικοῖσι,) non discrepante quidem sententiā.] Classicus Thucydidis locus ex lib. II. 8. accedere debet: Ἐτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγω πρὸ τούτων, πρότερον οὐκ ὀνομασθεῖσα, ἀφ' οὗ Ἕλληνες μέμνηται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum Peloponnesiacum, quo modo Attici scriptoris verba accepit Seneca Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus Thucydides huius fuit motus; neque inportune propterea eius Scholiastes, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ἐκινήθη ἐν τοῖς Μηδικοῖς. At. non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantiae non laudabile crimen, a quo tum immunis Herodotus non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque aetatem Delum πρῶτα καὶ ὕστατα tremuisse: quae si paullo ante Peloponnesiacum quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitute contremuit: prorogavit enim aevum in illud usque Graecorum bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 157. 133. atque alibi, quae eius tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρῶτα καὶ ὕστατα ad ipsius aetatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, Thucydidisque ὀλίγω πρότερον laxius sumere atque ad hunc Deli tremorem adplicare; tantoque cupidius, quod et ille Nostri exemplo in rerum futurarum prodigiis insulae motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, Cl. Wasse ad Thucydid. consulunt. WESS.

Ibid. Δῆλος ἐκινήθη etc.) Quod additur, ὡς λέγουσι Δῆλοι, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur Delii, rem Graecis passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe Deliorum narrationi fidem non adhibuit Thucydides; qui, paulo ante bellum

Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post, quam haec evenerunt Herodoto narrata, inmotam ante Delum scribit prima vice κινήσῃναι, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi *Ios. Wasse*, *Ez. Spanhem.* [ad *Callim. H.* in Del. vs. 11.] et *Iac. Gronov.* et *Herodoti* meminit *Schol. Thucyd.* Quo tempore terram movisse secundum *Thucydid.* senserunt Delii, vixit quidem *Herodotus*, sed haec iam olim scripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo Delus ipsi dici potuerit, si vera narrabant Delii, tum temporis πρῶτα καὶ ὕστατα μέχρι ἐμὲ σινοῦσα: sic legit etiam ista *Valla*. VALCK.

8. καὶ Ἀποξίξεω) Arch. Ἀποξίξεω auctoritatem a *Thucydide*, *Diodoro*, *Cornelio Nepote*, *Stephano Byz.* in Ἀρταῖα aliisque aufert. Enim vero *Herodotus* vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo *Ctesias* et *Plutarchus*. Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium APTA, sunt quoque *Artobazanes*, *Artochines* etc. WESS. — Persuasum equidem habeo, scripturam istam Ἀποξ. non ab *Herodoto*, sed a sequiorum Graeculorum imperita temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in *Var. Lect.* ad VI. 43, 6. indicavi. S.

14. καὶ ἐν χρησμῶ etc.) *Gronovii* iudicium non temno, aliunde haec inculcata opinati. [Vide *Var. Lect.*] Versum non neglexit *Eustath.* hinc acceptum non docens. Immo, si quod suspicor, palam edere licet, quae succedunt, δύναται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν etc. [lin. 17 seqq.] sive explanationes titulorum regionum, Grammatici quidpiam olent, non Historici. *Herodotus* sane non ita adsolet. Sed enim maneat in possessione, quam Codicum conspiratio illis asserit. In oraculi versione ἀκίνητον immobilem maluit *Henr. Stephanus*, *Schediaam.* I. 22.; *Virgilius* tamen, *Inmotamque soli dedit et contemnere ventos* de Delo. WESS. — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit *Herodotus*, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius *Musae*; non satis equidem caussae video, cur aut oraculi de terrae motu *Deliaeo* mentionem, eo quod illam codices nonnulli praetermiserint, aut cur *Persicorum nominum interpretationem*, quam libri ad unum omnes

h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam iudicemus. S.

14. καὶ ἐν χρησμῷ ἦν etc.) A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oraculi versus, quaeque versum antecedunt proxima: sed quod addit vir Egregius, non magis Herodoto fuisse caussam adscribendi oraculi, quam fuit Thucydidi, id vero miraturos scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, somnia, et similia credulorum ludibria, Thucydides historiae gravitate censuit indigna; Herodotus ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terrae motus Herodoto prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum Thucyd. talis persuasio vulgi animos occupaverat, ἐλθῆτο καὶ ἰδοῦναι ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενήσθαι σημεῖναι. Sed legat quis Herodot. VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum Thucyd. II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen Thucydides, lib. II. c. 54., praedictionem memorat Athenis celebratam: Ἡξίω Δωρικὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ: et evaluisse tandem scribit, ut λοιμὸς non λιμὸς antiqua vocis scriptura crederetur. ἦν δὲ γε, οἶμαι, inquit, ποτὶ ἄλλας πόλεμους καταλάβη Δωρικὸς τοῦδε ὕστερον, καὶ ξυμβῇ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἰκὸς οὕτως ἄσονται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit Thucydid. et quantum huius cauta perspicacitas Herodoti praestet superstitiosae credulitati. VALCK.

18. Δαρείος, ἐξείης) Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Reilandus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. [Adde Anquetil, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.] Res est obscura, et in penuria praeae Perarum dialecti implicata. Advertit tamen animus meum 'Ερξείης Arch., cui facile primas tribuo ob haec veteris poëtae apud Hephaestion. Enchirid. pag. 19. 'Ερξίη πᾶ δῆρ' ἀνελθὼς ἀθροίζεται στεγανός. Quae quidem Simonidis si sint, (Iac. Uptoni ea coniectura,) pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Graecos expeditionem: sententia namque, Dario sane infelices comparantur copiae. Haec

vir doctus ad *Dionysium* de Struct. Oration. Sect. 3. p. 23. WESS. — Apud *Hesychium* quidem Persicum vocab. Δαρμῖος graeco Φρόνιμος respondere perhibetur. Sed mirari hoc loco, ut saepe aliàs, subit contraria inter se, sibi que ipsis parum constantia, doctissimorum hominum eorundemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a *Wesselingio*, strenuo aliqui lectionum omnium, in quas consentiunt *Herodotei* libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro iudicari et a Grammatico quodam adsumtum: *Valckenarius*, is qui tot ῥήσεις integrasque sententias, communi codicum consensu *Herodoto* adscriptas, ab aliena manu *Nostro* obtrusas adeoque reseccandas censuit, de eiusdem loci sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. S.

CAP. XCIX. 1. ἐκ τῆς Δήλου) Reduxi quod olim legebatur: iterata enim toties νήσου vox accidit ingrata, scholii foetus. Προσίχοντο, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non *Aristophanis* Plut. vs. 1097. τῷ μισρανὴν προσίχεται nescio: sed in navium adpulsu qui posuerit, habeo neminem; qui vero προσίχιν, praeter *Herodotum* innumeros. Neque decerno, *Vallam* deinceps παραπλόντις [pro περιπλ. lin. 4.] τὰς νήσους suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persae circum *Cycladas*, Eubocam petentes, navigarunt. WESS.

CAP. C. 5. τῶν ἱπποβοτείων) Sic de coniectura *Cl. Abr. Gronovius* ad *Aelian.* Var. VI. 1., quam Mssti certissimam praestant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca [lin. 8.] ex *Arch.* adfertur a *Galeo*, ἐκλιπὶν τὴν πόλιν καὶ ἰλθὶν ἐς τὰ ἄκρα, id additamentum in eo non reperitur. *Laurentius* explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de *Thespiensibus* lib. VIII. 50. αὐτῶν ἐκλελειπέτων ἐς Πελοπόννησον. Alia hoc de genere *Cel. Hemsterhusius* ad *Plut.* vs. 1170. WESS.

8 seq. ἐκλιπὶν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα) Indocti lectoris supplementum videtur, quod Codices praebent *Vallae* et *Arch.* ἐκλιπὶν τὴν πόλιν, καὶ ἰλθὶν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης. Verbum enim *Noster* posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subiiciuntur phrasi ἐκλιπὶν τὴν πόλιν: vid.

quae clar. Taylor adscripsit ad *Lysiae* pag. 48, 49. Herodoteum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτίων ἐκλειπότων ἐς Πελοπόννησον: alia praeterea dedit Clar. *Abresch.* aptissima Diluc. *Thuc.* pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicae classis non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis temporibus infames Εὐβοίας ἄκραι. *Euboicae cautes, ultorque Caphareus*, *Virg. Aen.* XI. 260. In *Schol. ad Eurip. Orest.* vs. 432. Nauplius Φρυγίας ἦψε περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας: frequens haeret illic etiam menda: scribendum ἄκρας. Εὐβοίας ἄκραι *Sophocli* memorantur *Trach.* vs. 801. Ut hic *Herod.* meminit et τῶν ἀκρων τῶν Εὐβοϊκῶν, VII. 192. *Dion Chrys.* in *Euboica* pag. 99. D. εἴταν οὕτω πισθῇ τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν νεφῶν: orationis initio, μόλις, ait, διεσώθημεν πρὸς τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. *Ibid.* p. 100. A. ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς νήσου τὰ πρὸς τὸ πλάγιος καὶ ταῦτ' εἶπεν ἰστί τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. *Herodoto* VIII. 13. aliisque. *Philostr.* in *Heroicis* p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ κοίλην Εὐβοίαν ἐπὶ τοῦς Ἀχαιοὺς ἀρβῆναι. *Livius* XXXI. 47. Est, ait, sinus *Euboicus*, quem *Coela* vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta *Dukeri* nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄκρα. Cur sic dicantur, ex his *Polyaeni* p. 500., εἰ δὲ ἡ θάλασσα κοῖλη γένοιτο, similibusque et hodieum usitatis licet aestimare. VALCK.

12. ἰὼν τῶν Ἑρετρίων τὰ πρῶτα) Ionicis Atticisque tritissima locutio. *Euripid. Med.* 917. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτ' εἶσθαι: et *Orest.* vs. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πελαγονίην ἴδος Ἀργείων. *Dio Cass.* lib. XXXVI. p. 16. c. ὅτι τὰ τε πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. *Synesius Dion.* p. 35. v. Εὐδεξὸν ἄνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ἐμιληγῶν. Non adcumulo plura. Vide *Ti. Hemsterhusium* ad *Luciani Tim.* c. 35. *WESS.*

CAP. CI. 2. κατὰ τίμενος) *Cl. Reiskius* loci proprium nomen arbitratur, cuiusmodi Siciliae prope *Syracusas* Τίμενος apud *Ethnicographum*. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse primitus κατὰ Ταμύνας, cuius in *Strabonis* lib. X. p. 687. [pag. 447. v. ed. Cas.] clarissima mentio, et in *Stephano Byz.* Cui cum omnes suspicioni refragentur *Mssti*, forte *Nostri* τίμενος lovis est *Tamynaei* sive *Apollinis*, (variatur enim in titulo,) quo de

Strabo, ad oppidum Tamynas: tum τὸ ῥήμιος verius meliusque. WESS. — Sed articulum perinde ignorant libri omnes. S.

Ibid. κατὰ ῥήμιος) Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ ῥήμιος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed *Herodotum* scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνας. *Strabonem* sequutus *Harpocrat.* in voc. Ταμύνας: πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριῶν αἱ Ταμύναι. vid. *Holsten.* ad *Steph. Byz.* In urbis nomine scribendo *Demosithenes* et *Aeschines* sibi constant: ἐν Ταμύναις et εἰς Ταμύνας legitur apud *Dem. contr. Mid.* p. 364, 301. c. *Boeot.* p. 578, 20. *Aesch. contr. Ctes.* pag. 66, 5, 14. qui in *Or. de falsa legat.* pag. 50, 40. τὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat *Philostr.* p. 508. VALCK.

3. κατασχόντις δι' ἐς ταῦτα τὰ χωρία) Aestum Gronovii sedant duo Codices, κατασχόντις δι' ταῦτα praeferentes, omisso ἱς, utique non male. WESS. — Adnotaverat in huius loci vicinia e cod. *Med.* aliquid *Gronovius*, quod quo pertineret pendebat animi, quum graeca suae Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum *Pass.* et *Ask.* quibuscum noster etiam cod. *F.* facit, intelligitur, non ἱς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem *Med.* quoque praeferre. In eadem sententiam *Valla* graeca verba convertit, *potitique his locis*; quam versionem *Wess.* etiam tenuit, in Graecis licet ἱς praepositionem servans, unde haec prodibat sententia, *navibusque in haec loca adpulsis.* S.

9. ἔπιπτον ἐπὶ ἑξ ἡμέρας) Expulsum et *Cl. Gronovio* μὴν servari potuisse *D'Orvillius* ad *Chariton.* VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postularet. Eretriae proditores [*lin. 11.*] *Euphorbus* et *Philagrus* sunt in *Plut.* de *Garrul.* p. 510. a., et *Pausania* VII. 10., ubi in Graecis Φίλαβρος Κυνίου, in Latinis melius. *Strabonem* memoria fefellit, quando lib. X. pag. 687. [pag. 448. a. ed. *Cas.*] de Eretria, τὴν πόλιν, ait, κατέσκαψαν Πίεσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλήθει. Nihil hic talis modi. *Platonis* in *Menex.* pag. 240. verba in doctissimi scriptoris haerebant recordatione. Vide *Clar. Valckenarium* ad lib. III. 149. WESS.

AD HERODOT. VI. 101-103. 223

11. Φίλαγρος ὁ Κυρίου) Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male ominatum Φίλαβρος, quod vulgatur apud Pausan. in catalogo proditorum Graeciae lib. VII. p. 546. Quando mox [lin. 15.] Eretrienses Persae dicuntur ἀνδραποδίσασθαι κατὰ τὰς Δαρείου ἐντολάς, si iusserat Darius σαγηνεύειν, fecerunt quomodo fecisse scribit praeter ceteros Strabo: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat iam Petavius in Iuliani p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατέργοντες τι πολλόν) Laurentii Latina, magnam partem vastaverunt, κατεργάζοντες trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formae ea inesset notio. Taliter κατεργάζεσθαι in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhaeserit: alioqui κατέργοντες valere oportebit, non, quae viri Cl. [Gronovii] versio, se coërcentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. [Sic quidem et Thucyd. VI. 6. κατέργον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.] Adsunt et uberes correctionum viae, Reiskii sollertia munitae, κατεργόντες, multa mala inferentes; καταργέοντες h. e. καταρθυμύντες, tempus nihil agendo consumentes; καταράττοντες τι πολλόν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, Plutarch. Aristid. p. 521. A. indicat. WESS.

3 seq. δοκίοντες ταῦτά τοὺς Ἀθηναίους ποιήσειν etc.) Haec, nec Vallae neque ceteris intellecta, recte ceperunt Gronov. et [Bellanger] l'Auteur des Essais de Crit. pag. 184. Vicinum κατέργοντες πολλόν vellem nobis explicuissent. VALCK. — Hoc quidem percommode a Wesselingio expositum est. S.

4. ὁ Μαραθῶν) Διγενῆς ἡ λῆξις, ὁ καὶ ἡ Μαραθῶν, monitore Eustath. ad Odyss. p. 1568. 44.; Ionum ore ἡ Μαραθῶν, ni fallit Thom. Magister: fallere autem H. Stephanus App. de Dialect. pag. 157. decernit, Grammatico Herodotum lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. obiiciens. Sed enim ἡ Μαραθῶν hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuenses in mutanda Scriptoris dialecto indulserint. Adde Porphyrium Q. Homer. VIII., τὴν Μαραθῶνα Ionibus vindicare, et eruditos Thomae M. interpretes. WESS.

CAP. CIII. [3 seqq. Μιλτιάδης, τοῦ τὸν πάτρια etc.) Conf. cap. 39-41. huius Musae. S.]

16. πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλειμένης ὁδοῦ) Sic Io. Meursium Ceram. Gem. c. 24. secutus pingi iussi. Διακοίλης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticae Κοίλη e Marcellino scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramico aberat. Unde Aelian. Nat. Anim. XII. 40. Μιλτιάδης δὲ ταῖς ἔμπους ταῖς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένης ἔθαψεν ἐν Κεραμειῶν καὶ Εὐαγόρας ὁ Λάκων. Quae cuncta hinc derivata cum sint, bene Iac. Perizonius ad Aeliani Var. IX. 32. τρεῖς Ὀλυμπιάδας reposuit, alioqui τρεῖς Ὀλύμπια, cum Cl. Io. Matth. Gesnero, qui de equabus huiusmodi erudite in Columellam de Re Rust. III. 9. WESS.

Ibid. τῆς διακοίλης καλ. ὁδοῦ) Cum Io. Meursio in Ceramico Gem. c. 24. scribendum censeo, πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλειμένης ὁδοῦ, ultra viam, quae, quod trans Coelam ducat, nomen inde suum accepit. Fuit enim sepulcrale Cimonis monumentum prope urbem ἐν Κοίλῃ, atque adeo ultra viam, quae vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. Marcellin. in vita Thueyd. p. 3, 25. πρὸς ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλουμέναις ἴστιν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμώνεια μνήματα. Huic vitae subiectus scriptor incertus, a praecedentium auctore diversissimus, (cuius incipiunt observata p. 7, 46. [ed. Dukeri] ab Ἰστιῶν) p. 9, 23., ἔστι δὲ αὐτοῦ τάφος πλησίον τῶν πυλῶν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κοίλη καλεῖται. conf. tertius vitae Thuc. scriptor p. 12, 12. Praeter Archinum, Meursio memoratum de Pop. Att. in Κοίλῃ, qui ἐκ Κοίλης censerentur cives innotuerunt Attici Chaeredemus Εὐαγγέλου, Phidon, et Leptines ex Schol. in Aristoph. Av. 1128., Isocrate p. 375. D. Demosth. p. 397, 104. VALCK.

20. πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι) Consimili structura εἰς μὲν δὴ τῶν ποταμῶν τοῖσι Σκύθῃσι lib. IV. 51. et lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο εἰς ἐωυτοῦ Δαρείω τὴν γυναῖκα, filii Darii uxorem. Error Thomae Mag., παρὰ τῷ πατρὶ explicantis ἦγον τῷ πάππῳ, reprehensus merito fuit a P. Leopardo Emend. VII. 20. et I. Rutgersio Var. Lect. I. p. 33. WESS. — At sicut IX. 107. dativus Δαρείω non a substantivo γυναῖκα, sed a verbo ἡγάγετο regitur; sic IV. 51. dativus τοῖσι Σκύθῃσι pendet a sequente verbo ἴστι, et h. l. dativus τῷ Κίμωνι a verbo ἦν pendet: quā structurā in graeco sermone nihil usitatius. S.

22. παρὰ τῷ πατρὶ Μιλτ.) Recte Eustath. in Ἰλ. β'. pag.

259, 16., ὡς παρ' Ἡροδότῳ Πάτρως ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ
 θείας, οὕτω νῦν (Ἰλ. β'. 661.) ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, Μήτρως. Hac
 etiam in voce sibi constat *Herodotus* lib. II. c. 133. IV. 76.
 VII. 10. In his nostris errasse *Thomam Magist. I. Rutgers.*
 ostendit Var. Lect. pag. 33. VALCK.

CAP. CIV. 8. καὶ ὑπὸ δικαστήριον) Additā ex Codd.
 copulā sermonem, nonnihil antea hiulcum, instruxi.
 Quod proxime autem [lin. 7.] τεινθεῦτέν μιν οἱ ἰχθρεῖ, in μὲν
 docti viri suspicione conversum memini, quoniam αὐτὸν
 ἀγκυρίτης consequitur. Eiicerem ego posterius potius fide
 eorundem librorum, si quae rei necessitas; qualis in *He-*
rodoteā redundantia et aliorum nulla. Confer *Diodoro* ad-
 posita lib. I. 97. IV. 39. WESS.

CAP. CV. 2. Φειδιππίδην) *Corn. Nepos* expressit,
Philippidemque cursorem eius generis, qui hemerodromi
vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri
non conspirant, Phidippidem dantes. In Polluce III. 148.
Φιλίππιδης ἡμεροδρόμος, hinc, opinor, acceptus: eadem Lu-
ciani scriptura T. I. 727., *Plut. Malign. p. 862. A., Pausan.*
I. 28., Libanii T. I. p. 138., *Plinii* Hist. N. VII. 20., *Solini*
Polyh. c. 1. Non me clam est, Viros clar. *Salmasium Pal-*
meriumque Φειδιππίδην ubique praeferre ob *Herodoti* exem-
 plum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde me-
 tuens de explorata scriptionis eius veritate, *Φειδιππίδην. He-*
merodromos, οὐ χρωμένους ὑποδήμασι ἐν ταῖς ὁδοῖς, Musonius ἀνυ-
ποδησίαν collaudans in *Stob. Serm. I. p. 18., testimonio esse*
 voluit: plura de iisdem et elegantia vetus scriptor in *Steph.*
Sched. VI. 2. WESS.

7. Ἀθηναίοισι κελεῦσαι ἀπαγγεῖλαι) Eadem hinc de *Panē*
narrat Pausan. I. p. 68. similia Suidas in Ἰππίας. Huic, a
Miltiade forsā excogitatae, fraudi similem commentus
est Pericles, narratam Frontino Stratag. I. cap. xi, 10. Et
summi duces Archidamus, Agesilaus, Epaminondas, ple-
bis superstitione scienter leguntur usu. Tegeatis non mi-
nus quam Atheniensibus istam Panis ἀdpartitionem visam
fuisse veram ex Pausaniae constat Arcad. p. 710. In *Schol.*
msto ad Aristidis Panathen. Philippidae, seu Phidippidae,
dixisse fertur Pan: ὅτι τῇ μάχῃ παρίσσομαι εἰπὶ δὲ Ἀθηναίοις
τιμᾶν με. Huic quoque divino iussui libenter Athenienses
rebus compositis obsecundasse docet Herod. [lin. 12.] ἰδρύ-

σαντο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Πανὸς ἱρόν. Testis est et Pan ipse *Lucianus* T. I. p. 272. [Dial. Deor. XXII. 3.] Ἀθηναίοισι συμμαχῆσας οὕτως ἠρίστυσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστίον ἤξιόν μοι τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπῆλαιον. Panis αὐλον et τὸ τοῦ Πανὸς dixit *Aristoph.* Lys. vs. 722. et 910. Alia dedit *Meurs.* Athen. Att. II. c. 8. In Schol. ed. ad *Aristid.* T. II. p. 172., Pani dicuntur βωμὸν ἰδρύσασθαι et θυσίας ἐπιτελίσαι. *Herodotea*, καὶ λαμπάδι ἰλάσκονται, [lin. 14.] *Meursius* attigit in Gr. Feriata voc. Λαμπάς. VALCK.

9. γενομένου σφίσι χρησίμου) Odiosa vocis ἥδη repetitio nunc cessabit. *Hermogenis* Schol. in praegressis eam neglexit, εἴνου ὄντος αὐτοῖς repraesentans. Potior *Pass.* voluntas, in quam *Reiskii* inclinavit opinatio, mox, [lin. 10.] sicuti in duobus Mssis, τὰ δ' ἔτι legentis. proba utique sententia. Scholiastes ille τὰ δὲ, καὶ ἰσομένου tantum. WESS. — Quum in ed. Gron. aliisque ante *Wess.* sic legeretur, ἰόντος εἴνου ἥδη Ἀθηναίοις, καὶ πολλαχεὺ γενομένου ἥδη σφίσι χρησίμου, perspecte *Reiskius* monuerat, priori loco delendam ἥδη particulam: camque cum Scholiaste *Hermogenis* recte ibi ignorat codices nostri F. et Paris. b. ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. *Pass.* e quo quum notatum reperisset *Wess.* ignorare eum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam Vir doctissimus, priori loco ἥδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro εἴνου, quod nunc legitur, forsan εἰνόνου scripserat *Herodotus*, ut voluit *Koen* ad *Gregor.* Dial. ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. δευτεραίς ἐκ τοῦ Ἀθ. ἄστιος) Obscura de *Phidippide* *Plutarchi* insectatio est, iniusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis mcccxl finiit *Solinus* et magnus eius interpres p. 33.; *Plinius* vero mxxl. Hist. Nat. VII. 20. ubi docte *Harduinus*. WESS.

Ibid. δευτεραίς - - ἦν ἐν Σπάρτῃ) Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse *Salmas.* monuit ad *Solin.* p. 45. *Miror* quod scribit *Plutarch.* de *Herod.* Malign. p. 862. *Phidippidem* παρακαλοῦντα Λακεδαιμονίους ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γεγεννημένον. Ante pugnam Marathoniam *Spartam* missus, victoriae reportatae nuncius Athenas venit, *Luciano* teste T. I. p. 727. [Pro Laps. inter Salut. c. 3.] Λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἀρχοντας, - - Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ

τῷ χαίρειν συνεκπνέται: ubi forte scribi praestiterit ἐναποθα-
νείν· τῇ ἀγγελίᾳ. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen.
vatis iussu Plataeis missus ad ignem sacrum Delphis pe-
tendum ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἦλθεν αὐθημερὸν χιλίοις σταδίοις
πειήσας· καὶ ἔλθων εἰς Πλαταιάς, καὶ δίψας ἐν μίσῳ τὸ πῦρ ἐτελεύ-
τησε, μὴ ἐνεγκὼν τὸν κάματον. VALCK.

12. ἢ γὰρ ἰσταμένον τοῦ μηνὸς εἰνάτη) Sermonis indolem
hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutar-
chus, in cuius Glor. Athen. p. 549. f. ἔκτῃ μὲν ἰσταμένη
Βοηθησιῶνος, simili peccato. Superius c. 57. καὶ ἰβδόμας ἰστα-
μένου τοῦ μηνός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. B. τῇ ἔκτῃ
τοῦ Θαρρηλιῶνος ἰσταμένου. In talibus enimvero pauca abun-
de sunt. Hic criminosa Plutarchi accusatio Malign. p. 861.
f. Herodotum asperrime stringens, examen ineretur. Negat
τῆς πανσελήνου religione Spartanos ab expeditionibus absti-
nuisse; audacter ea in re Pausaniae, Luciano, si tamen is
auctor Ἀστρολογίας, c. 25., scriptori περὶ Ποταμῶν, cui Plu-
tarchi nomen inponitur, Hermogeni, et quos plures Io.
Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad
hoc, partae victoriae Marathoniae diem sextum fuisse
Boëdromionis, in perpetuum eius monumentum ad poste-
ros sacratum: quod, ne vacillantem putes, ter insinuat,
etiam in Camilli Vit. p. 158. A. falsum propterea largi-
ter Herodotum, alios turpiter circumscribere, coelum ip-
sum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis
profecto accusatio; sed in insectatoris reditura (sicuti pru-
denter Ioach. Camerarius Prooem. in Herodot. p. 715. ed.
Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditi eius viri sunt)
deque praelii die, sua fide adfirmante utroque, venia,
opinor, dabitur ei, qui fidem Herodoti, proxime ad Mara-
thonii certaminis aetatem pertinentis, atque ex illis, qui
conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi fa-
ciendam quam Plutarchi putaverit. At sextus tamen Boë-
dromionis dies solemnisi illi victoriae Athenis? Esto.
Quid enim, si mense, cuius nomen Herodotus pressit, Me-
tagitnione, quo Spartae Carnia celebrabantur, pugna in
campo Marathonio fuerit pugnata? Carnia sane, pariter-
que luna, nondum pleno orbe fulgens, ne abitum Lacedae-
monii maturarent, inpedimento erant, uti lib. VII.
206. Ita praelium festo illó die, quod accusator non dif-

fitetur, fuit prius, relato deinde in sextum Boëdromionis. Haec et plura pro *Herodoto* eruditissimus *Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138. ed. Paris.* Dici speciose poterit, *Carniorum* nullam hic mentionem. *Servemus* ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. eius diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriae memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod Mysteriorum sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et praeter usum, ut victoriae sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Graeci ad Plataeas quarto Boëdromionis straverunt; *Eleutheria* tamen, recordationi eius rei dicata, die xiv. Maemacterionis peragebantur, *Plut. Aristid. p. 332. A.* Qua in opinione de consensu *Cl. Ed. Corsini* Faistor. *Attic. Diss. IV. p. 184.* gaudeo. Alia *H. Dodwell* de Cyclis *Diss. VIII. p. 330.* Utram autem cunque in re adeo remota adoptemus defensionem, *Plutarchus* causa cadet. WESS.

CAP. CVII. 3. ἐν τῷ ὕπνῳ) Quibus supervacuae hae voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De huiusce modi per quietem visis Iocasta callide, Πολλοὶ γὰρ ἦδη καὶ ὀνείρασι βρετῶν Μητρὶ ξυμυνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὄτῳ Παρ' οὐδέν ἐστι, ἔφαττα τὸν βίον Φίρμι, in *Soph. Oed. Tyr. vs. 1000.*, quo et *Cl. Burmannus* usus ad *Suetonii* *Caesar. c. 7.* Eum *Casaubonum*que vide. Ego vero [*lin. 4.*] συνιβάλετο, cuius in talibus creberrimus usus, reposui. WESS.

12. πταρῖν τε καὶ βῆξαι μεζόνως) Non sane miror, si istud quoque sternutamentum adparuerit ominosum *Herodoto*, εἰπόντι ὡς Ἰππίας - - ἔπταρε καὶ ἔβηξε μεζόν τοῦ συνήθους, iuxta *Eustathium* in *Od. ε'. p. 647.* Ne *Xenophon* quidem πταρμὸν memorare dedignatus in historia, *Κυρ. Ἀναβ. III. p. 178, 15.*, ne mali militibus videretur ominis sternutamentum, ut οἰωνὸν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit *Timotheus* apud *Polyaen. III. c. 10, 2.* vid. *Davis.* in *Ciceron.* de *Div. II. 40.* VALCK.

13. οἷα δὲ οἱ πρεσβυτέρω ἴόντι) Concinne Mss. quorum iudicio [lin. 12.] μέζον praestabilius. Vere deinceps ὁ ὁδών. Eustath. Ἰακόν δὲ Φασιν ὁ ὁδών, Iliad. A'. p. 854, 14. [p. 795. ed. Bas.] testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. Hippiae παρμόν et dentem excussum excrispsit in Suidae Ἰππίας Aelianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. πόνους --- συχνούς ἤδη ἀναερίοντο) Scribendum arbitror ἀναερίατο, vel ἀναραιερίατο, positum Herodoteo more pro ἀνήεντο, suscepant, ut vertit Valla; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale praecesserat ἰδιώκισαν. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cuius emendationem Mssti libri firmarunt. S.

8 seqq. Quae dixisse narrantur Plataeënsibus Lacedaemonii, Herodoti praesertim ea de re iudicium, non miror invidiosa Spartanisque iniuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. Οὐκοῦν, inquit, εἰ μὴ κακοήτης Ἡρόδοτος, ἐπίβουλοι μὲν καὶ κακοήθεις Λακεδαιμόνιοι, ἀναίσθητοι δὲ Ἀθηναῖοι παρακρουσθέντες, Πλαταιεῖς δὲ οὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμὴν, ἀλλὰ πολέμου πρόφασιν, εἰς μέσον ἔβηθησαν. Quid mirum inter aemulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt. VALCK.

8. Ἡμεῖς μὲν ἐκαστέρω τε οἰκίμεν) Suum scriptori rediit. Ἐκατέρω alicnum erat, corrigendumque ex Foesii (Oecon. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. οὗτοι μὲν τῶν Ἰνδῶν ἐκαστέρω τῶν Περσέων οἰκέουσι. Hesychius: Ἐκαστέρω, περὶ πτέρω. Saepe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Mox ψυχρὴ ἐπιμουρία [lin. 10.] uti νίκη ψυχρὴ IX. 49. et ἑλπίς ψυχρὰ Euripid. Iph. Aul. vs. 1014. et Iosephi Bel. Iud. I. 18, 3. WESS.

11. συμβουλευόμεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμῖας etc.) Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis hic manifesta cubilia detegentis. Spartani-ne Plataeënsibus οὐ κατὰ εὐνοίαν, ut Atheniensibus se iungerent, suaserint; an hos bello Boeotico, Plataeënsium caussa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Graecia Σπάρτης ἐνοικί, δόλια βουλευτήρια, Euripid. Andromach. vs. 446. WESS.

17. οἱ δὲ οὐκ ἠπίστησαν) Qui hic scribendum credidit οὐκ ἠπίστησαν, non recordabatur quod saepe legerat apud Sophoclem, ἀπιστῆσαι positum pro ἀπειθῆσαι. Saepius id ipsum legeremus apud veteres, si per correctores licuisset. Qui vulgo ἀπειθῆς, illis etiam ἀπιστος dicebatur: ἀπιστιῖν idem erat ac ἀπειθεῖν, vel εἶναι ἀπειθῆ. Zonaras in Lexico Ms. "Ἀπιστος λέγεται καὶ ὁ μὴ πειθόμενος, ὡς Φησὶ Πλάτων καὶ Εὐνοφῶν Κύρου παιδείας ἅ (p. 4, 14. p. 26, 11.) Εὐπιστοτάτους, (τοὺς) εὐπειθεστάτους ἢ μάλιστα πειθόμενους. Luculentus testis est Harpocraton. 'Ἀπιστιῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπειθεῖν, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: 'Ἀπιστίαν, τὴν ἀπειθειαν, Demosthenem (p. 70, 45. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata periit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. εἰ μὲν ἐπίσθης - - εἰ δ' ἠπειθήσας: reponendum ἠπίστησας ex Harpocr. Conf. Hesych. in 'Ἡπίστησιν. Inter Leunclavium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 114. Sophoclis excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Aem. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in 'Ἀπιστί et in 'Ἀπιστος errat Küster: recte iudicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in 'Ἀπιστος et Ti. Hemsterhuis ad Lucian. p. 179. VALCK.

26. ταῦτα γνόντες ἀπαλλάσσοντο) In iudicio finium re-gundorum Boeoti non acquieverunt; inde ἀναγνώριες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De Hys iis [lin. 31.] ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2 seq. ὀλίγους γὰρ εἶναι, στρατιῇ - - συμβαλέειν) Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλέειν. S.]

6. ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν 'Αθ. πολυμηχίειν) Athenis κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρῆσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani Vitar. Auct. c. 6. et plures, a Davisio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Io. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonium induit Chron. A. M. 3514., de-ceptum Pausaniae verbis I. 15., ubi Kulinius melius. WESS.

8. ἢν δὲ τότε πολέμαρχος Καλλίμ.) Incogitanter Io. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus

obiisse, Att. Lect. II. c. 14. *Meursium* sequitur *Kühnius* ad Poll. VIII. 92. Ut primus forte Polemarchorum Callimachus decem ducibus hoc tempore fuerit adiunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non multum abfuit *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* Var. Hist. p. 421.) certo constat non primum fuisse Callimachum apud Athenienses polemarchum. *Pausaniae* verba I. p. 37. quibus solis niti potuit *Meursius*, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refingenda, ut de Callimacho scripserit, ὅς, Ἀθηναίους πολεμάρχων, (vid. *Herodiani* Philetaer. a *Piersono* vulgatus p. 441.) ἤρξατο nempe μάχεσθαι, vel τῆς μάχης. Apud *Herod.* c. 111. τοῦ μὲν δι-
 ξιῶ κίερος ἦγέτο ὁ πολεμάρχος Καλλίμαχος: de eodem *Polemo* Soph. p. 3. ἐξῆρχε γὰρ, καὶ τοῖς πρώτοις ἔταπτεν αὐτὸν ἡ πολε-
 μαρχία. Nobile votum, quo Dianae τῇ Ἀγροτέρᾳ ante pu-
 gnam Marathoniam se obstrinxerunt Athenienses, fecisse dicitur Callimachus polemarchus in Schol. ad *Aristoph.* Eq. vs. 657. Recte *Meurs.* observat, Athen. Att. II. c. 5., eadem sacra postea quotannis fecisse Dianae polemarchum, quia primus olim Callimachus polemarchus ita instituit. Nolle eadem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, Dianae factum, ante *Xenophontem Herodotum* quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine *Plutarchus*. Apud *Plutarch.* T. II. p. 862. v. pro φησὶ scribendum φασί, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem *Herodotus*, atque idcirco *Plutarcho* accusatur negligentiae l. c. ἰσπουδακῶς περὶ τὰς Ἀθήνας διαφερόντως, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγρᾶς ποιπὴν ἰστέρηκας, ἣν πίμπουσιν ἔτι νῦν τῇ Ἐκάτῃ χαριστήρια τῆς νίκης ἑορτάζοντες: in var. lect. πρὸς Ἀγροτέραν legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, imprimis cum sequatur τῇ Ἐκάτῃ. Scripserat - ne forsitan τῇ ἔκτῃ Θαργηλιῶνος? Isthoc die quotannis Athenienses τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀπεθύουσι τὰς χιμαίρας iuxta *Aelian.* Var. Hist. II. 25. Qui huius sacri meminerunt viri docti, caute abstinuerunt loco *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 302, 17. VALCK.

14 et seqq. ἐς κινδύνον ἤκουσι μίγιστον) Scribi potuit: νῦν γὰρ δὴ ἐξ οὗ ἐγένοντο Ἀθηναῖοι, ἐς κινδύνων ἤκουσι μίγιστον: ut forte legit *Valla.* *Herodoteo*, ἐξ οὗ ἐγένοντο Ἀθηναῖοι, idem significat hoc *Demosth.* p. 204. ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις: et *Lysiae* p. 115. ἐξ ὅσων Ἀθηναῖοι ἀείμνηστοι εἰσίν. Deinceps, [lin. 28.]

ταῦτα ὧν πάντα, ait, εἰς σὶ νῦν τίνοι: sicut Eurip. Phoen. v. 438. 'Ἄλλ' εἰς σὶ τίνοι τῶνδε διάλυσιν κακῶν. Paene ultima Miltiadis, [lin. 31.] ἦν δὲ τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν ἔλθῃ, satis adparet quid sibi velint: una tamen adiecta litera, una ablata, clariora evaderent: τὴν δὲ (nempe γνώμην) τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν ἦν ἔλθῃ. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν ἔχῃ: vertitque si vero iis adhaerescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἐχόμενος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callimacho polemarcho Polemon p. 16. τῶν ἄλλων πολεμάρχων δειλίαν ἐντιβιμένων τῷ πληθει, ἡ τοῦτο ψήφος προσγενομένη τὴν ὅλην συμβολὴν ἐποίησε. Calida saepe ducum consilia suā videtur auctoritate moderatus polemarchus; cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

16. δίδεται) Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad δίδεται ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii coniectura, loco δίδεται. Haud contemptibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippia Medisque in Atheniensis decretum fuerit, significans. Tale δίδεται IX. 73. et δίδεται sive δίδεται γίνεσθαι VII. 16. WESS.

22. καλυόντων συμβαλείειν) Iucundior additamento oratio. et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν -- μὴνός εἰνάτην εἰνάτη δὲ etc. et IX. 11. στείχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους· ξείνους γὰρ ἐκάλειν etc. Adde lib. III. 12. WESS.

32. τὴν συμβολὴν) Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adhaerente ἔλθῃ solliciti. Scite Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔχῃ: si vero iis adhaerescas, qui student conflictum impedire. Ἐχέσθαι τινος notum admodum: permutaturque in Cod. Ask. c. 116. εἶλον loco εἶχον. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλθῃ, adscito ἡ γνώμη. Tritum sane Nostro ὡς ἐμὴ γνώμη αἰρεῖται II. 45. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recordor. Esto, in illo Mssorum silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβολὴν ἔλθῃ, ut τὰ perierit ob sequens τῶν. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXI. 4. τὸν πολεμάρχον ἔχιν κίρας τὸ δεξιόν.) Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Aeantidis pugnā Marathoniam cornu dextrum Aeschyli testimonio con-

tribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnaeum. Quod non quidem recusandum, modo praecipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. vs. 657. Mutatâ reipublicae formâ polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine exceperint, [lin. 5 seq.] ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et praecipue Diss. IV. WESS. — Conf. Taylor Lect. Lys. cap. 3. p. 235 seq. ed. Reisk. S.

CAP. CXII. 7. ὀρίωντες αὐτοὺς ὀλγούς) Eieci iόντας Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis, nec semper necessarii, eiusdem usus. Si narranti Pausaniae veritas constat, diu ante Athenienses δρόμῳ εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ἔχρωντο Messenii, lib. IV. c. 8. Prisci certe Graeci non ita, Poëtâ Iliad. Γ'. 8. indice. WESS.

15. πρώτοι τε ἀνίσχοντο) Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 285. ἰδιώτας ἐξαγαγόν, ὡς εἰπεῖν, ἐπανήγαγε νικηφόρους: Schol. in Codice clar. P. Burm. Ἰδιώτας λέγει οὐ τῶν πολεμικῶν, ἀλλὰ νίκης -- ἡ -- οὐ μάχης ἀπείρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μηδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στ' λέγει, ὅτι τὸ (an τότε?) πρῶτον Ἕλληες ὑπίστησαν σχῆμα θιάσασθαι Μηδικόν. vid. Maxim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nub. vs. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 11. πῦρ τε αἶψον) Est cui πῦρ τε αἶψον blanditur, oblito eam verbi formam Graecis auribus insolentem esse. Ignem sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incenderent. WESS. in Addendis. — Scribens ista Herodotus, ut multa saepius alia Homerica, sic h. l. respexisse videtur illud Hectoris ex Iliad. ε'. 718. adclamantis Troianis, Οἷσσι πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ) Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πόνον, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ γινόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosicratis Graecis Rutilius Lupus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delere non sustineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innumeris confixum sagittis et iaculis inmotum stetisse, nugantur Rhetores: ἔμμεν ἐν τῷ τῆς στάσεως σχήματι, καὶ ἰδοὺς ἰστάναι, πιστὴν μὲν δυνάμενος, Polemo Or. 1. p. 2. WESS.

4. Κυναίγειρος) Sic *Aeschylus* fratrem plerique indigent. At Κυνέγειρος est (quemadmodum et schedis *Med.* et *Paris.*) poëtis. Οὐ σε μάκαρ Κυνέγειρε, τὸν ὡς Κυνέγειρον ἔγραψε *Φᾶσις*, *Anthol.* lib. IV. p. 453. ubi *Brodaeus*. Laudabilis *Cynaegiri* audacia a *Justino* lib. II. 9. *Polemone* Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frivola Atheniensium et Sophistarum iactantia, in certamine Marathonio inmanem in modum exsultante. *WESS.* — Conf. *Iacobs* ad *Anal. Br.* T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυναίγειρος ὁ Εὐφορίωνος) *Cynaegiri* militis Atheniensis rabiem, Persicam navem manu retinentis, explicatius enarrat *Iustinus* II. 9. *Callimacho* quid evenisse diceretur tacet *Herodotus*, obortam Epizelo coecitatem tradens c. 117. Sophistarum ingeniis exercendis *Callimachus* praesertim et *Cynaegirus* praebuere materiam: duae nobis supersunt *Polemonis* orationes, utriusque laudes decantantis: de *Callimacho* non nominato vid. *Aristid.* Panathen. I. p. 216. *Scholiastes* ibi Ms. et *Cynaegiri* facinus enarrat, et *Callimacho* quid evenerit. Tres istos patriae defensores egregios memorant *Aelian.* de Nat. An. VII. 38. *Maximus Tyr.* V. 9. τὴν Κυναίγειρου χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit *Davisius* alibi quoque *Herodoti* *Epizelum* [c. 117, 5.] dictum Πολύζηλον, et *Plutarcho*. *Epizeli* loco *Stesilaum* nominat cum *Miltiade*, *Callimacho*, et *Cynegiro*, *Tzetzes* Chil. I. vs. 867. Unum de decem ducibus *Stesilaum* in praelio cecidisse novimus ex *Herodoto*; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam *Miltiades* obscuravit, qui δέκατος αὐτὸς στρατηγήσας, μόνος, ὡς εἰπὴν, ὀνομάζεται, καὶ ταῦτα Ἀριστίδου τοῦ Λυσιμάχου παρόντος, ut scribit *Aristid.* T. III. p. 286. Milites gregarios *Cynaegirum* et *Epizelum*, sive *Polyzelum*, in duces transformavit qui *Plutarchi* nomen mentitus confinxit *Parallela* quae vocant minora, T. II. p. 305. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit *Stobaeus* p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissem, *Stobaeanis* hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo Florilegio eadem iam legisse *Photium* monstrant Scriptores citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. *VALCK.*

[5. τῶν ἀφλάστων. Vide *Heynii* *Observ.* ad *Iliad.* δ. 717. et quae mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. [2. ἐξαναιρετοῦσάμενοι] Interpretatus sum in puppim remigantes, tanquam esset ἐπὶ πρύμνῃ ἀνακρουσάμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter *Larcher*, ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. *Schol. Thucyd.* I. 50. Quae interpretatio haud male conveniret huic loco, si proris littori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἀφλαστα, (c. 114, 5.) quae manu tenuisse *Cynaegirus* perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus *Heynius* ad *Iliad.* ε'. 717. et ι'. 242.) eadem intelligere liceret quae alias ἀκροστόλια. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, *aplustre* in puppi navis fuisse praecise contendentibus; rectius ἐξαναιρετοῦσάμενοι intelligetur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis huius loci est *Gronovii* interpretatio, quam *Wesselingius* etiam tenuit, navibus caeteris inhibuerunt, dictione ex *Ciceron.* ad *Attic.* lib. XIII. *Epist.* 21. repetita. S.]

4. τὰ ἐξ Ἑστρίης ἀνδράποδα) Offenderunt *Plutarchum* τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo εἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hic ex Persarum iudicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραποδισμένοι post pauca. Mox [lin. 5.] ἀπικουένους ἐς τὸ ἄπτεν speciem praefert, nihil amplius. **WESS.**

6. αἰρίη δὲ ἔσχε Ἀθηναίοισι etc.) Large coniecturis indulgetur. αἰρίη ἔσχε Ἀθηναίοισι non aliud erit ac Ἀθηναίους, et hoc ἀπὸ τοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι ἔσχον αἰρίην, Athenienses culpam sustinuerunt; sic *Portus*, non considerato, ne quid amplius dicam. haec Athenienses non tangere, sed Persas. *Plutarchi* αἰρίην δὲ ἔσχον laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰρίην ostendentes: tum mox [lin. 7.] αὐτοῖσι, uti duobus in Codd. oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis *Alcmaeonidarum* fraude haec machinati. Non raro enim αἰρίαν ἔχουσιν, idem ac, dici, nominari. ferri, κατηγορεῖσθαι, *Casaubono* in *Athen.* IX. 2. [Animadv. T. V. p. 15. nuperae edit.] eiusque exemplo ad *Aeschin.* Dial. 1, 2. *Horreo*, docte monentibus. Sed enim ἔσχον nusquam in schedis. *Gronovii* sententiam, inpeditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰρίη δὲ ἔσχε αὐτοὺς ἐν Ἀθηναίοισι struantur. Consimili-

ter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλειμένηα εἶχε αἰτίν Φοιτᾶν: et cap. 71. Φοιτῆσαι δὲ αὐτοὺς αἰτίν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας: quae et in *Porti* penū. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

Ibid. αἰτίν δὲ ἔσχει Ἀθην.) *Plutarchi* editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτίν δὲ ἔσχεον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοὺς. Αἰτίαν ἔχουν, ut saepe apud alios, apud *Plutarchum* etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. c. 807. E. 850. B. 959. E. 1134. B. vid. *Casaub.* in *Athen.* IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit *Herodoteo*. Quod aliis diceretur, αἰτίαν ἔχουσιν Ἀλκμαιωνίδας Φοιτῆσαι αὐτοὺς, vel τοῦ φόνου αὐτῶν, (ut *Aesch.* *Eumen.* vs. 582.) id *Herodoto* dicitur, Φοιτῆσαι αὐτοὺς αἰτίν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλειμένηα εἶχε αἰτίν Φοιτᾶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτίν δὲ ἔσχει αὐτοὺς (ὃν) Ἀθηναῖοι ταῦτα ἐπενοθεῖναι, istud excogitasse perhibebantur apud *Athenienses* ἐξ Ἀλκμαιωνιδῶν μηχανῆς. *Plutarchi* tamen lectionem, si Codices praeberent, reciperem. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον) *Medicei* ἤκον non capio; scribae peccatum ex εἶχον formasse videtur. *Infra* lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχεις εἶχε ἕκαστος, sic enim scripti codices. WESS.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα ἰβοῦντες) Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenietur: ὡς ἕκαστος τάχους εἶχε: ὡς εἶχον τάχους: ὡς ποδῶν, vel ἢ ποδῶν εἶχον, apud *Thucyd.* p. 440, 6. 447, 39. *Demosth.* p. 740, 148. *Xenoph.* p. 309, 41. etc. *Herodotus* IX. 58. ἰδίωκεν ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχεις εἶχε ἕκαστος restituetur ex *Codd.* vid. *Diss. Herod.* p. 129. et *Clar. Wess.* ad *Diodori* II. p. 628. De aquila eleganter *Aelian.* *Nat. Anim.* VII. 11. ὥσπερ οὖν ὀρμῆς τι ἅμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἱμνηδᾶ, quanto potuit maximo alarum volatu, *Gesner.* *Livius* XXXV. 26. cetera classis, praetoria nave amissa, quantum quaeque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo *Marathonio* properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant *Persis*, pertinet quod scribit *Clemens Alex.* I. *Strom.* pag. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: potest vero etiam, pro copia praesertim quam amat

Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς perti-
nens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4 seq. Ἡρακλῆϊ - - ἐν ἄλλῳ Ἡρακλ.) Duo illa *Herculis* templa *Harpocraton* etiam memorat in Ἡράκλεια, ubi *Valesius* attigit *Herodotea*. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἐξακισχιλίων etc.) *Plutarchi* *Malign.* p. 862. D. iudicio, ἀνατίραπται τῆς νίκης τὸ μέγεθος, καὶ τὸ τέλος εἰς οὐδὲν ἤκει περιβοήτου κατορθώματος, ob exiguum adeo caesorum numerum. Quod illi condonamus, nimium memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι ἔκτειναν Μήδων ἑνὴν μυριάδα. *Herodotus* veracis officium Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens. Ceterum *Epizelus* *Cuphagorae* fil. recentioribus Πολύζηλος audit, *Plutarcho*, *Suidae*, *Stobaeo* et *Maximo Tyr.* *Diss.* V. ubi p. 513. *Cl. Davisius*. *WESS.* — De *Epizelo* etiam *Valckenar.* monuerat, ad cap. 114, 4. S.

10. λέγειν δὲ αὐτὸν ἤκουσα) Sic acceperunt ista nonnulli, ac si ipsum narrantem audisset *Herodotus* *Epizelum*; quae ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX. 16., τὰδε ἤδη τὰ ἐπίλοιπα ἤκουον *Θερσάνδρου*: hinc utique longe diversum esset, λέγειν ἤκουσα (vel ἐπιβόμην) *Θέρσανδρον*. In his errantes recte corrigit eruditus Auctor *des Essais de Critique* p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἐποιέτο τῶν νεῶν) Corrigendum suspicor, ἐξέτασιν ἐποιέτο: neque enim quae adessent quaerendae naves erant, sed perscrutandae; λῆαν ἀκριβῶς ἐξετάζων invenit *Datis* in *Phoenissa* nave signum *Apollinis*, a sacrilegis furtini atque inscio duce subreptum. Phrases sunt usitatissimae, ἐξέτασιν ὅπλων ποιῆσαι, vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἱππικοῦ. In *Attica* lege, quam habet *Petitus* p. 209., pro Γενίσθαι ζήτησιν, emendari debet, γινίσθαι ἐξέτασιν πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων τοῖς *Ληξιαρχικοῖς γραμματέεσι*: ut legitur in *Isaei* fragmento apud *Dionys. Halic.* T. II. p. 175, 11. conf. *Harpocr.* in *Διαψήφισις*. VALCK. — Vocem ζήτησιν non debuisse sollicitari, ut taceam librorum omnium et *Suidae* (voc. Δᾶτις) consensum, vel frequens usus vocabuli ζήτησις, inquisitor, poterat docere, de quo consuli *Harpocraton* potest. S.

10. ἐς Δῆλιον τὸ Θηβαίων) Pausanias, repertam in navi Phoenissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. Τανχγείῃσι; ἐς Δῆλιον, contractiore usus narratione. Namque in Tanagraeorum agro, ipsisque Boeotiae finibus maritimis Delium illud; de quo ad Diodori XII. 69. Multum autem conducunt ad Herodoti finiendam aetatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagraeorum Delium Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. Ἀρδίζικκα) In barbara voce nihil tento, ignarus quid praestet: certum est, discrepare. situm si spectes, abs similis tituli loco lib. I. 185. Philostratus collocat, ex Damidis monumentis, Eretrienses in Medorum regione, unius, sed citati cursus, dici itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a Damide decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a Dario acceperunt. WESS.

13. ἀρύσσονται) Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse ἀρύονται aut ἀρύτονται doctiores consentiunt: nam Porti ἀρρύσσονται pro communi ἀναρύσσονται, hocque pro ἀναρύονται placere non potest. Fontem Philostratus bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturiisse, imprudenter perhibet. WESS. — Vide Var. Lect. Quemadmodum perinde et ἀφύω et ἀφύττω, sic perinde et ἀρύω et ἀρύττω olim in usu fuisse probabile est; unde substant. ὁ ἀρύστηρ, haustum. S.

18. τὸ δὲ ἔλαιον συναγοῦσι ἐν ἀγγείοις, τὸ) Horum ultima quatuor docta [si Deo placet] disputatione hinc Cel. Gronov. amovet. Tum equidem τὸ δὲ ἔλαιον οἱ Πέρσαι καλοῦσι τοῦτο ἱερδινάκην ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum Radinacen Persae nuncupaverint. Habent tamen τριφάται οἶδι, quae amoliendis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulturae ritu Philostrati Damis plura, nonnullis intempestivâ Clar. Olearii curâ perversis. WESS. — Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quae cum Aldo codices Arch. Vind. et Pd. agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam Pass. videtur, qui deinde cum aliis, quibus

illa desunt, vocem τοῦτο inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex *Med.* exhibet, licet adnotare neglexerit Gronov. Caeterum perantiquus et ad iudicandam codicum *Herodoteorum*, qui ad nostram aetatem pervenerunt, cognationem notabilis est iste Librorum dissensus. S.

CAP. CXX. 7. μετὰ δὲ αἰνέσαντες) Aequè concinnū αἰνέοντες ex membranīs. Venerunt Spartani τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης in *Platon. Menex.* p. 240. c. WESS.

CAP. CXXI. 1. Quod hic legitur Θῶμα δὲ μοι, idem fuit in *Plutarchi Malign.* p. 862. f. olim, prava nunc et hiantē oratione, sed facillime hinc sarcienda. WESS. — Lacunam apud *Plutarchum* ex *Nostro* supplevit nuper Editor *Hutten*, Vol. XII. p. 510. S.

Ibid. οὐκ ἐνδέχομαι τὸν λόγον) Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit *Herodotus*, ut in his etiam vexandis modum excessisse videatur *Plutarchus* de *Herod. Malign.* p. 862. e. et 863. contendens primum et solum *Herodotum* istam accusationem commemorasse: πρῶτος, inquit, ἀνθρώπων ἐπενήνοχας ἐγκλήματα. — σὺ κατηγορεῖς, ἵστα ἀπολογεῖσθαι καὶ γράφεις κατ' ἐπιφανῶν ἀνδρῶν διαβολάς, ὃς πάλιν ἀναιρεῖς, ἀπιστῶν δὲ, σεαυτῷ δηλονότι, σεαυτοῦ γὰρ ἀκήκοας λέγοντος, Ἀλκιμαϊωνίδας ἀνασχεῖν ἀσπίδα νενικημένοις καὶ φεύγουσι τοῖς βαρβάροις. VALCK.

4 et seqq. Καλλίη — Ἰππονίκου δὲ πατρί etc.) Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessarium. Quod prioribus subdit *Plutarch.* de *Callia* et *Hipponico*, habet illud multo maiorem veri speciem; nam isthac certe via sibi videtur *Herodotus* occasionem parasse *Cailliam* laudandi, patrem *Hipponici*; patri, sic legitur apud *Plutarchum*, προσάψας τὸν υἱὸν Ἰππόνικον, ὃς ἦν κατ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλεονεχέστατοις Ἀθηναίων. Ista quidem acerbissima videbitur criminatio consideranti quae *Plutarchus* alibi de *Herodoto* prodidit, suos etiam nonnunquam testes excitans, veluti *Dyllum* historicum Atticum p. 862. b. et 864. c. d. *Aristophanem* Boeotum, quaeque *Nostro* minus honorifica narrat *Dion Chrys.* in *Corinthiaca* p. 456. c. Sed ista *Plutarchi* difficultate non carent: neque enim *Herodoto* fuisse dicitur *Hipponicus* unus ex Atheniensium ditissimis, nec

primi istius Calliae filius Hipponicus aetate floruit *Herodoti*. Suspicio verba quaedam *Plutarchi* transposita sic in proximis olim fuisse lecta: Τοῖς δὲ Καλλίου τοῦ Φαινίππου χρησάμενος ἱπτανοῖς, καὶ προσάψας αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰππώνικον, ὡμολόγησεν ὅτι μὴδὲν τῶν πραγμάτων δισημίων, ἀλλὰ θεραπεία καὶ χάριτι τοῦ Ἰππώνικου (ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν παρεμβάλεν: ut Calliae laudes filiique Hipponici nomen in hanc historiae partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, huius nominis in ista familia secundo, qui, καθ' Ἡρόδοτον, aetate *Herodoti*, unus erat ex *Atheniensium* ditissimis. Primus quidem Callias Phaenippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus praesertim Callias, thesauro quodam ditatus, [conf. *Athen. lib. XII. cap. 52.*] filium reliquit Hipponicum itidem secundum, qui (*Plut. I. p. 321. D.*) Graecorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad Artaxerxem missae, *Herodoto* quoque memoratus in transcurso lib. VII. c. 151. Idem Aristidi velut aequali dissimillimus saepius opponitur: vid. celeberr. *Hemsterh.* ad *Luciani Timon.* pag. 137. Quod legitur apud *Stobaeum* p. 521, 13. εἴγε μὴ τῶν ποτὶ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος αἰμίον ἦν Ἀριστοῦ καὶ Σωκράτους (Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους) ἐν πενίᾳ τῆς ἀρετῆς: id mea sententia ferri nequit: scioli videtur adsummentum Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus: conf. *Aristides Soph. T. I. p. 340. Lucian. T. II. p. 638. et 696. Themist. II. p. 36. D.* Huius familiae historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad *Lucian.* [*Hemsterh.* ad *Tim. I. 1.*] Qui de illa egerunt, citantur ad *Diodor. Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23. VALCK.*

CAP. CXXII. 1 et seqq. Καλλίῳ δὲ τούτου etc.) Memorabile Calliae elogium cur trium Codicum scriptores contemtui habitum praeterierint, causam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. *Gronovio* cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere praeterea honoris et magnificentiae testimonium, quale vix aliud. Si *Herodoto* auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in Calliae negotiis et familia calientis. Pertinet eo victoria Olympica, quam Olymp. LIV.

indeptus est, *νηπιῶς ἦπαρ*, ut scholia habent ad Comici Nub. vs. 284. Io. Meursius oblitus eorum, quae in *Herodoto*, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit *τετάρτην καὶ ἰσδομκοστήν*, sive LXXIV., de Archont. lib. II. 4. Pistrati enim bonorum sector vitam tam longe haud extendit. De *Phaenippo Calliaeque gente* plura *Palmerius* Exercit. p. 754. et *Perizon.* ad Var. *Aeliani* XIV. 16. WESS.

Ibid. Καλλίῳ δὲ τοῦτου ἄξιον πολλαχοῦ etc.) Hic sane minor Codicis Medicei bonitatem, in quo nihil horum reperiri scribit *Gronov.* Quod viro clarissimo, idem mihi quoque verum videtur, quaecunque continentur hoc capite in laudem Calliae, ab alia fuisse manu adiecta, hominis forte non longe recentioris in gratiam Calliae cuiusdam vel Hipponici: atque idem sensisse videntur antiquarii, qui in Codicibus ista censuere praetermittenda: sed, si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna prorsus illa iudicarem *Herodoto*. Quibus illa modis lecta sibi *Plutarchus* excepsisset, turpi adulatione in laudem ditissimae familiae composita! [At satis invidiose *Nostrum* incusavit *Plutarchus*, Calliae laudes non nisi in Hipponici gratiam ab illo huic narrationi fuisse insertas.] Horum conditor, imitator ille quidem *Herodoti*, sibi tamen nativam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima illa, Καλλίῳ δὲ τοῦτου ἄξιον πολλαχοῦ μνήμην ἐστὶ πάντα τινὰ ἔχειν, Sophistam sapiunt, non *Herodotum*; quem, isto nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato voluit imitari. ἄξιόν ἐστι sequente infinitivo non est *Herodoteum*, quantum memini. [At vide hoc ex lib. I. c. 14, 6. τοῦ μάλιστα μνήμην ἄξιον ἔχειν ἐστὶ.] Sed cur tandem decet unumquemque istius Calliae πολλαχοῦ meminisse? [Quidni vero πολλαχοῦ, qualibet oblata occasione, laudetur ab omnibus vir laude praecipua dignus?] τοῦτο μὲν, inquit, --- τοῦτο δὲ, --- τοῦτο δὲ ---, tria nobis enumerat, propter quae memoratu videri deberet omnibus dignissimus: τοῦτο μὲν γὰρ, αἰτ, τὰ προλελεγμένα ὡς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθεῶν τὴν πατρίδα. Quenam illa tandem? virum praecellentem Pistratum oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, eieci quae publicata fuerant emit. [At de eodem viro ibidem memoraverat *Herodotus*, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχθιστα ἐς αὐτὸν πάντα ἱμνηχανάτο.] Τοῦτο δὲ, αἰτ, τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐποίησε, ἦπαρ νικήσας etc.

Herodot. T. VI. P. I.

Q

Sed quid ibi fecit adeo prae ceteris laudabile? an forte τὰ πινύια δύσας totam panegyryn exceptit convivio? nam ἵππων νικῆσαι, et τεθρίππων δεύτερον γινώσθαι, quod cum multis habuit commune, nihil adeo erat cur prae aliis Nostro memoratis Olympionicis posterorum esset memoria dignus. Φανερῶς θῆναι ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστησι δαπάνησι: ea, opinor, laus, si quid illa est, Calliis et Hipponicis congruit. [Atqui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat Vir doctissimus, quaerens: *An forte τὰ πινύια δύσας totum panegyryn exceptit convivio?* Sed et ipsae per se victoriae in illis certaminum solennitatibus reportatae quanta fuerint apud Graecos laudis materia novimus omnes: earumque mentionem ab eodem Herodoto in virorum quorumque elogiis, quos Musae eius illustrent, frequentissime factam videmus.] Quod addit denique *de filiabus*, in libro Oeconomico patribus forsitan in exemplum proponi potuerat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias fuisset dignus visus seculorum memoria. [Immo vero ipsa illa admirabilis amabilisque aequitas et indulgentia, qua adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa fuit a constanti Graecorum more, tanto maiori laude et honorifica ad posteros commemoratione digna videri Scriptori nostro, optimo viro, debuit.] Tandem abiiciantur ista; et Herodotea male divulsa cohaerebunt. VALCK. — Ego vero mihi videor luculente satis ostendisse, immerito *ροθίας* adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse Viris doctissimis istam de *Calliae laudibus* παρεθήκη. S.

CAP. CXXIII. 10. ἔπαυσαν τοὺς λοιποὺς τυραννεύοντας) Inculcarunt ex praecedentibus λοιπούς, hic prorsus inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quaesitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii conjectura postulat τοῦ λοιποῦ, deinceps. WESS. — Quum paullo superius, pro λοιπούς, quod Wess. cum Gronov. receperat, ὑπολοιπούς alii dederint libri, haud incommode λοιπούς hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 11 seqq. ὁ δὲ Ἀλκμαίων πρὸς τὴν δωρεὴν — τοιαύτη ἐπιτηδεύσας προσέφερε etc.) Primum προσφέρει scribi malim una litera auctius προσφιῆμι. Aviditas Alcmaeonis, dono nondum contenta, πρὸς τὴν δωρεὴν ἰούσαν τοιαύτην τοιαύτη ἐπιτηδεύσας προσφιῆμι: insuper talia commentus est.

Commentum hominis ridiculum indignatus bis enarrat *Dion Chrys.* primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. Thesaurum scribit ingressum Alcmaeona χιτών τε ποδήρη καταζωσάμενον, καὶ τὸν κόλπον ἐμπλήσαντα γυναικίῳ καὶ βαθύν, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐξέπιπτες μεγάλα καὶ κοῖλα ὑποδησάμενος· τέλος δὲ τὴν κόμην διασπάσαντα (leg. διαπλάσαντα ex *Herod.*) καὶ τὰ γένηα τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ ταῖς γνάθους ἱκατέρας, μόλις ἔξω βαδίζειν, --- γέλωτα καὶ θίαν Κροίσῳ παρέχοντα καὶ Λυδοῖς. In *Herodoteis Diss. Clar. Wess.* p. 116. obtulit κόλπον πολλόν, procul dubio gentium: [lin. 13. ubi alii βαθύν.] illinc parum distant manus quantum extendi poterant, πολλὰ χεῖρες dictae *Callim. Hymn. Dianae* vs. 27. *Sophoclis*, πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην in *Stobaeo* pag. 163, 27. quaeque dantur similia. *VALCK.* — Κόλπος πολλός, sinus amplius. Ut *πλήθος*, I. 203, 6. 204, 4. IV. 123, 10. (ubi vide *Adn.*) sic et πολὺς, de amplitudine, IV. 39, 8. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero προσέφερε sollicitatum nollem, peraptum huic loco: ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum adtulit *Calliclenarius* voluerat, in verbo ἐπιτηδεύτας inest. S. |

12 seq. ἐνδὺς κιθῶνα μέγαν) Adiectivo ob *Med.* silentium infestior *Cl. Gronov.* fuit; non ego. *Dio Chrysost.* explicat χιτῶνα ποδήρη, bene satis, Orat. LXXVIII. pag. 659. v. Mox κόλπον πολλόν non adspernor, ob *Eustathium*: [vide *Var. Lect.* et *Adnot.* proxime praecedentem.] potuit utique ex rariore usu librariis displicere, et propterea mutari. *Dio* tamen γυναικίῳ καὶ βαθύν sinum fuisse ait. Quod *Eustathius* autem κόλπον interpretatur τὸ ἄνω τοῦ πέπλου, minime laudo: inprobavit et *Gronovius* similem glossam *Varini Favonini*, ex *Homeri* sumtam explanatore. *WESS.*

16. παρῖσταξι παρὰ τὰς κνήμας) *Harpocratonis* Ἀποσάξαντα, ἀντὶ τοῦ Φράξαντα τὸ τρίμη, καὶ ἀποπληρώσαντα, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἔκτῃ, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportunior tota hac Musa statio. At vide, quae supra c. 44. disputata fuerunt. Κοθόρνοους ubique instauravi, schedis et *Scriptore* lib. I. 155. praecedentibus. Adsolent lones ⊙ in T saepe convertere, vicissim quoque; nec promiscue in omnibus tamen. *WESS.* — Ad-

vertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κατόρνους*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet *Aldinum* exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam ms. *Pass.* cum aliis *καθορν.* scribit, quem in *Var. Lect.* ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum *Aldo* videri codex *Med.* poterat, eo quod scripturam istam *Gronovius* tenuit, qui in Nota ad lin. 14. diserte etiam ait, in cod. *Med.* *κατόρνους* οὕς scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem οὕς pertinet, quam ibi codex *Med.* cum *Ask. Pass.* et *F.* pro τοὺς habet: scripturam *καθορν.* vero (quam in cod. *Med.* sicut in aliis repertum iri, si quis eum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat *Gronov.* quum illum Florentiae tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui *Aldinae* praefuit editioni, subinde contra praescriptum codicum, et praeter necessitatem, verborum formas obtrusisse *Herodoto*, quas ionismus requirere illi visus erat, iam identidem observavimus. S.

19. διαπάσας) *Dio Chrysost.* τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένια τῷ ψήματι reliquisse, dubio caret: absurdum *διαπάσαντα* explosum merito est. Tangit *Rhetor* eandem historiam Or. xvii. p. 253. c. Quid *Tzetzae* oculos, ut *Alcmaeonem* dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, praestrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de *Pindaro*, quasi eadem ille de *Alcmaeone*. Graecos eius interpretes ad *Pyth. Od. VII.* iustius nominasset. WESS.

26. οὕτω τεθριπποτροφέας) In argumento secundo *Nubium Aristoph.* ἡ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκία --- ἰξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀθηρημίνης νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι, τὰς δὲ Πυθοῖ, etc. *Bigis* primus *Atheniensium Alcmaeon* victoriam reportasse dicitur Olympiacam *Isocrati* Or. de *Bigis* p. 351. c. ζεύγει πρῶτος Ἀλκμαίων τῶν πολλῶν Ὀλυμπιάσιν ἰνίκησι. VALCK.

27. Ὀλυμπιάδα ἀναιρείται) In laudibus *Alcmaeonidarum* apud *Pindarum Pyth. Od. VII.* 13. praeter alias sacrorum

certaminum victorias, μία δ' ἐκπρεπής Διὸς Ὀλυμπίας, a Criticis Megacli, Alcmaeonis patri, Olymp. XLVII. assignata: quorum quidem adfirmatio haud scio an Poëtae, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat famae, si Alcmaeoni, Megacelis fil., altera debeat ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi praemium a Pindaro et Herodoto praedicari. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀνδρείω) Avus Clisthenis Pausaniae II. 8. Πύρρων est, ubi Kühnius Orthagorae Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreae non recordatus. Orthagoram, familiae principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., Σικωνίοις μὲν Ὀρθαγόρας γενόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνων οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλεισθένην, τὴν ἀκολασίαν ἔπαυσαν, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. WESS. — Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. Ἀνδρείω in medio decurtatum ex Ἀνδρείω, a nominat. Ἀνδρείας, ionice Ἀνδρίης. Sic Πυθίω VII. 181, 3. pro Πυθίω, a nom. Πυθίας, ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXXVII. 2. ὃς ἐπὶ πλεῖστον δὴ χιλιῶς εἰς ἀνὴρ ἀπίκτετο) His quae proxima subiiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. εἶποντο γοῦν αὐτῷ χίλιοι μάγιστροι καὶ ὀρθοευταί, verba videntur Timaei. De Smindyridis luxurie Iac. egit Perizon. in Aeliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vales. in Exc. ex Diodoro p. 40. [Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.] Illud Herodoti, πλεῖστον -- εἰς ἀνὴρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους -- πλεῖστα εἰς ἀνὴρ -- δυνάμενος ὠφελεῖν, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλεῖστα μὲν, οἷμαι, εἰς γε ἀνὴρ ὧν ἐλάμβαν. Conf. Aesch. Pers. vs. 327. Praeter Smindyridem ex Italia Sicyona venit [lin. 4.] proculus Agaristae Δάμασος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμας ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρίς etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniae Lex. Eustathius in Ἰλ. β'. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procos Agaristae designari voluit Dion Chrys. XI. pag. 163. D. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμας ὁ Σαμύριος) Si Arch. et Valla parum iuventur, Δάμασος Ἀμύριος, *Damasus Amyris* F., erit. Amyris iste propter προσποιήτον μανίαν ἰθαυμάσθη apud Eustath. Iliad. B'. p. 298, 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Praeclara ergo Th. Galei divinatio. WESS.

[7. οὗτος δὲ ἐκ τοῦ Ἰονίου κώπην) Nisi in fine huius dictionis, ut in Var. Lect. hariolatus sum, vocab. μῶνος intercidit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὴ scripserat Herodotus, ut lin. 16. et 21. aut μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ὑπεφύντος τι Ἑλλήνας ἰσχύϊ) Nihil muto. [Oblitus equidem eram in Var. Lect. adnotare, ἰσχύον pro ἰσχύϊ scribi in Arch. et Vind.] Pausanias VI. 5. οἱ πάντες ἄνθρωποι θιραπέουσιν τὰ ὑπερέχοντα τῇ ἰσχύϊ. Titormi robur corporis, Milonis viribus exsuperantius, describunt Aelian. XII. 22. et Athen. X. 2. [cap. 4. nostrae ed. pag. 412. f. ed. Cas.] Ambiguum autem [lin. 9.] καὶ φυγόντος ἀνθρώπους explicatur verbis similibus lib. IV. 174. οἱ πάντα ἄνθρωπον φεύγουσι καὶ παντὸς ἐμὴν, qui fugiunt quemcunque hominem et cuiuscunque commercium. Potuerat quoque [lin. 10.] τῆς Αἰολίδος pro bono putari, siquidem Calydon et pars Aetoliae Aetolis olim. Hesychium vide in Αἰολικὸν θῆμα, et quae ibi eruditissimus Valesius. At hic Codicum potior iussus. WESS. — Nescio quo casu accidit, ut in nostra Var. Lect. illa etiam Wesselingii Notula omissa sit, quae ad vocem Αἰτωλίδος lin. 10. spectabat. Est illa autem huiusmodi: „Αἰτωλίδος Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla, cum Ald. „Αἰολίδος alii.“ Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit, Αἰολίδος praeferre cum Aldo. Iam Aldina quidem editio et caeterae ante Gronovium Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum Med. reliquisque non modo noster cod. F. verum etiam Parisienses quatuor, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere Vindobonensem, e quo haec scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a Mediceo, cum quo collatus est, non discedebat. S.

• 11 seqq. Φείδωνος τοῦ Ἀργείων τυράννου πατρὶς Λιωνίδης, Φείδω-

νος δι τοῦ τὰ μέτρα etc.) Sunt haec turpiter interpolata, luxata certe et mutila. *Phidon*, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum praesidio privavit, multo prior *Phidone* est, cuius filius *Leocedes* inter procos *Agaristae* nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulsitas viros praecclaros *Palmerium Gronoviumque*, quorum hic opitulaturus, Φειδωνος παῖς Λεωκίδης, ἀπὸ Φειδωνος δι τοῦ Ἀργείων τυράννου, τοῦ τὰ μέτρα etc. ille vero Φειδωνος τοῦ Ἀργείου παῖς Λεωκίδης, τυράννου δὲ Φειδωνος ἀπὸ γονος, τοῦ τὰ μέτρα etc. Quae ego quidem laudare, certa praestare non possum. Prisci *Phidonis τυράννων τῶν Ἑλλήσι μάχιστα ὑβρίσαντος* memoria in *Pausaniae* VI. 22. WESS. — De superiore illo *Phidone*, emendationem *Gronovii* probans *Larcherus* adcurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de aetate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad *Strab.* VIII. pag. 358. ed. Cas. ad *Plin.* VII. 56. (57.) et ad *Marmora Oxon.* Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero eiusdem in *agonothetas Eleenses* admissa, praeter *Pausaniam* a *Wess.* laudatum, ad eundem *Strabonis* locum modo citatum. De eodem homine consuli potest eiusdem *Larcheri* Commentatio in *Actis Acad. Inscript.* T. XLVI. p. 43 seqq. S.

17. Ἀζὴν ἐκ Παλίου) Conmode *Ortelius* et *Palmerius* Πιδόν κώμης ἐρείπια ex *Pausaniae* Arcadicis cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam Παλαιοπόλις, ex suspitione *Cl. de Pauw*, de Arcadiae Mantinea, locuplete caret teste, abitque longius. Multum quoque Codicum quorundam Πάγου πόλις versavi, sed irrita opera. Certum est, *Phormionem*, *Castores* hospitio excipientem in *Plutarch.* T. II. p. 1103. A., diversum videri ab *Euphione*, *Laphanis* patre: hic *Arcas* ex *Azania*, ille *Spartia*, et dubiae hospitalitatis apud *Pausan.* III. 16. WESS.

27. ἐκ δὲ Θείας. ἤλθει) *Med.* et *Ask.* ἤρχε considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a *Steph. Byz.* damnatum: quo in Scriptorum Διακτορίδης γὰρ Κρανώνιος; refingitur ἀνὴρ Κρανώνιος *Miscell.* Nov. Tom. IV. pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt *Herodoti* verba, quae inportunum illud γὰρ resecandum, sicuti *Pinedo* et *Holstenius* perspexerunt, clare docent. *Scopadarum* familiam hinc *Cel. Perizon.* ad *Aeliani* Var. XII. 1. illustravit WESS.

CAP. CXXVIII. [5. καὶ τῆς ὀργῆς) 'Οργή h. l. *ingenium*, *indoles*, *animi impetus*: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάπασιν) Prave scribebatur καὶ σὺν ᾧπασιν. Rectius supra, lib. V. 49. ὅσα οὐδὲ ποῖσι συνάπασιν ἄλλοισιν. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem [lin. 8.] pro ἐν τῇ συνείσῃ, ostentant libri ἐν τῇ συνείστοι, tale profecto adparet, ut progredientem injecta quasi manu moretur. Antea [I. 85, 3.] ἐν τῇ ὡν παρὰ τοῦ ἐνείστοι de praeterlapsa felicitate admirati fuimus: de absentia vero; τῇ ἀπείστοι τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνείστοι, in familiarī usu ipsoque convictu, deflectit? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. WESS. — Ut ἐνείστοι et ἀπείστοι a verbo εἰμί, sum, derivantur; sic et vocab. συνείστοι, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συνεισία, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet. Iam, ut συνείστοι, sic et συνεισία quidem convivium subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συνεισία latiore habet significationem, quamlibet etiam conversationem et familiarem usum indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνείστοι, quod nihil aliud nisi convivium significat, restringitur. S.

CAP. CXXIX. 2. τῆς τε κατακλίσεως τοῦ γάμου) Est, cui placuit, τῆς τε κατακλίσεως τοῦ γάμου, concludendarum nuptiarum, dictione apud Graecos ignota, in Germaniae finibus frequente. Loci sententiam Hippoclidæ verba explicant, ὅτι πάριστιν ἢ μετὰ τῆς γυναικὸς ἢ μόνος κατακλιθὲν ὁ μένος, adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat, in Diodori T. II. p. 550. Mox [lin 3.] κρίνοι ex membranīs melius. WESS. — Germanicum vocab. Beylager id ipsum exprimit, quod κατάκλινιν τοῦ γάμου Herodotus dicit. S.

[7 seq. κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰπποκλίδης) Valla, quasi προέχων τῶν ἄλλων legisset, quum longe alios antecederet: quam fere in sententiam etiam κατέχων τοὺς ἄλλους accipi posse Corayus (apud Larcherum) censuit: quo etiam tendit Schulzii (in Herodoti Bellis Persicis) ad hunc locum adnotatio. Vallae interpretationem quum tenuisset Gronovius, illius loco Wesseling. hanc posuit, quum longe deti-

neret; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. Laroherus in hanc partem accepit, *animos omnium advertens, attentionem omnium in se prae ceteris convertens*. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim Herodotus verbum *κατέχειν* frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam H. Steph. in Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345. ex Isocrate adnotavit, dicens: „Invenio autem *κατέχειν* et pro Cohibeo vel potius „Reprimo loquentem, et quasi Silentium ei impono.“ S.]

[9. αὐλῆσαι ἑμὲ ἑλίσαι) Tragicus saltandi canendique modus ἡ Ἑμμέλια plerumque intelligitur, honestusque censebatur. Vide *Athen.* l. p. 21. c. XIV. 631. c. et *Hesych.* hac voce. Monuit vero idem *Hesychius*, eodem nomine ab *Aeschylō* satyricum etiam modum indigitari, qui alias *sicinnis*: atque ea notione forsā *ἑμμέλια* h. l. fuerit accipienda. S.]

11. ὑπόπτει) Sic Msti; aliud nihil mutantes. Cl. Reiskii conjectura ἀπύπτει, despuebat, speciem praefert, sicuti et ἀπειρώπησι, qua non auferor. Ὑπόπτει Clisthenes, saltatorio illo Hippoclidæ orbe viso, de proco suspicatus levissima quævis. Potest alioqui ὑποπτέειν, limis et iratis oculis adspexisse Clisthenem, ut ὑποβλέπειν, ὑπιδεῖν, innuere; de qua eius vocabuli dote erudite Cl. Ernesti ad *Callimachi Hymn. Del. vs. 62*. Scripsi post pauca [lin. 12.] ἐκείλευσέ οἱ ob Codices. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

14. Λακωνικά σχήματα) In *Arch.* glossa adest, a Galeo dissimulata. Σχήματα sive σχήματα saltantium lucem accipiunt ex magni Animadversoris lib. XIV. 6. in *Athenæum*. [Casaub. ad *Athen.* XIV. p. 628. d. Conf. eundem *Athen.* l. 21. c.] Iam, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, sic *Zenobius Cent. V. 31.* eloquitur, ἐπὶ κρᾶς κυβιστήσας, non ἐπὶ κρέας, quod *Schottus* vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. WESS.

16. τοῖσι σκέλεσι χειρονόμῃσι) Attigit ista saepius et cum similibus comparavit *Eustath.* in *Hom.* Ἰλ. α. p. 120, 44. ψ. p. 1460, 21. Od. ε. p. 219, 10. [p. 159. 1334. et 1531. ed. Rom.] Contra τὸ χειρονομῆν, gesticulari, ταῖς χερσὶν ὀρχεῖσθαι dixit *Antiphanes* apud *Athen.* IV. pag. 134. n., qui nobis XI. p. 482. e. ex *Andromeda Sophoclis* hunc unicum servavit senarium: Ἰπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; interpretatur *Eustath.* ἰππότης ἦκεις, ἢ διὰ πλοίου, p. 1281,

20. [p. 1205. ed. Rom.] Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, D'Orvillio Viro Cl. operose tractatum in *Chariton*. p. 395. et seqq. Alia quaedam notata sunt ad *Eurip.* *Phoen.* vs. 28., ubi omitti non debuerant *Philostrati* ἵπποκῆμος τῶν καμήλων e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6. ἵππότης τῆς ἀγίλης ταύτης, *elephantis equorum loco vecti*, T. *Hemsterh.* in *Lucian.* p. 401. Conf. I. *Meursii* *Orchestra* in *Χιρμονομία*. VALCK.

22. ἀπωρχήσαο γε μὴν τὸν γάμον) Clisthenis dictum merito videbatur *Athenaeo* XIV. pag. 628. v. χάριν καὶ σημεῖον διανοίας πεπαιδευμένης. Optime G. *Budaeum* sequutus H. *Steph.* *Thes.* L. Gr. II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀσχρημοσύνῃ τῆς ὀρχήσεως τὸν γάμον ἀπίβαλες. *Herodoti* verbum *Suidas* adhibuit in Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλειδῆ. Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit *Zenob.* *Cent.* V. *Prov.* 31., monente *Küster*o: conf. *Diogenian.* VII. 21. *Erasmus* et H. *Steph.* *Plutarchi* verba iam compararunt, quae leguntur in *Herodotum* acerbissima T. II. p. 867. v. Forte verbi memor in hac narratione *Aelianus* de Nat. An. XVI. 23. proprio significato scripsit τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἐξωρχήσθαι apta quaedam dedit *Laur. Normann.* in *Aristid.* p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. 2 seqq. πάντας ὑμᾶς ἱπανίω etc.) Similis Iovis ad uxorem filiasque excusatio in *Luciani* *Dial.* *Deor.* XX. 1., forsitan ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. *de Pauw* valde suspecta superior declaratio ἀπωρχήσαο γε μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista haec potuisse. Fortasse fuisse, ἀπορχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον: h. e. fili *Tisandri* matrimonium ita forte desaltes; vel quia haec gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπωρχήσαιο etc. *Hippoclidem* spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos compellari procos. WESS.

10. Μεγακλῆϊ ἐγγυῶ παῖδα) Oblatam accipiens conditionem *Megacles* mox dicebat ἐγγυᾶσθαι. In talibus ὁ δίδους ἐγγυᾶ ἐγγυᾶται ὁ λαμβάνων, apud *Isaeum* p. 40, 37. 42. p. 41, 27. *Pausan.* IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in Attico foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαιωνίδα ἰβώσθησαν) Oblitus horum *H. Steph.* in Recensu Vocum *Herodoti*, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θειμιστοκλῆς ἰβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη --- ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἰβώθη, facto ex ἰβοῦθη, cui calculum non addo. Utrumque ex βόω, per Syncopen ex βοάω, genito; quod *Sylburgius* ad *Clenardum* et *Portus* ostenderunt. *WESS.* — Herodoteum ἰβώσθησαν vulgo diceretur διεβοήθησαν. In βωθῆναι inserta litera sequentis erat asperitas mollienda. *VALCK.*

[4. Κλεισθίνης ὁ τὰς Φυλάς etc.) Vide lib. V. c. 66. *S.*]

CAP. CXXXII. [1. ἐν Μαραθῶνι τρῶμα γενόμενον) Adiectum malles τρῶμα Πέρσῃσι γενομ. Sed ignorant id vocab. libri omnes. *S.*]

CAP. CXXXIII. 3. στρατευόμενοι τριήρεσι) Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρεϊ debeat, ut una triremi Marathonem Parii cum Persis venerint. *Valla* ita et duo Codices. Malui [lin. 5.] πρόσχημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex *Arch. WESS.*

9. κατεῖλημένους) Herodotei moris esse κατεῖληθέντας ἐς τὸ τεῖχος et ἐντὸς τεύχεος, nemo non novit. Itaque bene *Vind.*, a quo una littera alii differunt, uti saepe erratur. *Vid. IX. 50. et 69., atque D'Orvillium ad Charit. VII. 3. p. 601.* Qui ἐσπίμπων κήρυκας [lin. 10.] dederunt, numerum reddiderunt iusto auctiorem. *WESS.*

9. ἐπολιόρκει Παρίους ἐγκατεῖλημμένους) Una de duabus littera praetermissa scripserat, opinor, ἐγκατεῖλημμένους, ut saepius in talibus κατεῖληθῆναι ἐς τὸ τεῖχος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἐς τὸ ἄστυ. Apud *Nepot. c. 7.* Miltiades urbem operibus alauit, omnique commeatu privavit. *Ephorus*, e quo suam summis *Cornelius* narrationem vidit *Lambinus*, apud *Steph. Byz.* in Πάρος, de Miltiade, Πάρον, ait, --- καθιζόμενος (προκαθιζόμενος scribendum puto) ἐπολιόρκει πολὺν χρόνον τῆς θαλάττης εἰργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατέκλεισαν in Scholiis ad *Thucyd. V. p. 367, 68.* τουτίστι τῶν εἰσαγωγῶν ἢ τῆς θαλάττης αὐτοὺς ἀπέκλεισαν: nisi dederit *Thucydides*, ἐγκατέκλεισαν --- Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Περδίκκας, ut *Sophocles* dixit in *Ai. vs. 1292.* ἐκείων ἐγκατεκλεισμένους, pro ἐντὸς ἐκείων κεκλεισμένους. *VALCK.*

10. ἐσπίμπων κήρυκας) Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod praebent margo *Steph.* et *Valla.* Ex

20. [p. 1205. ed. Rom.] Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, D'Orvillio Viro Cl. operose tractatum in *Chariton*. p. 395. et seqq. Alia quaedam notata sunt ad *Eurip.* *Phoen.* vs. 28., ubi omitti non debuerant *Philostrati* ἱπποπόμος τῶν καμήλων e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6. ἱππόται τῆς ἀγέλης ταύτης, elephantis equorum loco vecti, T. Hemsterh. in *Lucian.* p. 401. Conf. I. Meursii Orchestra in *Χειρονομία*. VALCK.

22. ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον) Clisthenis dictum merito videbatur *Athenaeo* XIV. pag. 628. v. χάριν καὶ σημεῖον διανοίας πεπαιδευμένης. Optime G. Budaeum sequutus H. Steph. Thes. L. Gr. II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀσχρησύνῃ τῆς ἀρχήσεως τὸν γάμον ἀπίδαλες. *Herodoti* verbum *Suidas* adhibuit in Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ. Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit *Zenob.* Cent. V. Prov. 31., monente *Kiistero*: conf. *Diogenian.* VII. 21. *Erasmus* et H. Steph. *Plutarchi* verba iam compararunt, quae leguntur in *Herodotum* acerbissima T. II. p. 867. v. Forte verbi memor in hac narratione *Aelianus* de Nat. An. XVI. 23. proprio significato scripsit τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἐξορχεῖσθαι apta quaedam dedit *Laur. Normann.* in *Aristid.* p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. 2 seqq. πάντας ὑμᾶς ἱπαινέω etc.) Similis Iovis ad uxorem filiasque excusatio in *Luciani* Dial. Deor. XX. 1., forsitan ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. de *Pauw* valde suspecta superior declaratio ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista haec potuisse. Fortasse fuisse, ἀπορχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον: h. e. fili *Tisandri* matrimonium ita forte desaltes; vel quia haec gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπωρχήσαιο etc. *Hippoclidem* spe nuptiarum prorsus excidis, his vero blande reliquos compellari procos. WESS.

10. Μεγακλῆϊ ἱγγυῶ παῖδα) Oblatam accipiens conditionem *Megacles* mox dicebat ἱγγυᾶσθαι. In talibus ὁ δίδους ἱγγυᾶ ἱγγυᾶται ὁ λαμβάνων, apud *Isacum* p. 40, 37. 42. p. 41, 27. *Pausan.* IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in Attico foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαίωνιδαι ἰβώσθησαν) Oblitus horum H. Steph. in Recensu Vocum Herodoti, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θειμιστοκλῆς ἰβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη --- ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἰβώθη, facto ex ἰβοήθη, cui calculum non addo. Utrumque ex βώω, per Syncopen ex βοάω, genito; quod Sylburgius ad Clenardum et Portus ostenderunt. WESS. — Herodoteum ἰβώσθησαν vulgo diceretur διεβοήθησαν. In βωθῆναι inserta litera sequentis erat asperitas mollienda. VALCK.

[4. Κλεισθῆνης ὁ τῶς Φυλάς etc.) Vide lib. V. c. 66. S.]

CAP. CXXXII. [1. ἐν Μαραθῶνι τρῶμα γεόμενον) Adiectum malles τρῶμα Πίεσσις γένομ. Sed ignorant id vocab. libri omnes. S.]

CAP. CXXXIII. 3. στρατευόμενοι τριήρεσι) Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρεϊ debeat, ut una triremi Marathonem Parium Persis venerint. Valla ita et duo Codices. Malui [lin. 5.] πρόσχημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex Arch. WESS.

9. κατελιγμένους) Herodotei moris esse κατελιγμένους ἐς τὸ τεῖχος et ἐντὸς τεύχεος, nemo non novit. Itaque bene Vind., a quo una littera alii differunt, uti saepe erratur. Vid. IX. 30. et 69., atque D'Orvillium ad Charit. VII. 3. p. 601. Qui ἐσπίμπων κήρυκας [lin. 10.] dederunt, numerum rediderunt iusto auctiorem. WESS.

9. ἐπολιόρκει Παρίους ἑγκατελιγμένους) Una de duabus littera praetermissa scripserat, opinor, ἑγκατελιγμένους, ut saepius in talibus κατελιγῆναι ἐς τὸ τεῖχος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἐς τὸ ἄστυ. Apud Nepot. c. 7. Miltiades urbem operibus clausit, omnique commeatu privavit. Ephorus, e quo suam summisce Cornelium narrationem vidit Lambinus, apud Steph. Byz. in Πάρος, de Miltiade, Πάρον, ait, --- καθεζόμενος (προκαθεζόμενος scribendum puto) ἐπολιόρκει πολὺν χρόνον τῆς θαλάττης εἰργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατέκλεισαν in Scholiis ad Thucyd. V. p. 367, 68. τουτίστι τῶν εἰσαγωγῶν ἢ τῆς θαλάττης αὐτοὺς ἀπέκλεισαν: nisi dederit Thucydides, ἐγκατέκλεισαν --- Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Περδίκκας, ut Sophocles dixit in Ai. vs. 1292. ἐκείων ἐγκατεκλεισμένους, pro ἐντὸς ἐκείων κεκλεισμένους. VALCK.

10. ἐσπίμπων κήρυκας) Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod praebent margo Steph. et Valla. Ex

diversis proxima lectionibus sic constituerem: αἰτεῖ ἑκατὸν τάλαντα, φάς, ἣν μὴ οἱ δῶσιν, οὐκ ἀπονοστήσειν τὴν στρατιὴν, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ σφίας. [Vide Var. Lect.] Paulo post interpunctione mutata scribendum: καὶ τῇ μάλιστα ἔσκει ἐκάστοτε ἐπίμαχον, τοῦ τείχεος τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξήμετο (vel ἐξήμετο) διπλάσιον τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τείχεος, sed alterum praefero. Thucyd. IV. 115., ἥ --- ἣν ἐπίμαχώτατον, nempe τὸ τείχοςμα. Xenoph. p. 360, 13. VALCK. — Potest vero etiam, τοῦ τείχεος ad superiora relato, commode intelligi ἐπίμαχόν τι (vel μέρος, aut ἐπίμαχον χωρίον, ex I. 84, 15.) τοῦ τείχεος. S.

. 10 seq. ἣν μὴ οἱ δῶσι) Aldi aliorumque δώσειν calamo debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, immo potiora sunt. Neque displicet ἀπαναστήσειν τὴν στρατιήν, a Valla versum, et iudicio duorum Codicum probatum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est. In Paro Miltiadae studio oppugnata discrepat nonnihil Ephorus in Ethnicogr. voce Πάρος, et Cornelius Nepos Vit. Miltiad. c. 7., ubi Lambinus. Quod deinceps [lin. 15.] καὶ τῇ μάλιστα ἔσκει etc., contendit cum lib. I. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 10. τὸ ἔρκος Δισμοφόρου Δήμητρος) Septum templi, ἔρκος Nostro, περίβολον dixerunt Plato T. III. p. 116. c. et saepe Pausan., qui, nulla quoque templi mentione facta, lib. VIII. p. 664. περίβολον θεῶν ἱερὸν τῶν μεγάλων, Cereris et Proserpinae, quarum sacerdos Herodotea fuit Timo: p. 675. ἐντεῦθεν εἰς τὸν ἱερὸν περίβολον τῆς Δισποίνης (filiae Neptuni Cererisque) εἶστιν εἴσοδος. Septum si Miltiadi licuisset ingredi Cereris, viro certe fas non erat εἶναι ἐπὶ τὸ μέγαρον. Sic eximie sanctius penetrabile vocabant, in quo mystica sacra Cereris recondebantur. Attigit Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 275. et in Lucian. p. 136. vid. Hesych. in Ἀνάκτορον. In Plutarch. de Is. et Osir. p. 161. [p. 378. D. E.] ubi μέγαρον in μεγαλόεργον mutanda censebat ill. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 673. legerem: Βοιωταί, ὅτι τὰ τῆς Ἀχαιῆς μέγαρον κινούσιν. Profano non licebat Miltiadi μνηεῖν τι τῶν ἀκινήτων. De aliorum etiam templorum interiori recessu ἀνάκτορα frequenter Euripides, μέγαρον adhibet Herodotus. VALCK.

15. Φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης) Nullum Suidae ἐπελθούσης in libris praesidium, et merito. Sophocles Elect. vs. 1118. Τί

ἃ ἔστιν, ὃ ξέν; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 11. ἐκφύνασαν) Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκφύνασαν. Mox οὐ Τιμοῦν εἶναι αἰτίην τούτων [lin. 13.] Cl. de Pauw, deletio articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. [At perinde τὴν αἰτίην bene habet.] Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίνασα θεὸς μὴ εὖ τελευτῆσαι τὸν μέγαν Μιλτιάδην, αὐτὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἔπειψε, haec Nostri aemulatus, addito accusatore Xanthippo. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἶναι) Ephorum sequitur probabiliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. Ἐνα λέγει τὸν Μιλτιάδην ὅτι γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάρῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι. ὃ δὲ Περύτιανις εἰσιλθὼν ἔζη (ἐξητήσατο) αὐτόν. ἡ δὲ αἰτία τῆς Πάρου αὕτη ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς νήσους τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ἐξελθὼν εἰς Πάρου πρῶτον, καὶ παρελθὼν τὸ (εἰς τὸ) ἱερὸν μεμολυσμένος αἵματι τῶν πολεμίων οἱ μὲν φασὶν ὡς βίβει ἐβλήθη· οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους κατηνέχθη· κατεαγῆς οὖν τὸν μηρὸν ὑπὸ στρεψεν ἄπρακτοι αἰεὶ ἐκρίνετο. Postrema sic emendata sunt, κατεαγῶς οὖν τὸν μ. ὑπ. ἄπρακτος, καὶ ἐκρίνετο. VALCK.

6. αὐτὸς μὲν παριῶν οὐκ ἀπελογίετο) In fine suae pro Miltiade apologiae Aristides, οὐδὲν πλέον, inquit, τοῖς δικασταῖς δείξαντα τοῦ τραύματος, οὐ δακρύσαντα, οὐ παῖδιά ἀναβιβασάμενον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, [lin. 8-10.] τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι γενομένης πολλὰ ἐπιμενημένοι, καὶ ὡς ἑλὼν Ἀἰμῶν τε καὶ τισάμενος τοὺς Πελασγούς παρίδωκε Ἀθηναίοισι. Si sic scripta Codex praeberet antiquus, voces τὴν Ἀἰμῶν αἵρεσιν ex nota marginali crederem adiectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Ἀἰμῶν αἵρεσιν intercidisse fortasse verbum aliquod, veluti ἐπιλέγοντες, aut in eandem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat coniectura. Verbum ἐπιμενημένοι proinde et cum accusat. et cum genit. casu iungi potest. Itaque, sicut et aliàs variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structurae genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακολουθῶς genus, quod in vulgata huius loci scriptura consentientibus libris inest, licitum sibi iudicavit. S.

9. τῆς ἐν Μαραθῶνι) Quod schedae adiungunt γενομένης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν Μ. γεγόμενον τραῦμα, supra c. 132. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Λήμνου αἰρέσιος, quae Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὡς ἰδὼν Λήμνον etc. [Vide superiorem Adnot.] His iungo ex Gruteri Thes. p. ccccxviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΗΙΑ ΕΡΓΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cuius quidem ταλαρήϊα, si pingeretur, τὰ σ' ἀρήϊα, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

11. προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου etc.) Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. x.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. Ieb. Alii id reticent. sollemni in talibus variatione. Mox [lin. 14.] σφακελίσαντός τε τοῦ μηροῦ etc. ex Msstis cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysi similis sideratio, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἐπὶ τι ἐκ τῶν Ἀττικῶν etc.) Si qui ἐκ τῆς et ἐξεβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedae. Certum est, ἐξελάσθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξελάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quae ibi in Var. Lect. ad l. 4. notavimus, et conf. eiusdem cap. 145. lin. 16. S.

[7. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Ἰμνησόν) In Var. Lect. monere debueram, in edd. ante Schaeff. et in msstis omnibus σφίσι αὐτοῖσι aut σφίσιν αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos verò cum Schaeff. posteriorem abieccisse vocem, rectius facturos si in αὐτοὶ (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus S.]

8. μισθὸν τοῦ τείχεος etc.) Τείχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. WESS.

10. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν) Quod paulo legitur ante, ἰδοῦσαν, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illic ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἐπεὶ τι γὰρ ἰδοῖν τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ἰμνησόν ἰδοῦσαν οἰκῆσαι μισθὸν τοῦ τείχεος τοῦ περὶ τὴν

ἀκρόπολιν κατεἶλθαμένον. Ut *Valla*, cepit ista *Io. Meurs.* *Cecrop.* cap. 5. *Conf. M. Solan.* ad *Lucian.* T. II. p. 22. *Schol.* in *Eurip.* *Phoen.* vs. 24. [at ibi nihil huc spectans:] et in *Schol.* ad *Aristoph.* *Av.* vs. 833. *Τυρσηῶν τεύχοςμα Πιλαργικόν*, quod attigit *I. G. Graevius* in *Prooem.* ad *Callim.* *VALCK.* — At ἐϋσαν (*l. 7.*) commodè suum locum tuetur: *hic τὴν*, ionice pro ἡν positum, in oratione infinita recte cum εἶναι construitur, sicut ταύτην ὡς ἰδεῖν, et paullo ante ἐπὶ τὴν γὰρ ἰδεῖν. *S.*

16. θυματέρας τε καὶ παῖδας) Ultima tria suspicione premuntur haud iniusta: sexus sequioris si putentur, cum nullae tum ancillae, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex *Msstis* ubi admiseris, quid fiet brevi secuturis, ὅπως δὲ ἔλθοιεν αὐταί? Erant praeterea veteri more puellae ὑδροφόροι. Tali Gordium ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένην tradit *Arrian.* *Ἀναβ.* *Ἀλ.* II. 3. et apud *Poëtam Od. K.* vs. 105. κοῦρῃ δὲ ξύμβλητο πρὸ ἄστειος ὑδρεύσῃ. Parum itaque absum a proscriptione earum vocum, laudibusque *Arch.*, suo eas suffragio damnantis. *WESS.* — Nisi prorsus abiiciendae, saltem (ut admodum suspectae) uncis includendae a nobis fuerant tres illae aut quatuor voces. *S.*]

27. ἄλλα τε δὴ σχεῖν χωρία, καὶ Ἀἷμνον) Ex margine ed. *Steph.* restitui potuerat καὶ δὴ καὶ Ἀἷμνον. Sic solent istae voculae adhiberi: *I. 29.* Sardes venerunt ἄλλοι τε, — καὶ δὴ καὶ Σόλων. *Cap. 129.* καὶ ἄλλα λέγων — καὶ δὴ καὶ εἶρετό μιν. *IV. 150.* ex *Codd.* scriptum, εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολεμίων, καὶ δὴ καὶ Βάττος. *VALCK.* — Vide *Var. Lect. S.*

CAP. CXXXVIII. 3. πεντηκοντίρους κτησάμενοι) Opportunius κτησάμενοι, positis navibus, videri potest; nisi tum demum naves sibi Pelasgos parasse placeat, quae vix credibilis de insulani opinio. Rapuerunt autem insidiatores κανηφόρους παρθένους, πλεύσαντες εἰς Βραυρώννα, teste *Philochoro* apud *Scholiasten Venetum*, a *Bongiovanni* publicatum, in *Iliad. A.* vs. 465. [*Schol. Villois.* ad *Ἰλ. α.* vs. 594.] Vide ad lib. *IV.* 145. *WESS.*

8. γλώσσαν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ etc.) *Herodotum* sequutus *Didymus* apud *Schol.* in *Eurip. Hec.* vs. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, inquit, τὴν πατρίαν Φωνὴν καὶ τὰ ἥθη εἰδίδασκαν. Quae succedunt ibidem vitiosa, οἱ δὲ συνήρχοντο τότε ἀλλήλοις, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνήρχοντο τε ἀλλήλοις, καὶ, εἴ τις τύπτει

ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβοῦν ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quae respicit *Eustath.* in *Il.* d. p. 119, 41. [p. 158. ed. Rom.] Conf. *Zenob.* Cent. IV. Prov. 91. VALCK.

11. εἰ τε τύπτει τις αὐτίων) Vera Reiskii e Mstis correctio est. Critici in *Euripid.* *Hecub.* 887. καὶ εἰ τις τύπτει ἀπ' αὐτῶν τινα, ἰβοῦν ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps [lin. 14.] καὶ πολλὸν ἐπεκράτειον ex schedis recipi poterit. WESS.

[15 seqq. καὶ σφισι βουλευομένοις δεινὸν τι ἐσίδυναι etc.) *Val-la*: considerantesque rem esse indignam etc. *Wess.* cum *Gron*: considerantesque indignatio quaedam intravit; Si autem isti pueri etc. Iam pulcre quidem novimus, δεινὸν ποιῆσθαι τι saepius commodè reddi posse indignari aliqua re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo ἐσίδύναι (quod aliquanto etiam mollius quam ἐσέρχασθαι est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quae hic consequuntur, parum commodè indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit *Iacobsii*, Viri clarissimi, interpretatio (in *Atticis* p. 385.) δεινὸν h. l. crudele Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentis. Frequentissime δεινὸν apud Nostrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 22. 143, 3. 151, 9. VII. 157, 18. 203, 8. etc. Igitur hoc *Herodotus* dicit, deliberantes illos incessit metus; subiit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si iam nunc etc. S.]

23. τοὺς ἄμα Θόαντι etc.) *Thoantem* *Hypsipylae* pietate conservatum poëtae perhibent. Alia omnia *Herodotus*, vitii suspectus propterea *Casp. Barthio* ad *Papinii Stat.* *Theb.* V. vs. 328. Nemo, decernenti, de *Thoante* hoc tradidit. Igitur duae voces ἄμα Θόαντι, aut glossema sunt, aut corrupta est prior, et legendum, παρὰ Θόαντος. Quid si vero *Herodotus*, ut saepe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranae clamant omnes, et laudati ad *Euripid.* *Hecub.* [vs. 887.] interpretes, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Λήμνιαι γυναῖκες τοὺς σὺν Θόαντι πάντας ἀπέκτειναν. δι' αὐτοῦ οὖν ταῦτα ἡ παροιμία ἐδόθη, τὰ Λήμνια κακά. Errant fateor in tempore necis, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto [praeter *Paroemiographos*] multa *Stanleius* ad *Coëph. Aeschyli* vs. 631. WESS. — De Lemniorum virorum caede a mulieribus patrata consuli *Apollo-*

dorus potest I. 9, 17. et *Apollon. Rhod.* I. 608 seqq. Quod vero de *Thoante* Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriae lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud *Herodotum*, quod et libri nostri exhibent, τοὺς ἅμα Θόαντι, suo vero arbitratu σὺν pro ἅμα, non discrepante sententia, posuisse. Sed illud h. l. quacri haud immerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, *maritos suos simul cum Thoante occidentes*. Id si ille voluisset, non τοὺς ἅμα Θόαντι scripturus erat, sed nude ἅμα Θόαντι ἄνδρας σφίγγοντες. Adiectus articulus indicat τοὺς ἅμα Θόαντι γενομένους, qui cum *Thoante* (i. e. *Thoantis aetate*) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, caede exemptum per filiae pietatem fuisse *Thoantem*. S.

CAP. CXL. 4. κατανύσας) Utrum *Valla*, vertendo solvens, καταλύσας habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cuiusmodi καταστήσας *Arch.* Praecessit ἵππων - - ἐκνήσθη - - ἐς τὴν ἡμετέραν: redibitque ἐκνήσθη lib. VII. 185. Apud *Diodorum* XIV. 103. scripti libri πεμπταῖος δὲ κατανύσας ἐς τὴν Μισσην: antea καταλύσας, quod hic in *Etonensi*. WESS.

8. Ἡφαιστιίς) *Lemnus* δίπολις erat, quarum *Hephaestia* in parte insulae versus orientem solem, *Myrina* ad eius occasum; prodente, qui ad utranque invisit, *Galeno* lib. IX. *Simpl. Medic.* p. 118. Quo vero utraque modo *Atheniensium* in ditionem venerit, *Charax* in *Stephani* Ἡφαιστία memoravit, praeclarā Cl. *Valckenarii* adiutus et defensus: operā. WESS.

Ibid. Ἡφαιστιίς μὲν νῦν ἐπιθόντο) In his quoque diversum ab *Herodoto* sequutus auctorem *Nepos*, tandem tamen, qui *Lemnum* incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. *Herodoto* tota dicitur insula sub *Atheniensium* redacta potestatem; nam primum, inquit, Ἡφαιστιίς ἐπιθόντο, tandem et coacti *Μυρνιαῖοι* παρίστησαν. Duae tantum erant urbes in insula *Lemno*, *Μύ- Herod. T. VI. P. I.*

μνη, et Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit διπολις secundum alios et *Etymologum* p. 279, 5. conf. *Harpocrat.* in Ἡφαιστία, *Schol. Hom.* in Ἴλ. α. 593. et *Berkel.* ad *Steph.* in Μύρινα. Sed ad *Herodotum* pertinet inprimis insigne fragmentum *Chronicorum Characis*, quod minus intellectum hactenus apud *Steph. Byz.* nobis fuit servatum in Ἡφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάραξ - - - φων, ὅτι οἱ Μυρινᾶιαι, τῶν Πειλασγικῶν ὑποσχίστων οὐ φροντίσαντες, ἀπέκλεισαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πόλεις, καὶ κείνος πολιορκία παρεστήσατο αὐτούς. Sequentibus gravius vulnus fuit inflicturn: Τῶν δ' Ἡφαιστιῶν τύραννος ὢν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἔφη χαρίζομενος τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις οὖσιν, ἱμπεδοῦν τὰ ἐμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πειλασγῶν, καὶ ἀμαχίᾳ παρέδωκε τὴν πόλιν. Est qui voci τύραννος subiectum ὢν deleri voluerit, vestigium veri nominis ὄλῆμ a Charace positi, τύραννος Ἑρμων. His fac subiecta fuissent, (τῶν Περσῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. Hermonis nomen satis commendabit *Zenob.* Cent. III. Prov. 85. in Ἑρμώνιος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἑρμων βασιλεύων τῶν Πειλασγῶν ἐξέστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιημένος δὲ ἰκῶν δίδοναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In *Characis* verbis, quod properanti *Salmasio* exciderat, *Berkelius* non debuerat in contextum inferre, καὶ κείνος τὴν πολιορκίαν παρεστήσατο αὐτοῖς: illa vix Graeca; sincera sunt ante vulgata, καὶ κείνος πολιορκία παρεστήσατο αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem Myrinaeis *Herodotus*, ἐκαπορκίοντο, ait, ἱς δ' καὶ οὗτοι παρέστησαν, donec et hi in deditionem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. *Demosth.* c. *Androt.* p. 386, 28. Eiusdem est p. 6, 25. Ὀλυνθοὶ παραστήσεται. In istum sensum praeter ceteros his terve παραστήσασθαι *Thucydides* adhibuit, docente *Dukero* in Add. ad p. 73. pro ὑποχάριμιν ποιῆσθαι, et sic *Herodot.* IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum *Schol. Soph.* Oed. in Col. vs. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. κεχαραγμένον) *Hesychius*: Κεχαραγμένος ὠργισμένος. *Euripides Med.* 156. κύνῃ τῷδε μὴ χαράσσου. *S.*]

8. πολλῶ πλέω ἱπιτάσσων) *Optime Mssti*; e quorum uno παρεῖχον perplacet. Sic suus sermoni color et nexus redibit. Statim καὶ πλοῖα, [lin. 9.] etsi quibusdam in *Codd.* neglecta, non removeo. *Arrianus Indic.* c. 19. Νῆες δὲ αἰ σύμπασαι - - αἶτε μακρὰ καὶ ὅσα στρουγγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἱππαγωγὰ, discrimen inter νῆας et πλοῖα adfirmans. *Gronovium* hic consule et *Valcken.* ad lib. VI. 48. *WESS.*

8. πολλῶ τε πλεῖον) *Superfluum est τε*, neque bene cohaerent πλεῖον - - καὶ νίας - - καὶ πλοῖα. *Codicum lectio, H. Stephano et Galeo memorata*, genuina est, πολλῶ πλέω: nam vicinis congruit, et formam vocis praebet *Nostro* usitatam; quem scripsisse suspicor πολλῶ πλέω ἱπιτάσσων ἐκαστοῖσι, ἢ πρότερον παρεῖχον, (nempe pro παρίχιν, παρεῖχον enotatum ex *Arch.*) νίας τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα, naves bellicas, et πλοῖα, ἱππαγωγὰ et σιτηγὰ: vide notata ad lib. VI. c. 48. *VALCK.*

10. Ἀσὶν ἰδονέτο ἐπὶ τρεῖς ἔτια) Tueri sese πᾶσα potuisset, ni stetitset per schedas. *Appianus Bell. Civ. lib. IV.* [c. 52.] p. 995. τὰ ὑπερόρια πάντα πολέμοις - - ἰδονέτο. *Herodianus VII.* 5. πᾶν δὲ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθέως ἰδιδόνητο. Non exscribo *Gregor. Naz. Or. XXVIII.* p. 483. d. neque *Agathiam Schol. lib. II.* p. 30. *Tzetzes Chil. I.* 870. τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους turbatam Asiam, conductasque undique copias scribit; seculi more, quo de *Hemsterh.* ad *Plut. Comici* p. 407. *WESS.*

CAP. II. [3 seq. ὡς δεῖ μιν etc.) ὡς, quemadmodum, prout, causali notionē, quoniam. Pronomen μιν quum ad *Darium* referatur, commodius utique videbatur, si libri de-

dissent, ὡς ἴδμεν. Nunc, quoniam intelligi voluit Scrip-
tor ad quemlibet Regem pertinuisse illam legem, proprie
dicendum fuerat, ὡς δὲ τὸν βασιλέα, ἀποδέξαντα διάδοχον, aut
aliquid tale. Consequens particula οὕτω lin. 5. valet ita
demum, nempe postquam regni successorem designavit. S.]

4 seq. ἀποδέξαντα βασιλέα - - - στρατεύεσθαι) Secundum
Persarum legem, soli forte memoratam Herodoto, ante expe-
ditionem susceptam a Rege designandus erat, qui, si quid
ip̄i humanitus accidisset, in regnum succederet. Ex Herodoto
non liquet, sic designatum successorem, si pater e bello
salvus rediisset, cum illo velut collegam regnasse, quod
viri docti tamen statuisse videntur: vid. Ez. Spanhem. ad
Iulian. p. 278 seq. Quam deinceps enarrat Darii filiorum
litem ab ipso Dario secundum Xerxen pronunciatam, illam
post patris obitum a patruo velut arbitro compositam,
alium auctorem sequuti, tradiderunt Iustinus II. 10. et
Plutarch. T. II. p. 488. v. hinc Simson. Chron. A. M. 3520.
conf. Iulian. Or. I. p. 33. v. et Spanhem. p. 217. VALCK.
'Ibid. κατὰ τὸν Περσῶν νόμον) Legem hanc Persarum, so-
lius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cogni-
tam, B. Brisson. Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata pruden-
ter fuit, ne, rege peregre fati functo, de successione,
damno civium, iure aut mage ferro disceptaretur. Eadem
causâ Eurystheus, in Heraclidas profecturus, Μυκήνας τε
καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκίον, Atreo commisit apud Thucyd.
I. 9. Quod Iustinus autem de Dario, ab Artaxerxe patre
in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud
quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc con-
vellitur. Confer Ez. Spanhem. ad Iuliani Or. I. pag. 279.
WESS.

9. ἐπρίσβευε Ἀγροβαζάνης) Hinc Hesychius: Ἐπρίσ-
βειν, πρεσβύτερος ἦν. Thomas M. in Πρεσβύνοντες: Πρεσβύνω,
καὶ τὸ πρεσβύτερός εἰμι: quam in rem haec adfert Herodoti
et Thucydidis verba. Sophoclis Polynices Oed. in Col.
vs. 1418. [1422. ed. Br.] Αἰσχρὸν - - - τὸ πρεσβύνον' ἐμὶ Οὐτῷ
γαλᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πατέρα: erat ille quidem secundum
Euripiden natus minor; sed Soph. in eodem dixerat dramate
vs. 366. Ὁ μὲν νιάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς Τὸν πρόθε γνη-
θῆντα Πολυνίκη θρόνων Ἀποστρίψκει. Herodoti Ἀγροβαζάνης,
(Plutarcho et Themistio p. 74. v. Ἀγροβαζάνης, atque ita forsan

etiam dictus *Iustino*) aetatis privilegio regnum sibi vindicabat, καὶ ὅτι [lin. 12.] νομιζόμενον εἶη πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτατον τὴν ἀρχὴν ἔχειν. In his *Herodoti*, si vel in aliis non legeretur, ex *Eustathii* Codice scriberem, καὶ ὅτι νομιζόμενα εἶη: quem sic legisse liquet ex eius Comm. in *Ἰλ.* α. p. 22, 6. et p. 44, 61. παρὰ *Ἡροδότῳ* νομιζόμενα, ἀντὶ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. *H. Steph.* in App. Thes. Ling. Gr. p. 46, 150. VALCK. — De nominis proprii scriptura vide *Var. Lect.* ad h. l. et Adnot. ad VI. 98, 8. Qui Ἀρταβαζ. scripsere Graeculi, hi ad graecum vocab. ἄρτος originem Persici nominis referebant. S.

12. ὅτι νομιζόμενα εἶη) Nullam νομιζόμενον litem expirretur, ni *Pass.* et *Eustath.* eam intenderent: caussam Iouum Atticorumque consuetudo, neutris huiusmodi plurilibus gaudentium, urget. Morem, quo natu maior filiorum postgenitis in regni successionem antefertur, iuri gentium et naturae acceptum *Iustinus* fert, ut *Eusebius Vit. Constant.* I. 21. νόμῳ φύσει. Videndus est *H. Grotius Iur. Belli et Pac.* II. 7. 13. et quae ibi eruditi commentatores. WESS.

CAP. III. [2. Δημόφροντος) Vide lib. VI. c. 70. S.]

6. ὡς ἡ φάτις μιν ἔχει) Sicuti rumor de eo fert. Quae quidem dictio tentanda non fuerat. Τούτους μὲν τοιαύτη φάτις ἔχει scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, καὶ λόγος τί σε ἔχη. Nec multum *Pindari* abit *Pyth.* Od. I. sub fin. ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντὶ φάτις. Alià, eaque iucundà figurà, lib. IX. 83. ἔχει δὲ τινὰ φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης: et *Euripid.* *Helen.* vs. 257. τὸ δ' ἐμὸν ὄνομα Μακρίδιον ἔχει φάτιν. Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [3. μετὰ ταῦτά τε καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν) Requisiveram καὶ τὴν Αἰγ. ἀποστ. Sed ignorant articulum libri omnes. S.]

4. τῷ ὑστέρῳ ἔτι) Anno a pugna Marathonia quinto; quandoquidem eam apparatus ad novum bellum triennialis excepit, et quarto anno Aegyptus defecit, Persarum excusso iugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum ergo diem *Darius* obiit sub annum Olymp. LXXIII. secundum. At haec uberius *D. Petavius Doctr. Temp.* lib. X. 23. et *H. Dodwellus Ann. Thucyd.* p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἀγέρσειν) Dixit στρατοῦ ἐπάγερσιν cap. 20. et στρατοῦ ἀγέρσειν c. 48.; unde στρατιῆς ἔγερσις, exercitus quaedam ad praelium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus, *Portus* ἔγερσιν στρατιῆς proscripserit. Saepe peccatur, ut aliās ostendi, in στρατιάν ἀγείρειν apud *Libanium*, *Procopium* atque alios: quae quoque inter ἀγείρειν et ἐγείρειν adfinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad eum *Eustath.* p. 577, 17. [*Iliad.* p. 438, 38. ed. Bas.] Iustum praeterea καὶ δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον, [*lin.* 4.] videlicet *Xerxe*, quod et *Diodorus* indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἰωῦτῳ, laudatum alibi, non laudant schedae. Vide tamen *Abreschium* *Diluc. Thucyd.* pag. 714. **WESS.**

3. ἰπποῖστο τὴν στρατιῆς ἔγερσιν) Ἀγέρσειν recipiet ex *Codd.* munitum in *Diss. Herod.* p. 117. Ut hic *Mardonius* *Gobryae* fil. dicitur δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον *Περσίαν*, in excerptis e *Ctesia* Ἀργάπανες ὁ Ἀργασύρα παῖς γίνεται δυνατός παρ' αὐτῷ, καὶ *Μαρδόνιος* ὁ παλαιός. Paulo post in istis [*lin.* 9.] ἀλλ' εἰ τὸ μὲν νῦν ταῦτα πρῆστοις, quam vim indit clar. *Gronov.* voculae εἰ, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. εἰ γὰρ pro εἴθε γὰρ poëtis frequentatur, quos imitatur *Noster* I. c. 27. **VALCK.**

14. ποιεῖσκετο τήνδε) Ita scripsit: non ποίεσκετο, uti *Florentiae* alibique locorum. Ποίεσκε IV. 78. et ποιεῖσκετο *Polymniae* c. 119. analogae sunt, non illud. Vide *Etymolog.* p. 624, 30. Post dein [*lin.* 15.] περισπαστὴς χώρη, deleto intermedio et sermonem turbante εἴη, ex Codicibus sufficit. Recte *Atossa* in *Aeschyli Pers.* vs. 755. *Mardonium* adulatorumque gregem perstringit. **WESS.**

15 seq. χώρη - - ἀρετὴν τι ἄκρη) Recte *Valla* dederat regionem summae bonitatis, ut mirum sit alios hic interpretes [nescio quos; nam tenuit istud *Gron.*] aberrasse. Ἀρετὴν cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἢ καθ' ἣν ἄριστα διὰκνεται τὸ ἔχον. *Metopus Stobaei* p. 7, 11. Ἐκαστον τῶν ἰόντων τέληρον καὶ ἄκρον γίνεται κατὰ τὰν οἰκῆαν τὰς φύσεις ἀρετῶν, ut pro ἀρετῆς φύσιν docte corrigebat *Nobiliss. Alb. Frisching Bernas*. *Phintidi* apud *Stob.* p. 443, 46. memorantur ἀρετὰ ἴππου, αἱ τὰς ἀκααῖς, et αἱ τῶν ὀπιλῶν, oculorum. (ὀπτιλλοὶ *Hesychio* restituendum pro ὀπτοιαλοί.) Similia dantur *Platonis*. *Archestratus Athen.* III. p. 105. A. Ἀλλὰ παρὲς λήρον

πελὺν, (lege λῆρον, πολυώνυμον) ἀστακὸν ὠνοῦ· Εἰσὶν μὲν πλεῖστοι πάντων ἀρετῇ τε κράτιστοι ἐν Λιπαραίς. VALCK. — In *Archestrati* versu mireris λῆρον πελὺν sollicitatum a doctissimo Viro. Nihil illà formulà apud Atticos frequentius: neque huius loci erat vocab. πολυώνυμον. Sana omnia reperies, modo memineris, (quod nos in nupera editione *transversà lineolà* initio versus posità indicavimus) primum hexametri pedem, qui fortasse Οὐ μὴν sive quidlibet aliud fuerat, praetermissum a Deipnosophista fuisse; utpote ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 6. παρὰ τῶν Ἀλευαδίων) Graeciae Thessaliaeque hi proditores notantur lib. IX. 57. et a *Pausania* lib. VII. 10. [conf. Nostrum VII. 130 sub fin.] Luxus et opum ad sumtus tolerandos immoderata cupido, ut semper, *Aleuadas* ad perfidiam duxit, *Critia* teste apud *Athen.* lib. XII. 6. p. 527. n. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλευαδίων) Larissaeos fratres *Aleuadas*, Ἀλευέω παιδᾶς, memorat lib. IX. c. 57. Θῶρηκα, Εὐρύπυλον, et Θρασύδηιον. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.) *Xerxi* prodiderunt. *Pausan.* VII. p. 546. Σίρην ἐπὶ τὴν Ἐδολάδα ἱλαύνοντι Θεσσαλίας δι' Ἀλευαδῶν προὔδοθῃ. Postea volentes etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irritati, Persarum partes sunt sequenti: *Philostr.* Her. c. XIX. 15. In *Epist. Socrat.* 28. Alexander Graecis indicasse dicitur τὴν Ἀλίου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν: ubi scribendum τὴν τῶν Ἀλίου, vel τὴν Ἀλευαδῶν. Vetus et nobilissima familia Larissae viguit *Platonis* etiam et *Demosthenis* aetate; habuit enim Larissae *Gorgias* discipulos Ἀλευαδῶν τοὺς πρώτους, *Platone* teste initio *Menonis* T. II. p. 70. quo spectat in *Lex. Timaeus*: vid. ibi p. 15. [p. 22. ed. sec.] clar. *Ruhnkenius*, et *Vales.* ad *Harpocr.* in *Τετραρχία*. Apud eundem *Harp.* ex *Demosth.* p. 142, 86. memoratus Σίμιος, εἰς τῶν Ἀλευαδῶν fuisse dicitur τῶν δοκούντων συμπεῖλαι τῷ Μακεδόνι. *Philippo*, nec mirum, nobiles hi Thessali favebant, quorum maiores in Thessalia regnaverant, tum temporis a tyrannis vexata. VALCK.

12. πρὸς τοῦτοις ἔτι πλέον etc.) Perfrequens πρὸς ἔτι τοῦτοις lib. III. 65. IX. 110. invectum ὅτι excludit. Confer *Abreschium* Dil. *Thucyd.* 112. His vero connexa pro valde mendosis *Cl. de Pauw* putans, προσωρέγοντο οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον, stimulos *Onomacritus* addebat, formabat; esse

enim οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον ipsum *Onomacritum*; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis *Parisinis* προσφύγοντό ci, ἔχοντες etc.; et finis turbarum aderit. Nimirum *Pisistratidae* amplius quid regi adporrigebant, vaticinum habentes *Onomacritum*: haec verborum sententia. Hinc porro *Onomacriti* constat aetas, quam iusto priorem *Tatianum* statuisset et *Clementem Alex.* docuit *Vossius* Poët. Graec. c. 4. p. 25, et *Bouherius* Diss. Herod. c. 14. p. 154. Cur ille autem [lin. 13.] διαβίτης oraculorum *Musaei*? *Edissertatorem* dederat *Valla*, venditorem vir *Celeb.*; *Thomae Mag.* διαβίτης est ὁ καθιστῶν καὶ οἰκονομῶν, quidam quasi dispensator ac interpret. Διαβίτης καὶ δημηγόρος iunguntur in *Themistii* Or. XXVI. p. 521. D. Vide *Harpocrat.* in Διαβίσις, et *Ulpian.* ad *Demosth.* Olynth. II. p. 14.; namque προκαταλαύδουσι [lin. 14.] cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. VESS. — De scriptura verbi προσφύγοντο, neglecto ex ionica dialecto augmento, in *Var. Lect.* dixi. Quod vero ista, ἔτι πλέον προσφύγοντό οἱ Vir doctissimus interpretatur amplius quiddam regi adporrigebant, id fere ipsum etiam *Gronovius*, parum quidem latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in *Vallae* latinis praetendebant fuisset. Ferri nuncumque utralibet interpretatio posset, si προσφύγον vel προσώφρον activā formā dixisset Scriptor: at passivo verbo προσφύγοντο haud dubie alia subiecta notio est, quam equidem in nostra versione ex *Schneideri* fere sententia (in *Lexic. crit.* proposita) expressi, regi conciliabantur scribens; rectius forsā scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant. Paullo minus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 27. ait προσφίετο, accedebat ad regem, cum eo agebat. Praeterea suspicari licuerit, pro ἔτι πλέον fortasse ἐπὶ πλέον scripsisse auctorem: coll. Adnot. ad VI. 42, 1. S.

15. Ἰπαρχοῦ τοῦ Πισιστράτου) Genuinum τοῦ Πισιστρατίδου Codices exhibent, ut *Stephani* et *Arch.*; mox perversam lectionem τοῦ ἱερμῆος, [lin. 17.] pro τοῦ Ἐρμῆος: idem vitium haeret etiam alibi. *Onomacritus* ab *Hipparcho* dicitur [lin. 16.] eiectus iξ Ἀθηνίων, a *Laso* *Hermionensi* deprehensus ἱμπτῶν ἐς τὰ Μονταίου χρημάτων. Ante *Onomacritum* *Solon* simillima fraude *Homereis* interserto versu effecerat, ut de *Salamine* contententes *Megarenses* ab *Atheniensibus*

vincerentur: praeter *Plutarch.* rem narrant *Diogen. Laërt.* I. 48. *Ulpian.* ad *Demosth.* p. 254. et *Eustath.* in 'Ιλ. β'. p. 215, 42. Quod his στίχον ἰγγράψαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἰμβάλειν, et παρενθῆναι πεπλασμένον, id *Herodoto* dicitur ἰμποιῆται, et *Pausaniae* II. p. 171. memoranti 'Ησιόδον ἢ τῶν τινὰ ἰμπεποιηκότων εἰς τὰ 'Ησιόδου τὰ ἔπη, συνθέντα εἰς τὴν Μουσείων χάριν. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. 'Ησιόδον ἢ τὸν 'Ησιόδῳ Θιεργονίαν ἐπικειμήσαντα de eo, qui ingenii filiolum *Hesiodo* contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. *VALCK.* — De similibus *Onomacriti* fraudibus vide *Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 136. et *Porsonum* ad *Eurip.* *Orest.* vs. 5. S.

19. ἀφ' αὐτοῦ κατὰ τῆς θαλάσσης καταδιδύνειναι. *Plato Tim.* p. 25. D. Ἀτλαντὶς νῆσος αὐτῶς κατὰ τῆς θαλάσσης δῦσα ἠφανίσθη. Recte schedae. *WESS.*

27. εἴ τι Πεισιστράτιδαι) Addunt Codices complures καὶ οἱ Ἀλιευαῖοι, quae *Med.* et duo alii praeterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cuiusmodi omissionum in *Herodoti* Mssis prostant exempla innumera. Celeb. tamen *Gronovius* dispunxit, iuncta disputatione, cui rescribere nolo. *WESS.* — Vide in *Var. Lect.* notata. S.

CAP. VII. 2 seq. δευτέρῳ μὲν ἔτι — — — πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖται) Tempus Aegyptiae expeditionis et Graecae tractabitur c. 20; nunc, πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖτο in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. *WESS.* — Aberravit calamus Viri praestantissimi: ποιεῖται praeferrunt edd. et scripti libri omnes: nec vero στρατηγὴν ante *Wess.* edebatur, sed στρατιὴν consentientibus fere mssis, quod rectissime ille in στρατηγὴν mutavit, quod et a nobis cum *Schaeff.* VII. 38, 13. et 174, 2. factum. Conf. I. 71, 1. I. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. S.

5. πολλὸν δούλοισιν) Tale πολλὸν ἐλάσσων I. 77. et δυνατώτεροι πολλὸν III. 105. ubi *Gronov.* *Achaemenem* *Ctesias* Pers. c. 32. Ἀχαιμενίδην fratremque Artaxerxis perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et *Diodoro* XI. 74. cladem Persicam et Achaemenis necem cum *Olymp.* LXXIX. 3. annoque Artaxerxis tertio componente. *WESS.*

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπέκλητον) Posteriores una voce ἐπέκλητον dixisse, quod scribit *Galeus*, non opinor;

concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni dicitur et Aeschini: concionem Argivam σύλλογον πόλεως et ἐκκλησιον Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλὴ τῶν ἑκαίρων μόνων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀποκλήτους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἐσκλητὸν vel Ἐσκλητὸν Syracusani: Hesych. Ἐσκλητός, ἡ τῶν ἐξόχων ἀθροῖς ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. β'. p. 130, 30. Βουλὴν ἰσάμει σύγκλητον --- ὅθιν Τραγικός τις, (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον Μάχην γιρόντων τὸ τοιαῦτον ἀνέμασιν, Ἡρόδοτος δὲ σύλλογον ἐκκλησιον λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλξει Εἰρήνης τὰδε) Totam Xerxis orationem, μετακινουμένην εἰς τὴν Ἀττίδα διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstret, Herodoti λῆξιν τῆς τε αὐστηραῖς καὶ τῆς ἡδαιᾶς ἀρμονίας μέσση εἶναι. In hac quoque μέσῃ τῶν δυῶν ἀρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Συνθ. Ὄνομ. p. 51. princeps eminuit Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint sequuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδαμᾶ καὶ ἡτρεμ. ἐπὶ τι etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Graecis usitato, Dionys. οὐδὲνα χρένον ἡτρεμήσαμεν, ἐξ οὗ παρελάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τήνδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπὶ relinquere potuerat intactam, Atticis etiam usurpatam pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρένου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπὶ in voc. Εἰσέβηται: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπι. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [Ἀττ. ἐπὶ τι, pro communī ἐπὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θιός τε οὕτω ἄγει, pro ἄγει legisse videtur ἐν ἄγει, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim aliās habuisset causae, cur ἄγει altero [ἐν ἄγει] mutasset. θιῶν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 283, 3. ὁ θιός ἴσως ἄγει οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἐν ἄγει (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγει consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ νότον πρήσσειν ὑπερθέωμαι ὑμῖν) Legitur apud *Dionys.* ἵνα ἃ διανοοῦμαι πράττειν ὑπερῷ ὑμῖν. *Galeus* omnino scribendum hic in *Herodoto* censebat ὑποθέωμαι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit *H. Steph.*, probante *Wesselingio*, pro ὑποθέωμιος corrigendum I. 107. ὑπερθέωμιος τῶν μάγων τοῖσι ὀνυροπόλοισι τὸ ἐνύπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgò Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινώσασθαι, usitatissima *Herodoto* phrasi dicitur ὑπερθεῖναι et ὑπερθεῖσθαι τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt *H. Steph.* in *Prolegom.* (pag. 737. ed. Gron.) et *Portus* in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερθέωμαι ὑμῖν) Unde in *Steph.* marginem ὑποθέωμαι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione *Galei* indignum. *Dionysius* quidem ὑπερῷ ὑμῖν, sed suo sermone; *Noster* suo. Sic ἀπικνέοι μοι πάντως, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερθέωμαι lib. V. 24., multisque aliis locis in *H. Steph.* Recens. Voc. *Herodoti* et *Porto*. WESS.

26. καὶ Δαρειῶν) Toties πατήρα τὸν ἐμὸν Xerxes, ut congeminatione ista parum sit iucunda, iteravit. *Dionysius* et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [lin. 28.] pro Ionum ritu οὐκ ἐξεγίνετό οἱ τιμωρ. belle *Arch. WESS.* — Vide *Var. Lect.* ad I. 26. S.

31. πυρώσω τὰς Ἀθήνας) Mardonius ad Regem, σὺ δὲ — πυρώσας τὰς Ἀθήνας ἀπελῶς lib. VIII. 102. *Eustathius*, παρὰ Ἡρόδοτον πυρώσαι κεῖται τὸ ἐμπρῆσαι ἐν τῷ, πυρώτω τὰς Ἀθήνας κεῖται καὶ ἡ λέξις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων ἦλθεν, ἤγουν καύσων: quae sunt Antig. vs. 290. WESS.

34. ἀπικόμενοι ἐνέπρησαν) Praecessit ἐλθόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione *Pavius* ac *Reiskius* corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικιόμενοι: hic ἀπισταμένω, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a *Dionysio* pessum dari: legit is *Herodotea*, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in *Musis* redundantiae exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox [lin. 35.] ἡμεῖς οἱ ἔξεν grandius mihi adsurgit, et conmoto regi congruentius. WESS.

concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni dicitur et Aeschini: concionem Argivam σύλλογον πόλεως et ἐκκλητον Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλὴ τῶν ἐκρίτων μόνων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀποκλήτους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- σσεαντ̄ sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητὸν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητός, ἡ τῶν ἐξέχων ἀθροισίς ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. β'. p. 130, 30. Βουλὴν ἐπέει σύγκλητον -- ὅθεν Τραγικός τις, (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον λίσχην γιρόντων τὸ τοιούτον ὠνόμασιν, Ἡρόδοτος δὲ σύλλογον ἐκκλητον λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλαξε Εἰρήνης ταῖδε) Totam Xerxis orationem, μετακωμμημένην εἰς τὴν Ἀθίδαν διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstrat, Herodoti λίσχην τῆς τε αὐστηραῖς καὶ τῆς ἡδέας ἀρμονίας μίσην εἶναι. In hac quoque μίση τῶν δυοῖν ἀρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Συνθ. Ὄνομ. p. 51. princeps eminuit Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint secuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδαμᾶ καὶ ἡτρεμ. ἐπὶ τε etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Graecis usitato, Dionys. οὐδὲνα χρένον ἡτρεμήσαμεν, ἐξ οὗ παραλάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τῇδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπὶ relinquare potuerat intactam, Atticis etiam usurpatam pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπὶ in voc. Εἰσέμνησι: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπί. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [At ἐπὶ τε, pro communi ἐπὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θιός τε οὕτω ἄγει, pro ἄγει legisse videtur ἐν ἄγει, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim aliās habuisset causas, cur ἄγει altero [ἐν ἄγει] mutasset. θιῶν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 283, 3. ὁ θιός ἴσως ἄγει οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἐν ἄγει (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγει consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ νότον πρὸς τὴν ἐπερθίωμαι ὑμῖν) Legitur apud Dionys. ἵνα ἂν διανοεῖσθαι πράττειν ὑποθῶ ὑμῖν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto censebat ὑποθίωμαι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑποθίμνος corrigendum I. 107. ὑπερθίμνος τῶν μάγων τοῖσι ὀνειροπόλοις τὸ ἐνύπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινώσασθαι, usitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπερθίμναι et ὑπερθίμναι τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 757. ed. Gron.) et Portus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερθίωμαι ὑμῖν) Unde in Steph. marginem ὑποθίωμαι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑποθῶ ὑμῖν, sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπικνέο μοι πάντως, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερθίωμαι lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. WESS.

26. καὶ Δαρειὸν) Toties πατήρ τὸν ἐμὸν Xerxes, ut congeminatione ista parum sit iucunda, iteravit. Dionysius et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [lin. 28.] pro Ionum ritu οὐκ ἐξελίκετο οἱ τιμῶν. belle Arch. WESS. — Vide Var. Lect. ad l. 26. S.

31. πρῶτον τὰς Ἀθήνας ἀπελῶς lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ Ἡρόδοτον πρῶτον αἰτῶναι τὸ ἐμπρῆσαι ἐν τῷ, πρῶτον τὰς Ἀθήνας αἰτῶναι καὶ ἡ λέξις παρὰ Σοφοκλῆ ἐν τῷ, ἀμφικύβητος ναυὸς πρῶτον ἦλθεν, ἤγουν καύσαν: quae sunt Antig. vs. 290. WESS.

34. ἀπικόμενοι ἐνέπρηναν) Praecessit ἐλθόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικιόμενοι: hic ἀπισταμένῳ, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantiae exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox [lin. 35.] ἡμέας οἷα ἔξεν grandius mihi adsurgit, et comoto regi congruentius. WESS.

35. ὁμίας ὅλα ἔρξαν, ἐς τὴν σφετέρ.) *Dionys.* ὁμᾶς [at recte *Sylburgii* codex ἡμᾶς dabat] ὅλα ἔδρασαν, εἰς τὴν γῆν τὴν σφετέρην ἀποβάντες, --- ἐπίστασθί που πάντες. Ad hoc exemplum *Herodoteis* duas voculas intersererem, unam eiicerem, ut legeretur, ἐς τὴν γῆν τὴν σφετέρην: deinde, ὅλα ἔρξαν --- ἐπίστασθί που πάντες. Ut supra ἰδύοντα στρατεύεσθαι, *Dionys.* προθυμούμενοι στρατεύεσθαι, sic in vicinis, [lin. 38.] ἀνάρηται ἐπ' αὐτούς [recte αὐτοὺς noster ms. F. cum aliis] στρατεύεσθαι, interpretatur ἀνάρηται ἐπ' αὐτοὺς στρατ. Lib. VI. c. 88. Athenienses dixerat ἀνάρημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς: in istum sensum ἐκρήμενος interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

43. ὁ ἥλιος ὁμορφίουςαν) *Dionysii* schedarumque ὁμορφονιοῦσαν parilis est elegantiae. [Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante *Gron.* edebatur, praestat alteri.] Xerxis iactantia plures incessit, numis inscribentes ex Poëta non sufficit orbis, uti *Philippus II.* Hispaniarum rex apud *I. Iac. Luckium*, *Sylog. Num.* pag. 279. Eadem *Alexandri* vanitas, καὶ ὅρος τῆς ταύτης ἀρχῆς, οὐσπερ καὶ τῆς γῆς ὅρους ὁ θεὸς ἐποίησε, in *Arriani* Ἀναβ. V. 26., non remniscentis egregios versus, quos patri *Philippo* paucis antequam horis *Neoptolemus* accinuit *Biblioth. Diodori* XVI. 92. WESS.

49. οἷτε ἡμῖν αἵτιοι --- οἷτε ἀναίτιοι) Ista *Dionysio* restitui debebant pro οἷτε ἡμῖν ἀντίοι --- οἷτε Ἀθηναῖοι. [cf. c. 9, 6-11.] Quae his proxima subiecta erant in *Eton.* Cod. Ἡμεῖς μὲν τοσαῦτα ἀγαθὰ ἔχομεν, non lecta *Dionysio*, sunt interpolatoris. [Nec tamen indigna Scriptore nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.] Pro χρήσαι παρῖναι, [lin. 53.] Arch. dat χρὴ συμπαρῖναι: *Dionysius* δὲ παρῖναι. Idem *Dionys.* paulo post exhibet δώσω αὐτῷ δωρεάν ἥδη τιμιωτάτην ἢ νομίζεται ἐν ἡμετέρᾳ: scripsisse videtur δωρεάν, ἢ δὲ τιμιωτάτη νομίζεται ἐν ἡμετέρᾳ: postremum, *Vallae* quoque repertum, adfirmat margo *Steph.* VALCK. — Quod *Vallae* versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in graeco suo codice ἡμετέρᾳ aut ἡμετέρῃ. Quam vero *Wesselingius* [lin. 55.] cum *Gron.* recepit scripturam ἐν ἡμετέρῳ, eandem apud *Nostrum* iam I. 35, 18. observavimus, ubi vide a *Wess.* notata. Similiter vero etiam auctor *Homerici* hymni in.

Mercur. vs. 570. ἦλθεν ἐς ἡμετέρου dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad Bosii Ellipses pag. 345. faciens Schaeferus, (idem Vir doctus, qui in *Herodoti* Editione utroque loco scripturam ἐν ἡμετέρου intactam reliquit,) „quibus machinis, ait, permirae huic locutioni sensus eliciendus sit, Ilgenius docet ad Hymn. Homer. pag. 443.“ Ipse vero Schaeferus doctissimo Corayo se adsentiri profitetur, in Notis ad *Heliodor.* p. 199 seq. scripturam istam, ἐν aut ἐς ἡμετέρου, ubicumque reperitur, vitiosam iudicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adiectivum ἡμετέρου subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua causa quove casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat, ἐν ἡμετέρου, scil. οἰκῶ, ἐν ἡμετέρῃ, scil. χώρῃ, ἐς ἡμετέρον, scil. δόμον vel δόμα, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati alioquin codices (vide *Var. Lect.*) in miram istam scripturam ἐν ἡμετέρου, ἐς ἡμετέρου, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multae reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulae, quibus, quantumvis cum iustae syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quem penes arbitrium est et ius et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis WESSELI-
CIUM probavi, ad eadem verba ἐν ἡμετέρου haec adnotantem: „Temeritatis foret, in scriptis Dionysii et Herodoteis exstans respuere. Vide lib. I. c. 35.“ S.

56 seq. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλευεῖν ὑμῖν δοκέω, etc.) Est haec ultima Xerxis oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit *Valerius Max.* IX. c. 5., ubi, Gracciae bellum indicturus, Asiae principibus: *Ne viderer*, inquit, *meo tantummodo usus consilio*, (ἰδιοβουλεύων) *vos contrahi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum.* VALCK. — Xerxes haec perorans, ἀνδάρες καὶ μονογνώμων, quales in *Dionysii Ant. Rom.* II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse *parendum magis quam suadendum*, ut verissime *Valerius* IX. 5., innuens. WESS.

CAP. IX. 5. καταγελάσαι ὑμῖν) Plures si ὑμῶν aut ὑμῖν prae se ferrent, pro reicculo non haberem. Supra

V. 68. πλείστοι καταγέλαστο τῶν Σικυωνίων. *Plato* pr. *Lach.* εἰς γὰρ τις οἱ τῶν τοιούτων καταγέλαστο. *Vulgatum* in his libris crebrum. *WESS.* — *Nolenti* excidit doctissimo *Viro*, ut ὑμῖν, ὑμῶν, ὑμείων in ista *Adnot.* scriberet: ἡμῖν, ἡμῶν, ἡμείων in animo habuerat. Nam et ἡμῖν recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et ἡμῶν in *Var. Lect.* ex *ms. Vind.* citavit: ac nescio an et ἡμέας, non ὑμέας, ex *Arch.* adnotari debuerit. Caeterum verbum καταγέλασθαι aliaque similia, quae aliàs vi praepositionis κατὰ cum genitivo casu iungi solent, cum dativo construere *Herodotus* amat: vide III. 37, 5. 38, 2. 155, 8. IV. 79, 15. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. *Conf. Var. Lect.* VII. 10, 71. *S.*

10. ὑπάρξαντας ἀδικίης) Quia forte vox in *Arch.* cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse *Galeo*, ut *Herodotum* scripsisse putaret ὑπάρξαντας ἀλίτας [peccatores] οὐ τιμ. nisi forte scriptum voluerit ὑπάρξαντας ἀδικίης ἀλίτας οὐ τιμωρησόμεθα: nam verbum ὑπάρξαι apud *Herod.* in talibus semper participium vel genitivum sibi iunctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. *VALCK.*

23. ἐπειὰν γὰρ ἀλλήλοισι etc.) Graecorum inscitiae ac stupori acceptum fertur, quod summis Achaeorum in laudibus apud *Polybium* XIII. 1. [cap. 3. nostrae edit.] Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollemnis erat clarigatio: immo et iustitiae Tibarenorum studio geminum gentis eius institutum Critici ad *Apollon. Rh.* II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, exploduntur. *Lege Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ.* I. 2. *WESS.*

28 seq. κήρυξι - - καταλαμβάνειν τὰς διαφορὰς) Optime additur, καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχησι: verbis Graeci dirimere deberent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces κήρυξι καὶ ἀγγίλοις, quae aequae pertinent ad καταλαμβάνειν, quam ad διαχωρῶμενους. Ut hic καταλαμβάνειν dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. ἐρίζοντας Δαρείος καταλαμβάνει. Sententiae *Herodotae* congruit hoc *Eurip.* in *Phoen.* 518. κρήν δ' αὐτὸν οὐχ ἔπλοισι τὰς διαλλαγὰς, Μῆτις, ποιῆσθαι πᾶν γὰρ ἔχειρε λόγος, "Ο καὶ

εἰσφορὰς πολέμων ἀνάσταν ἄν. Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum πρεσβείαις καὶ λόγοις ἐξαίρειν ἐπιτελοῦντο τὰς διαφορὰς: postea maluerunt πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι, quod de Lacedaemoniis dicitur apud Thucyd. I. c. 140. vere de Philippo apud Lucian. T. III. p. 516. Hinc in Epist. apud Demosth. pag. 94., πότερον, ait Philippus, κάλλιον ἐστὶν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνισθαι. VALCK.

34. οὐκ ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον, ὥστε μάχεσθαι) Sentio hoc [τούτου, non τούτου] praestare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἦλθόν μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, *namquam ad eius rei rationem et causam*, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τούτου λόγον οὐ πολλοὶ τινες αὐτίκων ἀπικνέονται. WESS. — Hoc loco ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, *induxerunt in animum*: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτου λόγον apud nostrum nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο, sonare. S.

36. πόλεμον προσφέρειν) Quod hic vulgabatur πόλεμον προσφέρειν, a docto viro bello praestans, κατὰ πόλεμον, explicatur. Mihi ex Arch. προσφέρειν potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφέρειν, ἀνάγκην προσφέρειν, atque alia. WESS. — Quam frequenter, quave de causa, πρὸ et πρὸς permutari solent a librariis. neminem fugit qui vel primoribus labiis Graecas attigit literas. S.

[39. λευσθῆν γνῶμη) Ferri hoc potest: malueram tamen γνῶμης, sicut est VIII. 40, 8. ἐλευσμένοι γνῶμης, et λευσθῆναι τῆς ἐλπίδος IX. 61, 18. Et quamvis hic in vulgatum consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes ης et ας cum η et α (quae olim η et αι scribebantur) saepius permutatas observare. S.]

42. ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φίλοι γίνεσθαι) Manilii nobilissimum, *Omnia conando docilis etc.* et Theocriti πείρη θῆν πάντα τιλιῦται, Idyl. XV. 62. simillima sunt. Statim ἐπιλέγνας, [lin. 44.] leniens et quasi laevigans; quale λέγνας τὸν Μακεδονίου λόγον, lib. VIII. 142. et Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901. τὴν τῶν λογίων ἀκριβῆ σαφένειαν λιπουργεῖν καὶ καταλείπειν, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua Philo de iisdem τὴν τροφήν ἐπιδαίνειν, et ἐπιδαίνω τροφῆς, libri de Poster. Caini pag. 254. ed. Mang. Idem

Iudaicus Epicuri ἐπιτρώματα, siue gulae scitamenta, uti praeclare Casaubonus in *Athen.* XII. 12. [Animadv. Vol. VI. pag. 504. nuperae edit.] traducens, ἃ φασιν οἱ φιλήδονοι ἐπιδύσεις εἶναι τῶν προηγουμένων ἡδονῶν lib. III. Alleg. pag. 115. eiusd. Ed., ubi ex Mstis, in quibus ἐπιστήσεις, ἐπιλέψεις, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiae sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quaedam indicantur. Verum haec non ago. WESS.

. 42. ἀπὸ πείρης πάντα) Theocriteis, πείρα θὴν πάντα τέλειται, Eid. XV. 62., Herodoti verba Casaub. admovit Lect. Theocrit. p. 273. His Mardonius dicitur [lin. 44.] ἐπὶ λείρας τὴν Ξέρξην γνώμην: ut Alexander Macedo λέγῃνας τὸν Μαρδονίου λόγον, VIII. 142., molliens Mardonii orationem, Vallae. VALCK.

CAP. X. 2 seqq. Ἀρτάβανος etc.) Artabanus gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Graeciam, dicendi praebuit Sophistis materiam: ex Alexandri μελέτη specimen nobis exhibet Philostr. de Vit. Soph. II. p. 575. VALCK.

7. ὥσπερ τὸν χρυσὸν etc.) Ista quidem aptissima multis placuit comparatio. Isocrates in Panathen. p. 240. D. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἕτερα παραδεικνύοντες, etc. Dionys. Halic. II. p. 202, 24. οὕτω καὶ χρυσὸς ἐτέρω χρυσῷ παρατιθείς κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Vetus fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακρίτεα. Quintilian. Inst. Or. XII. c. 10. Ut lana tineta fuco citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernae conspectu melioris obruatur, ut Ovidius ait. VALCK.

8. ἐπειδὴ δὲ παρατίψωμεν ἄλλω χρυσῷ) Valde metuo, ut παρατίψωμεν bonae sit valetudinis. Negant certe periti artifices mutuo auri frictu praestantiam eius metalli internosci discernique posse. Lydius lapis τῇ παρατίψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quae Theophrasti de Lapid. pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. Accedit ad haec dissensus Arch., unde, ἐπειδὴ δὲ ἐτέρω συγκρίνεται, ubi vero cum alio conparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. Vallae Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiae. Una ex Dionysii Epist. ad Pomp. p. 126. sufficiet: οὕτω γὰρ τοὶ καὶ χρυσὸς ἐτέρω χρυσῷ παρατιθείς, κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Quid faciendum ergo τῷ παρατίψωμεν ἐτέρω χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata Arch. lectione? Ha-

bet, ut sum professus, suum ea decus et commodum; nimum tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλέπειν eadem esset potestate, qua παραθεωρεῖν et παραθεῖσθαι in rei cum alia conparatione gaudent, παραβλέψωμεν refingerem, cuius nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραθεωρήσωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραθήτωμεν aut πειραβάλωμεν. Utrumcunque sumatur, constabit conparationis figura. Sed me doctiores considerent. WESS. — Non ego *Wesselingio* doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinae copia praestantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud aegre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, *Schneiderum*, doctissimum Virum, in *Lexico critico*, et *Schulzium*, in *Notis ad Herodoti Bella Persica*, mecum sentientes videre. Ut χρυσὸν παρατρίβειν ἄλλῳ χρυσῷ dixit *Herodotus*, sic apud *Theognidem* vs. 585. ed. *Brunck.* est χρυσὸς παρατρίβόμενος μολὶβδῳ, scil. εἰς βάσανον vel ἐν βασάνῳ. Scripturam codicis *Arch.* unice probavit *Larcherus*. S.

10. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ etc.) Artabani de Scythia ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat. WESS.

26. οὐκὼν ἀμφοτέρῃ σφί ἐχώρησε) Et hic haereo. *Gronovii* enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri coniecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad praelium res devenerit, suspicandum. Quae Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: Οὐκὼν ἀμφοτέροισι χωρήσει, ἀλλ' ἢν etc. Ergo *neutrubi succedet, sed si* etc. Praecesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρω, [lin. 22.] ad quod reditum orator facit: sequetur cap.

11. οὐκὼν ἔξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. simili ordine. Haec mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. WESS. — Quod cap. xi. lin. 16. legitur, οὐκὼν ἔξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. id, licet in verborum constructione cum his, quae hic lin. 26 seq. habemus, similitudinem aliquam praeferat,

Herodot. T. VI. P. I.

S

tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula ὥν, quae in οὐκων (sive οὐκ ὥν malueris, quod perinde est) continetur, usitatā maxime notione, *Itaque, ergo*, ponitur; hīc orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eādē notione accipiatur illa particula. Non enim ex praecedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et ὥν particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Iam, sicut formula οὐκουν sive οὐκ οὐν saepe interrogationi inservit, (quo de usu conf. *Hermann.* ad *Viger.* not. 261.) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia affirmative expressa cum praecedente particula conditionali εἰ, prorsus ut lib. IV. c. 118, 11. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, εἰ ὥν οὐκ ἀμφοτέρη (i. q. κατ' ἀμφοτέρω, lin. 22.) σὺ ἰχώρησι, sive χωρήσι. Conf. *Schaeferi* Notam ad *Bosii* *Ellips.* p. 758. S.

41. μὴ βεβλήεο) Non displiceret μὴ βούλο. noli quaeso. Quis enim adeo suffenus, ut consulto deliberet in periculum se, ubi nulla necessitas, praecipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis [lin. 43.] δοκίη est Ionicum. WESS. — Vide ad lin. 41. *Var. Lect.* S.

46. εἰ γὰρ καὶ ἵναντιωθῆναι τὴ θάλασσαν) Sic legerunt *Eustath.* et *Valla*. Recte *Eustath.* in 'Ιλ. β'. p. 131, 38., οὐκ, ait, ἐκ τῶν ἀποτιλισμάτων αἰὲ κριτὶον τὰ καλὰ εἶτε καὶ θαῦλα: suumque illud dictum ex sententia firmat *Herodoti*. Vulgo perverse iudicamus ab eventu: πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβάν' ἵκασται τῶν προὔπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, *Demosth.* pag. 5. quum tamen, ut scribit *Thucyd.* I. 120., πολλὰ κακῶς γνωσθῆναι, ἀβουλοτέρων τῶν ἵναντίων τυχόντα, κατορθώθη καὶ εἶτε πλείω, καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι, ἐς τοῦναντίον ἀσχερῶς περιεσθῆναι: quia τὴν εὐβουλίαν saepe fortuna destituit: τοῦ εὐτυχεῖν καὶ τοῦ καλῶς βουλευέσθαι - - οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις παραγίνεται τοῖς ἀνδράσι, *Demosthen.* contr. *Aristocr.* p. 421. VALCK.

50 seqq. Ὁρᾶς ὡς τὰ ὑπερχόντα etc.) Ubi haec descripta prostant apud *Stobaeum* p. 190., rectius ista scripta leguntur, τὰ δὲ μικρὰ οὐδὲν μιν κνίξει: sic legit et *Valla*; parva vero nihil laedit. Praebet etiam *Stobaeus* ἀποσκήπτει βίβλα et ἐφάρησαν, utrumque genuinum. Qui *superbos* sequitur *ul-*
bor, φιλῶν ὁ θεὸς τὰ ὑπερχόντα πάντα κολοῦν, sive τοὺς μεγα-

ληγορήσαντας, ὡς πλείον φρονούντας, ταπεινώσαι, ut loquitur Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. vid. Aeschyli Pers. vs. 829. VALCK.

52. οὐδὲν μιν κνίζει) Considerarunt haec docti viri, ac si οὐδὲ μιν esset: inde, nihil laedit, nec leviter laedit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Th. Reinesius Var. Lect. III. 5. ipsum non, sive nihil potius, angunt: sic cap. 12. καὶ ἔλεγε ἔκνιζε ἡ Ἀρταβάνου γνώμη: Xerzemque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius οὐδὲ ἢ Φαντάζεσθαι [lin. 51.] bene explicuit, non sinit ultra adparere, efferi, ostentare se, quippe ἀφανισθέντα et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. c. 3.; cui iungi Valckenarius poterit ad Tragici Phoeniss. vs. 93. WESS. — Φαντάζεσθαι nonnumquam simpliciter conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt ἀφανισθῆναι et οὐ φαντάζεσθαι. Conf. VII. 15, 10. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit inolescere. Scilicet, quemadmodum Φαντασία non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim maiorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum Φαντάζεσθαι h. l. denotat insignem aliquam prae se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 37. a. iam vero κνίζειν non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. ἔκνιζε αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἔρωτος, VI. 62, 1. non anxit, sed pupugit, ussit illum amor. Xerzem VII. 12, 2. ἔκνιξε, non anxit, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (Θεὸς) invidere dicitur arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata;) sic κνίζει μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam eiusdem in se vertunt. In Var. Lect. ad hunc locum. ubi vitiose excusum „puto ex Paris.“ facile intelligitur „puto et Paris.“ debuisse. S.

53. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει βέλια) Optimi hoc coloris est: τὰ βέλια ex Med. nimium. Opportune Sophoclis Hercules, Trach. vs. 1103. ἐγκατάσκηψον βέλος πάτερ κεραυνῷ. WESS. — Immo vero percommode τὰ βέλια dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quae paulo ante verbo

καραιοῖ indicata sunt. βέλος de *fulmine* dixerat idem Noster IV. 79, 9. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δινόμενα pertinet, significatque τὰ μέγιστα. S.

57. δι' ὧν ἐφθάρησαν) Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; [scil. *extremam* indicari *perniciem*:] ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. [nempe ἐφθάρησαν recepit Wess. quum ἐφθάρησαν in contextu tenuisset Gronov.] δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἐφθάρησαν, loco διεφθάρησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἐπλάσαντο, ἐξ ὧν εἶλον, ἐν ὧν ἐπλησαν lib. II. 85. 86. 87. Elegans haec Cl. Reiskii coniectura et iusta. Stobaei ἀξίως primam amisit syllabam ob similem praecedentem. WESS. — Verbum ἐφθάρησαν in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod saepe factum est itemque in posterum fiet; usitato Graecis more in sententiis generalibus et in proverbiiis. S.

[64. λόγους ματαίους dicit non modo vanos et temere iactatos sermones, sed et iniuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120, 4. VI. 68, 8. S.]

68 seqq. διαβολὴ γὰρ ἴστί δεινότερον etc.) Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. Βροτῶν ἀμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑποφάτις, ubi Graeci interpretes, ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Iudaeorum scite dicta apud Bartsorium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρὲν τῇ [lin. 71.] κατηγορίῳν defendit Gronovius, neque caret patronia. Accommodatius mihi ὡ παρὲντος ex orationis iusta serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. WESS. — Ex Flor. codicis lectione, quam Stobaeus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam praebent margo Steph. et Valla, αὐ παρὲντος κατηγορίῳν. Absentem dum accusat calumniator ἀδικεῖ: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάθρα χρώμενος ὅλον τὸν ἀπροαγνὴν σφετερίζεται, — — — τὴν ἀπολογία τῷ λαθεῖν τῆς κατηγορίας παραινόμενος, iuxta Lucian. de Calumnia non tem. cred. [cap. 8.] T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Permut. pag. 313. E. μέγιστον κακὸν διαβολή, — — ἢ ποιῇ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκίμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιιορκεῖν. Iudices Athenis ex lege iurare

cogebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. VALCK. — Non παρὶόν τι, sed una voce παρίοντι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in Var. Lect. ubi quae praeterea adnotavi, et quae supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum κατηγορεῖν alibi apud Nostrum cum dat. casu iunctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παρίοντι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in παρεόντων, ab aliis in παρεόντος, fuisse mutatam. S.

80. ἦν μὲν -- ἀναβαίνειν) Rarius illud quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. [Pro eo quod h. l. ἀναβαίνειν est, aliàs ἀποβαίνειν et ἐκβαίνειν ponit Scriptor.] Proxima [lin. 81. et 83.] formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doriensibus usurpatis, κτεινίσθων et πασχόντων. Prioris formae, [passivae] altera multo minus frequentatae, praebent exempla Demosthenes, αἰρείσθων, p. 608, 88. Philostr. πιστούσθων, p. 229. ἀναβεβλήσθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπερίφθων pag. 364. Paulo post [lin. 88.] ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορεύμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., νεκρὸν, διαφορῆντα ὑπὸ τῶν ἐκ θαλάσσης ὀρνίθων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφορῆσθαι in Aristoph. Av. 338. et vs. 354. Ἴν' ὑπὸ τούτων διαφορῆθῶ; T. H. [Ti. Hemsterh. nescio ubi,] Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinae alites. Plautus Curcul. IV. 4, 20. Iam ego te faciam ut hic formicae frustillatim differant. VALCK.

88. διαφορεύμενον) Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, canibus data praeda Latinis, alitibusque iaces, Aeneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφορεύμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano, Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 9 seqq. ἐκ Δαρείου τοῦ Τετάρσιος etc.) Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. pag. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσιου, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eumdem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achaemenem. Avus Darii Arsames ex Achaemenidis

κραινοῖ indicata sunt. βέλος de fulmine dixerat idem Noster IV. 79, 9. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δένδρεα pertinet, significatque τὰ μέγιστα. S.

57. δι' ὧν ἐφθάρησαν) Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; [scil. extremam indicari perniciem:] ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. [nempe ἐφθάρησαν recepit Wess. quum ἐφθάρησαν in contextu tenuisset Gronov.] δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἐφθάρησαν, loco διεφθάρησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἐπλάσαντο, ἐξ ὧν εἶλον, ἐν ὧν ἐπλησαν lib. II. 85. 86. 87. Elegans haec Cl. Reiskii coniectura et iusta. Stobaei ἀξίως primam amisit syllabam ob similem praecedentem. WESS. — Verbum ἐφθάρησαν in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod saepe factum est itemque in posterum fiet; usitato Graecis more in sententiis generalibus et in proverbiiis. S.

[64. λόγους ματαίους dicit non modo vanos et temere iactatos sermones, sed et iniuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120, 4. VI. 68, 8. S.]

68 seqq. διαβολὴ γὰρ ἴστί δυνότατον etc.) Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. Βροτῶν ἀμαχὸν κακὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑποφάτιες, ubi Graeci interpretes, ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Iudaeorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρεόν τι [lin. 71.] κατηγορίων defendit Gronovius, neque caret patronis. Accommodatius mihi ὡς παρίοντος ex orationis iusta serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. WESS. — Ex Flor. codicis lectione, quam Stobaeus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam praebent nargo Steph. et Valla, ὡς παρίοντος κατηγορίων. Absentem dum accusat calumniator ἀδικίῃ: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάθρα χρώμενος ὅλον τὸν ἀπροκτὴν σφετερίζεται, — — — τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραινούμενος, iuxta Lucian. de Calumnia non tem. cred. [cap. 8.] T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Permut. pag. 313. E. μέγιστον κακὸν διαβολή, — — — ἢ ποιῇ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκίμειν, τοὺς δὲ μηδὲν ἡδικοῦσας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ ἀδικούσας ἐπισημαίνει. Iudices Athenis ex lege iurare

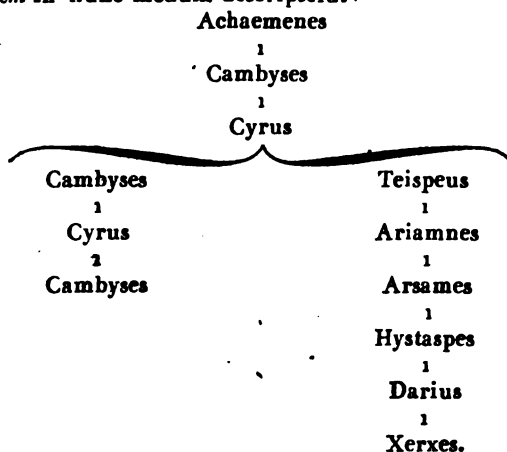
cogebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. VALCK. — Non παρὲν τι, sed una voce παρίοντι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in *Var. Lect.* ubi quae praeterea adnotavi, et quae supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum κατηγορεῖν alibi apud Nostrum cum dat. casu iunctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παρὲντι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in παρίοντων, ab aliis in παρίοντος, fuisse mutatam. S.

80. ἦν μὲν -- ἀναβαίνειν) Rarius illud quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. [Pro eo quod h. l. ἀναβαίνειν est, alias ἀποβαίνειν et ἐκβαίνειν ponit Scriptor.] Proxima [lin. 81. et 83.] formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doriensibus usurpatis, κτενίσθων et πασχόντων. Prioris formae, [passivae] alterà multo minus frequentatae, praebent exempla Demosthenes, αἰετίσθων, p. 608, 88. Philostr. πιστούσθων, p. 229. ἀναβεβλήσθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπειρίφθων pag. 364. Paulo post [lin. 88.] ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορεύμενον, dixit; ut Pausan. II. p. 192., νεκρὸν, διαφορηθέντα ὑπὸ τῶν ἐκ θαλάσσης ὀρνίθων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφορηθῆναι in Aristoph. Av. 338. et vs. 354. Ἰν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ; T. H. [Ti. Hemsterh. nescio ubi,] Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinae alites. Plautus Curcul. IV. 4, 20. Iam ego te faciam ut hic formicae frustillatim differant. VALCK.

88. διαφορεύμενον) Dirum omen. In lamentatione matris Eurypoli Poëta: Heu terra ignota, canibus data praeda Latinis, alitibusque iaces, Aeneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφορεύμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano, Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 9 seqq. ἐκ Δαρείου τοῦ Ὑδάσπειος etc.) Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. pag. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσιου, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eumdem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achaemenem. Avus Darii Arsames ex Achaemenidis

designatur lib. I. 209. liquido. Reliquam adscendentium descendentiumque seriem dabit Nobilissim. *Palmerius*, Exercit. p. 30., omisso *Teispeo*, Achaemenis fil., quem familiae ex schedis *Gronovius* inseruit primus. Eum consule et *Galeum* ad lib. I. 209. WESS. — *Galeus* in Notis brevibus ad *Herod.* I. 209. *Stemma regum Persarum* usque ad *Xerxem* in hunc modum descripserat:

Gronovius, e cod. *Med.* alium insuper *Teispen* inserens, monuit in *Notis*, utroque quidem loco in eodem codice vitiose τοῦ τε ἱστοῦς scribi; cum quo posteriori loco nostrae membr. F. consentiunt, quae priori loco recte τοῦ τεισπείους praefert. Idem *Gronov.* adnotavit, in ora eiusdem codicis *Med.* genealogiam *Xerxis* hoc modo repeti: Ἀχαμένειος, Τεισπέους, Καμβύσους, Κύρος, Τεισπείας, Ἀρμίνης, Ἀρσάμειος, Ἰέρξης, Δαρείος, Ξέρξης. S.

13. ἡσυχίαν ἄξιον) Parum referebat, ἔξομεν an ἄξιον legeretur. Copia schedarum hic posterius postulavit. Hac *Musa* c. 161. ἐξήκει ἡμῖν --- ἡσυχίαν ἔχειν, *Masti* ἀγιν. *Xenophon* in libris et *Diodori* par haud raro conmutatio. WESS.

21. τιμωρεῖται ἢ δὴ γίνεται) Refingenti et resecanti docto viro ἢ δὴ γι, ἵνα καὶ etc. non accedo: ita grassari, periculosaee plenum opus est aleae. *Γίνεται* tantundem *Nostro* ac

ἐστὶ, veluti c. 51. et saepe alibi. WESS. — Nempe γίνεται ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui Wess. non accedit, nescio an Reiskius fuerit: idem quidem in editis Animadverss. nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: „ἤδη, bene habet, significatque hic loci nunc tandem aliquando.“ S.

Ibid. ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ πείσομαι etc.) τὸ πείσομαι id mali indicat, quod sua in ditione perpessurus a Graecis rex erat, ni eos adgrederetur ipse. WESS. — Immo per ironiam haec dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, Artabane, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est Larcher. In Latinis nostris h. l. vocula ut intercidit: oportebat, ut et ego periculum etc. S.

23. Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἐὼν πατίρων τῶν ἰμῶν δούλος) Iactantiae ac Persici fastus specimen haec dant. Nam Pelopis tempore, Phrygia sub Medorum imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic Palmerius in Exercitationibus. Vide tamen Platonem lib. III. de Leg. pag. 685. D. WESS. — Conf. ipsum Herodot. lib. IX. c. 116. S.

20-23. καλὸν - - - τιμωρεῖν ἤδη γίνεται) Prostat coniectura Reiskii legentis τιμωρεῖν, ὃ, τι δὴ καὶ γίνεται: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν ὧν προπεπονθότας ἡμῖς τιμωρεῖν ἦν δὲ δὴ τι γίνεται, ἵνα καὶ τὸ δεινὸν τὸ πείσομαι τοῦτο μάθω, ἐλάσας ἐπ' ἀνδρας τούτους, τούτοις καὶ Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἐὼν ἰμῶν πατίρων δούλος. Subditos, tanquam δεσπότες, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen Xerxis de maioribus suis vaniloquentiam verbo castigavit Palmer. Exercit. p. 31. Aptè hic narratis congruit formula loquendi, ἦν δὲ τι γίνεται, sive quid autem evenierit mali. ἰάν τι συμβαίνει, ἰάν τι γίνεται, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. νυκτὶ δὲ βουλὴν διδούς) Intellige ἰωντῷ, nisi prorsus adiectum olim fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententiā, frequenter λόγον ἰωντῷ διδόναι usurpat Noster, I. 209, 11. II. 162, 25. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. εὕρισκέ εἰ ἐν πρῆγμα εἶναι) Contra lib. I. c. 19. Croesus βουλευόμενος εὕρισκε πρῆγμα εἰ εἶναι ἐλαύνειν ὡς τάχιστα ἐπὶ τὰς Σάρδεις. vid. Clar. Wessel. ad IV. c. 11. Aristoph. Eccles.

vs. 656. Τί γάρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι. Plebeia locutio hodie est usitatissima. VALCK.

8. στρατεύμα μὴ ἄγειν) Iure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius, post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. vs. 449., Euripid. Orest. vs. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Aeliani Var. III. 43. [Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.] Δολόμην ἀπάραν θιού, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Aeschyli Pers. vs. 93. Stanleyus. WESS.

9. προίπας ἀλίζιν Πέρσας στρατὸν) Revocanda mihi vetus lectio Πέρσας videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. ad h. l. scribitur „utique male,“ id typographicae negligentiae debetur: „utique non male“ scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσας et Πέρσῃν, eadem sententiā; sed istud praetuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 5. ἀγχίστροφοι) Subitam et priori contrariam sententiam. Tales ἀγχίστροφοι μεταβολαὶ Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. v. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57: Quod statim παρηγορεύμενοι, [lin. 6.] ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπίξει [lin. 9.] merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. vs. 987. δεινὴ τις ὄργη δαιμόνων ἐπίξει. WESS.

5 seq. Φρονῶν — ἐς τὰ πρῶτα οὕκω ἀνήκω) Idem esset ψυχῆς ἐς τὸ φρονιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, ὅσον περ ἂν χρόνον ἢ ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, καὶ ἀξιοκρατοτέρα γίνηται. Ἡδὲ ἐς τὸ σῶφρον dixit Sophocles in perditae tragoediae fragm. apud Etymolog. in voc. Νεῖκος: nam pro vulgaris, ἡβήσει τῷ σῶφρονι dubium nullum est quin corrigi debeat, ἡβης ἐς τὸ σῶφρον ἵκετο: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τῷ ὅτ' ὄνειρον) Monuit Eustath. τὸ ὄνειρον Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius alique itidem, quamquam non semper. Non damnabitur credo [lin. 4.] ποιούμενος, neque etiam τὰδε τοι ἐξ αὐτῶν ἀνασχῆσει. [lin. 7.] Mssti viam monstrant, testati προσδοκᾶ ἀνασχῆσειν glossatori nimium liberali deberi.

[Vide *Var. Lect.*] Saepe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cuiusmodi post nonnulla [CAP. XV. 1.] περιδής ἐγένετο, utique pristinae scripturae περιδής γινόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. WESS.

CAP. XV. 2 seq. πέμπει ἄγγελον ἐπὶ Ἀρτάβανον καλέοντα) Genuinum arbitror quod praebuit *Med.* ἐπὶ Ἀρτάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλέοντα: neque enim praepositio ἐπὶ in tali structura censi posset a verbo avulsa. καλέοντα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλίσοντα: mittit qui Artabanum aliter vocaret. πέμπειν ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem aroesendum. Xenoph. Κυρ. Παιδ. III. p. 43, 13. Τηγράνην ἐκίλευσε πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα. Thucyd. VI. c. 61. πέμπουσι ναῦν ἐπὶ ἐκείνῳ. Cap. 53. dixerat ναῦν -- ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quae ad eum deportandam erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In Isaeo corrigerem p. 36, 39., Ποσειδιππον ἔπειλεν ἐπὶ τὸν ἀστυνόμον: id est ἔπειλε τὸν ἀστυνόμον καλίσοντα. καλεῖν τὴν ἀρχήν, [πέμπειν ἐπὶ τὴν ἀρχήν] et μεταπέμπεσθαι in eadem dixit Isaeus oratione. VALCK. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλέοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adiectum: intelligetur autem καλέοντα αὐτόν. S.

10. συνεπαίνειν) Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνέπαινον ἔδ' οὐ ποιεῖν censeo. [quod et ego receptum vellem.] Scriptoris consuetudinem συνέπαινοι γὰρ ἔσαν οἱ Πέρσαι lib. V. 20. ostendunt, et quae plura Portus. Mox, [lin. 12 seq.] ἐν ἧδοῃ ἴσθι στρατηλατεῖν scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantiae geminam speciem ignorans. Gronovius in alia abit. [nempe tamquam Herodoteum pleonasmum probans γινέσθαι στρατηλατεῖν.] WESS.

CAP. XVI. 2. οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελεύματα) Sermone adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ θεῷ ὑπηρεσίᾳ in Platon. Apolog. p. 30. A., τὰ Ἑλλήνων καὶ Μελίων Τηλεμάχῳ δῶρα Dion. Chryst. Or. VII. p. 117. C., ἐπίθεσις τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων Strabon. XVI. p. 1092. A. [p. 752. C. ed. Cas.] His similia Cl. Dukerus ad Thucyd. V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κελεύματι, quod in schedis, superius

vs. 656. Τί γάρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι. Plebeia locutio hodie est usitatissima. VALCK.

8. στρατεύμα μὴ ἄγειν) Iure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius, post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. vs. 449., Euripid. Orest. vs. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Aeliani Var. III. 43. [Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.] Δολομαχίῃ ἀπάραν θείου, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Aeschyl. Pers. vs. 93, Stanleyus. WESS.

9. προίπας ἀλίσζιν Πέρσας στρατὸν) Revocanda mihi vetus lectio Πέρσης, videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. ad h. l. scribitur „utique male,“ id hypothetae negligentiae debetur: „utique non male“ scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσης et Πέρσην, eadem sententiā; sed istud praetuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 5. ἀγχίστροφα) Subitam et priori contrariam sententiam. Tales ἀγχίστροφοι μεταβολαὶ Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. v. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57: Quod statim παρηγορεύμενοι, [lin. 6.] ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐτίξετε [lin. 9.] merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. vs. 987. δεινὴ τις ὄργη δαιμόνων ἐτίξετε. WESS.

5 seq. Φρονῶν — ἐς τὰ πρῶτα οὕτω ἀνήκω) Idem esset ψυχῆς ἐς τὸ Φρονιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, ὅσον περ ἂν χρόνον ἢ ἐπὶ τὸ Φρονιμώτερον, καὶ ἀξιοκρατοτέρα γίνεται. Ἡδὴς ἐς τὸ σῶφρον dixit Sophocles in perditae tragoediae fragm. apud Etymolog. in voc. Νεῖκος: nam pro vulgaris, ἡβήσῃ τῷ σῶφρονι dubium nullum est quin corrigi debeat, ἡβῆς ἐς τὸ σῶφρον ἵκετο: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τῷ ὅτ' ὄνειρον) Monuit Eustath. τὸ ὄνειρον Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius aliique itidem, quamquam non semper. Non damnabitur credo [lin. 4.] ποιούμενος, neque etiam τάδε τοι ἐξ αὐτῶν ἀνασχέσει. [lin. 7.] Mssti viam monstrant, testati προσδόντα ἀνασχέσειν glossatori nimium liberali deberi.

[Vide *Var. Lect.*] Saepe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cuiusmodi post nonnulla [CAP. XV. 1.] περιδής ἐγένετο, utique pristinae scripturae περιδής γενόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. WESS.

CAP. XV. 2 seq. πέμπει ἄγγελον ἐπὶ Ἀρτάβανον καλέοντα) Genuinum arbitror quod prae-buit *Med.* ἐπὶ Ἀρτάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλέοντα: neque enim praepositio ἐπὶ in tali structura censi posset a verbo avulsa. καλέοντα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλίσοντα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. πέμπειν ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem aroes-sendum. *Xenoph. Cyr. Pαιδ.* III. p. 43, 13. Τυγράτην ἐκέλευσε πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα. *Thucyd.* VI. c. 61. πέμπουσι ναῦν ἐπὶ ἱκίῳ. Cap. 53. dixerat ναῦν - ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quae ad eum deportandam erat missa; ut recte *Corn. Nepos* interpretatur in Alcib. cap. 4. In *Isaeo* corrigerem p. 36, 39., Προσιδιππον ἐπέμψεν ἐπὶ τὸν ἀστυνόμον: id est ἐπέμψεν τὸν ἀστυνόμον καλίσοντα. καλεῖν τὴν ἀρχήν, [πέμπειν ἐπὶ τὴν ἀρχήν] et μεταπέμπεσθαι in eadem dixit *Isaeus* oratione. VALCK. — Familiaris *Herodoto* abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλέοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adiectum: intelligetur autem καλέοντα αὐτόν. S.

10. συνεπαίνειον) Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνεπαίνειον ἵδ' ὃν ποιῶν censeo. [quod et ego receptum vellem.] Scriptoris consuetudinem συνεπαίνειν γὰρ ἔσαν οἱ Πέρσαι lib. V. 20. ostendunt, et quae plura *Portus*. Mox, [lin. 12 seq.] ἐν ἡδονῇ ἴσθι στρατηλατεῖν scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantiae geminam speciem ignorans. *Gronovius* in alia abit. [nempe tamquam Herodoteum pleonasmus probans γινέσθαι στρατηλατεῖν.] WESS.

CAP. XVI. 2. οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελύματα) Sermone adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ θεῷ ὑπερησία in *Platon. Apolog.* p. 30. A., τὰ Ἑλλήνων καὶ Μελίων Τηλεμάχῳ δῶρα *Dion. Chryst. Or.* VII. p. 117. C., ἐπίθεις τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων *Strabon.* XVI. p. 1092. A. [p. 752. c. ed. Cas.] His similia *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κελύματι, quod in schedis, superius

lib. IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, [lin. 3.] quoniam Persis in sella regis consedissee capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. WESS. — Ad τῷ πρώτῳ οἱ lubens equidem γινομένην intel- ligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus οἱ. S.

5. Ἴσον ἐκείνῳ, ὃ βασιλεῦ, etc.) Sive Homericæ seu Hesiodææ simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Graevii ad Hesiodi Ἔργ. vs. 294. Mox τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἤκοντα [lin. 7.] ex Fragm. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86, 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλίαι σφάλλουσι respondet Paullino Epist. ad Corinth. prior. c. xv, 33., ubi Wetstenius plena manu. WESS.

5. Ἴσον ἐκείνῳ -- παρ' ἰμοὶ κέρταται) Quæ Stobæus descripsit pag. 42. Herodotea, Gatakerus comparavit cum nobilissimo Hesiodi dicto Ἔργ. κ. Ἦμ. vs. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Graevius ad Ciceron. pro Pub. Sextio c. 40. Proxima, [lin. 6 seq.] qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἤκοντα κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκειν adhibuit structurâ, VI. p. 359, 8. [VI. 86, 13 seq.] τοῦτον τὸν ἄνδρα φασὶν τὰ τε ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα, καὶ δὴ καὶ ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης περὶ. Verbum σφάλλειν, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in prono citius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[6-8. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἤκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι) Schneiderus in Lexic. crit. hunc locum citans, itemque alterum ex VI. 86., περιήκειν interpretatur circumdare, adesse: quæ interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περιήκειν τοῦτον τὸν ἄνδρα: at hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρω nullo pacto tamquam subiectum orationis considerari possunt; sed structuræ naturalis ratio haud dubie hæc est, ὁμιλίαι ἀνθρώπων κακῶν σφάλλουσι ἐν περιήκοντα ταῦτα ἀμφοτέρω. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, qua in verbo περιήκειν

utitur Herodotus, hanc esse, ἐγὼ περιήκω τοῦτο. Superest ut videamus quaenam sit huic locutioni notio subiecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne *Schneiderus* quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, *ego hoc consequor*, sive potius (quoniam ἤκω in praesentis temporis forma plerumque significationem praeteriti habet) *ego hoc consecutus sum*, id est, *ego hoc habeo*, *hoc mihi adest*. Consentit *Reiskius*, in *Animadv.* ad VI. 86. scribens: „Significat. si recte intelligo, dictio περιήκειν τὰ πρῶτα idem atque ἤκειν εἰς τὰ πρῶτα.“ Sed mox idem *Vir doctus* adiecit: „Aut sic: περιήκειν (τούτῳ ἐπὶ ὑπερβάλλειν) τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐς πάντα τὰ πρῶτα.“ Rursus idem *Reiskius* ad eum locum, in quo nunc versamur, haec notavit: „Περιήκειν hic loci est ἤκειν περὶ (hoc est ἐπὶ) τινὰ, προΐμειν, ὑπερβάλλειν, praestare, superare, excellere. Quibus in ambabus rebus te praestantem ceteris.“ Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

8 seqq. κατάπερ τὴν - - - θάλασσαν πνεύματα etc.) Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile concitandam. Herodotea horumque similia *I. F. Gronov.* attulit ad ista *Livii XXVIII. 27. Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et aurae cident; ita aut tranquillum aut procellae in vobis sunt.* [Conf. *Polyb.* XI. 29, 9 seqq. ibique notata.] *Dioni Chrys.* III. pag. 44. c. imperium popolare dicitur ποικίλη καὶ παντοδαπὴ φορὰ πλήθους οὐδὲν εἰδότες ἀπλῶς, παραττομένου δὲ αἰὶ καὶ ἀγριότητος ὑπὸ ἀκολάστων δημαγωγῶν, ὥσπερ κλυδῶνος [κλυδῶνος] ἀγρίου καὶ χαλεποῦ, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένου. VALCK.

16. τὴν σφαλερωτέραν σιωτῶν) Non minus adconcomitate τὴν σφαλερωτάτην Codicum priscorum. Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. Magnus *Animadv.* ad *Athen.* XIII. 1. [Casaub. in *Athen.* XIII. p. 558. a.] hoc pro usu excitavit *Thaliae* c. 119. δὲ καὶ ἀλλοτριώτατος τοῖς τῶν παιδῶν καὶ ἥσσαν κεχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἴσσι. Clarissime *Euripid. Andr.* vs. 6. Νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχέστατη γυνὴ ἔμοῦ πέφυκεν. Sed vide *Abreschium* *Dil. Thucyd.* p. 514. WESS.

19 seq. θιοῦ τινος πομπῇ, οὐκ ἐῶντος) Hoc a correctoribus potius exspectandum, quam quod margo praebebat *Steph.*

lectum *Vallae*, οὐκ ἰδὼν τὰ σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum: sic supra cap. 15. ἐπιφαιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδαμῶς συνεπαίνον ποίειν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διὰ πειλῆσαν. More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸν ὄνειρον. VALCK.

20. οὐκ ἰδὼν τὰ σε καταλύειν) Verius hoc videtur, [quam olim vulgatum ἰδῶτος,] siquidem insomnium spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Iam τὰ ἐς ἀνθρώπους πεπλανημένα [lin. 21 seq.] in *Vallae* Latinis, quae adeuntia homines frustrantur, latius porriguntur, et iterum deinceps. Errantia sunt et vaga somnia in Thebaid. X. 106. Papinii Statii. Illustres Homeri Odys. T'. 561. versus non exscribo. WESS.

23 seq. πεπλανῆσθαι αὐταὶ etc.) Quam paulo putabat inferius inserendam vir Doctus, mihi praepositio, saepius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: περιπλανῆσθαι αὐταὶ [quidni αὐταὶ?] μάλιστα ἰώθαι αἱ ὄψεις τῶν ὄνείρων τὰ τις ἡμέρης φροντίζει. Quae in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quaeque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidunt, minus mirandum est: Accius in Bruto apud Ciceron. de Div. I. 22. VALCK. — Reiskius lin. 24. olim scriptum fuisse περὶ τὰ τις suspicatus erat. S.

26. ταύτην τὴν στρατηγασίν καὶ τὸ κάρτα ἔχουμεν μετὰ χειρὸς) Supra c. 5., τὰ περ ἐν χερσὶν ἔχεις, et I. 55. Quum tantum belli in manibus esset, Liv. IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, Cic. Tusc. V. c. 7. Longe frequentius obvium ἔχειν τι μετὰ χειρὸς quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de Themistocle Thucyd. I. 138., ἀ μετὰ χειρὸς ἔχει καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τι. VALCK.

27. εἰ δ' ἄρ' αὖ μή ἴσται) Egre aptum est ad fraudem ὄραμα Arch., de visis per quietem in Macrobiani Somn. Scipion. I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἷον ἐγὼ διακρίνω optime, quale ego esse statuo, interpretabatur Cl. Lamb. Bos, Observ. Critic. c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. WESS. [28. τὸ τοῦ θεοῦ μετέχον) τοῦ θεοῦ malebam, sed nil novant libri. S.]

39. εἰ δὲ ἐπιφαιτῆσι) Non offendor repetitis, quas vir

doctus inducendas iudicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti praeterque morem. Cohærentiâ orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτῆσαι respuente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, aestusque sedat. Itaque *Laurentii* Latina reduxi, ex bonis Græcis bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios *Th. Gale*, *Corn. de Pauw* et *Valckenarium* habeo. WESS.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτῆσαι) Quam præbet *Galeus* Codicum lectionem, σὶ δὲ ἐπιφοιτῆσαι, hanc postulant vicina: εἰ δὲ ἐμὲ μὲν ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιήσεται, --- σὶ δὲ ἐπιφοιτῆσαι, (*Valla* necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητὴν ἤδη εἶναι: εἰ γὰρ δὲ ἐπιφοιτῆσαι συνεχέως, φαίην ἂν καὶ αὐτὸς θεῖον εἶναι. In istis nihil præterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem latinam, et quae super hoc loco in *Var. Lect.* disputavimus. S.

41. οὕτω δεδόκηται) *Receptius* in Musis δεδόκηται: nec illud propterea reiiciendum. *Pindarus* *Nemæon.* Od. V. 33. ἡ σιδηρίταν ἐπαινῆσαι πόλεμον δεδόκηται. Nititur veritate αὐτὸ παρατρέψαι [lin. 42.] ex *Arch.*, assecutusque est coniectando *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — αὐτὸ παρατρέψαι scribi malim, quam αὐτῷ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quae viri docti est coniectura. VALCK.

42. ἀλλ' ἤδη ἵημι) Quod sequitur ἡ ἐμὲ, loco ἵημι, in scriptis quibusdam, explicat vir *Celeb.*, sed ita ut indoctior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitrator. WESS. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, *Gronovius* dederat, ἀλλ' ἤδη ἡ ἐμὲ etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens *Wess.* ἵημι revocavit, pro εἶμι cum *Reiskio* accipiens; neque ullam de bonitate huius scripturae dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in *Var. Lect.* ad h. l. scripsi; quod vitiosum esse pulcre ipse *Wess.* intellexit. "Caeterum, quae ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἡ δὲ ἐμὲ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἐποίηστο) Nihil in dictione desidero: namque κοῖτον ἐποίηστο, loco ἐφίεστο, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex *Vit. Homeri* c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐποίησατο. Quo in genere κοῖτον et κοίτην non differre

lectum *Vallae*, οὐκ ἰδὼν τὰ σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum: sic supra cap. 15. ἐπιφοιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδαμῶς συνεπαινέον ποίειν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διαπειλῆσαν. More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸν ὄνειρον. VALCK.

20. οὐκ ἰδὼν τὰ σε καταλύειν) Verius hoc videtur, [quam olim vulgatum ἰδὼντος,] siquidem insomnium spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Iam τὰ ἰς ἀνθρώπους πεπλανημένα [lin. 21 seq.] in *Vallae* Latinis, quae adeuntia homines frustrantur, latius porriguntur, et iterum deinceps. Errantia sunt et vaga somnia in Thebaid. X. 106. Papinii Statii. Illustres Homeri Odys. T. 561. versus non exscribo. WESS.

23 seq. πεπλανῆσθαι αὐται etc.) Quam paulo putabat inferius inserendam vir Doctus, mihi praepositio, saepius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: περιπλανῆσθαι αὐται [quidni αὐται?] μάλιστα ἰώθασι αἱ ὄψεις τῶν ὄνείρων τὰ τις ἡμέρης φροντίζει. Quae in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quaeque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidant, minus mirandum est: Accius in Bruto apud Ciceron. de Div. I. 22. VALCK. — Reiskius lin. 24. olim scriptum fuisse περὶ τὰ τις suspicatus erat. S.

26. ταύτην τὴν στρατηγασίνην καὶ τὸ κάρτα ἔχουσι μετὰ χειρὸς) Supra c. 5., τὰπερ ἐν χερσὶν ἔχεις, et I. 55. Quum tantum belli in manibus esset, Liv. IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, Cic. Tusc. V. c. 7. Longe frequentius obvium ἔχειν τι μετὰ χειρὸς quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de Themistocle Thucyd. I. 138., ὃ μετὰ χειρὸς ἔχει καὶ ἐξηγήσασθαι οἶός τι. VALCK.

27. εἰ δ' ἄρ' κ' μὴ ἴσται) Egregie aptum est ad fraudem ὄραμα Arch., de visis per quietem in Macrobian Somn. Scipion. I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἶον ἐγὼ διαρίω optime, quale ego esse statuo, interpretabatur Cl. Lamb. Bos, Observ. Critic. c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. WESS.

[28. τὸ τοῦ θεοῦ μετέχον) τοῦ θεοῦ malebam, sed nil novant libri. S.]

39. εἰ δὲ ἐπιφοιτήσαι) Non offendor repetitis, quas vir

doctus inducendas iudicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti praeterque morem. Cohærentiâ orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτήσει respuente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, aestusque sedat. Itaque *Laurentii* Latina reduxi, ex bonis Graecis bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios *Th. Gale*, *Corn. de Pauw* et *Valckenarium* habeo. WESS.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτήσει) Quam praebet *Galeus* Codicum lectionem, σὲ δὲ ἐπιφοιτήσει, hanc postulant vicina: εἰ δὲ ἐμὲ μὲν ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιήσεται, --- σὲ δὲ ἐπιφοιτήσει, (*Valla* necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητέον ἥδη ἴσται· εἰ γὰρ δὴ ἐπιφοιτήσει συνεχίως, φαίην ἂν καὶ αὐτὸς θεῖον εἶναι. In istis nihil praeterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem latinam, et quae super hoc loco in *Var. Lect.* disputavimus. S.

41. οὕτω δὲ δόκηται) *Receptius* in Musis δίδοκται: nec illud propterea reiiciendum. *Pindarus* *Nemæon.* Od. V. 33. ἡ σιδηρίταν ἐπαινῆσαι πόλεμον δὲ δόκηται. Nititur veritate αὐτὸ παρατρέψαι [lin. 42.] ex *Arch.*, assecutusque est coniectando *Reiskius* et *Abreschius*. WESS. — αὐτὸ παρατρέψαι scribi malim, quam αὐτῷ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quae viri docti est coniectura. VALCK.

42. ἀλλ' ἥδη ἴημι) Quod sequitur ἡ ἐμὲ, loco ἴημι, in scriptis quibusdam, explicat vir *Celeb.*, sed ita ut indoctior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitror. WESS. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, *Gronovius* dederat, ἀλλ' ἥδη ἡ ἐμὲ etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens *Wess.* ἴημι revocavit, pro εἶμι cum *Reiskio* accipiens, neque ullam de bonitate huius scripturae dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in *Var. Lect.* ad h. l. scripsi; quod vitiosum esse pulcre ipse *Wess.* intellexit. Caeterum, quae ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἡ δὲ ἐμὲ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἐποίητο) Nihil in dictione desidero: namque κοῖτον ἐποίητο, loco ἐφίετο, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex *Vit. Homeri* c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτοῦ ἐποίησατο. Quo in genere κοῖτον et κοίτην non differre

ex lib. V. 20. constat. In consequentibus [lin. 7.] Σὺ δὲ καὶνος εἰς ὃ etc. irato bene congruit. WESS.

10. καταπροΐξαι) Laurentii *consideras* per editiones male vagabatur. Vide *Valckenarium* ad lib. III. 36. WESS.

CAP. XVIII. 2. Θερμοῖσι·σιδηρίοισι) Sic optime Arch. Ὀβιλοὶ σιδήρειοι lib. II. 135. pristinum non adiuvant. Σιδήρια enim sunt *ferramenta* lib. III. 29. IX. 36. Platoni Gorg. p. 300. etc. WESS.

Ibid. Θερμοῖσι·σιδηρίοισι) Scribendum σιδηρίοισι. Nam ἡ σιδηρουργία, σιδηρίον dicebatur; *ferramentum*, σιδήριον. σιδήρια λθουργικὰ habet Pollux VII. 125. et τοιχωρύχων σιδήριον. Suidas: Σιδήριον, τὸ μικρὸν, ὑποκαριστικῶς διὰ τοῦ ι. Herod. IX. 36. ἰσχυρὸς κως σιδηρίου ἐκράτησε. Quod sequitur [lin. 3.] Ionicum ἀμβώσας, restituendum arbitror in libello de Syria Dea inter Lucianos T. III. p. 471, 88. pro θαμβώσας: illinc receptum fuit in Indicem Graecis inusitatum θαμβώσω. VALCK.

6 seqq. εἷς ἀνθρώπος ἰδὼν ἤδη etc.) Ubi descripsit ista Stobaeus p. 150. cepit multo rectius pleraque Gesnerus quam ceperat Valla, turpiter hallucinatus in vicinis. μεγάλας πεινῶντας πηγύματα ὑπὸ ἡσσόνων, vel potius ἰσσόνων, optime H. Steph. interpretatur. [sub Hessonibus scripserat Valla.] Ista proximum accedit hoc Thucyd. II. c. 98, 6. πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἦδη ἔπαιον ὑπὸ ἑλασσόνων τῇ ἀπειρίᾳ, ἔστι δὲ αὐτὰ καὶ τῇ ἀτολμῇ. In proximis, τῇ ἡλικίᾳ εἵκειν [lin. 8.] longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. σὺ μὲν, ὦ πατήρ, εἶπες τῇ ἡλικίᾳ. Ibi de patre sene Macedo loquitur Alexander; hic Artabanus fratris filium Regem τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ εἵκειν, prorsus morem gerere nolebat iuvenilis aetatis cupiditati, qua coecatus amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, ὡς κακὸν εἶναι τὸ πολλῶν ἐπιθυμεῖν. Εἵκειν in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cedere. Achilles Homero pingitur ut leo, μεγάλην τε βίην καὶ ἀγῆνορι θυμῷ Εἰξας, Iliad. ω. 42. Eustathius, Istis, ait, εἵκειν δοκεῖ ὅσα καὶ διασπένται ἐγκλινομένοις αὐτῷ. Eurip. Helena vs. 79. Ἡμᾶρτον ὄργῃ δ' εἶξα μᾶλλον ἢ μ' ἐχρῆν. εἰκοντάς κατὰ Plato- ni restituit H. Steph. Schediasm. l. c. 23. VALCK.

13. ἀτρεμίζοντα) Bellis supersedentem; qua quidem mente principes ipsi se et cives beare solent. Κύρον εὖ καὶ ἀτρεμίζοντα.

bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Iud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. A. ἐν μέρει δ' ἀτρεμίζοντες ἰτοιμότερα καὶ εὐκνητότερα τὰ τοῦ σώματος ἰσχυροὺς μέρη. WESS.

[14. Ἐπεὶ δὲ δαιμονίῃ τις γίνεται ὁρμή) Totam istam historiolum quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tantà cum gravitate ac sine ulla suspicionis significatione narrantis. Sed haec quidem, ut alia nonnulla, condonemus viri alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

16. Φθορὴ τις καταλαμβ. θεήλατος) Illa Φθορὴ θεήλατος, sed Persas [non Graecos] adflitura, tragica Aeschyli dictione pingitur in Pers. vs. 102. etc. WESS.

[21. θεοῦ παραδιδόντος) Conf. V. 67, 13. S.]

CAP. XIX. [6 seq. μετὰ δὲ etc.) Quid sit quod adiciat evanuisse dein coronam, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis-ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτη πλήρη) Testis Thucydides est lib. I. 18. decimo a Marathonica pugna anno Xerxem expeditionem in Graecos suscepisse. Plato lib. III. de Leg. p. 698. c. σχεδὸν δέκα ἔτησι, decem ferme annis, ante Salaminium praelium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disiungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. Herodoti calculos nos subducemus. Apparatum Darii ad novum in Graecos bellum triennalem signavit c. 1.; adiungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Aegyptios descivisse; tum proximo ab eorum defectione Darium diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a praelio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Graecum bellum rebus absumti: πέμπτῳ δὲ ἔτι, volente sive procedente anno quinto, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidem hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum pro-

ficiscitur c. 37. Unde consequens videtur, ut pro *Herodoti* rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Graecosque. Certe *Iuliani* Imp. Or. I. p. 42. c. χρέος ἰσῶν οὐκ ἐλάσσω δίκαια, a Xerxe in belli adparatu insumtus, nunquam procedet, nisi Darii quinque anni auxilio veniant, ex doctissimorum virorum *Petavii* et *Spanhemii* censura. Iunge *Duker.* ad *Thucydid.* I. 18. et, quem ille merito laudavit, *H. Alphenium* in *Commentar.* *Chronolog.* ad *Danielis* cap. ix. Part. III. c. 3. *WESS.*

3. πίμπτῃ δὲ ἔτι ἀνομένῳ) *Arch.* ἀναισιμονίῳ laudibus *Th. Galeus* et *Ioseph. Wasse* (*Indicis* *Thucydidei* voc. Χῆρ.) ferunt, restitutumque optant. Erit profecto Ionicae speciei, modo ἀναισιμονίῳ formetur; hic valere utrum queat, dubito valde. Ἀναισιμονῆσθαι locum sibi capessit in rebus temporeque absolutis, veluti II. 31. οὔτοι γὰρ συμβαλλομένη μῆτις εὐρίσκονται ἀναισιμονούμενοι ἐξ Ἑλεφαντίνης πορευομένης εἰς τοὺς Ἀυτομόλους; hi enim quatuor menses computanti reperiuntur absoluti, ex Elephantina ad Automolos profecto; et saepe alias apud *Portum*. Atqui annus quintus Xerxis procedebat duntaxat, ad finem nondum devolutus; τέσσαρα ἔτι πλήρη, pleni quatuor anni, qui antecedunt, ita rem habere, clamant. Ἀνόμενον itaque ἔτος est volvens, cuius anni principio Xerxes expeditionem orsus fuit. Tale νέον ἡμπετος ἀνομένοιο, inchoante die, *Apollon. Rh.* II. 496. III. 1339. et ἦνετο τὸ ἔργον *Nostri* I. 189. et VIII. 71. in opere, quod continuo procedit et porrigitur. *Homerus* *Iliad.* K'. 251. et *Eustathius* consimiliter. *WESS.* — Ἀνταί apud *Homer.* I. c. τελεῖσθαι interpretatur *Eustathius*. Hoc loco ἔτι ἀνομένη anno in-eunte reddiderat *Valla*, quod et *Wess.* cum aliis in lat. versione tenuit: equidem exeunte cum *Porto* posui; malim vero, ex eiusdem *Wesselingii* monito, volvente poni, sive, quum vero quintus ageretur annus. *S.*

Ibid. πίμπτῃ δὲ ἔτι ἀνομένῳ) Hinc *Hesych.* Ἀνομένη, ἀνομένη: vetus ista verbi forma sic semper apud *Hesych.* redditur per alteram usu receptam, in Ἀνταί Ἀνότος Ἀνών Ἦνῳ etc. *Suidas*: Ἀνοίς, ἀντὶ τοῦ ἀνύοις, Φρίνιχος. Vid. *Eustath.* in *Hom. Od.* β'. p. 80, 2. [p. 1334. ed. Rom.] et *Miscell. Observ.* V. p. 95, 96.; sed quod illic vir *Eruditi*ssimus *Xenophonti* tribuit ex *Suida*, id ego velut minime *Xenophonteum* *Suidae* libenter reliquerim: habet et *Hesych.*

Callimacheum Ἀθη, et bis ἄνυσιν interpretatur. VALCK.

11. μήτε τὸν Μυσῶν etc.) Si τῶν Μυσῶν volueris, oratio pendebit ex superioribus κατὰ τὰ λεγόμενα, tum, ut Arch. τῶν πρὸ τῶν Τρ. γενομένων: quibus equidem non capior. τὸν Μυσῶν innuit στόλον. Mox διαβάντες τὴν Εὐρώπην [lin. 13.] expedire vir Celeb. nititur; qui si cogitasset ultimam vocis praecedentis syllabam, uti saepe factum pulcre noverrat, praepositionem ἐς devorasse, arcessitam haud probasset explicationem. Praepositio in huiusmodi transitu non spernitur lib. IX. 6. 113. etc. *Teucrorum Mysorumque in Europam traectum* repetit lib. VII. 75. WESS.

14. τὸν Ἰόνιον πόντον) Sic recte Aldus olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non nescio Cl. Marklandi observata ad *Maxim. Tyr. Diss. XXXIX.* p. 723.; certum tamen durat, veterum plerosque et soluta et ligata oratione Ἰόνιον πόντον sive πόντον et κόλπον maluisse. [Conf. ad *Appiani Prooem.* cap. 3. olim a nobis notata.] Mox τοῦ πρὸς μεσσαμβρίας, [lin. 16.] refingitur docti coniecturā viri τοῦ πρὸς Σαλαμβρίας, et auctoritate quidem *Tzetzae Chil. IX. vs. 707.* Peneum, Onochoumque et Sperchium amnes *Salambriae* titulo a barbaris ferri, proidentis. Mihi talis opinatio errans est et vaga. Sequentia [CAP. XXI. 1.] scribi cuperem, αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ αἱ ἑτεραι πρὸς ταύτῃσι γινόμεναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' εἰ *Med. Ask.* ab aliis proscribitur. Sequar proinde Codicum plurium consensionem. WESS. — Vide *Var. Lect.* Ad οὐδ' εἰ ἑτεραι commodè intelligetur verbum εἰσι. S.

CAP. XXI. 1-3. Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' εἰ etc.) Scriberem literis quae male videntur repetitae deletis: Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ ἑτεραι πρὸς ταύτῃσι γινόμεναι στρατηλασίαι, μὴς τῆςδε οὐκ ἄξιαι. Delendum articulum [ante στρατηλασίαι] censuit et *Reiskius.* οὐδ' εἰ ἑτεραι prodierat ex *Med.* Reliquae στρατηλασίαι πρὸς ταύτην μὴδὲν ἰφαίνοντο, sive μὴς τῆςδε οὐκ ἄξιαι, indignae sunt, quae cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab Herodoto μὴ τῆςδε οὐκ ἄξιαι συμβληθῆναι εἰς. Utriusque usus exempla collegit ex *Herodoto Raphelius* in *Ep. ad Rom. VIII. vs. 18.* VALCK.

4. κοῖον δὲ πινόμενον μιν ὕδωρ οὐκ ἐπίλυσι;) Voculam μιν ex cod. *Med.* interiecit *Gronov.* In ceteris illa Codicibus si non legitur, neque hic videbitur requiri. *Demosth. c. Polycl.* p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπίλυπιν. Sic saepius *Herodot. T. VI. P. I.* T

apud Herod. simpliciter legitur: *aqua ἐπίλυσι, defecit; et ἐπίλυσι τὸ βέθρον*, ubi *flumina Persis* narrantur *epota*. Aristid. T. I. p. 223. τὰ ἐκείνων βεύματα - - ὑπὸ Εἰρήνῃ πάντα ἐπίλυσι. Diodor. T. I. p. 407. [lib. XI. c. 5.] Φασὶ τοὺς αἰνάνους ποταμούς διὰ τὴν τοῦ πλῆθους συνέχειαν ἐπίλυπιν. Huius rei praeter ceteros Poëtae quoque Latini meminerunt. VALCK. — Licet absolute alibi ponatur verbum *ἐπιλύειν*, percommode tamen etiam pronomen *μιν* locum suum hic tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. καὶ τοῦτο μὲν, ὡς προσπασιάντων etc.) Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: *quae triennio superiore praeparata erant*; alius, *eaque triennio praeparata* etc. Utrumque a Scriptoris instituto longe, nec *Pavium* fugit, aberrat. Oreditur enim hic moliminum contra Graecos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo excruisse, illique a continente avellendo iam ante triennium operam fuisse inpensam. Errant ergo, qui tres hos annos eodem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 20. uti *Dodwellus* Annal. Thucyd. p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hi intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut τοῦτο μὲν novam periodum, non excipiente τοῦτο δὲ, inchoet, uti lib. VI. c. 125. WESS. — Verba ista Καὶ τοῦτο μὲν etc. perperam vulgo superioribus ita iuncta erant, ut non modo eadem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verbis Ὁ γὰρ Ἄθως (lin. 9.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam *Wess.* in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam Τοῦτο μὲν utique non semper excipit τοῦτο δὲ, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque τοῦτο μὲν saepe idem fere valet ac πρῶτον μὲν, *primum quidem*, vel, *ut ab hoc incipiam*. Itaque illi τοῦτο μὲν, quod lib. VI. c. 125; 3. legitur, respondet Μετὰ δὲ, initio capitis 126. Ad τοῦτο μὲν, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 6. ἢ δὲ αὖ etc. Lib. III. c. 108. habes lin. 8. τοῦτο μὲν, ad quod paullo post (lin. 13.) refertur ἢ δὲ δὴ λείψαν. Hoc loco, in quo versamur, ad Τοῦτο μὲν, a quo incipit nar-

ratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25. Ταῦτα μὲν νυν οὕτω ἐποίησ' περισκεινάζετο δὲ καὶ ὅπλῃ etc. S.

5. ἄρυστον ὑπὸ μαστίγων) Atrocitatem, qua ὑπὸ μαστίγων fossores operi admovebantur, *Plutarch. Anim. Tranq.* pag. 470. E. iure taxavit; eadem infra cap. 56. WESS. — Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστίγων διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse *flagellis coactos*: explicat ipse *Herod.* cap. 103. ἵσταν ἀναγκάζμενοι μάστιγι ἐς πλεῖνας διαστάσεις ἰόντες. In praelio Persarum duces secundum *Herod.* ἔχοντες μάστιγας ἐμβάπιζον πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαστίγων, pugnarent. Legitur illud ipsum in *Xenoph. Cyr. 'Av.* III. p. 184, 4. ἔβηλλον, ἐσφενδύον, ἐτόξινον ὑπὸ μαστίγων: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. [Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrum?] *Herodotea* comparat ibi *Hutchins.* p. 244. Illinc paululum distant, quae plurima dantur similia: *Xenoph.* p. 270, 22. τὰ τεύχη κατέκαπτον ὑπ' αὐλητῶν. *Cicero de Lege Agr.* c. 34. *hostiae* --- ad praeconem et tibicinem immolabantur. *Thucyd.* V. p. 360, 81. χωροῦντες --- βραδείως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. *Herod.* I. 17. Alyattes ἐστρατεύετο ὑπὸ σφίγγων τε καὶ πηκτῶν. Πίνυν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος est in *Aristoph. Acharn.* vs. 1000. ἄδων ὑπ' αὐλητῆρος *Archilochi* in *Schol. ad Aristoph. Av.* 1426. Alterius casus exempla dedit *T. Hemsterh. ad Lucian.* p. 355. VALCK.

7. Βουβάκης) Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 136. Ἀρταχάκης, *Tzetzae* Ἀρταχάϊος, erronee, patre-ne *Artaeo* an *Artachaea* fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. *Artaei* redibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quae mox de *Atho*, a Scholiaste ad *Iliad.* ξ. 329. exscripta fuerunt. WESS.

16. αἱ δὲ ἐν τῷ Σάμῳ) Unde *Valla* ἐν τῷ, extra, acceperit, ignoro. Sane, *Andriorum* colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem *Athon* eiusque oppida amplexi; itaque, quod *Thucydides* IV. 109. et ipsemet *Herodotus*, indicat, eadem fossā a continente fuit dissecta. Urbium in *Atho* Ἀκρόθων [lin. 18.] recte Codices edunt, praeunte *Thucydide* et *Steph. Byz.* ubi *Holstenius* bene. Placet quoque Ὠύσος [lin. 19.] ex eodem *Attico* scriptore et *Plinio* *Hist. Nat.* IV. 10. De fossa, cuius nulla nunc vestigia, erudite *Is. Vossius* ad *Melam* lib. II. 2. fin. WESS. — Easdem urbes memorat *Thu-*

cyd. IV. 109. Σάνην μὲν --- παρ' αὐτὴν τὴν διώρυγα, --- γὰς δὲ ἄλλας, Θύακον, καὶ Κλιωνᾶς, καὶ Ἀκροβάτους, καὶ Ὀλόφυζον, καὶ Δίων, αἱ οἰκοῦνται ξυμμίκτοις ἔθνεσι βαρβάρων διγλώσσων. Ibidem ἡ διώρυξ dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλέως διώρυγμα. In *Aeliano de Nat. An.* XIII. 20. scribendum arbitror: ἐνθά τοι καὶ ἡ τοῦ Πέρσου φαίνεται διατομή, ἣ δίδταμε τὸν Ἄθω. VALCK. — Descriptionem isthmī a Darii perfossi, quo mons Athos continenti olim iunctus erat, hodieque rursus iungitur, recenti aetate dedit ill. Comtes de Choiseil-Gouffier in *Voyage pittoresque de la Grèce*, T. II. Part. I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscæ illius fossæ vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 19. ἀγορὴ τι ἐγένετο καὶ πρῆτῆριον Attigit ista *Casaub.* in *Polyb.* p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capienda intelligeretur, adiecit καὶ πρῆτῆριον. Errorrem *Vallae* [praetorium intelligentis] P. Leopard. iam correxit, *Em.* VIII. c. 1. Moeris: Πωλητήριον, Ἀττικῶς πρατήριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωλητήριον dicebatur. Miror quod scribit *Herod.* I. 153. οἱ Πέρσαι ἀγορῇσι οὐδὲν ἰσθᾶσι χρῆσθαι, οὐδέ σφι ἐστὶ τοπαράπαν ἀγορὴ: et verius opinor quod *Xenophon* tradidit *Kyr. Παιδ.* p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus secernitur, ubi essent τὰ ὄνικ et οἱ ἀγοραῖοι. In illud autem πρῆτῆριον secundum *Herod.* εἶτος πολλοὶ ἰφοῖτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀλληλεσιμένους: comportabatur, recte *Valla.* *Xenoph.* p. 253, 39. ὅθεν καὶ ὁ κατὰ Θαλατταν εἶτος Φοιτῆ. *Andoc.* p. 22, 17. οὐ μάλλιν ἐκ Κύπρου εἶτος ἤξιν ἐνταῦθα. VALCK. — Ἀγορὴ τι καὶ πρῆτῆριον dixit *Herodotus* per figuram ipsi familiarem, quam ἐν δια δύοῖν vocant Grammatici: adiecto vocab. καὶ πρῆτῆριον declaratur qualis intelligatur ἀγορὴ, scil. τῶν ὀνίων, τῶν πιπρασκομένων, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 2. μεγαλοφροσύνης εἶνικα) Ubi montem sua quidem opinione perfossum scribit *Aristides* πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως μάλλον ἐπιθυμίαν ἢ χρεῖαν, in *Themist.* T. III. p. 297. Scholiasta Mstus hunc designavit *Herodoti* locum: ἐπιθυμίαν μᾶλλον ἢ χρεῖαν εἶπεν, ὅτι ἡδύνατο ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω περιπλεῦσαι, καὶ οὕτως ἐλθεῖν· νῦν δὲ ὠρύξας (ὠρύξει) τὸν Ἄθω κατὰ πῆρ ἐπιθυμίαν πληρῶν τοῦτο δὲ παρὰ Ἡροδότου ὠφέλιμα λέγει γὰρ ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Ξέρξης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρεῖαν. VALCK.

4 seq. μηδὲνα πόνον λαβόντας) Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw μηδὲνα πόνον λαχόντας, nullum transitum nactus, fingebat; cui nihil rescribo. Verba comparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi iugum trahere, multo maior fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto coenoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt; et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero expectari non potuit? Hesychius διερύσαι explicat hoc ex loco διαστῆσαι, διελκύσαι: quod Gronovius, praeclare in his occupatus, perspexit. Tali in re διελκύσαι τὰ σκάφη Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius διῶσθαι et ὑπερσθῆναι lib. IV. 19. Pertinet hūc Suidae observatio in Ἰσθμῷ, ad quam nonnihil L. Kusterus offendit in Comici Thesmophor. vs. 654. Mox διαστεινύσας optime Eustath., quemadmodum II. 158. WESS.

5. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διερύσαι) Postremum, Hesychio redditum διελκύσαι, Gronovius recte Herodoto restituit; cui praeter εἰρύσαι, trahere, et διερύσαι, adhibentur verba ἀπέρύσαι (τὰς νῆας, p. 545, 8, 16. [IX. 96, 16. et 97, 6.] vulgo ἀνελκύσαι τὰς νῆας) ἐξερύσαι ὑπεξερύσαι ἐπυρύσαι κατέρύσαι et παρερύσαι. Res ipsa, cuius hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum iuga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διερύσαι: ναὺν διελκύσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφέρειν τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμέρας τῶν πᾶν dixit Thucyd. p. 511, 91. [VIII. 8.] ubi vs. 73. legitur ὑπερνεγκόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. [IV. 8.] Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis Wess. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. viā, quae in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustris transvectae sunt naves. VALCK. — Facile adparet, ad τὸν ἰσθμὸν ex consequente διερύσαι intelligendam διὰ praepositionem. S.

CAP. XXV. 2. παρισκινάζετο δὲ καὶ δπλα) Med. et aliorum παρσκιναζοντο habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structurae, et in Diodor. saepe, lib. I. 93. [Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, praeter con-

suetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter aliàs apud Nostrum reperitur. At h. l. ὄπλα non est nominativus casus: παρεσκευάζτο (activa notione) scil. Xerxes, paravit, confici iussit.] ὄπλα sunt rudentes, τὰ κατὰ τὴν νύκιν σχοινία, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano docentibus; et βύβλινα, non sirpes, uti Valla, nec iuncea; sed ex byblosive papyro, quomodo c. 36. et Eustalh. Perieg. vs. 912. WESS.

8. πορθμυῖσι Non repudio πορθμυῖσι Arch. fortasse (etsi neglectius in linguae Thesauris) unice verum. Nostro πορθμυῖα, traiectus, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. Callimacho, naulum, Fragm. CX. Πορμυῖα tamen pontones in Diodori XIV. 74. Sicuti πορθμῖς autem, ita nihil praefert πορθμυῖς nisi legitimum. Ceterum ἄλλων ἄλλη, uti schedae, respicit σῖτον ἀλλοτριμένον c. 23. unde iustissimum [lin. 9.] τὸν δὲ ὧν πλεῖστον, cui in tanta Codicum discordia principatum concessi. Reiskii coniectura eodem tenebat. WESS.

CAP. XXVI. 12. καὶ ἱέρην οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαϊάνδρου) Apposite Cl. Adreschius, οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαϊάνδρου nimirum πηγάς. Pausanias [II. 10.] Corinth. p. 135. τὰ δὲ οἱ, paederoti herbae, φύλλα ἐλάσσονα ἢ Φηγοῦ, μείζονα δὲ ἱέρην ἢ πηλοῦ. Longe gravius huic inflicto loco vulnus, si olim [lin. 13 seq.] ex Cl. Salmasii coniectura ad Solin. p. 580. seqq. ἱὸν Μαρσύης, ὅς καταβήκεται ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τῶν Κιλ. scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii Catarractae: Marsyae praeterea fontem ex summo montis caesumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quae Curtii initio lib. III. verba. Sic fere Gronovius, Salmasiana utroque pollice premens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. Marayam novit Herodotus lib. V. 118. qui cum Celaenis praecipite cursu rueret, a civibus Καταβήκεται iusto titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad Strabon. XII. p. 865. [p. 577. éd. Cas.] magno Viro. De fontibus in ipso foveo, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγορῆς, res difficilior. Xenophonem Ἀναβ. I. p. 10. si audimus, scaturiebant illi ἐπὶ τῇ ἀκροπόλει, sub arce, propter magni Regis regiam, immo ἐν τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti Salmasiani, τὰ βασιλείων, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi

nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, τὰ βασίλεια et ἀκρόπολιν, disertim secernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio περὶ τῆς ἄκρης τῶν Κιλαυνίων disputatio. Iam ad fontes Marsyae regia cum fuerit, absonum-ne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. WESS. — Nil opus esse ut l. 12. cum Abreschio ἐλάσσονος pro ἐλάσσονος corrigatur, recte Schaeferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmo vocolae ἡ post comparativum agitur. S.

16. Μαρσύειω ἀσκή) Xenophonti δῆγμα, Aeliano Var. XIII. 21. δορά, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyae pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσκὸν ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophontem Ἀναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀσκέω usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετήν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyae, desinat, sed in virtutem. WESS.

15 seq. ἐν τῇ καὶ - - - Μαρσύειω ἀσκή) ἐν τῇ πόλει ἀνακρέμαται) Qui vicina docte tractavit, Salmasium in Solin. dum saepius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ - - - ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyae cutis in illa urbe suspensa est, ad Aeliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyae pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figuratè vocatur θύλακος et ἀσκή, sed quod notum esse scribit Perizon. vereor ut probari possit. Sequitur, ut saepe, Perizonium Hutchins. ad Xenoph. Κυρ. Ἀν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου? Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus ἐν τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti Ἀναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celaenis ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει - - - ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδίδει Μαρσύαν νεκρῶσας, - - - καὶ τὸ δῆγμα κρεμάσαι ἐν τῇ αἵτρῳ, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arcis apud Herod. mentio iam praecesserat; nam non

dubito quin pro ἀγορῆς [lin. 14.] recte correxerit *Salmas.* ἄκρης: ut flumen Marsyas magno dicatur *aquarum-streptu* ἐξ αὐτῆς τῆς ἄκρης τῆς Κελαινέων ἀνατίλλων. Tum scripsisse *Nostrum* suspicor, ἐν τῇ (scil. ἄκρῃ, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Σειλλοῦ Μαρσύω ἀσκὸς ἀνακρίμαται. Voce ἄκρης in ἀγορῆς depravata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, ἐν τῇ πόλει. VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθιος) *Stephano* in Πυθίοποις et *Plutarcho* *Virt. Mulier.* p. 262. Πύθῃ; audit, *Plinio* *H. Nat.* XXXIII. 10. *Pythius Bithynus*, non bene: fuit enim *Lydus* domo, ditissimus quidem, sed pariter miserrimus. Plura *Holstenius* et *Harduinus*, et de aurea platano ac vite *B. Brisson.* *Regn. Pers.* l. 77. *WESS.* — *Herodotum* sequuti *Pythium* vocant *Seneca*, *Tzetzes*, *Eustathius*, *Suidas*. [*Suid.* in Ἀπαρτίαν.] Πυθίας dicitur in *Schol.* msstis ad *Aristidem*; Πύθῃς *Plutarcho* de *Virt. Mulier.* p. 262, 263. et *Polyaeno* VIII. 42. Non ille tantum ἐξείνιστε τὴν βασιλείω στρατιὴν πᾶσαν ξινηλοῖσι μεγίστοις: sicut *Λυσίβειδης* teste *Diodoro* XI. 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ἅπασαν εἰστικαῶς: sed *Lydus* etiam *Pythius*, secundum *Nostrum*, *Xerxis patrem* *Darium* [lin. 9.] ἰδωρήσατο τῇ πλατανίστῳ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀμπέλῳ. De *Xerxis* loquens expeditione *Aristid.* in *Panathen.* p. 223. Εἰ δ', inquit, ἐπιθυμήσειε σκιᾶς, δένδρον ἢ αὐτῷ χρυσοῦν ἢ σκιᾶ. *Schol.* Ms. in *Cod. clar. Pet. Burmanni* Sec. λέγεται ὅτι πλάτανον εἶχε χρυσὴν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος συσκιάζουσαν αὐτόν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ἢν παρίσχεν αὐτῷ Πυθίας ὁ Λυδός. Neutrum tradit *Herod.*, quem sequitur *Tzetzes* *Chil.* I. 925. De aurea vite et platano vid. praeter *Brisson.* *Celeberr. Wess.* ad *Diodor.* [XIX. 48.] T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 9. ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας) *Lincola* vel praetermissa vel loco non suo posita peperit errorem in *Edd.* *Eustathii* ad *Hom. Iliad.* β'. p. 277, 31. [pag. 566. ed. Rom.] *Pythius* illic habuisse legitur ἀργυρίου μὲν τάλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων *Δαρεικῶν* μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδιούσας ἑπτὰ χιλιάδων: ex *Herod.* *Tzetzes* memorat *Chil.* I. vs. 927. δισχιλία μὲν τάλαντα ἀργύρου ἀνεργάστου: scripserat *Eustath.* ἀργυρίου μὲν τάλαντων δύο χιλιάδας. Quae quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδες literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo: β. δύο χιλιάδες. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic

remanserunt errores. *Stater aureus*, sive *Δαρεικός*, valebat *ἑξήκοντες δραχμαὶς ἰσῶσι*, sex adeoque florenos: vid. *I. Perizon.* ad *Aeliani* Var. I. 22. et IV. 27. Drachmae 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses *Callias διακοσίων ταλάντων ἱμνησάτο*, teste *Lyzie* Or. XIX. p. 349. [p. 649 seq. ed. Reisk.] *Pythius Herodoti* talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex aurifodiis; et metalla tanto studio coli voluit a servis, ut agrorum necessaria cultura negligeretur, testibus *Plutarcho* et *Polyaeno*; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista iam ante retraxerat insania, quam evenirent hic *Herodoto* narrata; ut adeo *Xerxi* dicere potuerit, [lin. 12.] αὐτῷ δέ μοι ἀπὸ ἀνδραπόδων τε καὶ γεωπέδων ἀρκίῳ ἔστι βίος: quae verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. *Dissert. Herodot.* clar. *Wess.* p. 87. VALCK.

12 seq. ἀπὸ --- γεωπέδων ἀρκίῳ ἔστι βίος) *Laurentii atque ex agricolis* ansam *Porto* aliisque dedit *γεωπόνων* refingendī. *Suidae* *Γεωπός*, ὁ γεωργός, si *γεωπούς* foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραπόδων numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolae et glebae adscripti. Praestat ducibus msstis uti, et *γεωπέδων*, utpote pristini scripturae propius, amplecti. *Γήπεδα* sive *γῶπιδα*, *Hesychio* χωρὰ, κτήσεις, sive fundi; pariterque *Harpocrati* ac *Suidae*: ἐκ his et mancipiis *Pythio* ἀρκίῳ βίος, victus uber: hoc enim accessorium schedae postulant, depositumque antea fuit lib. I. 31. *WESS.* — Placuit diminutivum *γεωπεδίων*, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 14. ἀπαρτιλογίη) Est ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμός, sive λόγος: hinc enotarunt Grammatici: vid. clar. *Io. noster Alberti* ad *Hesych.* in voce. *Sequentia*, [l. 15.] κέκτησθαι αὐτὸς τάπερ αὐτὸς ἐκτήσατο, reddi debebant, et solus possideto, quae tutemet tibi parasti. Notam verbi κτάσθαι vim exemplis adfirmarunt *G. Raphael.* ad *Lucae Ev.* XII, 12. et *I. I. Wetsten.* ad *Matth.* x, 9. *Euripidis* ex *Inone* fragm. apud *Stobaeum* p. 511. sic commode restitui poterit: Κέκτησθαι δ' ἐβῶς ἂν ἔχῃς ἀνὴρ ψόρου, καὶ σμικρὰ σώζων (τοῦνδικον εἶβαν πρέπει.) Μὴδ' ὡς κακὸς ναύκληρος, εὖ πράξεις ποτὶ Ζητῶν τὰ πλείον' εἴτα πάντ' ἀπωλίσσης. Versu secundo pro vulgatis,

τῶν τε δὲ σίβειν πρ. Grotius posuerat οὐνεκ' εὐσιβεῖ πρ. VALCK.

CAP. XXX. 4. ἐς Κολοσσάας, πόλιν μεγάλην) Xenoph. Ἀναβ. I. p. 10. ἐς Κολοσσίας (Κολοσσάας) πόλιν οἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην. Male ergo Codd. nonnulli μεγάλης titulum urbi negant. *Lycum*, [lin. 5.] in terrae voraginem semet mergentem et emergentem iterum, describit Strabo XII. p. 867. v. [p. 578. c. ed. Cas.] WESS.

[9. ἐς Κούραα πόλιν) Eadem videtur urbem dicere quae Κούραα apud Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV. 663. c. S.]

CAP. XXXI. 6. παρὰ Καλλάτιον) Non debuerat Cl. Galeus, ex vitioso Arch. Καλλάτιον, reformare Καλλατίαν, urbem longissime in Thraciae fines remotam. Stephani Καλλάτιος, πόλις Λιβύης, Ἡρόδοτος ἐβδόμη, hinc descendit; sed pravatum, et Nostri praescripto, quod Ortelius perspexit, sanandum. Δημιουργοὺς, mellificantes, attigit etiam lib. IV. 194. WESS.

8. εὐρε πλατάνιστον, τὴν κάλλος εἶναι etc.) Velut ἱεραστής, secundum Aelian. Var. II. 14. Xerxes ἐξῆψεν αὐτῆς κόσμον πολυτελῆ, στρεπτοῖς καὶ ψελλίοις τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελεδωντὸν αὐτῇ κατέλιπον, ὥσπερ ἱρωμένη Φύλακα καὶ Φρουρόν: ubi notant Scheffer. et Kühn. *Platanum* dicitur Herodoti Xerxes [lin. 9.] μελεδωντὶ ἀθανάτῳ ἀνδρὶ ἐπιτρέψας. Ex Brissonio praesertim de Regn. Pers. I. p. 165. (conf. notata ad Diodor. I. p. 409. et ad Hezych. in Ἀθάνατοι:) notissima quidem illa cohors decem millium lectorum equitum; quos *immortales*, ἀθανάτους, cur vocaverint Persae rationem pandit Herod. VII. 83. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum ex istis, quem huic arbori servandae custodem constituit Xerxes, hic ab Herodoto dici ἀθάνατον ἄνδρα. Scripserat-ne fortasse μελεδωντὶ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἐπιτρέψας? sic custodiendam demandasset uni ex *Immortalium cohorte*: unus ex istis vereor ut usquam Graecis dicatur ἀθάνατος. Themistio dicitur τις ἀθάνατος ἀριθμὸς ἀποθησκομένων στρατιωτῶν, II. p. 36. c. Iuxta Pausan. VI. p. 464. Polydamas in Perside κατὰ πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων ἀριθμὸν τρεῖς, ἀθροὺς οἱ μονομαχῆσαντας ἀπέκτινεν: non utique scripisset Pausanias Polydamanta Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀπέκτιναι. VALCK. — Ἀθάνατον ἄνδρα hic dicere videtur, cui etiam nunc vivo successor est designatus, qui in mortui

aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8 seq. *δωρεσάμενος κόσμῳ χρυσίῳ*) Nimium Tzetzae ad Lycophron. p. 142. καὶ Ἡρόδοτον ἐχρύσωσιν αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος, decepti aurea platano c. 27. Idem Io. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. v. ubi felix memoria Montfauconium destituit. Cautior et copiosior Aelian. Var. II. 14. Μελιδωνὸν ἀθάνατον platani explicabit Noster c. 83. inferius. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 7. οὐκ ἔπειψαν Δαρίῳ) Adscisci poterit ἔδοσαν: alterutrum sane ex glossa est. Δεῦμα et πίμπιν hoc in genere variantur. Confer lib. IV. 127. et 131. [Vide Var. Lect.] Cur autem Xerxes nullos Athenas et Spartam ad petendam aquam et terram ablegaverit, docetur c. 133. WESS.

CAP. XXXIII. 3. Μαδύτου) Absurde Valla atque Arch. Ἀβύδου. Madytus et Sestus, Chersonesi urbes, recte iunguntur: immo vero hinc Madyti ad Hellespontum positio, quae Cl. Cellario Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem Valla cum Arch. et Vind. ἀκτὴ τραχὺς, [lin. 4.] ora salebrosa. Memini ἀκτὰς λεπταὶ τῆς ἡπείρου lib. VIII. 107.; neque infitiabor adeo, παχύν dici quoque posse. At tractui isti sollemne id cognomen ex Tzetze ad Lycophron. pag. 141. γιγυροῦν ἐπέμψθησαν τὸν Ἑλλήσποντον περὶ τραχεῖαν ἀκτὴν λεγομένην, μεταξὺ Σηοῦ καὶ Μαδύτου, non Ἀβύδου, ut vulgo. WESS.

8. ζῶντα πρὸς σκίδα προσπασσάμεναι) Infra IX. 119. Artaycten σκίδα προσπασσάμεναις ἀντιμέμναν: id est πρὸς σκίδα πασσάμεναις. Nostro loco πρὸς σκίδα διαπασσάμεναι legisse videtur Eustath. ad Od. χ'. p. 780, 28., ubi ex Loxico veteri Σανὶς esse dicitur, ἐν ᾗ τοὺς κακουργούς ἴδουν. Hesyech. Σανὶς --- τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ: spectant ista locum Aristoph. Thesm. vs. 937. In eiusdem Pluto legitur vs. 944. πρὸς τὸ μέτωπον --- Ὡς περ κοτὶν προσπατταλίσω τούτωι: ad frontem, (calceos) tanquam ad oleastrum, clavis affigam huic: Berglerus. Hegenippus in Adelphis apud Athen. VII. p. 290. E. πρὸς τὴν θύραν, Ἐστῆς ἀχάνης προσπατταλινμήης, Ἀφῶνος ἀχρὶς αἶν etc. Eiecta voce Ἀφῶνος, ex inter-

pretamento voci ἀχανής olim adiecta, scribendum: Ἀχαρὶς γ' αὐτὸν *etc.* sic suus versui constabit modulus. Herodoti Ἀπαικτες, praeter cetera flagitia, in Protesilai templo, [lin. 9 seq.] ἀθέμιτα ἔρδισκε. (ἐν τῷ αὐτῷ quippe γυναιξὶ μισγόμενος, IX. c. 115.) Vocem istis olim interiectam ἔργα recte Gronov. omisit: ἀθέμιτα mutari non debuit: VIII. cap. 243., μηδὲ ἀθέμιστα ἔρδειν παραινέει: ubi ex Arch. enotatum, ἀθέμιτα ἰζέειν. Ad istam normam alibi scripsit ἀχάριτα παθήματα, et δῆμον συνοίκημα ἀχαριτώτατον: hoc enim ex Mssis praebet Galeus in p. 431, 37. [VII. 156, 19.] VALCK.

10. ἀθέμιστα ἔρδισκε) Sive ἔργα addas, seu demas, parum referet. Ἀθέμιστα ἔργα ἔπραττον Lucian. Dea Syr. c. 12., ἀθεμίτια ἔργα μηδαμένους Manetho II. 301. Noster lib. VIII. 143. μηδὲ -- ἀθέμιστα ἔρδειν παραινέει. In praecedentibus [lin. 8.] πρὸς σάνδα διεπασσάλευσαν ex Pass. et Eustath. adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. WESS.

CAP. XXXIV. [2 seq. τὴν μὲν λευκολίνου *etc.*) τὴν μὲν --- τὴν δ' ἐτίρη, scil. γέφυραν, nomen in verbo ἐγεφύρουσιν latens. Caeterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 2. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκίλευσε τριηκοσίας ἐπισκίσθαι μάστιγι πληγὰς) Persae institutum et mens Scriptoris in propatulo; structura inplication. Gronovius ἐπισκίσθαι legisse videtur, opinione haud probabili: [at nihil ad h. l. notavit Gronov. in versione autem cum Valla posuit infligi, quod et ipse Wess. recte tenuit:] tolerabilius ἐκίλευσε Corn. de Pauw, cui, si per Codd. staret, accedere possem. Alii maiora audent. Vulgatae si sanitas constat, dicendum est, ἐφικίσθαι et καθίσθαι eundem praestare usum. Plato Hipp. Maior. p. 292. A. ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφυγῶ φύγων αὐτόν, εὖ μάλα μοῦ ἐφικίσθαι (nempe αὐτῇ) πειράσεται. Sophocles Oed. Tyr. vs. 819. διπλοῖς κίντραις μοῦ καθίστατο. In quibus diversior ordo et iunctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latenti, μάστιγι ὥσαι τὸν Ἑλλήσποντον, uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in modum Abreschius. Conmode, haec dum meditor, in mentem redit Homericum Iliad. E. 748. Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπιμαίεται ἄρ' ἵππους, quo utantur volentes. WESS. — Suo sic more scripsit Herod. pro ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκίλευσε τριηκοσίας ἐκίσει μάστιγι πληγὰς. Hac opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. Insanum utrumque

facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare saeviisse flagellis et compedes demisisse, quod Herodotum sequuti plurimi commemorant, Brissonio partim citati de Regn. Pers. lib. III. pag. 420., illud equidem a Graecis confictum suspicatur cum Th. Stanleio ad Aeschyli Pers. vs. 752., cuius locum adhibuit ill. Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 195. De mari pontibus strato Aeschylus est intelligendus, ut eius aetate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio Darius apud Aeschyl. Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δοῦλον ὧς, διακίμασιν ἤλπισε σχῆσθαι - - - καὶ, πίδακι σφυρηλάτοις Περιβαλὼν, πολλὴν κίλειον ἤνυσεν πολλῶν στρατῶ. Ira regis ob pontem vi tempestatis disiectum, atque isthaec Aeschyli Athenis decantata, facilem fabulae fingendae ingeniis Atticis prae-buerunt ansam: vid. Diogenis Laërt. Prooem. §. 9. Istius aevi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent, forsitan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte; et quid nostra aetate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces multa de Persis falsa nobis Graecos tradidisse, suasque semper res amplificasse. Dion Chrys. Or. XI. pag. 191. D. Ἄνδρες, inquit, ἤκουσα Μήδου λέγοντος, ὅτι οὐδὲν ὁμολογοῦσιν οἱ Πέρσαι τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ τ. λ. VALCK. — Caeterum conf. cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 18. S.

3 seq. ἥδη δὲ ἤκουσα ὧς καὶ στίγας) Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur, sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe Iuvenal. Sat. X. 182. Ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigaeum: Mitius id sane, quod non et stigmate dignum Credidit: ubi Herodotea dedit Grangaeus ut vulgantur; in quibus στίγας ex Med. bene scripsit Gronov., quod ex Arch. etiam obtulerat Galeus, pro μαστιγίας: sed nec qui flagellis caederent μαστιγίαις, verum dici potuerunt μαστισται, quod ex Alex. Cod. recipiendum in lib. IV. Maccab. ix, 11. Lexicographis aequè ignotum ac Herodoteum Στίγας. VALCK. — Praeclare στίγας ex Msstis Galeus et Gronovius. Conf. Iuvenal. Sat. X. 182. ac Plutarch. de Ira p. 455. D. WESS.

6 seqq. Ὡς περὶ ὕδωρ, δισπότης etc.) Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρὸν ποταμῶ aut Homereo ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ, Odyss. i. 227. si-

milibusve. WESS. — Quae in mare dicta voluit a flagellantibus Herodoti Xerxes, illa supra modum admiratur *Hermogenes* pag. 403. Σχιδὸν δὲ ὅλου τοῦ λόγου ἡδονὰς ἐργαζόμενος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ Ξέρξου παραχθείσῃ, ὑπερβάλλου τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνναῦδα, αἰτ, πρὸς τὸ ὕδωρ, ὡς αἰσθητὴν τινα ἔχον καὶ προαίρεσιν, διαιλεγόμενον ποιήσας τὸν Ξέρξην, ὑπερβᾶλαι ἡδονῇ. Prostant illic Herodotea ut in Editis: postrema tamen rectius hoc modo scripta: οἱ δὲ κατὰ δίκην ἄρα οὐδεὶς ἀνθρώπων θύει, ὡς ἐόντι θαλάσῃ τι καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ: in his lectio firmatur Med. et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλαι ἀρχιτέκτονες ἐξύγνυσαν) Quando nihil adest, quo τὰς commodè possit referri, voculam cum Reiskio suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (αἰτὰς) ἄλλαι ἀρχιτέκτονες ἐξύγνυσαν. Erat enim cap. 33. αἰκτὴ τραχὺὰ ἐς θάλασσαν κατήκουσα Ἀβύδου κατεναντίον: et cap. 34., ἐς ταύτην τὴν αἰκτὴν ἐξ Ἀβύδου ὁρμώμενοι ἐγχεύουσι τοῖσι πλοίοις. Hinc vocem γέφυρας plerique cum *Valla* forte censebunt subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 34, 2. ad τὴν μὲν, et τὴν δὲ ἑτέραν, ex praecedente verbo ἐγχεύουσαν in promptu erat nomen substantivum γέφυραν intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem ζυγνύουσι γέφυραν frequentet Herodotus, ut IV. 85; 2. 88, 12. 97, 11 - 13. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰςδε omitti nomen γέφυρας commodè admodum potuerat. Quo magis speciosa erat Reiskii sententia, intercidisse vocab. νίας, αἰτὰς aut γέφυρας. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζυγῇ dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζυγῇ τῶν γεφυρῶν intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo praetermitti nomen γέφυρας potuit, utpote legentium animis praesens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi huius loci rationem *Dav. Schulz* Vir clar. in *Animadverss. ad Herodoti Hist. Bellor. Pers.* iniit. Primora huius capituli verba, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν, ad ipsa illa quae initio cap. 34. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur *Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti*; adiecta hac observatione: „Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, ad non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris generibus. Τὰς δὲ (γέφυρας, nam de duplici ponte sermo)

„tamen respondet huic ταῦτα.“ — Sic ille; cui *Valla* praeiverat, eundem locum ita reddens: *Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus haec ingrata merces proposita erat: ut alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo iunxerunt.* Latina Gronovii, quae *Wess.* etiam tenuit, obscuriora sunt, graecis nimis anxie insistentia: *Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos iunxerunt.* Equidem cum *Larchero*, οἱ μὲν ταῦτα ἰσχυροὶ etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi saeva Regis mandata. conf. c. 39, 16 seqq. S.

3 seqq. Πεντηκοντίπους καὶ τριπύ. etc.) Quae sequuntur, non intellecta, descripserunt *Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 434., et *Stanlei.* in *Aesch.* Pers. vs. 71. latine vertit atque explicuit *Dion. Petav.* ad *Themist.* pag. 451 seq., partim attigerunt *Casaub.* alique: supersunt et in his nonnulla lucis indiga. VALCK. — Mihi quoque in pontium descriptione, quae proxime subiicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certae lucis valeam adfundere, ancipiti disputatione non multum detinebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententias Vironum doctorum referre. S.

5. ὑπὲρ δὲ τὴν ἰστίην τισσαρίσκη. καὶ τριπύ.) Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum: erat enim ἀναπόδοτος minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, *Euxino Ponto* obverso, cccclx. naves substratae; alteri, qui *Aegaeum mare* spectabat, cccxlv. Quae postrema si deficiant, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex *Vallae* Latinis prudenter sarsit *Cl. Pavius*; animadvertit eundem *Cl. D. Petavius* ad *Themistii* Or. X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὲρ δὲ τὴν πρὸς τοῦ Ἀγαλέον ἐξήκοντα καὶ τριπύσσιας, vel uno verbo τριαύρας: neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedae respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversae, hinc plures: posterioris directae et propterea pauciores. *Pet. Bertius* de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem *Xerxis* opus adgressus fuit, sed levi brachio. WESS.

7. ἵνα ἀνακωχῇ τὸν ῥόνον) Videlicet ὁ ῥόνος. *Valla* dederat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque

304 ADNOTATIONES

contentionem ac firmitatem rudentum. Fluctus enim propellebat naves istas, quae impulsae funium contentionem augebant. Ἀναχωρεῖν proprie est inhibere, ac navem reprimere: hinc μεταληπτικῶς Valla interpretatur stabilire, quod Petavius et Pavius perspexerunt. Statim [lin. 8.] ἀγκύρας κατήκαν, indole sermonis postulante, reposui; mutata, quod tolerari potuisse miror, κατήκον. Scripsissem quoque [lin. 9.] τῆς πρὸς τοῦ Πόντου cum Petavio, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἑτέρας; ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed Mssti aliter. Gronovii Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. WESS.

[3-9. Gronovii versio haec erat: Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas; Hellesponto autem secundum fluxum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, praegrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum causa qui intrinsecus expirant; etc. Reiskius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀναχωρεῖν lin. 7. ἀναχωρεῖσθαι maluerit. „ἀναχωρεῖν si ferretur, inquit, debet referri ad ἡρώα ἰκάνειν.“ Larcheri gallica versio a latina Gronovii nihil fere discedit: Ils attachèrent ensemble cccx. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l'autre côté cccxiv. Les premiers présentoient le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l'Helléspont, répondoient au courant de l'eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus. etc. Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto Wesselingius in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversae steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuendum potius, eo loci latiori spatio patuisse fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quae Rennelli, illustris Viri, interpretationem huius loci (in Geographical System of Herodotus, p. 31.) premit, proponit coniecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquae cursum starent, istas autem ab altera parte, quae Pontum specta-

bant, *transversas* locari potuisse. Quod si nostra de *con-*
structura statuas, non Πόντου, sed πόρου h. l. scripsisse Hero-
 dotum; (conf. infra, lin. 21.) duo ista, quae memorat,
 ἐπικαρίαις stetisse naves, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον,
 non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex ponti-
 bus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrum-
 que pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatae
 erant, ut respectu traiectus (respectu lineae rectae ab una
 ora ad alteram ductae) transversae starent; sed rectae,
 secundum aquae in Hellesponto cursum. Superest, ut, quae
 ad eundem difficiliorem Nostri locum a Schulzio, Viro
 docto, adnotata sunt, his subiiciam. S.]

4 - 7. ὑπὸ μὲν τὴν etc.) Sub alterum pontem, Ponto Euxino
 obversum, trecentas et sexaginta, scil. συνθίνης: sub alterum,
 qui Aegaeum mare spectabat, trecentas et quatuordecim.
 Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quo-
 rum omitti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν
 Πόντου - - κατὰ ῥέον, est quasi παρενθήκη, quae directionem
 navium iunctarum signare debet. Erant autem collocatae,
 non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam
 invehentes, rectae, secundum fluxum Hellesponti, i. e. τοῦ
 Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, et τοῦ Πόντου ἐπικαρίαις, [ἐπικαρίαις
 puto scribere voluerat Vir doctus.] quoad Pontum transver-
 sae sive obliquae. ἵνα ἀνακωχέῃ cet. non referas ad hanc pa-
 renthesin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τὴν etc. ut stabiliret,
 fulciret funes (τὸν τόνον) armamentorum pontium, quae inni-
 terentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert,
 ῥέος subintellegeris post ἀνακωχέῃ, an τοῦτο, opus istud iun-
 ctarum navium. In condendis prioribus pontibus quum ni-
 hil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam
 celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hel-
 lespontum tam latum quo tandem pacto funes tantopere
 intendi potuissent, ne in medio saltem demissae aquam
 attingerent? DAV. SCHULZ. — At hoc ipsum mirum quo-
 dammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium
 horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis
 imponere transversas trabes, quae transitum praebebant,
 maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in pro-
 ximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis
 firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum ru-

dentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent. — Haec cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, iamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexisse mihi visus sum, nihil opus fuisse coniecturâ illâ, quâ pro τοῦ μὲν Πόντου ἑπικαρσίας, lin. 6. τοῦ μὲν πόντου ἑπικ. legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvius consideratur, cuius cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quae naves secundum Hellesponti cursum rectae stabant, eadem commodè dici potuerunt respectu Ponti oblique sive et transversò locatae fuisse: neque illae, ut Larcherus fingebat, latera obversa Ponto habebant, sed prorae earumdem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἑτέρας) Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἑτέρας: nam minus placebat Wesselingii mutatio praecedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgatam lectionem negligentiae cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἑτέρας: articulus enim ante ἑτέρας abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchorae demittebantur, sermonem esse vides. DAV. SCHULZ.

12 seq. διέκπλον δὲ ὑπόφανσιν etc.) Petavii his pontibus impensa opera latuit [Gronovio] Cel. viro: hinc illa eius notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φαῦσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φλύσιν, uti videre est. Iungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Ὑπόφανσις fenestrae, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. xli, 16. Hinc pro hiatu et patente transitu: παρ διανυσίως ratio, quae ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διανυσίου, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 163. Itaque διέκπλος ὑπόφανσις, transitus idem; ἀγώγιμα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφάνεται, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφανσιν probanti, διέκπλος adiectivi loco est. Mox [lin. 13.] Petavius scite, καὶ τριηρέων τριχοῦ: namque series

ipsae tam πεντηκοντήρους quam τριήρας habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. WESS. — Non ego δίκηπλον pro adiectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri iunctum: *fenestram, aperturam reliquerunt, quae esset δίκηπλος*, id est, quae inserviret δίκηπλῳ, quae minoribus navigiis transitum praeberet. Inter καὶ et τριχοῦ (lin. 13.) in promptu erat suspicio intercidisae nomen τριήρων: (conf. Var. Lect.) nec tamen illo adiecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu reiectum istud adsumendum velim. Alternis iunctae erant triremes et naves longae sive penteconteri: *tribus in locis inter duas triremes aberat penteconterus*; et spatium, qua transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχοῦ similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. Var. Lect. I. 99, 7. S.

16. στρεβλοῦντες ὄνοισι ξυλίνοισι) Egregia huic loco medela ex Med. et aliis. ὄνοι sunt axes; ὄνισκοι axiculi, suculae, sive machinae tractorii generis. Galenus Gloss. Hippocrat. Ὀνύεσθαι, ἤγουν δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τείνειν. ὄνοι γὰρ καὶ ὄνισκοι, οἱ ἄξονες: et pluribus ad Hippocrat. de Fractur. p. 551. Adde Eustachium in Erotianum p. 82. [pag. 275. ed. Franz.] et Gronovium. WESS.

18 seq. παχύτης μὲν ἢ αὐτῇ) Sic debuit. Nimium Petavii ὡν παχύτης μὲν ἢ αὐτῇ, et Reiskii ἢ αὐτῇ. WESS. — Immo recte Reiskius. Conf. Var. Lect. S.

20. τοῦ τάλαντον) τῶν τάλαντον Editor Genev. imprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero Tzetzes acceperit τριτάλαντον τῷ βάρει Chil. I. vs. 599. ipse dixerit. WESS.

[23. κατύπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου) Series naturalis verborum, κατύπερθε τοῦ τόνου τῶν ὅπλων: id est, κατύπερθε τῶν ὅπλων ἐντιταμένων. Quod sequitur [lin. 24.] αὐτὶς ἐπιζεύγνυντο, obscure Valla reddidit, rursus desuper innexerunt: Gronov. tum ibi rursus superiunxerunt, quod tenuit Wess. Plinius Larcher, sed dubito an ex mente Scriptoris, on posa dessus des planches bien jointes les unes avec les autres. S.]

26. κατανάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν) Hesychius Κατανάξαντες, ἀνάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες: forte, quae Abreschii

suspicio, νάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες, ut conplanandi significationem, quae huius est loci, et τοῦ κατανάγειν iunxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum immemor, κατανάγω Conporto. Affertur enim κατανάξαντες γῆν pro Conportantes iniicientesque terram. Est ex κατανάσσω. In Iosepho Bell. Iud. I. 21, 7. νάγμα, terra stipata: πύργος ναστός ibid. V. 4, 3. solida et bene compacta, sive νεναγμένος, quomodo Mssti Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro φραγμόν, saepe hinc atque hinc praetensam, Tzetzes χειραγωγούς καὶ κλισμάτα, Arrianus Ἀναβ. V. 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, adpellant. Ὑπεροῶντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. WESS. — παρείρυσαν ἔθνη καὶ ἔθνη, secundum utrumque latus duxerunt septum. De verbo εἰρύναι vide Wess. ad VII. 24, 5. S.

CAP. XXXVII. (2. οἱ τε χυτοὶ) Huc spectare videtur glossa apud Suidam: Χυτόν χῶμα: et apud Hesych. Χυτόν χωστόν, καὶ τὸ χῶμα. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτόν (non χυτός aut χυτοὶ) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetustioris cuiuspiam Grammatici observatione ductum, quae huiusmodi fuerit: Χυτόν λέγει Ἡρόδοτος τὸ χωστόν καὶ τὸ χῶμα. S.]

9. οὐτ' ἐπινεφείλων ἰόντων) Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. iuvat Codicum scripturam, rogicans, Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεται, ἢ ἐπινεφείλων ὄντων. Per autem mira solis haec obscurati descriptio; talis profecto, ut veram eclipsis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiae professores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. WESS.

Ibid. ἀντὶ ἡμέρης τε νύξ ἐγένετο) Supra, I. cap. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Cap. 74. συνήνεκε ὥστε -- τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γινώσθαι. Primus istam defectionem solis, quae Astyage regnante facta est, praedixisse fertur Milesius Thales, iuxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Graecis iam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος -- ἀφανὴς ἦν.

οὔτε ἱπινιφείλων ἰόντων, αἰθρίας τε ταμάλισσα: sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὔτ' ἱπινιφείλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυνίφειλα ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. [lib. VIII. c. 42.] Xerxi solis obscuratio, ut vulgo imperitorum, videbatur esse portentum. Insigne Pindari carmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emendavit Scalliger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse saepe profuit Imperatoribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrentur; Quinctilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Graecis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλήνων προδέκτορα [lin. 14.] bene cepit Palmer. In Aristidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. Mstus: ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γινομένου περὶ τὸν Ἑλλησποντον, ἔκλειψις ἐγένετο ἡλίου καὶ ἀνατολῆς (lege ἐξ ἀνατολῆς) εἶτα ὡς ἡρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπάνωθεν εἰπεῖν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. τούναντίον δὲ ἦν ἐσημαίνει γὰρ αὐτῷ τὴν ἥτταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλιπεν ὁ ἥλιος· εἶγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Ξέρξης. VALCK.

14. Ἑλλήνων προδέκτορα) Praesidem vertunt, Nob. Palmerio iure inprobante. Ex προδείκνυμι venit προδέκτωρ, praemonstrator malorum, et vates quidam. Magi φάσματα mirabilis interpretes respondent, solem, si quid praeter consuetum patiatur, Graecis portendere et praesagire; lunam, suae nationi; cuius illi coniectus quas habuerint rationes, unde indagabimus? Ob oracula, coniicit Palmerius Exercit. pag. 31., quae Delphis, Delo, Claro et aliis Graeciae urbibus sub Apollinis, qui sol est, nomine pandebantur. Sane non erat, cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro in-pingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175. Coluerint enim Persae Solem, ut venerati fuerunt; defectus eius ex magorum disciplina damnosus aliis potuit haberi. Sed ille προδέκτορα praesidem censuit contra verum. WESS.

15. ἱκαίετο τὴν Ἑλλάδα) In hoc genere simplex mavult. Vide III. 4. VII. 6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς Ἑλλάδος. Xenoph. consimiliter Κυρ. παῖδ. VIII. p. 217. D. E. Amplector itaque. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. τὸ σοὶ μὲν ἑλαφρόν, --- ἡμοὶ δὲ μέγα) Initio poëmatís Theognis: Εὐχομένη μοι κλυθί, πακαίς

suspicio, νάξαντες, eis τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες, ut conplanandi significationem, quae huius est loci, et τοῦ κατανάγειν iunxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum inmemor, κατανάγω Conporto. Affertur enim κατανάξαντες γῆν pro Conportantes iniciientesque terram. Est ex κατανάσσω. In Iosepho Bell. Iud. I. 21, 7. νάγμα, terra stipata: πύργος νεστός ibid. V. 4, 3. solida et bene compacta, sive νευαγμένος, quomodo Mssti Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro φραγμόν, septem hinc atque hinc praetensam, Tzetzes χειραγωγούς καὶ κλισματά, Artianus Ἀναβ. V. 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, adpellant. Ὑπεροῶντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. WESS. — παρίρυσαν ἴνθιν καὶ ἴνθιν, secundum utrumque latus duxerunt septum. De verbo εἰρύσαι vide Wess. ad VII. 24, 5. S.

CAP. XXXVII. [2. εἴ τε χυτοὶ) Huc spectare videtur glossa apud Suidam: Χυτόν χῶμα: et apud Hesych. Χυτόν χωστόν, καὶ τὸ χῶμα. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτόν (non χυτός aut χυτοὶ) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetustioris cuiuspiam Grammatici observatione ductum, quae huiusmodi fuerit: Χυτόν λέγει Ἡρόδοτος τὸ χωστόν καὶ τὸ χῶμα. S.]

9. οὗτ' ἐπινεφέλων ἰόντων) Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. iuvat Codicum scripturam, rogicans, Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεται, ἢ ἐπινεφέλων ὄντων. Per autem mira solis haec obscurati descriptio; talis profecto, ut veram eclipsis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ ἥλιος ἐκλινῶν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiae professores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. WESS.

Ibid. ἀντὶ ἡμέρης τε νύξ ἐγένετο) Supra, I. cap. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Cap. 74. συνήνικε ὥστε -- τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γινώσθαι. Primus istam defectionem solis, quae Astyage regnante facta est, praedixisse fertur Milesius Thales, iuxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Graecis iam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος -- ἀφανής ἦν,

οὔτε ἱπινιφίλων ἰόντων, αἰθέρης τε ταμάλιστα : sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὔτ' ἱπινιφίλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυνίφειλα ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. [lib. VIII. c. 42.] Xerxi solis obscuratio, ut vulgo imperitorum, videbatur esse portentum. Insigne Pindari carmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emendavit Scaliger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse saepe profuit Imperatoribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrentur; Quinctilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Graecis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλήνων προδείκτορα [lin. 14.] bene cepit Palmer. In Aristidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. Mstus : ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γενομένου περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἔκλειψις ἐγένετο ἡλίου καὶ ἀνατολῆς (lege ἐξ ἀνατολῆς) εἶτα ὡς ἡρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπόλλικον εἶπεν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. τούναντίον δὲ ἦν ἰσημαίνει γὰρ αὐτῇ τὴν ἥτταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλιπεν ὁ ἥλιος· εἶγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Ξέρξης. VALCK.

14. Ἑλλήνων προδείκτορα) Praesidem vertunt, Nob. Palmerio iure inprobante. Ex προδείκνυμι venit προδίκτωρ, praemonstrator malorum, et vates quidam. Magi φάσματος mirabilis interpretes respondent, solem, si quid praeter consuetum patiat, Graecis portendere et praesagire; lunam, suae nationi; cuius illi coniectus quas habuerint rationes, unde indagabimus? Ob oracula, coniicit Palmerius Exercit. pag. 31., quae Delphis, Delo, Claro et aliis Graeciae urbibus sub Apollinis, qui sol est, nomine pandebantur. Sane non erat, cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro impingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175. Coluerint enim Persae Solem, ut venerati fuerunt; defectus eius ex magorum disciplina damnosus aliis potuit haberi. Sed ille προδείκτορα praesidem censuit contra verum. WESS.

15. ἐποίετο τὴν ἱλασίην) In hoc genere simplex mavult. Vide III. 4. VII. 6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς ἱλασίης. Xenoph. consimiliter Κυρ. παιδ. VIII. p. 217. D. E. Amplector itaque. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. τὸ σοὶ μὲν ἱλαφρόν, --- ἱμοὶ δὲ μέγα) Initio poematis Theognis : Εὐχομένη μοι κλυθί, κακὰς

δ' ἀπὸ κῆρας ἀλλαλεῖ· Σοὶ μὲν τοῦτο, διὰ, σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα.
Propius ad Nostri structuram Andocides in exordio Orat.
de Myster. διήσονται ὑμῶν δίκαια, καὶ ὑμῖν γε ῥάδια χαρίζεσθαι,
καὶ ἐμοὶ ἄξια πολλοῦ τυχεῖν παρ' ὑμῶν. VALCK.

13. παράλυσον τῆς στρατιῆς) στρατιῆς malle. Pra-
ve in Plutarch. Virt. Mul. pag. 263. A. Pythes seu Pythius
χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως -- ἵνα παρίναι τῇ στρατιᾷ,
καὶ καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκίην. Scripserat παρίναι τῆς στρα-
τίας. Unius vacationem petens, de eodem Pythio, Seneca lib.
III. Ir. c. 17. Hoc, nisi erro, occupavit Mos. Solanus ad Plut.
Alcibiad. WESS. — Στρατιῆς et hic scribendum, ut in
simillima narratione de Oeobazo, a militia vacationem
uni filiorum petente IV. 84. στρατιῆς ἀπολελύσθαι. Apud
Plutarch. T. II. p. 263. B. Pythes χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασι-
λέως, πλειόνων αὐτῷ παίδων ὄντων, ἵνα παρίναι τῇ στρατιᾷ, καὶ
καταλιπεῖν αὐτῷ γηροβοσκίην. Interpres quod sensus postula-
bat expressit, ut unus eorum immunitate militiae donaretur:
scripserat, ut puto, Plutarch. ἵνα παρίναι (sive potius ἀφεί-
ναι vel ἀφίμιναι) τῆς στρατίας. Sic passim loqui solebant. Ul-
pian. in Demosth. pag. 22, 15. νόμοι ἦσαν ἀφίεσθαι τινὰς τῆς
στρατίας, ὥστε πομπεύειν εἰς τὰ Διονύσια. Leges istas respicit
Diodor. Sic. IV. 5 fin. Lycurgo memorantur contr. Leocr. p.
152, 33. οἱ ἀφίμενοι τοῦ στρατεύεσθαι ἕνεκα τοῦ βουλευέσθαι ὑπὲρ
τῶν τῆς πόλεως. Ἀφίμιναι τῆς στρατίας, Herodoto dicitur παρα-
λῦσαι τῆς στρατιῆς: ut VI. 94. Mardonium Darius παραλύει
τῆς στρατιῆς. Quae Porto Herodotea dicitur locutio, ali-
quam praetura amovere, est et Thucydidea et aliorum. Thu-
cyd. VII. cap. 16., τὸν μὲν Νικίαν οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid.
Duker. et Suid. in Παραλῦσαι. VALCK. — στρατιῆς recepi
cum Schaef. et Borh. Suspectum στρατιῆς cum superiori-
bus editis tenent quidem scripti, quod sciam, omnes. Conf.
Adnot. et Var. Lect. ad III. 3, 16. S.

CAP. XXXIX. 7 seqq. ἢ τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων etc.)
Paulo haec aliter scripta sic Stobaeus excitat Gesneri pag.
173, 34. Ὡς ἢ τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίῃ ὁ θυμὸς, χρηστὰ
μὲν ἀκούσας τίς τις ἐμπέμπῃσι τὸ σῶμα ὑπεναντία δὲ τοῦτ' οἰσι
ἀπούσας ἀνοιδάνει: ex quibus Herodoto restituerem τοῦτ' οἰσι
ἀκούσας: reliqua vulgatis sunt deteriora. Sensus obacu-
rioris dicti conatus est eruere Stephano citatus Erasmus in
Adag. Animus habitat in auribus. VALCK.

9. ὑπεναντία δὲ τούτοις) Stobaeus, ut saepe, Ionum characterem servavit; nec pravum eiusdem ἀνοιδάνει, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. *Homerus* Iliad. I. 550. ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον. Dicti Herodotei interiorem sententiam *Camerarius* Problem. Cent. I. 9. vestigavit. WESS.

15. τὴν ψυχὴν ζημιώσεται) Hoc ego Codicum lectioni a Galeo et Steph. enotatae non postponerem: in *Matth.* xvi, 36. nonnulla dedit *Wetsten.*; ad eandem rationem aetate scribebant *Herodoti*. *Thucydides* [III. 40.] pag. 192, 62., μὲν ἄλλα ζημιώσεται: ubi ζημιώσεται, natum ex interpretamento, praebent Codices. οὐτε τι ζημιώσεται dixit *Xenoph.* Oecon. p. 491, 35. Iussit Xerxes [lin. 18.] natu maximum filiorum Pythii μίσον διαταμεῖν διαταμόντας δὲ etc. *Plutarch.* T. II. pag. 265. B. ὁ Εἰρένης ὑπ' ὀργῆς τούτον μόνον, δὲ ἐξητήσατο, σὺ δ' ἄλλας καὶ διατεμῶν, ἐκίλευσε τὸν στρατὸν διελθεῖν τοὺς δὲ ἄλλους ἐπηγάγετο, καὶ πάντες ἀπώλοντο κατὰ τὰς μάχας. Secundum *Senecam*, de Ira III. 17. quem pater elegerat, Xerxes in duas partes distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum. *Senecae* locum adhibuerunt *Wess.* ad *Herod.* p. 320. [ad IV. 84, 7.] et *Brisson.* Regn. Pers. lib. III. p. 357. VALCK.

20. καὶ ταύτῃ διεξίναί τὸν στρατὸν.) In partes duas distractum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum, Romani moris non ignarus *Seneca*. De Peleo, qui Acasti uxorem dissecuerat, *Apollodorus* Bibl. III. 12, 7. καὶ διελὼν τὰ μέρη διήγαγε δι' αὐτῆς τὸν στρατὸν. In foederum sanctione multa huiusmodi apud ill. *Grotium* in *Matth.* c. xxvi, 28. WESS.

CAP. XL. 3. στρατὸς παντοίων ἰθίων) Vocem σύμμικτος exterminavi, minime ob ἀναμιξὲς necessariam. Recte c. 55. ὁ σύμμικτος στρατὸς παντοίων ἰθίων, unde in hanc viciniam connigravit. WESS. — Aberat a *Med.* vox σύμμικτος. Si abessent aliis Codicibus voces οὐ διακεκριμένοι, [lin. 4.] has ad ἀναμιξὲς suspicarer olim adiectas. Ἀναμιξὲς *Hezychio* redditur ἀναμεμιγμένως: vox *Sophocli*, *Thucydidi*, *Xenophonti*, ter adhibita *Herodoto*. VALCK.

9. Νισαῖοι καλεῖσθαι) Quae hic διπλογραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, *Nisaei*-ne an *Nesaei* hi equi. Docte *Valesius* ad

Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Iovis curru et *B. Brisson.* Regn. Pers. I. 122. et III. 29. WESS.

CAP. XLI. 3. ἐκ τοῦ ἄρματος ἐς ἀρμάμαξαν) Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in *Xenophonte Κύρ.* παρδ. VI. p. 162. B. et 168. N. [et alibi,] tum *Ἀναβ.* I. pag. 247. C. *Harmamara* carpenti genus et mollissimae venerationis erat, mulieribus quam maribus accommodatius. *Essedum* Laurentii inprobat *Schefferus*, neque geminum plane fuit, Rei Vehic. lib. II. 17. p. 217., quem adi et doctos *Curtii* interpretes III. 3, 23. WESS.

13. καὶ μῆλα, οἱ ἄγχιστα etc.) *Mala Persica* ex auro imis adfixa hastis gestabant, ἐπὶ τῶν στεινῶν μῆλα χρυσᾷ ἔχοντες, *Athenaeus* XII. p. 514. C. Hinc illi *Μηλοφόροι*, non alii ἀρχυμοφόροι, hastati, qui Persarum nobilissimi post regis vehiculum incedebant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, φοικὶ χρυσίαι, his locus erat ante decem Nisaeos equos, spiculaque in humum versus inflexa; cum hastati *Μηλοφόροι* hastas κατὰ νόμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Haec plana. WESS.

CAP. XLII. 4. ἐς Καρίνην) Pro *Med.* et aliorum *Κάρνην* docte *Gronov.* consistit: magis, meo quidem iudicio, adposita *Carine*, seu *Carene* potius, quippe *Mysiae* et *Atarnensium* urbi proxima apud *Plin.* Hist. Nat. lib. V. 50. Accedit *Stephani Καρίνη*, πόλις Μυσίας, Ἡρόδοτος ἰβδόμη, hanc *Nostri* indicantis. Malui praeterea [lin. 6.] Ἀτραμύντειον ob *Eustathii* adsensum et *Thucydidis* in primis lib. V. 1., ubi *Schol.* et *Dukerus*. WESS.

CAP. XLIII. 3. ἐπίλιπε τὸ μέτρον) *Nilus*, cuius aqua statuto tempore minuebatur, ἀπολείπων τὸ μέτρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior *Codicum* auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Utique nihil urget, ut ὃ ἀπίλιπε sive ἐπίλιπε --- πινόμενον contra tabulas pingatur. WESS. — τὸ μέτρον intellige κατὰ τὸ μέτρον, ut II. 19, 11. S.

8. τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθυσαι) *Palladi Iliacae* Alexander quoque *Magnus*, *Ilium* delatus, sacra fecit, *Arriano* I. 11. et *Diodoro* XVII. 18. testibus. WESS.

8 seq. ἔθυσαι βοῦς χιλάς· χοῆς δὲ etc.) Dum *Xerxes* *Minervae* *Iliadi* *chiliombe* faciebat sacra, heroibus libabant *Magi*, χοῆς οἱ *Μάγισ* τοῖς Ἑρμῇ ἔχλαττο, id est, ἐνήγισαν. *Sumptuo-*

sum Xerxis sacrificium, καὶ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυσία, secundum *Eustath.* dicebatur Χιλίομβη. VALCK.

10. ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπτεσε) *Terror Panicus noctu ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπτεσε*, vel ἐσέπτεσε: hoc, ut ex *Med.*, placet *Gronovio*; illud, ut usitatius, viro docto in *Miscell. Obs.* III. p. 144. VALCK. — Doluit *Gronov.* ἐσέπτεσε *Med.* non receptum. *Herodoto* alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖσι Πέρσῃσι --- φόβος ἐνέπτεσε: et VIII. 37. φόβος τοῖσι βαρβάροις ἐνέπτεσκέει: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus *Miscell.* *Observ.* T. III. pag. 144. S. *Lucas*, φόβος ἐνέπτεσιν ἐπ' αὐτὸν, *Evang.* c. 1. 12., ubi ἐνέπτεσε *Codex* unus. Verior eiusdem *Gronovii* notatio, Γέργιδας Τενκερὺς [*lin.* 13.] coniungens, quam consule. *WESS.* — Praeter codicis sui auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit *Gronov.* ad *Herod.* V. 122, 8. Ex *Stephani Byz.* praescripto Γέργιδας expectasses, aut Γέργιδους: sed Γέργιδας utrobique tuentur *Herodotei* libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβύδῳ) Inutilem vocem μίση, parens schedarum iussui, induxi. Cui enim ea bono? *Reiskii* non dispar opinatio. *WESS.*

2 seq. προεπιπόλητο γὰρ --- αὐτῷ ταύτῃ προεξίδρη) ἐξίδρη corrigebat *Reisk.* uti *Arch.* et *Vind.* Iam quoniam αὐτοῦ ταύτῃ haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit *Abreschius*, *Dilucid.* *Thucyd.* p. 403. Ego vero nihil hic innovo. *WESS.* — Suspicebatur clar. *Abresch.* *Dilucid.* *Thucyd.* p. 403., legi commode posse αὐτοῦ ταύτῃ: quomodo saepe loquitur *Noster*; sed hic vicina requirere videntur pronomen αὐτῷ, *Stobaeo* quoque lectum p. 535. Προεξίδρη *Xerxi* ab *Abydenis* parata prima sedes fuisse videtur, quae in exedra prae reliquis emineret: θρόνον ὑψηλὸν dixit *Tzetz.* *Chil.* I. vs. 937. Ἐξίδρα quid fuerit, post *Budaeum* docuit *H. Steph.* in *Thes. Ling. Gr.* I. p. 1084. Quae velut incerti *Scriptoris* excitat is e *Suida*, verba sunt *Diogenis Laërt.* IV. 19. quibuscum conferri possunt *Dio Chrys.* pag. 288. D. et *Harpocrat.* in voc. Λίσχαι. VALCK. — In vocab. προεξίδρη (ut in verbis προκατίζεσθαι et προκατῆσθαι) alia vis est praepositionis προ atque in verbo προεπιπόλητο. S.

CAP. XLV. 4. μετὰ δὲ ταῦτο ἰδάνησι) *Specie alienam*, revera suam conditionem deplorasce videtur, (*Valerio*

Max. IX. cap. 13. ext. 1.) *opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos esset obitura.* Haec et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. vs. 940. etc. Herodoteum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem miratur Hermogenes pag. 509. Πλείονι τῷ μεγέθει πολλαχρῶν κίχρηται, ὡς ἐν τι ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Ἱστοριῶν κατὰ τοὺς Ξέρξου πρὸς Ἀρτάβαζον, καὶ αἰκίνου πρὸς Ξέρξην περὶ τῶν ἀνδρωπίνων πραγμάτων λόγους. Facilis ipsi fuit Hermogeni lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et Philostrati de Vit. Soph. II. 5, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 4. οὗτος ὡς ἄνθρωπος) Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocula, quam oratio interrupta poscebat usitatissimam: Οὗτος ὢν ὡς ἄνθρωπος φασθῆναι Ξ. δ. Olim lectam ista monstrant Stobaei pag. 535, 46. οὗτος οὖν ἄνθρωπος φησὶ. VALCK.— At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere Herodotus adsuevit. S.

6. ἱργάσασθαι) Loco quidem indicato Gesneri editio Stobaei ἱργάσασθαι praebebat: sed p. 612, 26. ἔργα σά, τὸ etc. quae minime contemnenda lectio, si robur accepit a Codd., sincera poterit videri: ὡς πολὺ ἁλλήλων πεχωρισμένα ἔργα σά, τὸ οὖν τε καὶ ὁλόγῳ πρότερον. VALCK.

8. Ἐσῆλθε γὰρ με λογιζάμενον) Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obvium. Plutarch. Consol. p. 109. B. Τὸν Ἡλίου εἰσελθεῖν, ὅπερ ἴσως καὶ ἄλλον εἰσῆλθε. Saepe Euripides, monitore Valckenario ad Phoeniss. vs. 1379., saepe alii. Lacrymas stolidi regis Epist. 7. lib. III. Plinius addidit. Leniter Valer. Max. IX. 13. Extern. 1. Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorasse videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior. Merebantur haec lacrymae acriorem censuram. WESS.

Ibid. Ἐπῆλθε γὰρ με λογ. κατοικεῖν) Scribendum, ut legit Stobaeus, εἰσῆλθε γὰρ με λ. κ.; alteram quidem in talibus etiam adhibetur, sed iunctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in Herodot. I. 30. ἡμερος ἐπιείσθαι μοι ἐπῆλθε. Pausan. VIII. p. 634., οὖν ἐπῆλθεν ἐπείσθαι μοι. In Isocratis Panathen. scribendum p. 244. A. οὖν δ' οὐδὲν ἐπείσθαι μοι τοιοῦτο, ut p. 252. C. Demosth. p. 100, 39. etc.

Sed eam in rem satis erit legisse Hemsterh. ad Luciani Prometh. pag. 26. Ἐσῆλθέ με dicatur, an μοι, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud Herod. III. 42. τὸν δὲ ὡς ἐσῆλθε θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα. VI. 125. ἰδόντα τὸν Κρείστον γέλωτος ἐσῆλθε. I. 116. τὸν Ἀστυάγεια ἐσῆλθεν ἀνάγνωσις αὐτοῦ. VALCK.

16. αἱ τε γὰρ συμφοραὶ προσπίπτουσιν) συμπίπτουσαι est apud Stobaeum pag. 536, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam Herodotus: vid. p. 57, 36. [I. 139, 2.] p. 298, 35. [V. 35, 6.] etc. Thucyd. III. c. 60., κατανοοῦντες, --- ὡς ἀσταθμήτων τὸ τῆς συμφορᾶς ὅτι τινὶ ποτ' ἂν καὶ ἀναξίῳ συμπίπτει: et p. 278, 85. VALCK. — Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. Var. Lect. S.

17. καὶ αἱ νοῦσαι συνταράσσουσιν) Paene arripio Vind. et Stobaei συμφοραὶ προσπίπτουσιν, καὶ αἱ νοῦσαι, συνταράσσουσι, quod Valla expressit. WESS. — Qui hoc probant, hi iuncta intelligunt συνταράσσουσι, καὶ ποιῶσι. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed intensivam, idemque fere ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν ἴόντα, quamvis (quamlibet) sit brevis. S.

18 seq. οὕτω δ' μὲν θάνατος etc.) Ubi in luctu atque miseriis mortem aerumnarum requiem vocat Sallustius, Catil. cap. 50. ibi Herodotea ista et similia veterum dicta collegit Ios. Wasseus p. 160. VALCK. — Laudavit hoc Artabani effatum, compendio verborum usus, Choricus Or. in Procopium Gazaeum c. 24. Vide vero Eustathii illud ad Poëtam p. 411. [p. 511. ed. Bas.] Εἰ δὲ τὰ Ἡροδότου ἀντίγραφοι ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὀμικροῦ γραφὴν τῆς ζῆς ἐν τῷ, ὁ θάνατος, μεχρήσας εὐθὺς τῆς ζῆς, αἰρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γέγονεν: et mirare doctissimi hominis haesitationem ob vocem tantopere Herodoto adamatam, et toties repetitam. Quae mutavit, vitio memoriae accepta fero. WESS.

20. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) Laurentii dulce gustans saeculum postulat γινώσκων. Meliora Porti Latina, dulci gustu vitam adspersens. Equidem, ni scripti Codices et Plutarchus in edito acquiescerent, Stobaei πλέξας τὸν αἰῶνα, aevum agens, non abiicerem. Conmode Euphorion, Ὡς ζῶ, τί ποθ' ἡμῖν δοῦς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔα, in Stob. Serm. XCVI. pag. 528. Simillimum διαπλέκειν τὸν βίον apud Nostrum lib. V. 90, 6. Criminatur

deum Persa, iucundam transigentem vitam, sed generi humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravius excidat. Repete ad lib. I. 32. praescripta. WESS. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γεύσας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobaei lectioni Vir doctissimus tribuit, πλίκων scriptum oportuerit, non πλίκας. S.

Ibid. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) Quo sit sensu capiendum verbo *Wess.* indicavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio decepit eruditum scriptorem *des Essais de Crit.* p. 200. *Plutarchus* in fine libelli quo docet Ὅτι οὐδὲ ζῆν ἴσται αἰῶς κατ' Ἐπίκουρον, p. 1106. F. sic adhibuit Herodotea, ut eorum sensum simul pandat: Σοφώτερος Ἡρόδοτος, εἰπὼν, ὡς ὁ θεὸς γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα φθονερός ἐν αὐτῷ ὧν φαίνεται, καὶ μάλιστα τοῖς εὐδαιμονίῳ δοκοῦσιν, οἷς δὲλεῖν ἴσται λύπης τὸ ἡδὺ γυνομένοις ὧν στερήσονται. Hinc etiam manifesta constans est differentia Γεύειν inter et Γεύεσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γυῖνται, leviter gustant, ὧν στερήσονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi iucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam iucundam mortalibus miseris maligne praebet primis velut labris gustandam, Herodoto dicitur γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα. Γεύσας semper significat gustum dare, eximie rei vendendae: vid. *Eubuli fragm.* apud *Athen.* I. p. 28. F. et *Casaub.* pag. 66. *Firmus Caesariens.* Epist. 27., γεύσας ἡμᾶς Ἀττικοῦ μέλιτος. *Iamblich.* Vit. Pyth. p. 16. γυῖσαι βουλόμενος τῆς καλλονῆς τοῦ πατριώτου. *Polyaen.* p. 10. in Msto, οἶνου τοῦς πολεμίους γυῖων. *Venuste Silenus* ad *Ulyssen* in *Eurip. Cycl.* vs. 150. γυῖμα τὴν ὄνην καλεῖ, gustus emptorem allicit. *Philostr.* de Vit. Soph. p. 557. F. ἱκανὰ ταῦτά που δηλώσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἄνδρσμιαν τὸ γυῖμα. Idem de Vit. *Apoll.* VI. c. 12. μήτε γυῖμα παρέχειν μήτε δαῖγμα. *Eubulus* in *Adelphis* dixit βαδίζειν εἰς τὰ γυῖματα, apud *Athen.* XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 13. ὁρίων τοῖς δύο) Pati equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo iure. De Mediceo silentium admiror. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. XLIX. 8. φερέγγυος ἴσται διασῶσαι) Talia fere *Aeschyli* VII. c. Theb. vs. 402. προστατιὴν φερέγγυος, et

vs. 455. Φερέγγυον Φρούρημα, h. e. ἱκανὸν Φρουρεῖν τὴν πατρίδα. Iunge vs. 476. et 803. Quae tamen omnia de hominibus. Videsupra lib. V. 50. et Criticos ad Sophoclis Elect. vs. 948. In sequentibus [lin. 9.] Arch. voluisse videtur καὶ τοι οὐκ ἵνα κη, sicuti μάλιστά κη, et similia. WESS.

10. παρ' ἣν δὴ κομίζεαι) Dabunt forte Codices κομίσει, quod legisse videtur Stobaeus p. 364, 11. Galeo memorata peior est lectio Arch. [Vide Var. Lect.] Ex proximis, οὐκων δὲ ἰόντων τοι λιμένων ὑποδείων, in Lexica receptum Ὑποδείσιος λιμὴν, pro portu navium capace. Intelliguntur hic certe λιμένες δυνάμενοι δεῖξασθαι τὸ ναυτικόν: quales forte dici possent ὑποδείσιμοι, id est εὐθετοὶ εἰς τὸ δεῖξασθαι. Talia sunt in usu plurima: ξύλα ναυπηγήσιμα· ναυκληρώσιμοι στέγαι· ἀλώσιμον τεῖχος: quodque propius accederet, καταλήψιμος Antiphon. p. 129, 4. Classis Atheniensium in Siciliam profectura, ut in portus facilius reciperetur, in tres partes fuit a tribus ducibus distracta, teste Thucyd. VI. 42. τρία μέρη νειμαστές ἐν ἐκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα μήτε ἅμα πλείοντες ἀπορῶσιν ὕδατος καὶ λιμένων: sic ista mihi videntur omnino restituenda, admissa Vallae lectione Hudsono laudata. Cum iis quae sequuntur apud Herod. [lin. 14. γῇ δὲ πολέμῃ etc.] comparandus est Aesch. Pers. vs. 749. Αὐτὴ γάρ ἢ γῇ ξύμμαχος καί νοις πέλει. VALCK.

15. εἰ ἐθέλει τοι μηδὲν etc.) Vallam redarguit G. Arnaldus, εἰ ἐθέλει si vult vertentem; debuisse enim, si poterit, Animadv. Critic. c. 50. Sed Herodoto Graecisque aliis θέλει et θέλει saepe numero redundat, poniturque de rebus inanimatis. [et infinitivo verbi iunctum, vim illi tribuit futuri temporis.] Nilus lib. II. 11. εἰ ὧν ἐθέλῃσι ἐκτρέψαι τὸ ρέεθρον, si alveum suum convertet; tum lib. I. 109. εἰ δὲ θελήσει -- ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυραννίς. Negligo cetera, a Raphelio ad Act. Apost. c. 11, 12. conducta. WESS.

17. τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος) Stobaei βλεπόμενος displacet. Hesychio κλέπτεσθαι, praeter alia, πορεύεσθαι, si nempe furtim fiat. Philo Iud. lib. I. Vit. Mos. p. 648. Ε. μήτε λαμβάνειν τοὺς πολλοὺς πεινῶμενον, μήθ' οἷα φιλεῖ, κλέπτουσα τὴν εἰσοδόν. Contra ea Synesius lib. II. Provid. p. 119. c. οἱ βάμβαροι δὲ, τὴν τε ἔξοδον ἐκεκλόφισαν. Conf. Perizon. ad Aelian. Var. III. 47. Sequens sententia (εὐπρηξίης γάρ -- εὐδεμῆ πληθώρα) plane Aeschyleo respondet, τὸ μὲν εὖ πράττειν ἀπέρεστον ἔφυ πάσι βροτοῖς, Agam. vs. 1340. WESS.

21. εἰ βουλευόμενος μὴν ἀββωδίοι, --- ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασύς εἴη) Haec Ios. Wasseo censetur aemulatus Thucydides in verissima quidem, sed, ut ego iudico, ab hac Artabani diversa sententia, lib. II. c. 40. ἀμυθία μὴν θράσος, λογισμὸς δὲ δύνειν φέροι: quam tractavit Hemsterh. ad Lucian. p. 38. Herodotum illud meā sententiā Thucydidis expresserunt Archidamus et Hermocrates: ille lib. II. c. 11. χρὴ αὖτις, --- τῇ μὴ γνώμῃ θρασυαλούς στρατεύειν τῷ δὲ ἔργῳ διδίοτας περισκυάσθαι: id est ἀββωδίοις βουλευέσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat Syracusanus Hermocrates lib. VI. p. 401. [cap. 34. extr.] τὸ μὴ καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλλοτρίᾳ δίκηνεσθαι, τὸ δ' ἤδη τὰς μετὰ φόβου παρασκευὰς ἀσφαλιστάτας νομίσαντας ὡς ἐπικινδύνους πρᾶσσειν. Similia dantur Demosthenis et Polybii. VALCK.

22. ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασύς εἴη) Multa veteres his gemina. Satis unum erit Sallustianum: Priusquam incipias, consulto, ubi consulueris, mature facto opus est: Catil. c. 1. ubi plena manu Wasse et Cortius, illisque prior Ioach. Camerarius ad Aristotelis Ethic. Nicom. lib. VI. 9. WESS.

CAP. L. 9. μὴ τὸ βίβαιον ἀποδείξῃς) Inconmodum erit μήτε, cui Gronov. locum dedit, ni μήτε cum Abreschio formetur. Vulgatum, munitum Codicum suffragio, stare potest. Idem Vir doctissimus post pauca [lin. 12.] scite, πῶς χωρῇ τὸ βίβαιον, qua processerit ratione. Tale Aristoph. Pac. vs. 471. πῶς οὐ χωρεῖ τούργον; Lucian. Dial. Deor. XX. 15. ὅπως μὴ ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, aliaque passim. WESS. — Optime habet τὸ βίβαιον lin. 9. cui cave τὸ βιβ. praeferas. In qualibet quaestione, quae agitur, multae possunt esse opiniones σφαλεραί, fallaces et incertae; una tantum vera et certa: atque hoc est τὸ βίβαιον, quod dicentem Xerxen facit Herodotus: idque ipsum lin. 12. repetitur. Iam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur πῶς χρὴ, (non πῶς χρὴ, uti temere in nostra Var. Lect. itemque in Notula contextui subiecta scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi πῶς h. l. idem ac ὡς vel ὅπως valere statueres; cuius usus particulae illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero incommodum Abreschii πῶς χωρῇ videri nobis debuit: non enim quaeritur, quo pacto exiturum sit id quod βίβαιον est; nam, qui τὸ βίβαιον novit, is etiam novit quisnam futurus

sit rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, πῶς χωρήσει oportuisset, non πῶς χωρή. Itaque ὅπως pro κῶς correxi; rectius forsitan facturum, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, coniecturamque satis habuissem in *Var. Lect.* proponere. S.

18. γνώμῃσι ἐχρίοντο ὁμοίῃσι καὶ σὺ) Ex *Med.* dedit hoc Gronov. pro τῇσι καὶ σὺ. Insolentius illud, ὁμοίῃσι καὶ σὺ, novator [sic *Herodotum* adpellare amat *Valek.*] fortasse posuerat pro ὁμοίῃσι τῇ σῇ. Ad istam rationem scribi potuit huius Ed. p. 329, 69. [IV. 109. 1.] Βουδῖνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίονται καὶ Γελωνοί, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi huius scribendi moris non recordabar: vid. *Herod. Gronovii* p. 410. 9. [VII. 95, 3.] Structurae rarioris sectator *Pausanias* IV. p. 302. ἡ πεπρωμένη κατὰ ταῦτά ἐπικρύπτει, καὶ ἡ ἰλὺς: pro τῇ ἰλὺϊ: I. p. 101, 12. κατὰ ταῦτά οὗτος ἤχησε καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα, id est ὁμοίως κιθάρα κρουσθεῖσῃ, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur *G. Budaeus* in *Comm. Ling. Gr.* p. 483. *Pausan.* praeterea p. 52. εὐ δ' ἐμοὶ φαίνεται ποιήσας Σκύρον ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀλούσαν, οὐδὲν ὁμοίως καὶ ὅσοι λέγουσιν: quae *Kühnio* tentata, bene cepit *Fr. Sylburg.* in *Praef. ad Lect.* p. 932. *Budaei* observatis quaedam adiecit *Duker.* ad *Thucyd.* p. 494, 71. VALCK. — Sic vero saepius Noster: VI. 21, 7. VII. 115, 9. etc. Conf. *Adn. ad VII.* 100, 10. S.

21. κινδύνους ἀναρρίπτειντες) Ad huius imitationem bis terve κινδύνον ἀναρρίπτειν dixit *Thucydides*; ab his recentiores illud transuserunt: κινδύνον μέγαν ῥίπτειν *Euripidis* est in *Inone* vs. 24. saepius ῥίπτειν in istum usum adhibentis. *Lucian.* T. I. p. 768. περὶ τῶν οὕτως μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παραβέλωσ ἀναρρίπτειν. Idem erat ἀποκυβεῖσθαι περὶ τῶν ὄλων, et περὶ τῆς βασιλείας: quorum hoc *Diodori Sic.* illud est *Polyaeni*; ἐκκυβεῖν καὶ παραβάλλεσθαι τοῖς ὄλοις, *Polybii.* VALCK.

22. Quod ille apud *Terent.* Non fit sine periculo facinus magnum et commemorabile, *Herodoti* Xerxes, μέγала, inquit, πρῆγματα μεγάλοις κινδύνοισι ἐθέλει καταιρεῖσθαι. Male vulgatur in his apud *Stobaeum* καὶ αἰρεῖσθαι: bene cepit *Portus.* *Eurip. Suppl.* vs. 759. Φόνῳ καθαιρεῖσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πρᾶγμα. VALCK. — Ἐθέλει καταιρεῖσθαι, *Susciipi solent* *Laurentius*; feliciter confici solent *Portus*, rectius opinor. *Chariton lib. II.* p. 57. τὰ μέγала τῶν πραγμάτων, ὧ γύναι, μεγάλας ἐπινοίας

κατορθοῦται, fortasse haec imitans. Paulo enim diversius abit *Heliodori*, a *D'Orvillio* haud neglectum, lib. IX. p. 448. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλων δέται κατασκευῶν, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi καθαιρεῖν (ionice καταρεῖν) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatore eiusdem verbi notione dictionem, quae in quaestione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox l. 24 seq. et c. 53, 10 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sane et adcommodatam huic loco; quam praeiverant etiam *Guil. Budaeus* et *Henr. Stephanus* Thes. T. I. p. 198. A. B. Videtur utique *Euripides*, loco a *Valck.* citato, καταρεῖσθαι τὰ πράγματα (nisi prorsus καθαιρεῖτ' ibi activā forma, non καθαιρεῖσθ' legendum) dixisse *conficere negotia*, *res peragere*. Tum apud *Plutarchum* in verbis ab *H. Steph.* citatis, καθαιρεῖν ἀγῶνα est *peragere*, (*feliciter*) *conficere certamen*. Idem *Plutarch.* de *Cimone Atheniensi* loquens (in eius Vita c. 13. T. I. ed. *Francof.* p. 486. E.) ait, ἡμέρα μὲν δύο καθημερινῶς ἀγωνίσματα, qui uno die duo peregit (*feliciter confecit*) *certamina*. Similiterque apud *Herodotum* nostrum, IX. 55, 5. ἀγῶνας τοὺς μεγίστους σφὶ συγκαταίρει, significat operam suam eis contulit ad quinque certamina feliciter conficienda. S.

27. Φερόμεθα πορευόμενοι) Dubites, utrum optes, hocce in an Φερόμενοι πορευόμεθα, quod in bonae notae schedis. Nullum vero dubium, quin [*lin.* 29.] καὶ ἔθνος τούτων [non τούτων] τὸν σῆτον ex Scriptoris calamo fluxerit. Videntur turpem maculam *Pavius*, *Abreschius*, *Reiskius*. WESS.

29. γῆν καὶ ἔθνος, τοῦτον) Τούτων vel τούτου legisse *Valla* videtur: una tantum insertā literā scribendum censeo: τῶν ἂν καὶ ἐπιβίωμεν γῆν, καὶ ἔθνος τούτου τὸν σῆτον ἔχομεν. VALCK.

CAP. LI. 5. πλεῦνα λόγον ἐκτεῖναι) Sic μήκος ἐκτεῖναι λόγον scripsit *Aeschylus*; μείζον' ἐκτεῖναι λόγον, *Sophocles*. VALCK.

8. ἐπὶ τοὺς πατέρας) Ex more, quo parentes, qui coloniam deduxerunt; liberi, in eam profecti. *Iustinus* de *Illeis* et *Romanis* lib. XXXI. 8. Tantaque laetitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet. Indidem *Themistocles*, Ἄνδρες Ἰωνες, οὐ ποιεῖτε δίκαια

ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, lib. VIII. 22. Vide Duker. ad Florum I. 3, 9. WESS.

15 seq. ἐς θυμὸν ὦν βαλεῖν) Puto Vallam habuisse βαλεῖν, ὃ βασιλεῖν, quorsum Ald. et Arch. vergunt. Simile VIII. 68, 5. ὃ βασιλεῖν, καὶ τόδε ἐς θυμὸν ἐλεῖν. Veteri dicto, [lin. 16 seq.] (cuius alia, verum culta figura, in Achabi regis responso I. Reg. c. xx, 11.) veritas, sicuti proverbiis consuevit, constat. WESS.

CAP. LII. 4. τῶν ἔχουεν γνῶμα μέγιστον) Non percipit verborum sententiam Valla, uti maximum eius consilium manifestat; nam, μέγιστον στρατὸνμα legisse, iniusta Galei suspicio est. Γνῶμα indicium documentumque, ab H. Stephano recte substitutum, exprimit. Sophocles Trachin. vs. 599. ἔχουσιν ἄν γνῶμα μὴ πειρωμένη. Aretaeus Cappadox Morb. Acut. I. 1. fin. τάδε μέντοι τῆς λύσεως τῆς νόσου γνῶμαται: haec morbi dissipati argumenta. Ut vero [lin. 5.] τῷ σὺ τε scribatur, caussa deficit. περηγμάτων vocabulum in his reticere, norunt omnes. WESS. — Pro τῶν σὺ τε Reiskius τῷ σὺ τε legi iusserat; redire enim ad γνῶμα, cui indicio tu ipse testis es. S.

CAP. LIII. 1. ἀποστείλας ἐς Σαῦσα) Iustum probumque Diodori XIII. 96. καὶ Δέξιππην ἀπέλυσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα: at hic ἀπολύσας Arch. et Vind. scholio debetur. Potuisset porro [lin. 4.] ὑμέας συνέλεξαι sua in sede durare, ni scripti codices exterminassent. Placet Cel. Gronovii iudicium. WESS.

8. ξυνόν - - πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται) Commodam H. Steph. adiecit interpretationem: sed quando σπεύδειν vix alibi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in talibus auctoritas, mihi quidem placet Gronovii σπεύδεται: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac aetate scribebant. Eurip. Hec. vs. 119. Ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθόν. Phoen. 585. δύο κακῶ σπεύδεις. Troasin 955. Bacch. 911. Errat Barnes. in Suppl. vs. 161. Herod. I. 206. παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις. Thucyd. p. 404. μανθάνετε καὶ καὶ σπεύδοντες. Andocid. p. 20, 4. τὰ ἐναντία τῇ ἑαυτῶν ὠφελείᾳ σπεύδοντες. Soph. Elec. vs. 253. τὸ σὸν σπεύδονσ' ἅμα καὶ τοῦμὸν αὐτῆς. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habeat passivum σπεύδεται, scil. ἡμῖν, studetur a nobis, i. e. studemus, quaerimus. Quin immo multo probabilius mihi

videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam σπει-
δετε, studetis. S.

13. τοὶ Περσίδα γῆν λελόγχασι) Haec regis professio simil-
lima miris veterum Theologorum opinionibus, angelōs
regna Dei iussu sortitos curare et tueri. Sic, praeter Pa-
trum alios, Michael Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet.
ὁ προφήτης Δανιὴλ μέγα τι χρεῖμα λέγει τοὺς ἀγγέλους εἶναι· πρεσ-
τάγματι δὲ Θεοῦ πᾶσαν τὴν κτίσιν διαλαχεῖν, καὶ τῶν ἰθὺν ἐπι-
στατῶν, καὶ τούτων τὸν μὲν τοὺς Πέρσας ἰφορᾶν, etc. Cuius senten-
tiae fundus in Daniel. c. x, 13. minime tamen firmus ex
disputatione Cl. Iac. Ode, Comment. de Angel. Sect. VIII.
p. 785. WESS. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud
Thucyd. II. c. 74. Θεοὶ ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιίδα ἔχουσι: Dii qui
hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Graecis ἔχειν
est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus
poëtarum. Theocrit. Eid. XVI. vs. 83. Κούρη, ἃ σὺν μητρὶ πο-
λυαλῆων Ἐφουραίων Εἰλαχας μέγα ἄστυ: ubi scribendum in
Scholiis εἰληχίνοι. Eid. VII. 103. Πάν, Ὁμόδας ἱερὰ τὸν πέδον
ᾧστε (ᾧσσι) λελόγχας. Hinc Λόγχας, τὰς μερίδας, (sive τὰς λή-
ξεις,) Ἰωνες λέγουσιν, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illic le-
gitur Λογχεῖν. Hesychio restituerunt viri docti: Εὐλογχεῖν,
εὐμοιρεῖν. Μοιρολογεῖν scripsisse videtur Harpocrat. ex An-
tiphonte. VALCK. — Suspiciari licuerit, scripturam Πέρ-
σιδα γῆν λελόγχ. ex scholio natam esse, pro ea quam mar-
go Steph. cum aliis praefert, τοὶ Πέρσας λελόγχ. S.

CAP. LIV. 1. παρασκευάζοντο non patior mutari.
WESS.

4 seq. μυρσίησι στορνύντες) Adleverat margini ed.
Ald. viri docti manus στορνύντες, fortasse ob Strabonis τὰς
ὀδούς στορνύντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Arch.
μυρσίη, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isto au-
tem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more
multa eruditi interpretes ad Matth. c. xxi. 8. Xerxes ve-
ro, phialam et aurea vasa in mare proiciens, exemplum
Alexandro M. praeiit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian.
Ἀναβ. VI. 19. WESS. — Olim στορνύντες edd. Equidem
στορνύντες hoc tono scripsi cum Schaeff. et nostris membr. F.
Neutrum puto reprobum. S.

11. τὸ [sive τὸν, cf. Var. Lect.] ἀκινάκην καλῶνσι) Ex
Herodoto excitat Suidas ἀκινάκην ista in voce, et Etymo-

log. p. 48, 31., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad Suidam verissime L. Küsterus, in Musis. Incidit olim suspicio, legisse Grammaticos hoc loco τῶν ἀνὰ κενὴν καλέουσι, uti τῶν ἀγαλλμα, τῶν ἀλῆθεις alibi, aut τούτῳ δὲ τῶν ἀνὰ κενὴν lib. IV. 62., quae anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναί, [lin. 12.] ab Aldo et Hervagio optime expressum, perperam foediorum post dein formam induisse. Κατῆκε ἐς τὸ πέλαιος [lin. 15.] Mssti sibi expostulant. WESS.

12. ἀτρεκέως διακρίναί) Διακρίναί recipitur ex Codicibus; atque ita Vallam legisse Portus iam suspicabatur: eidem inventum πέλαιος Codices etiam adfirmant, εἰ τῷ ἡλίῳ ἀνατιθεὶς κατῆκε ἐς τὸ πέλαιος ταῦτα. Ista paulo ante memorata. οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναί, sic recte cepit Auctor des Essais de Critique p. 202. VALCK. — Mendosum διακρίναί intactum in contextu reliquerat Gronovius; sero nempe animadvertens διακρίναί e cod. Med. enotatum, de quo in Notis monuit. S.

CAP. LV. 7. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν etc.) Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, praesertim si eo inceserint ordine, qui in c. 40., animadversio est Cl. Corn. de Pauw: praestare propterea, τρίτην μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut noctem complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad haec nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν -- τῇ δὲ ὑστεραίᾳ -- universum illum novandi inpetum, de msstis ut nihil adiungam, reprimit. WESS.

CAP. LVI. 6 seq. Ὁ Ζεῦ, τί δὴ ἀνδρὶ εἰδόμενος etc.) Hausit hoc fonte Themistius, Or. XIX. pag. 226. A. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἑλλησπόντιον ἐξέπλησεν -- ὥστε θεὸν νομίσαι Ἑβρῆν τὸν Δαρείου. Indidem Declamationi XXI. Libanii p. 535. A. color, γῆν δὲ ποιεῖ τοῖς ὀπλίταις, καὶ τριήρεσι θάλατταν καὶ δοκεῖ τοῖς ὀρώσι θεῶν ὁ μέγιστος ἐν ἀνθρώπων τύπῳ πάντα κινεῖν: sed fuscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ ποιεῖ ταῖς τριήρεσι θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ὀπλίταις γῆν: certe illa Oratoris mens, perfossum Atho et stratum ponte Hellespontum innuentis. Quod si autem eo, quo vir ille Hel-

lespontius, *Libanius* et *Themistius* modo, *Gorgiae Leontino* Εἰρήνης ὁ τῶν Περσῶν Ζεὺς audivisset, risum sibilumque *Longini* περὶ Ὑψ. cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde *Langbaenius*. Non nunc *Plutarchum* Anim. Tranq. p. 470. E. taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. pag. 192. *Quis novus hic hominum terramque diemque fretumque Permutat? Certe sub Iove mundus erat.* Sumsit hinc poeta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia conmutans, merito *novus hominum*, εἰδόμενος ἀνδρὶ: idem *Jupiter*, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: *Θεῶν τοῦ μεγίστου ἐν ἀνθρώπου τύψῳ*, *Libanius*. WESS.

9. ἄγων πάντας ἀνθρώπους) Frigidum videri poterit Hellespontii dictum, quod respicit *Themistius* Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεὰς Ἀσίης ἀπὸ χώρας, ut est in Epigrammate apud *Plutarch.* Themist. p. 116. κενώσας πᾶσαν ἡπείρου πλάκα, *Aesch.* Pers. vs. 720. Vere dicitur *Herodoto* VII. c. 157., ἐπάγων πάντα τὸν ἥφον στρατὸν ἐκ τῆς Ἀσίας: totius enim Asiae vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur *Demetrio* περὶ Ἑρμην. §. 245. qui dixerat, ὅτι κατὶβαινεῖν ὁ Εἰρήνης μετὰ πάντων τῶν ἑαυτοῦ. μάλα γάρ, inquit, ἱσμικρυνε τὸ πρᾶγμα: scribi enim debuisset μετὰ τῆς Ἀσίας ἀπάσης. Contra *Caelius* apud *Livium*, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia relinqui videretur. Audaciam hyperboles velut μειλύματι represit *Aristides* T. II. p. 318., συστάντων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπάντων ὡς εἰπεῖν (ut ita dicam) ἀνθρώπων. Sed absque isthoc adminiculo παντοδαπούς vel παντοίους saepenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. *Xenoph.* Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 57., ἦλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συλλέγεσθαι: omnes propemodum Asiaticos. Ἑλλην. VI. p. 341, 10. πειλαστικὸν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντιταχθῆναι. Adde VII. p. 378, 11. *Isocrat.* p. 176. E. *Demosth.* p. 54, 7. 412, 91. 650, 89. *Ephorus* apud *Macrobi.* pag. 505., τὸν Ἀχιλῶν μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμᾶν. Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.

CAP. LVII. 3. καίπερ εὐσύμβλητον ἰόν) *Valla* σύμβλητον, ut *Arch.*, invenit vertitque. Verius multo vul-

gatum ex consequentibus. *Aeschylus* Prometh. vs. 774. 'H δ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἢ χρησμοφθία: pro quo in Choëph. va. 168. εὐξύμβλητον τίδ' ἐστί. Iones λαγὸν malle, dictum superius. [ad I. 123, 16.] WESS.

Ibid. ἵππος γὰρ ἔτι κε λαγῶν) Λαγὸν suo more scripserat. Herodotea paulo si pensiculatus exegissent viri docti ad *Valer. Mar.* mendam forsitan sustulissent ex istis lib. I. cap. vi. p. 71. In exercitu Xerxis -- equae partu leporem editum constat, eodem montem Athon vir tandem transgresso: sic scripsit ex Codd. Pighius; sentit vitium, tollere non potuit *Clarean.*; corrigendum ex *Herodoto*: eodem pontem vir tandem transgresso: mons ex ponte factus. Athon, ut puto, peperit scioli additamentum. Congruit et Herodoteis ostenti, quam dedit *Valerius*, interpretatio. VALCK.

5. ἀγαυρότατα) Magno fastu superbiaque. Ἀγαυρός Grammaticis αὐθάδης, ἔνδοξος, κομψός, ex Hesiodi Theog. vs. 832. Ἀγαυρίαμα, ἔπαρμα, εἴσις. Ἀγαυριᾶν, τὸ μεγάλως γαυριᾶν καὶ ἐπαίρεσθαι Etymologo. Quod adnectitur [lin 6.] περὶ ἑωυτοῦ τρέχων, bene expelivit *Portus*, ἀγῶνα sive κίνδυνον adsciscens. *Eunapius* Vit. Maximi Phil. p. 100. de Valente Imp., οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. Adde *Nostri* lib. VIII. 140, 1. et cap. 74. WESS.

6. περὶ ἑωυτοῦ τρέχων) Nihil est cur articulum [τὸν] vir doctus putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς θάειν vel τρέχειν, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur περὶ ψυχῆς τρέχειν, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς est in *Herod.* IX. cap. 36. vid. *Clar. Wess. Diss.* *Herod.* p. 129., *Portus* in Τρέχειν περὶ ἑωυτοῦ, *Gataker. Diss.* de Stylo N. T. cap. x. Quando Xerxes hic dicitur in regnum rediturus ut *lepus* περὶ ἑωυτοῦ τρέχειν, proverbium respicitur *Suidae*, memoratum in *Λαγῶς* περὶ τῶν κρεῶν, [i. e. περὶ τοῦ σώματος,] dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύόντων ταῖς ψυχαῖς: conf. *Zenob.* Cent. IV. Prov. 85. Illuc spectabat et *Aristoph.* quod vidit *Kiister.* in *Ran.* vs. 193., quando scripsit: Εἰ μὴ νευαυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν. [conf. ibi *Schol.*] Aliud hic *Nostro* praeterea potuit obversari proverbium, quod in adversarium detorquet *Demosth.* de *Cor.* p. 183., λαγὼ βίον ἔζης, δεδιώς καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγήσεται προσδοκῶν: habet et *Dion. Chrys.* p. 611. D. vid. *Hemsterh.* ad *Luciani* *Somn.* p. 13. Hinc nonnemini τρέμων placuerat in *Herod.* Anti-

phon pag. 118, 34. περί τῆς εὐδαιμονίας τρέμων μὴ ἀποστερηθῇ. VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐπὶ Σαρπηδονίης ἄκρης) Thraciae erat, Melanem sinum finiens, teste Eudoxo in Schol. Apollon. Rh. I. 922. Doctissime hoc de promontorio Holsten. ad Stephani Σαρπηδών. Aliud, et Ciliciae quidem, Σαρπηδόνιον χῶμα Aeschyli Suppl. vs. 876. Statim [lin. 8.] πρὸς ἡλίου ἀνατολὰς, recte Palmerius θεινάς, aestivas, explicat: suadet postulatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. Ὁ δὲ Δορίσκος) Steph. Byz. hinc sua in Voc. mutua accepisse, vidit Holstenius, optime Vallam, τείχος murum reddentem, deserens: urbem enim castellumque Herodoto esse, quo nihil verius: exemplorum copia in penu est Porti, collectaque aliunde stipaverat Holsten., eius ex schedis publicata ad Hieroclis Synedem. p. 681. WESS.

4. τὸ δὲ Δορίσκος κέκληται) Τείχος istud, sive castellum, Doriscus dicebatur; neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciae munitum voce τείχος, nomini adiecta designari solet; ut saepe commemorantur Σέβειον τείχος Ἡραίων τείχος Ἀβώνου τείχος Γορτίου τείχος, Gordiutichos, Livio. Picrum castella, τείχεα τὰ Πιέρων dixit Herod. VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 288. et Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 62. Dorisco castello vicina planities [lin. 6 seq.] apta nata Xerxi videbatur ἰνδιατάξει τε καὶ ἐξαρθησθαι τὸν στρατόν: conf. Diodor. XI. cap. 3. VALCK.

7. ἐπιτήδεος ἐνδιατάξει) Qui corrigebat εὖ διατάξει, non recordabatur χώρου ἐπιτηδεωτέρου ἰστροτοπιδύσεσθαι lib. IX. 2. Equidem καὶ ἐν ἀριθμῇσσι Arch. et Vind. pro reiculo non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis, huiusmodi composita adamare solent, ut pluribus patefiet lib. IX. 7. Salen autem Samothraciam, iustissime Gronov. vindicavit. et Zonen ad Ethnicographum Berkelius. WESS.

CAP. LX. 1. ὅσον - - παρῖχον πλῆθος ἐς ἀριθμόν) Veterem ego lectionem [πλήθος ἀριθμόν] revocarem; a Medicea distant quae primo adspectu videri possent similia: alio collocatam ordine non spernere praepositionem, ἵς ὅσον μὲν νυν ἕκαστοι παρῖχον πλῆθος ἀριθμόν. VALCK. — Valckenarium secutus Borh. revocavit πλῆθος ἀριθμόν: quae

mibi lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturae, quam *Wess.* cum *Gronov.* tenuit, eadem sententia est: commode vero post ἀριθμὸν delebitur comma, et post πληθὸς reponetur: *Quamnam quique multitudinem contulerint, accurate ad numerum definire non possum.* Quum vulgo post ἀριθμὸν (quemadmodum etiam in nostro ms. F.) incisa esset oratio; intellexeram olim: *Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum.* S.

5 seqq. συναγαγοντο ἐς ἓνα etc.) Restituentur haec ex Codicibus: συναγαγόντες ἐς ἓνα χώρον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ, συναξάντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον. In his συναξαι, *conducere*, notat *constipare*, vel *coarctare*; ut apud *Longin.* π. γψ. p. 232., τὰ γλωττόκομα -- οὐ μόνον κωλύει τῶν ἐγκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συνάγει διὰ τὸν περικείμενον τοῖς σώμασι δεσμόν: in quibus errat *Zach. Pearce* p. 267., iam emendatis *Scaligero* in *Propert.* p. 285. συνῆγον καὶ συνέσπων *Xenoph.* p. 152, 54. συναγμένον apud *Athen.* XI. p. 474. E. compressum interpretatur *Macrobius*. [Vide vero *Var. Lect.*] Praeter ceteros indicatos *Brissonio* de *Regn. Pers.* III. p. 407. Herodotea respicit *Aristides* in *Themist.* III. p. 297. ubi *Schol. MS.* καινότερον Φησὶν ἐξεῦρεν ἀριθμὸν, κατὰ μυρίου, οὐ καὶ ἓνα μετρῶν λέγει δὲ διὰ τὸ μυριάδων τεύχος, εὐπερ ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, I. p. 224. *VALCK.*

5. ἐξηριθμήσαν) Placuit hoc *Gronovio* et mihi: indicatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox [lin. 12.] τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐξηριθμήσαν' ἀριθμήσαντες δὲ, κατὰ ἔθνη διέτασσον, uti *Codices* iubent. Porro συναγαγόντες, in ea schedarum discordia, ex *Arch.*, cui paene paria *Ask.* facit, praeoptavi. Verissimum praeterea [lin. 7.] περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον, *extus*, sive, uti *Laurentius*, *extrinsecus*, *circulum* circumscripserunt. Qui quidem *circulus* si ἔσωθεν *intus* fuerit ductus, cui tandem usui? Miror tolerari ineptias, a *Pavio* et *Reiskio* explosas, potuisse. *WESS.*

CAP. LXI. 3. πῖλους ἀπαγείας) *Salmastii* ad *Solin.* pag. 392. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum, attigit *Gronovii* sedulitas, cuius pilea non densata praefero. Ἀπαγής minime compactum exponit: hinc οἱ ἀπλῆ καὶ ἀπαγῆ εἰς εὐσίβειαν παραλαβόντες ψυχὴν, quibus ad pietatem parum firmus animus *Gregor. Naz. Or. Stelit.* II. pag. 119. A., et *Iuliani Imp.* αὐχὴν ἀπαγής, *cervix minime firma*,

ibid. pag. 122. A. Zeno quoque παχύνημύς τε καὶ ἀπαγής καὶ ἀσθενής, quippe corpore *haud bene compacto*, in Laërtii VII. 1. Alibi Noster de Persis, ἀναξυρίδας δὲ ἔχοντες ἔρχονται ἐς τὰς μάχας, καὶ κυρβασίας ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι lib. V. 49., quae utique κυρβασία non erant πεπηγυῖαι compactiles admodum, quales Scytharum cap. 64. Quid Porto arriserit, Lexicon eius docebit. WESS. — Ἀπαγείας πύλους impenetrabiles reddiderat Valla; in eandemque sententiam Portus intelligebat *ex solida materia firmaque compactos, qui adeo non facile frangi aut penetrari poterant*; scil. ex ἀπό (privationem significante) et ἄγω, *frango*, derivato nomine ἀπαγής, sive a verbo πήγνυμι cum α intensivo, non privativo, ut idem valeat ἀπαγής atque εὐπαγής. Recte vero IVesselingium ἀπαγίας non compactos interpretatum esse, docet Scholiastes ad Aristoph. Av. vs. 487. ubi, Πᾶσι Πέρσαις, αἰτ. ἐξ ἣν τὴν τιάραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρέην· μόνον δὲ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο. — τοῖς μὲν ἄλλοις ἔθος καὶ ἐπτυγμένην καὶ προβάλλουσιν ἐς τὸ μέτωπον ἔχειν. Pro eo quod vulgo ἡ τιάρα Graeci dicebant, Herodotum in masculina forma usum esse hoc nomine, adnotavit Hesych. in voce. Caeterum super his, quae hoc cap. de Persarum cultu memorantur, consuli potest Commentatio eruditi Academici Parisiensis Mongez, Tomo IV. Actorum Instituti Literarum et Artium Gallofrancici pag. 7 seqq. S.

3 seq. κινῶνας χειρῶν τοὺς ποικίλους) *Tunicam manicalam Persis Strabo et plures tribuunt. At nulla hic lorica, cum tamen χιτῶσι Φοινικοῖς, θώραξι χαλκοῖς munirent corpus in Xenophont. lib. VI. Παιδ. pr., et Masistius ἐν τῷ θώρηκα εἶχε χιτῶσιν λιπιδωτόν· κατ' ἐπερθε δὲ τοῦ θώρηκος κινῶνα Φοινίκιον inf. lib. IX. 22. Cuius neglectae fortasse caussa, quod lorica κινῶνος in vocabulo lateat. Hesych. Στρεπτοῖο χιτῶνος, τοῦ ἀλυσιδωτοῦ θώρηκος. Propterea Heliodorus Aeth. IX. p. 451., absoluta elegante loricae squammatum pictura, χιτῶνά τινα φολιδωτὸν ἀπεργάζονται. Alioqui fatendum erit, loricae excidisse mentionem, fuisseque primitus χειρῶν ποικίλους, καὶ θώρηκα λιπίδος σιδ. etc. quae docta Io. Christ. Biel (Exercit. de Lign. Libani pag. 29.) coniectura. Simile quid in Reiskii stilum venit. Ut ut illud est, mallet cum Pavio ἰχθυοειδέας, et ad κινῶνας referre. WESS.*

4. λιπίδος σιδήρης ὅψιν ἰχθυοειδέας) Nisi quid interciderit,

videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squammarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites *cataphracti*, de quibus egere *Brisson*. de Regn. Pers. III. pag. 379 seqq. et *Spanhem*. ad *Iulian*. p. 249., ut horum adeo κιθῶνες χειριδατεῖ fuerint λεπιδατεῖ vel Φολιδατοῖ. *Herodotus* tamen infra, de Masistio loquens interfecto, τὸν Θάρηκα et τὸν κιθῶνα clarissime distinguit IX. 22., ἐντὸς Θάρηκα εἶχε χεῖρσιν λεπιδατὸν, κατὰπεριεθεῖ δὲ τοῦ Θάρηκος κιθῶνα Φοινίκιον ἐνιδεδυκε. In eundem sensum Φολιδατὸν dixit *Posidippus* Com. Athen. IX. p. 576. v. ἔστις ἂν Θάρηκα' ἔχη Φολιδατὸν, ἢ δράκοντα σσιδηραμένον. Eiusdem originis voces λεπίς et Φολίς [conf. *Etymolog.* pag. 798.] in usu distinguebantur: piscium squammæ λεπίδες, serpentium Φολίδες dicebantur; quod vere monuit *Brissonius*. Φολιδατὰ δράκόντια dederat *Ignat.* Ep. ad Antioch. p. 106. VAL. C. K.

[12. Ἀρταῖος) Vide *Steph. Byz.* voc. Ἀρταῖα: cuius ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura *Artoxerxes*, *Artobazus*, et similibus, subinde in his Adnotationibus monui. De errore doctorum nonnullorum virorum, qui *Arteatas* etiam nominatos veteres Persas statuerunt, vide ad I. 125, 12. notata. S.]

[12 seqq. ἐπὶ δὲ Περσέως ὁ Δανάης τε etc.) Conf. c. 150. Graecanicam de *Persicorum regum origine* fabulam attigit etiam *Xenophon* *Cyrop.* I. 2, 1. et *Apollodor.* *Biblioth.* II. 4, 5. S.]

CAP. LXII. 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἵσταλμένοι) Viri docti ταύτην στολὴν probare nequeo: σκευὴν ex secuturis Scriptor intellectam voluit. A Medis autem cunctum illum armaturae habitum Persas mutuum habere, *Strabo* lib. XI. p. 797. c. [p. 525. d. ed. Cas.] exponit. WESS. — Vide ad I. 109, 2. notata. S.

[4. ἐκαλέοντο δὲ πάσαι - Ἀριοι) Fuit deinde particulare nomen populi, Persarum imperio subiecti, Ἀριοι sive Ἀριοι, apud Nostrum III. 93, 12. et VII. 66. Intelliguntur autem h. l. Aarii, interprete *Anquetilio* (Act. Acad. Inscr. T. XXXI. p. 576.) incolae regionis cui nomen *Iran*. Quod vero adiecit Scriptor noster, *Medos ipsos* nominis sui originem a *Colchica Medea* derivare, (conf. *Pausan.* II. 3. p. 118.) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte *Medus* aliquis, fabulatoribus Graecis per iocum gratificaturus, olim tale

quidpiam alicubi iactavit. Conf. *Is. Vossium ad Melam*, I. 2. p. 561. S.]

9. *μιτρηφόροι*) Ex dialecto, qua ἀγγελιηφόροι saepius, *σειρηφόρος* III. 102. et *μιτρηφόρειν* *Arrian.* Ind. cap. 7. In *Eustath.* tamen pristina est scriptura, ad *Odyss.* K'. p. 1659, 10. [p. 398, 9. ed. Bas.] Melius contra pravum *Arch.* ἐτεράχματο [lin. 11.] idem ad *Iliad.* B'. p. 254, 12. [pag. 177, 26. ed. Bas.] καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, ἐσεσάχματο, ἀντὶ τοῦ ὠπλισμένοι ἦσαν. vid. c. 70. WESS. — Perversa lectio est *Arch.* ἐτεράχματο: alterum aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. κατὰ περ Ἰδοί ἐσεσάχματο: c. 73. Ἀρμένιοι κατὰ περ Φρύγας ἐσεσάχματο: et cap. 86. *Hesychius*: Σεσάχθαι, ἐσπεύσθαι, καθοπλίσθαι. Σάχη γὰρ ἡ καθοπλισίς. *Theocrit.* Eid. XVII. 94. πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιώται, Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι. VALCK.

CAP. LXIII. 3. χαλκία τε κράνεα) Restitutum est vocab. κράνεα: nam χάλκεια, solitarie posita, quid erunt? Ἀν ποιήματα, quae conmode adduntur c. 80. Certe capitis munimina, adeoque κράνεα, galeae; quae possunt profecto varie implicari nectique, πλέεσθαι, sicuti Paphlagonum c. 70. et Thracum galeae c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissiis et Hyrcanis nullas *Herodotus* galeas agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? [quae *Gronovii* erat opinio.] WESS.

[7 seq. οὗτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκκλίνοντο Σύριοι etc.) Etiam *Cappadocas* Graeci Σύρους et Συρίους adpellabant; vide I. 6, 3. et 72, 9. cum utrobique notatis: adde *Strab.* lib. XVI. p. 737. A. B. S.]

CAP. LXIV. 4 seq. κυρβάσιος ἐς ὅξυ ἀπιγμένας) Ubi habentur οὐρεα ἐς ὅξυ τὰς κορυφὰς ἀπιγμένα, lib. II. cap. 28., in *Arch.* scribitur ἀπηγμένα: nostro loco si legeretur ἀπηγμένας, sive potius ἀνηγμένας, alterum nemo requiret. κορυφὴ οὐκ ἐς ἄγαν ὅξυ ἀνηγμένη est in *Pausan.* IX. pag. 786. ἐς ὅξυ συνηγμένης τῆς κεφαλῆς, *Diodori* T. I. pag. 148. εἰς στενὸν συῆσθαι, *Athenaei* XI. p. 477. VALCK. — *Suidas*: Κύρβασις ἐνίοι μὲν τιάραν etc. Quam ad nominis formam, h. l. κυρβάσιος scriptum oportebat: sed κυρβάσιος penacutē apud Nostrum, ut hic, sic et V. 49, 18. praeferunt edd. et mssti, quemadmodum in sing. τὴν κυρβάσιαν apud *Aristoph.* Av. 487. ubi *Schol.* ἔστι δὲ αὕτη, τιάρα. Unde et *Hesychius* idem capitis tegumentum perinde et Κυρβάσιαν et

Τιάραν dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 18. intelligitur. Caeterum, ut Persarum tiaræ ἀπαγίεις erant, non bene compactae firmæque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra hae Sacarum cyrbasiae πιπηγυῖαι erant et ὀρθαί, bene compactae (firmæ, rigidae, coll. c. 70, 11.) et erectae; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

7. ἀξίνας σαγάρεις) Interpositum καὶ, quo scholii indicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Sagaris et ἀξίνη eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Wisithoni fratres ad Mosen Choronensem in Praefat. monuerunt. Neque occultum Corn. de Pauw fuit litteratoris interpretamentum, coniectanti ex abundanti suspicionum penu καὶ ἀσπίδας καὶ σαγάρεις, citra aequum tamen. [Vide omnino Var. Lect.] Ἀμυργίους [lin. 8.] tutatur Steph. Byzant. WESS.

8 seq. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας etc.) Quod a Persis Scythas omnes scribit Σάκας dictos, hinc attigit Eustath. ad Dionys. vs. 749. Ctesiae probabiliter debentur de Dario et Sacis Polyaeo narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius περὶ Ἑβρ. §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. εἴματα μὲν ἐνδιδυκότες ἀπὸ ξύλων πιποισμένα) Laurentii amictum e lignis exhibilant merito. Qualis enim amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex arboribus facto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. cap. 16. ἰσθῆτι δὲ Ἴνδοι λινὴν χρέονται, -- λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δένδρεων. Talis Nostro ad telas materia εἶριον ἀπὸ ξύλου lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossipion, aut xylon Graeca voce. Plinius Hist. Nat. XIX. 1. Superior pars Aegypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, et ideo lina inde facta xylinea. Id sequor. Σίδηρον ἢ [lin. 3.] ferri potest οὐ σίδηρον Aretaei Cappad. Morb. Diuturn. II. 13. pag. 154., alioqui insolentius. WESS.

CAP. LXVI. [1. Ἀρείοι) Ibidem Ἀρείοι III. 93, 12. Caeterum conf. cap. 62, 4. ibique not. S.]

7. Ἀζάνης ὁ Ἀφράλου) In barbaris his nominibus multiplex amanuensium dissensus, compositu difficilis. Ἀφρίβιον Persam memoravit lib. V. 108., Ἀφράνην inf. cap. 224. Sunt ea cognomina Persica, sed quo iure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmis, Sogdis vide III. 93. WESS.

CAP. LXVII. 1. σιύρνας) De σιούρνη et σισυρνοφόροις [lin. 8.] vide lib. IV. c. 109. WESS.

5. εἴματα μ. βεβαμμ. ἔχοντες ἐνέπρεπον) Idem esset εἴμασι βεβαμμένοις ἥσαν ἐμπρεπείς, vel διαπρεπείς: sic c. 83., χρυσὸν πολλὸν καὶ ἄφθονον ἔχοντες ἐνέπρεπον. Rarissimum illud Aeschyli Agam. vs. 1251. σπλάγχν' ἐπείκτιστον γένος Πρέπουσ' ἔχοντες: et vs. 30. ὡς ὁ Φρυγὸς ἀγγέλλων πρέπει, pro ἔχουσι, et ἀγγέλλει, sic optime Clar. Abresch. interpretatur. Ut splendida vestis ἐμπρέπειν; sic ornatus veste splendida, illā dicitur ἐμπρέπειν. Lucian. adv. Indoct. §. 9., ἡ πορφύρα ἐνέπρεπε τῆς ἰσθῆτος. Sophocles apud Clem. Alex. Paedag. III. p. 286, 2. Γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἰσθήμασιν: quibuscum Euripidis ex Antiope locum recte comparavit Io. Pierson, Praef. Moer. pag. XLIII. VALCK.

[10. Ἰθαμάτρεω) Verum fuerit Ἰθαμίτρεω. Vide Var. Lect. et conf. VIII. 130, 10. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 4. Ἀρσαμένης ὁ Δαρείου) Mirum ni huic, ut reliquis Darii filiis, matris nomen historicus adiecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties Ἀρσαμένης, T. I. p. 119. D. T. II. p. 488. D. Priori loco fratrum Xerxis audit πολὺ κρατίστος τε καὶ δίκαιότατος: altero, filiorum Darii natu maximus, πρεσβύτατος τῆς γενεᾶς. Sed, cui cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodoto vocatur Ἀρτοβαζάνης lib. VII. c. 2. Hoc capite memoratus si Plutarchi est Ἀρσαμένης, cur Nostro non dicebatur ὁ Δαρείου καὶ τῆς Γωβρύεω θυγατρὸς? ut Ἀρσαβίγνης infra dicitur cap. 97. VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζειράς ὑπεζωσμένοι) Ζειρά vel ζειρή, vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit explicaturi veteres Grammatici (in Var. Lect. citati) varias iverunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Illud unum h. l. monuisse iuvabit, quod apud Suidam et alios nonnullos legitur, Ζειραὶ χιτῶνες ἀνακεκολλημέναι: docente Ruhnkenio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀνακεκολλημέναι corrigendum, tunicae in sinum replicatae. S.]

2. τόξα παλίντονα) Arcus omnes παλίντονοι quum sint, iusta observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse singulari, atque ultramque in partem flexiles, ἐπὶ θάτερα μέρη κλυόμενα, sive Altii voce reciproca, monente Scaligero in Varron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque προσ-

δείξαι, habiles in Latinis *Vallae*, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς δεξιὰ, ad dextram adpensi: equidem περιδείξαι novi, non illud. Dubio exemptum nunc omni ἐκ Φοίνικος σπάθης est, [lin. 4.] quae Kühnium scriptura ad *Pollucem* non fugit. Certissimum etiam ἐναμμένοι, [lin. 3.] ad *Diodori* lib. I. 11. p. 15. explicitum. WESS.

3. λεοντίας ἐναμμένοι) Sic optime *Gronov.* ex *Med.* Λεοντῆν ἐναμμένην scripsit *Aristoph.* *Ran.* vs. 433. νεβρίδα ἐνῆσθαι, *Cornutus* de *Nat. Deor.* c. 27. et *Harpocrat.* in Νιβρίζων. παρδελῆν ἐνῆσθαι, *Schol. Theocriti* l. 3. non, ut vulgatur, παρδελῆν εἰλῆσθαι: hoc ubi est in *Pollucis* VIII. 151. ἀνῆσθαι verius est. παρδελῆν ἐνῆσθαι dederat et *Eustath.* in 'Ιλ. γ'. pag. 285, 45. non ἐνείσθαι. In proximis, [lin. 4.] ut erat in marg. *Steph.* corrigit *Palmer.* ἐκ Φοίνικος σπάθης: atque id ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex *Dissert. Herodot. Wesselingii* p. 119. VALCK.

5. οἰστοῦς μικροῦς) Collatis *Agatharchidae* et *Heliodori* verbis ita reposuit *S. Bochartus* *Phal.* IV. 26. pag. 266.; quam magni viri correctionem in examen operosa *Nob. Palmerius* disquisitione misit, *Exercit.* p. 33.; probabiliter ostendens, arcui praegrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatio haud sufficere; *Heliodori* verba et *Agatharchidae* controversa videri. Qua quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis adparuit; sicuti quoque, sagittas μικράς et βραχεῖς recte dici, minus μεγάλας et μικράς. Verius *Gronovius.* [monens, nihil impedire quo minus sagittae μικραὶ dicantur.] Δόρασι μικροτέροις χρεώμενοι Codices quidam lib. VII. 211. Equidem, nisi *Mssti* obstarent, in partes ire possem. *Lapis acutus*, quo sigilla sculpebantur, [lin. 6 seq.] smiris, Hebraeorum שִׁמְרִי Samir, est; de quo eruditissime *Bochartus* *Hieroic.* Part. II. lib. VI. p. 842. WESS.

12. ἦρχε 'Αρσάνης) Fortasse hoc homini nomen fuit: liquido non adfirmaverim. [Vide *Var. Lect.*] In Persis plures *Arsames*; qualis *Plutarchi*, *Artox.* pag. 1026 fin., *Antigoni Carystii* c. 128., *Polyaeni* VII. 28., quem *Maasvi-cus* cum hoc male contendit. Immo ipsis *Darii* in maioribus *Arsames*, inf. cap. 224. WESS. — 'Αρσάνης legitimum potius nomen videbitur: huius proavus, pater *Hystaspidis*, 'Αρσάμης aliquoties vocatur *Nostro*: bis inter du-

ces exercitus Ἀρσάμης memoratur *Aeschylus* Pers. vs. 37. et 308. *Casaubono* idem esse videbatur *Polyaeni* Ἀρσάβης vel Ἀρσάμης, VIII. c. 28.; sed, qui *Barcen* fraude cepit, Persa *Herodoto* vocatur Ἀρσάμης, lib. IV. c. 201. et 203. *Arsamis* germanus frater, *Darii* filius ex *Artystone*, Γωβρύης, infra VII. 72., Βρύης audit ex membrana *Med.* VAI.C K.

[14. εἰκῶ) εἰκοῦν scriptum oportuisse censuit *Larcher* ob *Gregor.* canonem 35. de Ionica Dialecto. Iam ad illam quidem normam Ἴουν et Βουροῦν dixit *Noster*, a rectis casibus Ἴω et Βουρώ: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, *Herodoto* certe, eis etiam uti formis, quae aliis Graecis, et Atticis praesertim, usitatae erant. Sic, licet αἰδοῦν, ut ionicum, ibid. commendat *Gregorius*, nusquam apud *Herodotum* reperitur haec nominis forma; sed αἰδῶ, sive rectius αἰδῶ, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex αἰδῶα contractum, coll. *Etymol.* p. 30. lin. 40 seqq.) praeferunt codices lib. I. c. 8, 16. quemadmodum constanter apud *Homerum* scribitur. S.]

CAP. LXX. 2. διξοι γὰρ δὴ ἱστεινύοντο) Veterum persuasio de *Aethiopibus Afris et Asiaticis* cognitissima ex *Strabonis* erudita super Homereo Αἰθιοπας, τοι διχθὰ διδάται, dissertatione est lib. I. p. 58. [p. 30. et 33. ed. Cas.] *Indi Aethiopes* recta et promissa erant comā, ἰθύτριχες: *Afri οὐλότριχες*, crispo, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque *Strabonis* lib. XV. pag. 1012. B. [pag. 690. D.] et *Arriani* Ind. c. 6. observatio. *WESS.* — Conf. *Heeren Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 352. S.

8. προμετωπίδια δὲ ἵππων) Frequentantur in equorum ante frontem ornatu προμετωπίδια apud *Xenophontem*, *Achillem Tat.*, *Aelianum*, *Iamblichum*, et plures: in muliebri mundo κόσμος προμετωπίδης *Basilio* M. T. II. pag. 55. c. Hic προμετωπίδια sunt pelles, equorum capitibus detractae, et humanis ad terrorem indutae et speciem. Nam, quod ante frontem, προμετωπίδιον, quale προμετωπίδιον κέντρον, quo natura pisces xiphias armavit, in *Aeliani* Hist. An. XIV. 26. Atque haec, qui προμετωπίδια praeferunt, considerasse non videntur. *WESS.*

CAP. LXXI. 2. ἦσαν ἔχοντες) Culte codices pauci συντήν ἦσαν ἔχοντες, corio armati iere. [ibant.] Belle equidem illud *Declamatoris* in *Sallust.* cap. 3. Unus enim

satis es materiae habens, et quae Sanctius Minerv. III. 10., iuxtaque Graecorum similes prorsus [periphrastics] dictiones, conductas ad Diodori lib. II. 5., recorder. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. WESS.

CAP. LXXII. [2. κρίνεα πεπλεγμένα) Conf. c. 63, 3. ibique Wess. et cap. 79, 2. S.]

5. Αἰγυες) Iidem c. 86. Αἰβυες, et lib. III. 92. Αἰγδοί, sive Αἰγδοί, uti Mssti; mihi, quod ibi [Adnot. ad III. 92, 9.] professus fui, sive nomen expendo seu gentem, ignoti. Μαριανδονοί bene habent; [conf. Var. Lect. I. 28, 5.] bene Σύριοι, qui volentibus schedis, heic Σύριοι. Vide III. 90., notataque Gronov. lib. II. 104. [Adnot. ad II. 104, 12. et supra ad huius Musae c. 63, 7 seq.] Sit-ne vero Darii et Artystonae filius [lin. 10.] vero nomine Βρύης an Γωβρύης, non adfirmavero. Notior in Persis Gobryes Gobryasque multo est. WESS. — Vide Var. Lect. S.

[6. τὴν αὐτὴν ἔχοντες) Toties in hoc recensu vocab. σκηνή occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisse videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 1. 71, 2. 73, 2. 77, 2. et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. Βρίγες) Conveniunt Βρίγες et Φρίγες Macedonum sono, quo Βίλαπτες et Βάλακτες, qui Φίλαπτες et Φάλακτες alibi. Nollem tamen Arch. et Pass. scripturam obtrudi. Βρίγες hinc clarissime Steph. Byz., et de Mida Conon Narr. I. ὑπὲρ Μυσίαν ὤκισε, Φρύγας ἀντὶ Βρίγας, βραχὺ τι παραλλαγείσης τῆς λέξεως, μετωνυμασθέντας. Plura Cl. Holstenius ad Stephanum. Ceterum σύνοικοι ἦσαν [lin. 4.] in absurdis collocari non debet. WESS. — Qui in Thracia manserunt eiusdem originis, Βρύγοι nominantur VI. 45, 3. (ubi vide Not.) et VII. 185, 9. Apud Strabon. VII. p. 295. c. et XII. pag. 550, 4. ubi Βρύγες et Βρίγες olim edebatur, utrobique Βρίγες ex msstis posuit nuperus Editor Lipsiensis, cuius vide notata in Var. Lect. ad posteriorem locum, T. V. p. 92 seq. S.

4. Εὐρωπήιοι ἰόντες σύνοικησαν) Ex tribus diversis lectionibus genuina mihi videtur illa in marg. Steph. χρόνον ὅσον Εὐρωπήιοι ἰόντες σύνοικοι ἦσαν (ἔσαν) Μακεδόσι. Hic est Nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. ἡ γῆ, εἰῶσα παιδιάς, -- εὐνδρός ἐστι. cap. 147. ἦν ὁ Θῆρας αὐτός, γένος ἰὼν Καδμεῖος, -- ἀδελφεός. VII. 129. τὸ μέσον δὲ τούτων -- ἡ Θισσαλίη ἐστὶ, εἰῶσα κοίλη. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. οἱ δὲ Λυδοὶ, inquit, Μήονες ἐκα-
λεῦντο παλαιοί, (sive τὸ παλαιοί,) ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἄτρυος ἔτχον
τὴν ἐπωνυμίην. In Codice, quem manu scriptum ab huma-
nissimo I. I. Wetstenio habui utendum, hoc legebatur
Scholion in Hom. Ἰλ. γ'. 401. Μυόνιας Λυδίας λέγει· Μήονες
γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλοῦντο οἱ Λυδοί, εἴτα Λυδοί, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ
ἄστειος, (lege Ἄτρυος,) ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. lib. I.
c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villosioni Scholiis
Venetis, et ibi quidem recte Ἄτρυος scribitur, sed perpe-
ram Ἡρωδιανός, pro Ἡρόδοτος. Quod ad Μυόνιας spectat, vide
Var. Lect. S.

5. ἀκοντίοισι δὲ ἰχθύωντο ἐπικαύτοισι) Afris idem teli genus
cap. 71. Mysii autem nobiles his iaculis, ἀκοντιστάι Μυσοί
Aeschylō Pers. vs. 52., et Ὀλυμπηνοί Eustathio in Perieges.
vs. 810. [immo vero ad vers. 322. not. 3.] Stephanoque
Voc. Ὀλυμπος, unde Οὐλυμπηνοί et hic, [lin. 7.] si qua ne-
cessitas. WESS.

CAP. LXXV. [3. ξειράς) Vide ad c. 69, 1. S.]

4 seq. πέδιλα νεβρῶν) Vetere πέδιλα νευρῶν delectatur
Cl. de Pauw, caligis videlicet ex loris apte constrictis:
neque enim πέδιλα νεβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli calceis
careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis de-
derint structuram, νεβρῶς, sed νεβριδῶς aut νεβριόυς, adpellari.
Cui opinioni speciem carbatinae detrahent, πεποιημένοι ἐκ
τῶν νεοδάκτων βοῶν, non utique ex bubus, sed bubulo corio,
in Xenophontis Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. Hutch. Transitum
Thracum in Asiam, iustumque eius tempus, ill. Scaliger ve-
stigavit ad Euseb. Chron. MXIV. WESS. — Quod πέδιλα in
Graecis nostris penacule scribitur, id ex ed. Schaefer. pr. in
nostrum exemplum irrepsit: πέδιλα oportebat, ut habent
aliae editiones atque etiam Schaeferiana secunda. S.

CAP. LXXVI. 1 et seqq. ἀτπίδης δὲ ὠμοβοίνας εἶχον
etc.) Cuncta haec de Thracibus Asiaticis sive Bithynis
eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem,
praefectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa
descripserat ante accuratone. Et talia de iisdem iterum?
Immo vero ἀκίθαλα sunt, defectaque et gentis titulo et
praefecti Persae nomine. Hiatus sagax Cl. Pavii ingenium
animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes.
Quo enim cunque verba versentur modo, ad Thraces Asia-

ticos non pertinebunt, nedum ad Europaeos, quibus suus demum locus c. 185. Venerant in mentem mihi *Chalybes*, ob *Martis oraculum*, et quoniam memoratis gentibus adfines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divinatione. Προβόλους λυκοεργίας aut λυκεργίας [lin. 2.] servo, Gronovio consentiens. Opportuna est Grammaticorum glossa, ἀκόντια πρὸς λύκων θήραν ἐπιτηδεύει in *Athenaeo*, alioqui turbatissimo; sicuti aliàs, post sollertem magni Animadversoris et *Pauli Leopardi* Emend. XI. 18. curam, ostendi. WESS. — Vide eiusdem doctissimi Viri *Dissertat. Herodoteam*, p. 58 seq. et quae a nobis ad *Athenaeum* adnotata sunt, *Animadverss.* Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. προβόλους δύο λυκεργίας) Nihil attulit vir Clar. [Gronov.] quo lectori persuaderet, quod persuasum voluit. [scil. cum *Valla* intelligenda esse veruta ad lupos conficienda idonea.] Quando inter Milyas εἶχον τόξα μετιζέτεροι Λύκεια, quidni Thraces Asiatici προβόλους habuerint Λυκοεργίας? id est, *Athenaeo* interprete lib. XI. pag. 486. v. ε. ἀκόντια ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα: a quo commode comparantur Ναξιουργῆς κἀνθαρος, κλίνη Μιλησιουργῆς, et τράπεζα Ἐνσιουργῆς. *Athenaeum* tamen suspicor in suo quoque Codice legisse λυκεργίας, [λυκοεργίας ille in suo *Herodoti* exemplo legerat; si fides vetustissimo *Athenaei* codici,] cuius loco scribi voluerit Λυκοεργίας, ἢ ἀκούηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα, prout corrigit *H. Vales.* ad *Harpocr.* in *Λυκιουργίς.* conf. Index *The-sauri H. Steph.* VALCK.

CAP. LXXVII. 1. Καβηλῆς δὲ οἱ Μήνες) Alibi Καβάλως, [III. 90, 6.] ex Lydis propagati, eaque propter *Meones*. Mox Λασόνιοι τε καλούμενοι, et qui *Lasonii* dicuntur, doctissimus *Pavius*, [pro Λασόνιοι δὲ, quod praeferunt libri omnes;] ut a Cabalensibus, quemadmodum lib. III. 90., separentur. Prostat ibi alia *Valckenarii* nostri coniectura. WESS. — Adde quae a *Larchero* ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, *Stephanum Byz.* in *Καβαλῆς*, et *Strabonem* lib. XIII. p. 630. c. v. et 631. a. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 9. Ἀρταύκτης ὁ Χεράσμιος) Cupide ὁ Χοράσμιος docti viri *Is. Vossius*, *Pavius*, aliiq; quibus calculum addere memini, motus *Arch.* indicio. Muto sententiam: ὁ Χεράσμιος; aut, si malueris, ὁ Χοράσμιος, patris nomen *Artayctae* dat. Neque is enim gente *Herodot. T. VI. P. I.*

Chorasmius; sed, quod Noster planissime, ἀνὴρ Πέρσης, origine et domo Persa, lib. IX. 115. WESS.

CAP. LXXIX. 1. Μᾶρες, *Hecataei* testimonio apud *Stephanum* protectissimi contra *Is. Vossii* (Κᾶρες et [lin. 6.] Καρῶν emendantis) molimina sunt. *Cares* utique ab haec gentium serie alienissimi. Vide c. 93. WESS. — Immo vide III. 94, 7. ibique notata. *Isaacus* vero *Vossius* ubinam significaverit, Κᾶρες h. l. pro Μᾶρες corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem *Vossium* in *Notis ad Melam* p. 562. diserte adfirmare, eosdem h. l. *Mares* ab *Herodoto* memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse *Vossius* docuit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνασπάστους καλομένους) His gemina lib. III. 93. Qui solos *Cares*, ob haec *Arriani* 'Αναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνάσπαστοι Κᾶρες, intelligit *Barn. Brissonius*, *Regn. Pers.* lib. II. c. 223. admodum parvus est, praesertim cum eos in insulis *Arrianus* non locet. *Barcaei ἀνάσπαστοι*, *Pacones*, *Eretrienses*, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. *Ctesiae* verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνάσπαστος γίνεται sic 'Ερυθραίων, *Persic.* cap. 39. ipsos *Persas*, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. WESS.

CAP. LXXXII. 4. Σμερδομένης) Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. Σμερδομένηα adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem [lin. 5.] Εἰρήνη δὲ ἔλκετο ἀνέψιοι, in positione dictionis concordat c. 5. ὃς ἦν Εἰρήνη μὲν ἀνέψιος, Δαρίου δὲ ἀδελφεῆς παῖς. Vide ad superioris libri c. 103. WESS.

CAP. LXXXIII. 5. ἐπὶ τοῦδε) Glossam redolet *Med.* et aliorum διὰ ταῦτα, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam praefert Ionicam βιηθείς [lin. 6.] spernique recusat: alienum sane μωθείς est *Th. Galei*, nec fulcrum ex Glossatorum Μωθῶσαι, deportare, Μωθῶσις, diminutio, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et inconmoda prorsus. 'Αραιήντο alibi assertum. WESS. — De ionica forma ἀραιήντο pro ἤρητο vide *Adnot.* ad I. 191, 33. ubi quae verba ex IX. 101. citantur, leguntur ea lib. IX. c. 102, 18. Et duobus quidem istis locis ἀραιήντο significat captus erat: hic vero electus erat; (sic enim in versione po-

situm malim, quam deligebatur) id est, iam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem Wesselingii Adnot. ad I. 191. verba quae hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀράληρο cum νόσῳ iunctum esset, ut intelligeretur morbo sublatus, morbo extinctus, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

5. ἐπὶ τοῦδε) διὰ τὰδε, quod in Codicem Med. irrepsit, interpretamentum videtur Herodoteae formulae. In proximis, εἰ τις αὐτῶν ἐξέλπει τὸν ἀριθμὸν, ἢ θανάτῳ βιάσθεις ἢ νόσῳ, pro βιασθίς in Arch. βιωθίς scribi dicitur; illinc Galeo placuit μιωθίς. Numerus certe dici potuit μειωθίς, imminutus; forsitan et aliquis θανάτῳ μειωθίς ἢ νόσῳ, morte minutus sive morbo: μειοῦσθαι, μινύθειν, et minutus, in talibus adhibentur nonnunquam; et nova captat Herodotus. VALCK.

10. χωρὶς δὲ χρυσὸν τε πολλὸν etc.) Quia Curtius de his lib. III. 3. Proximi ibant, quos Persae Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbarae non alios magis honestabat: illi aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χρυσὸν ad solas vestes referri Schefferus de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. WESS.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ πεζὸς αὐτῶν) Puto fuisse τὴν καὶ ὁ etc. Idem requiri c. 86. ἐπιστάχατο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πεζῷ, nimirum τῇ καὶ ἐν τῷ, Reiskius agnovit. Ionum μετεξέτεροι: [lin. 4.] quod una cum scholio apud Arch. revocatum haud indignabuntur Herodoti amatores. Fuerint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex aere ferroque ducta ποιήματα prorsus eadem ac culte ab Heliodoro Aeth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. WESS. — Potuerat utique lin. 3. τὴν καὶ scribere Herodotus, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debebit. Sic sane et cap. 50, 15. γνώμησι ἐχρίοντο ὁμοίησι καὶ σὺ scribere ei placuit, non τῇσι καὶ σὺ. Parique ratione latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 3. S.

CAP. LXXXV. 7. σειρήσι πεπλεγμένῃσι) Th. Galeus potius adposuit ζιγῆσι futurum ex c. 75., longe aberrans. Ζιγαί in amiculorum genere, in consortis funibus σειραί. Σειραῖος ἱμάς Polluci I. 148., σειραῖαι funiculi, Philoni Iud. Vit. Contempl. p. 897. A. Σειραῖς δὲ ἀμαρτιῶν ἑαυτοῦ ἔκαστος σφίγγεται, Graecus Proverbiorum Salomonis interpretes trans-

late, sed eleganter, c. v, 22., ubi *Aquila* in σχοινοῖς ἀμαρτίαις. [Notus etiam σιραιὸς ἵππος ex Sophocl. Elect. 722.] *Adi Iwon. Villiomarum*, Animadv. in Loc. Controv. Titii lib. IV. p. 84. Hanc autem *Sagartiorum* in pugnando habilitatem cur *Pausan.* I. 21. Sauromatis contribuerit, non adsequor. Eamdem-ne illi seriore aetate, ut *retiarum*, de quibus *Lipsius Saturn.* lib. II. 8., probarunt? WESS.

11 seq. οἱ δὲ ἐν ἔρκεισι ἱμπαλασσόμενοι) Sic recte Codices. Ἐμπαλασσόμενοι iidem ac συμπλεκόμενοι, Schol. *Thucyd.* VII. 84. Ceteris congruit ὁλόμενος δολοῖς βρόχων ἔρκεισιν *Agamemnon*, *Euripid.* Elect. vs. 155., et *Aeschyli* ex *Agamemnon*. vs. 1620. ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἔρκεισιν. Non equidem obliviscor *Euripidei* *Iphig.* Taur. vs. 77. ποῖ μ' αὖ τήνδε ἐς ἄρκυν ἤγαγες χεῖρας, nec *Aeschyli* *Choëph.* vs. 1000. ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας πίπλους, elegantis utriusque et haud longe abeuntis figurae, neque potioris tamen. WESS.

Ibid. ἐν ἔρκεισι ἱμπαλασσόμενοι) Perparum interest utrum ἐν ἄρκυσι legatur, an ἐν ἔρκεισι: hoc tamen, altero rarius in talibus, dedisse videtur. *Hesych.* ἔρκεισι, διπτύοις, Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δυντῖρ. Saepe malis ponuntur αἱ τῆς δίκης ἔρκεις. τῆς δίκης ἐν ἔρκεισιν est in *Agamemnon*. *Aeschyli* vs. 1620. Eximi participio debet ἱμπαλλ. littera superflua, scribi-que ἐν ἔρκεισι ἱμπαλασσόμενοι, id est βρόχοις ἐμπλεκόμενοι. Sic scripta reperiuntur παλάσσεισθαι et ἱμπαλάσσεισθαι. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad 'Il. ε'. p. 399, 20. [p. 527. ed. Rom.] μέμνηται τοῦ Θουκυδίδου εἰπόντος τὸ Ἐμπαλασσόμενοι, ἀπὸ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι (δέξαται,) φερόμενοι. *Thucydidae* verba, iam a *Porto* adhibita in Ἐμπαλάσσειν, reperiuntur lib. VII. c. 84. *H. Stephanus* Ind. Thes. ceterique qui attigerunt *Thucydidea*, ad *Hesych.* etiam in Ἐμπαλάξαι, ἐμπλέξαι, huius non meminerunt *Herodotei* loci. Duo nobis exhibet *Suidas* in Ἐμπαλασσόμενοι, in quibus mihi genuina scriptio fuisse videtur Ἐμπαλασσόμενοι, in his certe *Aeliani*: τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἱμπαλασσόμενοι ἀπέσφαττον αὐτοὺς ὡς πολεμίους. VALCK.

CAP. LXXXVI. [3. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πιζῷ) Vide paullo ante, ad c. 84, 3. S.]

8. ὡς δ' αὐτως Κάσπιοι) *Caspium* aut hic perperam ponuntur, aut paullo superius, lunguntur *Paricanis* c. 68.

Utii et Myei; utri horum sedem mutarint, non adfirmavero. A clar. de Pauw Ἀριοι ex Κασπίων voce formabantur, coniectura ancipite. Meliores Mssti verum fortasse monstrabunt. WESS. — Praeter Var. Lect. ad h. l. vide Adnot. ad III. 93, 9. S.

11. ταχυτῆτα οὐ λειπομένης servo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, κάμηλοι ἵππων οὐκ ἥσσονες ἐς ταχυτῆτα. Pollux de Bactrianis, καὶ εἰσὶν αὐτοῖς (κάμηλοι) ἵππων μὲν ἀκύντεροι τὸ τάχος, lib. I. 140. WESS.

CAP. LXXXVIII. 4. ἐπὶ συμφορὴν περιέπεσε) Malunt συμφορῇ περιέπει ex frequentiore usu. Demosth. in Mid. pag. 345. καὶ τοιαύτη συμφορᾷ περιπέτωκεν. In Diodoro XII. 60. Ἀμπερακιῶται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ περιπεπωκότες: praepositio, ut ibi indicatum, redundat. [Vide Var. Lect. Cum verbo ἐνέπεσε mallets utique ἐς συμφορὴν, sed nec ἐπὶ praecluse damnandum.] Φαρνοῦχος, alius tamen, in Pera. Aeschyli vs. 313. occurrit. WESS.

Ibid. ἐπὶ συμφ. περιέπεσε ἀνέβληταν) Non spernerem, si darent Codices, περὶ συμφορὴν περιέπει ἀνέθ. Sed Herodotea, ni fallor, ἐπὶ συμφορὴν vel ἐς συμφορὴν ἐνέπει ἀνέθ. commode reddi potuerunt συμφορῇ περιέπει δεινῇ, in tristem incidit calamitatem. Suspicio adeo, περιέπει, velut altero longe usitatus, his adscriptum, in Codicem fluxisse Flor. Qua ceteris, eadem περιπέσειν Herodoto adhibetur structura. Est hic συμφορῇ ἀνέβλητος gravis vel tristis calamitas: bene cepit H. Steph. Ind. Thes. infra c. 153. δ, τι δὲ τοῖσι Ἀθηναίοις - - - συνήνεκε ἀνέβλητον γενέσθαι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Supra I. 32., multa nobis eveniunt in vita, τὰ μὴ τις ἰθὺλει, id est ἀνέβλητα: intelliguntur calamitates et infortunia, συμφοραὶ συμπίπτουσαι καὶ νοῦσοι συνταράσσουσαι, quae, καὶ βραχὺν ἰόντα, μακρὸν δοκέειν εἶναι ποιῶσι τὸν βίον, secundum Artabanum VII. 46. Infortunium Herodoto exprimitur formulā οὐκ ὥς ἤθελε, οὐχ ὥς βούλεται: et similia leguntur alibi. Iones in primis tristia quaevis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. ἐν τοῖσι γούνασι) Cl. Gronovii explicationem vide. Pristino σὺν τοῖσι γού. haec ex lib. IV. c. 62. τοὺς δεξιούς ὤμους πάντας ἀποτάμνοντες σὺν τῇσι χερσὶ auxilio venire queunt. WESS. — In commissura, interpretatur Gronov. qua femur cruribus committitur, quae est genu. Haud ita male, me

iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. ait, in posterioribus cruribus, σκέλαι, quatuor habere illum γούνατα, id est, puto, quatuor articulos, quattuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Τῶν δὲ τριηρέων ἀριθμὸς etc.) Numerum triremium, redditurum c. 184., notae Pass. optime signant, pariterque Aeschylus Pers. vs. 341., ubi de aliorum dissensu docte Stanleius. WESS.

Ibid. ἐπὶ καὶ διπλόσι καὶ χίλσι) In Herodotum semper malevolus Plutarchus, in Themist. p. 119. B. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici Poëtae, quam historici. De numero navium egerunt Thom. Stanlei. ad Aesch. Pers. vs. 341. Ez. Spanhem. in Julian. p. 280. et P. Wesseling. ad Diodor. XI. c. 3. ubi eadem atque huc enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulae subministrarunt, a Nostro multum discrepat Diodorus. VALCK.

6. ῥοπίδας δὲ ἵνυς οὐκ ἔχουσας) In Glossis ἵνυς umbo, et inde Valla. Clypei ambitus et labrum est, ex ferro; Polybii σιδηρῶν σιγῶμα lib. VI. 21., ab umbone discrepans et remotum. Phoenices peltâ protegebantur: Πέλτη, ἀσπίς ἵνυς οὐκ ἔχουσα apud Hesychium. WESS.

7 seqq. οὗτοι δὲ οἱ Φοίνικες etc.) Quod de Phoenicum primis ad mare rubens sedibus succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris Mosis Vatumque libris; mirumque accidit, ab egregiis viris S. Bocharto, Camp. Vitranga, Hadr. Relando, origines Philistaeorum vestigantibus, insuper haberi. Nemo infitabitur, Palaestinos Philistaeosque eosdem censi. Recensentur in posteris Mitzraimi, sive ex Aegypto orti, Casluchaei et Caphthoraei, hinc Philistaei, Genes. c. x, 14. Deuteronom. c. 11, 22. et Amos. c. ix, 7. Tractus, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex Ierem. cap. XLVII, 4. Talis autem ad sinum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante Mosis aetatem progressi inferioris Aegypti partem insederunt, Exodi c. XIII, 17. Quae quidem, cum Philistaei origine fuerint Aegyptia et prope Aegyptum habitarent olim, testenturque ipsi, suos maiores ad Rubrum accoluisse primitus mare, credibilia videntur, quam insueto itinere in Colchidem et Cappadociam cum Bocharto eos ducere, et in Palaestinam reducere, aut, quae Vitranga

gae Comment. ad *Esaiæ* c. xiv. p. 449. divination, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. *Palmerii* Exerc. p. 35. cogitationes. WESS.

13. κράνια χηλεντά) Scholion' *Pars.* πλεκτά' χηλεντά re-
vocat mihi ἀξίως σαγάρεις c. 64. in memoriam, simili modo auctas: immo suspicionem movet, κράνια πλεκτά c. 79. indidem, vetere oblitterato, propagata. *Hesychius* hoc ex loco κράνια χηλεντά, πλεκτά ἐκ σχοίνου, cui *Pollux* ferme compar. *Nexiles* itaque et *sutiles* fuerunt; non, ut *Vallæ* Latina, *forcipiculatae*. Bene *Stephan.* Thes. T. IV. p. 515. [quem vide.] WESS.

15. τύκους) Glossam *Aldi* et aliorum, ὄρυξ λιθοξοικόν ἱργαλειόν, *Hesychius*, *Eustathius*, *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 349. non ignorant; imprudenterque additam, delendamque agnovit eruditissimus *Camerarius* ad *Aristotelis* *Nicomach.* lib. VI. 12. p. 504.; quo ergo iure a *Gronovio* taxatur? Notavit id *St. Berglerus* quoque. WESS.

17. ἰσταλάδατο) Vulgatum ἰστιλάδατο genio sermonis pugnare *Ang. Caninius* et *Portus* observarunt. Ἔσταλτο dat Ionibus [in plurali numero] ἰστάλατο, quo *Hesiodus* usus Ἀσπίδ. vs. 288., et ἰσταλάδατο. Cognita res *Eustathii* declaratione est. [vide *Var. Lect.*] WESS. — In antecedentibus saepe reperiuntur ἰσιτάχατο, et ἰσμενάδατο, pro ἰσμενασμένοι ἔσαν, et ἰσταλμένοι ἔσαν. Quod hic Editiones insidet crucem fixit grammaticis: ἰσμενάδατο *Porto* videbatur reponendum; ἰσταλάδατο *Caninio* et *Reiskio*: sed hoc nullo modo potuit a στέλλω formari: Ionicus iste flexus, δατο, praesertim obtinet in verbis in ἀζω et ἰζω desinentibus. Si vel in omnibus legeretur Codicibus ἰστιλάδατο, Codicibus antiquiorem mendam tollerem scribendo ἰστολίδατο, id est ἰστολισμένοι ἦσαν, vel ἔσαν ἰσταλμένοι. Formā tantum differunt Στίλλιν' Στολιδεύν' et Στολίζιν' στολή, στολῆς et στολισμός. VALCK. — ἰσταλάδατο fortasse e duabus scripturis natum est. ἰστάλατο et ἰσμενάδατο, in unam coalitis. S.

CAP. XC. 2 - 4. εἰλίχατο μίτρησι οἱ βασιλεῖς etc.) De Regibus Cypriis bene: Aptus-ne vero a capitis integumento ad tunicas transitus? Sic *Cl. de Pauw*, rogicans praeterea, an tunicis Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον κίτάρεις, reliqui gestabant cidares, maluit; eoque magis quoniam *Pollux* X. 162.

iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. ait, in posterioribus cruribus, *σκέλαι*, quatuor habere illum *γούνατα*, id est, puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1 seq. *Τῶν δὲ τριηρέων ἀριθμὸς* etc.) Numerum triremium, rediturum c. 184., notae Pass. optime signant, pariterque *Aeschylus* Pers. vs. 341., ubi de aliorum dissensu docte *Stanleius*. WESS.

Ibid. *ἰππὰ καὶ διηκόσιαι καὶ χίλια*) In *Herodotum* semper malevolus *Plutarchus*, in *Themist.* p. 119. B. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio *Tragici Poëtae*, quam *historici*. De numero navium egerunt *Thom. Stanlei.* ad *Aesch.* Pers. vs. 341. *Ex. Spanhem.* in *Julian.* p. 280. et *P. Wesseling.* ad *Diodor.* XI. c. 3. ubi eadem atque huc enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulae subministrarunt, a Nostro multum discrepat *Diodorus*. VALCK.

6. *ἰσπίδας δὲ ἵππες οὐκ ἔχουσας*) In *Glossis* *ἵππος* umbo, et inde *Valla.* *Clypei ambitus et labrum* est, ex ferro; *Polybii* *σκληρὸν σιδήρεον* lib. VI. 21., ab umbone discrepans et remotum. *Phoenices peltâ* protegebantur: *Πέλτη, ἀσπίς ἵππου οὐκ ἔχουσα* apud *Hesychium*. WESS.

7 seqq. *οὗτοι δὲ οἱ Φιλισταῖοι* etc.) Quod de *Phoenicum primis ad mare rubens sedibus* succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris *Mosis* *Vatumque* libris; mirumque accidit, ab egregiis viris *S. Bocharto*, *Camp. Vitringa*, *Hadr. Relando*, origines *Philistaeorum* vestigantibus, insuper haberi. Nemo infitabitur, *Palaestinos Philistaeosque* eodem censi. Recensentur in posteris *Mittraimi*, sive ex *Aegypto* orti, *Casluchaei* et *Caphthoraei*, hinc *Philistaei*, *Genes.* c. x, 14. *Deuteronom.* c. 11, 22. et *Amos.* c. ix, 7. Tractus, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex *Ierem.* cap. XLVII, 4. Talis autem ad sinum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante *Mosis* aetatem progressi inferioris *Aegypti* partem insederunt, *Erodi* c. XIII, 17. Quae quidem, cum *Philistaei* origine fuerint *Aegyptia* et prope *Aegyptum* habitarent olim, testenturque ipsi, suos maiores ad *Rubrum* accoluisse primitus mare, credibilia videntur, quam insueto itinere in *Colchidem* et *Cappadociam* cum *Bocharto* eos ducere, et in *Palaestinam* reducere, aut, quae *Vitrin-*

gae Comment. ad *Esaiæ* c. xiv. p. 449. divinatio, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. *Palmerii* Exerc. p. 35. cogitationes. WESS.

13. κράνεια χηλυτὰ) Scholion *Pass.* πλεκτὰ χηλυτὰ revocat mihi ἄξιαις σαγάρεις c. 64. in memoriam, simili modo auctas: immo suspicionem movet, κράνεια πλεκτὰ c. 79. indidem, vetere oblitterato, propagata. *Hesychius* hoc ex loco κράνεια χηλυτὰ. πλεκτὰ ἐκ σχοίνου, cui *Pollux* ferme compar. *Neziles* itaque et *sutiles* fuerunt; non, ut *Vallæ* Latina, *forcipiculatae*. Bene *Stephan.* Thes. T. IV. p. 515. [quem vide.] WESS.

15. τύκου;) Glossam *Aldi* et aliorum, ὄρυξ λιθοξοικόν ἐργαλείον, *Hesychius*, *Eustathius*, *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 349. non ignorant; imprudenterque additam, delendamque agnovit eruditissimus *Camerarius* ad *Aristotelis* *Nicomach.* lib. VI. 12. p. 504.; quo ergo iure a *Gronovio* taxatur? Notavit id *St. Berglerus* quoque. WESS.

17. ἱσταλάδατο) Vulgatum ἱστολάδατο genio sermonis pugnare *Ang. Caninius* et *Portus* observarunt. Ἔσταλτο dat [onibus [in plurali numero] ἱστάλατο, quo *Hesiodus* usus Ἀσπίδ. vs. 288., et ἱσταλάδατο. Cognita res *Eustathii* declaratione est. [vide *Var. Lect.*] WESS. — In antecedentibus saepe reperiuntur ἱτισάχατο, et ἱκνεάδατο, pro ἱκνεασμένοι ἦσαν, et ἱσταλμένοι ἦσαν. Quod hic Editiones insidet crucem fixit grammaticis: ἱκνεάδατο *Porto* videbatur reponendum; ἱσταλάδατο *Caninio* et *Reiskio*: sed hoc nullo modo potuit a στίλλω formari: Ionicus iste flexus, δατο, praesertim obtinet in verbis in ἄζω et ἰζω desinentibus. Si vel in omnibus legeretur Codicibus ἱστολάδατο, Codicibus antiquiorem mendam tollerem scribendo ἱστολίδατο, id est ἱστολισμένοι ἦσαν, vel ἴσαν ἱσταλμένοι. Formā tantum differunt Στίλλιν· Στολδοῦν· et Στολίζιν· στολή, στολῆς et στολισμός. VALCK. — ἱσταλάδατο fortasse e duabus scripturis natum est, ἱστάλατο et ἱκνεάδατο, in unam coalitis. S.

CAP. XC. 2 - 4. εὐλίχατο μίτρησι οἱ βασιλεῖς etc.) De Regibus Cypriis bene: Aptus-ne vero a capitis integumento ad *tunicas* transitus? Sic *Cl. de Pauw*, rogitans praeterea, an *tunicis* Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον κιστάριας, reliqui *gestabant cidares*, maluit; eoque magis quoniam *Pollux* X. 162.

κίταριν ex Herodoto produxit. Cui ego suspiciōnī, nisi Citaris sive citaris Persarum esset, et Codices officerent, accedere possem. Tunicas Scriptor vulgo Cypriorum tribuit, regibus negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus, τὰ δὲ ἄλλα κατὰ πῆρ' Ἑλλήνας. WESS. — Suspiciari fas est, memoriā falsum Pollucem esse, quum Herodoto vocabulum κίταριν tribuit, quod apud Clesiam legisset Grammaticus. S.

5. ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων) Ἀθηναίων scribendum: sed haec pleraque alibi prout indicata. VALCK. — Ἀθηναίων scripsi ex cap. 95. WESS.

CAP. XCI. 2 seq. λαισηία --- ὠμοβοίης πεποιημένα, καὶ καθῶνας) Vocolam καὶ, ut superfluum, tollendam censeo, scribendumque ὠμοβοίης. In hac forma cum Edd. conspirant Codices scripti lib. IV. c. 65. Ionica sunt βοίη et ὠμοβοίη, nempe δορά: quibusvis usitata, ὠμοβοίης et ὠμοβοίνος. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat ἀσπίδας ὠμοβοίνας, et Colchis. Ubi in Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 200, 17. ὕβρια habentur δασίων βοῶν ὠμοβοία, Mstus praebet ὠμοβοίνα et Suidas. Deterior est in Herodoteis lectio quam praebet Eustath. in Ἰλ. ε. pag. 433, 16. Φησὶ περὶ τινῶν καὶ Ἡρόδ. ὅτι λαισηία εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων ὠμοβοίοις πεποιημένα. Fiebant autem λαισηία ex ἀκατεργάστον βурсῶν, secundum eundem ad Ἰλ. μ'. p. 874, 47. ex pellibus nondum confectis sive mollitis, atque adeo ἐξ ὠμοβοίης. Cretensis Hybrias καλὸν memorat λαισηίον, πρόβλημα χρωτὸς, apud Athen. XV. p. 696. A. VALCK.

9-11. οἱ δὲ Πάμφυλοι οὗτοι etc.) Sic semper gentis nomen scribitur in Musis; non quale Codex exhibet Arch. Herodotea de Pamphyliorum origine attigerunt Strabo XIV. p. 984. A. et Eustath. ad Dionys. vs. 854., Ἡρόδοτος Φησὶν, ὅτι Πάμφυλοι εἰσι τῶν ἐκ Τροίας ἀποσκευασθέντων μετὰ Ἀμφιλόχου καὶ Κάλχαντος: in his frequens vitium offert Arch. ἀποσκευασθέντων. VALCK. — De Amphilocho cf. III. 91, 2. S.

CAP. XCII. 4. αἰγὸς δέματ' etc.) Parui Msstis; cur enim numerum multitudinis, cum toties praecesserit εἶχον καθῶνας, spernerem? Paene etiam ἱστειφανώμενους, quippe ad rem notandam abunde, admiseram. De Termilis non repeto ex lib. I. 73.; neque ex Diodoro XI. 3. in navium numero discordiam. WESS.

8. ἀπὸ δὲ Λύκου) Ex marg. Steph. recipi potuisset Herodoteum ἐπὶ δὲ Λύκου. VALCK. — Idque merito a Wess. receptum. S.

CAP. XCIII. [6. ἐν τοῖσι πρώτοις τῶν λόγων) Vide lib. I. cap. 171. S.]

CAP. XCIV. 5. Πελασγοὶ Αἰγιαλῆς) Omnis olim Peloponnesus, *Pelagias*; sed quoniam hi maritimam sinus Corinthiaci oram tenuerant, propterea Αἰγιαλῆς. Multa viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. vs. 73., et Buherius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychii errorem in Αἰγιαλῆς detegens. Falsum namque, πρότερον eos Ἴωνες, post dein Αἰγιαλῆς adpellatos. WESS.

CAP. XCV. 1. Νησιῶται δὲ) Insulani in classe hac Persica qui fuerint, praeclare Valckenarius Noster patefecit ex Diodor. XI. 3. WESS. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentis. S.

4. Ἴωνες οἱ ἀπ' Ἀθηναίων) Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων: *Iones sunt quicunque Athenis originem trahunt.* Herod. lib. I. c. 147. Εἰσὶ δὲ πάντες Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων (Ἀθηναίων) γενόμενοι, καὶ Ἀπατούρια ἀγῶνισι δέχτην: hi paulo dicebantur ante, οἱ ἀπὸ τοῦ πρυτανείου τοῦ Ἀθηναίων ὀρμηθέντες καὶ νομίζοντες γενναϊότατοι εἶναι Ἰώνων. Deinde voces istas, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων, huc suspicor ex nota traductas, quam ex lib. I. petitam lector in ora Codicis posuerat. [Fallacem illam fuisse Viri doctissimi suspicionem, in *Var. Lect.* demonstravimus.] Non nescio in hac gentium recensione Nostrum alia quoque dixisse, quae tradiderat explicatius alibi; verum voces istae, quas dicebam, hac in sede satis alienae cum vicinis nexum habent nullum. Herodotum itaque de his Insulanis tantum scripsisse censeo: καὶ τοῦτο Πελασγικὸν ἔθνος, ὕστερον δὲ Ἰωνικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ αἱ δωδεκά πόλεις: ista quoque gens Pelasgica; postea vero dicta fuit ob eandem rationem Ionica, ob quam XII. civitates: κατὰ τὸ αὐτό, καὶ, aequae ac, similiter adhiberi, supra fuit observatum ad VII. c. 50. [conf. VII. 84, 3. et 86, 3.] *Insulani* hi *Iones* neque Chii erant, nec Samii; distinguuntur enim a XII. civitatibus, quae in unum coaluerant reipublicae corpus, in Panionium convenire solitae; inter istas autem XII. duae erant nobilissimae et potentissimae *Chios*

et *Samus*. Quia memorabantur in hac recensione non Ἴωνες tantum, sed et Νησιῶται, quorum illi iuxta *Herodotum* quoque centum naves Regi subministrarint, ne quis erraret, *Diodorus Sic.* XI. c. 3., Ἴωνες, ait, μετὰ Χίων καὶ Σαμίων ἑκατὸν (centum naves) παρῆσχοντο - - - Νησιῶται δὲ πενήκοντα. Quinam *Insulani* sint intelligendi, declarant haec proxima *Diodori*: τὰς γὰρ νήσους τὰς ἐντὸς Κυανίων καὶ Τριοπίου καὶ Σουνίου προσηγμένους ἦν ὁ βασιλεὺς: si nempe comparerentur cum his *Herodoti*, insulanos designantis *Ionas* et colonos *Atheniensium*. Tales erant, secundum *Nostrum*, Cēi, Naxii, Siphnii, Seriphii, lib. VIII. c. 46. Κῆροι (Κεῖροι) - - - ἔθνος ἐὼν Ἰωνικὸν ἀπὸ Ἀθηναίων. - - - Νάξιοι δὲ εἰσι Ἴωνες ἀπ' Ἀθηναίων γεγονότες: tum cap. 48., Σίφνιοι καὶ Σερφῖοι - - Ἴωνες ἰόντες ἀπ' Ἀθηναίων. *Thucydidi*, praeter ceteras gentes, in *Siciliam Athenienses* sequuti narrantur VII. c. 57. ex *Ionis Milesii*, *Samii*, *Chii*; ex insulis Κεῖροι καὶ Ἀνδριοι καὶ Τήριοι, - - - Ἴωνες ὄντες καὶ ἀπ' Ἀθηναίων. Sed ex media erant *Ionis Τήριοι*: (Τίων γὰρ μέσον εἶναι Ἰωνίης ait *Herod.* I. 170., et *Steph. Byz.*) apud *Thucydiden* itaque, me iudice, non Τήριοι, sed memorari debuerunt Τήνιοι. *Tenus* *Andro* erat insula vicina: Τήνῳ συνάπτουσ' Ἀνδρὸς ἀγχιμεῖται, *Aeschylō* Persis vs. 888., utraque *Atheniensium* colonia. *Tenios* inter insulanos nostro quoque loco censendos liquet ex *Herod.* VIII. 82. *Insulae* autem, *Cea*, *Naxus*, *Siphnus*, *Seriphus*, *Andrus*, *Tenus*, omnes erant intra promontoria *Triopium* et *Sunium* positae: quas hic intelligi monstrat *Diodorus*. Apud *Pausan.* lib. V. [c. 23.] p. 437. ex *Olympiaca* tabula memorantur qui praelio ad *Plataeas* interfuerint; praeter ceteros νησιῶται Χῖοι καὶ Μιλήσιοι: - - - deinceps, ἐκ δὲ Αἰγίου (leg. Αἰγαίου, ex *Aegaeo mari*,) καὶ τῶν Κυκλάδων, οὐ Τήνιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ Νάξιοι, καὶ Κύβηριοι. In his, pro Χῖοι καὶ Μιλήσιοι, corrigendum Κεῖροι καὶ Μήλιοι. De *Meliis* agentem, in *Milesios* transmutatis a librariis, *Clariss. Wesselingium Pausaniae* locus praeterire non potuit, ad *Diodor. Siculi* T. I. p. 405. VALCK.

CAP. XCVI. 1. ἐπιβάτευσον δὲ) *Laurentius* ex vero. [scil. servato graeco nomine, *epibatae* erant.] *Insulae* civitatesque πληρώματα navium, ut *Diodorus*, sive *remiges*, ex suis suppeditarunt: in iisdem pugnaturi *Persae*, *Medi*, *Sacae*, callide profecto, stationem habebant. Hoc ἐπιβα-

AD HERODOT. VII. 95-98. 347

τιύειν inf. cap. 181.; tales ἐπιβάται Athenis atque in Ionia, Porphyrio Q. Homer. I. testificante. WESS. — Vide Prolegom. Homeri Barnesiani p. LXXXIII. Caeterum satis ille notus vocabuli usus. Sic Suidas cum Harpocrate: Ἐπιβάτης· οὕτως ἐκάλουν τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένους, etc. Ita apud Polybium (ut alios omittam auctores) ἐπιβάται sunt milites classarii, πλήρωμα vero socii navales, remiges, nautae. S.

7. ἐπάξιον ἔσαν) Porti et Editoris Genevensis coniectura suum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum ἀπάξιος erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitum. Legebatur apud Philostratum lib. II. Vit. Sophist. xi. 1. ἐπιφύεζετο ἀπάξιον τοῦ ἀνδρός: nunc, Olearii curā, ἐπάξιον, uti decebat. Sophocles Oed. Colon. vs. 474. ἐπάξιός μιν Οἰδίπους κατοικτίσται, dignus es commiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, nedum ut operose doceatur, necessariam [lin. 11.] trium vocum τε καὶ ἄρχοντες fuisse expulsionem. Sequuntur continuo ἄρχοντες singularum gentium praefecti; hic turbabant. [Vide Var. Lect.] Στρατηγούς, penes quos summa imperii, et ἄρχοντας sollicite distinxerat et annumeraverat c. 81. et 82. WESS.

10. ὥσπερ οἱ ἄλλοι στρατευόμενοι δοῦλοι) Vocem δοῦλοι si qui Codices omitterent, ad ista suspicarer adiectam; e quibus lector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut δεσπότου subditi habebantur omnes δοῦλοι, dicebanturque. [conf. VII. 11, 23. ibique not.] Artemisia ad Xerxem, VIII. 102. σὸν τὸ ἔργον, ὃ δέσποτα, γίνεται· οἱ σοὶ γὰρ δοῦλοι κατεργάσαντο: c. 68, 3. σοὶ, εἶντι ἀρίστῳ ἀνδρῶν πάντων, κακοὶ δοῦλοι εἰσι. VALCK. — Quo minus suspectum h. l. id vocabulum videri debebat. Servi autem (δοῦλοι) Regis non nisi ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persarum subiectis. Qui natione Persae erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAP. XCVIII. 3. Μάπην) Codicum copia huic primas dat: Medicei Μάρτην solivagum est. Possem ex Phoenicum sermone illi titulo speciem parare, et Εἰρώμου (quomodo Hiramus apud Ioseph. lib. I. in Apion. cap. 18.) si [pro Σιρώμου] fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necdum definita, et cognominum barbaricorum originitio dubii sit plenissima. Pla-

cuit tamen Μέρβαλος, quod Phoenicum nomen apud *Ioseph.* I. contr. Apion. c. 21. *Syennesis* apud *Cilices* titulus locum accepit lib. I. 74. Sicuti *Gorgus*, sic adpellabatur *Chersis filius* lib. V. 104. et VIII. 11. WESS.

CAP. XCIX. 3. Ἀρτεμισίας --- θῶμια ποιῦμαι) Hanc ab Halicarnassense saepius elegantissimis verbis ornatam *Plutarchus* indignatur de *Herod.* Malign. p. 869. F. 873. F. Hinc explicandum, quod scribit p. 868. A. *Herodotum*, Ἀλικαρνασσίῳ περιχόμενον, οἱ Δωριεῖς ὄντις μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἰστράττησαν. Halicarnassenses, origine Dorienses, Regina bellatrix ducebat *Artemisia*, θυγάτηρ Λυγδάμιος. Duarum, quae hoc insignes nomine claruerunt, iuxta *Harpocrat.* ἡ μὲν πρώτη (γίγνε) κατὰ τὰ Πέρσιαι, θυγάτηρ Λυγδάμιδος: sic ex *Herod.* et aliunde patris ibi nomen restituit *H. Vales.* Quae diversis in locis de *Artemisia* Noster, paucis enarrat *Polyaen.* VIII. c. 53. VALCK.

6. παιδὸς ὑπάρχοντος νινίῳ) Fortasse *Lygdamis*, quem paucos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in *Suidae* Πανύσσις, avo materno cognominis. Illud enim et *Artemisiae* nomen in urbis eius tyrannis haud insolens. De λήματος voce satis ad lib. V. 72. WESS.

11. Καλυδνίων) Ex *Galei* explorata opinione *Καλυδνίων* oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam *Καλυμνίων*, quo modo *Dio Chrys.* Or. XXXI. p. 326. A. etsi prope abeat, et eosdem insulares, *Strabone* indice lib. X. p. 749. B. [p. 489 B. C. ed. Cas.] designet, non erit praestantior scriptura. WESS. — Videtur *Galeum* probare Vir doctissimus, *Καλυδνίων* h. l. ex VIII. 87, 12. et 16. corrigendum censentem. At *Calynda* oppidum fuit Cariae in Lyciae confinibus, cuius regulus ibi memoratur, idem qui paulo superius (c. 98, 8.) in ducum numero nominatus est. *Calydnii*, qui sub *Artemisiae* fuerunt ditione, sicuti hic cum *Cois* et *Nisyriis* iunguntur; sic etiam *Homerus* *Iliad.* β'. 676 seq. Νίσυρόν τε, καὶ Κῶν, νήσους τε Καλυδνίας iunxit. Et in *Καλυδνίους* consentiunt h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis ὡ superne litera v ab alia (ut videtur) manu adposita est, qua *Καλυδνίους* indicare nonnemo voluisse videtur. S.

Ibid. πέντε νῆες παρεχόμεναι) Naves illae quinque, ab *Artemisia* praebitae, augebunt catalogum MCCVII. cap. 89. et 184., nisi si inter illas LXX. naves censeantur, a Caribus classi

Persicae additas; quod quidem vero congruens opinor. Halicarnassus Cariae metropolis erat; ex Carum ducibus Damasiythmus c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociae, φίλη, Artemisiae, praecerat lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab Aeschylō et Herodoto, constans ratio durabit. Εὐδοξοτάτας [lin. 13.] improbasse ob rariorē eius usum videntur plerique. WESS.

CAP. C. [1. ἐπὶ ἡρίθμησίν τε καὶ διατάχῃ ὁ στρατός] Utique ἡρίθμησιν malles cum Schaeß. Sed, quum pertinaciter refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentiae genus sibi indulserit Scriptor. S.]

10. ὁμοίως ὥς καὶ τὸν πεζόν) Fortassis alterutrum inducendum: malim ὥς [inductum], sine quo salva oratio. Sic c. 115. οἰκόντων ὁμοίως, καὶ τῶν πρότερον κατέλεξα. Addiunt etiam scripti libri. WESS. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schaeßer. Et ego abiectam ὥς particulam, contra usum Nostri temere ex praecedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50, 18. 84, 3. 86, 3. 95, 3. Paulo post (l. 12.) hypothetae mendam, αἰγιάλου pro αἰγιαλοῦ, quae correctoris aciem praeterierat, corriget aequus lector. S.

11. ἀπογραφόμενης) Quae Xerxes ἀπεγράφετο, curabat [sibi, suum in usum] adnotari; illa ἀπέγραφον οἱ γραμματισταί, ut [paulo ante] ait Herod. observato formarum discrimine. Frequenter in istum sensum adhibetur medium ἀπεγράφεσθαι: rarius simplex γράφεσθαι, occurrens Herod. II. 82. [ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignant.] Xenoph. Απομν. IV. p. 469, 11. 2 οἱ πολῖται ἐγράφαντο, sunt quae cives scribi curarunt. Oecon. p. 493, 4. οὐκ ἀρκεῖν δοκεῖ τοῖς πολίταις ἢ νόμους καλοῦς γράφωσθαι. Quae ibidem paulo ante leguntur p. 492, 32. ἀπαριθμήσαντες καὶ γραφόμενοι ἕκαστα, Cicero convertit apud Columellam de Re Rust. p. 781. adnumerata ipsi exscripsimus: malim interpretari, adnumerata adnotari curavimus singula. In Demosth. p. 50, 19. τρεῖς κατασκευάζεται καὶ νεωστίους οἰκοδομεῖται: recte Ulpian. κατασκευάζεται, ἀντὶ τοῦ κατασκευάζῃναι ποιεῖ. Apud eundem contr. Mid. p. 323, 30. τοὺς στεφάνους, οὓς ἐποιστάμην ἐγώ: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

13. Post ἀνκώχων interpunxi monitu Porti. Μετώπηδον

in navium ordinibus, quando obversis in hostem proris procedunt, apud Schol. Thucyd. II. 90. aut *aequata serie stant* De carris, hosti *aequatis frontibus obiectis*, τὰς ἀμάξας μετωπὸν στήσας, Procop. Bel. Vand. II. 17. WESS.

CAP. CI. 2. Δημάρετον τὸν Ἄριστ.) Nihil horum quae Demarato tribuit Noster in seqq. sed illa duo praesertim Xerxi Demaratum facit dicentem Seneca de Benef. VI. 31. quae Regi secundum Herodotum VII. 49. obiecerat Artabanus: contra, patrum Regis Artabanum ubi tantum commemorant Plutarchus, Iustinus, alii; in istam scenam Demaratum nobis introduxit Herod. VII. 3. qui propterea Suidae dicitur (in Δημάρατος) συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Ξέρξῃ. Quae sequuntur [lin. 4.] νῦν μοί σε ἰδὺ τι ἐστὶ ἐπιείρσθαι τὰ θίλω, aliquoties expressit Pausan. VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud Plutarch. de Musica p. 1141. D. Pherecratei Comic. σοὶ κλύειν, Ἐμοὶ τι λίξαι, θυμὸς ἡδονὴν ἔχει. VALCK.

12. μὴ ἰόντες ἀριθμοὶ) Heresbachii μὴ ἰόντες ἀριθμοὶ, sint innumerabiles, emendationem, [in ora latinae versionis Laur. Vallae] sive corruptelam verius, P. Leopardus Emend. VIII. 1. traduxit. Ἀριθμοὶ, concordēs. Ἀθηναίων ἡμῖν μὴ ἰόντων ἀριθμῶν IX. 9. Theognis, Οὐ ποτ' ἐν ἀλλήλοις ἀριθμοὶ οὐδὲ φίλοι. Alia de hoc genere Franc. Nansius ad Nonni Paraphr. Ioan. c. XIII. vs. 157. et Barnesius in Hymn. Homeri Mercur. vs. 521. Bern. Martini imprudentiam castigans. WESS.

CAP. CII. 2. ἀληθὴν διαχρήσασθαι) Satis χρήσασθαι fuerat, simili in re frequentatum, ut nuper Cel. Hemsterhusius ubertim ad Callimachi Hymn. Dian. vs. 69. nisi compositi conditio eadem foret, inque Musis creberrimi. Insequens ταῦτα λέγοντα [lin. 3.] non illepide convertitur in ταῦτα λεκτῖα, ea dicenda erunt, etc. a Cl. de Pauw; sed praeter Codicum voluntatem. Tendit vulgatum easdem in partes. WESS. — Scil. post ἀλώσεται intelligetur λίξω τὰδε, πισθήσομαι σοι, aut aliquid simile. Sed vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λέγοντα τὰ μὴ etc.) Omissa vacula τὰ proxima sic exhibet scripta Stobaeus p. 90. πάντως κελύμεις ταῦτα λέγοντα, μὴ ψευδ. Mihi non omittenda, et sententia contracta sic videtur explenda, ac si scriberetur: ἐπειδὴ με ταῦτα λέγοντα κελύμεις ἀληθὴν χρῆσασθαι, (λίξω,) τὰ (λίξας) μὴ ψευδόμενός τις ὑστερον ὑπὸ σεῦ ἀλώσεται: quandoquidem his de

tebus verba facientem me iubes ad veritatem loqui, ea dicam, quae qui dixerit a te postea non arguetur mendacii. Paulo ante rogaverat, *κόττερα ἀληθείη χρήσομαι πρὸς σὲ, ἢ ἡδονῇ*; utrum ad veritatem loquar, an ad voluntatem? Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse scribit levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem; πρὸς χάριν, sive πρὸς ἡδονὴν λεγόντων. Euripidis est fragm. in Stobaei Tit. XIII. primum: Πότερα θύλεις σοι μαλθακά ψευδῇ λέγω, ἢ σαλῇ ἀληθῇ, φράζε' σὴ γὰρ ἡ κρίσις. Grotius: Rigidi-ne veri, mollis an mendacii Malis loquelas, ede; nam datur optio. Difficile, quod fecisse se scribit Apollon. Tyan. Epist. 45. VALCK. — Mihi Stobaei eclogam relegenti paene fit probabile, recte ab illo descriptum hunc Herodoti locum esse, modo non post ταῦτα λέγοντα, sed ante haec verba incidendam fuisse orationem. ταῦτα λέγοντα μὴ ψευδόμενος etc. id est, haec si dixerō, non vereor ne falsi convincar. Una mihi superest dubitandi causa, leviuscula illa quidem: scil. quod in huiusmodi sententia non pronomen ταῦτα adhibiturus fuisse Herodotus videatur, sed τὰδε, haecce; quo pronomine uti solet ubi ad id refertur quod continuo subiicitur, non quod ante dictum est. Sed, quum modo dixerit ἐλέγε τὰδε, facile credi potest, nunc variandi causa ταῦτα pro τὰδε positum. Caeterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. iungi κενύεις ταῦτα λέγοντα, et comma post λέγοντα poni; tum deinde in eisdem membr. F. τὰ sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, ionico more τὰ pro communi αὐτὰ poni. S.

4. πενία μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστι.) Comparatur Luciani Nigr. c. 12. οἱ φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοί εἰσι, neque in merito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. Σύνεστι non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, συνεῖναι κόπῳ, οἰκουρίᾳ συνεῖναι, γεωργίᾳ, πράγμασι etc. Ceterum αἰεὶ κοτε vim deprecatur. WESS. — Restituetur vox perperam eiecta αἰεὶ κοτε: σύντροφος σύνεστιν, quod est in Stobaei Florileg. neque hoc forte reiiciendum. Graecia, naturā pauper, virtutis fuit et sapientiae gymnasium: ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστι, id est διδακτόν. Opponuntur τὸ διδακτόν, et τὸ ἐν τῇ φύσει. Epicharmi dictum est: Ἄ δὲ μελέτα φύσιος ἀγαθῶς πλεῦνα διαρίτται φίλοις. Democriti: Πλεῖντες ἐξ ἀσκήσεως ἀγαθοὶ γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσεως. Doctri-

na sed vim promovet insitam, Horatii. De Graecia quoque *artium* magistra verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1. Ἄ περία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει· Αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attigit: Plautus Stichus I. 3, 24. Euripidis ex Polyido, Πενία δὲ σοφίαν ἔλαχεν, habet Zenobius Cent. V. Prov. 72. VALCK. — Σοφία apud Nostrum, ut fere constanter in Graecorum sermone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

16. ἢν τι γὰρ τύχῃσι ἐξίστηται. χίλιοι) Haec personae conveniebant Demarati, atque in hac arte magistrum Herodotum decent. Quae dicentem facit Seneca de Benef. VI. 31. ferri quodam modo possunt ista: In primo statim monte Lacones obiecti dabunt tibi sui experimentum; sed, quae sequuntur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos posuerit Seneca, quibus ex margine trecenti male sint substituti. VALCK.

CAP. CIII. 3. σὺ φῆς) Enotatum οὐ φῆς sectatus Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam egregiam, quamquam vulgatā, modo interrogatione animetur, haud meliorem. Σὺ εἰς Ἑλλαν, c. 101., tum elegans hic repetitio, σὺ ὧν ἐβλήσαιο. WESS.

10. σὲ δὲ γι δίζημαι εἰκοσι εἶναι ἀντάξιον) Non convenit δικαίον Arch. et Vind. spernique debuerat. Scribentis animo observabatur Iliad. Θ'. 234. Τρώων ἀνδ' ἑκατὸν τε, καὶ διακοσίων τε, ἕκαστος Στήσιος ἐν πολέμῳ, haud sane contra centum ducentosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὡς ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατὸν καὶ διακοσίων, explicante Porphyrio Quaest. Hom. XXV. WESS. — Non ut Galeus narrat, sed in Arch. codice scribi suspicor, σὲ δὲ γι δίκαιον εἰκοσι εἶναι ἀντάξιον: quod placet. VALCK. — Fortasse, uti suspicatus Vir doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. voluerat debuerat: at, sicut Galeus notavit pro ἀντάξιον ibi δίκαιον scribi, sic et Wess. reperit. S.

13. ὥς σὺ, quod Msstis praeviis probavi, reiectum iri non opinor. WESS.

19. πλεῦνες περὶ ἑνα ἕκαστον) Praefixum numeralibus περὶ tantundem valet ac ἐγγύς et σχεδόν: in comparatione adhibentur πρὸς et παρὰ. Hic itaque scribendum puto: πλεῦνες παρὰ ἑνα ἕκαστον γινόμεθα ἢ χίλιοι, ἰόντων ἐκείνων πέντε

χιλιαδέων. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cuius Agamemnon in 'Ιλ. β'. vs. 126. (Εἵπερ) δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί, Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοοῖν, Πολλοὶ κεν δεκάδες δευόιατο οἶνε χόοιο. Modestior Virgilii luter-
na Aen. XII. 233. Vix hostem alterni si congrediamur ha-
bemus. VALCK. — Quidni vero commodus particulae
περὶ hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstent. S.

20. ἰόντων κείνων πέντε χιλιάδων) Perperam post Ald. et
Camerarium haec mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt,
est nimis: nam sic quingentas myriadas duxisset Xerxes: si
legeretur ἰόντων ἑκείνων χιλίων, ratio constaret. At quingentas
myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur
c. 186. WESS.

24. ἀνεμῖνοι δὲ ἐς τὸ ἐλευθέριον) Intactum ἐς τὸ ἐλευθέριον
potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque di-
versius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobaei
Serm. XCII. p. 513. χρημάτων χρηστὸς σὺν νόῳ χρησίμων ἐς τὸ
ἐλευθέριον εἶναι, ad exercendum liberalitatem. Maneat tamen
in qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV.
p. 229. D. αὐτὸ δὲ τοῦτο ὅ, τί ἐστι τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ἢ ὅ, τι
τὸ δουλεύειν, οὐκ ἴσασι: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 12. οὗτε δυοῖσι) Fluctuationes Codicum
non moror. Hesychius: δυοῖς, δυσί: quomodo Manetho III.
217. Noster l. 32. ἀνόλβιος δὲ δυοῖσι προέχει. Sibylla apud La-
ctantium Divin. Instit. IV. 15. καὶ ἰχθυέσσι δυοῖσιν, certe in
scriptis libris. WESS.

15. Quod legitur, οἱ Ἑλλήνων ἕκαστός φησι, turbat ser-
monis formulam, aut εἰς Ἑλλ. ἕκαστός φησι, aut οἱ - -
φασὶ desiderantem. Atque huc animadversiones doctorum
hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240.,
prona inclinant. Reiskius ὡς τοὶ Ἑλλ. ἕκαστός φησι malebat.
WESS. — Φασὶ legendum puto cum Clar. Abreschio,
Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et
apud Herod. VIII. 86. ἐγίνοντο - - - μακρῷ ἀμείνονες αὐτοὶ - - -
πᾶς τις (id est ἕκαστος) προθυμώμενος καὶ δειμαίνων Ξέρξεα. In
his, οἱ φασὶ ἕκαστος Ἑλλήνων τριῶν εἶναι ἄξιός, postremum po-
nitur pro ἀντάξιός. Xerxis magniloquentiam postea tempo-
ris egregie Suis confutavit Polydamas Thessalus, de quo
Pausan. VI. [5.] p. 464. VALCK. — Quod si cum plu-
rali οἱ iungi singularis ἕκαστος potest, haud satis video
Herodot. T. VI. P. I. Z

quid obstat quo minus dein cum eodem *ἱκαντος* verbum singularis numeri *Φησὶ* iungi possit. Itaque in constanti, librorum omnium scriptura adquiescendum. S. *

19. *δισπότης, νόμος*) Alibi *νόμος πάντων βασιλεύς*, lib. III. 38. et *νόμοι βασιλεῖς* Platoni Conviv. p. 196. c. Demaretus *δισπότην*, dominum, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in *τρέσαντας*, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et *ἡ*. Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedaem. III. p. 361. WESS.

22. *οὐκ ἰὼν Φεύγειν*) In proximis, *ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει* interpretatur ἢ ἀποδύσθαι, quid supplendum lectori relinquitur, intellexit Valla, interpretatus: *vetans semper eos ex acie fugere, - - - sed iubens ut etc.* Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. *Plato vetat, - - - sed - - - ut compleatur*; nempe iubet, quod recte subiicit P. Manucius. Isaeus p. 80, 44. *νόμος οὐκ ἐκ τῶν τῆς ἐπικλήρου κύριοι εἶναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παῖδας - - - κρατεῖν τῶν χρημάτων, nempe κτείνει.* Demosth. p. 143. F. *τῶν νόμων οὐκ ἰόντων - - -, ἀλλ' ἀνισπύειν.* In Xenoph. Ἑλλ. V. p. 320, 35. *καταδύειν μὲν οὐκ εἶα' - - - sed τριῆρη - - ἀπλουν ποιεῖν*: subintelligi potest εἶα, ut in Euripid. Phoen. vs. 1223. et in his *Alexidis* apud Stobaeum p. 454, 40. *Οὐκ ἤξιωσα καταλιπεῖν τὴν μητέρα*. *Πρώτην δὲ σώζειν*: nempe ἤξιωσα. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani [Contempl. c. 2.] p. 492. In Paulinis ex I. ad Timoth. Epist. IV, 3. *Κωλύοντων γαμῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων*, errorem Isidori Pelusiotae recte corrigit Schol. in Var. Lect. I. I. Wetstenii: *οὐκ ἔστι, αἰτ, σφάλμα καλλογραφικόν, - - - ἀλλὰ ὁρθῶς εἰς τὴν Ἀρθίδα συνήθειαν διαπεφρασμένον.* VALCK.

24. *σοὶ δὲ, εἰ φαίνομαι etc.*) Laudem Msti, Gronovius, et Pavius de coniectura *σοὶ* reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. aestus scientia, [vide Var. Lect.] scite Cl. Reiskius, *Φλυρῆτιν πολλὰ, σιγᾶν ἰθὺς*, fingeat, reditura ad regiam insultationem *πολλὰ Φλυρῆτις*, [103, 31.] *multa blateras Demarete*. Mihi novationis gravior deficit caussa; si tamen, scriberem *ἀλλὰ σιγᾶν*: quam viam AMA trium Codicum munit, ex AAAA propagatum, usus praeterea in consecutione tritus vocalae. Supra c. 16. *εἰ δὲ τοι οὕτω δόκηται γενέσθαι, καὶ οὐκ οἶά τι αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἤδη ἔημι ἐν κοίτῃ τῇ σῇ*, si ita tibi constitutum est, neque id revocari potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et

lib. IX. 41. ἐπεὶ τοίνυν ὑμεῖς ἢ οὐκ ἴσθε οὐδὲν, ἢ οὐ τολμᾷτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἱέτω, *ergo ego rem proferam*. Commodum haec usurpavit ac prudenter *Raphelius* in Ep. ad Rom. cap. vi, 5. ubi ἅμα et ἀλλὰ similiter conversa. WESS. — Vulgata lectio haud incommode sic intelligetur, *de reliquis* (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) *dehinc verba facere supersedebo*. Post τοὶ δὲ olim incisa erat oratio, perincommode, quasi ad σιγᾶν referretur ille dativus pronominis: comma istud merito *Schaeferus* abiecit. S.

CAP. CV. 1 seq. ἐς γέλωτά τε ἐτρέψατο) Pro agente, verbi forma stat *Gronovius*, mediā damnatā. Possem eadem concedere in partes, modo τὸ πρᾶγμα, aut quid eiusmodi, adesset. In *Thucydide* VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γέλωτα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα. *Aristophanes*, quem ibi antestatus est *Abreschius*, in Vesp. vs. 1235. καὶ ἐς γέλωτα τὸ πρᾶγμα ἔτρεψας. Nihil hic simile: *versus in risum rex est, sive, semet vertit, ἐτρέψατο*. [At quid tandem obstat quo minus ἔτρεψε ταῦτα ex proximis intelligamus?] Ὅργην ποιῆσθαι, eiusdem [*Abreschii*] indicio, *Thucydides* I. 92. WESS.

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτῳ) Praestat τοῦτον. Nam τοῦτῳ ad c. 59. ubi de *Doriso*, referre non ausim. Τοῦτον ait, quippe eum hominem distinctius descripturus. WESS. — At pronomem οὗτος adicere eodem modo eis nominibus *Herodotus* adsuevit, quibus designantur res aut personae, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsa formula, ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτῳ, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insignienda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque praefuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῷ μόνῳ Ξέρξης etc.) Veretur ne nimium sit, in tanto Megistanum numero, *Gronovius*; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex Persis munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen *Mascami* ex omnibus praefectis, a se patreque *Dario* isthic [in Thracia] constitutis. WESS.

3. ὡς ἀριστεύοντι πάντων) Codicum Lectiones, quae prostant, ἀρίστη πάντων, et ἀρίστη ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios *Herodoteae* ἀριστεύοντι πάντων, qua

quid obstat quo minus dein cum eodem *ἑκατος* verbum singularis numeri *φησι* iungi possit. Itaque in constanti, librorum omnium scriptura adquiescendum. S. *

19. *δεσπότης, νόμος*) Alibi *νόμος πάντων βασιλεύς*, lib. III. 38. et *νόμοι βασιλεῖς* Platoni Conviv. p. 196. c. Demaretus *δεσπότην, dominum*, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in *τρίσαντας*, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et *γί.* Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedaem. III. p. 361. WESS.

22. *οὐκ ἰὼν Φεύγειν*) In proximis, *ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατεῖν ἢ ἀπόλλυσθαι*, quid supplendum lectori relinqueretur, intellexit Valla, interpretatus: *vetans semper eos ex acie fugere, - - - sed iubens ut etc.* Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. *Plato vetat, - - - sed - - - ut compleatur*; nempe *iubet*, quod recte subiicit P. Manucius. Isaeus p. 80, 44. *νόμος οὐκ ἔφ' τὸν τῆς ἐπικλήρου κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παῖδας - - - κρατεῖν τῶν χρημάτων, nempe κελύει.* Demosth. p. 143. F. *τῶν νόμων οὐκ ἰόντων - - -, ἀλλ' ἀνιπιῖν.* In Xenoph. Ἑλλ. V. p. 320, 35. *καταδύειν μὲν οὐκ εἶα' - - - sed τριήρη - - ἀπλοῦν ποιεῖν*: subintelligi potest *εἶα*, ut in Euripid. Phoen. vs. 1223. et in his *Alexidis* apud Stobaeum p. 454, 40. *Οὐκ ἤξιωσα καταλιπεῖν τὴν μητέρα*. Πρώτην δὲ σώζειν: nempe *ἤξιωσα.* vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani [Contempl. c. 2.] p. 492. In Paulinis ex I. ad Timoth. Epist. IV, 3. *Κωλύόντων γαμῖν, ἀπέχισθαι βρωμάτων*, errorem Isidori Pelusiotae recte corrigit Schol. in Var. Lect. I. I. Wetstenii: *οὐκ ἔστι, αἶτ, σφάλμα καλλυγραφικόν, - - - ἀλλὰ ὁρθῶς εἰς τὴν Ἀτθίδα συνήθειαν διαπεφρασμένον.* VALCK.

24. *σοὶ δὲ, εἰ φαίνομαι etc.*) Laudem Mssti, Gronovius, et Pavius de coniectura *σοὶ* reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. aestus scientia, [vide Var. Lect.] scite Cl. Reiskius, *Φλυρτεῖν πολλά, σιγᾶν ἰβίλω*, fingeat, reditura ad regiam insultationem *πολλά Φλυρτεῖς*, [103, 31.] *multa blateras Demarete*. Mihi novationis gravior deficit causa; si tamen, scriberem *ἀλλὰ σιγᾶν*: quam viam AMA trium Codicum munit, ex AAAA propagatum, usus praeterea in consecutione tritus voculae. Supra c. 16. *εἰ δὲ τοι οὕτω διδόνται γινίσθαι, καὶ οὐκ οἶά τι αὐτὸ παρατρέψαι, ἀλλ' ἤδη ἴμμι ἐν κοίτῃ τῇ σῇ*, si ita tibi constitutum est, neque id revocari potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et

AD HERODOT. VII. 104-106. 355

lib. IX. 41. ἐπεὶ τοίνυν ὑμεῖς ἢ οὐκ ἔσσι οὐδὲν, ἢ οὐ τολμαῖτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἱρήω, ergo ego rem proferam. Commodum haec usurpavit ac prudenter *Rapheliüs* in Ep. ad Rom. cap. vi, 5. ubi ἅμα et ἀλλὰ similiter conversa. WESS. — Vulgata lectio haud incommode sic intelligitur, de reliquis (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) dehinc verba facere supersedebo. Post τοὺ δὲ olim incisa erat oratio, p̄erincommode, quasi ad σιγᾶν referretur ille dativus pronominis: comma istud merito *Schaeferus* abiecit. S.

CAP. CV. 1 seq. ἐς γέλωτά τε ἐτρέψατο) Pro agente verbi forma stat *Gronovius*, mediā damnatā. Possem eadem concedere in partes, modo τὸ πρῶμα, aut quid eiusce modi, adesset. In *Thucydide* VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γέλωτα ἔτρεπον τὸ πρῶμα. *Aristophanes*, quem ibi antestatus est *Abreschius*, in Vesp. vs. 1235. κατ' ἐς γέλωτα τὸ πρῶμα ἐτρέψας. Nihil hic simile: versus in risum rex est, sive, semet vertit, ἐτρέψατο. [At quid tandem obstat quominus ἔτρεψε ταῦτα ex proximis intelligamus?] Ὁργὴν ποιεῖσθαι, eiusdem [*Abreschii*] indicio, *Thucydides* I. 92. WESS.

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτῳ) Praestat τοῦτον. Nam τοῦτῳ ad c. 59. ubi de *Doriscoo*, referre non ausim. Τοῦτον ait, quippe enim hominem distinctius descripturus. WESS. — At pronomen οὗτος adiicere eodem modo eis nominibus *Herodotus* adsuevit, quibus designantur res aut personae, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsā formulā, ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτῳ, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insignienda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque praefuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῷ μόνῳ Ξέρξης etc.) Veretur ne nimium sit, in tanto Megistanum numero, *Gronovius*; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex Persis munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen *Mascami* ex omnibus praefectis, a se patreque *Dario* isthic [in Thracia] constitutis. WESS.

3. ὡς ἀριστεύοντι πάντων) Codicum Lectiones, quae prostant, ἀρίστη πάντων, et ἀρίστη ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios *Herodoteae* ἀριστεύοντι πάντων, qua

Sophanes dicitur ἀριστεύσας Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

7. καὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ πάντῃ.) Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Praeter alia plurima, οὐδαμῶς πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμοῦ sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας - - ὅσα προσήκει τελείσθαι, τοὺς ἔκρηκτας γίνεσθαι κυρίους φράζοντας* θήκας δ' εἶναι τῶν χωρίων, ὅποσα μὲν ἐργάσιμα, μηδαμοῦ. Interserta litera Plato mendā poterit liberari, si scribatur: γίνεσθαι κυρίους φράζιν* τὰς θήκας δ' εἶναι etc. vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ullam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK. — Veterem scripturam in cōtextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

11. ἰδυνάσθησαν ἔξειν) Verbi forma Herodotea est lib. M. 19. et 43. Habet et Sophocles Oed. Tyr. vs. 1235. σ' ἄλοκες φέρειν, τέλας, Σὶγ' ἰδυνάσθησαν ἐς τοτόδε; WESS.

CAP. CVII. 3 seqq. εἰ μὴ Βόγην μόνον etc.) Boges eiusque pervicax constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimon. p. 482. E. Βούτην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοῆ, Polyaeus VII. 24. Βόγην (quae Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adiuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII, 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. WESS. — Palmerius ad h. l. „Plutarchus, ait, in Cimone (p. 482. E.) Βούτην vocat; Pausanias (VIII. p. 614, extr.) Βοῆ. Polyaeus (p. 655.) Βόγην.“ Factum memorabile, quo Boges inclaruit, attigerunt Plutarch. et Polyaeus. Illum Plutarch. scribit, ἀπογνόντα τὰ πράγματα, τῇ πόλει πῦρ ἐνέειναι, καὶ συνδιαφείρειν μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων ἑαυτόν. Iuxta Herod. fecit illud Boges, ὡς οὐδὲν ἐτι φοβῆς ἐνῆν ἐν τῷ τείχεϊ: et in epigramm. apud Plutarch. et Aeschinem c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἐπ' Ἡϊόνι, Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς, Λιμόν τ' αἶθωνα κρυερὸν τ' ἐπάγοντες Ἀρηα. Nostro de Boge narratis simillima exempla praebet vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata Pausaniae X. [c. 1.] p. 800. Plutarcho T. II. p. 244. c. Polyaeo p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Is. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. [Animadv. T. VI. nuperae edit. p. 419 seqq.] VALCK.

CAP. CVIII. 9. *Μισαμβρία*) Eiusdem nominis, sed alius situs *Mesambria*, Ponto in ultimis Thraciae finibus contermina lib. IV. 93. VI. 33. *Strymam*, ex *Heraclide* aut *Philostephano*, insulam *Harpocratio* perhibet, Thasiorum coloniam: quod non capio, si Lissus sive Lissus amnis *Mesambriam* et *Strymam* raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita eiusdem nominis? [Potuit fluvius in duos alveos esse divisus, quorum alter *Strymam* oppidum circumfluxerit.] Litis, qua de *Harpocratio*, Thasiorum et Maronifarum de *Strymae* possessione, meminit *Philippus* Epist. ad Athenienses apud *Demosthen.* p. 94. [Vol. I. ed. Reisk. p. 163.] WESS.

11. οὐκ ἀντίσχει) Quis recusaret Herodoteum? Annem *Melanem* οὐκ ἀντισχόντα - τὸ μέτρον, ἀλλ' ἐπιλαπόντα, memoravit c. 58. Sequetur *Apidanus*, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει c. 196. De *Scamandro* *Eustath.* οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ, ad *Dionys.* vs. 538. Regio *Gallaica*, [lin. 13.] quae postea *Briantica*, non alia, iudicio *Glareani* et *Ortelii*, ac *Livii* XXXVIII. 41. *campus Priaticus*, sive *Prianticus*: nam *Priantae* sunt *Plinio* lib. IV. 11. *Hist. Nat.* et *Solino*, ad quem clar. *Salmasius* pag. 112. WESS.

11. οὐκ ἀντίσχει τὸ ὕδωρ παρέχων) Recte, ni fallor, corrigit *Reiskius*: οὐδ' ἀντίσχει τὸ ὕδωρ παρέχων τῷ Ξέρξῳ στρατῷ. De *Apidano* VII. 96. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχει εἰ μὴ Φλαύριος. Quae hic structura, eadem II. c. 157. *Azotus* diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχει. *Potidaecatae* *Thucyd.* II. 70. οὐκ ἔτι ἰδύοντο πολιορκούμενοι ἀντίχειν: idem esset, τῇ πολιορκίᾳ ἀντίχειν, ut II. 50. In proximis *Brianticam* [lin. 13.] viri docti compararunt cum *Priatico* campo apud *Livium*, ubi iter describit exercitus Romani, a *Chersoneso* redeuntis per *Thraciam* maritimam, lib. XXXVIII. c. 41. VALCK.

[14. καὶ αὕτη Κικόνων. Conf. c. 59. 13. et cap. 110, 2. S.]

CAP. CIX. 6. *Βιστωνίδα*) *Steph. Byz.* de voce, τὸ θηλυκόν, *Βιστωνίς* ἐκτίταται δὲ καὶ λέγεται *Βιστωνίς*: cuius observationem damnat *Berkelius*, *Βιστωνίδα* ob *Βίστονας* seq. capituli praeferens. Favent scripti libri, et *Ptolemaeus* *Geograph.* lib. III. 11. tum *Schol. Apollon. Rh.* II. 706. et *Strabo* VII. fin. quibus *Βιστωνίς* Ἰμμη. [cf. c. 110, 2.] Annem *Nestum* [lin. 9.] solus *Arch. Μέτρον* vocat, non sine exemplo; nam-

que in numis ΜΕΣΤΟΣ et Mssis Plinii, Solini et Martiani, teste Salmasio ad Solin. p. 112. Varior Nesti titulus, rediturus c. 126. Pertinet huc Cl. Schurzschii notatio ad Diodori Fragmenta T. II. p. 642. WESS.

15. Πίστυρος) Proxime adpropinquat ad Stephani Byz. Πίστυρον, ἰμπόριον Θράκης, sive potius, ut in Βιστρὸς scribit, Πίστριος. Vocabulum idem, Macedonum ore et sono tantum discrepans. Mox vir eruditus τὰς παραβαλασσίας τε καὶ ἡπειρώτιδας corripbat, mē iudicē sine necessitate. WESS: — Corruptum esse nomen Πίστυρος, scriptumque oportuisse Τόπις suspicatus erat Larcher, provocans ad Antonini Itinerar. p. 321. et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. Tum ad Ptolem. et Procop., qui partim ad Plin. partim ad Antonin. a viris doctis citantur. S.

CAP. CXI. 5. νιφάδες) Scholion olet χιόνι. In Poëta νιφάδες χιόνος, ἐντελῶς dictae, quae νιφάδες aliis tantum, apud Eustath. ad Iliad. M'. p. 904, 58. [p. 865, 6. ed. Bas.] Querculum Bacchi in Thraciae ora [lin. 6.] Euripides spectat Hecub. vs. 1267. ὁ Θρηξὶ μάντις ἔπει Διόνυσος τάδε, ubi Critici illud circa Pangaeum aut Haemum locant, sibi in ceteris minime constantes. Aristoteles Θaum. p. 577. Ed. Erasmi. in Bisaltis templum Bacchi spectabile habet. WESS.

7. Βησσοί) Soli Arch. Βησσοί, consensu Strabonis, Appiani, Ptolemaei que utenti. Dioni Cassio Βησσοί lib. XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari observat Hippocrati Βησσιακή, nisi fallat Galenus in Glossis, τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκη. Anceps itaque scriptio et electio. Non displicet ἡ χρεῖνα antistes. Hesychius Χρέοντες, προφητεύοντες. WESS.

7 seq. Βησσοί δὲ τῶν Σατρίων εἰσὶ οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ) E Satris Bessi dicuntur. Haec mirifice nuper a viro fuisse doctissimo conversa liquet ex actis Erudit. Lips. A. 1760. p. 221. [Locum istum Gronovius sic convertit: Ex Satris qui in illo templo vaticinantur, sunt Bessi; quam versionem intactam Wesselingius reliquit.] Satras, celsorum montium incolas, solos inter Thraces ad suam usque aetatem frui dixerat libertate. Meminit Thucyd. II. 96. τῶν ὀρειῶν Θρακῶν τῶν αὐτονόμων οἱ Δίος καλεῖνται. Plinii Diabessos, gentem esse mixtam ex Diis et Bessis, Ortelius iam fuerat suspicatus. De Satris Herodotus, οὗτοι, αἱ, οἱ τοῦ Διονύσου τὸ μαντήιον εἰσὶ ἐκτεταμένοι: in quibus e praecedenti vocem οἱ natam, atque ut inu-

tilem delendam censeo. Ex Satris Bessi quomodo dicuntur
 οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ, templi prophetae? an ut antistites sa-
 crorum sive templi? Mihi tamen, fateor, illud valde videtur
 insolens; sed insolita sectatur Herodotus; atque in illo-
 rum illud forte classem referre maluerint viri docti,
 quam corrigere, οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, Dei, vel divinae
 mentis interpretes. Nusquam memini me legere προφητεύοντας
 ἱεροῦ, vel μαντήσιον, vel simile quid; saepenumero memo-
 rantur προφῆται τῶν θεῶν τῶν Μουσῶν τῆς ἀληθείας etc. Pa-
 ternae mentis interpret, Διὸς προφήτης ἱστί Λοξίας πατήρ,
 secundum Aeschyl. Eumen. vs. 19. namque Ζεὺς ἱγναβίῃ
 Λοξία θεοπίσματα, ut idem alibi scripsit. Prope Herodo-
 teum accederet illud Xythi in Euripidis Ione vs. 413. τίς
 προφητεύει θεοῦ; ad istam sic respondet quaestionem puer
 aedituus, ut Principes Delphorum, sorte lecti, Δελφῶν
 ἀριστοί, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος, fuisse videantur οἱ προφητεύοντες
 τοῦ θεοῦ: ut hic inter Satras praestantissimi Bessi diceren-
 tur οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, qui Dei nempe responsa, per
 mulierem, ut Delphis, edita fatidicam, interpretarentur. [et
 scripto consignata traderent consultantibus.] Οἱ τῶν Ἀμμωνίων
 προφῆται ubi habentur apud Lucian. T. I. p. 390. [Dial.
 Mort. XIII. 1.] iudice Hemsterhusio, poterat forte non dete-
 rius scripsisse ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. conf. Wesselingius ad
 Diod. T. II. p. 199. [ad lib. XVII. c. 51.] Quin Delphis
 etiam templi fuit antistes, eximie sic dictus Livio XXIII. xi.
 ὁ προφήτης Herodoto VIII. 36. πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλιπον τὴν πό-
 λιν, πλὴν ἐξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφήτου - - - ὃ οὖνομα ἦν
 Ἀκίρατος, c. 37. Talis etiam praeter reliquos χαμαινεύας in-
 signis honore fuit in Dodonaeo sacrario, quem Θεοσπρωτὸν
 ἄνδρα ἐν Δωδώνῃ vocat Maximus Tyr. XIV. 1. Hunc designa-
 tum suspicor in oraculis, quae Demosthenes nobis custo-
 divit in Orat. c. Mid. p. 332. [p. 531. ed. Reisk.] istā for-
 mulā bis illic repetitā, ὁ τοῦ Διὸς σημαίνει. Quod si com-
 mentum illud non placet, doctis multo minus forsan ad-
 probarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum
 hic primitus, οἱ προστατεύοντες τοῦ ἱεροῦ: ut Satrae oraculum
 tenere, vel possidere, Bessi dicerentur templum tueri, sive
 rebus sacris administrandis esse praefecti. Elei προϊστά-
 ναι τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ dicuntur Xenophonti Έλλ. III.
 p. 288, 32. cui in eundem sensum προστατεύειν frequenter

tur; illinc ortum *προστασία* ex Mssis restitui debuerat *Thucydidi* II. [c. 80.] p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrentur, aut certe sincera revocentur? VALCK. — Quidni vero τῶν Σατρίων εἰσὶ οἱ προφθιόντες τοῦ ἱεροῦ, plane intelligerentur οἱ προφθιῖς (scil. τοῦ θεοῦ, vel τῶν χρησμῶν) ἐν τῷ τῶν Σατρίων ἱερῷ? aut οἱ τῶν Σατρίων προφθιῖς ἐν τούτῳ τῷ ἱερῷ? S.

CAP. CXII. 1. τὴν εἰρημένην) χώραν, vocem hic necessariam, lectam *Vallae*, praebet *Arch.* [De vocab., quo commodè carere possumus, vide *Var. Lect.* et conf. c. 115, 3 seq.] Mox τίχια τὰ Πιέρων, castella sunt Pierum, non muri. Proxima, [lin. 3.] τῶν καὶ ἐν Φάργης ἐστὶ οὐνομα, sic recte *Gronov.* restituit ex coniectura *Leopardi*, aliorumque, quantumvis nihil ille diversae scriptionis ex membrana veteri enotasset Florentiae. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice *Valla*, τῶν καὶ ἐν Νιφράγης, syllabā male repetitā. VALCK. — Laudo τῶν καὶ ἐν Φάργης, nixum olim doctissimorum hominum coniecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 6. ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον) Non plane alienum ἢ παρὰ τὸ Πάγγ. quemadmodum *Steph. Byz.* legit, ut regio monti Pangaeo accubans describatur. Obnituntur tamen omnes Codd. et *Eustathius*. Ἐκκληῖο Φυλλίς Grammaticus ille scribere voluit, uti olim et nunc *Herodotus*. WESS. — De *Boge* (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud *Steph. Byz.* παρὰ τὸ Πάγγ. legitur, librarii aut Editorum errori debetur: praepositioni παρὰ nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. ἐς τὸν οἱ Μάγισ etc.) In *Strymonem*, ad amnem placandum: tale ἀποσφάζουσι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ ἄγρος lib. IV. 62. Simili ex superstitione *Tiridates* equum placando amni *Euphrati* adornavit in *Taciti Ann.* VI. 37. cui egregiam lucem hinc *Casaubon.* ad *Strabon.* XV. p. 1065. [ad p. 732. d. suae edit.] adpersit. WESS.

CAP. CXIV. 3. Scriptura ex *Arch.* edita, Ἐνία Ὀδοῖσι τῇσι Ἠδωνῶν, veritate commendatur. WESS. — Vide tamen *Var. Lect.* Eodem in loco deinde *Amphipolim* urbem in utraque *Strymonis* ripa fuisse conditam, quum aliunde, tum praesertim ex *Thucyd.* IV. 102. notum.

Quod hic adiicitur, *ἵκοντο κατὰ τὰς γέφυρας*, id parum commodè vulgo iere *ad pontes* reddunt; sicut et Larcher, *ils marcherent vers les ponts*. Oportebat, *per pontes fecerunt iter*; quibus nimirum iam ante iungi Strymonem Xerxes iusserat, cap. 25 extr. S.

8. Περσικὸν δὲ τὸ ζῶντας κατορύσσειν) Fide Medio, cui paria duo alii faciunt, haec expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio facto Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. D. advocato, ubi duodecim τῷ ᾄδῃ regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. ἡ ζῶντας ἀν κατορύττοισθε περσικῶς; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi arcessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; processisse enim Persas ad offerendum quemvis filium aut hominem: idque non semper filium aut filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. WESS.

CAP. CXV. 6. Στάγειρον πόλιν Ἑλλάδα) Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Στάγειρα καὶ μὴ τῆς Ὀλυμπίας ἦν, ex quodam contemptu. Στάγειρα numero multitudinis praefert Stephan., Στάγειρον agnoscens in Bionis. Plura Io. Nunnesius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. WESS. — Paulo ante, in Ποσειδίου (ubi quispiam fortasse Ποσειδ. desideraverit) nil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 2 seq. ξεινὴν τι ὁ Πέρσης -- προεῖπε) ὁ Ξέρξης, ut Valla, legit Arch. Non Acanthiis ille praecepit, ut sibi ξίνα praeberent; sed, quos honore voluit dignari, ἰσθῆτι, donavit Acanthios Μῆδικῶν, atque in amicorum iussit hospitumque numerum referri; id hic dicitur, ξεινὴν τοῖσι Ἀκανθίοις προεῖπε: Abderitanis ξεινὴν συνθίμενος, VIII. 120. De utroque more regio Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima [lin. 4 seq.] ἰκαίνει τι, ὁρίων καὶ τοὺς προθύμους ἰόντας ἐς τὸν πόλεμον, καὶ τὸ ἔργον αἰκούον ἥδη γινόμενον: sic exhibent Arch. et Valla: vellem praeterea dedissent, ὁρίων αὐτοὺς προθύμους. VALCK. — Vide Var. Lect. Formulā ξεινὴν προεῖπε, praesertim si cap. 119, 3. et c. 120, 9. contuleris, intelliges puto non id significari

quod ex *Valckenarii* sententia *Wesselingius* in latina versione posuit, *Acanthiis* ius hospitii obtulit; sed quod *Valla* posuerat, praecepit *Acanthiis* ut hospitalitatem exhiberent. Aliud est ξεινίην τινὶ συντίθεσθαι, VIII. 120, 3. S.

CAP. CXVII. 4. μέγιστον ἰόντα Περίων) Attigit *Tzetzes* Chil. I. vs. 918. Ὦν ἐπιστάτης ἦν σφοδρὸς Βουβάρης ὁ Σατράπης, καὶ Ἀρταχάϊος σὺν αὐτῷ πεντάπηχους μεγέθει. vid. *Herod.* VII. 21. Quatuor cubitorum apud Graecos iusta hominis censebatur statura. Ad *Aristoph.* Ran. vs. 1046. γυναικοὺς καὶ τετραπήχους, *Casaubonum* [Not. ad *Sueton.* III. 68.] citant *Küster.* et *Spanhemius.* Modum excedebant πενταπήχους: *Olearius* vid. in *Philostr.* Vit. Apoll. II. 4. Gigantum cadavera δεκαπήχη dicuntur inventa *Pausan.* I. [35.] p. 86 seq. qui de *Scotussaeo* Polydamante, ut mortalium post heroes maximae staturae, agit lib. VI. [c. 5.] p. 463. VALCK.

9. τῇ Ἀρταχαίῃ θύουσι) Tumulum *Artachaeae*, τὸν Ἀρταχαίου καλούμενον τάφον, ad *Acanthiorum* isthmum locat *Aelian.* Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, ἐνθα τοὶ καὶ ἡ τοῦ Παράλου φαίνεται διατομή, ἡ δὲ αἷμα μὲν τὸν Ἄθω, valde vitiosa. Is. *Vossius* ad *Melam* II. 1. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus *Aelianus*. Sana erunt ἐνθά τοι ἡ τοῦ Πέρσου, sic et *Cl. Gronovius*, φαίν. διατομή, ἡ δὲ αἷμα τὸν Ἄθω. Cl. *Valckenarii* non discrepat opinatio ad c. 21. WESS.

CAP. CXVIII. 1 seq. Οἱ δὲ ὑποδύομενοι etc.) Haec ubi leguntur in *Athen.* IV. p. 146. A. in formas pleraque vulgares conversa, prostat εἰς πᾶν κακὸν ἀφικνέσθαι, pro εἰς πᾶν κακοῦ ἀπικνέσθαι. Utrumque dicebatur; et, omissa voce κακόν, vel κακοῦ, εἰς πᾶν ἰλθεῖν, aut ἀφικνέσθαι. *Xenoph.* Ἑλλ. VI. pag. 340. 13. εἰς πᾶν ἀφικνέσθαι βασιλεὺς, in extremum Rex fuit adductus discrimen. *Demosth.* contr. Conon. p. 690, 22. οὐ -- φαύλας λαβὼν πληγὰς, ἀλλ' εἰς πᾶν ἰλθὼν διὰ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ἀσέλγιαν τὴν τούτων: aderat in scripto cod. supplementum, εἰς πᾶν κακὸν ἰλθὼν. *Demosthenem* imitatus *Lacedaemonios* ait *Aristides* εἰς πᾶν ἰλθεῖν in *Cimone*, T. III. p. 257. ubi *Schol. Ms.* ἀπὸ τοῦ περὶ παντός κινδυνεύεται --- λάπτει δὲ κινδύνου. Plene loquitur *Pausanias* VII. pag. 552. ἀφικνέσθαι εἰς πᾶν ὁ Μιναλκίδας κινδύνου: et pag. 16., Πτολεμαῖος εἰς πᾶν ἀφικνέσθαι κινδύνου: sic scribendum omisso articulo, quem

nōn admittit ista Pausaniae frequentata loquendi forma.
 VALCK. → Vitiosa erat scriptura in Athenaei loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, ἐς πᾶν κακὸν dedere, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide Animadvers. in *Athet.* T. II. p. 479. S.

4 seqq. ὅκου γε Θασίοισι ὑπὲρ τῶν etc.) In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis Antipater, Orgis filius, lectus fuit, ut impensas pro suis in continente urbibus in coenam faceret; quarum e rationibus adparuit, insumta fuisse quadringenta argenti talenta; haec sunt τάλαντα ἀργυρίου τετταρισμῖνα, uti bene Cl. Pāu et Abresch. Hoc volunt Athenaei verba, ὅκου Θασίοισι --- Ἀντίπατρος τῶν ἀστῶν (δόκιμος) ἀνὴρ ἰθαπᾶνῃσι: ubi [vel, quandoquidem] pro Thasiis --- Antipater, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Factitarunt idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive οἱ ἐπιστιώτες ἀπιδίδουνσαν τὸν λόγον, expensi tabulas exhibuerunt. Antipater autem, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος in Aldo et ex recta Pavii sententia; male enim comma post se ostentabat. Quae adduntur ad praecleari viri laudes, [ὁμοῖα τῷ μάλιστα] illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. ἀραιρημένος τῶν ἀστῶν) Ex civibus ille quidem erat electus; neque tamen ista, sed haec iungenda sunt, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα, ut c. 141., τῶν Δελφῶν ἀνὴρ δόξ. ὁ. τ. μ., quam Bossio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. [Perperam h. l. olim post ἀραιρ. τῶν ἀστῶν incisa erat oratio.] A civibus erat Antipater ἡρημένος, electus, ad huius rei procuracionem; non enim haec ἀρχή, sed erat ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία: quae distinguuntur ab Aeschine contr. Ctesiph. p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀπιδῶκε τῶν δαπανημάτων, vel ἀπιδόξατο. Secundum Herod. in coenam 400. talenta, pro lato expensi codice, demonstravit insumta, ἀπιδίξε --- τετταρισμῖνα, id est δαπανημῖνα: atque adeo tantum pecuniae ex aerario ἰθαπᾶνῃσι, quod in his enarrandis usurpat Athenaeus; qui recte alibi [lib. II. cap. 12. nuperae edit.] τάλιν, αἶτ, τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλοὶ ἀναλίσκοντες καὶ ἐντελεῖς, οἱ ὀλίγοι. VALCK.

CAP. CXIX. 7. κτήμα σιτεύεσκον) Ionismus,

optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἔχσκον πόνον, et οὕτω ἀπειλύνεσκον. Durat alibi; crebrior, si librariis placuisset, futurus. WESS. — Σιτιύνεσκον si forte prae buisset membrana Flor. ambizioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch.? In Vallae Latinis relinqui non debebat cortibus: dederat is fortasse, pro ἐν τι οἰκήμασι καὶ λάκκοις, [lin. 9.] in cratibus et in aviariis. Oves textis cratibus claudabant; aves alebant in aviariis vel caveis, ἐν οἰκίσκοις: sic caveae multo frequentius vocantur quam οἰκήματα. ἐν οἰκίσκῳ forte scripserant Diodorus Sic. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post [lin. 11.] reciperem κρητῆρας ἐποιούντο. Athenaeus IV. p. 146. B. ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ καὶ κρητῆρας παμείθιντο: his proxima [apud eundem Athen.] corrigenda sunt, ut coniecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δείπνου· εἰ δὲ ἑτέρας δὲ ἰσιτεύτο, μεταλαμβάνων καὶ ἀρίστον, ἀνάστατοι ἀνὴρ γόνισαν αἱ πόλεις: quibus contraxit Herodoteum [cap. 120.] Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK. — Equidem depravato aut defecto Athenaei loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud eundem pro viῖοσο ἰσιτεύτο, quod olim vulgabatyr, recte ἰσιτεύτο duo optimi codices dedunt. Postrema verba quae ex Athenaeo Valckenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 3. mutuatus est Deipnosophista. S. 11. κρητῆρας ἐποιούντο) Valla [loco olim vulgati κρητῆρας] κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, [lin. 12.] interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα τῷ τι βασι. praeter speciem nihil habent. Πάντα, superibribus nexa, reliqua mensae vasa itidem χρυσῶ καὶ ἀργύρεα commonstrant. WESS.

CAP. CXX. 11. διατριβῆναι) Hesychii Διατριβῆναι, ἀπολίσθαι hoc fonte manavit. Alioquin, blandiri ἐκτριβῆναι Fragm. Paris. posset. Sophocles Oed. Tyr. vs. 435. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κάμιον ὅστις ἐκτριβῆσεται ποτι. i. e. ἀπολείται, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Synesius lib. I. Provid. pag. 108. D. ὅλως γὰρ ἐκτριβῆσσεσθαι τὸ Σχυθικόν. Consequens ὁμοίως -- ἐπερίλεον [lin. 12.] Valla dedit ac si ὅμως foret, nactus plausum docti viri; cui meum iungerem, nisi ὁμοίως aptissime indicaret, et hos, etsi vehementer pressos, consimiliter imperata fecisses, uti

reliquae civitates. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad lin. 12. Verbo *ἐκτρίβειν* notione τοῦ ἀπολλύειν et διαφθείρειν utitur Noster VI. 37, 9. et 86, 66. Διατρίβειν eadem notione, licet caeteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Caeterum quantam apud Xerxem, splendide a se receptum, Abderitae gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. συντομώτατον) Hoc praestet, an συντομώτερον, a Valla expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud Diodorum XI. 5. prorsus idem. WESS.

7. τρεῖς μοῖρας -- δασάμενοι) Ex Suida [A Suida] ut Herodoteum enotatum εἰς τρεῖς μοῖρας, etsi schēdæ taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. εἰς δυώδεκα μοῖρας θαλάμειοι Αἰγυπτον πᾶσαν. WESS. — Vulgatam iure praefert Gronovius lectioni quam Suidas praebet in voc. Δάσασθαι εἰς τρεῖς μοῖρας -- δασάμενος πάντα τὸν περὶ στήρατον. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti praepositionem Casaub. docuit ad hunc Alexidis versum, Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους, apud Athen. VII. p. 324. c. [vid. Animadv. in Athen. T. IV. p. 429. nuperae edit.] quo L. Küster. usus est in Aristoph. Eq. vs. 765. Platonis e Timaeo, p. 35. B. ὅλον ἐν τούτῳ μοῖρας ὅσας προσῆκε διένειμαι, interpretatur Cicero: id ipsum in ea, quae decuit, membra partitus est: Chalcidius convertit, totum hoc unum divisit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suae margine scribentem H. Stephanum: Legendum videtur εἰς μοῖρας, quamvis nec apud Proclum extet haec praepositio: in adnotationibus in Platonem ista: Deesse videtur praepositio εἰς, -- et tamen alios inveniri scio huius scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in Critia p. 113. E. τὴν ἡῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν δίκῃ μέρη κατανείμας. Theocriteis eam in rem mallem abstinuissent viri docti. VALCK. — Vide Nostrum II. 147, 7. et IV. 148, 14. cum *Var. Lect.* ad utrumque locum: et facile persuasus eris, praepositionem apud Suidam e scholio esse adiectam. S.

15. Σμερδομένηα) Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. praebebant Codices: illic qui dicitur Σμερδομένης, cur hoc in loco filius Otanis vocaretur Σμερδομένης?

VALCK. — Ex *Var. Lect.* in cap. 82, 4., collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri, abunde intelligitur *Σμερδόμενα*, non *Σμερδόμενα*, nomen huius viri scripsisse Herodotum. Caeterum in *Var. Lect.* c. 82, 4. pro c. 122. *pone* c. 131 extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro *Ald. Vind.* oportebat *Arch. Vind. S.*

CAP. CXXII. 3. διώρυχα --- διέχουσαν δὲ εἰς κόλπον) Nostrum suo more scripsisse suspicor διώρυχα --- διέχουσαν etc. Semel alibi διέχουσαν posuerant librarii loco simillimo; IV. 42. διώρυχα --- τὴν ἐκ τοῦ Νεῖλου διέχουσαν εἰς τὸν Ἀράβιον κόλπον: ubi nunc legitur ex Codicibus. ἔχουσαν. Διώρυχα satis commendabunt usus *Herodoti*, et ad *Thom. M.* in *Διωρυξ* adnotatio *Hemsterhusii*, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper *Leidensem Criticum* agnoscas. VALCK. — διώρυγα operarum error editionem *Gronov.* invaserat: διώρυχα tacite reposuit *Wess.* ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In διέχουσαν hic nihil variant libri: et pro ἔχουσαν, quod lib. IV. c. 42, 16. a *Gronov.* ex *Med.* receptum tenuerat *Wess.* et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto διέχουσαν revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum ἔχειν, ut I. 180, 12. sic iam saepius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet *dirigi, tendere* versus aliquod extremum. Itaque compositum διέχειν (quamvis aliàs longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare poterit *pervenire, pertingere, pertinere* usque ad illud ipsum extremum, quo tendebatur. *S.*

4 seq. Ἀσσά τε πόλις καὶ Πίλωρος καὶ Σίγγος καὶ Σάρπη) Urbium nomina legitima dedit *Wessel.* *Herodotea Dissert.* pag. 121. VALCK. — Πίλωρος verum oppidi nomen, sicuti sequentis Σάρπη. Utrumque apud *Steph. Byz.* In *priori Med.* et *Ask.* haesitant, a iusta scriptione, si iuventur, non alieni. Attigit urbem *Cl. Wasse* ad *Thucyd.* IV. 115., verum obscure. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* In *Latina* vero versione nostra pro vitioso *absumto* candidus lector *adsumto* corrigit. *S.*

6. ἔπλε ἀπείμενος) Verbum ἀπείμενος *Cl. Gronovius* explicat; mihi ἀπικόμενος plebeium non est, quippe *Herodoteum*. At gaudeat recente possessione. *WESS.* — ἀπεί-

μνος Gronovius, ad thema ἀφίημι (puto) referens, nauticum illud exprimere ait *velis immittere habenas*. Ego, sicut simplex ἴτρο IX. 78, 3. ivit significat, sic ἀπίτρο abiit, *profectus est*, intellexi. S.

10. Σεμύλην) Temerarium Maussaci, Οἰσύνην substituentis, coniecturam praeter Holstenium contudit H. Valesius ad Harpocratonem p. 125. Σεμύληα Ethnicographo; ci- ves Σεμύλαιοι Thucydid. I. 65. WESS.

CAP. CXXIII. 3. ἐπὶ Καναστραίων ἄκρην) ἐπὶ Καναστραίων ἄκρον, ne soloeca maneret oratio, Palmerius voluit. Καναστραίων Arch. sufficit, sicuti in Thucydidis IV. 110. atque alijs: Κάνα στραίων divisio vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 2050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. WESS. — Nescio an Καναστραίων absque ἄκρην habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum praeteriit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad Καναστραίων per adpositionem adiacere ἄκρην potuerit. S.

6. Θεράμβω) Haec Θεράμβος Steph. Byz., unde Θεράμβον Vossius ad Scylac. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspitione. Quod si oppidi tamen nomen Θεράμβος, Θεράμβης, Θερamboῦς pictum fuerit olim, quae Holstenii ad Ethnicographum doctrina, Θεράμβω ex Θεράμβειω descendet. Quae sequitur Sane, [lin. 7.] alia est ac c. 22. WESS.

13. Σμίλα, Αἴνεια) Plerasque harum urbium Stephanus exscripsit; qui quoque Κρουσίς, μοῖρα τῆς Μυρδονίας ex Strabonis VII. [ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:] ἀπὸ Κρουσίως, τοῦ Μυρδονος υἱοῦ. Hinc ansa Cl. Pauw suspicandi, Κρουσαῖη in Herodoto fuisse. Addere potuisset Κρουσίδα γῆν καλουμένην Thucydid. II. 97., et huius quidem tractus, tum maxime barbaros Crusaecos, βαρβαίρους, Κρουσαίους καλουμένους, qui Pal- lenen olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utcunque coniectura, praesidio schedarum defecta, cesserit, regio Crossaea et Crusaeca eadem, nec discrepat Theod. Ryckii (Diss. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. WESS.

19. Σινδόν τι πόλιν) Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: non enim apud alios

reperiri, verissime *Palmerius*. *Χαλίστην* [ibid.] plures *Χαλίστην* nuncupant: *Suidae* tamen *Χαλίστρα πάλις*. *Diodoro* T. II. p. 578. *Χαλίστην*, ubi alios excitavi. [Nil variant *Herodotei* codices hactenus excussi.] Ceterum regionem *Βερτυαίδα*, [lin. 21.] reversuram c. 127., *Βορτυκὴν* *Thucydides* I. 65. et *Diodorus* XII. 47. scribunt. *Herodoteum* ex *Βερτυκίης*, quod incolarum nomen, formatur: unde *Antiochiae* *Βωμός* τοῦ *Βορτυαίου* *Διός*, ab *Alexandro* *Macedone* constitutus, modo vera doceat *Libanius* *Antiochici* pag. 348. v.; *Borrieu* *Διός* in *Malalae* *Chronogr.* p. 255., corrupte. *WESS*.

CAP. CXXIV. 7. ἐπὶ ποταμὸν Ἐχιδναῖον) Quum. cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspirent, et *Apollodoro*, *Ptolemaeo* atque *Etymologo* Ἐχιδναῖος, aut Ἐχιδναῖος adpellitur, *Is. Vossio* ad *Scylac.* p. 61., ut fluvius suum sibi nomen reciperet, ædi, nec improbatum iri puto. *WESS*.

CAP. CXXV. 6. θῶνμάζω δὲ τὸ αἶτιον) *Frigide* *Nostrum* *Aelianus* laudat, ὅλγνα δὲ Ἡρόδοτος ᾗδαι ἑξαζών τροφὴν τήνδε καὶ τήνδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων Θρακίων. Fuerint enim leones illi occulta quadam naturae vi, φύσει τινὶ ἀπομήτη, et fauce improba in camelos, quos ante non viderant, incitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse solos, nullo neque homine neque iumento laeso? *WESS*.

CAP. CXXVI. 4. ὅ, τι δὲ Ἀβδηρῶν etc.) *Aristotelem* huc spectasse *Hist. Anim.* VIII. 28., p. 254. (ubi ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ τοῦ Ἀχιλῆος καὶ τοῦ Νέσσυ) monuit *D. Petavius* ad *Themist.* Or. X. p. 140. A., insuper ex *Dione Chrysost.* Or. XXI. pag. 269. c. adstruens, in *Europa* deinceps leonum genus defecisse. Certe de *Acarnania* locuples testis est *Agathion*, questus in *Philostrati* *Vit. Herod.* c. 7. magnum sibi fortunam negasse certamen, ἐπὶ μηκέτι βόσκαι λεόντας Ἀκαρνανία. Eidem rei *Io. Brodaeus* diligentem inpendit operam, *Miscell.* lib. VIII. 13., lectu oppido dignam. Deinceps ὁ πολοίπῳ ἡπίρω [lin. 8.] scribatur, an ἐπιλοίπῳ, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo *Scriptor* delectatur lib. VI. 3. alibique. *WESS*.

CAP. CXXVII. 10. ἐκ Κρηστανάϊς βέων) Inserto articulo scribendum: ὁ ἐκ Κρηστανάϊς βέων Ἐχιδναῖος μῦθος οὐκ ἀντίχρησι τῇ στρατιῇ πινόμενος. Frequentius in talibus locutionibus usurpantur οὐκ ἀντίχρησι, vel οὐκ ἀπύχρησι: quod

utrumque legitur VII. 196., sed et οὐκ ἀντίχρησι Herodoteum est: vid. cap. 187. VALCK. — Articulum ante ἡ Κρητ. ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum praesertim haud multo ante idem memoratus fuerit fluuius, c. 124, 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. εἴς τε τὰ Θεσσαλικά) Rediit sollemnis scriptura: semper Θεσσαλίη, Θεσσαλός, Θεσσαλικός in Musis, Thucydide et veterum plerisque; quorum morem Cl. Wasse ad Thucyd. I. 20. docte exposuit. Eustathiana enim vocis pingendae consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. WESS. — Capitis huius initium Eustathius attigit in Iliad. B'. p. 255. VALCK.

8. ἐς Περσέων βασιλῆος παρὰ Γόνον) Aldus ita et Msti; etiam c. 151., editi vero c. 173. et 185. Bene μενοπτόλιμος τε Περσέων Ποέται Iliad. B'. 749. cogniti sunt; sed et solutae orationis usus, [caninam literam geminantis] atque ipsa gentis traditio apud Eustath. [p. 254, 12. ed. Bas.] ex Stephano, verum integriore, quam vulgo legitur. Γόνον quoque maluerunt, non Γόνον, quomodo Arch. iterumque c. 173., eodem Eustathio ad Iliad. B'. p. 335, 39. auctore. WESS.

10 seq. ἰσθᾶς ἐς Σιδωνίην νῆα etc.) Semper Xerxes navem conscendisse dicitur Sidoniam, ὅπως τὶ ἐβίλοι τοιοῦτο ποιῆσαι: sic recte scribit R. pro τοι. VALCK. — ὅπως τὶ (pro ὅπως τοι) scribi oportere, docti viri Pavius et Reiskius belle viderunt. WESS.

11. ἀνιδεῖσι σημήϊον) Haec voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: ἀνιδεῖσι δὲ σημήϊον καὶ τοῖσι ἄλλοις ἀνάγκη. VALCK. — Nempe, quum ante ἰσθᾶς nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur ἰσθᾶς ad superius ἰσθᾶς referri: adeoque deinde requirebatur coniunctiva particula, quam quidem post ἀνιδεῖσι ignorant libri omnes. Recte Schaeferus ante ἰσθᾶς paulo maiorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit δὲ particula, quam post ἰσθᾶς idem Schaeferus ex Arch. adscivit. Asyndeton amat Scriptor noster, quia magis animetur oratio: et credere fas est, coniunctionem illam in Arch. ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adiectam. S.

[15 seq. εἶπετο εἰ τὸν ποταμὸν etc.) Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes, cap. 130. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1 seqq. Τὴν δὲ Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ etc.) Strabo IX. p. 658. A. [p. 430. ed. Cas.] τὸ παλαιὸν καὶ Ἰαμνάξτε, ὡς λόγος, τὸ πιδίον - - ὑπὸ δὲ σεισμῶν βήγματος γινόμενον, καὶ τὴν Ὀσσαν ἀποσχίζοντος ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διζέταιται ταύτη πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειός. Concinnant ista Herodoteis, de quibus pauca quaedam excerptis Eustath. in Iliad. B. p. 255. [pag. 337. ed. Rom.] Herodoto quoque ἔργον ἐσθὲ σεισμοῦ videbatur ἡ διάστασις τῶν οὐρίων: et Thessaliam εὐρυμὴ dicuntur ἀναπτύξαντες Philostrato Icon. II. pag. 838. f. qui picturam nobis exhibet p. 831. Neptuni βήγοντος τῇ τριμύτι τὰ ὄρη: nam, quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneo stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus cuspidē montes Impulit adversos: tum forti saucius ictu Dissiluit gelido vertex Ossaeus Olympo: Claudian. de Raptu Pr. II. vs. 179. Secundum alios discessit Olympo Herculea gravis Ossa manu; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egiisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK.

4. τό, τε Πήλιον οὐρος) Qui celebratissimum montem Πήλιον dixerit, quaerere abnuo. Nostro Πήλιον lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Iustum porro habendum ἀποκλήσει, vice ἀποκλήσει Ionum ore tritissimi. WESS.

9 seqq. ὥστε ὧν ποταμῶν etc.) Series verborum, qualis Arch. et Ask., non displicet; ἐς αὐτὴν iniuriā Med. omittit; si tamen vera omisso, nec conferentis oculi alibi posita praeterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur: illa redit ad superiora, [lin. 2.] ὥστε γε συγκαλημμένη πάντοθεν etc. eaque illustrat. Pro quinque autem fluvii Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochono, tertium Πανισὸν adpellans. At idem in lib. IV. vs. 132. de amnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεται ἐπὶ Ὀνοχώνου, τοῦ κατὰ Θεσσαλίαν, καὶ Παρμισσοῦ καὶ Σπирχειοῦ ὅταν γὰρ εἰς ταυτὸ συμβέσσωσι πάντες, Σπирχειός καλοῦνται: insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc retingenda decernas. WESS.

11. Ἀπιδανῶ) Apidano forma reddi poterit Nostro consueta Ἡπιδανῶ. [nempe sic VII. 196, 12.] De istis quinque nobilioribus Thessaliae fluvii minime protrita notan-

tur in *Critique du Diction. de M. La Martiniere* pag. 340 et seqq. VALCK.

25. Ποσειδάωνα τὴν γῆν στίειν) Neptuni Ἐνοσιγαιου, Σεισίχθορος, γαίης κινητῆρος cognomina nemo non recordatur. Terrae motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκρήματα Neptuno apud Diodor. XV. 49. et Ammian. XVII. 8, credula superstitio contribuit: hinc δοκεῖ γάρ μοι τὸ ἦναι τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδάωνος διείσθαι, in Philostr. Vit. Herod. c. 6. Confer Icones Philostrati lib. II. 14., ubi pictura Neptuni, montes Thessaliae rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 5. ἀλλ' ἦδε αὖτη) Nisi viae duces exitum digito monstrarint, verius videbitur ἦδε αὖτη, nisi solus hic, de correctione Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 665. Consequens, ex Homero propagatum, expressit Oppian. Halieut. II. vs. 121. Οὐρεσι τ' ἀμφοτέρωθε περιδρομος ἵεττε φάνατο. WESS.

13. ὑπόβρυχα γινέσθαι) Aldinum ὑπὸ βρυχία aptavit artissime Portus, ὑπέβρυχα coniectans, quo nihil ex Arch. melius. Poëta Odys. E. 319. Τὸν δ' αἶψ' ὑπέβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, i. e. ὑποβρύχιον. Veniat-ne id vocabuli ex ὑπέβρυξε, an ex ὑπόβρυχος, ab Eustath. disputatur p. 1538, 54.; [Od. p. 228, 41. ed. Bas.] mihi prior placet derivatio. WESS.

CAP. CXXXI. 5. οἱ μὲν, κτεῖνοι) Herodotea sunt ἰδόντες τὸν χῶρον κινόν, vacuum, lib. IX. 56., et χώματα χῶσαι κινὰ, tumulos inanes, mssti ibid. c. 85. [et alibi passim.] Hesychius: Κινόν, κινόν. Dictioni respondet quodammodo Beatae Virginis, καὶ πλουτοῦντας ἐξαπίστειλε κτενοῦς, Euang. Lucae 1, 53. WESS.

CAP. CXXXII. 2. Ἐνιῆνες hic et c. 185. in Αἰνιῆνες aut Αἰνιάνες, quomodo saepe aliis et Codd. quibusdam, converti necesse non est. Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἵκοντο, Homerus Iliad. B'. 749. WESS.

2 et seqq. Ἐνιῆνες, Περαιβοί) Huius utriusque populi sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem Homeri, cuius est in Ἰλ. B'. 749. τῷ δ' Ἐνιῆνες ἵκοντο, μινεπτόλεμοί τε Περαιβοί. Codicum in talibus aut nulla aut certe perexigua est auctoritas. Ἐνιῆνες non veniet, opinor, in controversiam, quod in Herodoto legitimum agnoverunt Ios. Wasse in Thucyd. p. 349. et Io. Davis. ad Mar. Tyr. p. 604. [De Περαιβοῖς vel Περραιβοῖς vide ad c. 128, 8. nota-

ta.] Qui iuxta *Herodotum* petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Graeciae populi, iidem enumerantur *Diodoro Siculo* XI. cap. 3.; nam ibi, pro Ἀχαιοί τε καὶ Φθιώται, scribi facile posset, Ἀχαιοὶ οἱ καὶ Φθιώται, vel Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, ut vocantur aliis et hic *Herodoto*; nisi considerarentur alibi tanquam diversi: vid. *Clar. Wess.* loc. cit. et T. II. p. 65. Hae novem de duodecim fuere gentibus, quae Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionico Doricoque genere praecipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedaemonii. Inter XII. gentes, olim τῆς Ἀμφικτυονίας consortes, ex *Theopompo* memorantur *Harpocrati* tanquam diversi Ἀχαιοί, Φθιώται: nisi et illic scribendum Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, [aut nude Ἀχαιοὶ Φθιώται,] ut unius illinc gentis nomen exciderit: ut excidit nomen ex *Aeschine* de Falsa Leg. p. 43, 22. ubi inter nomina Ἴωνας et Πηλοποιούς libenter ponerem Αἰνιῶνας: pro Μαλσιῖς [apud eundem *Aeschinem*] scribendum Μαλσιῖς: Μαλσιῖας dixit in harum quoque gentium recensione *Pausan.* X. p. 815. et *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 354, 34. hi plerisque sunt Μηλιῖς. [et Μηλιῖς Nostro.] VALCK.

6. πόλεμον αἰεὶ ἀμεινοί) *Portus*: αἰερόμενοι praesens est, loco aoristi pr. medii αἰεράμενοι: quod ipsum accipere, viam munientibus membranis, cur pigremur? Ipse cap. 156. dabit Scriptor αἰεραμένους τε πόλεμον αὐτῶ. WESS.

6 seqq. τὸ δὲ ὅρκιον ὧδε εἶχε) *Iurisiurandi formula*, quo se Graeci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in *Diodori* XI. 3. leviter discrepāt, ut ibi monitum. WESS.

9. τοὺς δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ) Secundum *Lycurgum* p. 158. et *Diodor. Sicul.* XI. c. 29., in eam sententiam iurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Graeci, antequam proelium inirent ad Plataeas; hoc autem temporis articulo eidem *Diodoro* lib. XI. c. 3. decrevisse narrantur, τοὺς μὲν ἰδελοντὶ τῶν Ἑλλήνων ἰλαμένους τὰ Περσῶν δεκατεῦσαι τοῖς θεοῖς, ἐπ' αὐτῷ πολέμῳ κρατήσωσι. [conf. *Polyb.* IX. 39.] Hic decretum illud iureiurando traduntur adfirmasse: alterum iusiurandum, quod iurasse perhibentur ad Plataeas, *Theopompo* suspectum, illud non commemorat *Herodotus*. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud *Suidam* in Δεκατεῦσαι, ubi scribendum, ἐφ' οὗ, pro ἐφ' οὗ. [At, quemadmodum h. l. apud *Nostrum* ἐπ']

τουτοις, sic et ibi apud Suidam ferendum ἐφ' οἷς videtur.] Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Graeciae populi, praeter Thebanos, plerique omnes coacti partes Persarum sunt sequuti, hoc iurando ceteri praesertim spectasse videntur Thebanos, ἐκοντι Μηδίσαντας. Xenophon Έλλ. VI. [c. 3.] p. 347, 12., οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὡς νῦν Θεβαῖους, τὸ λεγόμενον, δεκατυθῆναι ἐλπίς εἰν: quae eadem paene leguntur p. 356, 14. [cap. 5. eiusdem libri,] νῦν ἐλπίς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατυθῆναι Θεβαῖους. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspectam, quod in illa iurasse perhibentur apud Lycurg. pag. 158, 5. τὰς τὰ τοῦ βαρβάρου προειλημμένας (πόλεις) ἀπάσας δεκατυθῶν: quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et huius Schol. in Cod. Mst. Clar. Burm. p. 131. et p. 299. ubi ἴδοξιν, inquit, τὰς πόλεις τὰς μηδισώσας (imo μηδισάσας) δεκατυθῶν· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπείχον ὕστερον καὶ Θειμιστοκλῆς: priori loco Scholiastes Δεκατυθῶν interpretatur τὸ δυνάτον μέρος ἀνδρῶν, Budasum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimum quemque interficere. Romanis, ut notum est, decimari legiones dicebantur, resque Romanas tradentibus Graecis δεκατυθῆναι: [sic Dioni Cassio, locis in Reimari Indice citatis:] sed ab huius temporis Graecorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πόλεις δεκατυθῶν apud Lycurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p. 937. τὰς τῶν πολιτῶν οὐσίας: et hic, ad solvendam Deo Delphico decimam adigere. VALCK. — In huius loci Herodotei mentionem incidens Creuzerus noster, Vir clarissimus, in Historicorum Graecorum antiquiss. Fragmentis pag. 178. monuit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII. p. 572. A. B. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. pag. 257. B. videri posse verbum δεκατυθῶν in isto Graecorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; puta, qui servituti fuissent addicendi ad opus faciendum in agris deo sacris; aut (quod in meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendi, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamen omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissimus; neque ego eam utique premendam censeo. S.

CAP. CXXXIII. 4 seq. οἱ μὲν αὐτῶν -- ἐς τὸ βάρβαρον] Quod vix definiri posse videtur scriptori des Essais de Crit.

p. 63., quodque fecisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribuendum vel ex *Herod.* liquet, et *Suida* in Δᾶτης καὶ Ἀστ. Conf. *Brisson.* Regn. Pers. III. p. 413. Apud *Herod.*, qui dixerat Ἀθηνας καὶ Σπάρτην, οἱ μὲν αὐτίων sunt Athenienses, οἱ δὲ, Spartani: sic I. c. 56. et alibi: sed et in his saepe fuit peccatum. [Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula οἱ μὲν ad eos qui priores nominati sunt, et οἱ δὲ ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.] Atheniensium erat τὸ Βάρβαρον: de quo I. *Meurs.* Att. Lect. L. c. 25. In *barathrum* morti damnatos saepe praecipitabant: εἰς τὸ βάρβαρον ἰμβαλεῖν dixerunt *Alexis Athen.* VII. p. 303. A. *Plato Gorg.* p. 516. E. *Aristoph.* Eq. vs. 1359. ubi *Schol.* B. τόποις --- βαθυς ὅπου καὶ τοὺς Δαρίου πρέσβεις ἔβαλον: quos *Herodoto* dicuntur εἰς τὸ βαρ. ἰσβαλόντες. conf. *Thucyd.* II. 67. VALCK.

9. οὐκ ἔχω εἶπαι) In communi Atheniensium *Pausanias* adsentitur, privatim vero poenas *Miltiaden* luisse, ἐν Ἀθήναις δὲ ἰδίᾳ τε καὶ ἐς ἑνὸς οἴκου ἀνδρὸς κατασκευῆσαι *Μιλτιάδου*, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in *barathrum* devolverentur, lib. III. c. 12. WESS.

CAP. CXXXIV. 4. εἰς δὲ καὶ ἀπόγονοι, Ταλθυβιάδαι) De *Talthybiadis* bene a *Gronovio* dicta non retracto; quamquam γέρας δέδονται [lin. 6.] ex scriptis malim. WESS. — Monuerat *Gronov.* non necessario requiri post ἀπόγονοι nomen *Ταλθυβίου*: quod illi quidem ultra concedimus, sed huiusmodi repetitionem nominum praesertim propriorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[5 seq. τοῖσι αἱ κηρυκταὶ etc.) Conf. lib. VI. c. 60. δ.]

7. καλλιερεῖσθαι θυομένοισι οὐκ ἰδύνατο) Interpretatione molliendum iudicabat *Clar. Abresch.* Diluc. *Thucyd.* p. 433. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἐγίνετο. Hoc in ista saepe recurrente formula frequentatur; οὐκ ἰδύνατο, pro οὐ δυνατόν ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legerat: semel tamen occurrit οὐ δύναται, sed valde diversa structura positum, apud *Herod.* IX. c. 44., Μαρδονίῳ τε καὶ τῇ στρατιῇ τὰ σφάγια οὐ δύναται καταθύμια γενέσθαι: id est οὐκ ἔβλεπε γενέσθαι, ut loquitur *Xenoph.* in fine lib. VI. Ἄναβ. ἡμεῖς μὲν οὐκ ἐβίβλε γενέσθαι τὰ ἱερά: ubi paulo ante, θυομένοι αὐτῷ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερά, ut pag. 224, 35. et *Ἑλλ.* III. p. 283, 19. Quando hostiis caesis laeta erant exta,

γίνεσθαι καὶ καλλιεῖν, θυομένοισι καλὰ τὰ ἱερὰ γίνεσθαι dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γίνεσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. in Msto Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775., γίγνεται καλὰ - - τὰ ἱερὰ: et ἐκαλλιεῖται. vid. Clar. Io. Taylor in Lys. p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus Advers. I. c. 5., Dukero citatus ad Thueyd. V. 54., ubi Lacedaemoniis τὰ διαβατήρια θυομένοισι οὐ προύχοντες: cap. 55. et 116. οὐκ ἐγένετο. Hoc Herodoto diceretur καλλιεῖσθαι θυομένοις οὐκ ἐγένετο, litare non poterant, sive consulentibus Deos laeta non erant exta; extis enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαντεύεσθαι διὰ σπλάγχχνων, secundum Ammonium Θύεσθαι dicebant. VALCK. — Huc spectant quae commodissime a Schaefero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii Ellips. Graec. p. 213. adnotata sunt. „Istnd καλλιεῖσθαι θυομένοις οὐκ ἰδύνατο non tentasset (inquit) Vir summus (Valckenarius,) si meminisset, καλλιεῖν sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλλιεῖν θυομένῳ, sacrificanti laeta sunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus IX. 19. καλλιεργεῖν τῶν ἱερῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius, exempla locutionis ellipticae excitans. — Nempe καλλιεῖσθαι θυομένοις οὐκ ἰδύνατο, idem valet ac καλὰ γίνεσθαι τὰ ἱερὰ θυομένοις οὐκ ἰδύνατο. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam passivum verbum usurpatur, IX. 19, 8. ὡς σφί ἐκαλλίετο, i. e. ὡς καλὰ σφί τὰ ἱερὰ ἐγένετο. S.

12. Σπέρθης τε - - καὶ Βούλης) Magna utriusque in nomine discordia. Suidae in Βούλης dicitur legationis princeps Σπέρχης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Praec. Reipubl. Gerend. p. 815. E. Idem cod. Eton. edit cap. 137., indice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth. Lacon. p. 235. v. Βούρης καὶ Σπέρχης: Stob. Serm. VII. p. 93. Βούλης καὶ Σπέρχης. Quae ad Herodotea facili auxilio revocari possunt et debent. WESS. — Quod offertur ex Eton. codice, correctoris esse videtur, Σπέρχης: Nostro dicitur eorum alter aliquoties Σπέρθης. Σπέρχης et Βούλης vocantur isti Spartiatae Luciano in Demosth. Encom. p. 513., Plutarcho T. II. pag. 815. E. et bis apud Suidam; atque ad istam normam nomina redintegranda sunt apud eundem Plutarch. T. II. p. 235. r. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum miranti, eadem fere respondisse narrantur, quae nobis

ex Sereni scriptis Stobaeus exhibet, historiam eandem aliter enarrans p. 93. ex ignobili quodam Theseo. Haec pleraque ad manum fuere P. Leopardo: vid. Em. XIV. 18. VALCK. — In eundem Sperchin (sive Herodoti Sperchiam) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intelligebat Toupius, memoratum Theocrito Idyll. XV. 98. (vide Wartoni Theocr. T. II. p. 338.) Cui sententiae non ego quidem cum Valckenario (Adnot. in Adonias. p. 389.) illud opponam, quod de Sperthia eiusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi laeta dici potuerint. Confici enim id carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad certissimum (uti videbatur) supplicium subeundum, cui se ipsi destinaverant, domo proficiscerentur. S.

CAP. CXXXV. 4. ὁ δὲ Ἰδαίης) Prave in Plutarch. T. II. pag. 236. Ἰδαίης. Hydarnes cognomen Persicum est, atque in Musis crebrum. Mox a Mssis oblatum ἱερία [lin. 6.] blanditur. Ionicae sunt speciei, et Herodoti, ἱερία, ἱεριόριον, et quidni ἱερῶν; tamen οἰαται πανδαυρίη τολίη ἱεριῶν lib. V. 29. Porro αἴρετο λίγων τὰς Arch. et aliorum, non abit a probato ἱερὴ λίγων, ἱερῆς λίγων, lib. I. 125. VI. 137. etc. WESS.

11. διδῶσθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ) In hoc acquiesco, Codicum conspiratione bene munito. Gronovius enim libro Florentino nimium fudit. Geminum lib. IX. 47. ἐνὶ τῇ διδῶσθε εἶναι ἀριστοί, siquidem praestantissimi esse existimamini. Hydarnes autem ex Demareti, Spartanorum regis, apud Persam gratiosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de Lacedaemoniis talia. WESS. — Gronovius, licet in codice Med. διδῶσθε reperisset, tamen e superioribus editis διδῶσθε in contextu tenuerat, in Notis vero ex interlineari eiusdem codicis notula διδοῖσθε unice probavit, interpretatus futurum erit ut videamini. S.

Ibid. διδῶσθε γὰρ) Hic posuisssem sinceram et veterem libri Flor. scriptionem, διδῶσθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ ἄνδρες εἶναι ἀγαθοί, ipsius enim iudicio viri esse videmini virtute praestantes. Quorumdam verborum sic usurpari praeterita monuit iam H. Steph. App. de Dial. Att. p. 142 seq. Hoo ipsum eodem modo posuit Herod. IX. c. 47., ἐνὶ τῇ διδῶσθε εἶναι ἀριστοί. VALCK. — Ab eodem themate δοκῶν vel δοκῶν, pro communi δοκῶν vel δοκῶν, est δοκῶν, VIII. 124, 3. S.

CAP. CXXXVI. 5. οὐκ ἔφασαν, ὠθεόμενοι) Quando vocolas saepe copulat negantes, neque hic spernerem interiectam, οὐκ ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ κεφαλὴν ποιήσουν ταῦτα οὐδαμᾶ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut cepit H. Steph. pro ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι - - ποιήσουν. Ὡθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in Lucian. p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλὴν valde frequentatur; rarius adhibetur ἐπὶ τράχηλον ὠθεῖν, et ἐπὶ στόμα: quorum illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὥσθ' ἐμε, forte reponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ ἐπιστομίσθ' ἐμε, idem significans ac ἐπὶ κεφαλὴν. Homerea certe, ἔκινυλ' ἔστη Πηνελόπεια - ἐπὶ στόμα, vertit Virgilius, pronus volvitur in caput: alibi Homero dicitur Κύμβαχος, unde Ἀντικυμβαχίζον olim lectum in Hom. 'Ιλ. κ'. 379. Hesychius explicat ἀντιπύκνοντο ἐπὶ κεφαλὴν. ἐπὶ κεφαλὴν ὥσθ' est et Platonis de Rep. VIII. p. 553. n. Livius XXVII. 32. equus quum prolapsus per caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 3., consulem lapsum per caput effudit: proclivis fuit error syllaba repetita lapsu super caput scribentis. VALCK.

8. ἀπομαχίσαντο τοῦτο) τοῦτο Vind., suspicionibus Cl. Pavii et Reiskii extusum, minime improbum. [immo unice probum.] Appian. Bell. Hispan. p. 523. [c. 89.] καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς ἀπομάχοντο: [iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 375. [cap. 78.] ἀπομαχομένων αὐτοὺς τῶν Ἀμυσίων. Quo plura de genere Cl. Davisius ad Mazimi Tyrii Dissert. I. pag. 499. Nec desero tamen vulgatum, siquidem eius structura haud insolens: talis sane Polyaei lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ στρατὶς τοῦ Κρόνου ἀπομαχομένη ταῖς τοῦ Κῦρου προσβολαῖς: talis Herodiani VIII. 2. τοῖς προσιοῦσιν ἀπομάχοντο. In προσκυνήσει, mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 3. WESS. — Τοῦτο scribi malim; qua verbum usurpari structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3. VALCK. — Probatissimi quique scriptores graeci, et in his diligens Herodotei styli aemulator Appianus, (nisi absolute positum utuntur verbo ἀπομάχισθαι, quomodo etiam apud Nostrum I. 9, 2. ponitur,) aut cum nudo accusativo casu illud construunt, aut cum πρὸς praepositione. Apud Polyaeum l. c. Marklandus ad Mazim. Tyr. c. msstis puto codd. τὰς - - προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς ci-

tat. *Herodianus* norma, puto, non fuerit, ad quam *Herodoteum* exigemus sermonem. Simplex utique verbum μάχισθαι cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim τούτῳ ita defendere conatus est *Reiskius*, ut intelligeret τούτῳ τῷ λόγῳ, qua cum se defendissent oratione. Sic et *Larcher*. S.

[8. δεύτερὰ σφί λένουσι τὰδε) Videri poterat λένουσι esse tertia persona pluralis, nisi pronomen σφί adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo ἔφη pendentem, quod *lin.* 13. consequitur; ubi, quoniam interiectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus λένουσι, adiecta pro more Nostri δι particula, repetitur, prorsus sicuti cap. 141. *lin.* 11. col. *lin.* 7. Itaque, quo clarius adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco *lin.* 11. post τίσοντας maioris distinctionis signum poni, nec ibidem Λένουσι a maiuscula Λ littera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, ποιὴν ἐκείνων τίσοντας“ λένουσι δι αὐτοῖσι etc. S.]

13 seq. κίνους μὲν γὰρ συγχίαι τὰ etc.) Legatorum ius, divino humanoque vallatum praesidio, Xerxes inter τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα recte ponit, admirabili *H. Grotii* solertia uberius firmatum lib. II. *Iur. B. et Pac.* cap. 18, 1. Persae autem generosum et vere regium facinus merito *Libanius* miratur, *Panegy.* in *Iulian.* p. 246. D., ubi haec, κήρυκες ἠδίκητο παρ' ὅλης πόλεως, εὐκαταφρόνητοι τῷ νόμῳ καὶ αἵμα τὴν ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦ διδόντων ἡσχύνθη, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbarunt, *Morellum*que in praecipitia egerunt. *WESS.* — Non immerito Xerxi videbantur *Lacedaemonii* ius gentium violasse, συγχίαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, dum legatos suos contrucidassent: iuxta *Antiphontem* pag. 125, 26. ἔστις -- ἀνέμωας τινα ἀποκτείνει, ἀσιβεῖ μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, συγχίει δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, "Ἄνδρας βιαίους dixit *Eurip.* *Suppl.* vs. 311., Νόμιμά τε πάσης συγχίοντας Ἑλλάδος. *VALCK.*

CAP. CXXXVII. 8 seq. πρὶν ἢ ἐξῆλθαι) Inprudens *H. Stephani* πρὶν ἢ ἐξῆλθον, priusquam discessissent, [quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,] ferri nequit. *Gronovius* optime. Sic lib. VI. 108. Ἰσπίης μὲν δὲ ταύτη τὴν ὅψιν συνβάλλειτο ἐξελθόναι, visum illud suam finem accepisse. [Conf.

ad VI. 80, 8. notata.] Pravum quoque Codicum, cum prava distinctione, ἰφίρετο. En ex lib. V. 58. ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔφερε. Atque haec quidem plana et certa. In caussae explicatione et nexu plus difficultatis, cui Cl. de Pauw promta opera ita medebatur: τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε, τὸ δὲ συμπεσιῖν ἐς παῖδας τῶν ἀνδρῶν: iustissima de caussa factum est, ut ea incideret in filios eorum, qui etc. Quae lenia sanequam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε sequentibus unice aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: si τὸ δὲ συμπεσιῖν ἐς τοὺς παῖδας τῶν ἀνδρῶν τουτίων, Νικόλαν καὶ Ἀνήριστον, τοῦτο μοι θεϊότατον ἐφαίνετο, si ita fuisset, haesitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum [certe mori Scriptoris nostri consentaneum] fuit, δῆλον δὲ μοι ὅτι etc. WESS.

12. δὲ εἶλε ἀλίας τοὺς ἐκ Τίρυνθος) Revocatum provocabulum [δὲ, pro quo olim ὡς editum erat,] laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodotcae c. xi. p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ὀνομαζομένους Ἀλίας in Diodori XI. 78. et *Thucyd.* I. 105. cum adnotatione Cl. Wasse. Et hos quidem τοὺς ἐκ Τίρυνθος, quoniam eius oppidi fuerunt coloni, auctoritate Ephori apud Stephanum in Ἀλίας et Τίρυνς. Ad eosdem recta ducet Arch. Ἀλίκας, modo Ἀλικούς formes. Incoluerunt enim Ἀλίκην, desertam Pausaniae aevo lib. III. 36. dictique etiam Ἀλικοί, teste eodem Stephanoque. Ob ista vertebam, qui *Halienses ex Tyrinthe* --- cepit. Consideravi deinceps, *Halienses* in ditione et solo fuisse Spartano, neque adeo *Aneristum* socios atque amicos voluisse intercipere: *Thucydidem* praeterea lib. II. 67. τοὺς ἱμῶρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, ὀλκάσι, legebant, captos interemptosque ab Aneristo et consociatis, perhibere: inde haesitatio mihi. Habe ergo coniecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. Corn. de Pauw, qua δὲ εἶλε --- ὀλκάδι καταπλάσαντας πληρεῖς Ἀνδρίων, qui piscatores *Tirynthios* cepit, navi oneraria *Andriis* plena vectos. Andrios fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum, Atheniensium socios, ξυμμάχους: eos autem a *Thucydide* Spartanorum atque *Aneristi* insidiis captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod

Ille neglexit, *Vallam* habuisse *καταπλώσαντας*, *navigantes*. Haec hactenus. Maiorem distinctionem post vocem *ἐνδρῶν* ex praescriptis non inmerito fixisse mihi videor. WESS. — Quos *piscatores* fuisse *Herodotus* scribit, eosdem fortasse *mercatores* fuisse contenderunt Athenienses. Forsan etiam primum quidem *piscatores* nonnullos, deinde vero etiam *mercatores* (ut quidem Athenienses praedicabant) interceptos homo ille occidit. S.

12 seqq. δ; *ἢ* *ἀλίας* τοὺς ἐν Τῆρ. etc.) Obscuram historiae particulam suo more *Pet. Wesseling.* illuminavit in *Diss. Herod.* p. 195. Ex *Arch.* *Ἀλίας* praebet *Galeus*. *Halienses* isti, *Ἀλιεῖς*, dicebantur et *Ἀλίοι*: oppidum ipsum etiam *Ἀλίου* secundum *Pausan.* II. p. 196. citatum *Ios. Wasseo* ad *Thuc.* p. 67. Sed de *Haliensibus* interceptis ab *Aneristo* nihil aliunde constat. *Thucydidi* praeterea lib. II. c. 67. narrantur Athenienses, interfectis *Lacedaemoniorum* legatis, *Aneristo*, *Nicolao*, *Stratodemo* (sic nomen scribendum videtur, *Στρατόδημος*, non *Πρωκ.*) vindictam summasse de iniuria, quam, gentium violato iure; priores intulerant *Lacedaemonii*, τοὺς ἐμπόρους, οὓς ἔλαβον, *Ἀθηναίων* καὶ τῶν ξορμασίων ἐν ἑκαστῇ περὶ *Πελοπόννησον* πλοῖστας ἀπεικρίναντες. Sed, huc si spectat *Herodotus*, quomodo quæso mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? *Negaverat* - ne fors, quod Nostris ex Editis posuisse videtur? Parentum quidem et maiorum delicta puniri credebantur in posteris; sed isthac in parte nihil fecerant illaudabile *Sperthies* et *Bulis*, cur filiorum mors homini superstitioso (nam talis fuit *Herodotus*;) videretur *Θεῶν* πρῆγμα ἐν τῇς μήνης. Praeter ceteros legatos, *Córinthius* etiam *Aristeas* idem fatum *Athenis* subiecit. Tandem mirarer equidem cur sic ista [*lin.* 6 seq.] scriberet Noster: τοῦτό μοι ἐν τοῖσι *Θεοῖς* φαίνεται γινίσθαι. *Ἐν τοῖσι*; quibus tandem? Fac scriptum antiquitus: τοῦτο μόντοι *Θεῶν* γι οὐ φαίνεται γινίσθαι: et paulo post, [*lin.* 13 seq.] δῆλον ὦν μοι ὅτι *Θεῶν* οὐκ ἐγένετο τὸ πρῆγμα ἐν τῇς μήνης: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK. — Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat *Herodotus*, id eum praecise negantem fingere; et id quidem nulla prorsus cum specie veri. Quo magis *Larocherum* etiam mireris,

inane commentum cupide amplectentem. Idem Larcherus illud etiam premit a Valckenario constanti librorum scripturae oppositum, quaerente „ἐν τοῖσι; quibus tandem?“ Pulcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, ἐν τοῖσι διδραταιν valere ἐν τοῖσι διδραταιν (i. e. διατάτας) γενομένοις. Sed nimirum ita praecellentissimam etiam mentis aciem praestringere valet praeciudicato opinio animo insidens. Herodoti sententia, quam rectissime Schulzius perspexit, haec est: Talthybii ira ob violatos praecones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorundem, longo quidem post tempore, suo capite poenas illius criminis Talthybio dederint. S.

16. προδοθέντες δὲ ὑπὸ Σιτάλκῳ) Proditos in Thracia legatos scribit Herodotus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro. Secundum Thucyd. II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πύθω, ἄνδρα Ἀθηναῖον (οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκῃς) δυναμῆεν παρ' αὐτῷ μέγα: opera Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus iuxta Thucyd. II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.

21. πολλοῖσι ἔτισι ὕσπερον ἐγένετο) Anno Olymp. LXXXVII. tertio: itaque annis post Xerxis in Graecos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex Thucydide, miserabilem eorum hominum casum lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Ἐνθαῦτα ἀναγκαίῃ ἐξίργωμα) Qui imitari voluit Plutarchus, dictum non expressit bene, ἐνθαῦτα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξίργωμα γνώμην εἰπεῖν, Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius c. 96. [Mox lin. 4.] Εἰ Ἀθηναῖοι etc. addicentibus schedis prudens Gronovii sollertia iustissime integravit. WESS.

10. πολλοὶ τειχίων κισῶνες) Elegans figura; qua nescio quis apud Eustath. Iliad. p. 379, 20. [p. 287, 16. ed. Bas.] moenia, τὸ τεῖχος, ἱμάτιον πόλεως, vestem dixit urbis. Fortasse Nostri animo obversabatur Homeri, ἢ τέ κεν ἦδη Λαΐνον ἴσσο χισῶνα κακῶν ἐνεκα, quo lapidibus indui, sive operiri potius, dignum significavit, Iliad. Γ'. vs. 57. Mox Med. ὑπ'

ἀνάγκης [lin. 12. pro ἀναγκαίης,] Ionicam speciem pessumdat. WESS.

10. τειχίων κιδῶνες) Hinc, opinor, ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀστείου λόγου καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τεῖχος ἱματίων πόλεως, potius quam ex Homérico, Αἰῖνον ἔσσε χιτῶνα, quo cum rectius contulisset Xenophonteum Ἐπίστασθαι γῆν Eustathius in Ἰλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades τὸ τεῖχος Ἑσθῆτα τῆς πόλεως, Athenaeo teste III. p. 99. D. Dudum ante Gronov. in proximis [lin. 11.] scribi potuerat προδοθέντας ἀν Λακεδαιμόνιοι, ex Valla, Arch. et Plutarch. de Herod. Malign. p. 864. A. cui haec, vere in laudem Atheniensium ab historico scripta, non adeo dixisse videtur Herod. εἰς τὸν Ἀθηναίων ἱπαινον, ἀλλ' Ἀθηναίους ἱπαιῶν ἴσα κακῶς εἴπη τοὺς ἄλλους ἅπαντας. Ista si ratio valet, nullus est historicus, quin accusari possit malevolentiae. In his rectius quam vulgatur legisse videtur Plutarch. ἀποδείξάμενοι ἔργα μεγὰλα ἀπίθανον γυναικίως. VALCK. — Vide Var. Lect. lin. 15. S.

22. σωτήρας γινέσθαι τῆς Ἑλλάδος) Praeclara Atheniensium laus, ex praemissis leniter defluens, sed invidiosa, Plutarchoque ingrata. Lesbonax Protrept. p. 174., expositis Atheniensium ad Artemisium, Salaminem, Plataeas egregiis facinoribus, ὥστε εἰς τὸδε ἡμέρας σωτήρας τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζεσθαι, subdit, haec aut spectans, aut popularium iactantiae velificatus. WESS.

23. οὐκ ἀν ἀμαρτάνει τἀληθές.) Omnino corrigendum puto τἀληθοῦς. Ut ψευθῆναι τἀληθοῦς, sic dicitur ἀμαρτάνειν τἀληθοῦς. Lucian. de Hist. scrib. §. 9. ὁρᾷς ἔσεν τἀληθοῦς ἡμαρτήκας: atque istum casum constans poscit usus verbi etiam apud Herod. IX. c. 32. ἀμαρτῶν τοῦ χρηστῆρου: c. 78. γνώμης ἡμαρτήκας χρηστῆς. Antipho p. 138, 17. ἡμαρτε (vulgatur ἡμαρται) τῆς ὑμετέρας γνώμης: eiusdem est p. 134, 40. ἀν ψευθῆτε τἀληθοῦς. Incertus scriptor apud Suidam in Ἐββί: πᾶσιν, οἷς ἐπὶθετο τούτων ἡμάρτανιν οὐδινός. VALCK. — Reiskius οὐκ ἀν ἀμαρτάνει τοῦ ἀληθοῦς scite fingeat. At quid si λέγων repetendum Scriptor desideraverit? WESS. — Potuerat etiam κατὰ τὸ ἀληθές intelligere. Quidquid sit, in consensione librorum nihil tale debuit ab Editore mutari. S.

25. τοῦτο τὸ Ἑλληνικόν) Scribi malim οὕτω τὸ Ἑλληνικὸν πᾶν τὸ λοιπὸν, ἔσεν μὴ ἐμῆδισε, αὐτοὶ οὕτοι ἔσαν οἱ ἐπεγείραν-

εις, καὶ βασιλῆα μετὰ γε θεοὺς ἀνωσάμενοι. Postremum [lin. 27.] tuetur Clar. Io. Taylor ad *Lysiae* Or. II. p. 41. Sed istam laudationem Funebrem *Lysiae* esse iudico, ut *Demosthenis*, quae huius nomen praefert: utraque defleat ab ista simplicitate nativa, et sophistae debetur. VALCK. — At in eiusmodi panegyrica quid aliud magnopere vel a consummatissimo expectes oratore, nisi sophisticam aliquam orationem ad ostentationem comparatam? Quod οὕτω pro τοῦτο maluit Vir doctus, et ego hoc malim. Sed vide ne idem τοῦτο valeat, scil. κατὰ τοῦτο intelligendum. S.

27. ἀνωσάμενοι) H. Stephani ἀνωσάμενοι [in Recens. Vocum Herodoteorum ab illo propositum] scripti Codices respuunt, sperniturque a Cl. Taylor ad *Lysiae* Ἐπιστάφ. p. 41. ob lib. VIII. 109. νόθος τοσοῦτον ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι. Ea memini disputationibus vexari, sed animum nunc non percellentibus. WESS.

28 seq. οὐδ' Ἰφίας χρηστήρια) Neque Athenienses ad Graeciam deserendam inducere potuerunt χρηστήρια φοβερὰ ἰλδόντα ex Δελφῶν, καὶ ἐς δῆμα βαλόντα, quantumvis terrorem incuterent. Voculam καὶ si illic Codices omitterent, significaretur, quae aliis terrorem inderent oracula, non tamen Atheniensibus illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. Ἀριστονίκη) Eadem ac Ἀριστονίκη videtur, quae et Sibylla aliis διὰ μέτρων ἱεμίστυσαν, carminibus vaticinatae fuerunt, in *Plut.* De Pyth. Oracul. p. 406. v. Tzetzes tamen *Chiliad.* IX. 812. responsum illud *Bacidi* vati tribuit, errans longe. Initium Ὡ μέλει Cl. Ruhnkenius ad *Timaei* Lex. p. 198. [p. 279. ed. sec.] illustrat. WESS.

5 seqq. Ὡ μέλει, τί κάθησθαι etc.) De his duodecim, octo versus paulo aliter scriptos *Oenomaus* praebet *Eusebii*, Praep. Ev. lib. V. [c. 24.] p. 216. Octavum et duo paene sequentes *Clem. Alex.* Strom. V. p. 728. subiectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat *Eusebius* primo, πόλιν φύγει Ἰσχατα γαίης, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat *Reisk.* ληπὼν φύγει Ἰσχατα γαίης: sic Latinum *fuge, φύγει*, Deus iam adhibuerit Delphicus! Sincerum non debet incrustari: ληπὼν, φύγει Ἰσχατα γαίης, δώματα etc. [subintellecta ad φύγει vocula ἐς.] In sexto versu vulgatum, Συρηγενὲς ἄρμα, firmat *Eusebius*: Ἀσση-

γνῆς legisse *Vallam*, eius monstrant Latina, sic primum forte scripta: *Et Mars acer equis urgens Asiae gena currum*. Mars quidem *Asiagenes* dici potuit, ut L. Scipio *Asiagenes*, de quo vir magnus I. F. Gronovius egit: *Ismenias Thebagenes Varro* nis apud Nonium p. 172. Θηβαγενής. Ἀσιαγενής dixit Athen. XII. p. 550. z. et ἑρμα Ἀσιαγενής, XIV. p. 655. a. VALCK.

10. Συμυγνῆς ἄμα) An tenebris vera *Aristonice* involvit, currumque Syrium maluit prae Asiatico? Haud scio; quamquam mihi Ἀσιαγενής arridet, notum vocabulum, Asiaticos indicans. L. Scipio *Asiagenes*, a Io. Fr. Gronovio egregie Livio XXXIX. 44. assertus, Obs. lib. IV. 25. et Ἰαβούχοι Ἀσιαγενής Diodori XVII. 77. erunt pro testimonio: adde eiusdem scriptoris T. II. p. 604. Post pauca [lin. 13.] Ἰδρωτί βίβυμινοι ex Clem. Alex. ab Ionum sermone discessionem non faciunt. [Sed non utique ionicum loquendi morem sequi adsueverat Pythia.] De templis statisque sudantibus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad Diodori XVII. 10. WESS. — Foedum rursus hypothetae sphalma indignabundus animadverto, quod verum istum nostrum in exemplo vitiauit. οἱ περὶ τῶν ἰδρωτί scriptum oportebat. S.]

[16. κακοῖς δ' ἐπικλῖναι θυμόν) Quamnam his verbis sententiam subiecerit Loxias deus, ipse dixerit. Mihi graeca ista aequae obscura ac Vallae latina, malis effundite mentem, quae quidem Schützio video placuisse: nam et ille, postquam Larcheri gallica, *armez-vous de courage contre tant de maux*, explosit, similiter convertit, *effundite animum his malis*. Nam „tristissima (inquit) iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.“ Henr. Stephanus Thes. T. III. p. 814. ait: „Fortasse iis verbis Pythia monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminetibus.“ Equidem, quum ἐπικλῖναι proprie inspergo significet, de pulvere salutari cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, *spargite animi robur super mala*, id est, prouti Larcherus interpretatus est, *his malis opponite animi robur*. S.]

CAP. CXLI. 2. προβάλλουσι δὲ σφίτας αὐτοὺς etc.) Laurentii Latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, iniuria tolerabantur. Nil tale in προβάλλειν, quod Pavius et Abreschius perspexerunt, trito in periculis et abiectioe animi. Euripides Rhes. vs. 183. χρεὶ δ' ἐπ' ἀξίους πε-

πῶν, ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοις δαίμονες. Mens consultorum et paene ominoso oraculo desperantium nunc in aperto. WESS. — Significare ista non potuerunt Graeca: quibus inter se agitantibus tam triste responsum. Mihi sententia poscere videbatur anxius, vel animum despondentibus, vel simile quidpiam; qualis sensus phrasi καταβάλλειν ἑαυτὸν nonnunquam adaptari potest: alii nos forte docebunt προβάλλειν ἑαυτὸν vel in istum sensum usurpari, vel in alium, qui hic narratis congruat. VALCK. — Perapta huic loco foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem quidem l. c. ψυχὴν προβάλλειν non est animum abiicere, sed vitam obicere aleae fortunae, vitae periculo se obicere; quod alias καταβάλλειν. Nescio an προβάλλουσι ἑαυτοὺς significare possit humum sese prostraverunt; quod nimirum desperandi facere subinde adsueverunt. S.

3-5. Moestis auctor fuit Timon, ramos ut oleae gestantes, tanquam supplices, Deum iterum adhiberent: in quibus ἰκετηρίας λαβοῦσι, pro ἰκετηρίην, habent Arch. et Valla. VALCK. — Omissa ὁμοῖα τῷ μάλοισι ab Arch. prave sunt. Vide Gronov. ad II. 57. WESS.

13 seqq. Οὐ δύναται Παλλὰς etc.) Ore liberrimo totum exagitat oraculum Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. [V. 24.] p. 216, 217. Qui oraculi praeter illum fecere mentionem, prioribus versibus aliquot omissis, controversos praesertim attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes pensiculate pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides, in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. illine orsus δ πάντες θρυλλοῦσι, Τίχως Τριτογενεῖ etc. In versum tertium [lin. 15.] coniecturam Reiskius proposuit, qua formam iterum Poëtarum Deo contribuit poëtis inauditam, πιδάσας [pro vulgato πιδάσας]: in πιδάσας syllaba longa fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod firmum erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πιδάσας. Sensum perspexit vir eruditus in Actis Lips. Ann. 1760. p. 222. VALCK.

15. ἀδάμαντι πιδάσας) Fr. Vigerus in Eusebio vertebat, quod indomita cognovi ex virgine; Ἀδάμαντα Minervam ἀδάμαστον, cuius hic res agebatur, intelligens, pro oraculi tenebris non imprudenter. Malunt alii πιδάσας, referent Herodot. T. VI. P. I.

dum ad ἴπος: videlicet *verbum tibi proponam, quod adamantinum est*, et ad lapidis eius naturam *accedit proxime*. Certe ἀδάμαντι δειδμένον, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, *benefirmum et stabile decretum* Pallas canit. Conf. Perizon. et Kühn. ad Aetiani Var. VI. 12. Praeterque ceteros Rittershusium in Oppiani Cyneg. III. vs. 240. Congruit Homeri Iliad. A'. vs. 204. ἀλλ' ἔκ τοι ἰρῶ, τόδ' ἐκ τετιλίσθαι οἶω, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum. WESS. — πιδάσσαν probavit Larcher. in Notis ad h. l. πιδήσας Bothe ad Terent. p. 466. Ex librorum praescripto, quibuscum Eusebius consentit, teneri πιδάσσας debet. Masculinum genus ad Apollinem referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit *adamanti adpropinquare faciens hoc verbum*, i. e. *adamanti simile reddens, adamantis in modum illud firmans*. S.

18. Τριτογενεῖ) Vigerus Τριτογενεῖς maluit, κατὰ συνήθειαν pronuntiandum, nec Pass. scriptura abludit. Contra tamen Polyaeus, Theodoretus et Codd. plures veniunt, tumque Τριτογενῆς Minervae in Hesychio et Suida titulus. Notavit doctissimus Berglerus, versum a Tzetze in Homerivita apud Lipsienses manu scripta, Τεῦχος Ἐριχθίδας ἔχλον διδοῖ ὑμῖν Ζεὺς, edi. WESS.

CAP. CXLII. 4. γινώμαι πολλαὶ καὶ ἄλλαι) Non improbabilis ordinatio verborum ἄλλαι καὶ πολλαὶ ἐγίνοντο in schedis. Ἀλλὰ συνιστηκυῖαι μάλιστα, [lin. 5.] *maxime solidae*, ex opinione Gronovii; aut *maxime probabiles*, quomodo Pavius; mihi *contrariae et pugnantes*, ob dicta lib. I. 208, videntur. WESS.

8. ῥήχῃ ἐπίφρακτο) Huius non meminerat loci Io. Meurs. in Cecrop. c. 4.; Herodoti namque nititur auctoritate, quod illic tradunt Syrianus et Sopater: ille, οἱ μὲν, αἶτ, συμβουλευουσιν ἔχισθαι τῆς ἀκροπόλεως ῥήχῃ γὰρ ἐπίφρακτο. Sopater arcem scribit κοτίνοις τότε πυκνοῖς καταπιφραγμένην: legerat, ita suspicor, in Glossario veteri, quod nobis tradit Pausan. II. [c. 32.] p. 188. ῥάχους καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅσον ἀκαρπον ἰθαίας, κότινον, καὶ φαυλὴν, καὶ ἀγρίλαιον. Ex Herod. sua quoque sumisit Aristid. in Themist. Tom. III. p. 307. οἱ μὲν περισβύται τῆς ἀκροπόλεως ἔχισθαι παρήνουν (εὐτὼ περιλήνουν) πεφιμένῃ γὰρ αὐτὴν ῥήχῃ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸν χρησμὸν εἰς τοῦτο

φέρειν. Schol. ms. ἀπὸ τοῦ τριτύχισθαι· ῥάχος δὲ ἐστὶν εἶδος ξύλου. Herodotea forma vocis ῥήχος in Gloss. Herod. Suidae, Hesychio redditur φρεγγμός. VALCK. — De tono vocis vide Var. Lect. De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. Ὡς δὲ Σαλαμῖς) Caliginosam horum ambiguitatem Oenomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Praep. Evang. V. 24., Momusque Luciani Iov. Trag. c. 20. Dubia Pythiae more sunt, Persis aequae ac Graecis, si eventus respondisset, damnosa. WESS.

CAP. CXLIII. 4 seq. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημῖνον ἰὸν κως) Refingunt ultima ἰτὶς ὦν κως, revera, aut, pari notione, ἰόντως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, Valla et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημῖνον, dicta calamitas, atque in structura εἶχε ἰὸν κως, quae, uti pulcerrime norunt, genio sermonis congruit. Proxime iunctum οὕτω ἡμῖν Arch. et Vindob. nihil Florentino, [in quo οὕτω μόνον] viro Celeber. quodam modo fatente, cedit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi enodationem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. E. et post eum Polyaeus I. 30. praeclare a Piersono ad Aelium Herodianum [cum Moeride editum] p. 438. instauratus, commemoraverunt. WESS.

Ibid. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος) Τὸ πάθος praebeant Valla, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antiga. vs. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἔπος. Mox εἰρημῖνον ἰὸν κως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰόντως, revera, non esset absurdum. si ἰόντως, si revera clades ista praedicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν οὕτω οἱ (sic Koenius corrigit pro μοι) δοκτεῖν ἡπίως χρησθῆναι: [et commode μὴ dedere probati libri.] Sed Deum potius fuisse dicturum, Ὡς σχετλὴν Σαλαμῖς, ἀπὸ τοῦ θείου, sive Ὡς δειλῆ. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. E. et Polyaeus. I. c. 30, 1. ubi eleganter Piersonus emendat, καὶ ἡ νίκη τὴν ἐξήγησιν ἐπιστάσαστο. Themistocles enim, responsa secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. vs. 150. VALCK. — Non iuncta intelligi debent εἰρημῖνον ἰὸν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: si τὸ ἔπος εἰρημῖνον εἶχε ἰὸν κως

ἐς Ἀθηναίους: et εἶχε ἰὸν idem valebit ac εἶχε ἰόντως. Vocab. παῖθος autem haud dubie e scholio invectum. S.

14. αἰρετώτερα εἶναι μᾶλλον) Neglectum in Codicibus quibusdam μᾶλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de grege. Nostri sunt, μᾶλλον ἐλβιώτερος, lib. I. 32, 2., κερδαλιώτερον μᾶλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Aeschyli, μᾶλλον ἐνδικιώτερος, in VII. c. Theb. vs. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budaeum, Nansiumque in Paraphr. Nonni c. IV, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Paulli Epist. ad Philipp. c. I, 23. WESS.

CAP. CXLIV. 4. ἐν τῷ κοινῷ) Series hoc requirit, ἐν τῷ κοινῷ, in aerario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydidis I. 80. οὕτε ἐν τῷ κοινῷ ἔχομεν: ubi bene Schol. ταμὴρ δηλονότι. Laurium montem, [lin. 5:] in quo Atheniensium argenti fodinae, Λαύριον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. [ad p. 399. suae edit.] hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. τὰ ἐκ τῶν μετάλλων σφί προσῆλθε) Quam pecunia publica, quae ex metallis redibat, largitione magistratum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut eā pecuniā classis centum navium aedificaretur: Corn. Nepos, Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Ἀσπρωτικὴν πρόσσδον vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Quomodo hoc civibus persuaserit, parataeque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyæn. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

5. ὄρχηδὸν) Laurentius ex Hesychii et Scholiastae interpretatione ἡβηδὸν, viritim in singulos puberes Latine dedit: prius satis explicabat negotium, Porto recte iudicante, eiusque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. [Timon. c. 37.] Illi ὄρχηδὸν, quasi κατ' ὄρχεις, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ὄρχους, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritim: cultius opinor et origini congruentius. [Eandem originem vocis (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.] Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. p. 512. c. διόπερ καὶ τοῦνομα τοῖς ὄρχησταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ περὶ τοὺς ὄρχους σμυγτημάτων, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculo salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid. ἔμελλον λάξεσθαι ὄρχηδόν) Hinc primum Hesi-
chio, pro Λάξεσθαι κληρώσασθαι: restitui debet Λάξεσθαι: al-
terum, non fuit in usu; uti nec ἀπολαύμεσθαι: cuius lo-
co recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμελλε ἀπολαύμεσθαι.
Deinde soli forsitan ex veteribus usurpatum Nostro Ὀρχη-
δόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat virilitim,
ἀνδρακάς Homero, (vid. G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 25.)
id est κατ' ἄνδρα: proprie, ut puto, κατ' ὄρχεις, testicula-
tim; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respe-
xisse, quam quo putabat T. Faber in Luciani Timon. T. I.
[ed. Hemst.] p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans.
Corruptus est in hac voce Schol. ineditus in Aristid. Them.
in Codice certe clar. P. Burm. Sec. Postquam originem ille
tradidit belli Aeginetis illati, ἐπλόνεσιν, inquit, τότε Ἀθη-
ναίοις τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ἀρχη-
δόν μερίσασθαι, τοῦτέστι τοὺς ἄνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo
his lectis dubitabit quin scribi debeat ὄρχηδόν: in viros.
Plautus Aulul. II. 1. vs. 30. Nostrae qui est magister curiae
Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera
republica semper fuerunt hirudines aerarii. VALCK.

8 seq. τὸν πρὸς Αἰγινήτας λόγων) Multo mihi id cultius
quam λόγων. Themistocles enim Aegineticum bellum, τὸν πό-
λεμον, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat.
Huc, quae continuo cohaerent, tendunt planissime omnia.
Nec Plutarchus Themist. pag. 113. v. disconvenit; in trire-
mium, quas centum constructas asseverat, Corn. Nepotis c.
2. consensu et Polyaei I. 30, 5. gaudens. WESS.

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λόγων) Postremum, neglectui habitum,
primum mihi videbatur mutandum in λόγων: sic bellum
cum Aeginetis Themistocli haec suadenti fuisse tantum di-
ceretur praetextus, ut revera fuit; graviora bella, qua
erat perspicacia, facile praevidenti. Sed quia margo Steph.
dat λόγων, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens
cum Aeginetis, quod instabat; hoc saltem intellectum vo-
luit. Isocrates Panathen. p. 277. v. ἔλεγον, ὅτι σὺ μὲν πίπτοίη-
σαι τοὺς λόγους, ἐμὲ λόγων. Cicero de Finib. V. 3. Hoc in-
quit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat.
VALCK.

CAP. CXLV. 1 seq. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήνων)
Aut in his, sed potius in proximis, τῶν τὰ ἀμείνων φρονούν-

των, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ καινὸν συνδρμον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum *Diodor.* initio lib. XI. et *Herod.* VII. 172. ubi memorantur πρόβρυλαι τῆς Ἑλλάδος, ἀραιημένοι ἀπὸ τῶν πολλῶν τῶν τὰ αἰμίνω φρονισσέντων περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK. — Immo recte lin. 1. et 2. utrobique suo loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες distinguuntur a Graecis Asiam et Thraciam incolentibus: οἱ τὰ αἰμίνω φρονισσέντες opponuntur eis qui ad Medorum partes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων καταλλάσσειν τὰς τε ἑχθρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ἰόντας πολέμους. Themistocli tribuit hoc *Plutarchus*, ut omnium quae fecerit maximum, in Themist. pag. 114. F. In istis *Herodoti* scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρῆμα πάντων: sed puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πρηγμάτων πάντων. VALCK. — Qui πρηγμάτων corrigunt, *Leunclavii* errorem errant, *Xenophontea* Κυρ. παιδ. I. pag. 124. F. ἐκ πολλῶν δὲ καὶ πονηρῶν χρημάτων consimiliter mutantis. Prudentior *Portus*: χρήματα res saepe quascunque signant. *Theognis* vs. 461. μηδὲ μινόινα χρῆμασι, τῶν ἀντις γίνετ' οὐδέμιν: neque animum *rebus* intende, quarum effectio nulla, vere *Sylburgius*. WESS. — Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque χρήαι, res factu utiles atque necessariae. S.

6. ἔσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι) Altera mihi coniecturarum Reiskii venerat in mentem, ἐγκεχρημένοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse. VALCK. — *Portus* ἐγκεχρημένοι ex ἐγχρόμοις, bella quae in manibus habebant, ἐν τῇ χρήσει ἦσαν. Reiskius, levi mutatione, ἐγκεκρημένοι, quae quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124. καὶ ἐγκερασάμενος πρηγμάτων μεγάλα: quod vereor ut geminum haberi queat. Mallem ἐγκεκρημένοι. WESS. — Vulgatum tenendum censens *Larcher* (cum *Dammio*, *Lexic. Etymol.* p. 2762.) interpretatur bella conserta cum aliis populis. Eadem *Schulzii* sententia, intelligentis bella impacta, i. e. conserta. *Schneiderus* quidem in Adpend. *Lexic. crit.* vitiosam iudicat scripturam vulgatam. S.

13 seq. κλειύσοντας βοηθίην) Puto συνθησάμενους [futurum participii, in quod lin. 11. consentiunt libri] pondus addere recepto ex schedis participio. Haec vero luxata et manca decernens vir eruditus, sua de penu in Mi-

ocell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ οἱοί τε ἕσσεσθαι περιγινώσθαι συμφρονήσαντες, ἢ πως ἔν τι γένοιτο τὸ Ἑλλ., posse enim periculum effugere, si conspirent, si unum quasi corpus fiat Graecæ natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, nihil contra tabulas innovandum opinatus, praesertim re plana et oratione iusto tramite eunte. WESS. — Qui locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Gelonem, ad Corcyraeos, in Cretam, Φρονήσαντες, hoc consilio, vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Graecos coalesceret concordia, mutisque viribus Persam repellerent. Rarius illud συγκύβαντες [lin. 15.] supra lib. III. c. 82. restituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vide Wessel. ad III. 82, 22. S.

17. οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μέζω) Mirum laudationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam Graecorum, tanquam ex μέω. Quod si foret, praeferrem τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Graecorum, modo ne admodum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Πολλὸν et πολλῇ eam admittere notionem, cognitissimum est. Philostratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλὰ γὰρ ἡγοῦμαι τὴν θῖον, potentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοῦκ ἀνώνυμος θεία κίλημα Κίπρις. In Pavii etiam coniecturam μέω venit, talem utique mansuram, donec aliunde melior medicina. WESS. — At nulla opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Graecanicis rebus longe maiores esse praedicabantur res Gelonis: i. e. Nullus erat Graeciae populus, cuius potentiam et opes non superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ubi οὐδὲς ὅστις οὐ graece dicitur, ut latine nemo non; velut apud Nostrum III. 72, 13. et V. 97, 12. nec vero idoneam video causam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro aut καὶ ante οὐδαμῶν adiiciendum, aut μεγάλα delendum censeamus. S.

● CAP. CXLVI. [5. βασανισθέντις torti reddidi cum Valla: et denotat quidem βασανίσθην quaestionem habere de reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum malim interrogati convictique. S.]

15. ταῦτα θηπέμεινοι) Leve hoc, sed postulat scriptoris

mos. Supra cap. 44. *Θηύμενος* δὲ, et c. 212. *λέγεται βασιλῆα* *Θηύμενον*, quod redit lib. VIII. 88. *Apollon. Rh. I. 436.* γῆβει δὲ σέλας *Θηεύμενος* Ἴδμων. Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a *Polyaeno* fertur lib. VII. 15, 2. et *Plutarcho* *Apophthegm. p. 173. c.*, cui magnum illud et memorabile P. Scipionis apud *Polyb. XV. 5. Liviumque* lib. XXX. 29. concedit nihil. WESS.

Ibid. ἐπὶ δὲ Θεεύμενοι ἴωσι πλήρεις) Hinc *Θεύμενος* a Porto receptum: sed more Nostri scribendum *Θηεύμενος*. A *Θάω*, praeter *Θαύω*, *Θαῦμα* etc. fluxerunt *Θεάομαι*, *Θαίσμαι*, et *Θηίσμαι*: hoc Ionicum et Herodoteum. Speculatores Xerxes dimitti voluit incolumes, postquam ista *speciandi* *satietate cupiditatem explevissent*. Non illaudabile superbi Regis factum *Polyaenus* enarrat lib. VII. c. 15, 2. et huius simile viri vere magnanimi P. Cornelii Scipionis VIII. 16, 8. *Livio* narratum XXX. 29., qui speculatores *per castra qua vellent circumduci iussit; percunctatusque, satim per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad Annibalem dimisit*: illud neutrius, sed factum memorat *Valerii Laevini Frontinus* lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 8 seq. *παράδοσιν σφίεας τὴν ἰδίην ἐλευθέρην*) Iubent *Pavius* et *Reiskius* *σφίεας καὶ τὴν ἰδ. ἐλευθ.* aut *σφίεας τὴν τε ἰδίην ἐλευθ.* rescribi: quibus aliud non repono, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad *Livium* lib. XXV. 27. et ad *Lucian. Dial. Marin. III. cap. 1.* pleno horreo ostenderunt. WESS. — Scilicet, quoniam post ἀκούσαντας τοὺς Ἕλληνας pluscula nonnulla verba interiecta sunt, perspicuitatis causa deinde adponitur pronomen *σφίεας*, ad ista superiora spectans. S.

20. τοῖσι τε ἄλλοις ἐξηρτυμένοι καὶ σίτῳ) *Iuvenes* ὕδασι τε καὶ σιτίσιν εὖ ἐξηρτυμένοι lib. II. 32. ad huius tuitionem satis fuerant habiles. Accedet *Athenaei* lib. XII. p. 511. D. ὁ δὲ πᾶσιν ἐξηρτυμένος πρὸς ἰστώνην: et *Menandri* *Eclog. Legat. p. 124. ed. Hoesch.*, ἐπεὶ οὖν ἅπαντα αὐτῷ -- ἐξηρτυμένα ἦν, ubi idem prius, quod in *Medic.*, peccatum. *D'Orvillium* confer ad *Chariton. VI. 4.* [pag. 535. ed. Lips.] Xerxis illam in *Graecorum* nautas et mercatores lenitatem *Polyaen. VII. 15, 3.* neglectam noluit. WESS. — In his, ut saepe,

sincerae deteriore formam ἐξηρημένοι supposuerat Gronovius. τᾶνδον ἐξάρρη, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. ὁδοὶ τε καὶ στίλοις ἐὺ ἐξηρημένους dixit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyaeus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. πειρήσονται παραλαμβάνοντες) Praeclarum e membranis auxilium. Quanto damnabilior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani οὐ παρήσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito παρίσονται, aderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. WESS. — Qui παρίσονται temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. πειρήσονται) Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro παρίσονται, cuius loco οὐ παρίσονται H. Stephanus, παρίσονται non absurde legebat Ae. Portus. Absque Codicibus non facile πειρήσονται alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recordor, in duobus tantum Herodoti locis, huius libri c. 172. et cap. 139., οὐδ' αὖτε ἀν' ἐπιμάρτο ἀντιούμενοι βραδίη. VALCK. — Immo vero vide l. 77, 4. et quae ibi a Wess. notata sunt. S.

14. εἶσω τὸν προβόλαιον) Pavius et Reiskius, viri Clar., τὸ προβόλαιον, Eusebii invito Oenomao, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius [vide Var. Lect.] dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis tutabitur umbra. WESS. — Duo priores oraculi versus ex Oenomao habet Eusebius Praep. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poeta voluerit, non expulso. Per κεφαλὴν arcem forte designavit, Argis Ἀρίσσαν dictam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. — Verissime, si quid video, CORAYUS in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, προβόλαιον nihil aliud dici nisi vena-bulum, hastam, aut verutum, quod προβόλον Xenophonti, Nostro VII. 76, 2. πρόβολος vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶσω ἔχειν equidem intelligebam hastam intus premere, non exserere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (colato Xenoph. Cyneg. c. x. §. 12. et 16. ed. Lips. 1778.)

eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferae aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. ἐπελθεῖν ἐπὶ τὸ βουλευτήριον, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. ἔλεγον τὰδ' ἐπελθόντες ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους: et cap. 11. ἐπῆλθεν ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους. WESS.

[22. καὶ τοὶ κατὰ γὰρ τὸ δίκαιον etc.) Ob veterem Argivorum, Agamemnonis aetate, eminentiam super caeteros omnes Graeciae populos, aequum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas cunctas Graecorum copias imperium deferatur. S.]

23. ὅμως σφὶ ἀποχρῆν κατὰ τὸ ἥμισυ ἡγεμόνευσιν) Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune Graecorum concilium legatis, ἐπαγγέλλοντο συμμαχεῖσθαι, ἰὰν αὐτοῖς μέρος τι τῆς ἡγεμονίας συγχωρήσωσιν: quibus responsum refert praeter cetera, si barbarum habere mallerent dominum, quam Graecum Imperatorem, ὁρθῶς αὐτοὺς ἔχουσιν ἡσυχίαν. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. μηδὲ σπονδῶν ἰουσιῶν ἐπιλέγεσθαι) Structura verborum anomala est. Expectabatur, ἐπιλεγόμενοι σπονδῶν μὴ ἰουσιῶν, considerantibus foedere nullo percusso. Mutata series est ex productiore, ut saepe alias, et interciso sermone. Bona hic Porti sollertia, [in Lexic. Ion. voce Ἐπιλέγεσθαι,] nimis tamen sollicita. Ἀνακλόουθαι oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Raphaelius in Epist. ad Galat. cap. 2, 6. WESS. — Ἀνακλόουθαι utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissima vulgatae scripturae adlatā medicinā, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, vocolā μηδὲ in duas μὴ δὲ divisā, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus ἐπιλέγεσθαι, sicuti praecedentes ὑποκρίνασθαι et σπουδῇ ἔχειν, a superiore verbo λήγουσι legitime pendet: satisque perspicua est naturalis verborum structura huiusmodi, ἐπιλεγόμενοι δὲ, μὴ, σπονδῶν μὴ ἰουσιῶν, τὸ λοιπὸν ἴωσι Λακεδαιμονίων ὑπήκοοι, ἣν ἄρα σφίς etc. De verbo ἐπιλέγεσθαι (quod proprie secum reputare, perpendere, significat) commode Corayus apud Larcherum docuit, haud raro illud metus notionem includere,

et idem fere ac φοβίσθαι sonare, provocans ad VII. 47, 13. 49, 22. 52, 11. 236, 18. Qui nimirum usus illius verbi hoc praesertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum φοβίσθαι hic esset positum) consequitur μή τὸ λοιπὸν ἴωσι etc. In *Var. Lect.* adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem praeterierat) divisio vocibus μή δὲ recte etiam in editione *Aldina* scribi; scripturam vero μηδὲ primum ab *H. Steph.* esse invecam. *S.*

[8. πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσην] Haec *Larcherus* vertit *quelque échec de la part des Perses*: quemadmodum et *Reiskius* interpretatus erat, si *aliam cladem a Persis acciperent*. At hanc in sententiam πρὸς τοῦ Πέρσιν scriptum oportuerat. Itaque alii ἐν τῷ πρὸς τὸν Πέρσιν πολέμῳ supplent; quos equidem in latina versione secutus sum. Verum si quaerimus, ἥν σφίς καταλάβη πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσιν proprie significaverit si in *offensionem Persae* incurrent: sed, quoniam adiicitur ἄλλο πταῖσμα, consentaneum est ut *clades* simul intelligatur *offensionem* illa consecutura. *S.*]

14 seq. οὐκ ἔστι δυνατόν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδέτερον παῦσαι τῆς ἡγεμονίας etc.) Miror equidem quae *Lacedaemonii* legati *Argivorum* senatui respondisse traduntur de *Rege Argivorum* et *duobus Spartanis*. De duobus regibus *Spartanis* unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et aequalitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt *Argivi*, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla oportet fuerit auctoritas. *Pausan.* lib. II. [c. 19.] p. 152., Ἀργεῖοι, inquit, ἄτι ἰσχυροὶ καὶ τὸ αὐτόνομοι ἀγαπῶντες ἐκ παλαιστοῦ τὰ τῆς ἰξουσίας τῶν βασιλέων ἐς ἐλάχιστον προσήγαγον. *VALCK.*

16. τὸν Ἀργεῖον) Solet τὸν Λυδὸν, τὸν Πέρσιν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργεῖον respuerem? Adplaudo memhranis, quae in *κωλύειν* egregiae itidem. *Diodori* in harum rerum commemoratione dissensum non tango, lib. XI. 3. *WESS.*

16 seqq. οὕτω δὲ οἱ Ἀργεῖοι φασι etc.) Hic ab *Argivis* traditam τῶν Σπαρτητίων τὴν πλεονεξίαν illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius faverint quam

Graecis, et de duobus malis ut levius praeoptaverint ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἄρχεσθαι, ἢ ὑπὲρ τῶν Λακεδαιμονίων. His quia Mycenaei miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τὰς Μυκῆνας κατέσκαψαν, *Diodor.* XI. c. 65. *Pausan.* II. [c. 16.] p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedaemonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc, opinor, infra Noster c. 152. οὐκ Ἀργείοις, ait, αἰσχρὰ ποιήσεται: et frustra *Plutarchus* excusare nititur Argivos tantquam οὐκ ἀπειπαμένους τοῖς Ἕλλησι τὴν συμμαχίαν, *T.* II. p. 863. b. Ob idem illud odium abstinerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedaemoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste *Thucyd.* II. c. 9. πλὴν Ἀργείων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit *Diodor.* XII. c. 42. Sed Achaei bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur *Pausaniae* VII. [c. 6.] p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακεδαιμονίους Δωριεὺς ἀπὸ τῶν σφίσιν ἠγυῖσθαι. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longae pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua saepe viscera saevierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis *Thucyd.* vid. II. 28. *Diodor.* XII. 75. de incommotis *Is. Casaub.* in *Aeneae* Poliorcet. c. xi. et *P. Wessel.* ad *Diodor.* XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 10. ἐπὶ τοῖς ἡμετέροις προγόνους) Non nemini, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπόγονοι, superius positi, προγόνους indicant, ut saepe his in Musis, maiores; in quis Perses, Persei filius de Graecorum et Persarum [ut quidem Graeci iactabant,] sententia, supra c. 61. et *Apollodor.* *Biblioth.* II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοῖς πατέρας στρατιώμενοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντιζήτους *Synesii*, *Agathiae*, *Procopii*, et ἀμφοτέρων *Epigram.* apud *Suidam*, obtrudere [lin. 12.] *Herodoto*, ἀντιζήτους ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex *Steph.* margine c. 192. nullo honore dignatus est. WESS. — Nempe ἀντιζήτους ex *Med.*, cui etiam *F.* adsentitur, receperat *Gronov.* S.

10-12. οὔτε ὧν ἡμέας εἰκός) Οἶκος, Nostro familiare, hic ex *Arch.* iam recipi debuerat, et paulo post ἀντιζήτους

servari. Haec vero, a Graecis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

14. μέζοντας ὁμίον ἄξω) Fortasse aliis ἴξω, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλη ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniae ἐν τιμῇ ἄγειν. Synesius Dion. p. 47. Α. ταύτῃ δὴ τὸν Ἕλληνα τοῦ βαρβαρίου πρῶτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμούς μέζοντας ὁμίον ἄξω, id est, οὐδαμούς τιμωτέρους vel ἐν μέζονι τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem anteponerem lectioni codicum ἴξω, tanquam usitatius ista aetate. VALCK.

14 seqq. Ταῦτα ἀκούσαντας — πρῆγμα ποιήσασθαι) Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ ἴφθοροι, πρῆγμα μὲντοι οὐδὲν ἐποίησαντο τοπαρτυρία: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἦγον, vel ἴθιστο, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocl. Antig. vs. 34. et Aeschyl. Agam. 238.; hic contra περὶ πολλοῦ ποιεῖσαντο. VALCK.

16. οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτειν) Ultimū non absurde Reiskius in μεταίαν mutabat; mihi repetitum ex vicinia videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malevolentiae, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτειν idem valet ac οὐδὲν ἐπαγγέλλεσθαι καὶ οὐδὲν μεταίτειν. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἐπαγγελλομένους οὐδὲ μεταίτειν οὐδὲν: sed vulgatae scripturae eadem inesse videtur sententia. Argivi primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Graeciae populis ad deliberandum convenerant: cap. 145, 1. et 10. et cap. 148, 1-3.) ita nihil (vel ab aliis Graecis vel a Lacedaemoniis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 17.) consequitur, ponitur (ut persaepe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 2. et 18. et cap. 169, 1. S.

19. ἐπὶ προφάσις) Alibi προφάσις δὲ τῆςδε [nimirum ἔνεκα,] lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσις Aristaeetus quoque lib. I. Epist. 18. monitore Abreschio. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CLI. 4 seq. ἀγγέλους Ἀθηναίων etc.) Haec, quae de Callia, Hipponici F., Atheniensium ad Persarum regem Ar-

taxerem legato, cum anno Olymp. LXXXII. quarto concurrunt in Diodori lib. XII. 4. WESS.

8. αἱ σφῆς ἴσι ἱμῶν etc.) Scioli mihi videtur. insolentiora corrigentis, quod margo dat Stephani ἱμῶν ἔθλουσι. *Valla*, an amicitiam --- putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut Herodoteum, αἱ σφῆς ἴσι ἱμῶν τὴν πρὸς Ἑλέξια φίλῃν συνειράσαντο. Graece doctis et Latine genus illud structurae notissimum est; sed inter exempla, quae sibi olim eam in rem collegerunt, ad haec perpauca responderunt accurate; discrepant nonnihil ex. gr. et haec *Lysiae* p. 348. τὴν οὐσίαν, ἣν κατέλαβε τῷ οὐτῷ, οὐ πολλόνος ἀξία ἔστιν ἡ etc. et *Sophocl. Trach.* vs. 687. ὧ γὰρ ἔχρησι --- πῶκα τοῦτ' ἠφάνισται. VALCK.

CAP. CLII. 7-10. αἱ πάντες ἀνθρώποι τὰ οἰκῆα etc.) Eximium Eusebii dictum, qualia multa sub hoc nomine solus nobis custodivit Stobaeus, ex huius florilegio cum his comparavit Cl. Wesselingius in Diss. *Herodot.* p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῶν mutata pertinere suspicabar ad ista, ἰωῦτοῦς (πολλῶ) ἀμῖνοι πρόσσοντας. Totius dicti sic paucis expressit sensum *Plutarch.* T. II. p. 863, 29. ἔτι πᾶσιν ἀνθρώποις ἔστιν ἐγκλήματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Graeciae populos ea fecisse nonnunquam, quae graviolem reprehensionem mererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat *Herodotus* propter haec de Argivis dicta in acerbam incurrere *Plutarchi* criminationem; qui Philosophus in isthoc libello ab aequitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi praefixit *Herodotus* formulam, [lin. 11 seq.] se quoque sequutum scribit *Pausan.* VI. [c. 3.] p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λέγειν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη. VALCK.

8. ἐς μέσον συνειλάειν) Nollem substitutum συνειλάειν, mirifica verbi forma atque invisitata. Quod rediit, Stobaeus et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum Pythagoreorum, haec manifesta aemulatione adumbrans, αἱ τινες τὰ αἰσχροῦ ἐκ τῶν ἰθύνων πάντοθεν συνειλάειν p. 716. ed. Galei. Cultius praeterea et aptius ἐγκύψατες, [lin. 9.] quomodo Stobaeus et boni Codices, dicti quo-

que elegantis imitatores. Notissimi οἱ εὐδοκῆς ἑκαταρχοί, dictorio Comici Nub. vs. 191. philosophi; quod incurvi rebus attenderent, talique viderentur incessu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosophi apud Stob. Serm. CV. p. 567. sententiā, fonte Herodoteo progressā: Εἰδῖναι δὲ, ὅτι καὶ αὐτοὶ εἰς τὰ ἰωῦτων ἐγκύψαντες, καὶ τὰ ἐκείνοις παρίοντα ἐπιφρασάμενοι, εὐρήσουσι ἰωῦτους ἄμεινον πρήσσοντας. Sic enim ex Trincavelli editione et Gesneri scholio comode constituitur. Socratis simile effatum (videntur enim haec amasse, unde πάντο ὥραϊον in Pass. adpostium cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. B. WESS. — Suspiciatus equidem eram, ex prisci alicuius Sapientis dicto, sententiam hanc mutuatum esse Herodotum, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunae casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 11.) transferret. Iam opportune video Larchero observatum, eam ipsam quam dico sententiam Soloni auctori adscribi a Valerio Max. VII. 2. ext. 2. sic scribente: Aiebat (Solon), si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria deportare domum, quam ex communi miseriarum acervo portionem suam ferre mallet. S.

11 seqq. Ἐγὼ δὲ ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα etc.) Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignorarit, cur iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectis. Pausanias, quod Kühnius et Berglerus viderunt, ad Nostri exemplum, Ἐμοὶ μὲν οὖν, ait, λέγειν μὲν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι δὲ πάντι οὐκ ἔστι ἀνάγκη: lib. VI. 3. p. 458. WESS.

17. πᾶν δὲ βουλ. σφι εἶναι πρὸ τῆς) Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur vs. 36. πᾶν δὲ βουλ. σφι προσεῖναι τῆς παρούσης λύπης. Dubium scripserit-ne censor προεῖναι, an εἶναι πρὸ τῆς π. λ. Supra VI. c. 12. πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν γε κρίσσειν καὶ ἐτιοῦν ἄλλο παθεῖν ἐστί. Euripidis Praxithaea in Erechtheo: Μισῶ γυναικῆς, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παῖδας εἶλον. Usitatius in talibus ἀντὶ verbo etiam προαιρεῖσθαι adiicitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. οἰκῆτωρ ὁ ἐν Γίλῃ) Laurentio Olκῆτωρ nomen proprium fuit, scribenti praeterea Epitriopio,

haud nitide. Οἰκῆτωρ ὁ ἐν Γέλῃ idem erit Γελῶς: articulus tamen, quae et Reiskii opinio, minus adcommodatus. Ceterum interpretes Pindari Pyth. II. vs. 27. Dinomenem ferunt, Gelonis patrem, τὰ ἱερὰ ἐκ Τριόπου τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod ταῖν θεαῖν ἱεροφάντην, sive Cereris et Proserpinae, sistant. WESS. — Vide Var. Lect. Ferendum fortasse fuerat οἰκῆτωρ ἐν Γέλῃ: sed rectius cum genitivo construitur id nomen, sicut mox lin. 20. et IV. 34, 10. S.

6. καὶ Ἀντιφῆμον) Athenaeus, Stephanus Byz., Pausanias, Etymologus, Scholiastes Pindari, quos plerosque ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. MCCCXLIII. p. 80. perstricta praviore hac nominis scriptura, antestatus est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum Herodotus; qui profecto οὐκ ἐλπίσθη [non ἐλπίσθη] reliquerat. WESS. — Athenaeum vide lib. VII. p. 297. F. et Steph. Byz. in Γέλα. S.

18. οὐ πρὸς τοῦ ἁπαντος ἀνδρός) Non mihi quis facile persuadebit, apud Herodotum similesque scriptores reperiri τὸν ἁπαντα ἄνδρα. Aut efficiendus est articulus, aut in talibus etiam usitatum requiritur participium: dederat-ne forsan οὐ πρὸς τοῦ πῖοντος ἀνδρός? Sophoclea Noster suaviloquus sapienter adamavit, et est illud Sophoclis Oed. Tyr. vs. 401. Καὶ τοι τόγ' αἶνυμ' οὐχὶ τοῦπῖοντος ἦν Ἄνδρὸς δεισιπύῃ: ubi Schol. οὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφηνίσαι. Hoc forsan argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἁπαντος ἀνδρός. Cratinus Athenaei II. p. 68. A. Οὐ πρὸς γε παντός ἐστιν ἀρτύσαι καλῶς: sic enim, vocula γε tantum interiecta, corrigi malim, quam cum Viro magno [Casaub.] οὐ παντός ἀνδρός etc. [Vide et Animadv. in Athen. T. I. nuperae ed. p. 454 seq.] Lucian. T. II. p. 506. οὐ πρὸς γε σοῦ τὸ τοιοῦτον. Sed est tamen illud in nobili scenario apud Zenob. Cent. V. pr. 37. Οὐ παντός ἀνδρός ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: Non cuivis homini etc. Aelian. de Nat. An. XIII. 9. ἴππον Ἰνδὸν κατασχεῖν - - οὐ παντός ἦν. Eleganter, ut Sophista scilicet, Philostr., Vit. Soph. lib. II. c. xxxi, 2. εἶναι δὲ, αἰτ, τὸ μὲν ζῶντα τὸν τύραννον ἐπικόπτειν ἀνδρός, τὸ δὲ ἐπιεμβαίνειν κειμένῳ, παντός. VALCK. — Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἁπαντος ἀνδρός, absque articulo, scripturum fuisse: sed adiciere articulum non dedignatus videtur Herodotus. Sic quidem

idem I. 91, 29. τοῖσι ἅπασιν scripsit, ubi alius satis habiturus erat nude ἅπασιν scribere, quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Παντάρητος) Auctoritatem nomini Cl. Gronovius conciliavit, [nullum quidem alium testem, nisi Mediceas membranas, advocans,] neque ego defugio. Decessit Cleander de vita anno Olymp. LXX. 3. cuius successor Hippocrates Gelae tyrannidem in VII. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem Olymp. LXXII. anno secundo, quod Dionysii Hal. lib. VII. pr. et Pausaniae VI. 9. constat testimoniis. Plura H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 42. WESS.

[7. καὶ Αἰνησιδήμου) Huius nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii eiusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat iniecturus. S.]

Ibid. ὃς ἦν δορυφόρος Ἰπποκράτους) His si adesset μετέπειθε, series verborum hians optime coiret. Ὁ Γέλων --- πολλὰν μετ' ἄλλων --- μετέπειθε μετὰ δὲ etc. Gelon --- cum aliis multis --- excelluit; non multo vero post tempore etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis initii verbum a librario transiliretur. Haec mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem vocibus ἀνὴρ ἐφαινότο ἐν τούτοις terminare, sublati maioribus punctis, debent; quae Cl. de Pauw mens fuit. Ceterum praefecturam equitatus, ἀπάντων τῶν ἱππέων τῇ ἐπιμέλειαν, Geloni ab Hippocrate mandatam Timaeus quoque prodiderat apud Criticos Pindari Nem. Od. IX. prope fin. WESS. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi huius loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

18. ἐπὶ τοῖσδε καταλλάξαντες) Subvenire vitiosae καταλλάξαντες lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quas recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in Pass. et Reiskii coniectura, hac lege reconcilians. Conditio fuit, ut ob cladem ad Elorum (qua de in schol. ad Pindari Nemeon Od. IX. 96.) Syracusani Camarinam, nuper eversam, Hippocrati bona fide restituerent, Thucyd. VI. 5. WESS.

CAP. CLV. 5. καὶ Κλεάνδρῳ) Cleander-ne, an Cassander, iusto fuerit nomine, in Msstorum dissensu non assevero. Gelo, modo ne fallant ex Timaeo Schol. Pindari, Herodot. T. VI. P. I.

utriusque tutorem egit: specie tutelae, ut saepe similis ambitionis alii, pupillorum caussae studuit, reapse suae: quae quidem, ut alia in re Oedipus Sophocleus, λόγῳ μὲν ἐσθλῶ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακῶ, Oed. Col. vs. 816. WESS.

11. Κυλλυρίων) Propius verum Καλλικυρίων aut Κυλλικυρίων. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Καλλικύριοι: Suidas Καλλικύριοι, ubi L. Küsterus et vir eruditus *Miscell. Nov. T. I.* p. 79. De Syracusanorum Γαμόρεις sive Γεωμόροις Valesius ad *Diodor. T. II.* p. 549. erudite. WESS. — Pro vulgato Κυλλυρίων, in *Med.* est Καλλυρίων: ex his duabus tertia lectio formari poterit Καλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud *Hesych.* in sua serie: Καλλικύριοι, οἱ ἐπιστελθότες γεωμόροι (γεωμόροις leg.) δοῦλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. Praeter haec, ista quoque Zenobii IV. 54. syllabam firmant quae excidit apud *Herodotum*: ἡ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντοδαπούς εἰς τοῦτο συνελθεῖν, ὥστε τοὺς κυρίους (τοὺς κυρίους leg.) ἐγκρίσθαι: sed apud *Zenob.* dicuntur Καλλικύριοι, ut in *Plutarchi* sub nomine divulgatis a *Iac. Gronovio* proverbiiis §. x. et aliquoties apud *Suidam*, qui testes excitat *Timaeum* et *Aristotelem* in *Rep. Syracusanorum*. De his notavit quaedam vir doctus in *Misc. Obs. Nov. I.* p. 78. conf. *H. Stephani* schediasm. IV. 16. VALCK.

CAP. CLVI. 1. Γέλῃς μὲν ἐπικρατίων) Si participium ad superius redeat structura παρέλαβε τὰς Συρηκούσας ἐπικρατίων, Γέλῃς μὲν etc., nihil hic inconmodi: sin, non male ἐπικρατίων aut ἔτι κρατίων cum *Abreschio* pingetur. *Clar. Reiskio* aliud, sed violentius, remedium in *Miscell. Lips. Vol. VIII.* p. 486. WESS. — Γέλῃς ἐπικρατίων, id est, ἥς ἐπικράτει. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum *Hieron*i fratri commisisset gubernandam, ὃ δὲ τὰς Συρηκούσας ἐκράτει. In his non egemus correctionis. VALCK. — Naturalis verborum series haec fuerit, λέγον ἐλάσσω ἰποκῆρο ἐπικρατίων Γέλῃς: ubi ἐπικρατίων idem valet ac ἐπικρατίων, quemadmodum multa in Graeco sermone verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. ἔσαν ἅπαντα αἱ Συρηκούσαι) *Reiskii* et *Pavii* ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρήκ. elegans, sed minime, cum pronomen tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. WESS. — Lenissima *Reiskii* mutatio,

legentis καὶ ἔσαν ἅπαντά οἱ αἱ Συρήκουσαι: ubi ommitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusae: sic recte vertit St. Bergler. ad Alciph. p. 237. Praeter illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic similimum protulit G. Raphelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv, 28. Atque haec nostra etiam valde accommoda Dukerus admovit his Herodotum imitantis Thucydidæ VIII. 95. Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς ἀποικισθεμένης τῆς Ἀττικῆς πάντα ἦν. Eodem casu comitante Herodotus alibi, [I. 122, 12. de quo quidem loco vide Hermannii Adnot. 95. ad Viger.] ἦν οἱ τὰ πάντα ἡ Κυνὼ: et fortasse posuerat, ommissa quae nunc adest praepositione ἐν, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖσι Βαβυλωνίοισι Ζώπυρος. VALCK. — Vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 20. Parum interest: sed, ut expeditissima, sic verissima huius loci scriptura fuisse videtur, quae Valckenario placuerat, ἔσαν ἅπαντά οἱ Συρήκουσαι. S.

4 seq. αἱ δὲ παρὰ τὴν ἀνά τε ἔδραμον καὶ ἔβλαστον) Sic de Lacedaemoniis, ἀνά τε ἔδραμον αὐτίκα καὶ εὐθνήθησαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in Γίσιες: ἀνέδραμὲν τε καὶ εὐθνήθησιν. In Ἀναδραμῶν, pro αὐξήθησιν adhibito, Homerum imitantur. Herodoteam tmesin, Ionibus ferme solis et Poëtis usitatam, saepius usurpare non dubitavit Eunapius, in cuius Porphyrio p. 13. legitur: ἀνά τε ἔδραμε - - καὶ ἐπιδάμει. VALCK.

8. τῶν ἀστῶν) Status his movetur, iniuriâ tamen, controversia; siquidem ἀστῶν id vocabulum, ubi abesse alii iuberent, in Musis saepe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. αὐτίων τε Ταραντίνων καὶ Ῥηγίνων, οἱ ὑπὸ Μικύθου τοῦ Χοίρου ἀναγκασθέντες τῶν ἀστῶν. Alia lib. III. 123. IV. 33. IX. 93. WESS.

19. συνοίκημα ἀχαριστώτατον) Spartani populum Atticum δῆμον ἀχαριστόν, ob gratiam sibi, uti prae se ferebant, non relatum, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs συνοίκημα ἀχαριστώτατον, quia tyrannis insuavis illa et minime iucunda; quippe qua εὐδὲν ἀξυνετώτερον οὐδὲ ὑβριστότερον, de Megabyzi Persae sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non anget. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖοι) Aditis Atheniensibus, quos neglectos series et Msti noluerunt, sermo nunc instructor: adfuisse autem Atheniensium legatum,

cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. I. prope fin. clamat. WESS.

5 seq. τὸν γὰρ ἐπιόντα etc.) Non nescio quomodo γὰρ ista in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163. πυνθόμενος τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὖξοιτο: sed quia centenis, quae horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad haec respondeat, placet elegantissimi Gisberti Koenii nostratis coniectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐπεμψαν ἡμῶς Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces praebent Codd.) - - παραλαμφομένους σε πρὸς τὸν βάρβαρον τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πάντως γὰρ κου πυνθάνεται, ὅτι Πέρσης ἀνὴρ etc. VALCK. — Τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ne qui adhaerescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem sistunt, aliorum decursuram more, πάντως κου πυνθάνεται ὅτι Πέρσης ἀνὴρ, ἐπιὼν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, μέλλει, ζεύξας etc. Non dissimiles figurandae dictionis modos Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristaeneti lib. I. Epist. 5. conduxit. WESS.

11. δυνάμιός τε ἦκεις μεγάλης) Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper tali in re δυνάμιός τε εὖ ἦκεις, aut etiam πόρρω. Editio geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἦκεις μεγάλως, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 121. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum censeo, σὺ δὲ δυνάμιός τε εὖ ἦκεις, καὶ etc. eiecta voce μεγάλης, quae forsitan ex interpretamento, μεγάλην ἔχεις, nata contextum irrepsit. μεγάλως legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formula repugnat usus: ἔχειν in talibus quaevis adverbium sibi patitur adiungi; sed ἦκειν ferme tantum εὖ admisit. Ut Graece non dicitur χρημάτων εὖ ἦκεις μεγάλων, sic neque δυνάμιος εὖ ἦκεις μεγάλης. Obmoveri non debet illinc diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum Herodoto, εὖ ἦκειν, totidem vicibus Aelianus repraesentavit, cuius loca dedit L. Bos ad Luciani [Εἰκόνες, s. Imag. cap. 11.] μαρφῆς μὲν εὖ ἠκούσας T. II. p. 469. [ed. Wetst.] Apud Suid. in Εὐτόκιος legitur et γένους εὖ ἦκων. Φύσις εὖ ἦκοντα dixit Philostr. Vit. Apoll. VIII. c. 18. Hyperides, πιθανότατος εὖ ἦκει, iuxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic. T. II. p. 179, 40. D. Heinsii coniectura in Theocr. XIII. 15. magis videretur probabilis, si scripsisset: Αὐτῷ δ' (id est

ἑαυτοῦ) εὖ ἦκων εἰς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. Ἐωϋτῶν εὖ ἦκοντες Assyrii dicuntur Nostro l. c. 102. Thomas M. in Ἐχω locutionem, Φρεῶν εὖ ἦκει, comparat cum Homericis τόξων εὖ εἶδώς, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Γεγυμνασμένοις ῥητορικῆς. VALCK. — Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communi consensu praeferunt libri omnes! nec tamen idcirco temere mutanda ab Editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur ἀπαξ λεγόμενα, multae item formulae insolentiores, quae turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum l. 149, 7. χώρην dixerit Herodotus ὡρέων ἦκουσαν οὐκ ὁμοίως, non adiecta, sed subintellecta εὖ particula; quumque VIII. 111, 11. θεῶν χρηστῶν (non, nude θεῶν) ἦκοιεν εὖ scripserit; quidni idem h. l. δυνάμιος ἦκεις μεγάλης (quod aliquanto maiorem vim habere videtur, quam δυνάμιος εὖ ἦκεις) scribere potuerit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὸς ἐνέκειτο λόγων) Latina Vallae inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὸς ἢν λυστόμενος ὁ ξείνος lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὸς ἢν ὁ Θεμιστοκλέης ἐν τοῖσι λόγοισι: plenissime Dionis hoc Casfii lib. XLII. [c. 24.] p. 221. ed. Steph. καὶ ὅτι πολὺς ἐνέκειτο τό, τε τοῦ Καίσαρος ὄνομα ἐπικαλούμενος M. Caecilius. WESS. — *Valla: multus in hac oratione fuit.* Commode ad sententiam Gronovius: *vehemens erat in urgendo.* πολλὸς adfectum et vehementiam exprimit: ἐγκείσθαι vero est insectari, *invehi, urgere.* S.

[2. λόγον ἔχοντες πλεονέκτην) Gronov. cum *Valla: Insolentem habetis orationem; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendae adcommodatius aliquod latinum verbum desideres.* Hoc enim Gelo dicit: *Vestris unice commodis intenti ab aliis ea postulatis officia, quae vos illis petentibus praestare dedignamini.* S.]

7 seq. τὸν Δωριεὺς -- πρὸς Ἑγεσταίων φόνον) De his, infelicemque Doriei interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὠφελίαι, [lin. 9.] veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles ἐπαυρίσεις, [lin. 10] usu Thucydidis II. 53. quamquam similis ibi scriptionis variatio, munitae. WESS.

8. ὑποτίνοντος) ἐλπίζα δηλονότι: prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. vs. 657. ὑπε-

ταῖων μισθοῦς redditur ὑπισχνούμενος a Schol. et Suida; qui Philostrato tribuit, quae sunt Synesii Ep. 105. p. 247. A. In istis infra, [lin. 15.] οὕτω δὲ Γέλωνος μνηστῆς γέγονε, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 57. Vid. Clar. Io. Taylor in Demosth. Midian. p. 299 seq. VALCK.

17. δικασίας τε τριήρας) Armasse Gelonem δικασίας ναῦς καὶ διαχιλίους ἰππεῖς καὶ πεζοὺς μυρίους ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum lib. II. 5., magnifica haec promissa inani iactantiae non erunt inputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. Ἡ κε μὲν οἰμώζειν) Manifesta adumbratio Homerei Ἡ κε μὲν οἰμώζειν γέρον Ἰππηλάτα Πηλεὺς Iliad. H'. 125. WESS. — Homericus versus est parodia ex Ἰλ. η'. 125. Sententiae non illa multum dissimilis in Ἰλ. α'. 255. ἥ κε γηθήσῃ Πρίαμος. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in Ἰλ. η'. p. 540. καὶ παρ' Ἡροδότῳ εὐρηται σχῆμα ὁμοιον τῷ Ὀμηρικῷ etc. VALCK.

3. ἀπαραιρησθαι) Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρησθαι, qua tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommode quoque coalita syllaba. WESS. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in praesenti tempore, solum in praeterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. l. ἦσθαι erat. S.

8. σὺ δὲ μὴ βοηθῇεν) Premo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 154. σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, et parili saepe modo. Vid. lib. IV. 128. WESS. — Restituetur βοηθῇεν ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30, n. 98. et 336, 37. [Wess. ad I. 63, 13. et ad IV. 126, 6.] VALCK. — Ad infinitivum βοηθῇεν pronum est aut βούλου (ion. βούλεν) intelligere, aut δικαίῃ ex verbo proxime praecedente. S.

CAP. CLX. 1. ἐπειδὴ ὥρα ἀπεστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Σοκράτους) Ἐπεστραμμένους τοὺς λόγους, dicta aspera, fuisse autumo: quo sensu λόγων μᾶλλον ἐπιστραμμένα Themistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenis σιμότης ἐπιστραμμένη, asperior, discrepans ab Isocratea, quip-

pe quae ἀβροτέρα καὶ ἡδίω in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene Olearius. WESS. — At ἀπιστε. communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse Wess. in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem aversantem, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. τὸν τελευταῖον σφι τόνδε) τὸ τελευταῖον legi mavult Koenius. VALCK.

3 seq. ὀνειδία κατιόντα ἀνθρώπων φιλείεῖ ἐπανάγειν τὸν θυμόν) Haec et seqq. prostant et ap. Stobaeum p. 171, 11. et p. 173, 32. Aeschines, de Falsa Leg. p. 48, 11. τὸ ψευδές, inquit, ὀνειδὸς οὐ περαιτέρω τῆς ἀκοῆς ἀφικνεῖται. Iuxta Xerxen Herodoti VII. 39. ἐν τοῖσι ὥσθι τῶν ἀνθρώπων οἰκίει ὁ θυμός. Cum hoc Gelonis, dictum iratae Tomyridis comparandum est ex lib. I. c. 212. οὕτω μαίνεσθε, ὥστε, κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα, ἐπαναπλώειν ὑμῖν ἔπεια κακά. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπων: nam et ὀνειδία dici possunt κατιόντα ἀνθρώπων, pro ἐς ἀνθρώπων: apud Thucyd. veram lectionem Codex optimus servavit [I. 78.] p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitia per aures immissa dicantur κατιόντα in pectus sive ἐς τὸν θυμόν. Iram in pectore Plato, cupiditatem subter praecordia locavit. VALCK.

5. οὐ μὲ ἐπισσας) Praetuli hoc ex Stobensi et scriptis: neque enim de futuro sermo. WESS.

10. ἡμεῖς τι ὑπείξομεν) Sic scribendum vidit Koenius. VALCK.

14. τοῦτοισι ὑμῖας χρεὼν ἐστὶ ἀρεσκεῖσθαι) Haec vobis oportet placeat conditio. Ἀρεσκεῖσθαι, quod, Vallae lectum, dat Arch. plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud Stobaeum (p. 4, 27.) Democriti, ἐπὶ τοῖς δυνατοῖς δεῖ ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παροῦσιν ἀρεσκεῖσθαι, scribendum-ne totidem sit literis ἀρεσκεῖσθαι, an, una detrita, ἀρεσκεῖσθαι; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρεσκεῖσθαι τοῖς παροῦσιν, ut in Ep. ad Hebr. XIII, 5. et in locis adscriptis a Wetstenio. Idem Isocrati saepe στήρνει τοῖς παροῦσι: ἀγαπᾷ τοῖς ὑπάρχουσιν, Lysiae; si huius est ὁ ἐπιτάφιος λόγος, quod non opinor: aliis ἀρεσκεῖσθαι τοῖς παροῦσι. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatius, quam ἀρεκεῖ-

σθαι: Thucyd. II. 68. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἀργεὶ καταστάσει: VIII. 84. Lucian. T. I. p. 648. II. p. 639. Longin. xxxiii. 5., ἥκιστα τοῖς πταίσματιν ἀρεσκόμενος: quin ipsi Herodoto, IV. 78., δικίτην οὐδ' αὖτως ἤξευκετο Σκυθικῇ: III. 34., οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει. [Adde IX. 66, 1. et 4.] At alterum illud apud Nostrum etiam invenitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρεσέσθαι τούτοις μόνοις. VALCK. — Animus in ἀρεσέσθαι magis, quam ἀρέσκεσθαι vergit, motus istis lib. IX. 32. οὐδ' οὕτω ἔφη ἔτι ἀρεσέσθαι τούτοις μόνοις. Accedunt ἀρκούνοισι τοῖς παροῦσι in Teletis fragmento apud Stob. Serm. XCV. p. 523. et Epist. ad Hebraeos c. xiii, 5. Nemini tamen praescribo. WESS. — Equidem tenendum ἀρέσκεσθαι putavi, ut paullo exquisitius, huicque loco aptius, et inprimis Herodoteum. S.

CAP. CLXI. 1. Γέλων μὲν δὴ ταῦτα προτείνειτο) Non male cepit *Valla*, [sic reddens: Hanc Gelon conditionem offerebat.] Sic lib. V. 24. ταῦτα τοι ἐγὼ προτείνωμαι. Passivo significatu, δυοῖν πραγμάτων προτινομένων, scripsit *Isocrates* in Panathen. pag. 257, A. VALCK. — Προτείνειν, activā verbi formā, significat offerre, (paci condiciones) proponere. Vide Lexic. Polyb. p. 541. Προτείνεσθαι, verbo medio, est pro opera alteri oblata vicissim certa iura aut mercedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 6 et 9. S.

3. ἀμείβετό μιν τοῖσδε) Aspernandum hoc non videbatur. Huiusmodi lib. I. 35. Κροῖστος δὲ μιν ἀμείβετο τοῖσδε. WESS.

12. οὕτω ἔχει τοι) Laurentius vertit, ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset, quod Codd. respuunt, minime tamen inprobum. Vulgatum vult, ita sese res habet; tum sequi debuit, ὡς οὐδ' ἂν, ut etiamsi etc. Eadem sentiunt Reiskius et Abreschius. WESS. — Potuit *Valla* id ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω ἔχει τοι, ita habeto, nec sic quidem male, interpretari. Nec vero necesse est ut ὡς sequatur; modo, loco commatis quod post ἔχει olim ponebatur, maiore distinctione interpungatur oratio, quod ante nos iam a *Schaefero* factum. S.

17. παράλον Ἑλλήνων στρατὸν) Male παρ' ἄλλων *Valla* et consentanei. Maritimas civitatis suae copias orator Atticus negligere haud potuit. WESS.

18. 11 Συμπεκρούσει ἰόντες Ἀθηναίᾳ συγχωρήσονται) Super-

bum oratoris Attici dictum infregit, hinc meo quidem arbitrato alienissima, vocula *ei*, quae, ex vicino *ei* facile nata, quo hic ponitur modo construi non solet. Quae praecedunt, sic sunt iungenda: ἄλλω δὲ παρέσσωμεν οὐδενὶ ναυαρχεῖν· μάτην γὰρ ἂν --- εἴημεν κεκτημένοι. Hic plena ponenda est distinctio. Novam periodum orator animosus sic orditur: Συγκαισίοισι, ἰόντες Ἀθηναῖσι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίας; Nos, qui sumus Athenienses, Syracusanis cederemus principatu! Pendet modus subiunctivus, συγχωρήσωμεν, a suppressis, θέλεις, vel βούλεις ἵνα. Vehementiam dicti sentient, qui vel ad similia, vel ad haec attenderunt *Demosthenis* p. 49, 8. [p. 78, 13. ed. Reisk.] ἀξίω Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐκ Πέλλης ὁρμώμενον περὶ τῶν νήσων διαδικάζεσθαι. Pag. 126, 55. [pag. 197, 11. Reisk.] ὑμεῖς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρβαρον ἀνέρωπεν καὶ ταῦτα γυναῖκα φοβηθήσισθε; Tale quid indicatum voluit *Thucyd.* VI. c. 59., ubi Hippias Acantidae filiam suam Archedicen, Ἀθηναῖος ὦν Λαμψακηνῶ ἔδωκεν. Quantam hic vim nomen haberet Ἀθηναίων, mox explicat Atheniensis: ἀρχαιέτατον μὲν ἔθνος παρεχόμενοι, μούνοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται Ἑλλήνων: quae tractavit *clariss. Wessel.* supra p. 26. [Adnot. ad I. 56, 10.] *Plutarchus* de Exil. pag. 604, D. Τίς εἴρηκε τῆς αὐτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιοῦτον αἰὲν Εὐριπίδης; Ἡ πρώτη μὲν λέως οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν, Αὐτόχθονες δ' εἴθευμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Περσῶν ὁμοίως διαφορηθεῖσαι βολαῖς, Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγμοι. Euripidis ista, nobis ex *Erechtheo* servata, minus sincera prostant in orat. *Lycurgi* p. 160. *VALCK.* — Quod abiectam voculam *ei* maluit Vir doctissimus, id commodissimum foret, si vera esset scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed terminatio subiunctivi modi temere primum in editionem *H. Stephani* posteriorem invecta est; et, ut voculam *ei* libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. *Ald.* et *Steph. pr.* in συγχωρήσωμεν consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iri repertum. Caeterum, quam vim inesse monuit *Valck.* in verbis ἰόντες Ἀθηναῖοι, ea etiam sic integra manet. S.

20. μούνοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται) Vide lib. I. cap. 56. *WESS.* — Μετανάστης, qui solum vertit, Homericum vocab. *Iliad.* i. 644. (al. 648.) et π. 59. non ad thema ἵστημι vel στάω referendum, ut a nonnullis factum video; sed a ra-

dice *ναίω*, *ναίω*, habito, repetendum; ut cum *Eustath.* ad *Iliad.* π'. p. 1059. recte *Aem. Portus* monuit. *S.*

21. τῶν καὶ Ὀμηρος etc.) *Menesthea* indicari *Galeus* admonuit, Poëta consentiente, *Iliad.* B'. 554. *WESS.*

CAP. CLXII. 2. τοὺς μὲν ἄρχοντας) Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus *Cl. Gronovii* ex schedis opera eminet. [Vide *Var. Lect.*] Equidem ex iisdem ἀρχομένους non adversabar olim: at supra *Laco* ad *Gelonem* ἰσθὶ ἀρχόμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων c. 160. *WESS.*

3. οὐδὲν ἐπιέντις) Quod plures scripti οὐδὲν ἐπιέντις cum *Aldo*, laudibus docti viri fertur. *Suidae* Ὑφίει, συνεχώμει, nemo nescit, nemo quoque, gignendi plerumque casum id sibi sumere. Ἐπιέντις *Portus* illustravit. *WESS.* — Ὑπιέντις, ex *Arch.* enotatum, reciperem. Vim verbi propriam et translatam *L. Küster.* attigit in *Aristoph. Ran.* vs. 1251. Ubi *Aristides* pro *Cimone* T. III. p. 251., ὥσπερ ἂν εἰ πλείων, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας κομίζεσθαι, εἴτα ὑφίεμην ὑπὸ δειλίας. *Schol. MS.* εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, ἐπήγαγε τὸ Ὑφίεμην ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλῶντων τὰ ἰστία. Ut ὑφίεσθαι τῶν ἰστίων, sic et dicebatur ὑφίεσθαι τοῦ τόνου, τῆς γλωττης, τῆς ὀργῆς: quorum primum est in *Aristoph. Vesp.* 336. secundum restituendum est *Philostrato* *Vit. Apoll.* lib. III. c. 25. tertium, ὑπίεσθαι τῆς ὀργῆς, habet *Herodot.* pag. 134, 18. et alibi. [II. 122, 78. conf. IV. 181, 18.] Qui vocatur *Phalaris*, *Epist.* 72., non ὑφίεμην, sed scripserat, ut puto, πάντως πον θαυμαζέμεν, ὅτι ὑφίεμην τῆς ὀργῆς. *VALCK.* — Sic vero etiam *Noster* activā verbi formā subinde utitur eadem notione remittendi: ὑπείς τῆς ὀργῆς I. 156, 8. III. 52, 9. ὑπείσιν τῆς ἀγνωμοσύνης IX. 4, 6. Similiterque h. l. ἐπιέντις unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur: potest enim verbum absolute positum intelligi, et οὐδὲν valere κατ' οὐδὲν, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construi verbum ὑφίεμην, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei iungi, v. gr. ὑφίεμην τῆς ὀργῆς dici pro ὑφίεμην τὴν τῆς ὀργῆς, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicetur οὐδὲν ὑφίεμην, nihil remittere. *S.*

[4. οὐκ ἂν φθάνοι etc.) Familiarem istam Graecis for-

mulam lata et ingeniosa disputatione tractans *Hermannus* in Adnot. 204. ad *Vigerum*, hunc quoque *Herodoti* locum citavit. tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultro largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse huiusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, ocyus et quam ocyssime hoc fac. Et est hic quidem plenior, quam aliàs, locutio, adiectis verbis τὴν ταχίστην: quasi diceret, etiamsi quam citissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abiretis. S.]

6. ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ αὐτῇ ἐξακρίηται) Errantem *Pallam* comiter in viam *P. Leopardus* reduxit, Emend. lib. VIII. c. 1. Dicto *Gelonis*, quod idem animadvertit, parilem, immo iocundioiorem, praestat elegantiam illud *Periclis* ex Orat. Parentali, iuventutem *Atticam*, bello peremptam, τὴν νεότητα ἐκ τῆς πόλεως ἀνῆρῆσθαι, ὥσπερ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰ ἐξακρίβειν, in *Aristotelis* Rhetor. I. p. 30. et, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. *Sylb.* Namque non eiusdem illud tumoris atque audaciae, sed translationis laudatissimae, cuius nullam merito, quippe obviae et cognitu facillimae, Philosophus explanationem addidit. Noster adiunxit, modo tamen ipsius haec declaratio, verum talem, quae maculam Graeciae adfricat. Quid enim? an δῶλον erat, *Gelonis* copias Graecorum exercitui tantum praestare, quantum ver potius et nobilius aliis anni tempestatibus est? Et talia *Herodotum*, Graecorum summum praedictorem, litteris prodere? Doctissimi viri *Pavias* et *Reiskius*, ut historiae auctor ab ea immunis esset culpa, δηλοῖ γὰρ, Gelo nempe, maluerunt. Bene quidem, modo *Herodotea* forent. Puto Cl. *Valekenarium* omnia dis-puncturum. [Vide mox Adn. ad lin. 6 seqq.] WESS. —

Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse *Val-la*, ἐξακρίνηται, et ἐξακρίνηται: vertit enim, ver ex anno illi exaruisse. *Hesychii* Ἐξακρίνηται est ex *Aristophanis* fragm. apud *Suidam* in *Ἀκρίνηται*, qui descripsit istam notam ex *Scholiis* plenioribus in *Arist. Ran.* vs. 196. Ἐξακρίνηται, per se satis tutum, magis etiam adfirmat *Periclis* dictum, quod, *Leopardo* memoratum Emend. VIII. 1., cum his *Gelonis* compararunt *Ios. Wasse* ad *Thucyd.* pag. 118., et

P. Wessel. in Diss. Herod. pag. 46. Si verum licet fateri, mihi Herodoteum non valde placet Gelonis dictum, eleganter a Pericle correctum: *ver enim tanquam adolescentiam significat*, Cicero de Senect. c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur ἔαρ παντὸς βίου apud Stobaeum pag. 453, 37. neque absurde Demades ὁ ῥήτωρ ἔλαγε (Athenaeo teste lib. III. pag. 99. d.) ἔαρ τοῦ δήμου τοὺς ἐφήβους. Iuventutem ex civitate bello sublatam (Φιλῆϊ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους, Sophocles in Scyriis:) non inepte dixerit quis in funebri laudatione, ἔαρ ἐκ τοῦ ἱνιαυτοῦ ἐξαίρεθίν. VALCK.

6 seqq. οὗτος δὲ ὁ νόος etc.) Dicto Gelonis, sive verbo ἐξαίρηται, proxima si subiungerentur ista: στερισκομένην ὡν τὴν Ἑλλάδα τῆς ἰωῦτοῦ συμμαχίας εἵκαζε, ὡς εἰ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἱνιαυτοῦ ἐξαίρηται εἴη: intermedia nemo, credo, requireret; quae mihi nec Herodoto neque huius lectoribus satis digna videntur; iuvenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: οὗτος δὲ ὁ νόος τοῦ ῥήματος, ὃ θέλει λέγειν, εἶναι τὸ δοκιμώτατον (δῆλα γὰρ ἐν τῷ ἱνιαυτῷ ἔστι τὸ ἔαρ δοκιμώτατον) τῆς τῶν Ἑλλήνων στρατιᾶς τὴν ἰαυτοῦ στρατιάν. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus nonnunquam adiectis, sed ad istam rationem nusquam, Herodotus interpretatur. VALCK. — Suspiciones doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverunt. Wesselingio suspectus iste locus erat, quod non credibile sit, Herodotum talia literis voluisse mandare, quae maculam Graeciae adfricent. At non suo ista nomine scribit Herodotus; sed, quid Gelo dixerit, magnifice de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. Valckenario ipsa haec interpretatio tyronum in gratiam a nonneme adiecta videtur, Herodotoque pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur Vir doctus) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acute et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperint, aut a quo primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37. 84. et 138. Unum mihi in verbis, quae h. l. leguntur, nonnihil incommodi habere videtur, nempe verbum ἐστὶ lin. 8. quod verbum si abesset aut cum ἐλαί permutaretur, (quae passim inter se permutata observare memini a li-

brariis) reliqua commodissime procederet oratio: δῆλα δὲ, ὡς (λέγει, vel ἰθὺλοι λέγειν) ἐν τῷ ἰνιαυτῷ (εἶναι) τὸ ἔαρ δοκιμώτατον, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατιῆς (δοκιμώτατον εἶναι) τὴν ἰωυτοῦ στρατιήν. S.

CAP. CLXIII. 3. δέσας μὲν περὶ τοῖσι Ἑλλήσι) Excitans ista Suidas in Δείσαντες lectionem firmat Med. [Nempe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum saepe negligit.] Δεῖσαι περὶ τινὶ, ad exemplum Nostri frequentarunt Thucydides, Aristophanes, Philostr. aliique Sophistae. VALCK.

9. Κάδμον τὸν Σκύθει) Quem Delphos speculatorem misit, ut ob iustitiam sibi habuit Gelo commendatum, [cf. cap. 164, 9.] Κάδμον τὸν Σκύθειω: similiter Scythen Zancleorum Regem, secundum Herod. VI. 24., Darius ἐνόμισε πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτον εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἐαυτὸν ἀνέβησαν. Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit Iac. Perizon. dissentiente Wesselingio ad Herod. p. 448. [ad VI. 23, 2.] Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset. Cadmum in Siciliam Zancleum habitatum concessisse, quam Scythes olim tenuerat imperio: cum Cadmo venisset traditur in Siciliam Epicharmus, Suidae in Ἐπίχαρμος. VALCK.

11. Φιλίους λόγους) Quibus, si ita res ferret, Persam regem comiter alloqueretur, Gelonique conciliaret. Sic lib. VIII. 106. ἔλεγε πρὸς αὐτὸν πολλοὺς καὶ Φιλίους λόγους. Namque διφασίους λόγους corrigi, necessum haud opinor, siquidem ad amicitiae illam testificationem διδόναι γῆν τι καὶ ὕδωρ manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. WESS.

CAP. CLXIV. 3. Cadmus primum dicitur a patre traditam accepisse τὴν τυραννίδα Κῶων ἐν Βεβηκυνῆαν, id est εὐσταθῆ: bene stabilitam, recte reddidit H. Steph. Monitore fidelissimo T. Hemsterhusio apud Lucian. pag. 278. [ad Dial. Deor. XXV. 2.] Βεβηκνῆαι significat firmo certoque gradu nixum consistere. [Satis erat, stare. cf. Lexic. Polyb. voc. Βαίνειν. Inde βίβαιος, stabilis.] Cautus Imperator, ἀσφαλῆς Euripidi, Archilocho est ἀσφαλέως βεβηκῶς apud Dion. Chrys. p. 399. n. Fortunati Sophocli in Elect. vs. 985., et eidem dicuntur Archilocho, εὐβεβηκότες, sic ut primam verbi potestatem proxime respiciat, apud Stobaeum p. 561, 53. Saepe Dii, ait, μάλα εὐβεβηκότας Ἰππίους κλίνουσιν: ita scribendum

est pro κινούσ'. Εὐ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βιβηκυῖαν, *florantem adhuc Graeciam* dixit Pausan. III. p. 222. De felici civitatis statu posuerat forte Philostratus Vit. Apol. IV. 8. εὐ βήσεται ἡ πόλις, μᾶλλον δὲ ἰσθήξει: eidem p. 702, 8. restituisse dicitur Salmas. εὐ βιβηκότα, quod illinc forsitan, ut e Philostrato plurima, Suidas enotatum reddidit εὐσταθῆ. VALCK.— Εὐ βιβηκυῖαν, *bene firmam et fundatam*. Pausan. III. 7. ὁ πόλιμος οὕτως εὐ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βιβηκυῖαν διέσεισεν ἐκ βαΐθρων. Hinc ἰχθροὶ εὐ βιβηκότις in Sophocl. Elect. vs. 985., explicante Critico, βιβηκίως ἰστάμενοι: et μάλ' εὐ βιβηκότις Archilochi Florileg. Grot. ex Stobaeo, pag. 437. Contra ea ἐπισφαλῶς βιβηκότα, *infirmiter posita*, ut Hieronymus, Sapient. Salomon. c. IV, 4. At Hemsterhusium vide in Luciani Dial. D. XXV. pag. 278. et H. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3 seq. Mox imperio se Cadmus abdicasse dicitur ἐκὼν τε εἶναι καὶ δεινὸν ἐπιόντος οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνης. In his defendi poterit ἐπιόντος, legi tamen etiam ἐπειόντος: quae Koenii est coniectura. Lectionem Medicam, ἀπὸ praebet Thomas Mag. in Ἐκὼν εἶναι: ubi quae proxima succedunt Herodoteis, γράφεται δὲ καὶ ἐκόντες ὄντες duas habent syllabas male repetitas: scripserat Thomas ἐκόντες εἶναι: quod bis reperitur et apud Herod. VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum Plato T. III. p. 252. A. VALCK.— Ἐκὼν τε εἶναι, a Thoma in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 3. ἐβοήθητε ἂν τοῖσι Ἑλλήσι) Talia de Gelone Ephorus apud Interpretes Pindari Pyth. Od. I.; quem an Timaeum in Punico contra Siciliam (uterque id descripserat) bello ducem sibi legerit Diodorus lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Iustum ex Arch. et Vind. videtur [lin. 6.] ἐπῆγε ὃ π' αὐτὸν τὸν χρόνον, quae et Reiskii coniectura. Diodorus τοῖς αὐτοῖς χρόνοις eadem de re lib. XI. 1. WESS. [3. ὑπὸ Θέρωνος τοῦ Αἰνισιδήμου) Huius Theronis laudes celebratas esse a Pindaro Olymp. Ode II. et III. adnotavit Larcher. De Aenesidemo conf. c. 154, 7. S.]

7. Ἑλισύων) Bene habet. Ἑλισυκοί, ex Hecataeo, ἔθνος Ἀλγύων Stephan. Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem indicia Helviorum et Helvetiorum nominis agnosco; miror-que Cl. Lud. de Bochat Memor. Crit. de Helvet. T. I. p. 51.,

et quos ille laudavit, operam his tralaticiam negasse. Mox βασιλῆα [lin. 10.] in στρατηγὸν ad Aldinam meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginensium duces, quod alibi ostensum, reges adpellatos. Vid. Polyæn. l. 27, 2. WESS.

7 seq. Ἑλισύκων καὶ Σαρδόνων) Ex Hecataeo memorantur Stephano Byz. Ἑλισύκων, ἔθνος Ἀργύων. Sardorum nomen addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδονίων: hoc tamen praefero. Κύρνοι notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 2 seqq. ὡς συνέβη τῆς αὐτῆς ἡμέρης etc.) Aristoteles περὶ Ποιητικ. c. 23. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonis et Leonidae ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Barbeyracii ad Histor. Factor. et Foeder. Tom. I. p. 90. WESS. — Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminiam de Persis Graeci victoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 24. ubi vid. Wesseling. et Perizon. in Aeliani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. εἰκότι χρωμένων) Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim Valla; an uti Latina nunc, illius imaginem servantes? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi Galei εἰκότι χρωμένων, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. εἰκότι λόγῳ χρωμένοι, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. Φέρε ἴδω παντὶ τῷ εἰκότι. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia Poenis deerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰκότα, vero similia et coniecturalia, venit. Hyperides, αὐτὸς ἴδω ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ εἰκόσι ζητεῖν, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoretii Orat. ad Graec. VI. pag. 102. WESS. — Εἰκότι corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus οἰκότι legendum vidit et Koenius. VALCK.

11 seq. εἴτε ἱέρω, ὡς Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν οἱ etc.) Valla legit ut est in marg. ed. Steph. ἀφανισθῆντι δὲ Ἀμίλκα, τρέπω εἴτε τοιοῦτω ὡς Φοίνικες λέγουσι, εἴτε ἱέρω, ὡς Καρχηδόνιοι τε καὶ Συρηκούσιοι, τοῦτο μὲν οἱ θύουσι. Per Phoenices ego Carthaginienses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim reiectum, ut legatur, εἴτε ἱέρω, ὡς Συρηκούσιοι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam [an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?] narrationem de Amilcaris morte forte Sy-

racusanorum nobis exhibet *Polyaenus* I. c. 27, 2. VALCK.
 — Fieri non potest, quin aliquid turbatum hic sit. Superius enim ὡς Φοίνικες Carthaginienses includit, quippe eiusdem originis et meros Φοίνικας, lib. II. 32. et IV. 197. Si, Carthaginiensibus expulsis, legeris ὡς Συρακοῖται, qui in schedis nonnullis, opera frustranea erit; siquidem Syracusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicitè quærens nihil conpererat) interitu incerta atque inexplorata omnia. Sola præterea Poenorum super eius exitu describitur narratio, alia nulla. Ista animum Cl. de Pauw adverterunt, opinati ὡς Φοίνικες aut alterum certe ὡς Καρχηδόνιοι, ex scholio advenisse, negligentiaque scribarum sedem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in suspicionem quod vehementer offendat, nihil reperitur. Mihi, de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem præterit, primitus fuisse, ἀφανισθῆντι δὲ, — εἴτε τοῦτῳ, εἴτε ἰρίῳ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc., articulumque ob præcedentia in ὡς conversum. Ut ut doctiorum corona istis de coniecturis statuerit, pati nequeo, τῇσι πόλεις τῶν ἀποικιδῶν [lin. 14.] vim inferri. *Appianus* Bel. Civil. lib. III. [cap. 31.] pag. 887. πολλοὺς περιέπεψεν εἰς τε τὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀποικίδας πόλεις. WESS. — Quam cum *Schæfæro* adoptavi superioris loci emendationem, ὡς Συρακοῦσιν, Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. ei *Polyæni* testimonium, narrantis strategemate Gelonis occisum Poenum esse, (quem ille quidem *Himilconem* nominat) speciem videtur conciliare. Caeterum denuo expendenti mihi *Herodoteum* locum per quam fit probabilis *Wesselingii* sententia, *Syracusios* hic non nominasse *Herodotum*, sed nude ita scripsisse, εἴτε ἰρίῳ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. Quod ad πόλεις ἀποικίδας, iterum hoc vocabulo usus est *Appian.* Bell. Civ. lib. V. c. 31. Videntur autem nimiae *Reiskii* argutiae monentis: „τῶν ἀποικιδῶν non repeto ab ἡ ἀποικίς, τῆς ἀποικίδος, ubi „subauditur πόλεως: sed ab ἀποικίς, τοῦ ἀποικίδος, ut nominatus plur. sit ἀποικίδες, ut ἐπὶ λυδῶν.“ Vocab. ἀποικίς graecus sermo, quod sciam, non agnoscit. S.

12. τοῦτο μὲν οἱ θεοὶ) Regi Carthaginienses ἀφανισθῆντι θεοῖς, tamquam Deo. Praeter cetera, haec nobis de *Juliano* narrat Imperatore *Gregorius Nazianz.* Stelit. II. pag. 117. A. πολλοὺς εἰδὼς τῶν πρὸ αὐτοῦ δόξης ἡξιομένῳ, ὡς αὖν ὑπὲρ

ἀνθρώπων νομισθεῖν, τέχναις τισὶν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθέντας, καὶ διὰ τοῦτο θεοὺς νομισθέντας, ἔρωτι τῆς αὐτῆς δόξης ἐαλωκώς - - - ῥίλναι κατὰ τοῦ ποταμοῦ πειρᾶται τὸ σῶμα. Huius rei sit pene oratorem Theologum fides: nostrae aetatis hominibus veraciora videbuntur de vanissimis philosophastris Heraclide Pontico et Empedocle narrata Diogeni quoque Laërtio V. 89. 91. VIII. 69. Deus immortalis haberi Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Aetnam Insiliit. VALCK.

CAP. CLXVIII. 9. Ὑπερίναντο - - εὐπρόσωπα) Sic illi quidem, prolixè polliciti, ad speciem pulcre responderunt; ἄλλα νοίοντες. Sallust. Bell. Iug. cap. 75. Ad ea Rex, aliter atque animo gerebat, placide respondit. Idem est εὐπρεπῶς: quod honestum dictu veritati praetenditur, τοῦ λόγου dicitur τὸ εὐπρεπές. αἰρίαν εὐπρεπῇ, speciosam quae praetextitur causam, ἀφορμὴν εὐπρόσωπον vocat Pausan. IV. pag. 288. VALCK.

13. καραδοκούντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον) Ista obversabantur Diodoro, scribenti de Corcyraeorum hac simulatione, ὡς δὲ τινες τῶν συγγραφέων ἱστοροῦσι, καραδοκοῦντες τὰς τοῦ πολέμου ῥοπὰς, lib. XI. c. 15., sive καραδοκοῦντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος, sicuti c. 3. Timaeum auctius hinc Lexicon suum fecisse, Cl. Dav. Ruhnkenius patefecit pag. 111. [p. 152. ed. sec.] WESS. — Excitat ista verba Suidas in Ἀνεκώχειον. In Καραδοκήσοντα descripsit ex c. 163. πέμπει εἰς Διελφούς Κάδμον - - καραδοκήσοντα τὴν μάχην ἣ πιστεύεται: illic Gelo, hic Corcyraei, lib. V. 67. Parii ἐκαραδόκειον τὸν πόλεμον τῇ ἀποβήσεται: id est, περιμερόπουσι ὁποῖοις ἀν πρόσθωνται: eventum expectabant, ut fortunae adplicarent sua consilia; sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad eius societatem inclinarent; quomodo ferme Livius loquitur XXXII. 21. et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Graeciae laboranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπραγμοσύνην, mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium expectantes Corcyraei apud Thucyd. lib. I. c. 32. VALCK.

14. ἀελλπτιόντες μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπερβλίεσθαι) Haec Suidas profert in voce Ἀελλπτιόντες. In Hesychio fluctuant incerti, Ἀελλπτιόντες scribi debeat, an Ἀέλλποντες, pro Ἀελλπτιόντες et Ἀελίσποντες. In his iudices desidero, qui Linguam Graecam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Graecum esse Ἀέλλπιν: [aut ἀέλλπιν:] fatebuntur ἀελλπτιόντες scri-

bendum apud *Homerum* in Ἰλ. η'. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab ἔλπω formatur Ἀίλπω: sed ab αἰλπτος formatum fuit Ἀελλπτεῖν: sicut ab ἀβλεπτος, Ἀβλεπτεῖν: ab ἀσεπτος, Ἀσειπτεῖν: hoc, omissum Lexicographis, habet *Sophocl. Antig.* vs. 1350. Ἀβλεπτῶ restituendum est *Etymologo* in Λεύσσω, pro ἀποβλεπτῶ. Δοξοβλεπτοῦντες *Thomae M.* in voc. Διάστροφῶι restitui debuerat ex Msstis. VALCK.

17. ἵνα ἔχωσι πρὸς τὸν Πέρσῃ λέγειν τοιάδε) Non obedio codicibus, in λέγειν τοιάδε conspirantibus. Pulcre *Gronovius*. WESS. — Consulto igitur Vir doctiss. cum *Gronovio* verbum λέγειν hic praetermiserat: itaque indictum velim quod in *Var. Lect.* imprudens scripsi „contra quam voluisse videtur Editor.“ Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quae ex omisso illo verbo accedere orationi visa erat *Gronovio*: nec alioquin adeo verborum parcum video *Herodotum*. S.

31. διεκρούσαντο τοὺς Ἕλληνας) Latina, Graecos *summoveverunt*, inconmoda sunt, et *Porto* damnata. *Corcyraeorum* sane memorata σκῆψις aliud postulabat. *Dionysius Hal.*, eiusdem [Porti] indicio, *Ant. Rom.* X. [cap. 17.] p. 643. ταύτῃ διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, hac *caussatione eludens tribunos*. WESS. — Similia alia eiusdem *Dionysii* loca indicat *Reiskianus Index*. Sic eodem verbo (notione eludendi (differendo praesertim, cunctando, tergiversando) utitur *Demosthenes* et alii. S.

CAP. CLXIX. 5 seqq. Ἐπιμέμνησθε ὅσα ὑμῖν etc.) Haec plana minime. *Reiskius* de coniectura οὐ τι μέμνησθε, non meministis; potuisset minore molimine οὐ ἐπιμέμνησθε. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, aut illi simile, tutantes. Erit ergo ἐπιμύμνησθε ὅσα, conquerimini de omnibus illis quae. Ita ταῦτα ἐπιμεμνόμενοι, de his conquerentes, sive, haec incusantes, lib. II. 161. Tum congruum veritati ἐπιμύμνησθε μηνίων δακρύματα, quomodo *Arch.* Series enim, ἐπιμέμνησθε ὅσα ὑμῖν δακρύματα Μίνως ἐπιμύμνησθε μηνίων. Id *Pavius* perspexit; *Reiskius*, insuper, senarium Μίνως ἐπιμύμνησθε μηνίων δακρύματα perfertum (sive *Pythia* eum effuderit, seu casu, ut saepe, fuerit natus) rotundare. WESS. — *Apollinem Cretenses* interrogabant: εἴ σφι ἄμεινον γίνεται τιμωρεύουσι τῇ Ἑλλάδι: si res sibi publica fieret melior

opem Graeciae ferentibus. [an ex usu ipsis esset futurum, si opem ferrent Graeciae.] Erat haec Delphicum Deum adhibentibus consueta rogandi formula: εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται· εἰ λῶν καὶ ἄμεινον εἴη: ad quam ille simpliciter nunquam respondebat, ἄμεινον εἶναι. Livius expressit XXIII. xi. Si ita faxitis, Romani, vestrae res meliores facilioresque erunt, magisque ex sententia respublica vestra vobis procedet. Et XXV. 12. Haec si recte faxitis, - - fiet res vestra melior. Iuxta Herod. Pythia respondit Cretensibus: Mala conquerimini, o insipientes, quae multa propter auxilium Menelao latum vobis Minos immisit, iratus quod etc. atque adeo, οὐκ ἄμεινον ἔσθαι, isthoc vobis νηπίσι constet experimento: παθὼν δὲ τε νήπιος ἔγνω. In hanc ego sententiam Herodotea capienda iudico, quae sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codicibus: Ὡ νήπιοι, ἐπιμέμψετε ὅτα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλεω τιμωρημάτων Μίνως ἐπέμψε μνηίων δακρύματα. μνηίων ex Arch. enotatum est: Μενέλεω forma Nostro est usitata: de ultione loquitur in proximis; hic τιμώρημα est βοήθημα. Infra c. 171. bello Troiano non pessimos fuisse tradit Cretenses τιμωροὺς Μενέλεω. Idomeneo Merioneque ducibus auxilia Menelao missa, Herodoto dicuntur Μενέλεω τιμωρήματα: sicut Herculi dono missa Ἡρακλεῖ δωρήματα Sophocli Trach. vs. 681. Deum heroumque irae saepius immortales proprie dicuntur νηπίματα: neque sane dedecent Minoa, dum esset in vivis, plus aequo cupidum vindictae. Minos μνηίων dicitur Graecis, [lin. 7.] ὅτι εἰ μὲν οὐ συνεξεπρήξαντο (vid. not. in p. 425, 52.) αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῳ θάνατον γινόμενον. [Adnot. ad V. 94, 15.] Camicum cum venisset in Siciliam ad quaerendum exposcendumque Daedalum, illic tyrannus periit inhonesta morte: λουσόμενος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων ἀνρήθη, ζήουσιν πίσσαν ἐπιχρασμένων αὐτῷ, Zenob. IV. 92. Hic [Zenobius paroemiographus] sua, quae de Minoë non trita tradit, Ephoro forsitan debet, aut Philisto; quorum narrationes περὶ Δαιδάλου τῆς ἀφίξεως πρὸς Κώκαλον, ut exempla pueris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minois mortem, diverse narratam Diodoro IV. cap. 79. Pausaniae VII. [c. 4.] p. 531. et aliis, quos in Creta p. 133. Meursius citant et Phil. Cluver. Sicil. Ant. p. 31. et 221. quaeque veterem praeterea spectant historiam, probabiliter tractaverat Sophocles in perduto dramate Καμικίσις: bis qui-

dem apud *Athen.* legitur Καμικοῖς, sed ante hos xv. annos dedit ad me literas *A. Heringa*, in quibus significabat scribendum Καμικίους. Satyrico quippe dramati nomen inditum a Choro, sicut Trachiniis, Troasin, aliisque: placebit, sat scio, doctis viris amici mei emendatio. VALCK. — De *Sophocleo* dramate vide *Athen.* III. pag. 86. B. et IX. p. 388. F. cum *Animadv.* T. II. p. 80. et *Brunck* in *Sophoclis* Fragmentis p. 17 seq. S.

CAP. CLXX. 1. Λέγεται γὰρ Μίνω) Miram regii nominis formam, reddituram c. 171., nolui repudiare: imperant praestantissimi Codices; ceteroqui τὸν Μίνω, τὸν Μίνωα, cum Poëta plures scriptitant. Caedem Minois, Cocali fraude patratam, exponit *Diodorus* lib. IV. 79. et *Conon* Narr. xxv. WESS. — Vide *Var. Lect.* h. l. et cap. 171, 5. S.

4. Θεοῦ σφί ποτρύναντος) Veterem *Aldi Camerarii*que, propagatam in pleraque Lexica et Thesaurum *Stephani*, scripturam reduxi, quippe *Homeri* *Odyss.* B'. 417. protectam auctoritate, Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευεν Ὀπλων ἄπτεσθαι. Qui Θεοῦ σφί εἰας optaverint, utantur schedis *Ask.*; res, modo turpis macula eluatur, levis erit momenti. WESS. — Quod in *Var. Lect.* nescire me scripsi quid spectans *Schaeferus* σφί revocarit, nunc et intelligere mihi videor, et recte a Viro docto factum arbitror. Scilicet quoniam frequenter apud *Homerum*, et constanter quidem alioquin, cum quarto casu construitur verbum ἐποτρύνειν, nihil caussae est cur *Odyss.* B'. 417. aliā structurā usum Poëtam statuamus: nempe Τηλέμαχος ibi ἑτάροισιν ἐκέλευεν, ἐποτρύνας αὐτούς. Quare et hoc loco probum videri debet, quod codex *Ask.* offert, σφί εἰας: sed recipi debebat id, quod ad vulgatum proxime accedens cum ed. *Ald.* duo codices *F.* et *Pb.* nobis servarunt, σφί, idem ac σφί εἰας et αὐτούς valens, ut *Iliad.* λ'. 111. τ'. 265. S.

5. πλὴν Πολιχνιτίων τε καὶ Πραισίων) *Cretae Polichnitanos* et *Praesios* illustrat *Meursius*, *Cretae* suae lib. I. 14. A *Praesiiis* discrepant *Stephani Byz.* Πραισίσι et Πραισιῦς eiusdem insulae, quos ΠΡΙΑΝΣΙΟΥΤΗ *Holstenius* et *Edm. Chishull* *Ant. Asiat.* p. 127. ob priscas foederum tabulas esse iubent; fortasse, quam decebat, confidentius. Memini bene nomen ΠΡΙΑΝΣΙΕΩΝ inter *Wildianos* videre, habuitque si-

milem *Harduinus*, Pop. et Urb. Num. p. 409. Verum obiter illud. *WESS*.

9. λιμῶ συνεστεῶτας) *Fame contractos vox ista designat; λιμῶ πιεζομένους atque eis ἰλάχιστον veluti συναχθέντας. Aridos, et fame contabefactos dixisse quempiam veterum λιμῶ συνεσκεῶτας non opinor; sed dixerunt certe λιμῶ ἀποσκληῖναι et κατασκληῖναι: vid. Ti. Hemsterh. in Lucian. p. 442., quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica Hemsterhusio fuisset inter nostrates longo sed proximus intervallo, Io. Pierson, ad Moer. pag. 50. Alterum illud est Herodoti, qui lib. IX. cap. 88. dixit λιμῶ συστάντας καὶ καμάτω, fame atque labore enectos, Valla. Permutantur interdum καθιστηκῶς, κατισκληκῶς et συνεστηκῶς. Hesych. Συνεστηκῶς, συνηγμένους. Iustitia Chrysippo pingitur σκυθῶπι, καὶ συνεστηκὸς ἔχουσα τὸ πρόσωπον, apud A. Gellium Noct. Att. XIV. 4. VALCK. — Ut συνίναι dicuntur non modo qui amice coeunt, sed et qui hostiliter congregiuntur: sic συστῆναι aut συνεστάναι dicuntur qui iam stant alter contra alterum, et inter se conflictantur pugnantque. Vide I. 214, 10. VI. 108, 16. et Adnot. ad I. 208, 1. Itaque, quemadmodum latine dicimus morbo, malis, doloribus conflictari, sic graeci dicunt λιμῶ, καμάτῳ, πόνῳ συνεστάναι. conf. IX. 89, 24 seq. et VIII. 74, 1. S.*

13. Τρίην πόλιν) Quam a Cretensibus in Iapygia conditam narrat urbem, hic Τρίην cum dictam invenerint *Strabo*, *Steph. Byz.* *Eustath.* cur ex vitiosa sui Cod. lectione *Gronovius* Τρεῖς nobis effingit? VALCK. — Ex *Med.* et consentaneorum scriptura nihil extrico: Τρεῖς voluisse, anceps viri *Celeb.* suspicio est, ceteris praesertim Τρίην tuentibus. *Strabonis* enim Οὐρίαν mendose scribi consentiunt *Cluverius* *Antiq. Ital.* lib. IV. p. 1247. et *Meursius* lib. IV. *Cret.* cap. 5., tum maxime *Alex. Symmach.* *Mazochius* *Comment.* ad aeneas Tab. *Heracleenses* pag. 95.; verissime pag. 537. adscribens, τὰς ἄλλας οἰκῆσαι, continuo succedens, [lin. 16.] notare, alias condidisse, quomodo *Valla* ex οἰκίσαι sui libri, et probe quidem: namque οἰκῆν et οἰκίζεν, quod ille persuadere nititur, tantundem valere Graecis, id vero sermonis habitus respuit. Illud a veritate quoque, *Cretenses*, qui postea *Iapyges* vocati, tribus generationibus, h. e. annis trecentis *Troiae* excidium praecessisse, ab-

ludit longissime. Et huc stupenda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur, *τρίτη δὲ γενεὴ μετὰ Μίνεω τελευτήσαντα γινέσθαι τὰ Τρώϊα*. Taceo, neque enim occultum est. *τρεῖς γενεαί* pro Nostri more centum duntaxat annos absolvere lib. II. 142. At sunt in egregio Commentario plura, festinatius deproperata. WESS. — Videtur doctissimus Editor, *οἱ κῆσαι* licet in contextu tenens, unice tamen *οἱ κίτται* verum iudicasse, quod et Schaeff. recepit, quem et ego cum Schulz. et Borh. secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim editis in *οἱ κῆσαι* consentire. Conf. *Var. Lect.* VI. 35, 11. S.

20-22. *οἱ ὑπὸ Μικύθου etc.*) Malunt *οἱ αὐτῶν* vocem pravam videri, in primis *οὔτω*, e marginali cera temere ingestum. [Sic Reiskius.] Quas quidem suspensiones auctoribus non invidio: *οἱ τῶν ἀστῶν* [qui ex civium numero,] Scriptoris more Rhegini illi sunt, a Micytho auxilium missi. *ἀπὸ τῶν τρισχίλοι οὔτω* non aliud, ac *ὁμοίως Hesychii*, sive, *τὸν αὐτὸν τρόπον*, uti opportune vir doctus Miscell. Observ. T. III. p. 145. WESS. — *Οὔτω*, ita; scil. dum a Micytho coacti opem ferebant Tarentinis; quod haud incommode ea occasione latine reddi posse putavi. De illo, *τῶν ἀστῶν*, vide Adn. ad c. 156, 8. S.

Ibid. ἀναγκάζεσθαι τῶν ἀστῶν) A Valla bene conversa minor, cur se vir doctus neget intelligere. *τῶν περιόρων ἀναγκαστοὺς* dixit c. 58. *Venire coacti, ἀφικέσθαι ἀναγκάζεσθαι*, more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur *ἀναγκάζεσθαι καὶ ἀπικόμενοι*. Tarentinis a Micytho coacti auxiliares, *τρία τὴν civium millia ceciderunt, ἀπὸ τῶν τρισχίλοι οὔτω*. Postrema vox, saepe sic adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum caesorum, cladem tamen Tarentinorum Rheginorumque suo loco Diodorus enarrat lib. XI. c. 52. VALCK.

25 seq. *ὁ δὲ Μίκυθος οἰκίτης ἰὼν Ἀναξίλειω, ἐπίτροπος Ῥηγίου*) Donaria Olympica, quae dedicavit ex voto, variis locis memorans, decies virum optimum *Σμίκυθον* vocat Pausanias, cui lib. V. [c. 26.] p. 417. ex Herodoto, fuisse dicitur *δούλος καὶ ταμίης τῶν Ἀναξίλων χρημάτων*: sic *ἐπίτροπον* accepit Herodoti, qui I. 108. Harpagum scribit *πάντων ἐπίτροπον τῶν Ἀστυάγειος*: apud recentiores isthoc usu saepe vox usurpatur. De tutela filiorum herilium, quam fidelissime Mi-

cythus administravit, nihil *Herodot.* aut *Pausan.*, memoria dignissima posteris tradidit *Diodor.* lib. XI. c. 66. et c. 48. Ut apud *Herodotum*, sic *Iustino* dicitur et *Macrobio* (p. 238.) *Micythus*, qui *Σμίκυθος* est *Pausaniae*. vid. *Wess.* ad *Diodor.* l. c. et *H. Vales.* ad *Exc.* ex *Diod.* p. 550. Eidem *Diodoro* quidam *Μίκυθος* memoratur ad *Olymp.* 117. lib. XIX. c. 88. *πρὸς Μίκυθον* scribendum apud *Dionys. Halic.* II. p. 190, 20. vid. epigr. apud *Küster.* ad *Suid.* T. III. p. 267. *Σμικύθου* meminit *Demosth.* p. 241. et *Aristoph.* *Εκκλ.* vs. 293. Innotuerunt et *Σμικυβίων* *Σμικρίων* *Σμικρίνης*. A dialecto pendet in propriis etiam nominibus saepenumero scribendi diversitas. VALCK.

24 seq. κατελείπειτο οὕτως ἔσπερ etc.) Non displicet distinguendi in *Arch.* modus. [quem *Reiskius* etiam commendaverat:] nunc certe nexus minus adcommodatus cernitur. *Micythi*, optimae fidei tutoris, celebratissima in *Diodori* lib. XI. 48. et 66. et *Pausaniae*, cui *Σμίκυθος*, lib. V. 26. ubi et statuæ [statuarum] apud *Olympiam* ab illo dedicatæ [dedicatarum] memoria. *Iustinum*, *Macrobiu*, aliosque hominis praedicatores non moror. WESS.

CAP. CLXXI. 2 seq. ἐς δὲ τὴν Κρήτην ἔρχετο etc.) Nihil habent ἐσοκίζεσθαι, et cetera, a quo pendeant. Quae τὴν παρενθήκην antecedunt, illa verbo nitebantur λέγεται: [c. 170, 1.] post illam vocula requiritur in talibus usitata. Videbatur amico meo ὡς in ὦν mutandum: idem et ego requiri suspicor, suo sic forte loco collocandum: Ἐς ὦν τὴν Κρήτην ἐρημαθεῖσαν λέγουσι Περσίσιοι ἐσοκίζεσθαι ἄλλους τε ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα Ἕλληνας: neque displiceret Ἐς δὲ ὦν, quod aliquando minus considerate reieci. Videtur mihi sic legisse *Valla*, dum vertebat: *In Cretam igitur desolatam Praesii aiunt* etc. *Praesiorum* erat ista narratio, qui Ἐτιοκῆτις, non participes expeditionis in Sicaniam, domi manserant. VALCK. — Suspecta habens ista verba *Vir* doctissimus, ὡς λέγουσι Περσίτιοι etc. non recordatus erat, familiaris *Nostro* usus loquendi, de quo vide *Annot.* ad I. 58, 7. et IV. 5, 1. S.

5. μετὰ Μίνεω τελευταίαντα) *Μίνω Gronovius* hic in *Μίνεω*, supra in *Μίνεων* non debebat deformare: [vid. *Var. Lect.*] qui mox [lin. 8.] veram lectionem restituit ἐπὶ ἀπονεστήσας ἐκ Τροίης, quam tamen absque membrana *Flor.*

424 ADNOTAT. AD HERODOT. VII. 171.

ex *Valla* didicissemus et *Arch.* Pro, ἀπὸ τούτων δὲ [*lin.* 7.]
ex iisdem legerem ἀπὸ τούτων δὲ, et ob id: hoc commen-
dat responsum c. 169. VALCK. — Vide tamen *Var.*
Lect. S.

10. μετὰ τῶν ὑπολείπων τρίτους etc.) Haec artissime, olim
commate ante τρίτους divulsa, iunxi. Οἱ ὑπέλοιπον, qui fa-
mem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis
postea incoluerunt. Stant mecum Cl. de Paus. et Abresch.
Opinor autem in *Herodoti* oculis *Homeri* *Odyss.* T'. vs. 175.
ubi de insulae habitatoribus et varia origine, fuisse.
WESS.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

[illegible]

STANFORD UNIVERSITY LIBRARY
STANFORD, CALIFORNIA 94305-6

www.libtool.com.cn

